

Giới thiệu Ngược Chiều Kim Đồng Hồ

Thời gian luôn trôi đi không ngừng lại, nhưng trong truyện Ngược Chiều Kim Đồng Hồ của tác giả ZuzuLinh sẽ cho chúng ta một không gian, thời gian mới mẻ hơn.

Ở một nơi nào đó trên thế giới liệu thời gian có thể quay ngược trở lại. Liệu mọi thứ có thể thay đổi, có thể xóa bỏ mọi quá khứ đã xảy ra, liệu sẽ có cơ hội mới cho chúng ta làm lại lần nữa.

Nếu có thể, các bạn hãy cùng câu truyện này quay ngược kim đồng hồ để thay đổi quá khứ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Định mệnh

Rẽ trái, lao thẳng, rẽ trái...

Một chiếc xe Benz đang gắng mình với những hi vọng cuối cùng, màu xe đã bị phủ một lớp bùn đất xám bẩn. Trong xe là một phụ nữ với đứa bé con bên cạnh. Theo sau là một chiếc xe đua, ...

Qua đoạn dốc, những viên sỏi đá thi nhau khoe nanh vuốt sắc nhọn. Con đường dài trắc trở, mịt mù, quanh co, gập ghềnh. Chiếc Limo đằng sau vẫn ung dung chờ đợi con mồi. Thời gian như cầm lặng, ranh giới giữa sự sống và cái chết trở nên mong manh, càng lúc càng gần lại.

Cuộc dạo chơi tới hồi kết thúc.

Và chiếc xe đã bị hạ gục. Nổ lốp, hết xăng, cháy buồng máy...

Người phụ nữ hoang mang bế đứa bé con chạy trong vô vọng. Cô dùng hết bản năng của một con người, chạy, chạy, chạy thật nhanh, dù đôi chân đã ứa máu. Giờ đây cô còn biết làm gì, chỉ bằng cố gắng vẫn hơn là tuyệt vọng.

Đường cùng. Xung quanh bốn phía là cánh đồng xanh bạt ngàn, không thể chạy trốn. Còn chút sức lực, vì đứa bé, vì tình mẫu tử, cô ôm lấy con che chở. Bé vẫn đang khóc, khóc cả ngày hôm nay rồi, một ngày quá dài và đáng sợ với mẹ của bé.

Bé còn quá nhỏ.

Một mảnh sành cắm xuyên thủng bàn chân người phụ nữ. Máu rỉ ra. Nặng nề, xiềng xích, ghi chặt những bước chân cuối cùng, nghiệt ngã. Cô biết cuộc đời kết thúc tại đây, nhưng với đứa bé này không đáng, nó vẫn chưa tròn 1 tuổi mà.

- Đoàn! - Tên sát thủ theo lệnh nổ súng. Tiếng súng xé ngang tâm hồn con trẻ.

Lại là máu, máu, và vẫn là máu, máu đang rơi, lan tràn, tóe tung, đỏ thẫm, ướt đẫm tấm lưng nhưng người mẹ vẫn ôm trầm lấy bé con. Mặt đất nhuộm mình một màu chết chóc, từng giọt, từng giọt rơi, lặng thầm. Đoạn kết cho cuộc đời người phụ nữ chỉ mới 26 tuổi. Một làn gió nhẹ tung bay từng lọn tóc buông dài, đôi mắt ấy tha thiết nhìn đứa trẻ. Nó nhìn lại mẹ nó, nó không hiểu, vì nó chẳng thể hiểu, chẳng bao giờ có thể. Nhưng dù chết, cô cũng không thể để bé con bị vấy máu. Chỉ ít thì siết chặt lấy, để đôi mắt chưa biết nhận thức không thấy được thứ dung dịch màu đỏ, để chiếc mũi non nớt kia không cảm nhận được thứ mùi tanh, mặn chát, để đôi tay được gìn giữ, mãi mãi...

Tên sát thủ tiếp tục, hắn không định tha cho bé con. Con bé khóc rất dữ, nó gào lên những tiếng oe oe thảm thiết. Một sự thật đau buồn tới nỗi, một khung cảnh u ám, một bầu trời nhuộm màu đau thương, tìm mẹ bé đã ngừng đập rồi, thật sự không còn tồn tại rồi, mẹ không đủ khả năng che chở cho bé nữa rồi...

- Bé nó đi! - Một giọng trẻ con phát ra từ đằng sau tấm lưng cao lớn của tên sát thủ. Thứ giọng vô cảm tới đáng sợ.

Tên sát thủ làm theo, hắn dắt súng ngang người, đẩy cái xác kia ra. Lạnh lùng túm lấy con bé. Hắn chưa từng bế ai, và cũng không định làm với bé con. Bàn tay to khỏe của hắn là đủ. Có điều, hắn không để cho bất kì giọt máu nào chạm vào bé con.

Và họ vào xe.

Khung trời co hẹp dần trong mắt trẻ thơ. Đượm một sắc màu u ám, những đám mây đen che lấp ánh hào quang, chắc có lẽ sẽ có giông...!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: NGHIỆT NGÃ

Nó không có tên, người ta gọi nó là “Không”. Cuộc sống ở cô nhi viện thật buồn tẻ. Nó không có bạn.

Những cô cậu bé kia chỉ hơn nó 1, 2 tuổi. Chúng không cho nó chơi cùng. Chúng cũng mớ côi, không cha không mẹ, nhưng chúng được đối xử tử tế. Bố mẹ chúng đều là những chiến binh trung thành cho DEVILS, còn mẹ nó... bà là gián điệp cho tổ chức của chính phủ.

Nó thường xuyên bị bỏ đói, nó bị cách li, nó không được ai tiếp chuyện và cũng chẳng được lên tiếng. Ánh mắt họ nhìn nó thật sắc lạnh.

- Không, ai cho mày ăn cơm chung với bọn tao!- Một đứa bé xinh xắn quẳng bát của nó xuống sàn. Chiếc bát rơi xuống vào chân nó. Cơm vung *** tung tóe. Mấy bé khác vắt xuống mấy miếng thịt rán và khúc cá xuống cạnh chỗ nó đứng.

Nó cũng quen với những kiểu như thế rồi, bọn trẻ thì thoảng cho nó ăn cùng bàn, rồi thì thoảng lại ném bát nó xuống. Nó không ăn thì nó sẽ bị đói, và sẽ có cơ để tối lũ trẻ không cho nó ăn. Chúng bảo nó kén chọn thức ăn mà. Vậy nên nó lại cúi mặt xuống, bốc từng miếng lên bát, và ra gốc cây ngồi ăn. Nó vừa ăn vừa an ủi bản thân, dù sao sàn nhà nó đã lau suốt ngày, đâu có bẩn lắm. Và cũng có thịt rán ngon lành đấy chứ. Ngốc thật, thức ăn ở trên bàn ăn đó toàn những thứ ngon lành, miếng thịt này chẳng đáng là gì, nhưng nó biết làm gì hơn, khi mà mẹ nó là gián điệp.

5 năm trôi nó sống ở cô nhi viện nhưng chưa một ngày có được bình yên. Lũ trẻ mỗi khi đầu tháng lại được phát đồ chơi, toàn những thứ hay ho và đắt tiền. Nó không có xuất. Hoặc là có nhưng không ai thèm để ý đến nó. Mấy thằng bé hay thích trêu nó bằng những trò chơi bạo lực. Ô tô điều khiển từ xa, toàn những loại xa xỉ. Chúng hay gọi nó ra, mấy lần nó ngưỡng tưởng được chơi cùng, ngờ đâu, chúng lấy nó làm manocanh, bắt nó đứng yên một chỗ để chúng dùng điều khiển lái xe đâm vào nó. Nó càng chạy, chúng càng thích trêu, nhiều lần đôi chân nó bị rách toạc vì những cú đâm thẳng trực tiếp. Cũng là cái kiểu dồn con mồi vào đường cùng, nó lén mình nào chân tường, rồi chiếc xe đồ chơi sáng đèn, lao thẳng mình vào chỗ nó. Khoảng thời gian nhanh chóng và đôi chân ứa máu. Giống như một kỉ niệm buồn nào đó.

Nó không có cha. Người ta bảo nó là con hoang. Thực sự không phải thế, chỉ vì cha nó ghét nó nên đã bỏ rơi mẹ nó ra đi. Tại sao ư? Nó không biết.

Hôm nay cô nhi viện được cấp thêm đồ chơi cho bọn trẻ. Đây là hình thức trả ơn cho những nhân viên trung thành đã qua đời của DEVILS, đồng thời cũng chuẩn bị cho một thế hệ những người trẻ tuổi sẽ tiếp nối kế hoạch còn dang dở của cha mẹ chúng. Nhưng nó không được đồ chơi. Cô trông trẻ không quan tâm đến nó, vì còn có nhiều đứa trẻ xứng đáng được hơn. Nó lại né vào một góc dõi theo những niềm vui của bạn trang lứa. Biết bao giờ nó mới có được một món đồ như thế.

Đồ chơi của nó là gì nhỉ? Đùng là những thứ xa xỉ kia, nhưng chúng đâu còn nguyên vẹn. Bọn trẻ chơi chán lại tìm đến nó để bóc thí, những thứ đồ chơi đều đã bị làm hỏng. Mấy cậu bé thì phá hỏng bộ điều khiển từ xa, vắt đi một vài chi tiết như bánh xe, đường ray tàu hỏa,... mà thiếu những thứ ấy, nó còn chơi được ư? Còn những con búp bê xinh xắn của những quý cô tiểu thư, chẳng còn lành lặn, không bị vắt tay, chân thì cũng có kẻ cố tình cắt rời,... Và chẳng bao giờ ghép lại được. Đồ chơi của nó là như thế.

Đối với một đứa trẻ con, chúng thường giận dỗi bố mẹ mỗi khi chúng không vừa ý. Bậc làm cha mẹ chắc chắn sẽ chiều lòng những suy nghĩ trẻ con đó, họ dễ dãi cho các bé được nũng nịu, nhờn nhõ, rồi lại ôm trầm lấy chúng mà bảo ban. Nhưng những đứa trẻ ở đây thì làm gì có tình thương từ gia đình. Chúng đều mồ côi cả mà. Đặc biệt là nó, bọn chúng còn có bạn bè, cô giáo, còn nó thì chỉ có cái bóng đen ngòm sau lưng. Nó muốn khóc cũng chỉ có cái bóng khóc cùng, nó muốn chơi thì cũng chỉ có cái bóng, và mấy thứ đồ chơi mang đầy thương tật. Nó trân trọng mỗi cô búp bê ấy, nó thường chải mái đầu cho chúng, dù có những cô bé búp bê bị cắt trụi hết tóc, hay bị sơn một màu đen xỉ, rồi tối đến lại đem ra kể chuyện cho chúng nghe. Nó thì có chuyện gì chứ, ngoài mấy câu chuyện cô tích không đầu đuôi nó nghe lỏm được từ các bạn.

Trời vào đông, tiết trời hôm nay đột nhiên lạnh. Mấy đứa trẻ rúc mình vào tấm chăn lông ấm áp, chúng kể chuyện cho nhau nghe. Mấy đứa khác tụ tập bên lò sưởi ấm cúng, để cô giáo dạy chữ. Còn nó thì đơn độc. Ai đã làm đổ nước vào tấm chăn của nó rồi. Lạnh lẽo. Con gió ghê gớm ùa vào bên giường, cái chốt cửa bị hỏng từ lúc nào. Nó không biết phải làm sao cho đỡ lạnh. Bơ vơ, buồn tẻ, một con ác mộng dai dẳng với một đứa trẻ con tội nghiệp.

Nó nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Arrow

Đó là một con người rất đẹp. 12 tuổi. Nhưng bộ não thì không hề đơn giản.

Arrow được sinh ra trong một gia đình dòng dõi, cha mẹ đều là những người có quyền thế, bởi vậy, cũng không khó hình dung về một cậu bé có tư chất

lãnh đạo cả một guồng máy đồ sộ.

Hắn luôn chọn cho mình áo sơ mi đen mỗi khi bước ra khỏi phòng, luôn là thể. Đôi mắt sâu màu đen khoáng đạt, mang một nét cổ điển, xoáy sâu những mô mạch nhỏ bé của từng tế bào thị giác. Hàng lông mi đen, khinh khinh không bao giờ hướng xuống. Từng đường nét trên khuôn mặt tựa như được sắp đặt một cách hoàn hảo của tạo hóa, nhưng chính khuôn mặt còn non nớt ấy, ẩn chứa biết bao những toan tính và tham vọng.

Bước ra với một khuôn mặt tức giận, lại một lần nữa hắn bị qua mặt. Đôi mắt như nhìn xuyên thủng mọi thứ đi qua, một màu đen băng giá như thể chẳng có thứ gì giá trị trong đôi mắt sâu thẳm. Chẳng bao giờ hắn trội hơn người đó, dù hắn đã cố gắng rất nhiều. Cần có một con mồi để hắn chút sự tức giận.

Con bé với mái tóc đen nhánh buộc gọn gàng đang chơi cùng cái ô tô ngoài hiên. Chiếc ô tô chỉ còn 3 cái bánh xe, bộ điều khiển có cũng như không, con bé dùng xe kéo lê xuống sân. Tĩnh cờ, chiếc xe con chạm vào chân hắn. . .

Thế là chiếc xe bị mũi giày cong nhọn giẫm nát, tan tành. Con bé lo sợ nhìn vào cái con người kia. Như một bàn tay lạnh ve vuốt sống lưng nó, một nỗi sợ khủng khiếp trào dâng. Nó quen với người này.

- Mày là Moon- Hắn ra hiệu gọi con bé lại gần. Cái cách hắn động đậy ngón trỏ gọi con bé không một chút tình người.

Đương nhiên con bé phải lại gần.

- Mấy năm không gặp mày đã lớn từng này rồi cơ à!

- Dạ- Con bé sợ cái ánh mắt ấy, sợ cái giọng nói ấy. Nó đã gặp người này ở đâu nhỉ? Khuôn mặt này chẳng quen thuộc chút nào, nhưng cái giọng nói gọi cho nó rất nhiều nỗi niềm.

Con bé vô tư nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn. Đó là một sai lầm. Và một mảnh đồ chơi sắc nhọn chĩa vào cánh tay, hắn nhẹ nhàng, nhưng khi hắn dừng lại, một vết máu đã lăn xuống. Con bé co rút tay lại theo phản xạ, nhưng hắn vẫn chưa buông khỏi tay nó mà, thế nên thêm một vết sâu vào cánh tay nhỏ bé. Máu ứa ra mạnh hơn, và nó khóc.

- Nín!- Mày sẽ phải trả nợ cho *****- Có vẻ như Arrow ghét mẹ con bé.

Và nó được chuyển về khu của Arrow- DEVILS 4. Cuộc đời của nó không biết sẽ rồi ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Moon

Từ ngày hôm ấy nó mới biết mình là Moon. Nó có một người anh trai. Vậy là nó đâu có đơn độc. Chỉ có điều nó không biết làm thế nào có thể tìm được anh và liệu anh nó có chấp nhận nó không?

Moon là đồ chơi của Arrow. Chính nó cũng không biết vì sao lại thế.

Moon phải sống trong một khu nhà kho trật trệ. Ở DEVILS đâu có thiếu nhà để ở, từ những cô phục vụ lao công cũng được ở lầu 2 tầng có tiện nghi đầy đủ, thế mà lại bắt nó ở căn nhà chứa rộng chừng 40m², nhưng đồ đạc đã chiếm gần hết diện tích, chỉ còn lại vài khoảng trống nhỏ bé.

Mỗi sáng nó dậy sớm và phải quét dọn nhà cửa, không được làm ẩu. Nếu nó không làm theo đúng ý chủ, nó sẽ bị đối.

DEVILS là một tập đoàn rất lớn, chẳng hạn gì một bữa ăn no cho một đứa trẻ con, nhưng không biết vì sao chủ nó lại không cho nó được như vậy.

Arrow thường hay qua chỗ nó. Từ khi gặp con bé hắn mới có thói quen ghé vào một nơi nào đó. Hắn thích nhìn thấy cái cách con bé ăn cơm mà không được ăn bằng thìa hay đũa. Nó phải bốc từng nắm lên miệng. Có canh chan thì nó cũng chỉ uống được nước. Mà không ăn thì đói lắm, lấy sức đâu ra mà còn dọn dẹp nhà. Trông nó thật tội nghiệp, nhưng không có chỗ cho nhân tính ở con người tàn bạo kia.

Lại một đêm Moon ngủ không yên, chỗ trống để ngủ chật hẹp quá, nó co gồi thu lu nằm nhắm nghiền mắt. Trời mùa hạ nóng lắm, mà ở đây làm gì có cái quạt nào, đồ đạc thì xếp ngổn ngang ngột ngạt. Nó còn quá bé để bê dọn những thùng hàng trong cái kho này. Rồi nó ngủ say lúc nào không biết. Đến sáng, lại một chu trình được cài đặt sẵn, nó như một con rô bô sống qua ngày vậy, mà đã là rô bô thì đâu có quyền được đặt câu hỏi.

Nhưng hôm nay khác, con bé thức dậy với cái bụng trống rỗng, con đói quằn quại khiến nó không thể ngủ yên, mắt của nó hoa lên, nhưng nó biết những nhều với ai đây? Moon mở cửa phòng, cánh cửa gỗ đã lâu được sơn lại qua loa, bản lề đã có chút han gỉ của thời gian, chắc chỉ có nơi đây là mang khái niệm hoài cổ, vì trong cả khu DEVILS này, ngoại trừ đây, tất cả đều thường xuyên được tu sửa. Con bé rầu rĩ kéo cánh cửa nặng nề, lượn từ vệt dầu loang vào áo nó, lem nhem. Đột nhiên một túi nước màu thâm đỏ vào đầu đó, lan tràn. Đó là thứ gì nhỉ? Nó sên sệt giống máu, cũng cái màu đỏ thẫm, cả nấy lít nước đổ vào đầu bé con. Nó sợ thứ dung dịch này, từng phân tử bám chặt vào mái tóc, kết dính, rồi lại tràn xuống khuôn mặt, đôi hàng mi, từ từ lướt qua sống mũi, tràn xuống cổ, bờ vai nhỏ bé và ướt đẫm cái áo của nó. Một vài giọt đã rỉ tới đôi chân gầy guộc. Ai đó đã từng che chở cho nó khỏi

những vết nhor, nhưng lại một ai đó rót đầy những tội lỗi lên đầu nó.

Nó khóc, nó gào lên rất to, nó còn quá trẻ con, ngây thơ, ở tuổi nó những đứa trẻ khác phải hồn nhiên, vui vẻ lắm chứ. Tại sao nó không thể như thế. Tâm hồn đứa trẻ non nớt này đã bị thiêu rụi, mỗi trang sách đời nó bị phủ lem những nỗi đau. Tìm đâu cho nó một bờ vai, một cái ôm, một nơi nương tựa. Nó đã từng có những thứ ấy, nhưng chúng quá mỏng manh, những nụ hôn từ mẹ nó, hơi ấm cũng từ mẹ nó, ... tất cả đã bị con người đó lấy đi. .

Nước mắt hòa lẫn trong từng giọt màu đỏ, sự tinh khiết của làn nước màu trắng chẳng thể trôi đi thứ màu man rợ kia, chẳng, chỉ hòa thêm vào chất đỏ. Con bé ngã nhào xuống, nó vẫn tiếp tục khóc, mặt nó đã vấy đầy những giọt đỏ. Con tim nó như bị lược chín bởi thứ đó. Nó kinh sợ cái nơi này, đôi tay nó nắm chặt, cổ bấu víu vào nhau. Nó gào thảm thiết lắm, chẳng thể nghe được nó gào cái gì, không thành lời, vì nó biết chẳng có ai lắng nghe và giúp nó vượt qua...

Hắn thích nhìn con bé như thế, một con bé chưa tròn 6 tuổi, hắn muốn đo sự chịu đựng của một con người ra sao.

- Câm ngay! Nhóc con, ***** làm mày ra thế này đây!- Arrow lại gần con bé, tay hắn vẫn trong túi quần, nhìn con bé thăm thương cho hắn một cảm giác thích thú lạ thường. Đó có lẽ là lí do mà ngày qua ngày, hắn hách dịch với con bé.

Nhưng con bé thật ngốc, nó không nín được, thì cũng đúng, trẻ con khóc mà có người đến bên thì nó càng gào to hơn, để người ta biết mà chiều chuộng nó, nhưng với hắn thì không. Con bé gào ngày một to hơn, trông nó lem luốc, bần thiêu, ... Arrow dùng mũi giấy cọ vào má con bé, ghì nó xuống mép sàn cũng bằng chính cái giấy đấy.

- Mày khóc nữa xem- Hắn mạnh chân ghì sát đầu con bé, như một con vật hết giá trị, vô tình, hắn phá lên cười.

- Mày mà còn khóc nữa thì lần sau là máu thật đấy!- Hắn đe dọa.

Rồi con bé im bật, không khóc nữa. Nó nhận ra thứ máu này không chút mùi vị, có lẽ chỉ là phẩm màu và các chất hóa học khác. May cho nó, không phải máu thật, không có lẽ nó phát điên rồi.

Arrow bỏ mũi giấy ra, vết bẩn đã in vào đế giày, hắn đi đi mũi giấy để gột đi. Và hắn đi, một nụ cười nửa miệng trên môi.

Còn lại một mình con bé, nó thu lu vào mép cửa và nấc, nỗi sợ hãi, mà nó không được khóc, nước mắt chảy ngược trong tim, mỗi giọt như một mũi tên được mài kĩ lưỡng đâm thủng ruột gan nó, rồi nó thiếp đi trong con đối.

- Dậy!- Arrow tìm tới chỗ con bé. Nó đang nằm ngủ co co, mặc kệ thứ nước đã khô từ lúc nào, bám vào da nó tróc vảy. Hắn lại dùng mũi giấy, lần này thì đá nhẹ vào đỉnh đầu con bé. Vẫn là cái cách cộc cằn thiếu tôn trọng người khác, hắn như thể quay ngược thời gian trở về quá khứ xa xưa, khi xã hội chỉ có 2 tầng giai cấp: chủ nô và nô lệ. Con bé bị coi rẻ là một món đồ, hắn tha hồ mà dùng chân giẫm đạp lên danh dự của nó. Cái hành động của hắn thật quá đồi tàn bạo, con bé cũng là người chứ, nó cũng biết nhận thức và suy nghĩ chứ, đầu thế so bì nó với một chú chó bị chủ nhân dùng chân ra lệnh.

Tựa hồ như đang gặp con ác mộng, rồi lại thêm một con ác mộng khác còn kinh khủng hơn, con bé mở mắt tỉnh dậy. Chân và tay nó dính vào lớp sàn, phải chịu đau một chút nó mới có thể đứng dậy. Gi từ đôi mắt kết 2 hàng mi nó lại, lấy tay dụi mắt qua loa nó bước theo “ông chủ”.

Hắn dẫn con bé vào nhà vệ sinh, rồi chờ đợi nó bước ra với một bộ quần áo chỉnh tề. Con bé không hiểu lắm, như thể trước khi nói lời vĩnh biệt, người ta thường vỗ béo và giữ cho con vật được sạch sẽ.

Hắn chỉ hơn con bé chừng một cái đầu, thế mà lại độc ác hơn bao người cao lớn. Đi đằng sau hắn, con bé tập trung tối đa, không biết hắn định làm gì đây?

- Cho anh đấy!- Arrow cân trọng nhìn người đối diện. Một cậu nhóc với mái tóc hớt gọn gàng, khuôn mặt thông minh rạng ngời, và đôi mắt lạnh. Cậu ta khoanh tay và nhìn xuống con bé. Moon sợ sệt đầu dám nhìn thẳng lên ánh mắt kia. Đó có thể là ai nhỉ, người khiến ông chủ của nó phải khiêm nhường.

Arrow nhìn theo bóng 2 con người khuất xa, có lẽ với hắn, nên để con bé đi.

Moon bị chuyển tới một nơi khác- DEVILS 5. Một căn phòng mới, một cuộc sống mới, không còn phải ở trong khu nhà kho tăm tối, ít nhất thì ở đây cũng có điện, giường ngủ hẳn hoi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Giao lộ

DEVILS- những con quỷ trời dậy- đó là tên một tổ chức ngầm, hoạt động dưới cái tên A.N.G.L.E. Bề ngoài tổ chức tạo một vỏ bọc hoàn hảo, hoạt động với những mục đích từ thiện và lưu động giúp đỡ các cơ quan kinh tế xuyên quốc gia, hết sức chuyên nghiệp, để che đậy ranh giới đen tối của những hành động phạm pháp. Phân nửa những quan chức cấp cao của trên 30 quốc gia phát triển và đang phát triển trên toàn thế giới đều bí mật tham gia tổ chức này, lí do là mức lương ở DEVILS quá hậu hĩnh, gấp hơn 25 lần so với ăn lương của nhà nước đơn thuần, đồng thời tổ chức còn có các

chính sách đãi ngộ phù hợp với năng lực.

Trong cái xã hội thu hẹp này, ngày ngày có biết bao phi vụ được diễn ra, những hoạt động phi thương mại đội lốt cho dịch vụ rửa tiền cao cấp, những chuyên hàng cung cấp cho hội chữ thập đỏ thực chất là vận chuyển hàng tấn thứ vũ khí qua biên giới... Có thể nói sức ảnh hưởng của tập đoàn DEVILS là toàn cầu, thậm chí ngay cả các tổ chức của Interpol cũng chỉ biết khoanh tay đứng nhìn. DEVILS quá lớn và mạnh.

Một sự thật thú vị, người đứng đầu tập đoàn đó, tương lai sẽ là cậu nhóc này- KEN- King.Eagle.Name.

Cha và mẹ của Ken và Arrow là anh em và chị em ruột, họ thuộc hai dòng dõi danh gia vọng tộc. Kì vọng của thế hệ trước vào thế hệ sau, Ken và Arrow chính là đại diện được chọn. Cuộc hôn nhân giữa họ cũng là ép buộc vì tương lai của tổ chức, đòi hỏi phải có những vị thủ lĩnh với bộ óc siêu đẳng hơn người. Do đó, ngay từ khi mang thai, hai bà mẹ đã được quan tâm rất đặc biệt, hai đứa trẻ sinh ra trực tiếp được tiêm kích thích tăng trưởng, học môn hoạt hoá tối ưu trí tuệ và khả năng phát triển của chúng. Hai bộ óc đó cũng là sản phẩm của Hiệp hội khoa học GEN và bản đồ GEN người của DEVILS.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nút

- Tao không biết mày có gì hay mà Arrow dám đưa ta- Ken dùng nửa con mắt nhìn nó. So với Arrow, con người này trông có vẻ “nhân tính” hơn.

Moon khép mình vào rèm cửa, linh cảm cho biết đây là một buổi chiều tàn...

Ken dẫn con bé theo sau. Hắn thấy thật lạ. Ở con bé này có thứ gì rất ngứa mắt, trông nó không có gì đặc biệt, nhưng chỉ cần nhìn vào nó là hắn muốn đánh cho nó một trận toi đời. Thật buồn cười, nhưng cũng thật khó hiểu...

- Mày là trẻ mồ côi?

- Vâng ạ !- Cũng như ở bên con người vô nhân tính kia, Moon tập trung cao độ.

- Tao có một trò chơi, nếu mày thoát được thì mày sẽ được nhận làm nhân viên của tao, còn không thì...

Đó là cái chết, con bé hiểu điều đó.

Hắn dẫn con bé đến một nơi. Khu nhà to và rộng, hắn đi cách con bé một đoạn dài,...con bé bước đi e dè trái lại với con người phía trước cổ tình phát tiếng động.

Bỗng dung đèn phụt tắt, cả một hệ thống đèn chạy dài tắt nhanh chóng. Có những con mắt đen ngòm đang nhắm nhe nhìn con bé, những tiếng gầm gừ vang vọng...

Phút chốc thứ gì đó nhảy chồm tới, tốc độ ngang ngửa xe đua,...

- Gừ !!!

- Ầng !

- ...

Chúng kêu gào trước một món thịt sống ngon lành,...

Con bé nhắm nghiền và chạy thẳng tới chỗ Ken, nó biết, chỉ khi nó ở bên ông chủ thì may ra thứ đó mới không tiến tới chỗ nó.

Nhanh như sóc, nó đã ở trước mặt Ken, có lẽ vì nó biết ông chủ của nó cũng là một con quái thú nên nó dừng lại đúng lúc.

Đèn lại sáng. Ông chủ nhìn nó, nở một nụ cười mỉa mai. Trông hắn ung dung trái ngược với con bé lúc này, mồ hôi ứa ra như mưa.

Nó chợt nhận ra đây là một cái chuồng chó. Nội thất trong đây còn đẹp ngang ngửa với khác sạn, những tiếng gầm gừ phát ra từ những con chó đáng sợ hai bên, nhưng tất cả đều đã bị nhốt trong chuồng, 4 bức tường bao quanh lũ chó đều làm bằng thủy tinh hữu cơ, vẫn còn một vài lỗ thông khí phía trên, thế nên ban đầu nó cứ tưởng chúng được thả tự do.

Ông chủ nó bước tiếp. Chẳng có lí do gì nó bám chặt lấy ông chủ, nên nó đứng yên đấy. Nhìn những con chó không có tự do, có khi nào giống nó, chúng đang gào thét, nhưng là gào vì có người lạ, vì nó biết, giống như nó, những con vật này được huấn luyện phải trung thành tuyệt đối với chủ.

Một con chó đang tiến tới ông chủ, theo trực quan, hẳn đây là con chó được ông chủ cưng chiều.

Ken đỡ lấy con chó cưng của mình, nó là một con chó nhỏ, chắc chừng 2 năm tuổi, hẳn lướt nhẹ đôi tay lên bộ lông mượt mà của con chó, con chó tỏ ra phần khích khi gặp chủ, nó vẫy đuôi ngoe nguẩy nũng nịu chủ nhân. Từng chiếc lông tơ của nó mềm mại quấn lấy từng ngón tay của Ken, bộ lông trắng muốt như chó săn Bắc Cực đang đợi chờ chủ nhân chạm vào. Ken hiểu ý con vật, hẳn chiều lòng con chó, ngồi xuống và vuốt ve nó, bàn tay hắn lướt qua như một nghệ sĩ lướt phím đàn. Rồi đột nhiên, nhìn thấy con bé, con chó sủa gầm lên.

- Gâu ! Gâu ! Gâu... !

Con bé hoảng sợ, theo nó, chỉ cần Ken thả lỏng đôi tay thì chắc chắn rằng nó sẽ nằm gọn dưới nanh vuốt của con chó này.

Ken nhận ra một điều, không chỉ hắn mà ngay cả con chó này, lũ chó ở đây đều không ưa con bé này. Bình thường, hắn vẫn hay dẫn mấy người vào đây để vệ sinh chuồng chó và lũ chó cho hắn, nhưng chúng không sủa đến nỗi này.

- Thôi nào Frang !

Con chó im lặng ngay.

Hắn bỏ đôi tay mình ra khỏi con chó, nó cũng không định nhảy chồm lên con bé.

Vẫn là cái dáng ung dung vô tư lự, khuôn mặt nở một nụ cười đầy ác ý, hắn gọi con bé lại. Dù rất sợ hãi nhưng không thể trái lời, con bé chầm chậm bước qua con chó, nhìn con bé thật tội nghiệp trước một con vật hung bạo. Frang là một giống chó thông minh, nó rất đẹp, đôi mắt nó đen tròn kiêu ngạo, lớp lông của con vật hăng nhiệt này quả thật tuyệt vời, mềm như nhung lụa, cẳng chân nó dài, rắn khỏe như động cơ máy. Con vật vẫn tiếp tục gầm gừ, như thể ông chủ không ở đây là Moon đã trở thành một bữa tối cho nó rồi.

Bẽn lèn bước tới gần Ken, đôi tay con bé vẫn nghiền chặt vào vật quần, vài giọt mồ hôi đã rơi xuống sàn gỗ.

Ken chủ định ném một thứ gì đó vào chuồng của mấy con chó săn. Sau một chút lưỡng lự, hắn chọn chuồng số 3, đây có vẻ gồm những con chó háo chiến, cả thấy là 7 con, mỗi con một màu lông, có con màu vàng, có con lại đen tuyền, hẳn thích cho con bé chơi cùng lũ chó này chẳng? Có lẽ vì có một con chó cái rất hăng trong đó. Hắn từ từ cởi bỏ chiếc nơ trên cổ. Mở cái cánh cửa nhỏ bên trên của cái chuồng đó ra, lũ chó ngoan ngoãn ngồi im, ngoe ngoáy đuôi, tỏ ra rất kính trọng hắn.

Ken ném chiếc nơ vào sâu tận cuối chuồng. Rồi hắn quay sang nhìn con bé.

Kể từ hôm Moon chuyển sang Devils.5 thì có lẽ đây là hôm đầu tiên nó được hắn “tiếp đón”, trong đầu con bé đang nghĩ sẽ là ngày cuối cùng luôn. Bằng chứng là con Frang dù trước mặt chủ đã tỏ thái độ gầm gừ, khó chịu với nó thì sao có thể lũ chó kia cho con bé đường sống...

Con Frang đó quả thật đẹp, nhưng những gì nó đang nghĩ thì thật đáng ngờ, cũng như 2 cậu bé chỉ đáng tuổi anh trai của Moon, chẳng ai hiểu được những chiều mà họ nghĩ ra để hành hạ người khác. Moon lép vế vào lớp kính, Moon sợ lắm, sợ những nanh vuốt sắc nhọn kia, sợ những con chó ghê tởm,... con bé đã làm gì chứ, nó còn quá nhỏ thì có thể gây thù hằn với con người này à, hay vì mẹ nó là gián điệp, vì thế mà nó phải chịu đựng những nỗi đau mà mẹ nó đã để lại. Nhưng nó chưa từng một lần hận mẹ, vì đã ra đi bỏ lại nó, vì nó biết, ở một phương trời nào đó, vẫn còn có một người đợi nó.

Bất thành linh, đàn chó nhảy xồm lên, toan định cắn nát đầu con bé. Moon sợ hãi quay lại, nước mắt ứa ra, lăn dài trên má, không dám hét, vì sợ, như Arrow đã nói vậy: “Mày mà còn khóc nữa thì lần sau là máu thật đấy!”. Nó cầm lặng, nín thở trong tiếng nấc nghẹn. May mà qua lớp kính.

Ken đang bóc một lớp túi gì đó, con bé nhìn vào hắn bằng một ánh mắt tội nghiệp, thà rằng dùng mũi giày để đánh nó còn hơn là như thế này, Moon quý xuông,... Ken bước tới, rưới một thứ màu đỏ thẫm vào “con mồi” đang co do. Đó là túi máu, thứ mà người ta vẫn hay dùng để truyền máu, những giọt đỏ hỏn rơi té tung xuống đầu Moon, là thứ mùi tanh tanh của chất sắt, những giọt máu của ai đó đang rơi,... xuông cổ con bé, xuông người, cả người Moon mang một thứ máu,...

- Vào đi!- Ken ra lệnh một cách lạnh lùng, trong câu nói đó không có chút tình người.

Moon không muốn làm theo, thứ máu dấy lên khứu giác của con Frang một thứ mùi khiêu khích. Chủ nó đang vuốt ve nó, điều đó làm nó không thể làm thịt con mồi kia. Ánh mắt của Ken còn đáng sợ hơn bao nhiêu con mắt trừng trừng kia. Không thể trái lời, cách duy nhất là phải bước vào, Moon nhắm mắt và bước vào.

Những giọt nước mắt không thể kìm lại, hết thật rồi, cuộc sống gán gù của bé con 7 tuổi nay giờ sắp tắt, bé con vừa bước đi, vừa tưởng tượng,... giống như mỗi khi cho nấy con vật ở cô nhi viện ăn, bọn chúng gấu nghiền món thịt thừa của con người, rồi gặm nát từng khúc xương, có khi của chính đồng loại, giờ đây là món thịt sống, được dấy mùi bởi chính thứ máu của con người. Con bé còn quá bé, thế mà nó đã hình dung được rồi đấy, nó bước vào, sắp tới rồi, chỉ cần một cái đẩy cửa là tan xác,...

Moon ngoái nhìn lại, nó nhìn bóng của Ken, không nhìn hắn,... có lẽ anh cô chạc tuổi hắn, nên chắc cái bóng cũng thế, còn đôi mắt chắc chắn không tàn bạo như thế kia. Moon đau đầu nhìn vào bóng hình đó, nếu anh cô ở đây chắc chắn sẽ che chở cho cô,...

Bước vào!

Hắn thấy khá ngạc nhiên đó, con bé đó không nhìn hắn mà như nhìn đi đâu, cái ánh mắt của nó làm hắn ghét vô cùng, ghét kinh khủng, hắn chỉ muốn móc

nó ra khỏi lồng từ lúc này. Nhưng con bé vào trong rồi, Ken dựa vào tường theo dõi trò chơi. Lũ chó ở các phòng còn lại không dám gầm gừ. Người huấn luyện đã dạy cho chúng biết gọi dạ bảo vâng với những bậc tối cao của Devils. Nhưng liệu những con vật ở cái phòng đối diện có còn nhận ra điều đó không khi mà thú tính trong chúng đang trỗi dậy...

Moon nhắm nghiền mắt, nó không nghĩ mình còn sống để đi tới cuối phòng cảm cho chủ cái nơ màu xanh dương về, thế là nó ngồi thu lu lại, lấy tay che kín đầu, coi như không còn nghe, không còn biết gì hết cho tới vĩnh viễn.

Ken vẫn đang dõi theo.

6 con chó gầm gừ đi lại xung quanh đưa bé. Xét về thể tích thì con bé cũng chỉ tương đương với chúng. Ba con chó nhỏ đang ngấm nghe đợi chờ động tĩnh từ con chó thứ 7, chúng tiến lại gần con bé, mỗi lúc một gần hơn, 3 con khác trưởng thành đang đi vòng quanh. Con bé cô đơn không còn ý niệm thời gian nữa, đôi tay, chân và cả người run lên bần bật, nỗi sợ hãi đã che lấp ý thức về quyền sống, hay vì quá nhỏ bé, chẳng thể xoay chuyển tình thế.

Lũ chó gầm lên to hơn, điều đó làm con bé mỗi sợ hãi tới tột cùng.

Giống như một con người nhìn đối từ lâu, nay bày ra trước mắt một bàn tiệc với đủ thứ sơn hào hải vị vậy, ánh mắt của lũ chó sáng lên, không một động tĩnh của con mồi qua mắt được chúng. Lũ chó càng lại gần hơn, mùi máu khiến chúng bị kích thích, nước dãi của chúng chảy tùm lùm... Con bé đang suy nghĩ điều gì đó, cái chết đã sắp gần kề mà nó còn phải suy nghĩ gì sao? Cách chôn thoát sao? Không, dù có đường để chạy cũng không thể thoát khỏi 7 con chó tinh thông này, ... mà nó đang nghĩ cách để chết, thật nhanh chóng, đầu đau đớn cũng chỉ chột lất, còn hơn là dai dẳng.

Ken vẫn nhìn vào cái chuồng đó, một cách thờ ơ, vì hắn biết đáp án.

Nửa tiếng trôi qua, lũ chó cũng vẫn chỉ gầm gừ, tuyệt đối chúng không hề động đến con bé. Lạ thật. Con bé quen dần với những tiếng đe dọa hoang dã. Nó ngừng đầu dậy, nếu lũ chó muốn ăn thịt thì đã thanh toán xong từ lâu rồi. Moon thông minh nghĩ ra rằng, đó là nhờ uy lực của ông chủ. Rồi nó liếc nhìn đây người ra phía trước, từng bước một, tới chỗ cái nơ. Cần thận vì chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể mất mạng, một rồi hai, ba cứ thế, những bước chân nặng nề đã tới đích. Trờ trêu thay chiếc nơ đang ở giữa cẳng chân của hai con chó, một trong hai là con chó cái hung tợn. Con bé đang hoang mang, vô hướng.

Ken nhìn vào chiếc nơ, đấy là món quà sinh nhật từ mẹ hắn. Nhìn là biết đó là một nhãn hiệu nổi tiếng, Prada, từng đường chỉ cho thấy sự tỉ mỉ trong việc khâu vá. Đây là loại chỉ được pha tỉ lệ cùng với vàng rồi dát rất mỏng, kèm theo chất vải bông được nhập khẩu từ Hi Lạp, nhưng nó chẳng có giá trị gì trong mắt hắn.

Moon bối rối, nếu thò tay và lượm chiếc nơ, đồng nghĩa với việc mất đi một cánh tay, mà chắc gì đã toàn thân. Có thể những phút trước, chúng mới chỉ đang trêu đùa, giờ đây trận chiến mới bắt đầu.

Moon lùi lại, những con chó còn lại vẫn quán theo, riêng hai con chó đó chẳng rời khỏi cái nơ. Lũ chó không sủa nữa, bầu không khí im lặng, như một quả bom có thể nổ bất kì lúc nào...

Moon quyết định liều, còn hơn là kéo dài nỗi sợ hãi này. Moon nhắm nghiền mắt sau khi đã xác định vị trí của chiếc nơ. Con bé nhanh chóng lao tới, vươn người tóm bắt vật phẩm.

- Gâu!- Con chó cái sủa âm ỉ, theo phản xạ, Moon bịt kín đôi tai lại. Dòng máu đi ngược lại tuần hoàn.

1...2...3...4...13s sau đó, lũ chó vẫn để con bé yên.

Moon vẫn còn đang rất sợ, chuyển ánh mắt sang ông chủ. Hắn đã ra ngoài.

Con bé mở to mắt khi không thấy ai đứng ở đó nữa. Lại một nỗi sợ trào dâng, lần này chắc chắn là thôi rồi. Đâu còn giới hạn nào cho lũ chó này.

Không, bây giờ không được quay mặt lại, chỉ còn duy nhất một cách.

Là chạy.

Con bé vội vàng lao người ra phía cửa, theo sát là lũ chó. Con chó cái nhảy lồng lên, gầm rú lên những tiếng sủa từ những phòng kế bên. Cố lên, chỉ vài bước nữa là thoát rồi.

Chiếc nơ bị tuột khỏi bàn tay, chắc có lẽ đôi tay ra quá nhiều mồ hôi khiến nó trơn tuột. Quay lại hay tiếp tục, nếu không có chiếc nơ thì có ra được con bé vẫn sẽ phải vào lại lần hai, lúc đó còn kinh khủng hơn. Mất một vài tích tắc để lường lự, để hình dung ra đôi mắt đáng sợ đó. Moon xoay người lại, dồn hết sức lực vào việc lấy chiếc nơ. Vội vàng, hành động chỉ diễn ra trong 3s, nhưng là quá đơn giản với lũ chó. May mắn thay, Moon lấy được và vội vàng đẩy cửa ra ngoài.

Thoát nạn.

Lũ chó nhảy chồm lên nhưng đã quá muộn.

Moon thờ hồn hên rồi tiếp tục chạy ra khỏi gian nhà đó. Đến lúc này con bé mới cảm nhận được nhịp đập từ lồng ngực, như thể trước đó con tim không hề hoạt động. Nó dừng lại trước một ngưỡng cửa, ngã phịch xuống và thờ hồn hên, môi nó nhợt nhạt, mái tóc nó bết chặt lại, chiếc áo màu trắng nó mặc loang lổ máu, nhưng nó không hề đau.

Có lẽ Thượng đế đã để cho nó sống. Một lúc, nó đi tìm chủ để gửi lại chiếc nơ.

Đâu có phải là Thượng đế chứ. Nếu muốn, nó có thể rơi vào nanh vuốt của lũ chó bất cứ lúc nào...

- Vắt cái đó đi- Ken không nhìn vào con bé, hấn vẫn tiếp tục tưới cây.

- ...- Con bé chán chừ, nó mất bao nhiêu công sức, thế mà ông chủ lại nói như thế.

- VẮT!- Ken trừng mắt nhìn cái cây.

Con bé sợ ánh mắt ấy hơn tất cả, nó ngó tìm thùng rác rồi nhẹ nhàng chiếc nơ xuống. Giờ cái nơ đã nhau nhúm.

Ken nhìn hành động đó của con bé. Hấn đã biết vì sao mà hấn ghét con nhóc đến thế. Có rất nhiều người, chỉ cần nhìn vào họ, chào nói vài câu, đã để lại ấn tượng tốt trong lòng người khác, nhưng cũng có những người, ta nhìn đã thấy không ưa. Như con nhóc này, lũ trẻ ở cô nhi viện, Arrow, Ken,... nhìn vào nó đã ghét nó rồi. Vậy nên mới đối xử tồi tệ với nó. Khác hẳn với con người đã từng che chở cho nó, có lẽ nó là một điểm nút của những tội ác, sự ghét bỏ, hận thù...

Liệu ta có thể bật nắp chai rượu sambanh, mà những bọt khí không trào dâng, hay chiếc nút là giới hạn cho tất cả,...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Anh

Điều duy nhất Moon biết về người anh trai thất lạc của mình, đó là cái tên “MES”.

Chẳng gì hơn, chẳng có căn cứ rằng người đó còn sống hay đã chết! Nhưng em vẫn luôn hy vọng. Cuộc đời nếu như không có hy vọng, sẽ chẳng thể vươn lên mà sống, như cô bé này, nếu không vì người anh trai, có lẽ em đã tạm biệt cuộc sống nghiệt ngã này...

...

Ken gấp trang sách lại, hấn mới chỉ 14 tuổi, nhưng hấn thật đáng sợ. Tất cả người làm ở Devils.5 này đều phải e dè trước hấn, đầu người đó có phải là một ông già ngạo cội. Đạo này hấn phải thức khuya rất nhiều, công việc chuẩn bị cho chiếc ghế mà hấn sắp đảm nhiệm khiến hấn dường như không đủ thời gian để thờ. Tất cả đều kì vọng vào con người này. Đây chính là một kẻ độc tài, một niềm kiêu hãnh của Devils.

Ken hướng tầm nhìn sang phía cửa sổ, hấn ngâm nghĩ một ly cà phê đắng, trông hấn chẳng khác gì một con búp bê không biểu cảm. Ken nhắm đôi mắt đen lại. Cánh cửa sổ tâm hồn của hấn dường như khiến ta bị hút hồn, nó mang một nét đẹp cổ điển, ánh mắt sắc lạnh như vì sao tinh tú trên bầu trời kia, đuôi mắt dài về lên nét phóng khoáng, thêm nữa là sống mũi cao và thẳng, kết hợp với đôi môi kiêu kì. Có lẽ nào hấn là một con robo được tạo ra bởi một nghệ nhân khéo léo, nhưng có lẽ người đó đã quá tay để mà con robo này không hề có một chút nhân tính.

Bỗng nhiên hấn nghĩ đến bé con. Chưa bao giờ hấn tỏ ra khoái một trò chơi lâu đến thế. Thông thường, món đồ của hấn thường là những tên phản bội Devils, không thì cũng là cớm, nhưng phải là người trưởng thành, và cũng chỉ tối đa 3 viên đạn.

Ken nở một nụ cười đều, có lẽ vì con bé đó giống với em gái hấn. Đứa em đã chết cách đây 7 năm. Rồi hấn đứng dậy, ra khỏi phòng.

Moon đang viết một cái gì đó, em vừa viết vừa khóc, nhưng tuyệt đối không thành lời.

Một cái bóng đen ngòm hiện lên đằng sau. Giật mình, em quay lại.

- Mà làm gì thế nhóc con?- Ken bỏ một tay ra khỏi túi. Hấn khoai chỉ nhìn con bé. Lại thêm một lần nữa, xoáy sâu vào ánh mắt nâu của con bé, hấn chỉ muốn đánh nó.

- Không ạ! – Moon sợ hãi vo viên tờ giấy lại. Mồ hôi ứa ra, rất nhiều...

- Đưa tao xem!- Ken giật tờ giấy đã nhàu nát. Con bé chẳng thể giữ chặt hơn.

“Anh Mes, biết bao giờ anh mới tìm thấy em.

Em không thể đợi được nữa rồi, em sợ lắm, họ thật ác độc, em làm gì sai cơ chứ, sao vậy anh?

Em không biết đâu, khi nào anh tìm được em, nhất định em sẽ bắt anh phải đền, anh sẽ phải đánh những người đã hành hạ em...”

- Chửi mày xấu thật đấy!... Nói tao xem những người đó là ai?- Ken nhìn vào con nhóc đang co do và run lên bần bật.

- ...- Moon chỉ biết lắc đầu. Những lúc như thế này, thật đáng sợ.

Ngay lập tức, Ken túm lấy cổ áo con bé, kéo lê nó một đoạn. Rồi hất dúi cả cái đầu con bé vào bồn nước.

Chối vói, con bé kêu gào thảm thiết. Nó quơ tay để tìm một điểm tựa. Nhưng con quỷ đó lại không cho nó có sự lựa chọn. Hắn tiếp tục dúi con bé hai lần nữa. Rồi hất thả ra. Con bé bị sặc nước, nhưng ngay khi được thả ra đã chạy đi.

Lần này hắn tha. Dù sao bắt nạt trẻ con cũng không mấy thú vị.

Moon chạy về phòng mình, mái tóc ướt sũng, nước chảy tòng tòng. Họng con bé đau rát, sặc nước lên tận mũi, rồi thì em ho sặc sụa. Cái cảm giác cô đơn lại dâng tràn, dâng kín tâm hồn bé thơ. Em bị sốt cao.

Ken quay về phòng. Hắn không thích điều đó. Cái cảm giác cô đơn. Ai cũng sợ hắn, hắn không có bạn, liệu khi mà em hắn còn sống, nó có là bạn với hắn. Nhưng, chính hắn, lại là người giết em mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hận

Moon đang ngồi tự học máy tính. Căn phòng của em ở Devils.5 này có đầy đủ mọi thứ, không còn dơ bẩn như ở Devils.4. Một phần là vì Devils.5 rộng lớn và phát triển hơn Devils.4, phần khác là có vẻ ông chủ mới không đến nỗi phân biệt đối xử em là con của gián điệp, nhưng hắn còn độc ác hơn Arrow nhiều.

Moon rất tự hào về cha mình. Ông chính là Monster, một trong những kì cựu của hệ thống an ninh mạng ở Devils. Nhưng vì lấy mẹ em, nên ông không thể thăng tiến được, ông vẫn chỉ mãi ở mức 3 sao.

Theo thứ tự cấp bậc sao ở Devils, phân thành 5 loại:

1 sao: Hạ cấp, đây là thành phần cho những người hoặc gia đình mới gia nhập tổ chức Devils, tính từ 2 đời trở lại.

2 sao: Trung cấp. Dành cho những người có công và hi sinh lớn cho Devils

3 sao: Thượng cấp. Rõ ràng để có một vị trí ở đây, cần phải có một nỗ lực rất lớn, kèm theo khá nhiều hi sinh của bản thân, gia đình và dòng tộc. Công trạng lập được phải đều đặn. Và đương nhiên, mức thu nhập rất cao.

4 sao (Devils.4): Đẳng cấp. Không nhiều người được ở vị trí này, phần lớn đều là dòng dõi trung thành tuyệt đối của Devils. Đây là nơi hội tụ tinh hoa chất xám của Devils. Người đứng đầu dự kiến: Arrow

5 sao (Devils.5): Hoàn hảo. Chỉ những người theo chủ nghĩa độc tài, hoàn hảo mới có thể chinh phục. Những điệp viên cao cấp của Devils.4 được sàng lọc kĩ lưỡng trước khi được gia nhập cấp bậc này. Người đứng đầu dự kiến: Ken.

Theo như bảng tóm tắt trên, phần nào ta có thể biết được vị trí quan trọng của Ken và Arrow. Chính thế mà được làm việc cho họ là niềm mong ước của rất nhiều kì tài. Các quan chức chính phủ cũng chỉ được xếp vào cấp bậc 1 hoặc 2, có thể trong số họ không thực sự trung thành với Devils, nên luôn có một đội quân đặc vụ theo dõi và bám sát họ.

Cái giá phải trả cho những gián điệp làm việc cho FBI, CIA, hay các tổ chức khác, thật kinh khủng, người trực tiếp thì chỉ bị một viên đạn xuyên thủng thái dương, nhưng gia đình họ..., là cái giá rất đắt.

Xem ra Moon cũng có chút năng khiếu trong lĩnh vực mạng thông tin này. Sử dụng phần mềm DOD và chương trình soạn thảo tự học, đã có nhiều nhân tài được phát hiện, sau đó họ mới được huấn luyện bài bản, Moon mong mình được như thế, nên em ra sức học tập. Con bé cũng chẳng thể phân biệt đúng sai, vì từ nhỏ nó chưa bao giờ được tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Những điều được học đều lấy từ quan niệm chuẩn của Devils, chẳng có thể so sánh với luật pháp hay “nhân tính”, theo vậy, nhân viên của Devils phải tuyệt đối tuân theo ông trùm, dẫu cho việc làm đó có gây hại cho bản thân, gia đình, đồng loại.

Moon tiếp tục bài tập theo chương trình đã soạn thảo, có đôi chỗ thật rắc rối và phức tạp khiến đầu óc bé nhỏ này không thể tìm được cách giải, nhưng chẳng thể hỏi ai.

- Meo! – Một con mèo bị thương nhảy vào phòng của em. Nhanh như sóc, Moon tóm lấy nó. Thì ra nó bị đánh bẫy, may mà thoát ra kịp, chân của nó dính máu và có những vết trầy xước. Moon lấy bông băng và thuốc ra băng cho con mèo, nó có vẻ không thích, nhưng cũng chẳng thể chống đối, vì con người này đang chữa bệnh cho nó mà.

- Mèo con ở lại đây với chị nhé!- Moon ve vuốt con mèo rồi lấy cho nó chút thức ăn. Con mèo thấy thức ăn là sáng mắt lên, ăn lấy ăn để.

Xong, con mèo nằm ngủ trên giường của Moon li bì. Moon nhìn con mèo mà thích thú, em rúc mình vào bộ lông màu tro của nó, khiến mèo giật mình, và nó chạy biến luôn.

Một cảm giác hụt hẫng dâng trào trong lòng Moon.

Những ngày sau đó, lạ thay cứ mỗi khi đến giờ ăn, con mèo lại mò vào phòng của Moon. Nó đòi ăn.

- Mèo con à, sao không ở lại!- Moon đồng ý ngày ngày cho nó ăn, chấp nhận ăn dè dặt, chỉ để con vật qua lại căn phòng. Đây có lẽ là người bạn đầu tiên của em.

- Meo!- Con mèo những lần ăn no, nó nũng nịu vào đôi chân Moon để trả ơn, rồi nó lại đi.

Nhiều lần như thế, Moon thường tóm nó lại và vắn nó. Con mèo mang một màu lông tro, trông nó như đeo kính vậy, dễ thương vô cùng. Moon đặt cho nó cái tên là “Mun”, mèo Mun- cách phát âm giống với tên của em.

...

Trời vào thu, đây có lẽ là thời gian rảnh rỗi nhất trong năm của Ken. Những phi vụ vận chuyển hàng cấm dừng hết lại để phòng cúm, nhà băng rửa tiền cũng tạm hoãn để chờ đợi những mẫu thiết kế tiền giả tinh vi hơn,... đây là lúc Devils trá hình dưới cái tên Angels- hoạt động như một tổ chức tình nguyện.

Ken đang đi dạo quanh. Hắn tuy thật độc ác nhưng cũng rất chu đáo với nhân viên, những buổi chiều thế này, hắn thường khảo sát qua một vòng tình hình đời sống của nhân viên. Hắn muốn tạo cho những nhân viên trung thành ở nơi đây một môi trường cực kì thoải mái để toàn tâm cống hiến cho Devils.

- Méo! Méo!!!- Tiếng mèo thút thanh, Ken lùi bước tiến đến chỗ đó.

- Ngoan nào mèo con!- Moon đang dùng tất cả sức lực của mình để giữ con mèo ở lại, bàn tay bé nhỏ ghì chặt cái thân con mèo lại. Moon rúc đầu vào con mèo, em thích cái cảm giác mềm mượt khi chạm vào con mèo. Nhưng mèo con đâu có thích. Giống như tất cả những người ở Devils này, con mèo khi cần thì nó mới đến để ăn cơm của Moon, còn không thì nó chẳng quan tâm gì cả.

Con mèo tức tối khi bị Moon vắn nó tới xù cả bộ lông, nó tức mình dùng móng vuốt cào sâu vào cánh tay Moon, Moon vẫn ngoan cố, thế là nó dùng cả hàm răng cắn Moon chảy máu. Moon buông con mèo ra, nó chạy lao vút lên mái nhà.

Cánh tay Moon đang rỉ máu, vết cắn rất sâu, thật chua xót. Moon để yên như thế, em không định băng lại. Ánh mắt Moon trùng xuống, lại là một nỗi buồn vô tận, Moon thần thờ, có ai dạy cho em biết cách chiều chuộng một con mèo đâu chứ. Những người xung quanh chẳng phải đều đối xử thật tệ với em sao. Giọt nước mắt rơi vào đúng vết trầy, lại thêm vô vàn nỗi đau, cửa quanh con tim mở cõi này.

Ken nhìn con bé, hắn không ra mặt. Trông con bé lúc này có khi nào giống hắn, còn con mèo đó giống như Moon ngày nào...

Lại một buổi sáng bắt đầu, những giọt nước đọng lại sau cơn mưa hôm qua tụ lại thành từng vũng, phản chiếu ánh sáng từ Mặt trời.

Ken lạc bước vào cái nơi mà dạo này hắn hay qua...

Vẫn là con mèo màu tro đó, nó chắc chừng được gần một năm tuổi. Mèo con chui vào nằm cạnh bên Moon. Ken nhìn qua cửa sổ. Vết thương ở cánh tay con bé có vẻ đã đóng vảy, trông Moon nằm co do dù cái giường có thể đủ cho 3 người nằm. Mèo con ghé sát vào tâm lưng của Moon. Moon khẽ xoay người, rồi em nhận ra có cái gì đó êm mượt ngay cạnh mình. Ngay tức thì, Moon ôm trầm lấy con mèo đang thiêu thiêu ngủ, vẫn là cái động tác rúc đầu vào mình con mèo. Và con mèo lại đáp trả bằng một vết xước trên cổ con bé.

Nó chạy đi, dẫn cho con bé vội vàng lấy cơm cho nó ăn...

Ken biết, chắc chắn lát nữa, con mèo sẽ quay lại. Cuộc sống là vậy mà, giá trị vật chất che lấp giá trị tinh thần, mà hiện thân chính là con mèo đó.

Ken quay về.

...

- Meo, meo...! – Moon cất tiếng gọi con mèo. Năm hôm nay không thấy nó quay lại, chẳng lẽ nó đã bỏ lại Moon. Con bé buồn thiu, em ước nếu như mèo con quay lại, chắc chắn em sẽ không vắn nó như thế nữa.

Máu, cứ đi vài bước là Moon lại thấy máu trên mặt sàn nhà, đi tiếp, vết máu càng nhiều hơn, nhưng nó đã khô lại. Moon sợ cái cảm giác này, một luồng khí ghen lên tới tận cổ, ngào ngạt... nhưng đôi chân vẫn bước tiếp.

Một mùi hôi thối bốc lên, như là món thịt để lâu ngày thối rữa vậy.

Moon rẽ trái, tới một bãi đất. Cái xác con mèo cô hồn nằm giữa một luống cây. Xung quanh be bét máu đã khô đặc.

Moon giật mình trước cảnh tượng đó, thật đáng sợ, không bao giờ Moon có thể hình dung ra. Con bé khóc nức lên, thút thít đến bên cạnh xác chết. Không dám tới gần hơn.

Những con ruồi lâu lâu đã bám xìa thể xác con mèo, lũ bọ ngoe nguẩy quanh vết thương... Từ thể của con mèo thật tội nghiệp, nó đuổi người ra, nhưng cái chân lại gập vào, có lẽ vì quá kiệt sức nên nó đã ngã luôn ra cát và chết khi máu chảy lan tràn.

Moon khóc thét lên, em ngực ngã, người bạn duy nhất của em đã ra đi... mà em chẳng hề biết.

- Ta đã giết nó đấy- Ken lên tiếng, hấn đã ở đây từ lúc nào, mắt hấn không rời khỏi xác con mèo, hấn tựa vào tường, cho tay túi quần, như thể không hề có trách nhiệm trong việc này.

Moon nín bật, em không dám khóc nữa, những ngày qua đã dạy cho em một điều, càng khóc thì càng bị lũ người này đàn áp.

- Một viên đạn xuyên qua bả vai. Ta tưởng nó phải chết ngay cơ. Ha ha.- Thực ra thì hấn cố tình bắn trượt, để vết đạn rỉ máu, con vật phải đau đớn tận cùng trước khi chết.

Moon nhắm chặt đôi mắt, em không muốn nghe, không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì hết. Đây có phải là con ác mộng dai dẳng quấn siết lấy em. Đôi vai hao gầy này không thể chịu được nữa.

- Tại sao? Tại sao chứ?- Giọng con bé hét lên, em xoay người lại, lấy hết dũng cảm để chọc giận kẻ độc tài.

- Mà muốn như con mèo kia sao?- Ken hù dọa con bé bằng cọng súng hấn rút ra từ đằng sau lưng.

- Đúng thế!- Chẳng ai dạy con bé cái cách nói đồng dục và quyết đoán như thế. Moon nhìn hấn bằng một ánh mắt vô hồn.

- Mới bắt đầu trò chơi mà đã sợ thế rồi sao?- Ken bước thong dong từ từ đến chỗ con bé.

- Giết tôi đi!- Vẫn là cái ánh mắt vô hồn đó, em dám nhìn thẳng vào con người ấy.

- Nhưng tao không thích giết trẻ con- Ken nhìn lại bằng một ánh mắt sắc lẹm. Hấn chưa hề chớp mắt.

- Một con quỷ xấu xa- Moon buộc miệng. Ngay lập tức, Moon ôm chặt miệng lại, con tim ngừng đập trong giây lát, chính xác theo cách này, Moon đã tự kết liễu bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Mộng

- Tại sao? Tại sao chứ?

- Mà muốn như con mèo kia sao?

- Đúng thế!

- Mới bắt đầu trò chơi mà đã sợ thế rồi sao?

- Giết tôi đi!

- Nhưng tao không thích giết trẻ con!

- Một con quỷ xấu xa!

Chưa từng ai dám nhìn thẳng vào hấn mà thốt ra câu nói đó, huống chi đây chỉ là một đứa trẻ con. Câu nói như một viên bi sắt ném thẳng vào từng nội tạng cơ thể hấn. Thậm chí khiến hấn có chút e sợ. Đôi mắt đã từng như tảng băng lớn giờ bị thiêu rụi bởi đám lửa trong lòng, mắt hấn bỗng đỏ ngầu, Ken phi thẳng vào người con bé khẩu súng. Như một cục gạch, ép một luồng không khí theo sau, khẩu súng vô tình rơi trúng bả vai của Moon.

Rồi hấn bước đi. Lặng thầm.

Hấn để con bé tự làm.

Moon thở hổn hển, khẩu súng lạnh lùng nằm cạnh xác con mèo...

- ĐOÀNG!- Ken vừa bước đi, tiếng súng đã nổ, xé tan bầu trời. Chỉ là một đứa trẻ con, ngây thơ, ấy vậy mà nó đã biết dùng súng.

- Hic... huhu,...- Moon gào lên, chưa bao giờ là thế, sức nén của cò súng, kèm theo lực đẩy lớn khiến tay con bé bỏng rớt, phồng dộp. Em sợ, em rất sợ.

Trời đất như tối sầm lại, đầu óc quay cuồng, oxi trong lồng ngực dường như không thể đủ cho hô hấp. Cái cảm giác tội lỗi dâng tràn đến khó tả. Lần đầu tiên, và cũng là lần duy nhất, Moon đi theo vết xe đổ của một ai đó. Cái dáng người cao ráo hiện về. Người đàn ông đó cầm một khẩu súng chĩa thẳng vào khuôn mặt mẹ em, cái khuôn mặt tái nhợt vì một mối, sợ hãi và rồi:

“Đoàng!”- tiếng súng cứ thế kéo dài mãi, vang vọng trong đầu óc non nớt này. Âm ảnh, vẫn cứ hiện lên, y như cái khung cảnh đó, một cánh đồng hoang vắng, máu ai đó đang chảy, một người nào đó cố gắng giữ cho em trong sạch, thế mà giờ đôi tay em đã vấy máu.

Chẳng thể nào gột rửa tới nghìn thu.

Viên đạn rơi xuống...

Cũng là lúc Moon ngã ngục, máu từ hốc mũi chảy tòng tòng, choáng váng, và rồi em ngất lịm.

Thế là hết! Giờ có lẽ cánh cửa thiên đường, nơi mà mẹ em đang chờ đón, vĩnh viễn khép lại... Như một giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Không tồn tại

Chiếc áo sơ mi quá mỏng manh khiến Ken đau nhói. Đầu đó là một viên đạn bằng giấy.

Nhưng có lẽ một nỗi đau khác khiến hấn con đau hơn nhiều.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi vào khu đất trống, chói lóa nơi Moon đang nằm. Cái xác của con mèo ngày càng dậy mùi kinh khủng hơn. Lũ ruồi vẫn tiếp tục công việc ưa thích, một vài con đã bay sang chỗ bên cạnh.

Moon vội vàng tỉnh dậy. Máu trên khuôn mặt đã khô từ lúc nào.

Dần dần, Moon đang nhớ lại mọi chuyện. Hôm qua, em đã cầm súng bắn chính ông chủ mình.

Vậy là em đã thiếp đi suốt hơn 12 tiếng rồi sao?

Moon lấy tay chùi nước mũi, làn máu theo đó cũng rửa trôi.

Tại sao xung quanh lại không hề có máu, và ông chủ đâu rồi. Cả khẩu súng nữa, cũng không còn ở đây.

Một mẩu giấy được gói ghém cẩn thận theo khuôn hình viên đạn. Moon nhặt lên. “Cỡ lẽ một thiên thần nào đó đã biến viên đạn thép thành mẩu giấy”. Moon ngước lên bầu trời. Ánh dương làm mắt em chói lóa, em rất đói, cũng rất mệt. Nhưng em cần phải chôn cái xác của mèo con...

Tất cả các quan chức cấp cao của Devils được mời đến dự buổi tiệc long trọng. Hàng loạt xe Limo đen xếp hàng dài phía trước căn biệt thự to lớn. Từ công đã giăng đèn sáng, với vô vàn loài hoa khoe sắc hai bên. Đài phun nước được bố trí ngay chính lối vào ngôi nhà. Từng đường nét chạm trổ tinh xảo, hoàn toàn thủ công tạo cho bộ phun một vẻ đẹp cổ xưa. Bốn bức tượng sứ ông voi quay lưng vào nhau không ngừng phun nước. Hiệu ứng đèn chùm tôn thêm vẻ đẹp huyền ảo.

Đây chỉ là một trong những nhà hội trường lớn ở Devils.5. Căn biệt thự được xây dựng theo bản thiết kế của một kỹ sư người Italia, nên mang hơi hướng thời kỳ phục hưng của châu Âu. Tông màu trắng phô bày những gì tinh túy nhất, từng bậc thềm là một kỳ công điêu khắc hoa văn. Chiếc cửa sổ được làm bằng gỗ lim hơn 500 năm tuổi, sơn màu trắng tinh khôi, riêng cánh cửa chính khoác lên mình lớp sơn màu đen hào nhoáng. Vòm trần cao và rất sáng, được trang trí bởi những bức tranh về cõi thiên đường xa xăm. Đây chẳng khác lâu đài của các vị vua chúa quý tộc thời kỳ xa xưa.

Bước ra từ con xe Triumph màu trắng bóng dài duy nhất ở đây, Arrow là một trong số những khách được mời, nhưng hấn có vẻ không thích dự buổi tiệc này.

Thảm đỏ trải rộng, khách mời đi tới đâu đều có người phục vụ theo sát.

Căn biệt thự lộng lẫy ánh đèn phát ra từ các khối thạch anh lung linh sắc màu. Ken đứng ở đó, vị trí trung tâm, nhưng lạc lõng...

Hôm nay Ken là chủ nhân của bữa tiệc. Vẫn dáng đứng rất kiêu kì, cho tay trong túi quần, dù đang nói chuyện với người lớn, chẳng bao giờ hấn thối không coi thường những người xung quanh. Trang phục của hấn do một nhà thiết kế người Mi gốc Việt đảm nhiệm, bộ Veston màu đen thật hợp với nước da màu trắng của hấn, đôi môi màu đỏ mọng, khiến ta ngỡ là một cậu trai dễ mến, nhưng không phải thế, càng nhìn kĩ, ta sẽ thấy những nét đẹp cao sang, mà ở hấn, càng lớn càng đẹp, một nét đẹp độc ác.

Những người xung quanh đều cao hấn ít nhất một mái đầu, nhưng ai cũng phải dùng những từ ngữ kính trọng khi nói chuyện, không phải ai cũng có vinh dự đó.

Ken chán ghét những câu nói sáo rỗng của lũ người lớn này. Ngay cả mẹ hấn, dẫu có dành cho hấn những lời lẽ ngọt ngào, hấn cũng chẳng muốn nghe.

Đúng 20h. Cánh cửa lớn đóng lại, chỉ gồm những người cấp cao mới được ở lại, Ken cùng cha, bước lên vị trí tối cao.

- Ta là Rồng Đen, từ giây phút này ta tuyên bố, người thừa kế Tập đoàn Thương Mại DEVILS toàn cầu sẽ là con trai ta. KEN. Từ giờ cho đến lúc đảm nhiệm chức vụ này, ta sẽ vẫn là người đứng đầu, nhưng mọi việc trước hết vẫn phải thông qua con trai ta. Ngay ngày mai, Ken sẽ được đi tập huấn, được đào tạo thêm một lần nữa và khi trở về, Ken sẽ là một chàng trai trưởng thành đủ điều kiện để tiếp nhận chức vị cao quý này.

Ken lướt một vòng đôi mắt qua tất cả những người có mặt ở đây, ánh mắt thể hiện sự tự tin, uy nghi của một vị lãnh đạo tối cao. Hấn quyết định ra đi sớm hơn dự tính.

Arrow nhìn anh trai mình, cũng từ đây, đã có sự phân đẳng cấp giữa hai con người cùng huyết thống. Đôi bàn tay nghiền chặt, lại một lần nữa, để thua anh trai mình. Giống như 40 năm trước đây, cha hấn cũng thua con người có bí danh là Rồng Đen kia.

Arrow về luôn tức thì, dù cha hấn vẫn cố ép con mình phải ở lại theo đúng phép lịch sự. Ken nhận ra điều đó, người em trai duy nhất của hấn, giờ có lẽ không còn nữa, nhưng biết làm sao, khi hấn là người sinh trước.

Arrow bước lên xe. Hấn chủ động cầm lái. 13 tuổi, nhưng chẳng có ràng buộc nào ở 2 vị thủ lĩnh này. Arrow ước có con bé bên cạnh, để hấn có thể xả nỗi buồn theo cách thức phát xít mà hấn vẫn hay dùng. Nhưng có thể theo hấn, con bé đã chết dưới tay Ken từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thay đổi

Chuyến bay khởi hành lúc 8h ngày hôm sau.

Moon nghe được từ một vài người làm nói chuyện về việc đi tập huấn lượt hai của ông chủ, em có vẻ an tâm hơn. “May mắn, ông chủ vẫn sống sót.”

Nhưng nỗi đau tinh thần không thể nguôi bớt. Em đã lạc lối rồi. Điều em lo sợ nhất là bây giờ anh trai sẽ ra sao đây? Khi mà em đã phạm vào một thứ tội không thể tha thứ được, đó là dám chia sẻ vào ông chủ.

Khi mà người ta bị dồn vào đường cùng, họ còn gì để mất, như em. Nhưng em ân hận quá, dẫu đó chỉ là một viên đạn giấy, nhưng sao mục tiêu không phải chính bản thân em, sao viên đạn không phải rơi vào tim em chứ. Gián điệp!- cái từ mà họ chỉ dành cho mẹ em, liệu có phải là em. Em không thể tha thứ cho bản thân. Em đã từng được học, phải tuyệt đối trung thành, vậy mà sao em lại dám...

Phải rồi, mẹ em làm chỉ điểm cho Interpol mà em đã phải chịu những đả đọa này, thì cái hành động của em, anh trai em sẽ ra sao? Em ước mình có thể đâm xuống địa ngục, chỉ để đừng ai động đến anh trai em...

...

Pari, 7A.M

Ken bắt đầu chiến dịch tập huấn, đôi mắt hấn khép lại một tuổi thơ, từ giờ hấn đã trưởng thành...

...

4 năm sau...

Ông chủ sắp về!- Một quản lý thông báo với nhân viên của mình. Tất cả đều tắt bặt chính chu tòa nhà.

Trên bầu trời,

- Tọa độ 56X, 72Y, chuẩn bị hạ cánh-Người phi công hạ dần tốc độ.

Hai chiếc trực thăng hạ cánh, luồng không khí áp lực thổi tung bay mái tóc của tất cả nhân viên. Đây là buổi ra mắt của toàn bộ nhân viên trước hai ông chủ nhỏ.

Bước xuống đồng thời từ hai chiếc máy bay được sơn màu đỏ bóng loáng, hai người đàn ông trong bộ Vest đen.

Tất cả lũ người dưới đều phải cúi mặt.

Arrow đã 17 tuổi, ngài bước thong dong trước một đoàn người chừng 70 tuổi cúi mặt chào. Không một chút biểu cảm trên khuôn mặt, con mắt luôn chỉ nhìn thẳng. Mái tóc đen chuốt keo nhẹ nhàng, một bên tay vẫn cho trong túi quần. Vẻ đẹp kiêu sa toát lên lạnh lùng, đôi mắt đen tràn đầy tham vọng, như thiếu sót mọi ý chí của kẻ muốn vượt lên.

Tất cả đều ngẩng ngẩng trước vẻ đẹp lạnh lùng của ngài, không có một trạng từ nào có thể diễn tả thỏa đáng nét đẹp đó.

Bước ngay sau, là Ken.

Ông chủ thực sự giờ mới để lộ đôi mắt, Ken bỏ lớp kính đen, ánh sáng chói lóa không thể làm đôi mắt ấy nheo lại. Trông ngài giờ khác hẳn, không còn là một cậu nhóc xinh trai ngày nào, đích thực là đàn ông, khuôn người vừa vặn trong trang phục cổ điển, một vẻ đẹp phóng khoáng khiêu gợi, sống mũi chạy thẳng cao sang, bờ môi nở một nụ cười tỏa nắng, không còn vẻ mặt lạnh te như xưa, nhưng nụ cười cũng vẫn mang một ẩn số khó hiểu. Mặt ngọc toát ra từ phiến đá safia thứ màu trắng tinh khôi yên vị trong chiếc chân cái, tạo vẻ găm gổ cho đôi tay vốn rất khỏe mạnh, từng đường gân lộ ra dưới lớp da trắng muốt, như hàng ngàn con đường trải rộng vút ngàn. Rất khoáng đạt.

Hai người đi trên lớp thảm đen, họ không hề quan tâm đến lũ nhân viên đang bày trò chào đón.

Vừa bước tới văn phòng, Ken đã khởi động máy tính chủ, ngài muốn xem toàn bộ thống kê trong bốn năm vừa qua.

Ken có vẻ không hài lòng với doanh thu trong mấy năm trước.

- Chắc chắn năm nay sẽ bằng tổng của bốn năm trước.- Về mặt quyết đoán với sự tự tin vô đối.

- Ta tin ở Ngài!- Rõ ràng thỏa mãn về những điều được nhìn thấy. Cũng đúng thôi, bộ óc đó là sản phẩm không chỉ của con người, mà còn được hỗ trợ bởi khoa học công nghệ đỉnh cao. Devils có thể tự tin rằng, công nghệ sinh học của tập đoàn hơn hẳn của Hoa Kỳ.

Arrow trở về với vị trí quen thuộc, cái ghế của tổ chức Devils. Không thay đổi lắm, cánh tay phải của Ken. Chỉ thế.

Việc thay đổi nhân sự của Devils, tạo lên một con lốc cho guồng máy to lớn này, thế hệ trẻ thay thế cho lớp người trước đã có dấu hiệu thoái hóa. Như một con sóng thần thay đổi hoàn toàn đường lối của Devils, nuốt chửng những cơ sở dữ liệu tài chính của các tổ chức doanh nghiệp vừa và nhỏ, thu tóm các nhà chính trị gia toàn cầu, cán cân thương mại bị mất thăng bằng, tạo một cơn sóng đầu đầu của tổ chức hình sự quốc tế.

Một sự thay đổi chóng mặt chỉ trong thời gian ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp lại

Chiếc ghế mới mà Ken đảm nhận thật không đơn giản chút nào. Có thể so sánh với thuyền trưởng của một con tàu, ra lệnh chỉ huy cho cả một đoàn tàu lớn rời bến, chèo lái con thuyền ra khơi, để thu về những mẻ cá giá trị, đôi khi chỉ cần ngắm nhìn đại dương xanh thẳm, chỉ tay ra lệnh cho các thủy thủ phải làm theo hướng của mình, là đủ nhưng khi gặp sóng to gió lớn, chính vị thủ lĩnh sẽ là người chịu trách nhiệm, những tảng băng trôi, vịnh đá ngầm luôn nằm nhe nuốt chửng con tàu, việc sa thải nhằm bắt kị ai, đi lầm bước, ngay lập tức chiếc ghế sẽ có kẻ thế chỗ. Vì vậy, Ken luôn phải ở trạng thái tập trung cao độ.

Phong độ vẫn không thay đổi, thậm chí còn ngày càng phô trương hơn, bốn năm qua chính là đòn bẩy để Ken có thể vươn mình ra xa hơn. Tuy giờ chưa thể đem so sánh với Rõ ràng, nhưng trong tương lai gần, chắc chắn vị thủ lĩnh này sẽ làm sáo trộn cả một nền thương mại của thế giới. Bên cạnh đó, sâu thẳm trong trái tim con người này, vẫn không nguôi một nỗi niềm. Hấn ước, thời gian có thể quay lại, chính hắn sẽ là người đem lại sự sống cho em gái mình, chứ không phải là hung thủ cướp đi tính mạng đứa trẻ.

Ngày 17 tháng 11,...

Hôm nay là sinh nhật của Moon. Em vừa tròn 11 tuổi. Đã bốn năm nay, lần nào em cũng tự tổ chức sinh nhật cho mình. Theo như lời cô trông trẻ ở cô nhi viện năm đó, cô được nhận từ giấy khai sinh của em, và biết em sinh ngày 17 tháng 11. Tại sao em lại tổ chức sinh nhật nhỉ? Chỉ là một vài mẩu bánh

nhỏ ở nhà bếp mà mấy người đầu bếp để lại cho, một ly nước lọc. Chấm hết, nhưng em biết, ở một nơi nào đó trên thế giới này, có một bữa tiệc sinh nhật được tổ chức cho em bởi người cha và anh ruột. Điều đó cũng giúp em cầm cự suốt thời gian qua, là một nghị lực đưa em tới một tương lai tươi đẹp hơn.

Moon dùng hộp quẹt thấp nển, chiếc bánh kem này đáng lẽ ra được dùng cho một vị công nương cao quý nào đó, nhưng người làm đã cố tình mang về cho em khi mà cô nàng đó không dùng tới.

Moon nhắm mắt và lẩm bẩm một vài thứ gì đó.

“Anh à!!! Khi mà em 18 tuổi, nhất định em sẽ đi tìm anh!”- Câu nói cuối cùng, Moon hét to.

Có những thói quen mà lâu ngày Ken đã đánh mất, rồi hôm nay lại lạc bước vào con đường đó...

“Anh à! Khi mà em 18 tuổi, nhất định em sẽ đi tìm anh!”- Câu nói đó vang lên trong đầu hắn, như một lời nguyện rủa vậy. Hắn vội vã chạy tới nơi phát ra tiếng nói.

Là một nhóc con.

Trông có vẻ khác xưa, hắn nhớ lần cuối cùng nhìn thấy con nhóc, nó lùn tịt, mái tóc của nó xóc xơ và nham nhở.

Giờ thì nó có vẻ cao hơn trước nhiều, mái tóc không còn cháy nắng nữa, đó là một màu đen tuyền và được buộc gọn gàng sau lưng. Cái núm đồng tiền hiện rõ hơn trước. Trông con bé không còn bần bần như trước, tuy làn da vẫn mai mai và chẳng có gì đặc biệt.

À, nó đang chuẩn bị ăn bánh.

Moon mở to đôi mắt nhìn “sếp”. Lâu quá rồi, nhưng những thứ gì quá ấn tượng thì bao lâu con người ta cũng vẫn nhận ra. Moon khom người cúi chào “sếp”.

- Tao mà biết anh mày là ai thì nó cũng giống như cái bánh này!- Ken vừa nói vừa dùng mũi giày giẫm lên chiếc bánh, be bét.

Luôn là thế, mỗi khi Ken xuất hiện, lại làm cho Moon thực sự rất sợ hãi. Nhưng đây là lần đầu tiên, có người đe dọa đến anh trai em.

- ...

Ken ghét nhất cái vẻ tội nghiệp đó của con nhóc, nó cứ im lìm mãi.

- Tao bảo mày ăn!- Mất hần long lên lườm con bé.

- ...- Moon suy nghĩ một lúc, em không dám nghĩ quá lâu, và em cúi xuống.

Đáng nhẽ Ken phải thích thú trước sự vâng lời của con bé, nhưng hắn chẳng khoái chút nào.

Moon làm thật, em quệt lên tay phần bánh bông lan vẫn còn nguyên.

- Ăn phần kem!- Ken “gợi ý” cho con bé ăn cái phần nát nhất.

Tiếp tục, Moon bỏ lại miếng bánh, quệt lấy phần kem sữa.

- ...- Ken định lên tiếng, nhưng hắn lại thôi. Không thể hiểu suy nghĩ của con nhỏ này.

Moon há miệng và định cho miếng kem đó vào. Ngay lập tức, Ken dùng mũi giày còn lại quẹt vào má con bé. Đẩy đầu nó ra, cái chân thô bạo của hắn ra tay thật đúng lúc. Rồi hắn bỏ đi.

Moon vẫn ngồi yên chỗ đó, nước mắt không hề rơi. Suốt những năm tháng qua, em đã khóc rất nhiều, giờ có lẽ đã vô cảm trước những cái mũi giày hạ thấp danh dự và lòng tự trọng của em. Ngày trước, lũ trẻ con thường hay dùng chân đạp em, rồi thì Arrow, hắn dùng mũi giày đạp vào đầu em để gọi em dậy, và giờ vẫn chẳng hơn, cái giày ấy đáng giá hơn một con người được sao? 100, 200 hay bao nhiêu nghìn dola? Thứ đó đáng giá bằng phẩm chất của con người sao? Phải rồi, em đâu có đáng giá, em chẳng thể bằng một con vật cưng, chẳng là gì, có khi nào một hạt cát giá trị hơn em sao?

Vì anh trai, em sẵn sàng nuốt những mối nhục cơ cực đó, thế mà sao anh lại không tìm ra em?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngục ngã

Ropez là một cô gái gốc ý. Cô sở hữu một màu mắt xanh nước biển dịu mát, mái tóc tơ màu bạch kim mượt mà chạm gáy. Chính xác cô là người mẫu cho tạp chí thời trang của NewYork- tờ Poise, thân hình đầy đặn và không cần chỉnh thêm một chỗ nào. Đó là người con gái của Ken.

Lọt vào đôi mắt của Ken thật không dễ dàng chút nào, đó hẳn phải là một người cơ hội và theo chủ nghĩa hoàn hảo. Cô cũng vừa bằng đúng tuổi của ông chủ này, vì ông ta chỉ chọn người trên 18 tuổi. Nhưng xét về dung nhan, có thể cô hơn rất nhiều người, nhưng để xứng với Ken thì vẫn chưa được. Hẳn là khuôn mẫu của tạo hóa.

Cũng là may mắn cho cô nàng vì trong số 40 người đẹp, cô có phần tài trí hơn. Ken không chỉ chọn sắc, mà hẳn còn đòi hỏi cả đầu óc.

Arrow thì khác hẳn với anh trai, hẳn không thích con gái. Hầu hết nhân viên phục vụ cho hẳn đều là nam giới, vì theo hẳn: phụ nữ chỉ làm rắc rối con đường của người đàn ông.

--

Ken đang nhìn vào đôi giày ánh bạc. Cái giày hôm trước cậu đã dùng để giẫm lên bánh kem của con nhóc.

Cũng y như cái nơ màu xanh hôm nào, đây là quà của mẹ hẳn. Hẳn ghét bà ta.

- Anh đang làm gì vậy?- Ropez ngả lưng vào chiếc ghế của Ken đang ngồi. Nhanh chóng Ken đã đẩy cô ả ra. Chẳng hợp đôi chút nào, hẳn nghĩ, vì ngay cả chiều cao cô nàng đã ngang ngửa với hẳn rồi.

- Đôi giày đó trị giá 5 nghìn Bảng!?!- cô gái sành điệu này thông minh khi nhận ra rằng, nếu hẳn không thích thì không nên đụng vào, cô nằm dài trên chiếc ghế sa lông.

- Tới mức đó sao?- Ken thừa biết giá trị của nó, nhưng thứ hẳn muốn không phải chỉ có thế.

- Có khi còn hơn đó!- Cô nàng tạo dáng để làn nước hoa lilac nhẹ nhàng bung tỏa căn phòng.

Ken đứng dậy và đi luôn.

Cô nàng có chút tức tối vì không được đáp lại.

...

- Em phải mang li nước này vào phòng sao?- Moon lưỡng lự, mấy hôm nay em được chuyển vào làm người giúp việc ở “tổng hành dinh” của “Sếp lớn”.

- Cô chủ yêu câu mà! Cố lên em!- có vẻ như Moon chiếm được lòng yêu mến của mấy người làm giúp việc ở đây, họ đều thương cảm cho số phận của đứa trẻ mồ côi.

Moon hít một hơi dài rồi dừng cảm bê ba li cà phê vào phòng.

Cánh cửa mở ra. Đây là một căn phòng rộng lớn, chưa bao giờ em được đặt chân tới nơi sang trọng này. Nó nguy nga tráng lệ như cung điện vậy, chiếc lò sưởi giả cổ trang nhã nghi ngút khói, cái cảm giác ấm áp tới vô cùng. Nhưng ba con người ngồi trong đó, khuôn mặt không có chút biểu cảm.

Là Arrow, Ken, và Ropez.

Đôi mắt Arrow mở ra khi có cảm giác ai đó nhìn chằm chằm vào mình.

Moon cúi gằm mặt lại ngay, con tim em co thắt, từng nhịp đập dữ dội, khiến tất cả đều phải nhận ra sự tồn tại của nó.

Chính xác là 6 năm, em chưa nhìn thấy con quỷ ác độc đó.

- Làm gì thế?- Ropez cắt ngang dòng suy nghĩ của Moon.

- Dạ!- Moon run rẩy cánh tay, nước từ ly cà phê ban đầu lăn tăn, rồi sóng sánh. Em hướng chiếc cốc về phía Arrow.

Sai mất rồi, người ta dạy em phải dâng ly cho “sếp lớn” trước, rồi mới tới “sếp bé”, tiếp theo mới là người khác. Nhưng lúc này em chẳng nghĩ được gì hơn. Em sợ ai hơn thì em phải dâng ly trước.

Arrow khá bất ngờ trước sự xuất hiện của con bé. Đến tận bây giờ nó vẫn còn sống được ư? Thế mà thời gian qua hẳn cứ ngỡ con bé bị nổ banh xác dưới những trò chơi ác độc của Ken rồi cơ. Hẳn nhận ra cái núm đồng tiền quen thuộc của con bé. Nhờ đó mà hẳn mới nhận ra nó là con của kẻ gián điệp hẳn giết từ lâu, và cho con bé về Devils.4 hồi trước. Trông con bé nhanh nhẹn hơn ngày xưa nhiều. Ngạc nhiên hơn khi mà con bé lại to gan dám mời trà hẳn trước.

- Có biết thứ tự ở đây không?- Arrow lên tiếng.

Moon giật thoát tim khi nghe thấy tiếng nói quen thuộc đó. “Bé nó đi!”- đây là câu nói mà Moon đã khắc sâu tận ruột gan mình. Cái giọng không có chút tình người, độc ác hơn cả thú dữ. Ly nước sánh ra, rồi tuột khỏi tay, nó rơi tự do, và...

- Choang!- Nước từ ly vung ***, tóe vào bộ Vét của Arrow. Mùi cà phê, màu nâu đen.

Moon nhớ, mẹ em hôm đấy cũng mặc một chiếc áo màu trắng như người ngồi đây. Những giọt cà phê lan ra áo người đó, nhưng không hề rớt vào người em, dù chỉ một giọt bé xíu...

Máu và cà phê, đều đặc sệt như nhau, đều làm ố tấm vải trắng tinh.

Sức nóng từ ly cà phê vừa với pha làm Arrow rùng mình,

Choáng váng, em như con chim mất phương hướng vậy,...

Nhưng rồi, ý thức đã trở lại với em. Em phải bình tĩnh, thật bình tĩnh, không thì em sẽ không thể hình dung được hình phạt của bản thân mình...

Ropez ra vẻ quan tâm đến Arrow, dù sao muốn được lòng Ken, cô phải được sự đồng thuận của những người xung quanh, đặc biệt là Arrow, vì trọng lượng trong lời nói của Arrow hơn hẳn những người cô đặt mối quan hệ để tiến thân xa như vậy.

Moon đặt đĩa xuống bàn, rồi tiếp giấy cho Ropez để cô lau dùm Arrow.

Nhưng Ropez đâu có biết rằng, Arrow ghét nhất những người chạm vào người mình. Hấn đẩy cô ả ra, dẫu biết làm như thế là thất lễ với đàn anh. Arrow giật mạnh cuộn giấy từ tay Moon, hấn tự lau.

Hấn quay sang nhìn Moon, có vẻ đang suy nghĩ cho hình phạt con nhóc này, nhưng ánh mắt của con bé đáng thương quá, hấn không thể chạm vào... Dẫu biết phải thật bình tĩnh, dẫu là phải tỏ ra như một chú cún con, làm sai ý chủ, xin tội bằng cách sửa lại lỗi lầm... nhưng sao đối với Moon khó quá, em không thể giả tạo, cũng không thể sửa sai, em biết làm gì đây... có khi nào em có thể làm cho con quý ấy tức giận, đến nỗi mà ban cho em một phát súng... duy nhất!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trăng

- Cút!- Ken ra lệnh. Câu nói như gờ rỏi cho một con cá mắc cạn.

Moon vội vã chạy, chạy thoát khỏi cái không khí ấm nóng đó, nhưng lạnh tới run sợ. Cái lớp vỏ bọc của những con “manocanh” quá hoàn hảo, nhưng cái lõi bên trong thì trống rỗng. Moon sợ phải đối diện với con quý đó, quá đủ rồi. Nó đã giết mẹ em, rồi hành hạ em, coi em như một món hàng, để rồi dùng cái từ “cho” để chuyển em đến với một con quý độc ác không kém. Ghê rợn! Moon kinh tởm lũ quý đó. Em ngủ thiếp đi lúc nào không hay, bỏ dở lại một đồng công việc nhà.

...

Hai ly cà phê còn lại cuối cùng cũng ngừng bốc khói, hơi ấm của nó đã lan tỏa. Ropez đã thất bại, kế hoạch không như ý.

Cô ta toan định gọi con bé tới để “học đòi” như Ken. Theo một vài người làm, cô ta biết, con bé là một “bao cát” để Ken xả stress, nếu muốn được lòng của Ken, cô ta phải chứng tỏ rằng mình cũng là một nữ hoàng độc ác. Chắc cô ta cũng định dùng mũi giấy 9 phân của mình chà đạp lên con bé.

...

- Con nhỏ đó ở đâu?- Ropez tức tối. Cô ta còn giận chuyện bị Arrow đẩy ra, trước mặt ông chủ, và một con nhãi con.

- Chúng tôi không biết!- Vẫn có những người cố gắng bao che cho Moon.

Nhưng chẳng cần ai phải nhắc, Ropez cũng tìm ra chỗ con bé, đôi giày con bé đi ló ra ngoài cánh tủ. Thì ra nó vẫn đang ngủ từ nãy tới giờ.

Cô ả đi tới. Cô dùng năm ngón tay thanh mảnh của mình nắm lấy chòm tóc của con bé, khiến nó đang ngủ say giật bắn dậy.

- Á!- Con bé thét lên khi những sợi tóc bị kéo căng khiến đầu đau nhói.

Ropez ném một ánh nhìn sắc lẹm vào con bé. Rồi bất thành linh thả nó xuống, Moon ngã nhào xuống đất, đầu đập thẳng vào cánh tủ. Đau nhức.

Giống như bất kì ai, Ropez cũng không ngoại lệ, nhìn vào con bé là cô ta thấy ngứa mắt. Không lí do. Rồi cô ta dùng cả bàn tay trái tát mạnh vào má con bé. Năm ngón tay nuôi dài móng và sơn màu đen. Cái khoảnh khắc chạm vào má con bé, tương tự như cánh tay của quý vậy. Sắc nhọn cào xé từng thớ thịt và tế bào của em. Chưa hết, mồ hôi chảy xuống khiến nó đau xót vô tận,...

Đầu con bé lại bị đập vào tường lần nữa. Người làm kéo tới, họ thương xót cho em, nhưng chẳng ai dám can ngăn. Vì động đến cô ả, là tính mạng của họ cũng không an ổn.

Cô ta đã thỏa mãn, bước đi.

Moon tự ngượng dậy. Đầu em choáng váng, nhưng em đã học thêm được một bài học, đừng bao giờ tỏ bất kì thái độ trước “sếp”.

Mong rằng Arrow không động tới em.

...

Ánh đèn của căn phòng em bật sáng. Moon định tiếp tục việc học lập trình của mình, nhưng đầu em đau quá. Nó muốn nổ tung.

Ánh trắng hôm nay đã bị mây che khuất...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Số 0

Ken có vẻ lạnh nhạt với Ropez. Hắn luôn đẩy cô ra khi mà cô dùng mọi cách để nũng nịu hắn. Trông họ giống như chị em hơn là một cặp tình nhân. Khuôn mặt của hắn vẫn mang một nét trẻ trung của cậu chàng mới 18, dẫu hắn luôn cư xử giống một người chừng chạc.

22h, đây là đêm đầu tiên kể từ ngày cô tới đây mà Ken ở lại phòng của Ropez lâu tới thế. Ropez bước ra từ nhà tắm, một thân hình hết sức nóng bỏng. Cô đã để Ken chờ khá lâu, đến nỗi mà hắn chơi hết 2 ván sudoku.

Cũng là cái cách chuyên nghiệp chụp hình cho các tờ báo sắc đẹp, Ropez đang phô trương nét đẹp cơ thể của bản thân. Cô mặc một chiếc váy mỏng dính sát người màu đen hoang dại. Chắc có lẽ chiếc váy phải được đặt mua mấy tháng trước tại kinh đô thời trang Paris, từng đường nét tôn lên thân hình cân đối của cô. Vòng eo thon thả cùng với số đo vòng 1, vòng 3 sít soát 90, khiến không một ai có thể chối từ, mùi hương hoa quỳnh thoang thoảng dưới lớp da trắng hồng mịn màng, đôi mắt cuốn hút đến chết người. Cô ta lại gần Ken hơn.

Ken nở một nụ cười, hắn sai tay như thể đón cô gái vào lòng.

Nhưng, ngón tay hắn vô tình chạm vào lọ nước hoa được bày trang trọng ngay cạnh ghế sofa.

- Choang!- màu nước xanh ngọc lan tràn, tỏa một thứ mùi thơm dễ chịu, rồi mạnh dần.

- Đến giờ Frang ăn cơm rồi!- Ken đứng dậy và đi thẳng ra khỏi cửa, không thèm quay lại nhìn cô nàng.

Ropez không thể tin được, Ken đã từ chối cô. Đã thế còn cố tình làm đổ chai nước hoa- món quà mà hắn tặng cô ngay trong buổi đầu tiên.

Ropez tu ngay một chai rượu mạnh đời 93. Bao nhiêu công đàn xếp, cuối cùng lại đổ sông đổ bể.

...

- Ăn!

- ...- Moon ngược lên nhìn Ropez, rồi lại cúi mặt xuống ngay.

- Tao bảo mày ăn thức ăn của con Frang đó!- Ropez đang muốn xả những óc ách trong người. Nên ngay từ sáng sớm, cô đã bắt Moon đi theo mình.

- ...- Không phải là ăn thức ăn của chó, mà là thức ăn thừa mới đúng. Nếu chỉ là món ăn mà người ta chuẩn bị cho chó ăn, thì có thể nhóc con sẽ thực hiện, nhưng lại là thức ăn thừa tối hôm qua...

- Mày dám cãi tao à!?- Ropez thích thú với trò đùa này của mình.

- ...- Moon không đáp lại, em thật sự không thể hạ thấp bản thân mình đến mức đó.

- Ăn!- Ropez dúi mặt Moon xuống sàn. Cô ta khoẻ hơn nhóc con nhiều.

Nhất định là không, Moon chống cự lại bằng mọi giá. Em lắc đầu thật mạnh để cô ta không thể ghi mặt em sát hơn nữa.

- Đó là lệnh của Ken! Mày dám chống lại sao?- Cô nàng tiếp tục đe dọa.

“Tao mà biết anh mày là ai thì nó cũng giống như cái bánh này!”- đấy là cái giá phải trả nếu như Moon làm trái lời ông chủ.

Em sợ lắm rồi, đến ngọt thờ mắt rồi. Đôi mắt trẻ thơ đâu còn sáng ngời nữa. Nhạt nhòa. Em vẫn dám chống lời được ư? Quá nhiều rồi, nếu em theo lời ông chủ, em sẽ không phải sợ hãi đến như vậy, lần này cũng đừng lạc lối nữa. Một lần sai là quá đủ rồi. Không còn sự lựa chọn nào khác đâu.

Ropez bỏ tay ra khỏi con bé, cô nghĩ trò đùa chỉ đến thế thôi. Nhưng con bé làm thật. Em sợ ông chủ lắm. Từng miếng một, cho lên miệng. Chỗ thức ăn ngón ngàng, trộn lẫn các thứ,...

-“Moon ơi! Những giọt nước mắt này sẽ không bao giờ chảy nữa!”- Moon khóc nức lên, khiến những mẩu thức ăn trong miệng sặc lên tới tận mũi. Quá nhục nhã, chưa bao giờ em thấy khinh thường bản thân mình đến thế này. Đau lắm, vết thương trong lòng bị tróc vẩy, rồi một mũi dao xé rách toạc, máu cứ thế mà ứa ra, cuộn trôi con tim, thêm nữa, một mũi dao khác đâm thẳng vào danh phẩm của em, đâm lần hai, khiến nó thủng, lần ba, khiến nó nát tan. Em cảm thấy thứ tanh tươi của con chó, nước dãi của nó như rửa trôi khuôn mặt em, em đánh mất lòng tự trọng rồi, hay lòng tự trọng đã bị dòng nước lũ đó cuốn đi, mãi mãi xa rời em.

Em có còn là Moon nữa không? Hay chỉ là một thứ gì đó trống rỗng. Đau hết rồi, danh dự, nhân phẩm, tư cách của em đã lìa xa em. Em có thể mua lại nó bằng cách nào? Mất hết rồi, trang giấy đời em đã bị đám lửa thiêu cháy thành tàn tro.

Em không bằng một con chó.

Lũ chó trong những chuồng bên cạnh sủa lên dữ dội. Chúng đang làm gì thế, ủng hộ việc làm của người kia à, hay đang nguyên rủa em.

Một màn đen tối phủ kín tâm hồn em. Máu từ trong người em chảy ra,... và em ngất lịm.

...

Frang nhảy chồm từ trong lòng của chủ nhân nó ra, nó lao thẳng về nơi quen thuộc.

Frang sủa ầm ĩ,...

Ropez hốt hoảng quay người lại, con chó lao tới, nó đang tiến tới chỗ con bé. Nó định liếm máu chảy ra từ mũi cho con bé, nhưng rồi lại thôi. Nó sủa lên để ra hiệu cho lũ chó yên lặng.

Ken bước tới...

- Không phải em!- Ropez cố gắng thanh minh.

- Gâu!- Con Frang phản đối.

Ken không quan tâm đến cô ta. Hấn bế con bé lên, và đưa nó đi. Frang chạy theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thay đổi

Con bé bất tỉnh đã lâu lắm rồi. Ken vẫn ngồi đó đợi chờ.

Lần đầu tiên hấn nhìn con bé kĩ đến thế. Chai nước chuyển đã voi bớt. Hơi thở dần đều hơn. Hấn nhận ra một điều, bé con này làm người ta ghét khi thoạt đầu nhìn thấy, nhưng càng ngắm kĩ, bé con có một nét gì đó rất cuốn hút. Đặc biệt là cái núm đồng tiền. Rất duyên. Đôi mắt đang nhắm nghiền ấy, khi mà hé mở ra, là cả một bầu trời, nó tròn xoe và màu nâu,... Lạ thật, hấn và con bé cùng hít thở chung một bầu không khí mà tính cách lại trái ngược nhau quá nhiều. Một đứa trẻ luôn khao khát được yêu thương, dẫu trong mọi hoàn cảnh, cái nét hồn nhiên, ngây thơ của trẻ thơ vẫn luôn ngời sáng. Còn một con người máu lạnh luôn che giấu sự cô đơn của mình...

Anh- con bé phải chăng đang cần một người anh trai?

Hấn không phải cũng cần một cô em gái đó sao?

...

Ken bước ra khỏi cửa.

Moon mở mắt.

Đã quá muộn để thay đổi tất cả...

--

- Cô bị sa thải!- Lão quản gia lên tiếng.

- Sao cơ? Tại sao lại thế? K...- Ropez không tin vào những gì mình được nghe.

- Cô sẽ ra đi ngay bây giờ.- Khuôn mặt nghiêm nghị của ông già không đùa một chút nào.

- Nhưng tôi... Tôi phải gặp Ken- nét bối rối hiện rõ trên khuôn mặt cô gái.

- Được thôi nếu như cô muốn bị xóa tài khoản ở ngân hàng và tẩy não.

- Hức!- Ropez không ngờ lại ra nông nỗi này.

Người làm đã dọn hết đồ của cô đi. Vậy là cô đã thất bại. Cứ tưởng cô sẽ có một vị trí ở đây, nào ngờ... Biết bao nhiêu nỗ lực, hy sinh, cô nhận ra một điều cô rất yêu hân. Chẳng ai có thể chối từ được sức hấp dẫn của hân đầu. Cô đã quá tự tin vào bản thân. Rốt cuộc người bị lợi dụng lại chính là cô. Nhờ cô mà Devils đã hợp tác được với khá nhiều quan chức của Ý, thế mà thứ cô nhận được không là gì...

Và cô phải ra đi!

...

Moon ngồi dậy, em đã tỉnh từ lâu rồi...

Cái giường này lạ quá, không phải của em. Căn phòng này nữa. Nó rộng hơn phòng em nhiều lần.

Toàn bộ phòng được sơn phủ một lớp trắng muốt, đồ đạc cũng vậy. Nhưng em không phù hợp. Em đã quen dần với màu đen.

Moon xoay người sang bên, em khát nước.

Chiếc máy tính của em cũng ở đây, lạ thật, ai đã mang tất cả đồ của em đến.

Moon mở cái tủ gương ngay cạnh giường ra. Quần áo của trẻ em, rất nhiều, được sắp xếp hết sức ngăn nắp. Từ trước tới giờ em chưa nhìn thấy những bộ quần áo nào đẹp như thế, không hề rườm rà, là những chiếc áo phong tình nghịch và quần lửng. Rõ ràng không phải dành cho ai khác, ở Devils.5 làm gì có trẻ em ngoài em ra.

“Chẳng lẽ ăn com của con Frang đó là được như thế này sao?”- Ủ, em đã đúng, nghe lời chủ em sẽ không phải sợ hãi nữa?..!

Vậy là em sống trong căn nhà đó. Em không về căn phòng xưa nữa, vì em không đủ tư cách.

Cả khu nhà là một trong những căn biệt thự của Ken. Chẳng mấy khi hân ở đây, nhưng dạo này hân thường hay tạo dựng một thói quen..!?!

Căn phòng của hân ở đầu dãy nhà, còn của em ở cuối cùng. Em không biết còn có sự tồn tại của ai ở đây, ngoại trừ những người giúp việc.

Em không thích được người khác hầu hạ, đồ ăn rồi thì quần áo, em muốn tự làm.

Mấy hôm nay trời mưa suốt, tiếng mưa thật ồn ào, em ghét mưa. Vì mưa chẳng thể xóa tan vết nhơ trong tâm hồn em. Chiếc máy tính của em đã có dấu hiệu muốn về hưu, thực ra em lấy nó từ cái nhà kho ở Devils.4, chứ đâu phải của em. Bài toán này khó quá, em mắc mấy hôm rồi mà vẫn chưa tìm được cách giải. Em đã thử mọi cách nhưng chương trình vẫn không thể chạy. Chỉ mình em thì làm được gì hơn chứ!

Qua hệ thống camera, Ken vẫn đang dõi theo. Hân thấy lạ vì con bé thấy cái gì hay ở cái máy tính cổ lỗ sĩ đó chứ, mà cứ chăm chăm nhìn vào mãi.

Moon giật mình quay người lại. Cái dáng người cao lớn đang tiến tới em.

Ken ném vào chiếc gối bên cạnh con bé, một chiếc laptop mới.

- Muốn học lập trình trước tiên phải thay đổi máy đã.- Ken không nhìn vào mắt con bé.

- ...- Moon hướng tầm nhìn sang bên cạnh, đó là chiếc Lenovo màu trắng bạc, hàng nhập khẩu, đời mới nhất. Nói gọn nhẹ hơn cái của em nhiều.

Ken chủ động ngồi bên cạnh. Hắn giật lấy cái máy cổ đó. Cục pin của cái máy phải cỡ phải 2kg. Vẫn không nhìn con bé.

Mà con bé cũng chẳng sợ, thản nhiên ngồi yên.

- Phải mở khóa trước khi cài chương trình. Đó là điều căn bản!- Ken di con chuột thật điều luyện, hắn cố tình chậm lại động tác.

Con bé nhìn theo, khá phức tạp nếu không muốn nói là không thể nhớ nổi.

Hắn làm lại. Nhưng con bé vẫn còn ngây ngô lắm.

- Làm theo đi!- Giọng hắn không có chút biểu cảm.

- ...- Moon hiểu ý, em khởi động chiếc laptop mới. Và làm theo.

...

Hai hôm nay thật căng thẳng, FBI đã chặn đầu mỗi thông thương ở vịnh Mexico và con kênh Panama. Ba chuyến hàng của Devils bị hoãn lại, thiệt hại không hề nhỏ. Chuyên gia của Devils đang tìm hướng giải quyết. FBI muốn tìm sơ hở của tập đoàn này.

Con số thiệt hại lên tới 2 tỉ dola. Tiếp tục tăng lên từng giây phút. Thị trường ở Châu Mỹ vô cùng sôi động, đặc biệt là Hoa Kỳ, mà trọng tâm là Hollywood, biết bao nhiêu hợp đồng được kí kết với các ngôi sao, giờ này mà họ vẫn chưa nhận được hàng. Uy tín chắc hắn sẽ bị giảm sút, nhưng không thể mua chuộc được tất cả đội ngũ FBI.

Chuyến hàng vẫn đang chờ được vận chuyển. Đường hàng không bị kiểm soát vì vùng trời của các quốc gia rất khó để xâm nhập, đường thủy đang bị sẵn đón bởi đội ngũ FBI, nếu không nhanh chóng tìm cách giải quyết thì CIA sẽ vào cuộc, ngăn chặn con đường cuối cùng. Đường bộ.

Khá đau đầu, dù cách nửa bán cầu, nhưng không khí ngột ngạt bao trùm toàn bộ trụ sở của Devils.

Nguồn vốn dự trữ của Devils rất dồi dào, chi phí bồi thường cũng chỉ như một miếng bánh nhỏ trong cả chiếc bánh lớn. Nhưng Devils không muốn.

Nếu nhường đường cho lũ có một lần, những lần tới chúng sẽ được thể mà bắt chặt hơn, đồng thời những tổ chức nhỏ đối đầu với Devils sẽ kéo khách về bên chúng.

Ken đang suy nghĩ hướng giải quyết.

Nhưng mấy hôm nay hắn đang bận việc xử lí một số trình thám ở trụ sở chính, khiến những dây thần kinh làm việc liên tục. Hắn cần yên tĩnh, trước khi ra quyết định.

Ken trở về căn biệt thự. Ở đây yên tĩnh hơn nhiều.

Ken đưa cho Moon một cái đĩa.

- Thử làm đi, bài tập kiểm tra.- Ken nằm phịch luôn xuống giường của con bé, hắn không quan tâm đến thái độ của bất kì ai hết. Nhắm đôi mắt lại.

Moon khởi động máy, em phải để chế độ yên lặng.

Moon nhấn nút "Start" để bắt đầu bài kiểm tra trình độ.

Sáu tiếng sau, Ken tỉnh dậy. Hắn vừa ngủ rất ngon giấc. Có lẽ chưa bao giờ khoan khoái đến thế. So với cái giường này, cái ở phòng hắn to và êm ái hơn nhiều, nhưng chẳng thể ngủ đầy giấc như thế.

Hắn đang nhìn con bé. Nó ngồi ở bàn quay lưng về phía hắn. Mái tóc con bé trông thật hay, dài ngang vai, rồi cắt bằng, đen mượt, để buông thong, những làn gió thổi nhẹ nhàng khiến làn tóc tung bay. Đôi bờ vai bé nhỏ có vẻ đã mỏi nhừ.

Hắn đứng dậy và đi tới chỗ con bé.

Màn hình máy tính hiển thị chế độ chờ. Con nhóc đang ngủ, chống tay lên cằm. Đôi môi nó chum chím, cái má thì phồng lên.

Ken dùng tay "tạch" nhẹ vào không khí đánh thức con bé dậy.

Đôi mắt từ từ mở ra. Con bé hướng lên nhìn Ken, đôi mắt nó lơ mơ hắn còn ngoái ngủ.

Moon lấy tay chùi mép.

Ken thấy con bé thật bần, chảy cả nước miếng khi ngủ.

- Đi rửa mặt đi!- Hắn theo chủ nghĩa hoàn hảo.

Moon răm rắp làm theo. Con bé đứng dậy, mà xương kêu răng rắc, chắc nó quá mỏi.

Ken ngồi vào ghế. Hấn kiểm tra con bé đã làm được những gì.

Thì ra, nó mới ngủ nửa tiếng. Phần mềm có tất cả 100 chương trình, mỗi chương trình là một bài toán lập trình được sắp xếp theo mức độ tăng dần. Phần đầu tiên là đơn giản nhất, Ken dự đoán con bé phải thực hiện được 60/100, vì đây là cái đĩa dễ nhất, vấn đề thực hiện chỉ là thời gian. Nhưng trái lại với dự kiến. Con bé chạm mức 3/100. Nó đang dật ở phần thứ 3, mà phải qua được thì mới tiếp tục được chơi cửa tiếp.

Hấn khá bất ngờ, chẳng lẽ trong hơn 5 tiếng qua, con bé chỉ cán mốc 2 và hơn một chút. Đồng hồ chỉ 15h39 lúc con bé bị dật ở phần thứ 3, còn giờ là 21h03, con bé đã ngồi suy nghĩ suốt mấy tiếng. Tính kiên trì của con bé cũng khá đấy. Tuy nhiên, trình độ thì ...

Moon tiến lại gần. Con bé cũng khá lo vì mình không thể giải được bài toán đó.

Ken thờ dài, hấn giúp con bé chuyển nút rồi. Hấn chọn cách đơn giản nhất để con bé hiểu, dấu hơi rườm rà.

Thế là hấn đã nắm được trình độ của con bé, phải dậy nó nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thiện ác đáo đầu

Ken thật sáng suốt khi chọn cho mình chỗ chợp mắt lí tưởng. Hấn có vẻ đã lấy lại sức lực.

Ken trở về văn phòng. Một nụ cười thâm độc hiện lên, có vẻ đã có cách trị những kẻ dám liều lĩnh với Devils.

- Tung Angels ra- Ken nhâm nhi ly trà nóng.

- Ý ngài là...- Hội nghị bàn tròn tập hợp toàn bộ chất xám của Devils

- Đúng!

...

- Devils nói máy với Bộ trưởng Bộ Y Tế Brazil- giọng một nữ phát thanh của Devils.

- Vâng, mong quý cô chờ trong giây lát- nhân viên nội bộ của Devils làm việc trong cục Y tế Brazil trả lời. Cô đang nói máy tới ông Tony.

- Tôi Tony nghe máy- Ông Tony cẩn trọng kéo rèm cửa.

- ...

...

San Francisco, 20h45

- Tổng đài của FBI xin nghe.

- Chúng tôi đến từ The Red Cross đề nghị được xuất cảnh qua eo biển Panama. Hiện tại chúng tôi đang ở New Orleans, chính phủ của Brazil cần viện trợ gấp 1 tấn thuốc men chống lại bệnh sốt rét, cần phải vận chuyển hàng gấp.

- Xin vui lòng đợi trong giây lát- người trực tổng đài nói máy tới trung tâm- Alo! Tôi là nhân viên PC23, có thông báo viện trợ khẩn cấp một tấn thuốc cho người nghèo ở Brazil. Tổ chức chữ thập đỏ Hoa Kỳ đang chờ đợi quyết định.

- Nói máy cho họ- ông Peter- cảnh sát trưởng của FBI hiện đang trực tiếp điều hành kế hoạch chống trả Devils có chút đắn đo.

- Vâng, The Red Cross đang chờ thông báo.

- Chỉ gồm hội chữ thập đỏ của Hoa Kỳ hay còn tổ chức nào nữa?- Ông Peter nghi ngờ Devils sẽ nhân cơ hội này mà thoát thân.

- Chúng tôi hợp tác cùng bên Angels. The Red Cross không thể cung cấp ngay 1 tấn thuốc nên cần phải hợp tác với họ. Họ đồng ý viện trợ 70% dụng cụ y tế, vật dụng chuyên dùng và nhà lưu động. Thêm nữa là 600 thùng nước truyền dịch,...

Ông Peter không để ý đến điều đó. Cái tên Angels làm ông khẽ nhéo mày. Tổ chức này mới được thành lập năm 1993, hiện đang hoạt động ở trên 15 quốc gia. Tất cả đều là tình nguyện, họ đã ra sức giúp đỡ những người nghèo đói, cử người đến các vùng còn lạc hậu ở châu Phi để mở lớp học xóa nạn mù chữ cho hàng trăm người, tạo việc làm cho trên 2000 đàn ông và phụ nữ ở Nam Phi. Hàng năm còn tổ chức các đợt vui chơi cho trẻ em nghèo, tặng các xuất học bổng giá trị cho các tài năng nhỏ... Họ đã làm những điều đó để tìm lại nụ cười cho những số phận không may mắn. Có thể nghĩ ngờ tổ chức này được tr? Hoàn toàn trong sạch, nguồn vốn được công khai trên website của tổ chức, phần lớn là từ tấm lòng từ thiện của các doanh nghiệp châu Á. Giữa họ và Devils hoàn toàn trái ngược,...

- Ông vẫn đang nghe chúng tôi nói đây chứ, ông Peter?

- À vâng, FBI đồng ý. Nhưng hàng hóa phải được kiểm soát chặt chẽ, và chúng tôi có trách nhiệm bảo đảm an toàn tuyệt đối cho các vị, do đó cần phải lên kế hoạch. Kế hoạch sẽ được thông báo sau.

Ông cúp máy, triệu tập một cuộc họp bí mật ngay lập tức.

...

Không nằm ngoài dự đoán của Ken.

...

25 chiếc trực thăng được huy động, hơn 1000 cảnh sát cơ động triệu tập trước vùng biên của New Orleans.

Sẽ chia nhỏ tấn hàng thành năm phần. 2 phần được tuần chuyển qua đường hàng không, dưới sự bảo vệ của 21 chiếc trực thăng. Ban đầu sẽ bay tập trung, sau đó rẽ làm ba hướng. 2 phần tiếp theo được bao bọc trong lớp tàu vận chuyển qua biển Caribe. Đây là thế mạnh của FBI, vì họ dự đoán Devils sẽ chuyển hàng bằng đường thủy nên đã chuẩn bị tương đối nghiêm ngặt. Phần còn lại sẽ giao cho CIA qua đường bộ. Có thể tạm an tâm về kế hoạch A.

- Tất cả chú ý! Việc đảm bảo an toàn cho chuyến hàng cứu trợ này có ý nghĩa vô cùng to lớn. Rất nhiều em nhỏ đang đợi chúng ta, nhưng cũng không được lơ là nhiệm vụ chính. Tất cả FBI sẵn sàng!- Ông Peter cổ vũ mọi người qua mic.

...

Có vẻ như họ vẫn chưa biết được ý đồ của Ken, hẳn không hứng thú với lũ trẻ con và người nghèo. Một điểm mới trong tư duy của Devils. Nhưng vẫn có ngoại lệ với một người...

...

05 AM,...

2 chiếc trực thăng trinh thám lượn vài vòng trên bầu trời. Không phát hiện ra bất kì tín hiệu lạ gì.

- Xuất phát!- Ông Peter hiện thời đang ở Colombia, nhưng ông điều hành toàn bộ sự việc qua hệ thống rada.

Toàn bộ 21 chiếc trực thăng đồng loạt khởi động cách quạt, 10 phút sau đã bay ổn định trên bầu trời, theo hình thoi giống như quân át jo.

4 chiếc trực thăng khác cũng được lệnh bảo vệ chiếc tàu thủy xuất dương, xung quanh là 5 chiếc tàu ngầm chiến hạm của FBI.

CIA cũng đã vào cuộc. 500 quân được cử đến bố trí dọc tuyến đường cho chuyến hàng thứ 5.

- Tôi không an tâm lắm- Ông Peter nói với người đồng cấp bên CIA.

- Đừng quá thận trọng, đúng là hai sự việc xảy ra trùng hợp, nhưng nhờ thế mà ta có cơ hội đổ quân tới Venezuela, nơi mà bọn Devils đang bị dất hàng- ông là John.

- Theo ông chúng ta có nên cắt 4 phần quân viện trợ hội chữ thập đỏ khi đến Colombia để tấn công trực diện Devils? Tôi e rằng như thế là hơi ít- Ông Peter trở mình.

- Không ít đâu, theo tôi việc cắt 4 phần quân chỉ là hình thức, chúng ta thừa biết Devils rất lươn lẹo, không bao giờ chúng chịu đi lối mà đã được vạch sẵn của chúng ta đâu. Ý tôi sẽ để FBI các ông tấn công trực tiếp, vì “hàng” lậu trái với quy định của Hoa Kỳ, CIA chúng tôi không có quyền hành trong lĩnh vực này, chỉ có thể ngầm tham gia thôi, nên sẽ đánh úp- Xét về tuổi, John có vẻ già dặn hơn.

- Mong rằng lần này hợp tác tốt đẹp- Ông Peter đứng dậy, ông sẽ đi Venezuela ngay, người bạn già kia thì ở lại.

...

9 AM,...

- PC 12 (Kí hiệu tên nhân viên của FBI) thông báo! Hiện thời vẫn theo như dự kiến, chưa phát hiện bất thường, đợi lệnh từ chỉ huy!
- Được rồi, chuyển hướng bay vào vùng Colombia, đội 1 gồm 7 chiếc còn lại theo hướng Venezuela. Giấy thông hành đã được cấp, chính phủ 2 nước đã chấp thuận.
- Rõ!- Thế là 14 chiếc máy bay còn lại theo hướng Đông Nam tiến tới vùng trời Colombia. Sau đó 6 chiếc đổi hướng (Đội 2), 8 chiếc còn lại tiếp tục làm nhiệm vụ của mình, tới Brazil cung cấp thuốc men (Đội 3).
- Đội 4 thông báo: Tàu 003 vừa cập cảng Venezuela, đề nghị cho qua cổng hải quan số 1.
- Chấp thuận, tổ hải quan số 2 cũng sẽ được mở ngay.
- Đội 5 thông báo: Chuyến xe từ Mexico, đi qua Guatemala, El Salvador, Costa Rica, và đang ở Panama sắp qua cầu để tới Colombia. Dự kiến sẽ tới địa phận Brazil trong 5 tiếng tới.
- Tốt! Còn về phía đội 1 thì sao?- Ông Peter cũng vừa đến nơi.
- Đội 1 thông báo, chúng tôi đã hạ cánh ở bìa rừng phía Bắc Venezuela. Không phát hiện trình thám của Devils.
- Bao vây khu vực 1- Ông Peter đang theo dõi qua hệ thống định vị toàn cầu. Khu vực 1 chính là nơi chứa hàng chủ yếu của Devils trong chuyến làm ăn lần này. Giá trị của số hàng đó tương đương 1,5 tỉ đô. Thật lạ là ông không hề thấy có bất kì chuyến xe nào đi lại từ khu vực 1 mấy ngày gần đây. Chúng tôi hàng hóa không thể chuyên đi được, lần này sẽ bắt quả tang được lũ quỷ đó.

Đội đặc nhiệm nhảy dù trước khi máy bay hạ cánh để đánh lạc hướng.

--

- Bíp Bíp!- Arrow có vẻ hứng thú với trò chơi này. Hắn đề nghị được tham gia từ nửa kia quả đất. Máy chủ của Devils hiện thời đang do Arrow đảm nhiệm. Hắn tung ra 3 con virus mới được Devils thử nghiệm cách đây 2 tháng. Khá nhiều công đoạn phức tạp, cài đĩa chương trình ảo để truyền thông tin tới vệ tinh, gây sốc hệ thống của FBI, sau đó trà trộn 3 con virus thể hệ mới theo sóng điện từ tới cổng thông tin của FBI và CIA, từ ba con sẽ sinh ra hàng tỉ vi virus. Chúng không chỉ làm rối loạn đường truyền, mà còn phủ sóng với tần số rất cao, chừng 300 MHz, chính vì thế mà những “con mắt” hồng ngoại tối tân nhất của Interpol không thể kiểm soát được hoạt động của Devils, nên ông Peter vẫn nghĩ là chúng “án binh bất động”.

Arrow chỉ thực hiện trong vòng 3 tiếng. Trình độ lập trình của hắn thật siêu đẳng, thậm chí còn nhìn hơn cả anh trai mình.

--

- Báo cáo chuyến hàng cuối cùng đã được đưa tới Đông Nam Brazil an toàn.
- Tốt! Hãy để hội chữ thập đỏ và Angels thực hiện thiên chức của họ, các anh vẫn phải đảm bảo tuyệt đối an toàn.- ông John châm điều thuốc cuối cùng.
- Rõ!

Vậy là một tấn hàng được chuyển tới người nghèo ở Brazil. Tất cả gồm 100 người của tổ chức chữ thập đỏ và Angels, họ vừa đặt chân xuống bãi đất trống của vùng đất khô hạn, họ không hề nghĩ ngợi đã lập tức dựng lều trại, ngay chiều nay sẽ tổ chức buổi khám bệnh miễn phí cho người nghèo.

Bầu không khí yên lặng bao trùm những người thi hành nghiệp vụ. Đội 1,2,4 và đội 5 của CIA vẫn đang đợi lệnh. Devils yên ắng quá, chúng đã ngủ quên rồi sao? Hay là chờ chết?

- Tình hình chưa có thay đổi gì sao?- Ông John bắt đầu lo lắng.
- Tôi cũng thấy lạ, tại sao chúng lại im lìm tới thế. Hệ thống cho biết, không chỉ ở Venezuela, mà là tất cả trên thế giới, chúng đều ngừng hoạt động.
- Có khi nào chúng bỏ lại chuyến hàng này?
- Tôi không nghĩ thế! Lũ quỷ đó rất tham lam, dẫu có là 1 đô chúng cũng không từ bỏ đâu.
- Ủ! Thời gian sẽ nói lên tất cả, chúng muốn thử thách sự kiên nhẫn của chúng ta đây mà.
- Quý tha mà bắt chúng nó!

...

Hôm sau,...

- Các vị phải thực hiện nhanh công việc tình nguyện này, nội đến hết sáng hôm nay phải hoàn thành, điều đó ảnh hưởng trực tiếp tới tính mạng của các vị.- Nhân viên của đội 3 muốn đẩy nhanh giai đoạn để đảm bảo an ninh.

- Vậy chỉ có vài tiếng thôi à! Được rồi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức- Nhân viên tình nguyện lên tiếng nhưng vẫn không bỏ khẩu trang ra.

- Muỗi Anopheles không ngừng đột biến, việc chữa trị rất khó khăn. Thật tội cho lũ trẻ em nghèo.

Hàng năm cứ vào thời điểm giao mùa là nơi đây lại bùng phát dịch sốt xuất huyết và những dịch bệnh khác như đậu mùa, sởi, hay lao, thật đáng lo ngại cho những đứa trẻ da đen này. Chúng sinh ra trong môi trường quá khắc nghiệt. Lại thêm những bệnh nhân mới, tổ chức chữ thập đỏ và Angels luôn tất bật, họ còn chưa kịp ăn sáng, nhưng chỉ cần nhìn vào lũ trẻ với thân hình còm nhom, cái bụng thì phệ ra vì suy dinh dưỡng, họ quên ngay những khó khăn nhọc nhằn. Ánh mắt trẻ thơ lúc nào cũng thể, luôn ánh lên những khát vọng hạnh phúc, dù không cùng màu da... làm cho người khác phải động lòng.

1 PM,...

- Hoạt động của tổ chức từ thiện vẫn ổn chứ- Ông Peter nóng lòng.

- Đội 3 thông báo, họ đã kết thúc công việc, chúng tôi giúp họ thu dọn và chuẩn bị rời khỏi Brazil.

- OK. Đội 2 sẽ ứng trợ các anh ở cửa khẩu. Cần phải hết sức cẩn thận đó, lượt về không dễ dàng như lượt đi đâu- Ông Peter có chút thay đổi trong kế hoạch.

- Sao vậy Peter? Ông chuyển sang kế hoạch B à? Tôi thấy không cần thiết lắm!

- Ông nghĩ thử xem, việc đăng xuất khỏi Nam Mỹ của 2 tổ chức tình nguyện chỉ có 50 quân đặc vụ đảm nhiệm, quá nhiều sơ hở không thể tránh khỏi. Tôi lo Devils sẽ tranh thủ việc này để ô ạt chuyển hàng qua biên giới, không biết chúng sẽ làm cách nào, nhưng phòng vệ vẫn hơn. Phía tôi có những 800 quân, chuyển qua 200 người cũng không sao. Chẳng lẽ khu vực của chúng hơn được con số 50 người sao... Yên tâm quá rồi còn gì!

- Cũng có lí. Có thể chúng đang đợi thời cơ để tấn công. Tôi sẽ cử thêm 100 người bí mật bảo vệ cho đội 3 của ông.

- Được! Bắt đầu kế hoạch B.

7 chiếc máy bay cất cánh từ Đông Nam Brazil, họ không bay theo đường trước nữa, kế hoạch là bay đường vòng, đi từ Sao Paolo, tới Paraguay, ngược lên Bolivia, qua đường hành không của Peru, rồi an toàn bay về Bắc Mỹ. Nhưng số lượng người chở trong khoang không được nhiều, chỉ có 15 người của tổ chức chữ thập đỏ và 10 người của Angels và các đội bảo vệ.

CIA đã đến kịp lúc, bố trí cho 75 người còn lại đi xuống Argentina chờ một thời gian rồi mới làm thủ tục để đưa họ về nhà.

Vậy là không phải qua Venezuela.

Còn đội 2 sẽ giả vờ làm quân tình nguyện theo đường bộ đi qua biên giới hai nước Colombia và Venezuela.

...

- Phô trương thật!- Ken cười nửa miệng- Xuất phát đi!

Một chuyến hàng mới của Devils vừa cập bến Alaska.

Arrow thức dậy sau khi đã ngủ một giấc dài. Hắn đến bên hệ thống máy, nhấn một nút: "Delete".

...

- Cấp báo! Hệ thống định vị đang rối loạn, ngay cả kim la bàn cũng mất phương hướng!- Trung sĩ phụ trách việc quản lí an ninh mạng ra sức điều chỉnh ăng ten.

- Sao vậy? Chuyện gì đang... xảy... ra thế?- Ông John hoang mang, tín hiệu kết nối giữa CIA và FBI không liên tục.

Đồng hồ của những hệ thống định vị quay liên tục, không còn ổn định nữa. Đội số 3 phải dừng việc bay lại vì mất phương hướng.

- Báo từ!

- Chuyện gì?- Ông Peter quát lớn

- Từ trường của Trái Đất bị biến thiên, do tia Ron-ghen và dòng hạt tích điện từ từ Mặt Trời hoạt động, truyền tới Trái Đất, gây ra bão từ, nhiễu loạn thông tin liên lạc bằng sóng điện từ, có trường hợp làm cho việc truyền thông tin bị mất hẳn- Chuyên gia của FBI phân tích.

- S.h.i.t!- Ông John gầm lên.

- Các ngài bình tĩnh, chúng tôi đang cố gắng khắc phục, trong trường hợp xấu nhất, hệ thống sẽ được khởi động lại sau 3 tiếng nữa.

- Ba tiếng nữa thì xong rồi còn gì!!!

- Hiện tại hệ thống liên lạc vẫn ổn định, ngài hãy bình tĩnh, chỉ là hệ thống qua vệ tinh hơi ngắt quãng. Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể.

- Tức cha chả là tức! Bon Devils lại gặp may rồi!- ông Peter bóp nát tờ fax mới nhận.

Virus làm hết nhiệm vụ của nó, rồi tự động xóa khỏi bộ nhớ, không dấu vết.

- Bảo từ đã qua, hệ thống bắt đầu được khởi động- thông tin được truyền tới tất cả rada của đội đặc nhiệm.

Đội 3 tiếp tục khởi hành.

- Tình hình của các anh sao rồi?- Ông John hy vọng vẫn còn kịp.

- Đội 1 vẫn đang theo lệnh của ngài Peter, chúng tôi sẽ đánh trực diện khu 1 tại cổng chính, một phần chia ra bít các lối mòn thoát thân của chúng.

- Đội 2 đã đến rất gần khu vực 1, sẽ dàn binh để chặn mọi con đường của Devils.

- Đội 4 tập trung ở kênh đào Panama, khóa vận toàn bộ cửa khẩu hải quan.

- Đội 5 đã vượt qua lãnh thổ Paraguay.

- ...

- Đội 3 thì sao...Alo! Chỉ huy gọi đội 3.

- Đoàn! Bùm! Bùm!- Hệ thống máy của chiếc phi cơ số 4 phát nổ. Dường như ai đã đổ nước vào trước khi máy bay cất cánh. Trớ trêu thay, chiếc máy bay bay giữa.

- Đội 3 nghe rõ không?

Quá bất ngờ, ở cự li quá gần, 100m, khiến 5 chiếc còn lại chệch hướng lái ngã ra tứ phương, riêng chiếc số 7 bay ngay sau nên không kịp trở tay, đang rơi tự do với độ cao 1000m.

- Nhảy xuống!- Tất cả đành phải nhảy dù, cả 6 chiếc máy bay còn lại đều đang bị hư hỏng, mảnh vụn từ chiếc số 4 với lực tung ra rất mạnh đập vào những chiếc còn lại.

- Đội số 3 nghe rõ trả lời ngay!?

- Vâng, chúng tôi cần viện trợ, phương tiện của chúng tôi đã hỏng. Vừa rồi đã xảy ra một sự cố. Tôi đang kiểm soát tình hình.

- Được rồi, ở yên đó, ta sẽ xin chính phủ Brazil một chuyến xe.

--

Họ- những người vừa trải qua những giây phút quyết định của cuộc đời hẹn nhau sẽ tập trung ở tọa độ 24X 46Y chờ đợi viện trợ.

- Điểm danh, 1

-2

-3

-4

-...50.

May mắn, tất cả đều sống sót!

- Ôn chúa! May mà chúng tôi thấy cái máy bay có hiện tượng lạ, nên đã nhảy xuống!- Một người lên tiếng.

- Vậy sao phi cơ của máy số 4 không báo cáo!- Người chỉ huy đội 3 không hài lòng.

- Lúc đấy quá khẩn cấp nên tôi phải nhảy luôn, không kịp.- Người phi cơ lên tiếng, người này, có khi nào là của Devils?!

Một kế hoạch thật hoàn hảo, nhờ đó mà 25 người của Devils vốn không hề có giấy thông hành đã được trà trộn vào, thay thế cho 25 người thuộc Angels để rút về Colombia. Nếu như cảnh sát cứ nghĩ là có 10 người của Angels và 15 của hội chữ thập đỏ thì cứ để mặc họ suy nghĩ, ai mà biết được cơ chứ, họ luôn đeo khẩu trang bịt kín mặt lúc hoạt động từ thiện cơ mà. Hay thật, thế là toàn bộ quân của Devils trong lót những người gieo mầm có hạnh phúc đã qua mặt cảnh sát. Về phần 25 người của Angels, chẳng khó khăn để họ tham gia vào một hoạt động tình nguyện khác rồi trở về với ngôi nhà của họ.

--

Lâu quá rồi, thời gian hững hờ trôi, trong khi trụ sở chính của FBI đang hồi thúc, ông Peter ra quyết định:

- Vào thôi! Bắt sống bọn chúng!

Hơn 500 người đổ bộ vào khu nhà của Devils, thực chất là một căn hầm rất rộng. Từng bước chân nhẹ nhàng, không tạo ra tiếng động, đội đặc nhiệm cẩn trọng rà soát từng phòng. Họ phải mặc áo chống đạn và trang bị mặt nạ phòng độc. Rất có thể chúng sẽ đốt thuốc phiện, nếu họ ngửi trực tiếp sẽ gây rối loạn thần kinh và không thể làm việc được nữa.

- Đứng yên!- Ông Peter động thủ khi phát hiện một bóng đen.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng! – ba phát súng từ gọng của ông. Ông vội vàng chạy đến cái bóng đó!

- S.h.i.t! Một con Manocanh- ông cứ tưởng là người.

- Theo ta- ông tiếp tục.

- Ngài Peter! Chỗ ngài có tín hiệu gì không?- Trung sĩ Taw chỉ đạo 20 người đi lối của phụ.

- Vẫn chưa. Khi thật, cái hầm này rộng ghê.

- Bọn này có mấy con Manocanh như người thật làm quân của chúng tôi hiểu nhầm.

- Chỗ ta cũng thế- ông Peter đi sâu vào đường hầm hơn. Ông sử dụng máy dò tìm. Nguyên tắc hoạt động của máy là cảm nhận tia hồng ngoại. Cơ thể người phát ra tia hồng ngoại, máy sẽ có chức năng đếm số người trong căn hầm, chỉ cần hơn con số 500 là có kết quả.

- Sếp đã thấy động tĩnh gì chưa? Chúng em đi mãi mà không phát hiện ra ai cả- một tiểu đội nữa lên tiếng.

- Kiên nhẫn đi, chắc chắn chúng tập trung ở nhà lớn- Ông Peter phát hiện ra một căn phòng rất rộng, đang cho quân kéo tới.

- Bọn này đầu tư thật!

- Tất cả các người đã bị bắt!- Câu nói được đồng thanh cất lên từ chỉ huy của 6 tổ đặc nhiệm, trong đó có ông Peter. Họ đi từ các cổng riêng biệt.

- Sao vậy? Không có một con quỷ nào, thậm chí tất cả đều trống trơn.

- Chúng độn thổ chắc!- Máy của ông Peter chỉ con số 500.

- “Hàng” cũng không có. Thế này là sao?

- Bên ngoài có động tĩnh gì không?- Ông Peter cố tỏ ra bình tĩnh.

- Không thừa sếp.

- Quái lạ, chúng đào tẩu bằng cách nào? Mà còn hàng hóa nữa, sao có thể chuyển đi một cách dễ dàng được.

- Bây giờ là 17h58 phút!

- Cái gì kêu đấy!- Ông Peter ngạc nhiên trước một cái giọng lạ hoắc.

- Các vị còn 2 phút nữa, chính xác là 1 phút 56s.

- Cậu nói à?

- Không, tiếng nói phát ra từ cái loa trên trần kia sếp.

Ông Peter hướng tầm nhìn lên.

- Bom!- Một đặc vụ thấy có dấu hiệu lạ dưới gầm bàn trà.

- Sao cơ?

- Bom!

- Còn 1 phút 30s- tiếng nói được cài tự động.

- Chạy!

Tất cả 500 con người hô hoán chạy nhanh, họ chia ra tìm đường tháo rút. Do đã được tập huấn nên không hề diễn ra cảnh giẫm đạp lên nhau.

- Chạy mau! Có bom!- những người ở sâu bên trong thông báo cho đoàn phục kích bên ngoài để họ dẫn ra, tạo lối đi cho người ở trong.

- Bom! Yêu cầu mọi người rút ngay khỏi vị trí- Hệ thống truyền tin lan tỏa, xe cơ động đang ở chế độ nổ máy để chờ người bên trong hầm lên.

- Còn 1 phút!

Cái hầm này quá rộng, cộng thêm nữa là rất sâu, muốn thoát khỏi phải đi qua rất nhiều bậc cầu thang. Liệu 1 phút có đủ cho 500 con người chạy thoát.

Bộ trang phục chuyên dụng khiến họ nặng nề và thật tốn diện tích.

Từng giây đồng hồ trôi qua, không khí hỗn loạn...

- Đã có người thoát ra- một vài đặc vụ chạy lại khơi thông đường cho họ.

- Còn 30s

- 20s

- 10s

- 5s...

- 1s...tích tắc...tích tắc...

- Bùm!- Vụ nổ làm sáng cả một vùng trời Venezuela. Khói bụi tạo thành một lớp mây đen khổng lồ. Quả bom với sức công phá rất mạnh, hủy diệt toàn bộ căn hầm và vùng xung quanh. Khí SO₂, CO₂, CO tỏa ra gây ô nhiễm môi trường, chưa kể là những chất phóng xạ tỏa ra với liều lượng lớn trong thời gian quá ngắn.

Hoang tàn, là một dấu chấm hết.

--

- Peter! Ông bị sa thải.- Cấp trên của ông Peter thất vọng.

- Nó nằm ngoài dự đoán của tất cả, tôi...- Ông Peter không tìm được lời giải thích nào.

- Ông có biết cách đây ít phút, chuyến hàng của Devils đã trot lợt tới Vancouver không?

- Sao cơ? Chúng chuyển hàng tới đó?

- Ông sai rồi, chúng đã lợi dụng việc FBI quá chú trọng cảng Panama, khởi hành một chuyến hàng mới từ Alaska, ung dung mà nhập cảng Vancouver.

- Vô lí, chúng lấy đâu mà nhiều hàng đến thế?

- Hỏi chúa!

Ông John cũng không thể điều tra được thứ “hàng tồn” của Devils.

Thất bại, FBI đã tốn một khoản phí không hề nhỏ trong cuộc điều tra này, thậm chí còn tạo thuận lợi lớn cho Devils xuất ra một khối lượng hàng khổng lồ sang Bắc Mỹ. Trị giá của chuyến hàng mới này gấp 15 lần chuyến cũ đó. Như vậy, từ giờ đến cuối năm, Devils có thể “nghỉ binh” để tránh sự điều tra của Interpol.

Còn về chuyến hàng, chẳng bao giờ cảnh sát ngờ tới được.

Chính là ở quả bom.

Một vụ nổ, ai cũng muốn thoát ra khỏi căn hầm, chẳng ai còn ở lại để đi sâu thêm một tầng nữa.

Cảnh vật xung quanh căn hầm đều hoang tàn, vì bom, nhưng đâu phải chỗ nào của căn hầm cũng không nguyên vẹn. Bom chỉ nổ bên ngoài thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nảy mầm

Moon đang suy nghĩ, sự tò mò đã khiến em ra khỏi phòng.

Đi hết hành lang, em dừng lại ở căn phòng có cái cửa được sơn màu đen, khác hoàn toàn với 9 phòng còn lại. Đột nhiên cửa phòng mở ra. Ken bước ra ngoài.

- Sao vậy nhóc con?- Lần đầu tiên hắn không còn gọi em là “mày”, nhưng cái giọng thì vẫn như trước.

- Dạ không có gì!- Con bé sợ hãi, ước gì đừng đặt chân ra khỏi phòng.

Ken nhìn con bé, rồi hắn bước đi thẳng. Tới phòng cuối cùng, hắn mở cửa bước vào. Đơn giản hắn không thích ai vào phòng mình.

Moon bước theo. Vẫn như xưa, em thấp hơn hắn hơn một cái đầu.

Ken ngồi chờ sẵn ở ghế salon. Hắn đang dùng máy tính của mình. Chẳng lẽ lại dậy con bé bằng cái máy cổ lỗ sĩ kia.

Moon lấy máy tính của mình ra, hai cái máy đối lập nhau về màu sắc, một cái màu trắng bạc, trong khi cái còn lại màu đen tuyền.

Ken chiếm tới 7 phần của cái ghế dài, tư thế hắn ngồi rất thoải mái, trong khi con bé chỉ dám ngồi ở ghế phụ kề bên.

Nếu là một cô gái khác, chắc chắn sẽ chọn vị trí bên tay trái của hắn để dựa vào, nhưng con bé này không thể, bên em ngồi là tay phải, chẳng có một chút hấp dẫn nào!?

Hai tuần học được từ tay hacker chuyên nghiệp, con bé có vẻ khá hơn, nhanh nhạy hơn, xác định được phương hướng trong những bài toán khó. Có những phương thức mà các hacker của Devils không hề được biết, nhưng con bé lại được tiếp cận. Ken sàng lọc những bài tập rắc rối, chỉ dạy cho con bé những thứ dễ hiểu, và một số tuyệt kỹ cơ bản, hắn không thích nói, trong cả mấy tiếng đồng hồ, họ đều im lặng. Tuy nhiên cũng có rất nhiều buổi hắn phát cáu với con bé. Nó quá chậm hiểu, hắn đã chỉ cận kề vài ba lần rồi mà để nó tự thực hiện mãi không xong. Sao có thể so sánh Moon mới hắn được chứ, trí tuệ của một con bé mới chỉ 11,12 sao có thể sánh bằng cái người sinh trước tới tận 7 năm được, mặt khác, hắn là ai chứ!?

Nhưng Ken vẫn giữ bình tĩnh, nhìn vào đôi mắt ngây ngô của em khiến hắn chẳng thể nào tức được nữa. Những lúc ấy hắn đành thở dài và dạy em lại từ đầu.

Một buổi sáng đầu tuần như bao ngày khác, Ken định sẽ dậy con bé cách ẩn mình trên hệ thống mạng online trước khi hắn tới văn phòng.

Vẫn cái cách chẳng coi ai ra gì, hắn thân nhiên mở cửa phòng con bé.Em

đang đánh răng, vẫn còn quá sớm, mới lại hôm qua hắn dậy con bé tới tận khuya.

Nghe thấy tiếng động, con bé nhận ngay ra là hắn. Lại phải học, em chán ngấy rồi, một ngày hắn dành ít nhất 7 tiếng trực tiếp dậy, còn lại để em tự thực hành với đồng bài tập phải làm trong 10 tiếng. Sao lại thế nhỉ, em cũng không hiểu tại sao nữa, hắn lại nhiệt tình dậy học đến thế?

Em chải đầu cẩn thận rồi bước ra.

Ken nhìn con bé bằng ánh mắt khó chịu, đã để hắn chờ lâu.

Nếu là người khác chắc chắn con bé đã tìm cách làm hỏng cái máy tính để khỏi phải học nữa, nhưng hắn thì không thể. Hắn toàn dạy cách lẩn tránh chương trình an ninh thôi, biết bao nhiêu dạng bài tập, trong khi em thích lập trình hơn.

Em lại ngồi vào vị trí quen thuộc, khởi động máy.

Hắn vẫn nhìn con bé từ nãy tới giờ. Trông nó ăn mặc chẳng hợp gu tẹo nào. Hắn luôn lịch sự với bộ jeans áo sơ mi, có hôm thì là quần âu, áo vest, thì thoáng mới thấy hắn mặc áo cổ tim. Còn con bé, nó luôn mặc quần thun, áo phông, dù cho tủ quần áo toàn là quần soóc và áo thun ngắn mặc mùa hè rất thoải mái.

“Ha, có lẽ nó ngại người khác giới!”- hắn khẽ mỉm cười, đối với hắn con bé chẳng khác gì khúc củi khô.

Hắn thoáng nhìn thấy nét đần độn của con bé, hình như hắn đã nhận ra sự không thích của con bé vào những bài tập này. Ờ thì hắn đã quen với cách làm việc 18/24 tiếng của Devils rồi, có lẽ phải thay đổi.

Chẳng ai thích người khác nhìn mình quá lâu, Moon đứng dậy, em vào nhà bếp. Buồn ngủ quá, em lấy một ly cà phê và uống ực.

Thật chẳng phép tắc chút nào. “Sếp” của em ngồi ngoài này mà em dám!

- Cà phê!- Ken lên tiếng, hấn không thể hiểu em nghĩ gì.

Chủ em muốn uống cà phê, em hiểu, em rửa cái cốc vừa uống, đổ nước cà phê vào và mang ra, đặt trước bàn chỗ hấn ngồi.

Thật hết chịu nổi, Ken nhìn vào cốc cà phê đó, rồi lại nhìn em. Ánh mắt rất khó chịu.

Con bé nhìn lại, em chẳng hiểu.

Con người hấn vốn hoàn mỹ.

Đôi mắt tròn xoe nhìn vào con mắt sâu thẳm, làm hấn chẳng thể trách con bé, chắc vẫn còn ngoái ngủ.

Giờ thì Moon mới hiểu, em đem cất ly cà phê đó đi, rồi lấy một ly mới. Em quay lưng về phía hấn, hồn nhiên uống hết ly cà phê trước, sau đó đem ly mới ra.

Chiếc gương đã phản chiếu hết hành động của em.

Moon đặt ly cà phê xuống bàn.

Hấn chẳng còn gì để nói với em nữa. Không coi ai ra gì cả.

Hấn không dung cà phê nữa.

Lại tiếp tục học.

Sau ba tiếng yên tĩnh, con bé chột lên tiếng:

- Tôi đi ra ngoài một chút- thường người ta hay nói rồi làm ngay, nhưng con bé phải được sự đồng ý đã.

“Tôi”- thật buồn cười, nếu lớn hơn tí nữa thì có thể xưng hô như thế, vì nhân viên của Devils vẫn hay dùng từ đó để trao đổi với hấn,...

Từ “tôi” khê nhói trong hấn, riêng đối với nhóc con này thì không được dùng từ đó. Nên là gì nhỉ? “Anh- em”- đột nhiên hấn nghĩ về em mình, có khi nào con nhóc này đã lấy đi vị trí đó mất rồi.

Tiếng bíp từ máy tính kéo hấn về với thực tại, Moon vẫn đang nhìn hấn.

“À! Nó đã nốc 2 ly cà phê lúc nãy!”- Ken ra hiệu cho con bé đi. Trẻ con thật nhiều điều thú vị, hấn lại mỉm cười.

Ken nhìn vào chiếc ghế đối diện, có cái gì dưới gối. Một tấm thiệp chúc mừng. Bên ngoài có từ “Anh trai”. Ken không giờ ra đọc, hấn để đấy.

Moon lạnh hơn hấn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ra đi

Khi Moon quay lại thì hấn đã đi rồi!

Tổn thời gian với nhóc con thật, lần nào hấn cũng chỉ định dậy nhóc một lúc thôi, nhưng hình như bên nhóc hấn không có ý niệm thời gian, dẫn cho chỉ cần hướng mắt xuống cuối màn hình laptop.

Kể từ vụ trao đổi hàng lần trước, Devils đang tạm ngưng hoạt động, phần là để củng cố lại đội ngũ nhân viên, phần khác là do hấn đã tìm ra một thú vui khác không phải là công việc.

Hấn lại nhớ đến cái từ “Anh trai”. Con người hạ đẳng đó có gì mà hơn hấn, chỉ khác là chảy chung một dòng máu với con bé,..., ồ không, hấn làm gì có điểm gì chung.

Thế mà ngày nào hấn cũng qua căn phòng đó, im lặng hàng giờ, rồi lại đi. Có khi nào đã trở thành một phần rất quen thuộc mỗi ngày, và hấn cũng không có ý định gỡ bỏ.

Cái cảm giác mong chờ một điều gì đó thật thú vị, như là chạm vào đôi mắt nâu của nhóc, hay cốc nhẹ vào đầu khi giảng mãi mà không hiểu, cái mặt thộn ra vì cách giải bài tập khó lại quá dễ,...

Nhưng cái gì cũng có giới hạn, Ken luôn dừng lại đúng lúc.

Hắn đã coi con bé như em gái, nhưng nhờ đâu, một ngày nào đó, lại vượt quá ranh giới. Duy chỉ có con bé hắn mới đề phòng. . . Đối với hắn Devils là tất cả, không gì hơn!

...

Moon nhận được thông báo, ngay chiều nay em sẽ đi tập huấn. Trong tương lai, em sẽ trở thành điệp viên.

Em không mong muốn điều đó. Thứ em mong chờ chỉ là một nơi yên ổn, sống qua ngày, rồi khi em đã đủ tuổi được phát luật quy định, em sẽ từ bỏ nơi này, bằng mọi cách. . .

Thứ em vẫn đang tìm kiếm là gia đình thật sự cơ, vì chỉ có những giọt máu mủ, mới không ép em đau khổ quằn quại.

Thế mà em lại được làm điệp viên, em sẽ phải sống mãi trong cái xã hội vô nhân tính này.

...

Moon lên chuyến bay cuối cùng sang Tokyo.

Arrow nhìn theo bóng chiếc máy bay. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bạn cùng lớp

Đặt chân về lại đất nước sau 6 năm, Moon hít một hơi dài,...

Thứ mùi em cảm nhận được là máu, của mẹ,...

Đặt một vòng hoa trước cánh đồng bạt ngàn, thời gian làm phai nhạt đi con đường mòn hồi nào, mà có phải là trên mảnh đất này không, em không thể hình dung được, lúc ấy mới chỉ là một bé con, ...quá lâu rồi, nhưng chưa khi nào con tìm không rí máu,...

Moon không thay đổi là mấy, vẫn là mái tóc đen cắt ngang lưng buộc gọn gàng, đôi mắt màu nâu ẩn dưới hàng lông mi dài, à, đôi mắt không tròn xoe như hồi bé nữa, đuôi mắt dài và sâu hơn, mang một nỗi buồn man mác,...

Qua một bài kiểm tra trình độ kỹ thuật lập trình, Moon được xếp vào Devils.4. Thật bất ngờ, vì tư cách của em đâu có thể tiến xa như thế, mẹ em là gián điệp cho tổ chức chống lại Devils, nhưng có lẽ một tháng học với bậc thầy của mấy tính ngày trước đã giúp em có một chỗ đứng trong Devils. Giờ thì những đứa trẻ ở cùng hồi bé trong cô nhi viện sẽ không thể khinh miệt em như trước nữa, vì tiêu chuẩn để vào được Devils.4 là rất cao.

Moon xếp hạng thứ 300/300 tổng số nhân viên đợt này của Devils, giống như đổ vớt vậy, thà rằng không được còn hơn. Tại sao ư? Moon sợ làm việc cho con người đó.

Hôm nay là ngày ra mắt “Sếp”. Em không thích nhìn thấy cái khuôn mặt đó chút nào.

Moon xếp hàng theo thứ tự, em xếp trong dãy gồm 10 người, còn lại những dãy kia dài hơn.

Họ phát cho mỗi người một tấm thẻ thông hành, của em là cái màu đỏ.

Thật choáng váng! Chuyện gì đang xảy ra với em thế này! Em sẽ đảm nhiệm vai trò của một gián điệp cho Devils!

Mẹ em vì làm gián điệp mà phải chết dưới phát súng theo lệnh của hắn, việc chọn người làm ở vị trí nào cũng phải dưới sự phê chuẩn của hắn, thế mà hắn lại “bắt” em phải làm theo cái điều không thể ngờ tới. Hắn muốn gì chứ? Một đứa con phải trả thù mẹ nó, đi ngược hoàn toàn lại những gì mẹ nó đã làm. Còn gì đau đớn hơn! Moon càng hận hắn.

- Sếp!- người quản lý hô lớn. Tất cả nhân viên mới của Devils.4 đều cúi mặt, riêng hàng cuối cùng gồm 10 người không cần phải làm điều đó.

Moon đứng thẳng người.

“Sếp” đi vòng quanh kiểm tra.

Có những người, họ biết nhau ở đó, nhưng không muốn nhìn!

--

Arrow rất đẹp. Trông hấn chừng chạc so với độ tuổi 24, phom người chuẩn cộng với chiều cao ngất ngưỡng, 1m87, khiến hấn chẳng bao giờ không phải là tâm điểm của sự chú ý. Arrow sai bước tiến tới chỗ của những gián điệp tương lai, từng bước chân toát lên một phong thái đỉnh đặc, con mắt chẳng chủ định nhìn vào cái gì.

Lúc này đồng loạt cả 10 con người cúi đầu kính chào hấn. Moon đứng ở vị trí số 7.

- Tốt lắm- Arrow lên tiếng bằng chất giọng trầm ấm, nhưng không biểu cảm- Từ giờ các người không hề quen biết nhau, không hề biết Devils, và ta- chủ nhân của cả người, chừng nào mà hoàn thành nhiệm vụ.

- Rõ!- Tất cả đồng loạt lên tiếng.

Giây phút này đối với Moon là giây phút hạnh phúc nhất từ trước tới giờ. Không còn phải cúi chào con người đó, không phải lo sợ con người đó sẽ hành hạ mình, cũng chẳng phải sống trong không gian ngột ngạt của Devils.

Nếu như không được huấn luyện từ nhỏ phải trung thành với những vị thủ lĩnh của Devils, chắc chắn Moon sẽ cầm súng bắn lên từ phía sau hấn rồi. Ngay cả người có vị trí cao hơn hấn một bậc, em cũng đã từng dám..

...

Trường THPT Hermann Gmeiner

- Cả lớp, hôm nay chúng ta sẽ có một bạn học sinh mới- Cô Hana chủ nhiệm lớp 12A2 thông báo- vào đi em!- cô chỉ tay vào bạn học sinh nữ đứng ở ngoài cửa lớp.

Moon bước vào, em cố tỏ ra thân thiện.

- Bạn ấy sẽ giới thiệu đôi nét về bản thân mình cho cả lớp!- Cô Hana tạo không khí sôi nổi cho lớp.

- Xin chào! Mình là Moon, các bạn giúp đỡ mình nhiều nhé!- Giọng của Moon rất truyền cảm, nhưng có vẻ như, ấn tượng đầu tiên của Moon trong các bạn là không tốt!?! Vậy nên Moon cũng thôi, người của Devils không thích nhiều lời.

- Chà, phía góc lớp còn 2 cái bàn trống, chúng ta không thể để bạn mới ngồi trong đó được. Yun à, em chuyển vào trong để bạn ngồi chỗ em nhé! – cô giáo sẽ để Moon ngồi ở đây giữa, nhưng là bàn cuối, vì Moon khá cao- Thị lực của em tốt chứ, Moon?

- Dạ vâng- Moon lễ phép, rồi em đi xuống cuối lớp. Xét về vấn đề thể lực thì nhân viên của Devils không có ai không đạt chuẩn.

Cậu học sinh đó, với cái tên Yun, cậu không thích nhường chỗ cho em. Nhưng vì là lệnh của giáo viên, cậu đành chấp hành vô điều kiện. Moon đặt ba lô lên bàn, kèm theo một nụ cười:

- Xin lỗi vì đã ngồi chỗ của cậu nhé!

Cậu ta không biểu cảm, đặt phịch chồng sách xuống một cách rất thái độ. Cô Hana cũng quen với hành động đó. Những người đẹp, họ có quyền đó mà!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Vì ai?

Thế giới mà Moon sống trước đây khác thế này hoàn toàn, không bao giờ có chuyện trước mặt người quản lý mà nhân viên tự do nói chuyện và bày trò, thế nhưng trong cái lớp học này, cô giáo vẫn đang nghiền ngẫm giảng bài, lũ học sinh ngồi học với đủ mọi tư thế, người thì cúi ngằm xuống đọc truyện tranh, người thì nằm dật dẹo, hay tiếng rung liên tục từ điện thoại của một vài nam sinh. Moon không nghĩ lớp chọn 2 lại thế, biết vậy em đã xin vào chọn 1 cho xong. Mà hình như Moon học lớp chọn Văn, em cũng không chắc, đây là môn học yếu nhất của em từ trước tới giờ..

Moon khẽ mỉm cười, em nhận ra cậu bạn đang nhìn về phía mình, em đã biết lý do sao cậu lại khó chịu khi phải chuyển chỗ. Là vì cô bạn ngồi phía bên tay phải của em. Nhưng có vẻ ánh nhìn của cậu ta không được đáp lại, Moon nhìn ra phía đó, bạn nữ ấy vẫn đang chăm chỉ nghe bài.

Theo trực quan, em biết hai người này không đơn giản chút nào.

- Cách!- cây bút chì của Yun bị gãy, đây là lúc để em thể hiện sự thân thiện, em lấy ra chiếc bút chì và hướng về phía Yun.

- Dùng của mình nè!- Moon nở nụ cười tươi tắn.

Yun cũng không có ý định dùng, nhưng trong hộp bút cậu chẳng còn cái nào thay thế.

Yun lấy luôn và chẳng thèm nhìn cô bạn.

Moon biết mà, cánh tay cậu ta không giống như những nam sinh khác, nó chắc và khỏe, từng đường gân nổi lên một cách khỏe khoắn. Ở tuổi này đâu thể có một cơ thể hoàn chỉnh như vậy được, không chỉ cậu mà hai bạn nam ngồi phía trên cũng vậy. Giờ thì Moon đã biết tại sao mình phải vào lớp Văn để học...

Trái lại, Yun chẳng có chút nghi ngờ về cô gái đó. Cả năm tháng tuổi thơ đã tạo cho Moon chiếc mặt nạ hoàn hảo mà ngay cả “những con mắt” tình tường nhất cũng không thể hiểu.

Đầu học kì có một bài kiểm tra khảo sát sáu môn học cơ bản.

Năm môn Toán- lí - hóa- anh- sinh, Moon đều thực hiện một cách dễ dàng, có khi em còn cố tình làm sai để tránh điểm tối đa. Nhưng môn cuối cùng thì không mấy dễ dàng. Môn Văn.

Nếu là phân tích một tác phẩm văn học thì chỉ cần học thuộc văn mẫu là Moon có thể làm được, vì chuyện đó với em không khó, nhưng cô Hana muốn thay đổi đôi chút, vì những đề cảm hứng của các tác phẩm đã quá quen thuộc, cô ra một đề hoàn toàn cấp 1.

“ĐỀ BÀI: Hãy kể lại một kỉ niệm mà anh (chị) đáng nhớ nhất.” - Cô viết rất to lên bảng.

- Lớp sẽ được làm bài trong 150 phút!

- Cô ơi! Sao đề này mà thời gian lâu thế!- Học sinh nhao nhao lên

- Lâu để các em có thời gian cân nhắc kỉ niệm nào đáng để viết nhất. Bắt đầu tính giờ.- Cô nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay, rồi trở về bàn giáo viên.

- Moon à, em không nhìn thấy đề sao?- Cô Hana thấy lạ vì tại sao cô học trò cuối lớp vẫn cứ chăm chăm nhìn cái bảng từ nãy tới giờ.

Moon không có vẻ nghe thấy những gì cô nói.

Cả lớp quay xuống nhìn thành viên mới, cô bạn ngồi trên phải dùng tay lay mạnh, em mới thực sự trở về hiện tại.

- Cô đang nói bà đó!

- Hà, à vâng, em nhìn rất rõ, chỉ là em đang tập trung suy nghĩ.

- Ủ, thế thì làm đi em- Cô Hana tiếp tục soạn giáo án.

Cả lớp ai nấy đều đã đặt bút sau 15 phút đầu tiên. Trừ em.

Em thấy ghen tỵ với họ. Sao ai cũng phải đắn đo để chọn trong số hàng tỉ kỉ niệm, mà em thì chẳng thể.

Tờ giấy chỉ viết gọn gọn tên của em và hai chữ bài làm. Em biết viết gì đây?

Tờ giấy trắng giống như tâm hồn em, những nét ban đầu là của mẹ em, mẹ đã cho em cái tên- Moon- và những kỉ niệm hạnh phúc, nhưng em còn quá bé, em không thể hình dung ra được. Em không biết mẹ bao nhiêu tuổi, cũng chẳng biết tên mẹ, cũng chẳng nhớ mình đã đủ lớn để gọi lên cái từ “mẹ” chưa?! Rồi thì cái cảm giác được ôm ấp trong vòng tay của người mẹ, em không nhớ nổi, cha em, anh trai em nữa, những khuôn mặt ấy nếu như một ngày nào đó tình cờ gặp mặt, ai chỉ cho em biết được chứ?

Kỉ niệm của em thì nhiều lắm, toàn những kỉ niệm mà chẳng bao giờ em quên.

Nếu em nói, em đã từng ăn cơm của con thú cưng của chủ, ai tin được chứ?

Nếu em nói người bạn duy nhất của em đã bị hành sát một cách thô bạo dưới một tay súng 14 tuổi, chắc em tâm thần mất?

Nếu em nói em đã từng phải sống trong căn nhà kho trật trội và ngày ngày phải ăn cơm có sạn, em đã bị hoang tưởng?

...

Cuộc đời em bắt đầu từ máu, máu của mẹ em.

Giọt mồ hôi mặn chát ướt đầm tấm lưng mẹ, mẹ ôm em, vô vọng.

Rồi ai đó lấy đi quyền sống của mẹ...

Chỉ vì làm gián điệp mà mẹ chết, cũng chỉ vì gián điệp mà em được sống, để con người đó hành hạ.

Em không muốn lật lại, nhưng trang giấy trắng quá, em ghen tỵ với nó, ...

Em còn nhớ, em đã từng ở cô nhi viện, chịu sự ghê lạnh của mọi người, nhưng đó chưa là gì khi em chịu dưới quyền kiểm soát của “sếp”. Em đơn giản chỉ là vật tể cho một con quỷ hung tợn, để nó chà đạp lên mọi quyền sống, cho nó thỏa mãn thú tính...Giống như chủ nghĩa phân biệt chủng tộc trên thế giới, làn da của em như đồng than chì, không chút giá trị còn hằn như hàng ngàn viên pha lê kết nối,...

Em làm sao dám quên!

...

- Các em còn 15 phút nữa- Cô Hana dừng công việc soạn thảo và thông báo.

Có lẽ nhờ vậy mà Moon mới thức tỉnh, tờ giấy đã bị bôi bẩn và kín hết cả hai mặt. Em đã làm điều đó, hay chính em đã làm nhơ tâm hồn???

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cô độc

Moon không hề để lộ cảm xúc ra bên ngoài, trông em vẫn bình tĩnh như các bạn khác. Có lẽ từ chính nỗi đau, khiến con người mạnh mẽ hơn.

Chỉ còn 15 phút, em định nộp bài văn này sao? Chẳng có một kỉ niệm cụ thể nào, chẳng có chủ ngữ, và là vô thực tế với những con người hiện thực kia.

Moon không định vo viên, em cất bài văn đó đi, và lôi một tờ khác ra viết, trong vòng 15 phút.

Ngày thông báo điểm, có lẽ chẳng thú vị chút nào.

Mấy môn kia em đều dừng lại ở mức 80%, riêng môn văn, em làm đầy đủ 100% luôn.

Cô Hana bước vào lớp cùng tờ báo điểm.

- Lớp ta nhìn chung là khá tốt, chỉ có một vài bạn cần phải xem xét lại- Rồi cô phát danh sách điểm cả lớp cho từng bạn, cũng vừa để cả lớp tự đánh giá học lực và bố trí kế hoạch học tập thêm.

Cô Hana đưa tờ điểm cho Moon, cô có vẻ không hài lòng:

- Giờ ra chơi em gặp cô!

- Vâng- Moon nhìn vào bảng điểm. Lớp này toàn những bạn điểm cao, không như Moon nghĩ chút nào. Cao nhất là 57/60. Và thấp nhất là 49/60, riêng em thấp tệ 42/60.

Em cứ nghĩ là lớp văn họ không khoái mấy môn tự nhiên, vậy mà. Có lẽ em chưa biết nhiều về thế giới này rồi.

- Bà chạy chân trọng à?- Cô bạn ngồi trên quay xuống.

- Là sao?- Moon không hiểu mấy từ ẩn dụ lắm. Ở Devils mọi người luôn nói thẳng vào chủ đề chính luôn.

- Học văn mà cái đó không hiểu hay có tình không biết thế?- Rõ ràng cô bạn ngồi trên không hề hiền lành chút nào.

- Ý nói là “bạn” đút tiền để được vào lớp ấy, không ngờ lớp mình cũng có thành phần như thế- Một cô bạn ngồi cùng hàng với người bạn kia lên tiếng.

- ...- Moon không nói gì. Đúng là em vào đây theo lệnh “Sếp” mà.

- Không biết nói gì à, xem nào, điểm văn của cậu có 3 thôi à. Kém thế, cho mình mượn bài văn đi- Giọng cô bạn đó kiêu căng.

- ...- Moon vẫn không nói. Em giữ khư khư lấy bài văn dù hai người kia giằng xé.

-Ồn ào quá, trật tự đi- Yun chen ngang, cậu không thích tính mấy bạn nữ trong lớp hay so đo, rồi bắt nạt người mới vào- Nó thích cho xem thì cho, không cho thì thôi, quay lên đi.- giọng cậu không quá to để hai cô bạn kia còn biết ý quay lên.

- Ông được 6 chữ mấy mà hét to thế- Cô gái ngồi trên Yun quay lại.

- Kệ tui

- ...- Moon thờ dài. Hai cô bạn này chẳng khác mấy người ở cô nhi viện năm đó.

- Reng! Reng! Reng!- Tiếng chuông ra chơi cất lên, cả lớp đứng dậy chào cô rồi bàn tán đủ thứ chuyện, riêng Moon em vẫn chưa có bạn.

Moon theo cô Hana vào văn phòng.

- Cô không hài lòng về bài văn của em. 150 phút mà em viết quá ngắn, chưa hết một mặt giấy, em bị ốm hay em không tập trung vậy?

- Dạ, em ...- Moon ấp úng

- Mà cô không thể ngờ được, chữ em thật tệ, giống như mấy bạn học lớp chọn 1 học theo chương trình trắc nghiệm vậy, tờ giấy thi mà viết chẳng khác gì giấy nháp. Em về làm lại bài khác rồi nộp cô.

- Dạ, em xin phép- Moon cúi ngằm đầu, rồi lúi thủi bước đi, trông em thật tội nghiệp, chẳng ai không chạnh lòng. Cô Hana nhìn theo bóng em.

- Cô à, em làm đề khác được không? Bất kì đề gì cũng được- Moon quay lại, bạo dạn lên tiếng. Cái đề đó có được làm ở nhà thì cũng chẳng hơn, em biết điều đó.

- Nhưng là đề chung của toàn trường, người chấm đâu chỉ mình cô- Cô Hana nhìn em, vẫn là cái khuôn mặt góc ghech ấy, em đã làm Ken thay đổi, thì sao cô Hana lại không- Thôi thì em làm đề khác vậy!- Cô đang tìm một đề thay thế.

Moon mong rằng không phải là viết về gia đình hay bạn bè, em không có những thứ xa xỉ ấy.

- Được rồi, nghị luận xã hội về hiện tượng bạo lực trong cuộc sống. Đề này hơi rộng, em phải phân tích cả gia đình, nhà trường, và xã hội- Thế nhé, đây là đề dự trữ, không thay đổi nữa được đâu, nếu vẫn muốn làm đề cũ thì cũng được.

- Dạ- Moon bước đi.

Cô Hana trông con bé thật tội nghiệp.

Cả ngôi trường rộng lớn này, biết bao nhiêu người mà em chỉ có một mình,... Lớp em ở góc trái, thế mà dãy hành lang này cứ như vô tận. Chữ em xấu, đúng thế, vì có ai nắn cho em, mà ở Devils, họ không mấy khi dùng giấy. Còn bạo hành à, em chính là nạn nhân đây,...

Đúng là ông trời ghét em rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: White

Moon về lớp, có một vài đôi mắt đang sầm soi em, trực quan của một điệp viên cho em biết điều đó. Nhưng điều đó là vô hại, họ chỉ có quyền nói không tốt về em, nhưng làm sao có quyền hành động, bởi vì em đang ở một xã hội bình đẳng.

- Minh là Jess- Một cô bạn chia gói bím bím trước mặt Moon bằng cách dễ mền- làm quen nhé!- làn da trắng và đôi môi mọng đỏ khiến cô bạn nổi bật hơn tất cả.

Trông cô ấy rất thiện cảm, Moon không ngần ngại nở một nụ cười. Có thể đã lâu lắm rồi, em mới cười tự nhiên, không thể so bì với ánh mắt trong sáng và nụ cười đáng yêu của cô bạn, nhưng chắc chắn, đó là một nụ cười “đem lại hạnh phúc cho mọi người”.

Jess chỉ cho Moon từng người trong lớp, em cũng chỉ biết lắng nghe, ...

- Thế nhá!- Sau khi nhiệt tình giúp cô bạn hòa nhập với bạn bè, Jess để Moon tự mình tìm hiểu, cô đi về phía Ring- bạn trai cô.

Giới thiệu tổng quan:

Đại Bàng Trắng

Không một ai dám ngờ tới, ông trùm thâm tóm toàn bộ nền kinh tế thế giới lại là một người sở hữu đôi mắt châu Á. Họ chỉ nghĩ, Ken có một vị trí trong số những con người lái bánh xe khổng lồ Devils, là một người đứng đầu tập đoàn ở các nước Đông Á chẳng hạn, chính sự sai lệch trong suy nghĩ ấy, mà chưa một người thi hành công lý nào giải mã được ẩn số của Devils.

Báo

Báo- ám chỉ không ai khác ngoài Arrow. Một dấu chấm than khó hiểu.

Hoàn toàn có thể tìm được thông tin về hắn nếu chỉ là một hacker thông thường, nhưng đừng đi quá giới hạn, máy tính của bạn sẽ rối loạn ngay lập tức.

Hai con người, hai tham vọng.

Cái từ DEVILS thật phù hợp để nói về hai con người ấy.

Bên cạnh sự lớn mạnh của tổ chức ma, tồn tại song song, đó là sự trưởng thành của WHITE- tổ chức thi hành pháp luật quốc tế ngầm.

Devils và White, luôn đối đầu nhau, nhưng xét về lực lượng và cơ sở vật chất, Devils là 10, còn White chỉ là 1. Nhưng không thể để cho những con quỷ mãi đứng ngoài vòng pháp luật được, phải có một nhà tù đủ sức mạnh để hủy diệt kẻ ác, dấu cho những chiến sĩ cảm tử của thế giới có phải hy sinh tất cả.

Nguồn vốn của White được duy trì nhờ viện trợ của chính phủ các nước châu Mỹ và châu Âu, trụ sở ngầm lại được đặt ở một nước bí mật của châu Á. Hàng năm qua, White đã giải nguy không ít vụ tiền giả cho World Bank, đồng thời bắt sống được không ít những điệp viên của Devils, tuy nhiên việc tra tìm trụ sở chính của Devils vẫn là dấu hỏi lớn. Tiếp tục một lớp người trẻ tuổi được đào tạo, để đối phó với chế độ phát xít Devils.

Jess

Một cô gái gần gũi, dễ hòa đồng.

Cô giống như một đóa hồng vậy, rất đẹp.

Nhưng trong người cô được cài một con chip bảo mật tuyệt đối- đây là thứ mà Devils rất khao khát có được. Nhưng Jess chỉ là một cô gái hết sức bình thường, không có khả năng bảo vệ bản thân, do đó White đã lập ra một nhóm gồm 4 người- có tên là Seven- để bảo vệ cô.

Yun

Con trai trưởng của một trong những dòng họ xây dựng lên White.

Với tư cách là một nam sinh trường THPT Hermann Gmeiner, cậu không có gì nổi bật ngoài vẻ bề ngoài.

Nhưng nhiệm vụ của cậu trong Seven không hề đơn giản, là người chỉ huy, đảm nhiệm chức năng kiểm soát tình hình và đề ra phương hướng cho những kế hoạch của nhóm, đồng thời còn là một trong những chiến binh tinh nhuệ với khả năng bắn tỉa đẳng cấp.

Ring

Kết nghĩa anh em với Yun, học cùng một lớp, cậu được tổ chức yêu cầu trực tiếp bảo vệ cho Jess, điều này chỉ cậu và người lãnh đạo tổ chức biết, nên cậu đã đề nghị làm bạn trai cô, để tiện việc khai thác thông tin từ con chip ở cự li gần.

Vai trò trong nhóm: quản lý hệ thống thông tin của White, lập tài khoản để thâm nhập vào Devils.

Poise

Học sinh trường THPT Hermann Gmeiner, cũng giống hai người anh em kia, White hoàn toàn có thể tin tưởng ở cậu.

Tay súng của Seven, cậu có khả năng ngắm bắn từ xa rất chuẩn.

Vai trò: Tìm đường tẩu thoát và ứng phó những sự việc khẩn cấp.

Luci

Cô gái duy nhất của nhóm, mang một kí ức buồn của tuổi thơ, cô tham gia với mong muốn được trả thù Devils.

Vai trò: Người bảo vệ theo sát Jess, cô còn là cầu nối cho ba người còn lại.

Và,

Moon

Một điệp viên cao cấp của Devils.

Chịu nhiều đau khổ từ quá khứ bất hạnh, luôn đau đáu tìm lại người anh trai thất lạc,...

Nhưng đôi khi sự thật trái lại với những gì ta mong muốn...

Mây đen giăng kín bầu trời liệu có mưa?

Bóng tối có che phủ ánh sáng được mãi?

Cánh cửa thiên đường dành cho ai?

Anh? Hay là em nhỉ?

Em chỉ muốn được cùng anh

Nắm tay và bước vào cánh cửa phía đối diện...

Em không phải thiên thần, anh cũng chẳng phải ác quỷ

Nước mắt của em đơn giản chỉ là máu

Giữa công lý và ý chí

Em chẳng thể phân biệt

Nếu tình yêu là hận thù

Chắc có lẽ em là người yêu anh nhất

Còn nếu hận thù là tình yêu

Chỉ có anh hận được em thôi...

Kim đồng hồ cứ chạy, ai đó đã từng lầm lỡ, rồi để bé con phải hy sinh.

Kim đồng hồ không dừng lại, để nỗi đau nối tiếp nỗi đau, ...

Kim đồng hồ quay tròn, để người phụ nữ đó lại là em, ...

Rồi lại những vòng quay, có khi nào đưa bé ngày ấy, không phải là Moon,...

Nhưng chẳng ai có thể làm được điều đó, đó là quay lại thời gian, để em được là chính mình...

Em sẵn sàng phản bội lại tình yêu, chỉ để giữ anh lại riêng em...

Anh à, làm ơn, hãy yên giấc trong vòng tay của em...!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Giao lộ

Moon lướt vào vài trang mạng, em không định tự làm bài văn, em có quá nhiều “tư liệu” để viết, nhưng, không thể...

Moon dùng xe đạp để tới trường, mới gần đây em mới học cách sử dụng nó, vì không có ai dạy nên dù đã biết đi nhưng em vẫn phải trật vật.

- Đi đứng kiểu gì vậy!?- Một cậu học sinh đi đằng sau quát lớn làm em giật mình. Xe của em tự nhiên bị kẹt phanh, dừng gấp, làm xe phía sau buộc phải dừng lại.

- Xin lỗi bạn!- Moon rối rít xin lỗi và quay mặt lại, em nhận ra đó là Yun. Trông mặt cậu ta lạnh te, đôi mắt màu ngọc trai đen ẩn dưới hàng mi cong, sống mũi cao và thẳng, ... chưa bao giờ Moon nhìn thẳng vào một người nào đó mà ngấm kí đến thế.

- Không đi đi à!- Yun quát lớn hơn. Cậu đã quá quen với những đứa con gái hay nhìn chằm chằm vào cậu. Chỉ còn 5 phút nữa là vào lớp rồi.

- À ừ!- Moon định tấp vào lề đường cho cậu bạn vượt lên, nhưng đường đông quá, vậy nên em lên xe và đi tiếp.

Yun thấy khó chịu khi người đi trước như cố tình trêu ngươi cậu vậy, rõ là đường đông mà tay lái cô ta hết xoay bên này rồi lại chập choạng bên kia.

Tới một ngã tư, Moon quên mất không nhìn đèn tín hiệu, em vẫn cứ đi thẳng.

- Mù à!- Yun lại quát lớn, may mà cậu đã kịp giữ yên sau xe của Moon.

Moon giật thoát tim, nhưng thứ khiến tim em đập dồn dập không phải là vì bị lực kéo ở phía sau,...

Bên kia đường, một con Lamborghini LP640 dừng lại vì đèn đỏ. Có hai thanh niên đang ngồi trong đó.

Moon mím chặt môi, hệ tuần hoàn làm việc hết công suất để em có thể bình tĩnh, nhưng mồ hôi đã ướt đầm áo lúc nào không hay.

Người cầm lái là Arrow, còn người ngồi kế bên là Ken.

Dẫu khoảng cách giữa hai con đường đối diện không hề gần, qua một lớp kính trong, nhưng Moon vẫn nhận ra.

Vẫn cái dáng người ấy, mấy năm qua Moon không hề gặp, hán vẫn ngồi theo cái kiểu mà muốn “ăn thịt đối phương”, tay trái gác lên cửa xe một cách phóng khoáng, còn tay phải tựa sau gáy, cái phong thái thượng phong. Nhưng tư thế người cầm lái cũng không kém phần oai hùng, như “nuốt chửng” mọi thứ.

Luôn là thế, họ xuất hiện để làm tim em ngạt thở.

Đèn chuyển màu xanh, tất cả các phương tiện bắt đầu lăn bánh, và con xe đó cũng vậy. Xe đạp của em cũng phải cuốn theo...

Yun cố gắng vượt ngang cô bạn để “chiếm ngưỡng” chủ nhân con siêu xe.

Thật lạ, nếu chỉ là một công chức không bao giờ có thể mơ được ngồi con xe ấy, và nếu có tiền tỷ cũng khó mà có được con xe nhập từ Mỹ như thế. Bề ngoài trông bình thường, Yun đưa ra những quan sát đích đáng: đây là con xe mang một gam màu đen khỏe khoắn, ngoại trừ mũi và khung cửa, thân xe được làm bằng sợi cacbon, vành được đúc hợp kim nhẹ giảm trọng lượng tối đa cho xe, chỉ ít cũng phải 650 mã lực, và tốc độ có thể đạt tới là 342 km/h. Còn hai người ngồi trong, chắc chắn, không ai khác ngoài người của Devils. Chúng muốn phô trương đây mà.

Yun nhìn kĩ vào đôi mắt của người ngồi ghế bên, rồi tới người cầm lái, chúng toát lên một vẻ kiêu hãnh tới đáng sợ, chúng chỉ nhìn thẳng.

Thật là may mắn, Yun đã che khuất hoàn toàn cho em. Cậu đã xuất hiện thật kịp lúc, khi mà con xe dừng hẳn kia đi lướt qua.

Tiếng chuông vào lớp vừa dứt, Yun là học sinh cuối cùng được vào trường.

Kể từ ngã tư đó, Yun vượt lên đi trước Moon.

Người bảo vệ đã chặn cổng không cho bất kì học sinh nào có “vượt rào”.

Moon đã không may mắn như cậu bạn.

Em sẽ quay về nhà ư? Nếu như không nhìn thấy chiếc xe màu đen đó, thì có thể, còn giờ, bằng mọi giá em phải vào trường, vì em không muốn gặp mặt lần hai.

Moon gửi xe ở ngoài và tìm cách vào trường, điều đó không khó nếu là một nhân viên của Devils.

Em luôn tỏ ra bình tĩnh, đi dạo xung quanh trường và tìm sơ hở, sử dụng chút ít khả năng từ đột tập huấn, chỉ sau 4 phút em đã có mặt tại lớp học.

- Ghê nhì- Yun cũng khá bất ngờ vì sự xuất hiện của cô bạn. Nếu là một học sinh kì cựu thì sẽ dễ dàng tìm được lối vào, nhưng đây chỉ là một học sinh mới, lại còn là phái yếu mà có thể vào được thì thật bất ngờ.

- Hi- Moon chỉ cười ngượng ngạo, em cũng chẳng biết giải thích lí do. Mà hôm nay em phải nộp bài văn nên cũng khó để nghỉ.

Cậu nhìn vào nụ cười ấy, lạ thật, cậu cũng chẳng còn suy nghĩ gì nữa.

Cô Hana bước vào lớp, cả lớp đứng dậy chào cô một cách rất tôn kính. Cô mới chỉ ngoài 30, nhưng vì rất tâm lí nên cả lớp đều quý mến.

Moon lấy trong cặp bài văn của mình ra, rồi đem lên nộp.

- Xong rồi à- Cô Hana luôn niềm nở.

- Vâng- Moon cười trừ

- ...-Cô Hana nhìn vào bài văn của cô học sinh lớp chuyên văn, chữ của em chẳng dễ đọc chút nào.

- Hi, em viết hơi ngoáy một tí à- Moon ngập ngừng. Thực ra em đâu có phải suy nghĩ về bài viết này, ban đầu em cũng định tìm tư liệu đó, nhưng rồi lại nản vì em có quá thừa rồi, nhưng còn một cách khác, đó là chỉ cần gửi một yêu cầu cho Devils, lập tức sẽ có một bài văn hoàn chỉnh phù hợp với giọng văn của một cô học sinh lớp 12 học bình thường. Em biết lạm dụng vị trí là không tốt, nhưng bất kể điều gì em cũng có thể làm được, trừ hình dung về hai con người ấy.

Moon lại nở nụ cười đáp lại ánh nhìn của cô.

Cô Hana rất thích nhìn nụ cười của cô học sinh này, trông thật thánh thiện và gần gũi.

Moon vẫn đang cố gắng hòa đồng với các bạn, em bỏ ngoài tai tất cả những lời bàn tán, lúc nào cũng mỉm cười. Hộp bút của em luôn căng phồng, toàn là dụng cụ học tập, bạn nào thiếu, em sẵn lòng cho ngay, vì, thứ em mong muốn là được làm bạn với tập thể lớp.

Nhưng khi mà càng thân thiết với cái thế giới này, em sợ, em sẽ yêu nó mất, rồi khi về lại Devils, sẽ phải chết trong nỗi cô đơn.

Yun ngồi phía phải của em, cũng là phía bên hành lang của lớp học, từ chỗ em nhìn ra cửa sổ chỗ cậu thì chẳng có thứ gì, nhưng em lại thích nhìn ra phía ấy.

Em thích nhìn vào ánh mắt của cậu.

Đó là gì nhỉ, giống như một giọt pha lê, đôi mắt đang nhìn về phía cô bạn Luci.

Yun thích người ấy, cậu luôn trộm nhìn và cười một mình.

Còn Moon không nghĩ thế, em cho rằng đó là ánh mắt của người anh trai đang nhìn cô em gái. Cô bạn ấy thật hạnh phúc, em ao ước có được ánh nhìn đó dù chỉ một lần.

Mỗi ngày đến lớp, Moon lại có một niềm vui, đó là nhìn vào ánh mắt ấy.

Mấy cô bạn ngồi trên đều thấy lạ, vì sao ngày nào cũng thấy em nhìn cậu bạn rồi mỉm cười, thế là họ bàn tán xôn xao. Họ cho rằng Em thích Yun!

- Cậu thích Yun à?- Jess nói nhỏ vào bên tai của Moon, có vẻ cô bạn thích giúp đỡ.

- Gì cơ?- Moon quay sang nhìn người bạn mà mặt chẳng thể hiện gì, nếu như bị nói trúng tim đen, thì phải tía tai, đỏ mặt, nổi da gà, nhưng em vẫn hoàn toàn bình thường.

- Thôi đi, đừng giả bộ nữa, cả lớp biết rồi- Jess vẫn nài nỉ cô bạn hé lộ chút ít bí mật.

- Bạn đùa à, mình thích nhìn vào mắt của Yun, chỉ thế thôi- Moon thẳng thắn luôn.

Cứ tưởng câu nói thâm thì đó chỉ là bí mật của hai người, nhưng toàn bộ khu dưới đã nghe thấy hết. Trong đó có Yun.

Tất cả đều quay xuống nhìn Moon.

Họ nhìn vào đôi mắt của Moon, rồi lại quay lên cùng với tiếng cười rúc rích.

Yun đang úp mặt trên bàn, nghe thấy mấy tiếng cười đó, cậu ngừng lên rồi quay sang phía Moon và nói:

- Trơ trên- Rồi cậu bước ra khỏi phòng học.

- Yun à, chờ tớ với!- Jess đuổi theo, hình như cô định thanh minh giúp cô bạn.

Moon vẫn ngồi yên đó, “Trơ trên???”, vốn từ hạn hẹp không cho phép Moon hiểu cậu ta nói gì.

Ngay sau đó, trong giờ Toán của thầy Be.

Cả lớp chăm chú học, thái độ học tập nghiêm túc không giống hồi đầu năm nữa.

Theo thói quen, Moon quay sang nhìn cậu bạn.

Yun ném luôn một cục tẩy vào chính giữa đỉnh đầu cô bạn. Moon khẽ nhủ mày, không đau nhưng làm tóc em rối, em tháo dây buộc và buộc lại.

- Mời hai anh chị ra ngoài!- Thầy Be nổi tiếng là nghiêm khắc, thầy đang say sưa giảng bài mà có ai làm ồn hoặc làm việc riêng khiến thầy rất ức chế.

Thầy vừa viết một số dạng tích phân cho cả lớp và quay xuống thì thấy trò nam cuối lớp ném mạnh thứ gì đó vào trò nữ cuối lớp, không hề tôn trọng bài giảng của thầy, thầy đoán rằng chắc phải làm việc riêng từ này giờ nên đuổi luôn.

- Giờ này sắp thi thố đến nơi rồi mà còn trêu với đùa được hả?- Thầy Be chỉ tay ra cửa lớp.

Cả lớp khẽ che mặt cười, “Thầy đuổi đúng người thế!”,...

Yun bước thẳng ra ngoài lớp luôn, cậu thừa biết tính ông thầy già này, và lại cậu không thích năn nỉ ỉ ôi chỉ để nghe thêm mấy bài giảng của thầy.

Riêng Moon, em vẫn trân trân nhìn thầy, em chưa bỏ sung cho mình được cách ứng xử. Vì ngày trước ở Devils, dù một ông lão ở tuổi 80 mà ở Devils.3 thì vẫn phải “nhường nhịn” người ở Devils.4.

- Thầy kinh lắm đó, ra ngoài đi- Cô bạn ngồi trên thì thầm, thực chất là muốn có câu chuyện để thu hoạch.

- ...- Moon tin theo lời cô bạn mà không chút do dự, em bước ra cửa lớp.

Và thầy Be tiếp tục giảng bài sau 5 phút gián đoạn.

- Cứ đứng ở ngoài này thôi à?- Moon lên tiếng hỏi.

- Không thì thích uống nước chè hả?- Yun vẫn luôn trả lời em bằng cái giọng cộc cằn đó.

- Là sao?- Moon không phải tỏ ra ngây ngô, mà thực lòng em không biết.

- ...- Yun nhìn em, cậu chúa ghét những đứa con gái nào giả vờ ngốc nghếch.

- ...- Moon lặng im

Nhưng em vốn không thích yên lặng, cậu là ai chứ, chỉ là bạn cùng lớp, ngang hàng, em pha trò...

- Muốn nghe chuyện cười không?- Em mới đọc được một vài truyện cười hay hay trên mạng...

- Không!

- Thế giải đó không?- Moon vốn là người hòa đồng, chẳng qua hồi nhỏ em không có bạn thôi.

- Không!

- Ủm, à, hôm qua cậu có xem bóng đá không?

- Không!

- Vậy à, thế thì nói chuyện gì nhi?- Moon cho tay lên cằm suy nghĩ.

- Im đi.- Yun bắt đầu khó chịu rồi.

- ...-Moon yên lặng được một lúc-... nhưng thời gian trôi lâu lắm, không nói chuyện thì ...

- Thì mặc xác cô. Cô không có lòng tự trọng à- Yun vừa dứt lời, cậu bước ra chỗ khác, áp mình vào tường mà ngủ.

Bài giảng của thầy Be dù hay mấy thì hôm nay cũng không vào đầu được rồi, các bạn đều tranh thủ ngó nghiêng ra phía cửa lớp. Họ thấy khó chịu vì hai người kia đứng khuất so với tầm nhìn, “có lẽ không muốn cho ai xem đây mà!”, nhưng rồi lại khoái chí khi thấy Yun bước ra đứng quay về phía lớp mình. Trông cậu lúc nào cũng thật lãng tử!

Moon như chết lặng vì câu nói đó. Em có lòng tự trọng, nhưng đã bị “rơi” mất rồi.

Vẫn cứ nghĩ cô bạn sẽ lờ mờ mình, Yun mở mắt và nhìn về phía em.

Em chỉ cúi gầm mặt xuống, cố gắng thờ nhẹ, ánh nắng chiếu vào mà em cũng không bận tâm.

Em không đẹp, nhưng em luôn rạng rỡ mỗi khi em cười.

Em không có một thứ gì nổi bật cả, nhưng em luôn làm người khác phải chú ý.

Yun đã hơi quá lời, cậu biết. Nhưng cậu không muốn cho bất kì ai một cơ hội.

Vì cậu đã quá yêu người đó rồi.

...

Moon vẫn đứng đấy, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt em, khiến đôi môi khô rát. Từng hơi thở bị kìm lại vì những nỗi đau. Như những lần trước, vết thương trong tim em lại rỉ máu, ừ, cứ cho là họ có quyền, có địa vị, họ có tất cả và họ muốn làm gì thì em đều phải chịu, nhưng Yun chỉ là một người bình thường thôi, vậy mà cậu có quyền ném vào đầu em à,... Rồi đỉnh đầu em khẽ nhói đau, kí ức ngày nào vẫn ám ảnh em mãi,...

Còn cái thứ xa xỉ với em, “lòng tự trọng”,...thì đã nói rồi mà, em đâu còn nữa,...

Moon nghi chặt tay mình vào chân váy, em không tựa vào tường, em vẫn muốn đứng vững bằng đôi chân và sức lực của mình.

- Cậu điều con nhóc đó đi à?- Ken lên tiếng sau khi im lặng một hồi lâu.

- Nhân viên của tôi, tôi có quyền- Arrow cũng không ngần ngại gì mà nhìn vào người ngồi kế bên.

- Ăn nói với bề trên vậy sao?

- Giờ thì chúng ta ngang hàng.

Chính xác là vậy, họ đều đang ngồi trên cùng một hàng ghế.

Arrow tiếp tục phóng xe lao thẳng.

- Reng! Reng! Reng!

Thầy Be vẫn còn bức bối chuyện hai học sinh làm mất 5 phút quý giá của thầy, nhưng chuông đã kêu, thầy vội vàng chép mấy toán tích phân lên bảng rồi cho lớp nghỉ.

Ngay lập tức, các bạn đã ủa ra khỏi lớp để thăm dò.

- Em chào thầy!- Yun đứng thẳng người, nghiêm trang chào, ra vẻ rất kính nể thầy.

Thầy cũng phì cười vì hành động vừa rồi của cậu học sinh. Rồi thầy đi qua chỗ của Moon. Thầy nhìn cô học trò mà thấy tội nghiệp. Thầy nghĩ chắc cô trò chỉ diễn kịch, nhưng cũng khiến thầy thương cảm. Thầy vỗ nhẹ vào vai Moon động viên.

Moon nhìn thầy rồi nở nụ cười ngượng.

Đám bạn xúm xít hỏi chuyện Moon, vì đương nhiên họ biết có khai thác từ Yun cũng chẳng được gì.

Moon không trả lời, em chỉ cười lại.

Yun nhìn vào cô bạn, thay đổi nhanh chóng, lúc vừa trông tội khổ vô cùng, còn giờ thì toe toét.

- Cáo!- Yun thốt lên dù đang đi bên cạnh hai người anh em.

Ring và Poise đều biết, vì ba trái tim họ, cùng hướng về một người.

...

Moon ngồi tập trung vào làm bài, em không nhìn đi đâu nữa. Có nhiều phiền toái lắm rồi, nhưng cũng vui vì nhờ thế mà giờ ra chơi em có cơ hội được nói chuyện với nhiều bạn.

Những kiến thức trong sách giáo khoa em đều đã được học bài bản khi đi đào tạo ở Devils, nên việc hoàn thành bài không mất nhiều thời gian.

“Cậu có biết bộ ba Yun, Ring và Poise là niềm tự hào của lớp mình không?”

“Mấy em lớp dưới chạy hàng dài ỹ”

“Mấy bà sinh viên trường bên cũng chết mê chết mệt”

...

Moon đang nghĩ...

Đẹp ư? Đúng là họ rất ưa nhìn, nhưng so với hai vị “sếp”, họ chưa là gì. Tuy nhiên nếu để tả về nét đẹp của hai người, thì em chịu, vì chưa bao giờ, em dám nhìn trực diện vào họ.

Rồi em lại mỉm cười, hiện giờ em vẫn đang yên bình, được sống mà không phải lo lắng gì hết.

- Bị điên à!- Yun nhìn em, cậu thấy khó hiểu vì sao em vừa cười vừa làm bài, rồi thì ngồi trầm ngâm, một lúc lại giờ cái nụ cười nảo nề.

- Ủ! Bị điên!- Moon thừa nhận, em đúng là điên rồi, điên từ cái ngày mà tên sát thủ mang em về.

Theo em, những người đẹp, họ tàn nhẫn và độc ác lắm, chẳng ai là không thế đâu, kể cả Yun.

T/g: “Nhưng nhóc à, có lẽ em nhầm rồi, người con trai ấy sẽ là người hy sinh tất cả vì em!”

...

Một thời gian sau, em không còn bị gán ghép nữa, vì em đâu có tỏ ra thái độ gì với Yun từ lần ấy. Mà mọi người cũng quen rồi, vì Yun đẹp nên có nhiều người thích. Một sự thật hiển nhiên luôn luôn đúng.

Đạo này Yun không hay đi chung với những người còn lại nữa. Có lẽ cậu muốn đặt tình bạn lên trên.

Cách đây 10 năm,...

Ba cậu nhóc được kết hợp lại thành một gia đình.

Cha của Rìng và Poise đều tử trận khi chiến đấu với Rồng Đen, còn mẹ của hai người cũng hy sinh khi đang làm nhiệm vụ. Vì vậy cha và mẹ Yun đã nhận họ làm con nuôi và chăm sóc như con đẻ của mình.

Sau đó chừng 3 năm, họ mang về một cô nhóc, kém ba cậu bé 1 tuổi. Cô nhóc ấy có cái tên là Luci, em hay bị 3 cậu nhóc bắt nạt và luôn khóc thảm thiết.

Nhưng sau khi mẹ Yun quyết định nói sự thật cho cả 4, đó là, cha và mẹ Luci đều bị chết dưới đạn của Đại Bàng Trắng, ba cậu nhóc không còn ghét Luci nữa, và dần dần kết nạp cô vào gia đình nhỏ.

Mục tiêu của cả 4 người- là Đại Bàng Trắng, chính vì thế họ đã quyết tâm rèn luyện thể chất để thực hiện đến cùng nhiệm vụ. Được biết ở tổ chức White, có một cô bạn chừng tuổi Luci được tổ chức chọn để gài chip điện tử, họ đã sẵn sàng đề nghị sẽ bảo vệ người đó, vì họ nghĩ, chắc chắn Đại Bàng Trắng sẽ thèm khát con chip và tự mò đến.

Những năm tuổi thơ qua, vô tình, họ đã đặt Luci ở trong trái tim mình.

Còn giờ thì sao nhỉ?

Yun không biết nữa, ...

Rìng đã thích Jess

Còn cậu và Poise

Cậu đã có tình bạn rất đẹp với Poise.

Và cậu không muốn mất nó,...

Cả sự khó xử của Luci nữa,...

Cậu sẽ từ bỏ, có thể con tim sẽ chẳng thể thay đổi, nhưng có lẽ về hình thức sẽ là hơn...

“Quen nhau nhé”- Moon vo viên tờ giấy rồi nhét vào hốc bàn.

- Linh tinh, tôi và cậu học cùng nhau mấy tháng rồi mà giờ mới là quen à?- Moon nói nhỏ để tránh làm ồn, vì đây là giờ của thầy Be.

- ...- Yun nhìn lại cô bạn mình, không hiểu Moon nghĩ gì.

Moon nhìn lại, thực sự em đâu có hiểu mấy cái kiểu ngôn ngữ mà hiện thời các bạn hay sử dụng, vì em đã ở “đấy” suốt 16 năm trời.

Thầy Be cầm viên phấn ném xuống cuối lớp, thầy đã lại phật lòng vì hai cô cậu học trò này rồi.

Moon nhìn thầy, em cũng đâu muốn gây sự chú ý.

Rồi thầy giảng bài tiếp, thầy không hiểu nữa, nhìn vào mắt cô học trò đó, nó vô tội.

Cả lớp quay xuống, nhìn, và họ biết, hóa ra trước đây chỉ là đòn “nghĩ bình”.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Kịch

Yun kéo mạnh Moon ra khỏi lớp khi vừa hết tiết, mặc cho những đôi mắt nhìn theo tò mò.

Cái tay thô bạo của cậu nắm chặt lấy cánh tay của Moon. Cậu cứ tiến thẳng về phía trước, kéo cô bạn xuống tận tầng một, tới bãi cỏ đằng sau trường.

Một làn gió vi vu thổi, khẽ luồn vào từng sợi tóc của Moon.

- Cậu ...làm bạn gái tôi ...NHÁ!- Cả câu Yun đều nói đủ nghe, riêng từ cuối, cậu cố ý nhấn mạnh, nhưng cậu nói mà mắt đâu có nhìn Moon.

- ...- Moon không trả lời.

- ...

Họ đứng im lặng một hồi lâu.

- Làm bạn gái cậu thì được cái gì?- Moon ngược lên nhìn vào mắt cậu.

Yun thực sự khá sốc khi nghe câu nói đó. Cậu đã hơi tự phụ, cậu nghĩ tưởng cô gái này có tình cảm với cậu, nhưng hình như không hề.

Yun hơi đỏ mặt, cậu hơi ngại. Cậu tránh ánh mắt của Moon, cái ánh mắt nói lên sự thật.

- Được thôi- Moon thờ dãi, rồi lại mỉm cười.

Hai người, hai trái tim, hai nhịp đập, hai nỗi niềm...hoàn toàn khác nhau.

Bầu trời hừng nắng, mây đen đã nhường chỗ cho những tia hào quang từ ánh dương...

Tại Devils.5,...

- Cậu khá là may mắn khi được làm việc cho ta đây, Mes!- Ken xoay ghế và ngừng hút xì gà. Hương thơm từ điều xì gà bung tỏa, một mùi thơm quý tộc.

- Vâng thưa ngài, tôi sẽ cống hiến hết mình cho Devils- Mes cúi gập người. Không biết vì lý do gì mà anh được ưu ái nên mới được Ken xưng hô gần gũi như vậy, chẳng mấy người được hân gọi là “cậu”.

Rồi Mes bước ra ngoài, trong văn phòng giờ chỉ còn mình Ken. Một tia sáng hiếm hoi chiếu lọt qua bức rèm cửa, ánh vào chiếc nhẫn cái trên tay hắn, phản xạ lại thứ ánh sáng trắng, giống như mắt của chim đại bàng, lóe sáng trong bóng tối.

Yun không nhận thấy sự thay đổi gì từ “bạn gái mình”.

Vẫn như mọi khi, Moon luôn đi học rất sát giờ, thường thì vừa đặt cặp sách lên bàn là giáo viên đã lên, chẳng thừa thời gian để bắt chuyện với ai. Còn giờ ra chơi, em hay ngủ gật, không thì ngồi nghe các bạn kể chuyện, nhưng chẳng bao giờ em tham gia ý kiến. Đôi khi, Jess hay rủ em đi cùng, thì em mới ra khỏi chỗ, còn trong giờ học, chẳng bao giờ thấy em nhìn Yun.

- Vậy đây!- Yun quay sang hét vào tai cô bạn. Cậu không đòi hỏi gì khó khăn, cậu chỉ muốn em “giả tạo” chút thôi.

Moon quay ra và nhìn cậu, rồi lại thôi, em tiếp tục chép bài. Yun luôn ăn nói thiếu chủ ngữ làm em chẳng hiểu gì hết.

- Đây! - Yun gọi, rồi cậu chỉ tay vào Jess, theo đó, cậu muốn Moon nhìn mà “học tập”.

Jess ngồi cạnh bên Ring, cô đang hỏi bài. Ring luôn nhiệt tình với cô, còn cô thì hay tỏ ra trẻ con với cậu. Trông họ thật xứng đôi.

Moon cười, hóa ra cậu ta muốn thế. Chỉ là diễn trò để cô bạn đó nhìn thấy, được thôi, em làm được, vì em cũng đang cần một vòng tay mà.

Moon giờ quỳn vờ và nhìn về phía Yun.

Có vẻ hiểu ý rồi đấy, Yun hài lòng, cậu đứng dậy tới bên chỗ Moon.

- Trời ạ! Có đời nào bắt con trai giảng văn cho không?- Yun không thể hiểu Moon đang nghĩ gì nữa, cô chỉ bút vào đề văn: “Phân tích nhân vật người đàn bà trong truyện ngắn “Chiếc thuyền ngoài xa” của Nguyễn Minh Châu”.

- Haha- Moon lấy tay che miệng cười khoái chí, cậu ta đứng thật quá trẻ con.

- Cười gì!? Lôi quyền toán ra đây!- Cậu nói như ra lệnh.

- Haha- Moon vẫn không thể nhịn được cười. Thấy khuôn mặt cậu ta hằm hằm nhìn, em đành lôi mấy bài tập toán ra và nhờ cậu “giải” hộ. Không phải là giảng mà Yun khua chân múa tay nói linh tinh rồi làm luôn cho em. Trông bộ dạng cậu ta thật...

- Trơ trên

- Nói cái gì đấy?! - Yun dừng bút ngay lập tức.

- Haha- Moon càng cười to hơn.

- Hai người làm gì mà cười như nắc nẻ thế?- Cô bạn ngồi trên tò mò không chịu được đành quay xuống.

- Haha, đúng ý cậu rồi nha!- Moon lại cười tiếp.

- Hừ!- Yun đứng dậy và bỏ ra ngoài luôn, ừ, đúng ý cậu rồi, cô bạn ấy đã quay ra nhìn.

- Sao bà cứ cười mãi thế!- Ren, cô bạn ngồi trên tỏ vẻ khó chịu vì Moon không cho cô biết lý do.

- Hi, không có gì!- Moon rất vui, đã lâu lắm rồi, em chưa được cười thoải mái đến thế.

Hôm sau đi học, Moon thay đổi hẳn. Vừa đến lớp, em đã cười toe toét với Yun rồi, dù cậu không thèm nhìn lại. Nụ cười của em thật sự rất hồn nhiên, như mang sức sống mới cho mọi người.

- Đến sớm nhỉ?- Sau vài câu nói chuyện với các bạn nam, Yun về chỗ.

- Ủ! Đến sớm để hỏi cậu mấy bài tập.

- ...- Yun nhìn chăm chăm vào cô bạn, - Ô, sao thay đổi nhanh gớm!

- Lần này là Lí nhá, không phải Văn đâu- Ánh mắt Moon tinh nghịch.

- Hừm! - Rồi cậu giảng bài cho Moon một cách say sưa.

- Có hiểu không đấy!?- Yun có vẻ khinh thường phái yếu.

- Cậu làm sai ngay từ bước 2 rồi, dấu cộng mà viết thành nhân à!

- Cộc!- Yun cốc đầu Moon một cái- Biết sao giờ mới nói!

Ngày trước, ai đó cũng đã từng cốc đầu em, mỗi khi em không hiểu bài...

- Đùng cốc đầu mình, mình không thích đâu!- Giọng Moon trùng xuống.

- Gì chứ, tui cốc nhẹ mà- Yun thấy lạ vì tự nhiên cô bạn thay đổi sắc mặt- Sợ học dốt à?

- Không! Chỉ có Quỷ mới đi cốc đầu người khác!- Moon nhìn thẳng vào mắt Yun.

- Quỷ không thịt người thì thôi, cốc đầu người ta làm gì?!- Yun không hiểu câu nói đó lắm, với cậu, em chỉ như những bạn nữ khác trong lớp, không hơn và cũng không chút nghi ngờ.

Devils, Moon chợt nghĩ, em không muốn về nơi đó, em chỉ muốn, mãi mãi được ở cái thế giới này.

...

Moon rất hay theo Yun. Phần lớn thời gian em đều ở bên cậu.

Em không thích cậu.

Đúng!

Nhưng em cần có người bảo vệ,...

Vì em cần một người anh trai!

Một thói quen, ngày nào Yun cũng đưa Moon về, nhưng chỉ qua ngã tư một đoạn thì cậu để em tự về. Yun cũng chỉ là một con rối trong vở kịch mà cậu

tự viết lên.

Hôm nay là chiều chủ nhật, Yun ngủ liền một mạch tới muộn. Khi cậu dậy thì mọi người đã đi hết rồi. Rìng thì đương nhiên, đi với Jess, còn Luci, cô chắc đã đi đâu đó cùng với Poise. Không biết cậu quyết định đúng không, cái việc có bạn gái, khiến chẳng hôm nào lòng cậu thanh thản.

Đôi khi, ta hành động một cách ngu ngốc, dù hành động đó đã được dẫn dắt suy nghĩ rất nhiều, và khi hối hận thì không thể quay lại được. Cậu đặt tình bạn với Poise lên trên, hay cậu không có chút lòng tin ở bản thân mình về người con gái đó.

Yun thất bại mất rồi.

Yun bước vào phòng tắm, cậu để nước từ vòi sen xối trực tiếp vào đầu. Cái cảm giác lạnh tê tê khiến đầu cậu quay cuồng.

Cậu thương người con gái ấy, rất nhiều, nhưng cậu chẳng dám nói lên lời...

Yun ngục mặt xuống bồn nước, cậu muốn lấy lại thăng bằng. Rồi sực nhớ, cuộc hẹn với Moon lúc 17h.

Yun bắt mình phải đi, dù không muốn.

- Ê! Đợi có lâu lắm không!- Yun vỗ nhẹ vào bên vai của Moon. Em đang ngồi trầm ngâm ngắm phố phường.

- Có! Mãi hết cả chân rồi!- Moon giả vờ đùa, em cũng biết, miễn cưỡng Yun mới đến gặp em.

- ...- Yun nhìn em, từ đầu tới chân, rồi ngược lại.- Đi chơi với bạn nam mà ăn mặc thế này à!

- Sao nào!?- Moon nhìn lại trang phục, có gì đâu nhì, em mặc một chiếc áo phông màu rượu vang, có chữ, quần Jeans đóng dài. Hoàn toàn rất bình thường.

- Giờ là 5h47- Yun chỉ về phía bầu trời đã dần tắt nắng- con gái thường hay “thả dáng” giờ này!- Yun ném tặng cô bạn một nụ cười khẩy.

- Vớ vẩn- Moon chẳng bận tâm. Moon đã tạo thói quen cho mình rồi, vì hồi nhỏ em rất hay bị ngã, nên luôn mặc quần dài và dây để tránh bị đau và chảy máu.

Yun đang suy nghĩ sẽ định đưa cô bạn này đi đâu, cậu đặt tay lên thái dương, rồi ngóng xem chỗ nào thích hợp nhất.

Ken bước ra từ Plaza đối diện. Hắn đang đi cùng một phụ nữ. Một tay hắn cho trong túi quần, một tay quàng hông cô gái ăn mặc rất chi là thời thượng. Mặc nhiên, dù mưa rất nhiều đô, những hắn không buồn cầm đờ giúp cô ả.

Hắn luôn để bộ mặt rất tay chơi, đôi mắt luôn nhìn về phía trước, và chẳng bao giờ quan tâm đến xung quanh.

Yun đang nhìn hắn, cậu không có chút cảm tình về con người này. Chỉ biết là đã từng gặp! Nhưng cậu chưa nhận ra đó là ai. Cậu giả vờ đang tìm kiếm một thứ gì đó để tranh thủ quan sát người đàn ông đó.

- Yun à, cái máy này dùng thế nào vậy?- Moon hướng mắt vào cái máy bán hàng tự động.

- Hả? À- Yun quay về phía cô bạn mình, cậu dùng mấy đồng xu thả vào cái máy, đồng thời cũng quay mình vào trong để che chở cho cô bạn khỏi tầm nhìn của người đó. Tự nhiên cậu thấy thương cho Moon, có lẽ Moon đã chọn nhầm bạn để chơi rồi, chơi với cậu ngộ nhờ Moon sẽ gặp hiểm nguy, mà một con người bình thường không ngờ tới. Vì thế, tốt nhất không để những người mà cậu có linh cảm xấu, nhìn thấy bạn của cậu.

- Thế rồi nhấn nút chọn à?- Moon chưa từng sử dụng máy bán hàng tự động nên cô có vẻ thích thú- Ê! Sao cậu không nghe tớ nói gì hết vậy?- Moon tò mò không hiểu Yun đang nhìn gì nữa.

- Chọn đi! Cậu thích uống nước cam ép hay dâu tây!- Yun trả lời em nhưng vẫn đang suy nghĩ, cậu đã gặp hắn ở đâu rồi nhì?

- Nước táo nhá!- Moon nhấn hai lần vào phím màu xanh.

- Ồ- Yun tiếp tục quan sát, nhưng cậu sợ lộ liễu nên thôi.

- Đây nè! - Moon chờ máy đẩy ra hai lon nước rồi đưa cho cậu.

- Cậu nhìn gì vậy?- Moon xoay người, đôi mắt của em nhìn hơn bờ vai của cậu một chút nên không khó để nhìn ra ngoài.

- À không! Không gì cả- Yun chợt nhớ ra, đó là người mà cậu đã nhìn thấy ở trong con xe thể thao hôm trước.

Nhưng quay lại thì hắn đã lên xe và khuất dạng.

Nếu đã muốn nhìn, thì dù cậu có che khuất, hắn vẫn nhìn được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Thuốc

Những ngày sau Moon hay lẻo đẻo theo Yun, thì thoảng là đi xem phim, ăn uống, hay chỉ là dạo phố,...

Yun ở cùng với mấy người bạn như một gia đình, ba người- Ring- Poise và Luci đều coi cha mẹ cậu là những người thân. Xét về hoàn cảnh, thì Yun may mắn hơn họ nhiều, nên trong mọi hành động cậu đều đặt suy nghĩ và quyền lợi của họ lên trước. Nhưng nếu mà cậu biết, quá khứ của cô bạn đang đi cùng cậu đây, chắc chắn cậu sẽ giúp cô thoát ra khỏi Devils bằng mọi giá.

Vì cậu là người tốt!

Yun không bao giờ hỏi Moon về chuyện gia đình em, nhưng ngược lại, Moon luôn bắt cậu phải kể cho em nghe tường tận mọi sinh hoạt trong gia đình cậu. Yun vốn là người sống nội tâm, ít nói, nhưng cô bạn lại bắt cậu phải nói liên mồm. Đôi khi cậu nghĩ em như một đứa trẻ con vậy, tuy rằng không bao giờ làm nũng, nhưng cái gì em cũng tỏ ra không biết hết. Bất kì cái gì cũng có thể là câu hỏi dành cho cậu. Giả dụ như, mấy từ ngữ học sinh hay dùng để trao đổi với nhau, rất phổ biến, mà em cũng phải hỏi cậu nghĩa là gì, rồi thì cách thức sử dụng những thứ rất chi là phổ biến,... em cũng phải hỏi. Cậu nghĩ em cố tình không biết, nhưng cũng mặc kệ, vẫn nói cho em biết. Chẳng tốn gì một lời nói.

Em cứ hỏi và cậu cứ trả lời.

Em nói nhiều dù cậu không muốn nghe.

Em làm mọi thứ mà cậu không muốn làm.

Nhưng cậu luôn chiều ý em.

Liệu, anh trai em có thể chứ?

Đối với em, Yun là người bạn thân duy nhất. Mà cũng chỉ có cậu sẵn sàng giải thích cho em những thứ mà 16 năm qua, em chưa từng được tiếp cận.

Em không hề trẻ con, chẳng qua, em đâu được biết, và em muốn hỏi.

Có nói ra cậu cũng chẳng tin, nên em cứ làm nhóc con trong mắt cậu vậy, dù suy nghĩ của em, thì không phải người trưởng thành nào cũng hiểu thấu.

“Yun à! Nhất định sẽ có ngày, tớ trả ơn cậu!”

Đôi khi, người ta nghĩ thầm trong lòng, thời gian qua đi, mà chẳng thể nào thực hiện được! Vì, em- là rắc rối của cậu.

Sang kì hai, lớp có một học sinh mới.

Đó là một mặt vụ của Devils, bằng cách nào đó, chúng đã biết được tung tích của con chip, và giải mặt thám.

Vào vai một cậu nhóc thư sinh dù dờ, Wine có khả năng diễn xuất chuyên nghiệp. Hắn to cao đẹp trai, nhưng đã bị che lấp đi bởi cặp kính dày và bộ dạng khù khờ. Chẳng ai trong lớp muốn nói chuyện với hắn. Hắn được xếp vào góc trong, phía góc cùng, bên cạnh cô bạn Luci.

Vậy là có hai nhân viên của Devils trong lớp 12A2.

Tối nay trời mưa rất to, thời tiết thật lạ, vẫn đang mùa đông mà lại có cơn mưa rào bất chợt. Moon ngược lên nhìn màn mưa qua khung cửa sổ.

Hôm nay không có trăng, có lẽ đã bị mây đen che khuất. Những vì sao tinh tú cũng đã chơi trò trốn tìm, để lại mảnh trời tro tro, tối đen,...

Rồi em ngủ quên lúc nào cũng không hay.

Cứ thế, em chìm sâu vào giấc ngủ, sâu, rất sâu, đến khi em nhận ra mình đang ở một bãi đất...

Em chậm chậm đi. Ai đó đang đứng đợi em ở phía cuối con đường.

Em đang tới gần,...nhưng người đó lại càng xa em, là cái dáng của một người phụ nữ, quen thuộc, mặc chiếc áo màu trắng, xa quá, em không nhìn thấy ai nữa, chỉ biết, cái áo trắng trên người phụ nữ đó, loang lổ một thứ màu.

Em với tay định nắm lấy bàn tay người đó, dù ở rất xa,...nhưng không được...

Cái bóng trắng dần khuất dạng. Và, cũng chính từ chỗ ấy, xuất hiện một đứa bé.

Cậu tiến lại gần em, dù em không có cảm giác người đó đang bước đi...

Em có nên đứng chờ người đó tiến lại gần hay không?

Người đó từ từ lại gần em, nhưng vẫn quá xa, khiến em không thể nhìn được....

Hình như là một cậu bé,...

Một làn gió thổi vì vu, làm rối bởi mái tóc. Moon đưa tay lên vuốt tóc, chợt em nhận ra, giờ mình là một cô nhóc 5 tuổi,...

Bất giác, em ngừng lên nhìn cái bóng người đó, nó đang lao vút về em,...

Đột ngột dừng lại. Người đó nhìn em. Em vẫn chưa nhìn thấy khuôn mặt đó.

Mùi thơm nồng lên sống mũi em, tê buốt. Gió thổi mạnh hơn. Em đang ở đâu vậy?

Ánh đèn cao áp đầu đường tự nhiên bật sáng.

Chỉ rọi sáng mỗi chỗ em đang đứng.

Cái bóng của em đồ dài.

Em nhận ra, đây là ...nghĩa địa.

- Vù!- Đột nhiên, làn gió thổi mạnh làm đứt dây buộc tóc của em. Tóc em lòa xòa, có sợi thì bay bay, vướng vào mắt, khóe môi, vài sợi chọc vào cổ, khiến em bần chồn.

Cái người đó vẫn nhìn em. Mà em chưa thể đoán ra là ai?

Anh!?!

Có phải là anh trai em đó không?

Trong bóng tối, màu trắng từ con ngươi hiện ra,...

Chỗ em đứng sáng quá, khiến em chỉ nhìn thấy khuôn mặt tối đen của người đó, trừ con mắt màu trắng...

Nếu có là bất kì người nào thì con mắt vẫn phải có con ngươi khác màu với lòng tử chứ?

Không!

Cái cảm giác này không hề gần gũi chút nào!

Đấy không phải là anh em!

Em cảm nhận thấy điều đó!

Và em bắt đầu lùi,...

Em lùi một bước,...

Người ấy tiến hai bước,...

Tiếng chân giẫm lên cỏ sao chỉ phát ra từ em, còn người đó thì không...?

Em tiếp tục lùi,...

Em lùi bấy nhiêu, thì người đó lại tiến tới gấp đôi số bước chân của em...

Luôn là thế,...dù em bước ngắn bước dài, nhưng khoảng cách mỗi lần người đó chuyển động lại đều nhau, như thể không hề di chuyển nhằm dù chỉ 1 cm.

Tiếng gió vì vu bên tai,..., sương đêm ẩm ướt, mùi thơm rạ mỗi lúc một nồng hơn.

Cái cảm giác lạnh lẽo cô đơn ghê gớm,...

Em đã bước qua mấy ngôi mộ rồi,...

Và người ấy cũng sắp chạm tới chỗ cây đèn.

Giờ em và người ấy cùng đứng trong bóng tối. Nhưng em chỉ cần bước thêm một bước, thì ánh sáng sẽ chiếu tới người ấy.

Chỗ em đứng thì đã quá xa ánh đèn...

Moon lùi bước, thật chậm,...

Và cái người đó từ từ hé lộ ra ánh sáng.

Người đó mặc một bộ Vest rất sang trọng, giống “Sếp” của em,...

Moon nhìn vào đôi giày, rồi từ từ nhìn lên,...

Người đó cho cả hai tay vào túi quần.

Người đó mặc áo sơ mi màu đen bên trong,...

Thất cả vạt chỉnh chu.

Em đưa con mắt lên,...

Em không thấy gì ngoài một màu đen.

Người đó không có mắt, không có mũi, không có gì hết, chỉ là một cái bóng đen ngòm. Ở cái chỗ mà đặt con mắt, thì chỉ có lỗ tròn màu trắng.

- Á Á Á Á Á AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....- Em hét lên.

Moon nhắm nghiền mắt lại, nhưng cái khuôn mặt màu đen đó mãi vẫn ám ảnh tâm trí em.

Rồi mười đầu ngón tay lạnh buốt chạm vào cổ em. Nhanh như chớp.

Ghi chặt.

Cái khuôn mặt ấy đang ở ngay trước mặt em.

Em thấy rất rõ, màu trắng của con mắt. Trắng tinh, và không có cái gì trong đó.

Rồi cái chỗ khuôn môi, lại hé ra một màu trắng toát như thể, một nụ cười hiểm độc chẳng?

Moon giấy giữa.

Nhưng càng giấy. Mười ngón tay đó càng siết chặt cổ em hơn.

Em không thể hét. Và nếu có thể, thì ở đây, ngoài em ra, không có “con người”.

Đôi tay đang bóp nát cổ em, nó là một bàn tay màu đen ngòm!

Moon cố gắng dùng mọi sức lực vẫy vùng, em đưa tay lên cố gắng bấu níu vào những ngón tay đen xì đó. Cái bóng đen đó có một sức nén khủng khiếp, áp luồng không khí xung quanh em, ngột ngạt, lồng ngực như muốn vỡ tung ra.

Nghẹt thở!

Tay em vừa chạm vào bóng đen đó, nó vội tan chảy,...

Mười đầu ngón tay vẫn đang bóp cổ em, nhưng dần biến thành chất lỏng, nhót nhót, rồi chảy rữa,...

Em có chút thời gian để tiếp tục thở, hỗn hển,...

Rồi đột nhiên ngón tay vươn dài ra như quỳ! Cứa vào từng huyết mạch của em. Em có cảm giác như hàng nghìn mao mạch đã đứt rồi.

Tim em đập dồn dập, máu không đủ oxy để não làm việc... em sắp tắt thở!

Mes đột nhiên tỉnh giấc giữa đêm.

Anh ngoái lại nhìn đồng hồ, 12h đúng!

Thật lạ, anh đang ngủ say mà bất giác chợt tỉnh, không thể lí giải.

- Reng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Moon bật dậy!

Em thở gấp.

Em nhìn vào đồng hồ, kim giây vừa mới vượt qua ngưỡng 12.

May mắn, em đã để chuông đúng 12h.

Em vẫn chưa bình tĩnh lại được. Mọi em tái nhợt. Mồ hôi chảy đầm đìa, ướt đầm cả chiếc gối và ga trải giường.

Moon nhìn vào tay mình, là bàn tay của một cô gái 17 tuổi.

Hóa ra, em đã mơ.

Vội vàng, em ra khỏi giường và mở ngăn kéo.

Em lấy thuốc.

Kể từ khi rời Devils đến giờ, không đêm nào em không dùng thuốc trợ thần kinh. Ban đầu là 1, 2 viên, sau đó liều lượng cứ tăng dần lên...

Và cũng chính vì những cơn ác mộng rình rập suốt đêm, khiến em có thói quen, hẹn giờ lúc 0h00'.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Anh ở đâu?

Suốt sáu tháng qua, Moon làm gián điệp, nhưng chưa từng nhận được bất kì một nhiệm vụ nào cả, Devils cử em đi quan sát những người khả nghi, lại không bao giờ hỏi em kết quả. Đôi lúc em tự hỏi, họ đề nghị em tới đây để làm việc gì?

Rõ ràng em là nhân viên của Devils,4, thế mà em lại được làm lập trình viên cho bên Angels, thật lạ lùng, chưa một lần, em nhúng tay vào tội ác.

Em sẽ không bao giờ biết được! Vì “sếp”- Sếp rất độc ác, nhưng sếp không muốn: người con gái của sếp vậy máu.

Đó chính là người đã ban cho em sự sống.

- Yun à! Hôm qua cậu làm những gì thế?- Moon tò mò hỏi, thói quen của em mỗi khi gặp cậu là hỏi như vậy, vì em thích được nghe về mái ấm, có điều gì đó làm em vui sướng mỗi khi được kể, như em có thể mừng tượng về cuộc sống của em sau này.

- Sao suốt ngày hỏi thế? Gia đình tôi sống thế nào thì mặc xác tôi! Hỏi làm thế? - Yun khó chịu, cậu có rất nhiều tâm sự, cậu muốn kể cho một ai đó, nhưng, với cô gái này, thì không đời nào.

- O, mình...- Moon ngưỡng tượng cậu sẽ trả lời như mọi khi...

- Im đi, tôi chán cô lắm rồi, ngày nào cũng hỏi, gì cũng hỏi,...cô là người rùng rợn hay sao mà không cái gì cô biết thế? Chịu hết nổi rồi, lần sau đừng có mở mồm ra là hỏi tôi thế này, hỏi tôi thế nọ nữa!- Yun phát ngán, khi mà cứ có ai quấy rầy cậu, trong khi cậu đang muốn yên tĩnh.

Moon không nói thêm gì, em cũng không giải thích. Em đã làm cậu giận.

Từ giờ, chắc chẳng có ai cho em biết những điều em không hề biết.

Xe của Wine bị hỏng, khi nhìn thấy Moon đang đi một mình, hắn dựng ra một màn kịch. Theo hắn, muốn tiếp cận với nhóm Seven, thì việc đầu tiên nên dựa vào quan hệ với con nhóc này. Nó ngây ngô, là thứ để hắn có thể lợi dụng.

- Xe cậu bị sao thế?- Moon nhận ra đó là cậu bạn cùng lớp. Em đang buồn nhưng bắt gặp ánh mắt cậu bạn, em mỉm cười.

- À! Xe tớ bị gãy đũa- Khả năng diễn xuất của Wine gần như không có sơ hở. Trông mặt hần tội nghiệp, dính dầu lem nhem, mái tóc bù xù che đi đôi mắt tinh tường ở cái tuổi 20.

- Vậy lên xe mình đi, rồi cùng đi tìm chỗ sửa!- Moon nhiệt tình.

- Cảm ơn nhá!!!

Moon làm quen được một bạn mới, vậy là em đã không cô đơn.

Nếu Moon coi Yun như một người anh trai, thì có lẽ, em coi Wine như một cậu em vậy.

Kể từ hôm ấy, Moon rất quan tâm đến hần.

Em dạy hần học vì hần luôn giả bộ học kém.

Em thay đổi gu thời trang giúp hần, vì hần ăn mặc chẳng giống ai.

Em thấy mình ở trong con người ấy, có chút gì hoang dại, mà theo người khác nghĩ, là giả tạo.

Em không giả tạo, nhưng người đó thì có đấy.

Hai nhân viên của Devils, một tâm hồn còn ngây dại, một tâm hồn độc ác, cả hai đều tự tạo cho mình lớp vỏ bọc bề ngoài quá hoàn hảo, đến nỗi mà, người trong cuộc cũng không thể nhận ra.

Và cũng là một lối mòn. Hần ghét em, giống như Yun vậy. Wine không thể chịu được, một đứa con gái suốt ngày ở bên cạnh, bảo ban, chăm sóc mình như một đứa trẻ. Nhưng hần phải chịu thôi, khi mà hần đã đóng quá đạt.

...

- Yun à!- Luci đặt một cốc trà nóng vào tay cậu- Mình không biết có nên nói ra không, nhưng...

- Sao vậy?- Yun thu người lại để cô bạn ngồi cạnh.

- Mình có cảm giác không hay lắm, linh cảm mà, cả hai người ngồi bên cạnh mình trên lớp, mình không thích họ cho lắm.

- Mình có thấy gì đâu nhỉ?

- Không biết, nhưng cái cậu tên Wine đó, trông cậu ta rất chừng chặc,...

- Mình thấy trông hần ngổ ngàng thì có- Yun cười, cậu có một trực giác rất tốt, nhưng đôi khi cũng có ngoại lệ- Cậu thử nói xem?

- Wine cao lớn, mà cũng chẳng biết nữa, có lẽ mình nhầm, hi!- Luci lại thôi, ba người con trai trong gia đình, cô coi cậu là anh cả, không phải chỉ suy nghĩ của cậu trưởng thành hơn, mà hồi nhỏ cậu là người bắt nạt cô nhiều nhất, nhưng lại là người quan tâm cô nhiều nhất, nên mọi suy nghĩ cô đều thích chia sẻ với cậu.

- Thế còn Moon, vì sao cậu không thích?- Yun ngập ngừng- Hay vì cô ấy là bạn gái của mình?

- Có lẽ vậy! Hi- Luci thở dài, thực ra, cô đang định nói ra những cảm giác của mình, nhưng cô dừng lại.

“Em có biết, em làm thế, càng làm anh không thể đẩy em ra khỏi trái tim không?”- Yun im lặng, đôi tay cậu nhẹ đưa lên xoa mái đầu cô.

Linh cảm của phái yếu thường rất đúng,...

Không mấy khi họ- những người đàn ông làm theo,...

Họ cho rằng, chỉ có phái mạnh mới làm nên việc lớn

Nhưng phụ nữ, theo cách làm riêng của họ, lại làm được những việc mà họ không thể...

Ví như, thuần hóa quỷ...

- Moon này!- Yun đi ngay sau em từ lúc nào. Mấy hôm nay, cậu thấy em không còn theo sát cậu. Yun cũng đoán ra Moon biết tình cảm của mình dành cho Luci, cậu không muốn lừa dối Moon nữa. Nên cậu quyết định.

- Chia tay!- Yun không nhìn vào mắt Moon giống như cái lần cậu ngỏ lời dạo trước.

- ... Không đồng ý! Nhìn tớ này!- Moon mỉm cười- Tớ sẽ giúp cậu Yun à. Tình cảm của cậu và Poise dành cho Luci, dùng trực quan là biết. Cậu có một tình bạn đẹp với họ và không muốn làm Luci khó xử phải không? Vậy thì tiếp tục đi. Thú thực, mình thiếu tình thương từ nhỏ, mình cần một người anh trai hơn tất cả, trong suốt thời gian qua, cậu như người anh vậy, mình không muốn mất một người anh như cậu, nên cứ tiếp tục nhé!”

- Thì vẫn có thể coi là người anh được mà!- Yun không thích dùng chủ ngữ.

- Thế ha, nhưng mình không thích chịu ơn người khác- Moon thẳng thắn.

- Nếu coi là anh trai thì đừng có nghĩ như thế- Công nhận, cậu đã coi Moon như một cô em gái.

- Hi! Nếu không muốn giúp thì thôi- Moon tròng xuống, nhưng em lại mỉm cười.

- ...- Yun lưỡng lự đôi chút- Thế, bạn gái, muốn ăn gì hôm nay nào?- Yun nở nụ cười đáp lại, cậu khoác vai em rồi bước đi.

Nếu hợp tác mà hai bên cùng có lợi, thì tại sao lại không nhỉ?

Chiếc xe màu đen vụt qua,...

Có những người, dù làm mọi cách, chẳng bao giờ em quan tâm. Nhưng Yun và Wine đâu có biết trân trọng, để rồi khi tuột khỏi tầm tay, muốn nắm lại, thì đâu còn kịp!

- Vụ tới này, ta sẽ cử một điệp viên nữ!- Arrow thông thả nói trước cuộc họp.

- Ngài nói gì vậy? Đây là việc hệ trọng, tại sao để một người đi được chứ?

- Ngài liệu đã suy nghĩ kĩ? Để phụ nữ đi chúng tôi e rằng không phù hợp!- Bằng chứng là cả cuộc họp, trừ em họ của Ken và Arrow, tất cả đều là nam giới.

Cả hội nghị bất đồng.

- Ai vậy?- Luôn là người nói ít nhất, Ken lên tiếng nhưng đã thừa biết đáp án.

- Moon, nhân viên của Devils.4- Không thể hiểu nổi Arrow đang nghĩ gì.

- Moon?- Những người tham gia buổi họp lập tức theo dõi hồ sơ về người có cái tên Moon này- Đây chỉ là một con nhỏ chưa đủ 18, ý ngài là gì vậy?

- Vậy ông nghĩ ta đùa à?!-- từ trước tới giờ, Arrow nhìn người rất chuẩn, tuy nhiên lần này, không ai nghĩ như vậy.

- Không được, tôi sẵn sàng nhận nhiệm vụ thay cô gái này, cô ta còn quá trẻ và chưa có kinh nghiệm- Một người có vẻ rất tận tâm với Devils đề nghị. Hơn ai hết, những người trong cuộc họp đều hiểu, vai trò quan trọng của chuyến đi lần này.

- Ông tự tin gớm nhỉ?- Arrow nhìn vào người đó, rồi hần đứng dậy kết thúc buổi họp.

Tất cả ánh mắt còn lại đổ dồn về Ken, vì người duy nhất có quyền thay đổi là hần. Hần không hề có thái độ gì.

Đó là chuyến đi không trở về, một chuyến đi cảm chắc cái chết,...

Mes là một trong những thành viên trẻ tuổi được góp mặt tại cuộc họp. Nhất định, anh sẽ không để em phải chết.

...

Tin nhắn vừa được chuyển tới Moon.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên và cũng là cuối cùng của em ở cương vị điệp viên Devils.

Chính xác là 7 tháng nữa, em tròn 18- cái tuổi mà em có khả năng quyết định đời mình- nhưng có lẽ, em không thể sống tới cái ngày ấy.

Người đó ban cho em sự sống, nhưng cũng cho em cơ hội gặp tử thần.

“ANH! Có lẽ, em không thể tìm được anh nữa rồi.....

Anh đang ở phương trời nào mà sao vẫn chưa tìm thấy em?”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chào nhé!

Moon đến trường với tâm trạng buồn thiu. Một mùa hè sắp tới, đây là thời gian quan trọng của học sinh để củng cố kỹ năng trước khi bước vào kì thi đại học, nên các bạn trong lớp đều rất cố gắng. Trừ em. Em học để làm gì nữa, khi mà giấy mời của tử thần đã được chuyển tới tận tay em.

Moon hôm nay trầm ngâm, em không nở nụ cười với bất kì ai, và cũng không nói bất kì điều gì. Những ngày trước, em là một người hoạt bát, sôi nổi, còn giờ thì ngược lại. Bất kể ai cũng có thể đoán được suy nghĩ trong mắt em, một nỗi buồn vô hạn, mà bấy lâu nay em kìm nén.

- Sao vậy bạn gái?- Yun tỏ ra trêu chọc cô bạn để “thăm dò”, quả thực từ ngày Moon chuyển vào lớp, cậu chưa từng thấy em như thế, trông tội vô cùng.

- ...- Moon không trả lời, có vẻ tâm trí em không ở thực tại.

Reng! Reng! Reng!- Tiếng chuông vào lớp làm gián đoạn hội thoại của các bạn, họ đều đang tranh thủ những giây phút quý giá để trao đổi bài tập. Cô Hana bước lên lớp.

Cả lớp đều đứng dậy chào cô, trong đó có em, nhưng hành động của em chỉ như một con robo vô tri, bắt chước mọi người.

Rồi em ngồi yên.

Cô vẫn cứ giảng bài, còn em thì ngồi lặng thinh. Ai cũng có một mơ ước để thực hiện, mà sao em lại không thể, tại sao không thể đợi em tìm thấy anh rồi hãy cướp đi mạng sống yếu ớt này???

Một tiết, rồi hai tiết trôi qua, em vẫn ngồi trong im lặng. Nếu là ngày thường, hẳn Yun và Wine chắc chắn sẽ rất thích, vì không có người làm phiền.

Yun vốn ít nói, cậu không muốn bị quấy rầy, còn Wine, đúng như niềm mong đợi của Devils, hẳn đã sắp rà soát ra tung tích của con chip. Nhờ mấy lần hẳn được Moon cho đi cùng với Yun và những người bạn của cậu với cái cớ là “hòa đồng”, hẳn đã khoanh vùng được số người có khả năng chứa con chip. Vì tồn tại trong tế bào sống, nên các loại máy móc hiện đại cũng không thể tìm được vị trí chính xác của con chip, nên việc thu hẹp phạm vi này rất có giá trị. Hẳn nhận thấy, người trong diện tình nghi là năm con người đặc biệt trong lớp học này: Yun- Ring- Poise- Luci và Jess. Sau thời gian có được sự giúp đỡ vô tình của Moon, hẳn loại trừ đi được Yun và Poise, còn lại ba người đó. Ban đầu hẳn không định cho Jess vào danh sách, nhưng mấy lần, hẳn quan sát thấy, cô ta luôn nằm trong sự kiểm soát của một số người. Quả thật, hẳn nghĩ, giết một cô gái trẻ và đẹp thế kia để lấy con chip thì ...đáng tiếc!

Moon đã hết giá trị lợi dụng của hẳn. Theo lẽ thông thường, khi đã hết date thì phải khứ. Hẳn là con quỷ theo chủ nghĩa cầu toàn. Nhưng hẳn lại không muốn giết cô gái này. Hẳn có cha, nhưng cha hẳn không bao giờ quan tâm đến anh em hẳn, hẳn sống chủ yếu bằng tình thương của anh mình, hẳn nhận thấy, cô gái ấy, với anh trai hẳn, có nhiều điểm chung!

- Bạn sao vậy?- Hẳn lại gần chỗ ngồi của Moon, hẳn cũng chẳng quan tâm đến con bé này làm gì, tuy nhiên, vở kịch cũng phải có đầu đuôi chứ.

- Không sao! Tâm trạng mình không tốt thôi- Moon nhìn hẳn, rồi thờ dãi.

Nhìn vào mắt hẳn, em có rất nhiều điều muốn nói, hay là em tìm một ai đó để giải bày,... ví như cậu bạn này chẳng hạn,...

“Mình có một người anh trai,...”

Hay.... “Mình sắp đi mà không trở về...”

“Mình muốn thoát ra khỏi D...”

Em chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, và dùng những từ ngữ nào. Đối với em, con người này rất bình thường, thậm chí em còn nghĩ cậu không thể bảo vệ được bản thân mình, thì làm sao có thể hiểu được những chuyện em sẽ nói, và dẫu có hiểu thì cũng chẳng thể giúp, có khi lại làm cậu ta ám ảnh,...

Vậy nên em thôi,...

Em để cơ hội duy nhất của cuộc đời tuyệt mất, ...

Thầy Be bước vào lớp, năm nay năm cuối của thầy sau gần 35 năm gán bó với mái trường, nên thầy rất lưu luyến. Vẫn phong cách giảng dạy chậm rãi,

hàng năm đã có nhiều học sinh thành đạt nhờ thầy.

Thầy vẫn miệt mài với bài giảng. Còn em ước được như thầy, được sống tới khi mà mái đầu đã bạc trắng...

Em ngực xuống bàn, em không khóc, chỉ là em nằm im, không nghe, không thấy cuộc sống. Như chiếc lá lìa cành, như bông hoa héo khô, em để hồn mình trôi theo dòng sông chết... mặc kệ tất cả!

Tối qua em lại gặp ác mộng, rồi lại dùng thuốc ngủ. Nhưng lạm dụng thuốc nhiều rồi thành quen, cơ thể đã “miễn dịch”.

- Em bị làm sao vậy? - Thầy Be bước xuống cuối lớp, thầy cốc nhẹ vào đầu cô trò nhỏ.

- Bạn ấy bị mệt! Nằm nghỉ chút sẽ đỡ thôi, thầy- Yun lên tiếng. Cậu nghĩ em đã ngủ rồi.

- Vậy thì xuống phòng y tế để cô y tá cắt thuốc cho- Thầy ôn tồn.

- Em không sao!- Moon ngẩng đầu nhìn thầy. Em rất thích được quan tâm.

Ánh mắt của em ngân nước, ánh lên những giọt nước long lanh, nhưng rất buồn. Vì thế, thầy không hỏi em thêm nữa.

Moon cố gắng nghe nốt bài giảng của thầy, em chẳng thấy thú vị gì cả, vì em bế tắc,...

...

Một ngày mới, Moon thức dậy và nở một nụ cười tươi tắn, hôm nay là ngày cuối...

Em đi học sớm hơn ngày thường,...

Em lượn một vòng xung quanh khu phố,...

Tâm trạng lúc này chỉ là ảo giác,...

Tối lớp, em lại riu rít bên tai Yun, em còn rất nhiều điều chưa biết về thế giới này, em sẽ cố gắng hỏi cho hết,...

Em cũng ra chỗ Wine, em vẫn muốn nhấn nhá vài lời đến cậu bạn.

Ánh mắt em hồn nhiên, em vui vẻ,...

“Khùng! Con nhóc này đôi khi dờ dỗi, đôi khi làm người ta thương hại, rồi đôi khi lại làm người ta ghét!”- Wine suy nghĩ rất thực, hẳn chưa từng như thế, vì từ trước tới giờ, hẳn chỉ coi phụ nữ như một món đồ chơi, không hơn không kém.

Hôm nay, Yun tiễn Moon về, như mọi lần, cậu chỉ tiễn em đến qua ngã tư một đoạn, thực ra là vì đường về nhà cậu theo lối đó.

- Về nhà mình không?- Moon đề nghị, chưa bao giờ cậu quan tâm em là ai thì phải!

- Hôm nay thì không được rồi, mình đi có chút việc, ...với Luci!- Yun cười cười, cậu quen nói thật- Để mai nhé!

- Ủ! Thì ngày mai...- “Yun ngốc, làm gì còn ngày mai,...!”

Tối gần ngã rẽ, họ đi chậm lại, ...

- Lại cười! Suốt ngày cười thế!- Yun nói nhỏ, cậu không thích em cười chút nào cả, cậu không muốn một ai đó bị thế chỗ,...

- Chào nhé!- Moon không trả lời câu hỏi của cậu, em chỉ cười vì em rất quý cậu, em cười vì em muốn cảm ơn cậu, em cười vì cậu là người rất đẹp và rất tốt, ... Hai từ “chào nhé” cất lên, không chỉ dành cho Yun, mà còn dành cho cả thế giới nơi em đang đứng đây...

- Ủ! Đi cẩn thận nhé!- Yun rẽ trái,...

Con đường chia ra làm hai ngã, lối em về ...xa lắm, cậu có biết không?

“Bạn trai mà không biết nhà bạn gái mình ở đâu!”- Moon mỉm cười, nhìn cậu, ... em tiếc một điều là, chưa thể giúp cậu điều gì,...

Chợt cậu ngoái lại nhìn em,...

Chính nụ cười ấy, khiến cậu ngẩn ngơ,...

Cái bóng em khuất dần, cậu mãi mãi sẽ chẳng thể biết, em ở đâu?

Muộn rồi...

Chương 29: Em gái

Đã lâu lắm rồi, em trở lại nơi này.....

Em vẫn nhớ,...

Ngày ấy, khung trời của em khép lại bằng màu đen xám xịt...

Em có lệnh gấp “sếp” lúc 8h. “Còn 15 phút nữa, đừng để sếp phải chờ lâu!”- Em thâm nhủ. Từng bước chân nặng nề,...

Em đi vào văn phòng của Arrow.

- Cộc cộc!- Theo phép lịch sự, em gõ cửa dù để mở.

- Vào đi!- Arrow bỏ kính, hắn cũng gấp máy tính lại, dừng công việc.

- Moon, nhân viên của Devils.4 đợi lệnh ngài!- Moon cúi đầu, em khẽ cảm nhận thấy nhịp tim mình đập loạn.

- Được rồi!- Arrow muốn em ngẩng mặt lên để nhìn hắn.

Nhưng bây tôi tớ, sao có thể!?!

- Nhiệm vụ của cô, sẽ là lấy thông tin từ GREEN.

“Green???”- Moon thậm chí còn chưa nghe tới cái tên này.

- Green là một tổ chức con tách ra từ Devils, chúng phản bội lại Devils, và giành giật những mối làm ăn của chúng ta. Bọn nhãi ranh đó, chỉ mình cô đi là đủ- Arrow vẫn đang nhìn em.

- Dạ vâng, ...thưa ngài!- Moon nói lí nhí, dẫu chúng có bé tí tẹo thì em cũng chẳng thể hoàn thành được nhiệm vụ đột này, vì sao ư, vì em chưa từng làm bao giờ. Nhưng em dám chống lại à!?

- Tốt!- Arrow không thích cái không gian xa lạ này- Còn vũ khí! Cô chưa đủ 18 phải không?

- Vâng, chưa ạ!- Moon đã từng được học cách cầm súng khi đi tập huấn, chắc lần này em sẽ chỉ được sử dụng súng lục.

- Rất tiếc! Như vậy là chưa đủ tuổi rồi- Arrow không định ban cho em một thứ vũ khí nào cả.

- ?!- Moon không dám nhìn vào gương mặt ấy, nhưng em nhìn thấy ánh mắt hằn từ chiếc bàn kính phản chiếu lên. Trông đáng sợ vô cùng.

- Được rồi cho cô đi- Arrow tiếp tục công việc.

- Chào sếp!- Moon cúi đầu rồi ra về.

Hình như, hắn quên mất chưa nói cho em điều gì đó rất quan trọng!

Moon ra khỏi cửa phòng. Em thật sự choáng váng!

Em phải thi hành nhiệm vụ trong khi em chưa biết phải làm gì!

Em phải đơn độc trong khi em chỉ là một cô gái yếu ớt.

Em không được cầm súng trong khi em biết dùng.

Moon đi chậm chậm, em đang nhớ về cái tuổi thơ ấy, ở lứa tuổi mà bao đứa trẻ được ăn no ngủ ấm, em phải nhốt mình trong cái nhà kho ẩm thấp, là ngôi nhà này đây, em bước vào.

Hồi ấy sao em thấy nó đâu có bé tẹo như giờ nì, thậm chí, giờ em còn sắp chạm tới trần rồi. Đồ đạc trong đây vẫn thế, y nguyên, không hề bị thay đổi và dịch chuyển, đây rồi, em đã lấy cái máy tính từ cũ từ cái thùng đặt ở góc trái để học lập trình...

Căn phòng không hề có bụi, chắc là do cửa đóng kín. Em ngồi xuống một khe trống, thu lu lại, tay em đan vào nhau. Ngày ấy, chỗ em nằm ngủ chỉ bằng chỗ em đang ngồi đây thôi. Nếu là bây giờ, em đủ khả năng để thu dọn số đồ đạc này, nhưng hồi ấy, em bé quá...

Em ngủ thiếp lúc nào không hay, em đang mơ về một mái ấm,...

Bất giác em tỉnh giấc, em quên mất, phải đi gặp tử thần chứ, không “sếp” sẽ đánh em đấy. Hi, em chết rồi mà “sếp” còn hành được em sao?

Em bước ra cửa,... một phản xạ, mà dấu thoát khỏi đây lâu lắm rồi, em vẫn luôn thực hiện, là đứng sau cánh cửa rồi mới mở. Cái thứ dung dịch ấy, nhờ đâu, lại rơi vào đầu em..

Em đi, từng bước, em muốn níu kéo thời gian, em muốn thăm người bạn nhỏ, mèo Mun của em, nhưng... em làm gì còn thời gian nữa,... có khi, giờ chỗ đất ấy, cỏ dại đã mọc cao ngang người,...

Đây rồi, chính là cái hành lang ngày trước em chơi, sếp Arrow đã nhìn thấy, nếu không có lần ấy, chắc em đã không thể này,...

Ước gì lần ấy em không ở đây,...

Nhưng giờ, thật trùng hợp,...cũng tại nơi đây, em gặp anh!

- ANH!- Moon thốt lên. Một người đàn ông vừa đi ngang qua em

Cái cảm giác rất đối quen thuộc, ấm áp, gần gũi.

Moon quay người lại, là giác quan thứ sáu..

Người đó không hề quay lại.

Chưa bao giờ em có cảm giác này, mãnh liệt, một thứ tình cảm mà lâu nay em tìm kiếm, chính là anh trai!

Người đó vẫn bước đi, vô tình,...

- Anh! Em là Moon đây, em gái anh đây!- Moon nói trong nước mắt và niềm vui khôn xiết. Lâu lắm rồi em không khóc, sao giờ nhìn thấy anh em lại thế, em đã tự tự phải cười thật tươi khi gặp anh mình cơ mà.

- Hình như cô nhầm người rồi!- Người đó không quay lại. Giọng anh lạnh lùng.

- Quay lại nhìn em đi anh!- Moon tin nếu đã là anh em ruột, nhất định phải có điểm chung.

Anh tàn nhẫn lắm. Anh thậm chí còn lờ đi câu nói của em

- Mes à! Anh là Mes phải không? - Tên của anh trai là Mes.

- ...- Người đó không nói gì.

- Nhìn em đi, anh- Moon gào lên, tiếng nấc nghẹn ngào. Em không biết, em tin vào linh cảm, em tin vào anh!

- ...

- Anh không biết sao? Moon là em gái của anh Mes đó!- Giọng Moon lạc hẳn, vì em sợ, đột nhiên, em sợ bị linh cảm đánh lừa...

- Em...em... sắp phải chết rồi! Thật đó anh!- Moon hy vọng anh sẽ quay lại nhìn em

- Anh...anh là anh của em mà!- Moon cố gắng chạy tới ôm anh, nhưng người đó vẫn bước đi.

Anh dừng lại. Moon đứng ngay sau anh, em muốn,...muốn được cánh tay anh dang ra để ôm trầm lấy...

- EM GÁI TÔI CHẾT RỒI!- Anh cũng đau lắm chứ, anh sao lại không biết em, em là em gái bé bỏng của anh, ngoài em ra còn ai khác chứ, nhưng, anh đâu được phép...

- Em còn sống đây mà! Mẹ đã che chở cho em, tên sát thủ đã để em sống. Arrow đã cho em được sống mà!- Moon vẫn đang cố gào thật to, em muốn ngay cả người bị suy giảm chức năng thính giác cũng phải nghe thấy.

- TÔI KHÔNG QUAN TÂM!- “Em gái à, em to gan lắm, em dám gọi sếp như thế à!”, Mes tránh để em nhìn thấy đôi mắt anh, anh sợ, anh sẽ không đủ độc ác, anh sợ sẽ ôm người em gái này vào lòng mất.

- Nghe này anh, hãy xét nghiệm máu, đúng rồi, chỉ cần một sợi tóc của anh và em là đủ- Moon vẫn đủ tỉnh táo.

- KỂ CẢ TRÙNG THÌ SAO? LOẠI HẠ ĐẲNG NHƯ CÔ MÀ ĐỦ TƯ CÁCH LÀM EM TÔI À!

- Anh nói gì vậy?- Mặt Moon tái nhợt, mỗi câu anh nói, thật vô tình, từng câu chữ như đẩy thêm sức nặng cào cái búa, rồi chính anh, đập thẳng vào tim em, khiến nó tan thành từng mảnh vụn nhỏ.

- MOON? CÁI TÊN NÀY TÔI CHƯA TỪNG NGHE, VÀ CŨNG KHÔNG MUỐN NGHE LẠI LẦN HAI, CỨT NGAY TRƯỚC KHI TÔI NỔ SÚNG!- Anh đang cố dọa em đấy.

- Anh làm đi, em không tin, anh không thể làm thế với em được. Mà đằng nào em cũng sắp chết rồi, anh cứ làm những gì mà anh muốn!-

- Có lẽ anh biết em sắp chết, anh sẽ rút lại những lời nói đó.

Với bất kì ai, một lần làm em đau đớn là quá đủ, rồi sau này có đối đãi tốt với em thế nào chẳng nữa, em cũng mặc. Nhưng anh thì khác, em sống để đợi anh, ngày quay ngày em chịu mọi tủi nhục chỉ để một lần được cất lên tiếng “Anh”, mà nếu anh có bóp nghẹt tim em, thì chỉ cần anh mỉm cười, em sẽ bỏ qua tất. Anh có biết anh quan trọng với em thế nào không?

- LẶNG NHẪNG- Rồi Mes đi, bỏ lại mình em,... anh sao có thể để em gái anh chết được chứ!

- Anh à! ...- Nước mắt Moon lã chã, em chưa bao giờ khóc nhiều đến thế, ngay cả khi em nghe thấy tiếng súng của tên sát thủ bắn vào mẹ, em cũng không khóc nhiều đến thế này.

- Vì sao chứ? Sao không nhận em? - Moon gào lên trong vô vọng, chẳng ai còn nghe thấy em đâu,...

“Anh chắc chắn là anh trai của em mà!”

Cuộc đời là thế, ta càng mong chờ một điều gì đó, rồi cứ hy vọng, nhưng thực tế quay trở lại con số 0.

Sự thật chúng ta là anh em

Nhưng sự thật cũng là, anh không nhận em!

Moon ngượng dậy, em lau khô nước mắt, và bước đi,...

Đơn độc một mình em, sao nước mắt vẫn tuôn rơi...

Bao ngày qua em đã thầm lặng đợi,...

Giờ còn gì khi em đã mất anh!

Moon bước vào thang máy, em sẽ thực hiện nhiệm vụ ngay lập tức.

Thang máy kế bên là Ken, hần nhìn thấy em, em đang khóc,...

Ngày trước, hần có làm gì cũng không thể khiến đôi mắt em sưng húp ra thế kia,...

Hần cũng muốn có một người em!

~~~~~

Phải rồi! Arrow đã quên không thông báo, em sẽ thực hiện kế hoạch trong tuần tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Lí do

- Mẹ à! Bao giờ em con trào đời?- Mes ghé mình vào bụng mẹ. Cậu cảm thấy từng nhịp đập hạnh phúc trong đó, cậu rất vui khi sắp được làm anh.

- Con à! Thiên thần bé nhỏ sẽ trào đời vào mùa đông!- Bà mẹ trẻ vuốt ve mái tóc của con trai mình.

- Ừ! Mẹ bắt em con đến chơi với con sớm đi!- Mes làm nũng.

- Hi! Em con giờ còn phải ngủ, để còn có sức mà chơi với con chứ!- Cô Hanmony mỉm cười.

- Thế em con tên là gì hả mẹ?- Mes rất thích được nói chuyện về em bé.

- Tên là Moon!

- Sao lại là Moon? Tên em cũng có chữ M giống con! Hihi- Mes cười hạnh phúc, một nụ cười tràn đầy tình yêu thương.

- Vì mẹ muốn hai anh em con phải đùm bọc và che chở lẫn nhau!- Nụ cười của cô cũng thánh thiện như đứa trẻ vậy.

Cậu bé chạy đến bên cha và kể chuyện về em. Gia đình cậu đã có lúc rất hạnh phúc.

Nhưng khoảng cách của cha mẹ cậu thì xa mãi xa...

Hamony là điệp viên của tổ chức White, cô được cài vào làm điệp viên cho Devils ngay từ khi 17 tuổi. Công việc ở Devils vốn không dễ dàng đối với một cô gái còn quá trẻ, nhưng cô luôn mỉm cười với cuộc sống, và cô làm đã quen với cha của Mes, là Bull. Hai người kết hôn ngay sau đó, và Mes được ra đời trong nỗi niềm thầm kín của bà mẹ trẻ. Đứa con là minh chứng cho sự “trung thành tuyệt đối” của Hammony với tổ chức. Theo một góc nhìn nào đó, ta có thể hiểu, Mes chỉ là một quân cờ mà White muốn mượn thế để đẩy uy tín của Hammony lên đối với Devils.

Còn em cậu. Moon. Bà mẹ trẻ đã phải hy sinh đứa con đầu lòng, cô không muốn đứa con bé bỏng của mình cũng phải trở thành một điệp viên của Devils theo cha nó. Cô muốn con gái cô phải được như bao đứa trẻ khác, được cắp sách tới trường và được thực hiện ước mơ của riêng nó,...

Thế rồi khi bé Moon được chào đời, anh lại không được gặp em!

Cha đã để lại mẹ con em, và bắt anh đi cùng ông.

- Sao cha không cho con gặp mẹ và em?- Mes nằng nặc không chịu theo ông.

- Con bé đó không chung huyết thống với ta, không phải con ta- Mắt ông ta long lên nhìn đứa con trai của mình, trông thật đáng sợ. Và Mes đành phải nghe theo.

Vậy là ngoài cái tên Moon, anh cũng chẳng biết gì hơn về em gái mình.

Rồi mấy năm sau, khi cha và Mes đã định cư ổn định tại Pari, ông dẫn về một thằng nhóc.

- Em con đây!- Ông đẩy thằng nhóc về phía anh trai nó.

- Em...con?- Mes đã đủ lớn để hiểu, ừ, cha bảo Moon không cùng huyết thống với cha, vậy nhóc con kia thì đâu có cùng huyết thống với mẹ. Cậu nhóc đó còn hơn tuổi cả em gái cậu nữa! Vậy chỉ có Mes là chung dòng máu với hai đứa em.

Trẻ con không có tội, chúng chỉ là những đứa trẻ ngây dại, anh cũng thế, Wine và Moon cũng thế. Nếu có trách thì chỉ nên trách những người sinh ra chúng thôi.

- Anh là Mes, em là gì vậy?- Mes nở nụ cười với cậu bé.

- Em là Wine

Mes đón lấy tay cậu bé, không biết giờ này, em gái cậu thế nào?!

...

Thấm thoát thời gian đưa anh gặp lại em,...

Mes giờ đã là một người đàn ông trưởng thành. Thời gian sống và làm việc cho Devils, đã khiến anh khoác lên mình lớp vỏ bọc của đá. Anh rất lạnh lùng, với bất kì ai, ngay kể cả với cô bạn gái của mình- là Perry, em họ của Ken và Arrow.

Anh đã từng nghĩ, có được một vị trí ở Devils, anh sẽ có quyền hành.

Giờ anh đã đạt được.

Nhưng nếu anh nhận em, em sẽ làm cản con đường công danh của anh mất.

Tất cả chỉ vì “Mẹ chúng ta là gián điệp”.

Anh không hận bà, và anh mong, em gái anh cũng vậy,...

“Em ơi! Anh muốn, em phải được là một cô gái, được sống một cuộc sống tươi đẹp, được bước đi trên đường đời bằng đôi chân của em..”

Hai sếp của anh đã sang London để tham dự cuộc họp thường niên của Devils, chắc 3,4 hôm nữa mới về. Nhất định, anh sẽ làm mọi cách để em không

phải đi...

Anh sẽ đi thay em, em gái à!

....

Thiếu vắng một chỗ ngồi trong lớp 12A2,...

9AM...

Moon khác hẳn với mọi khi, em bước ra khỏi phòng.

Làn da đã được tẩy trắng muốt, tóc búi cao, môi được quét một lớp son đỏ bóng. Chính là khuôn mẫu nhân viên nữ của Devils. Em chẳng khác một con manocanh, đôi mắt vô hồn.

Moon mặc một chiếc áo somi màu xanh dương, khoác thêm chiếc áo vest đen, quần âu và giày cao gót.

Em tới để gặp tử thần!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Giao dịch

Moon đang đặt chân tới trước “trụ sở” của Green.

Moon giờ thì căn cước để nhân viên bảo vệ của Green mở cổng.

Đúng là nhân viên của Devils có khác, chúng mở rộng cửa để em bước vào. Green có được những mối hàng “ngon lành” đều phải dựa vào Devils, vì thế dù không ưa, nhưng chúng luôn phải tỏ ra “lễ phép”.

Qua hệ thống camera, vị “chủ tịch” của Green có vẻ không hài lòng:

- Bọn Devils đó coi chúng ta là cái gì vậy? Cứ mỗi một con oắt con còm nhom đến “giao dịch” thôi à!? Thăng cha Đại Bàng Trắng (Ken) và Báo (Arrow) này, không hiểu chúng nghĩ gì?- Ông ta đang tức.

- Mà con nhóc này là nhân viên của Devils.4, chúng thậm chí còn không cử người bên Devils.5! Chúng coi chúng ta chỉ như con nít chấy?!- Một lão già khác vẫn đang phì phò điều thuốc.

- Chào! Tôi là Moon, hân hạnh làm quen!- Moon đã bước vào “sảnh”.

- Không gõ cửa mà vào là bất lịch sự đấy nhóc- Ông già mặc áo vest màu lam đang nghiêng.

- Tôi nghĩ không cần thiết!- Moon chỉ thực hiện đúng y như kịch bản đã đề ra, Devils không cho phép nhân viên của mình “phải kính nể” bất kì tổ chức nào khác.

- Vậy nhóc con đến đây có việc gì?- Giọng của cô đầm bên cạnh ông già đang hút thuốc.

- Việc gì thì các ngài phải biết chứ? Nếu muốn tôi sẽ nhắc lại!- Moon tỏ ra bình tĩnh. Quá trình sống gần hai vị sếp đã cho em học được cách kìm nén cảm xúc và rèn luyện tính gan dạ.

- Ô! Ta chưa biết đấy!- Ông ta ra vẻ bất nạt trẻ con.

- Tiếp đón khách VIP tử tế, đưa tôi hồ sơ, và trả tôi về với Devils.- Nếu quá dễ dàng như vậy, chắc Moon đã có cơ hội gặp lại anh.

- Chúng mày nghe rõ rồi chứ?- Ông ta tiếp tục giễu cợt- Nhóc à! Ta chỉ có thể làm được hai việc trong số ba việc đó thôi- Ông ta tiến lại gần Moon, phả khói thuốc nhằm vào mặt em,...

- Nếu muốn việc 1 và 2, thì ta e là cô em về hơi khó đấy, còn nếu việc 1 và 3 thì lại để cô em về tay không, còn nếu chọn việc 2,3 thì sợ cô em...CHẾT...trước khi tiếp tục làm nhiệm vụ ấy! Haha!- Lão cười lớn, khói thuốc lan tỏa.

- Vậy thì làm từ từ từng việc một- Moon cứng rắn.
- Được đấy! Mời dùng trà- Ông ta trực tiếp rót trà cho em
- Tôi không thích đùa! Vào luôn việc chính đi- Moon khó chịu khi tất cả các con mắt ở đây đều nhìn em.
- Vậy ta thích đùa chắc!- Ông già gấp người nói nhỏ vào tai em.
- Đưa hồ sơ ra đây!- Moon né mình.
- Thế sao cô em muốn ta tiếp đón như khách VIP?- Ông ta không chịu thua.
- Vậy ông nghĩ tôi là đến đây để chơi à!- Moon xoáy ánh mắt vào ông ta.
- Chà!!! Oát con thì dọa nạt được ai chứ!- Ông ta tiếp tục phả khói vào mặt em.
- Nhưng Devils thì làm được đấy!
- Thôi ta cũng chẳng trêu oát con của Devils làm gì, không thì mang tiếng bắt nạt trẻ con mất! Mang dữ liệu ra đây!- Ông ta ra lệnh cho cô ả nhân viên.
- Ông làm thế rất đúng, khi trở về ta sẽ nói tốt về Green- Đây chính là lời thoại theo màn sắp đặt trước.
- Chỉ sợ không thể về được thôi- Ông ta nở một nụ cười xảo trá.
- ...- Đến đây thì lời thoại cũng hết. Moon sẽ phải tự mình “diễn” tiếp.
- Sợ rồi à!- Một tay ông ta cầm điều khiển xi gà, một tay cầm lấy chiếc usb.
- Nhóc con cầm lấy mà mang về cho chủ!- Ông ném Usb vào chỗ Moon đang ngồi.

Nhanh chóng em bắt được.

- Thái độ của ông như thế là không tôn trọng khách đâu đấy, nhưng tôi bỏ qua- Moon hy vọng chúng sẽ để em về- Nhưng làm thế nào để biết cái Usb này chứa gì?
- Ta không thích lừa trẻ con, đặc biệt là mấy con quý nhỏ!- Ông ta ám chỉ Devils.
- Nhưng con quý nhỏ thì không tin người lớn!- Nếu tệp tin trong usb chứa virus thì gay!
- Thế quý con nghĩ có gì trong đó???- Ông ta có vẻ khó chịu trước cách ăn nói thiếu tôn trọng của bọn người Devils.
- Phải kiểm tra chắc chắn thì mới đem về trình Sếp được chứ!
- Nhờ cô em tranh thủ gửi về cho Sếp thì sao?
- Đẳng nào sếp chẳng biết!
- Thế thì còn đến đây lấy làm gì?- Ông ta bực mình, giọng bắt đầu gay gắt.
- Dù sao ngài hãy để tôi kiểm chứng- Moon dịu giọng.
- Được thôi! Nếu nhóc muốn biết thì ta cho biết, nhưng nhớ mà bảo vệ tính mạng mình đấy!- Ông ta chẳng sợ, cho xem và để con nhóc gửi tin xác minh về Devils, sau đó thì khỉ!

Ông ta cắm Usb vào máy tính cá nhân, qua vài bước gỡ mặt khẩu, rồi ông xoay lại cho Moon.

- Nhìn đi!

Trên màn hình hiện lên ba thư mục con, có rất nhiều con số chạy liên tục, ông không cho Moon chạm vào bàn phím. Vì tốc độ chạy của dữ liệu rất nhanh, nên nếu em có là một siêu nhân cũng chẳng thể nhớ được dữ liệu gồm những gì.

- Được rồi! Tôi tin Green!- Moon đã hoàn thành một nửa công việc.
- Vậy cô gửi xác minh cho Devils đi chứ!- Giọng ông ta thay đổi, bây giờ ông ta mới thực sự đi vào vấn đề chính.
- ...- Moon nhìn vào mắt ông ta, đúng là cái ánh mắt giống những con quỷ khát máu. Em đang soạn văn bản xác minh từ di động của mình. Em biết, chỉ cần em nhấn “Send” chắc chắn, hẳn sẽ khỉ em ngay và thu về cái USB.

- Sao vậy? Phải thực hiện lời giao kết đi chứ. Nhận USB rồi thì phải gửi tín hiệu cho Devils nhanh!

Thực chất đây là một vụ giao dịch mã chứng khoán, Green đã bí mật tham gia chơi trên thị trường ảo này để thu về số tiền khổng lồ. Tục ngữ có câu: “Vuốt râu phải nể mặt cằm”, Devils không thể để bọn nhãi ranh đó có cơ hội vơ hết cả “vốn lẫn lãi”, nên ép Green phải trao mật khẩu cho chúng, một phần cũng để răn đe những thế lực vừa và nhỏ đang có âm mưu lộng hành trước mặt một tập đoàn to lớn. Ma cũ bắt nạt ma mới, đó là điều đương nhiên, Green chỉ mới tham gia hoạt động ngầm được chừng năm năm, không thể không e dè trước “pháo đài kiên cố” đã hoạt động được hơn một trăm năm nay, nếu không biết mình biết ta, thì cũng sẽ bị Devils nuốt gọn. Green đồng ý chia 60% số lãi sắp tới cho Devils, dù biết là quá thiệt, nên đã bày ra cách. Để lấy được số tiền lên tới mấy trăm tỷ đô la đó, Devils phải trực tiếp cử người đến lấy mã tiền tệ được bảo mật trong chiếc Usb hiệu Strontium. Khi usb được giao cho người của Devils, lập tức giao kèo thành công, còn vấn đề những nhân viên đó có an toàn mà trở về hay không, phụ thuộc vào kinh nghiệm của người đó, mà người quyết định giao phó hợp đồng cho ai là “Sếp”- của Devils.

“SENDING...”

Moon đã nhấn nút, em không tha thiết gì cuộc sống nữa!

“Complete”- di động của em báo hiệu.

- Xong rồi! Giờ thì thả nhóc về!- Ông già đích thân ra cửa tiễn em.

- Chào!- Moon bước đi.

Em bước ra ngoài sảnh chừng 10m, linh tính báo cho em biết một điều gì đó không hay!

- Theo sát nó!- Ông già hướng mắt vào hai tên sát thủ mặc đồ đen.

Chúng không tiễn em theo lối cổng chính, mà đề nghị em đi lối phụ!

- Mời cô vào xe!- Tài xế xe mở cửa một cách kính trọng.

Moon bước vào.

Một khi đã bước chân đi, không còn kịp để quay lại...

Theo sau xe em là hai chiếc xe khác, vị tài xế bảo đó là theo sát để “Bảo vệ”.

Chúng chạy lòng vòng, rồi dừng lại trước một con ngõ nhỏ.

- Mời cô! Chúng tôi rất muốn đưa cô về qua cổng chính, nhưng giờ này chắc Interpol đang đi thanh tra, thật khó, nên đành để cô đi lối này. Vì đường quá hẹp nên tôi không thể cho xe vào được. Cô chỉ cần đi qua con đường này là sẽ ra đường lớn. Tôi chỉ tiễn cô đến đây thôi! Chúc cô may mắn!”- Vị tài xế để Moon bước ra khỏi xe thì quay đầu xe lại luôn.

Hai con xe đằng sau cũng chạy ngược lại.

Giờ đoạn đường chỉ còn mình em.

Theo sát là hai tên sát thủ!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lối mòn

Moon không sợ cái cảm giác u tối của con đường này, em vẫn cứ bước đi, chậm chậm, từng bước một. Em càng tiến sâu hơn, vẫn chưa nghe thấy bất kì tiếng chân lạ nào.

Đúng như người tài xế đó nói, con đường rất hẹp, có vẻ như đã tồn tại lâu lắm rồi, kiểu kiến trúc cổ xưa, tường trần ẩm thấp, nấm mốc quanh mép sàn,...

Em vừa rời khỏi chỗ này cách đây 30 phút, giờ em lại quay lại (!)

Mê cung! Chúng đã nhốt em vào mê cung!

Em nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một to dần,...

Có lẽ chúng muốn để con mồi thích nghi với hoàn cảnh rồi mới ra tay.

Moon có gì để tự vệ?

Em có một chiếc di động đã ngoài vòng phủ sóng. Một chiếc USB. Và không gì hơn!

Em vẫn đang bước đi tiếp, em về lên di động những lối mà em vừa đi. Mong là nó không hết pin, hiện giờ vạch pin vẫn còn đầy.

Nhiệm vụ của điệp viên cho em biết, em đang bị theo dõi bởi camera ở khắp nơi, chắc chắn nhưng tên sát thủ đó biết chỗ em đang đứng. Chúng chưa muốn ra tay thôi.

Em không hề có kinh nghiệm trong việc này, cũng không hề có vũ khí tự vệ. Còn hai tên sát thủ đó, chúng hoàn hảo.

Chính xác chúng là cặp đôi sát thủ cao cấp luôn hoạt động cùng nhau. Một nam và một nữ. Cả người đều khoác lên một màu đen kín mít, trừ đôi mắt và lỗ để thở. Rất chuyên nghiệp.

Cái chết đối với em rất đơn giản! Chỉ cần đứng yên một lúc là có một vé sang thế giới bên kia, nhưng, em sống là vì ai?

Mes- Em đã sống vì anh trai mình, là “đã”, còn giờ thì sao?

Nếu em muốn chết, em hoàn toàn có thể toại nguyện, nhưng niềm tin ở anh cho em biết, ngày hôm đó anh không nói thật.

- Cách!- Moon xoay người! tiếng cửa đóng lại. Chắc là cái cửa vừa nãy em bước vào từ xe của người tài xế.

Chúng sắp hành động rồi!

Em vẫn muốn tồn tại, vì em muốn được gặp lại anh.

Moon bắt đầu dời khỏi chỗ, em đi nhanh dần. Việc em cần phải làm bây giờ là đánh lừa được hệ thống camera ở đây.

Nếu không sớm tìm ra sơ hở của hệ thống camera này, em sẽ nhanh chóng bị bắn giết. Phải tranh thủ khi chúng vẫn đang chờ con mồi, em cần phải làm được.

Không, em phải sống!

Moon vẫn đang suy nghĩ, tiếng chân của bọn sát thủ rất gần, chúng cố tình tạo tiếng động để thử thách em..

Moon chợt nhớ, ngày trước Ken đã dạy em rất nhiều dạng “mánh khéo” để che mắt hệ thống an ninh, có khi giờ lại dùng tới.

Em lục lại trong đầu mọi cách thức, ngày ấy em đã học rất tập trung, vì em sợ hấn,...

Đây rồi! Moon nhớ ra. Phải thực hiện thật chính xác và nhanh chóng.

Moon đã nhắm thấy hai chiếc camera tới tận ở trên nóc nhà.

Với chiều cao 1m71 thì không thể với tới, em còn có đôi giày 10 phân. Vẫn là khó vì trần nhà phải khoảng 3,5 m. Chỉ còn cách duy nhất!

Em gỡ giày trái ra, và sẽ làm trụ bằng đế giày bên phải. Thực hiện cú xoay người tung lên, chân trái lấy đà là lên tường, em xoay một góc và dùng tay phải tỳ đế giày nhọn hoắt vào ống kính camera.

- Két!- Trượt rồi! Em đã xoay mình quá đà. Chiếc giày rơi xuống mặt đất.

Nếu không có hành động đó, có khi bọn sát thủ vẫn chưa hành động, nhưng giờ thì chúng nhập cuộc rồi.

Moon không còn sự lựa chọn nào khác, em chỉ còn biết chạy, ... Thật khó khăn, một chân em chạm đất, còn một bên chân vẫn đang đi giày cao gót, em vội vàng cúi xuống và tháo chiếc giày ra, em chạy tiếp,...

Em đã làm rơi mất USB đứng tại chỗ đó!

Chạy và chạy, tiếp tục thực hiện một vòng tròn,...

Lại một cái camera trên nóc, đây là cơ hội cuối cùng.

Lần này mà thấy bại thì em không đủ khả năng để với tới bất kì cái camera nào khác.

Em dùng nốt chiếc giày còn lại, ném thẳng vào ống kính.

Hy vọng là thành công!

Trật rồi, chiếc giày văng vào tường kế bên.

Thế là hết hy vọng...

Moon thờ hồn hèn,...

Đề giày bị gãy do lực nén quá lớn, phi thẳng vào ống kính của chiếc camera đằng sau.

May mắn vẫn mỉm cười với em!

Em cười, rồi vội vàng chiếu la de vào đúng chỗ vỡ của ống kính, cũng chính là lớp màng bảo vệ con mắt thần của máy quay.

Ánh sáng thích hợp kích thích dòng chảy của các electron trong con mắt thần, khiến nó rối loạn.

Em tiếp tục chạy, giờ thì em có thể yên tâm, dấu chúng đã phát giác ra hành động vừa rồi của em, thì khi đến kịp, hệ thống cũng sẽ báo lỗi!

Moon khởi động chương trình phá an ninh, em dùng một vài thủ thuật nho nhỏ để làm nhiễu đường truyền của cáp. Như vậy dù em có ở trước cái camera vừa bị em phá hủy, nó cũng sẽ chỉ hiển thị kết quả trước khi có người bước vào đây, vì em chỉnh tua lại thời gian 24h. Mà đây là một hệ thống, nên tất cả các máy khác cũng sẽ ở trạng thái “im lìm”.

- Mi tưởng chúng ta là con nít chắc!- Tên sát thủ nữ lên tiếng, âm thanh vang vọng.

Moon giật mình quay sang bên, y đang đến gần em, chưa hết, tiếng chân từ bên đối diện cũng đang lại gần!

Em đã bị bao vây!

Moon quên mất, em đã mất thời gian để chạy phần mềm mà không để ý tới hành tung của hai tên sát thủ. Giờ chúng chỉ cách em một con đường ngoẹo.

Em vẫn muốn gặp anh! Em phải sống, Moon nhìn xung quanh bốn phía xem có cách nào thoát thân, phía trên trần thì không thể, vì nếu em không đủ khả năng để nhảy lên, mà chiến đấu thì em không dám, phải rồi, tầng hầm!

May mắn chính chỗ em đang đứng đây có một lối thoát!

Moon cố nạy nắp cửa hầm, khó quá, tay em không đủ khỏe,...

Em rút điện thoại và bật sóng laze công suất lớn.

Nhanh lên, chúng sắp thấy em rồi,...

Nắp cửa vừa mở, em toan định nhảy xuống, chúng đã kịp thấy em.

Em vội vàng bám lấy thang dốc,...

- Đoàng!- tên sát thủ nữ nổ súng, vừa đúng lúc em đang xoay người.

- Á!- Em trúng đạn rồi, vào đúng xương bả vai, mất thăng bằng, em trượt luôn theo cái cầu thang, hai cánh tay vẫn cố tỳ vào cột dọc của thang để tránh bị ngã nhào.

- Uych!- Em tiếp đất, người ngã nhào xuống, dù rất đau, em vẫn cố ngượng dậy.

Máu từ bả vai trái tuôn ra, nếu không mau chóng băng lại, em sẽ mất máu, và cũng sẽ vô tình để lại dấu vết cho chúng.

Em chạy, tiếp tục chạy.

Dưới đây vẫn là mê cung. Nhưng vì đây là đường hầm nên cũng hơi tối, nếu chúng muốn rà soát vết máu thì buộc phải dùng đèn, như thế sẽ bất lợi hơn vì một tay chúng đang “bận”. Về việc camera thì em yên tâm rồi, chúng đã bị vô hiệu hóa.

Chiếc điện thoại đã giúp em xác định những nơi em đã đi, khoanh vùng lại được những lối mòn.

Được rồi, em tạm thời ngồi nghỉ tại một góc khuất, mà muốn vào được đây phải đi khá lòng vòng.

Em đang rất đau, máu đang rỉ ra từ viên đạn.

Chiếc áo Vest dù sao cũng đã giảm bớt ảnh hưởng từ sức nóng rát và tránh cho viên đạn tiến sâu hơn.

Em cởi áo khoác ra, máu ra nhiều quá, tại em đã hoạt động quá sức mà,...

Moon cho chiếc điện thoại lên miệng để giữ, em bật tia sát trùng, đây là ứng dụng mới trong sản phẩm công nghệ của Devils. Em chiếu ánh sáng vào vết thương và ngón tay phải của mình.

Em nhắm nghiền mắt, rồi dùng năm đầu ngón tay gấp viên đạn ra, hoàn toàn thủ công. Móng tay em không quá dài, nhưng đủ để chạm tới viên đạn. Đau! Nỗi đau thể xác quá kinh khủng, tự tay mình xé từng miếng da miếng thịt của bản thân. Máu vẫn cứ tràn ra,... Nếu ngày ấy, “họ” không tập cho em cách tiếp xúc với máu, chắc giờ em đã hoảng loạn trầm trọng rồi,...

Từng giọt máu rơi, em đang nghĩ tới anh,... hai chúng ta cùng chảy chung một dòng máu!

Moon lôi được viên đạn ra, không có thuốc gây tê, nên khiến bà vai em đau như búa bổ.

Moon xé ruột áo Vest ra làm băng để quấn lên vai. Máu đã ướm sưng chiếc áo sơ mi.

Em thở mệt,...

“Em cố gắng tất cả là vì anh đấy!”- Moon cười.

Em thò tay vào túi áo khoác, định lấy ra usb, dù thế nào nhất định cũng phải phá khóa để gửi về Devils, như thế mới thực sự hoàn thành nhiệm vụ và mới có cơ hội để lập công, xứng đáng với anh!

Em phát hiện ra mình đã làm rơi ở đâu đó!

Hai tên sát thủ đã rò ra vết máu!

Thôi rồi! Em đã làm mất thứ quan trọng nhất.

Những lúc này phải thật bình tĩnh mới có thể đưa ra lối thoát cho bản thân.

Nếu đánh trực diện em sẽ không thể thắng nổi chúng, vì chúng có súng! Em chỉ có một mình và đang bị thương.

Chắc chắn giờ này chúng đang ở rất gần rồi...

Gọng áo!- Em chợt nảy ra một suy nghĩ.

Đề tôn đáng cho chiếc áo Vest, thông thường người ta hay sử dụng vải đệm lót ở vai và gọng thiếc để tôn lên cầu vai. Đúng rồi! Hai bên vai là em có cả thấy 4 chiếc gọng. Em dùng răng rạch chỉ áo ra, rồi rút gọng nhét vào người. Đây sẽ là vũ khí của em.

Bước chân tên sát thủ chậm dần.

Em vẫn còn thời gian vì lúc trước em đã cố tình đi vài vòng quanh những lối mòn nhỏ này để vết máu lấm tẩm, rồi xung quanh khiến chúng hẳn sẽ khó tìm hơn.

Em sẽ thừa thời cơ mà thoát thân, nếu may mắn, còn không em sẽ phải chiến đấu với bốn miếng gọng hợp kim trên người.

Em đang cố kìm tiếng thở của mình.

Bon chúng sắp đi tới chỗ em. Kế hoạch là em sẽ ném chiếc áo khoác vào người chúng để tranh thủ thời cơ chạy biến, rồi ném ba miếng gọng ra để tung hỏa mù, cho chúng xác định nhầm vị trí của em. Tiếp tục bật hệ thống rối loạn camera sẽ khiến đầu đọc dữ liệu của bọn sát thủ bị đơ. Theo em chắc Usb rơi ở đâu đó gần cái cầu thang thôi, chắc do em ngã mạnh nên nó bắn tung ra lúc nào. Tên sát thủ chắc nghĩ em vẫn đang cảm nên sẽ không tìm USB. Thế rồi em sẽ tìm lối thoát thân nhờ hệ thống camera ở đây...

Kế hoạch tạm ổn, tuy nhiên,...

Chiếc điện thoại đột nhiên bật sáng thông báo trạng thái sắp hết pin!

Ánh sáng từ đèn đủ để tên sát thủ nhận ra, vị trí con mồi!

Moon vội vàng cất chiếc điện thoại vào túi quần. Tiếng động mỗi lúc một gần hơn. Em cố gắng gượng dậy, vết thương vẫn rất đau. May là trước khi tới đây em đã uống một viên thuốc AKR giúp đẩy nhanh quá trình đông máu,...

Hai tên sát thủ chìa đèn pin vào mặt em!

!

Em tựa vào tường, cố gắng tìm cách thoát thân,...

Ánh sáng từ chiếc đèn chiếu thẳng vào khuôn mặt khiến em nheo mắt lại. Tranh thủ lúc này em cho tay trong túi quần và nhấn tổ hợp phím *10#4- chức

năng gây rối loạn hiện lên màn hình tức thì. Em nhớ ngày trước em hay làm thủ công rất dài, Ken đã chỉ cho em cách nhanh hơn, nhưng giờ em không được nhìn màn hình, rất khó để thực hiện.

Phải sử dụng trí tưởng tượng! Moon đang cố gắng nhớ lại cái màn hình của chiếc laptop ngày trước em được học, sắp đã dậy rất kĩ phần này, bây giờ đã 6 năm trôi qua, em phải nhớ! Thực sự phải nhớ để còn gặp anh.

- Đoàng!- Tiếng súng được bắn ở cự li 5m.

- Sao mày lại nổ súng!- Tên sát thủ nữ muốn để cho con mồi đau thêm chút nữa vì phát súng vừa nãy, và y muốn được bắn con mồi.

- Để nó có cơ hội tìm đường thoát sao? Nó chỉ là một con oắt con, nhưng khinh địch là không tốt, để an toàn thì cho nó một phát súng cho vui!- Tên sát thủ nam lên tiếng.

- Ta không thích, lần tới này để ta bóp cò!- Tên sát thủ nữ tranh dành.

Moon rất đau, viên đạn mà hấn cố tình bắn trượt đang nằm yên trên cổ tay trái em. Vẫn may là hấn không bắn vào tay phải, vì bả vai trái em đã tê liệt, thêm một viên đạn vào bên trái vẫn chỉ khiến cả bên bị vô hiệu hóa. Em cần phải giữ gìn bên tay phải, nếu không khó lòng mà thoát thân. Chúng vẫn đang đòi co, nhân cơ hội này em dùng phi tiêu!

Moon ném hai cái gọng áo bắt ngờ vào mặt của hai tên sát thủ. Do đã được đào tạo và ở cự li gần, hai mũi tên đã trúng đích. Một cái văng vào sống mũi của tên nam sát thủ, còn một cái rơi vào khoeo mắt của tên còn lại khiến lớp vỏ mặt nạ bị rách toạc một đoạn chừng 2cm.

Chạy! Cách tốt nhất của em bây giờ là chạy, chúng theo em rất sát.

Moon giờ chiếc điện thoại lên, vừa chạy và cố không để phát ra tiếng động quá to, vừa tranh thủ nhìn màn hình và phá hệ thống. Chỉ có một cánh tay khiến em bất lợi vô cùng.

- Nó ở đằng kia!- Tên sát thủ đã chiếu đèn pin vào em. Chối quá, Moon vẫn cố gắng thực hiện. Cổ tay em ra rất nhiều máu, nếu không kịp thời cầm máu thì bàn tay trái sẽ bị hoại tử!

“Accept”- Moon nhấn ngay, bộ phận nhiễu từ đã được kích hoạt!

- Bíp! Bíp! Bíp!- đồng hồ đa năng của hai tên sát thủ báo hiệu khẩn cấp, hệ thống thông tin và camera đã bị rối loạn,...

Hai tên ấy vẫn đang chỉnh đồng hồ, em có lợi thế. Em chạy! Chạy rất vội vàng!

- Đuổi theo nó mau!

- Vội gì! Trêu con nhỏ đó tí, đằng nào mọi ngõ ngách ở mê cung này ta chẳng thuộc nằm lòng.

- Mì lại khinh địch rồi!

- Vậy thì cho ta 5 phút! Ta sẽ giết con nhỏ đó!- Tên nữ sát thủ cam đoan.

- ...Thôi được!

Tên sát thủ nữ chậm chậm bước đi,...

Moon đã chạy tới chiếc cầu thang vừa nãy, em loay hoay cố gắng tìm chiếc Usb, nếu không có nó thì sóng sót trở về cũng không toàn mạng, vì văn bản xác minh đã được kí kết, Green đã hết trách nhiệm, Devils không có quyền gì để khiêu nại họ. Mà em biết, giá trị của những con số trong USB không hề nhỏ!

- Tìm gì thế nhóc con!- Tên sát thủ nữ đã tới rất gần.

Chính nhờ vị trí tương đối gần nên xung điện từ của chiếc di động phát ra rất mạnh, khiến chiếc đồng hồ của y báo loạn!

Moon vội vàng trèo lên thang nhân lúc y tháo chiếc đồng hồ, em có được 15s, vì chiếc đồng hồ được gắn khá chắc chắn.

“Thôi vậy! Phải tìm cách thoát trước đã rồi mới quay lại tìm USB”- Moon nghĩ thầm.

“Pin yếu”- Chiếc điện thoại tiếp tục hiển thị trạng thái, em đã để máy hoạt động trong thời gian dài và sử dụng tia sáng diệt khuẩn tiêu tốn rất nhiều năng lượng. Em tạm thời tắt máy, như vậy là hệ thống camera lại trở về trạng thái bình thường. Tên nữ sát thủ đã vất bỏ đồng hồ định vị, nhưng còn tên sát thủ nam, hấn vẫn đang dùng!

Moon lôi xé tạm bên thân áo sơ mi để lấy vải buộc tay trái lại!

- Đoàng!- Một lần nữa tiếng súng lại nổ. Tên sát thủ nữ muốn trả thù vì em đã làm rách chiếc mặt nạ của y.

Em dắt quả, viên đạn vừa mới sượt qua mặt, roi trúng vào tóc. May mắn!

Em tiếp tục sử dụng gọng áo! Phi thẳng vào bả vai phải của tên sát thủ, y đã tránh được. Em đã mất 3 chiếc gọng.

Ngay sau đó.Em cầm nhanh viên đạn đang nóng ném mạnh vào đầu gối tên sát thủ tranh thủ lúc y không chú ý. Đương nhiên vì phải né miếng hợp kim vừa rồi, y không kịp trở tay. Sức nóng của viên đạn khiến chân y tê buốt. Còn em, em đã có một vết bỏng nhỏ khá nặng ở má phải và lòng bàn tay, do lực ma sát và khối khí di chuyển theo viên đạn với tốc độ quá nhanh.

Em chạy tiếp!

- Đoàng đoàng đoàng ! - Tên sát thủ liên tiếp nổ súng. Y quên mất rằng đã dùng hết số đạn trong bao súng.

- Hey! Cho ta mượn súng!- Cô ta dơ tay trước mặt tên sát thủ nam đã tới gần từ lúc nào.

- Thôi đi- Hắn sẽ trực tiếp ra tay. Tên này dày dạn kinh nghiệm và tuyệt đối không khinh địch.

Moon chạy, đột nhiên em ngã ục. Lòng bàn chân em đã trầy máu, rách da, đau ghê gớm!

Em lấy tay quẹt mồ hôi.

“Anh à! Em sẽ trở về để gặp anh! Nhất định là thế!”

Em thở hắt hắt...

Tên sát thủ đã ở ngay sau.

- Bình!- Hắn dùng nắm đấm đầm đấm trực tiếp vào bụng em. Em ngã nhào, hắn dạng hai chân trước mặt, cúi người xuống và xóc nách em lên. Đứng bên trái, khiến em đau dữ.

- Bốp!- Hắn mạnh tay tát thẳng vào mặt em, đồng thời buông tay khiến người em lao thẳng ra phía trước.

Đàn ông không bao giờ dùng nắm đấm với phụ nữ. Nhưng đối với bọn sát thủ thì không bao giờ có khái niệm ấy, dẫu hắn có vào nghề được 30 năm, và em chỉ là một con nhóc.

Mặt em lê xuống gạch. Người ê ẩm. Em cố mở mắt...

Trước mắt em chính là cái USB!

Moon khởi động lại di động.

Tên sát thủ đang tiến đến.

-Bụp! -Hắn dùng cùi trỏ đập mạnh vào lưng em.

- Phụt!- Là máu, lồng ngực không thể chịu được sức nén từ cú va đập, khiến máu từ trong cơ thể trào ra ngoài.

Hắn thật vô nhân đạo. Em không có sức chiến đấu, ngay từ ban đầu đến lúc này. Nhưng em phải cố gắng cầm cự, thà để hắn đánh bầm dập còn hơn dùng súng!

Moon lấy thân mình che đi cái điện thoại, em đang cố gắng chuyển dữ liệu từ Usb vào máy. Chắc chắn chúng sẽ giết em và thu lại USB, vì thế cần phải lưu hồ sơ lại. Rồi may mắn nếu em thoát ra được đây, chiếc điện thoại sử dụng năng lượng Mặt trời sẽ gửi thông tin cần thiết đến “Sếp”.

Máu từ vai và tay chảy ra rất nhiều, chính là lớp nguy trang cho những hoạt động của em. Tên sát thủ ngỡ tưởng em đang cố ngượng dậy!

Hắn định cho một phát quét định.

Hắn dơ gọng súng chìa thẳng vào mặt em. Nếu bắn ở cự li này thì chắc chắn máu sẽ vấy vào bộ quần áo của hắn, nên hắn lùi lại.

Hay là buông xuôi! Làm gì còn lối thoát nữa, dữ liệu mới bắt đầu được gài vào điện thoại, hệ thống triển khai tự động cần phải qua bước kiểm tra, rà soát tính liên tục rồi mới được lưu, mất quá nhiều thời gian, mà với tình hình này thì em không thể thoát ra ngoài tới vùng phủ sóng được.

“Anh ơi! Liệu em có còn được gặp anh không?”

Liệu anh có nhận em không?

Hay liệu anh không phải là anh trai em?

Suốt 17 năm qua, anh trai đâu có tìm em, hay là anh đã chết rồi!”

Tuyệt vọng!- Moon chẳng có gì để chứng minh người thanh niên hôm trước là Mes ngoài linh cảm. Không! Linh cảm đâu phải lúc nào cũng đúng!

Và em quyết định buông xuôi.

...

Arrow và Ken bước ra từ hội nghị bàn tròn, họ dự tính sẽ bay về nước ngay.

“You have a mail”- Giờ Arrow mới mở di động.

“Chắc lại là hộp thoại của mấy lão già xin xỏ đi thay thế công việc ở Green”- Arrow nhún mắt, hần không mở xem và cũng không xóa.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tuyệt vọng

Moon nhìn thẳng vào gọng súng.

Tên sát thủ đã kéo cò, chỉ cần buông tay là khuôn mặt người con gái kia sẽ nát toét (!)

Thời gian như ngừng trôi,...

Trong cái khoảnh khắc sắp gần kề cái chết, người ta thường suy nghĩ lại về cuộc sống...

Mẹ của em cũng đã từng như này, bà đã từng bị dòn vào lối mòn, và một phát súng đã đưa tiễn bà về thế giới bên kia. Em là người chứng kiến.

Em còn nhớ, trước khi chút hơi thở cuối cùng, mẹ đã mỉm cười với em. Đôi mắt mẹ ngấn nước, mẹ rất đau khổ.

Rồi khi em ở cô nhi viện, bọn trẻ đã khinh miệt em, nhưng đôi khi chúng cũng cho em một chỗ ngồi, cũng cho ăn chung và cho em đồ chơi cũ,...

Arrow đã từng đánh em, nhưng hần lại ban cho em sự sống!

Ken cũng coi em như một bao tải để hần chút giận, nhưng lại chính là người đã dạy em học lập trình.

Yun là bạn thân nhất của em, đôi khi làm cậu cáu nhưng cậu vẫn luôn bảo ban em.

Wine là người mà em rất muốn bảo vệ, em không hề biết là ai, nhưng em rất quý cậu,...

...

Khi đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, người ta thường nghĩ về những điều tốt đẹp,...

Còn anh?

Anh đã cho em nghị lực sống!

Vậy mà anh đâu có tốt với em!

Moon buông xuôi rồi, vết thương vẫn chưa ngừng ra máu.

“Liệu đã muộn, phải không anh?”

Máu em đã tràn xuống rồi

Loang lổ những vết ố của thời gian

Những vệt đỏ vô vọng...”

...

Và tên sát thủ bóp cò!

Một ai đó muốn tìm tới cái chết, thật ích kỉ!

Họ giữ bỏ trách nhiệm với gia đình, và xã hội... họ chỉ nghĩ mình sẽ được đến một nơi thanh thản, mà đâu nghĩ đến một ai,...

Liệu sẽ có ai đau khổ vì em chứ?

- Anh đi nhé!- Mes vỗ vai cậu em trai.

- Thì anh cứ đi!- Wine vẫn không dời mắt khỏi cái máy tính.

- Ủ! Đừng đợi com anh!- Mes nở một nụ cười.

Wine nhìn anh. Nhà chỉ có hai anh em, nhưng có bao giờ ăn com chung đâu nhỉ, hầu như Wine toàn đi ăn ngoài. Khuôn mặt Mes lúc này rất lạ, thoáng có chút buồn, nụ cười ấy không giống với khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Mes đứng đợi Arrow rất lâu...

Hai vị sếp giờ đã xuống sân bay, đang trên đường về Devil Buildings. Anh nhắm tính, còn 2 ngày nữa em gái anh sẽ phải thực hiện kế hoạch.

“Mes!”- Arrow nhìn thấy anh. Cả Ken cũng đang tiến tới.

“Nực cười, ta sao có thể để Moon chết được!”- Arrow không thích tình cảm của Mes dành cho em

Hai người vẫn đang tiến lại gần.

-Mes! Nếu cậu sẵn sàng đi thay con nhóc ấy, chúng tôi sẽ ủng hộ cậu- Một số nhân viên của Devils hy vọng Arrow sẽ đồng ý.

Ken bước xuống xe, đột nhiên chiếc điện thoại trong túi rung lên.

Hắn mở ra.

From Green,

Key: 196795976053453434213

Click here!

Ken không tin những gì nhìn vào mắt mình. Hắn phải có người nào đó đã thực hiện giao dịch.

- Arrow! Kiểm tra điện thoại đi!- Ken đưa mắt sang bên Arrow. Kế hoạch đàm phán với Green do Arrow trực tiếp chỉ huy, văn bản xác minh sẽ được gửi tới máy của Arrow, còn dữ liệu sẽ được nhập từ máy của người đến lấy, chuyển về máy của cả hai vị sếp.

Arrow lấy máy ra, hắn đã lại tắt nguồn vì quá nhàm chán những tin nhắn “vô vị”.

“You have 2 mails”.

Arrow mở ra,...

1: 15h56', FRI, Match 23,...

From to Moon

Tôi xác nhận đã giao dịch hệ thống cơ sở dữ liệu số 367 từ Green.

...”

Arrow thực sự bất ngờ, hắn mở tiếp tin nhắn thứ hai, đã nhận được.

!- Tin nhắn đúng y như ở máy Ken.

Bất giác hắn nhận ra, đã quên mất không nói thời gian cho Moon.

!

- Tạch!- Tên sát thủ đã thả ngón tay khỏi cò súng.

Moon nhắm chặt mắt.

1...2...3s...

Tên sát thủ đang nhìn em.

Súng hết đạn!

- Khi thật!- Hắn đã quên không tra đạn.

Nếu may mắn đã mỉm cười với em một lần, thì xin hãy cho em thêm một cơ hội...

Vậy là súng của cả hai tên đều không còn một viên đạn nào. Nhưng không khó để tên cao to lực lưỡng này giết chết một con nhóc, mà chẳng cần hắn, người bạn đồng hành cũng dư sức.

- Đàn ông không nên mạnh tay với phái yếu! Đề ta!

Hắn lùi người lại để nhường đồng đội mình tiến lại gần “con mồi”!

Di động của Moon đã chấp nhận dữ liệu của USB, bắt đầu tiến hành chuyển nạp dữ liệu và sẵn sàng gửi tới “Sếp”.

Khi gần kề với cái chết, bản năng sống trời dậy dù đã muốn buông tay,...

Moon còn một chiếc gọng cuối cùng!

Em đã sẵn sàng!

Tên sát thủ dơ móng tay sắc nhọn đã được gọt giữa tỉ mỉ lên, y định cào nát mặt em!

- Đúng là tính ích kỉ của Phụ nữ!- Tên còn lại lên tiếng.

- Hừm! Thôi thì dùng nắm đấm vậy!- Y vo tròn năm ngón tay và nhắm thẳng chúng vào xương quai hàm của Moon.

- Ọc ọc!- Máu từ khoang miệng trào ra, - Khụ khụ!- Moon không thể làm chủ được cơ thể, đầu em đau điếng, lượng máu trong người cứ voi dần.

- Wow! Tiếp đi!- Tên kia cổ vũ. Hắn khoanh tay đứng nhìn.

- Đau không cô em? Không ngờ nhân viên của Devils cao cấp lại có ngày phải bị lụy trước Green chúng ta- Cô ta nói mà không hề xem xét về tuổi tác cũng như số lượng người. Nếu có thể là một nhân viên cao cấp thực thụ của Devils, hai hay ba lần cặp đôi sát thủ khó mà qua mặt được, nhưng em chỉ là một điệp viên hạ cấp!

- Khụ khụ!- Máu vẫn cứ tuôn ra, em lấy tay lau miệng, cả người em giờ sặc mùi máu. Moon nắm chặt lấy gọng áo, máu đã nhuộm màu cho thanh hạp kim.

Y vẫn tiếp tục, cô ta duỗi thẳng bốn ngón tay, riêng ngón cái cụp vào, dự định sẽ “chặt” vào cổ em. Với động tác dứt khoát và trúng mục tiêu, chắc chắn ngón cổ sẽ đứt, dẫn đến hiện tượng chảy máu trong và tắt thở ngay lập tức.

Nghĩ là làm, cô ta giương tay lên cao.

Chiếc điện sắp hết pin hoạt động chậm quá, em đâu còn nhiều thời gian.

-Phấp!- Moon đã kịp đâm gọng sắt vào lòng bàn tay cô ả. Em vội vàng chạy tức thì.

Mỗi bước chân là một hy vọng, em đang cố gắng chạy xuống hầm.

Em xác định rồi, em chết!

Nhưng vì lòng trung thành, em nhất định phải gửi tài liệu về.

Moon chạy được một vài bước thì cái điện thoại đã hoàn thành việc copy dữ liệu. Em rút ngay chiếc USB ra và ném ra đằng sau, theo cái cách “cổ ý” đánh rơi.

Hai tên sát thủ biết chắc chắn con bé sẽ chết, vấn đề chỉ còn thời gian, và ở đây hoàn toàn bị chặn sóng, chẳng thể nào gửi tin SOS cứu trợ được. Chúng yên tâm tìm vị trí của chiếc USB, để mặc con mồi chờ chết.

Moon chạy vội xuống tầng hầm. Em phải tìm ra cái đồng hồ của tên vừa rồi ném đi, chắc chắn nhờ nó sẽ gửi dữ liệu về.

Đây rồi! Moon mò mẫm cách khởi động, chiếc di động vẫn đang phát huy công dụng của nó, em đang chặn sóng tín hiệu tới đồng hồ của tên sát thủ nam, vạch pin của chiếc di động đã nhấp nháy.

Được rồi, hệ thống công thông tin đã được mở, em nhấn nút “Move” để chuyển hoàn toàn về máy của Sếp.

Mong là kịp đề sếp nhận được.

- Hey! Ta tìm thấy rồi!- Nữ sát thủ tìm được chiếc usb ở góc nhỏ của tường, máu lem nhem đã làm chúng chậm lại mấy phút.

- Khử con nhỏ đi!- Tên còn lại ra lệnh.

Và hai người chúng xuống hầm...

Ánh sáng quá tối, chiếc đèn pin chỉ phát huy được một phần nhỏ công dụng...

Một xác người đang tựa vào tường...

Là cô gái đó,...

Máu chảy loang lổ, xuất phát từ đỉnh đầu, vẫn còn nghe thấy tiếng tí tách rơi của từng giọt, chảy xuống khuôn mặt trắng bệch, đi qua sống mũi, cả khuôn cằm, cổ, bả vai ướt đầm, thứ mùi máu còn rất tươi, chiếc áo sơ mi dày đặc máu, phía dưới, máu đã lan tràn quanh chỗ cái xác, lênh láng... ánh đèn bị phản chiếu lại, thứ ánh sáng tang tóc, đau thương... Cô gái chết rất thảm.

- Hình như nó bị cái thùng trên kia rơi trúng đầu!

- Và cả đỉnh đâm thủng lưng nữa- Tên còn lại nhận xét, máu từ sau chảy rất nhiều, chắc là có cái đinh nào đó cắm ở tường.

Chiếc điện thoại cũng vừa mới sập nguồn.

Tên sát thủ đẩy nhẹ vào cằm em, khuôn mặt em đã đỏ rộp.

- Nó chết rồi!

- Ông chủ có lệnh gọi về!- Tên sát thủ nam vừa nhận được lệnh.

- Thế còn cái xác này!

- Kệ đi, lần sau cho bọn Devils nào xấu sô đến “dọn”, không thì bầu bạn!

Rồi chúng lạnh lùng bước đi.

Cái xác đơn độc, ... máu vẫn tiếp tục chảy...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: May mắn

Arrow thực sự bất ngờ, hấn trách mình bất cẩn, sao có thể quên một chuyện hệ trọng tới như vậy.

Hắn đã định gài người theo sát Moon để bảo vệ, nhưng chẳng ai nghĩ em đi sớm quá vậy.

Đương nhiên người anh của hắn cũng có suy nghĩ tương tự.

Làm sao một cô gái có thể làm được điều đó?-Arrow có chút nghi vấn, mấy lão già của Devils còn chưa chắc dám đi một mình, thế mà một mình em có thể?

Hắn vội vàng gửi thông báo khẩn tới Green. Hắn sẽ nhập cuộc!

Ken lại có cách làm riêng của mình.

Họ lên xe và để lại đám nhân viên đằng sau, trong đó có Mes. Anh vẫn chưa hay tin gì!

Yun đang đứng trước ngã rẽ, nếu hôm ấy, cậu theo em, thì hôm nay cậu đã không phải hối hận,...

Giờ cậu có cảm giác gì đó...cậu nhớ em!

Arrow phi thẳng xe tới Green, hấn đi một mình.

Hắn lao luôn vào cổng tòa nhà, dù có vài người đang đứng ở đấy. May là họ đã kịp nhảy ra bên lề. Tốc độ của hắn nhanh khủng khiếp.

Hắn không mở cửa xe, mà dùng chân đạp mạnh. Hắn đang nổi giận!

Hắn đi rất nhanh lên lầu và tới “Sảnh”.

- Ngài Báo (Arrow)! Rất vui vì ngài đã đến- Ông già ra vẻ niềm nở, trong lòng ông đang lo tới não ruột.

- Cảm đi! Người của ta đâu?- Arrow như hét vào tai ông già.

- Ngài bình tĩnh, chúng tôi đã đưa cô ấy về rồi mà!- Ông ra giọng ngọt nhẹ. Thực sự cách đây ít phút, ông vừa nhận được tin báo từ của cô gái đó.

- Đưa về theo cách nào?- Arrow đang nhìn ông già bằng ánh mắt hình viên đạn.

- Ngài yên tâm, chúng tôi đã cử người bảo vệ theo sát, đảm bảo không có rủi ro- “Tên nhóc này, mi mà không phải Báo thì ta đã cho mi no đạn rồi, con nhỏ đó là nhân viên của mày thì sao nào? Đã hoàn thành giao dịch rồi còn nhiều lời!”- Ông ta nghĩ thầm.

- 100% vốn và lãi trong sàn chứng khoán chuyển hết về Devils, kèm theo 2 năm khóa vận giao thương với Devils- Arrow nói mà không nể nang người trên.

- Ngài nói gì vậy? Đã giao kèo Devils lấy 60%, còn chúng tôi chỉ 40%, cam kết đã được xác lập, sao ngài lại thay đổi?- Ông già khó chịu.

- Vậy hay thích bị nuốt luôn!- Cái mạng sống của lão này chẳng đáng giá đối với Arrow, ông ta chết đi thì người khác lên thay, chuyện rất bình thường, nhưng Arrow muốn trừng phạt chúng, vậy thì cách tốt nhất là đánh vào kinh tế.

- Hạ nhiệt nào! Bay đâu, dâng trà!- Ông ta ra lệnh- Ngài cho tôi biết lí do, chúng tôi đã làm gì phật ý Devils?- Tiếp tục tỏ ra nhường nhịn người mà kém ông ta gần 40 tuổi, ông thấy rất nhục, nhưng phải chịu thôi.

- Nhân viên của ta đâu?- Arrow chắc chắn khi hắn gửi tin đến Green lúc vừa rồi, chúng phải dừng tay lại ngay với Moon, mong là mọi chuyện chưa quá muộn.

- Ngài cứ về nghỉ là nhân viên của ngài cũng về liền!- Ông ta đành nói vậy.

- Chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ!- Hai tên sát thủ sau khi đã thay đổi trang phục lập tức về trình diện. Lũ người dưới đã không kịp ngăn hai người vào trong sảnh.

- Đoàn! Đoàn!- Arrow rút súng và bắn liên tiếp hai phát súng vào đúng cổ họng của cả hai tên.

Dẫu hai người đó có là sát thủ cao cấp, luôn mặc áo chống đạn, nhưng Arrow chỉ hạ thủ trong vòng 1s.

Hai tên sát thủ chết ngay tức khắc, dù chúng đâu trực tiếp sát hại em, và Arrow cũng không chắc chúng đã đi làm nhiệm vụ gì!

- Ngài hơi quá rồi đấy!- Ông già không thể nhịn nổi, ai đòi lại để cho Devils bắn chết người của mình ngay tại sảnh của chính mình. Máu bắn tóe vào tận tay áo của ông ta.

- Muốn tồn tại thì giao người ra đây! NGAY LẬP TỨC!- Mắt của Arrow long lên đáng sợ.

- Cô ấy đã về Devils an toàn rồi mà! Nếu không tin ngài có thể về kiểm chứng!

- Để mà các người tẩu sang nước ngoài chắc!?!

- Ngài nói gì vậy! Mà nói thẳng ra, theo bản cam kết, chúng tôi không có trách nhiệm về an toàn của cô gái.

- Xoảng!- Arrow ném ngay cái cốc thủy tinh vào tấm bản đồ treo trên tường. Lớp kính bao bọc bên ngoài vỡ vụn.

...

Một vài nhân viên nội gián của Devils đã tìm tới khu nhà cổ theo lệnh của Sếp lớn,...

Cái xác đã biến mất!

Trước đó,...

Chiếc điện thoại sập nguồn đúng lúc nó hoàn thành nhiệm vụ.

Hai tên sát thủ được lệnh ông chủ phải về gấp.

Moon bị ngất lịm.

...

Em tỉnh dậy sau đó một lúc, đầu em như vừa có cái gì rơi trúng! Cả người em có một lớp keo dính dính.

Lúc vừa rồi, em đang loay hoay với cái đồng hồ của tên sát thủ và cố tìm đường thoát thân, em đã va vào một ván gỗ trên tường, khiến lớp dầu đen trên cao rơi xuống,...

Em bất tỉnh vì cả thùng dầu rơi xuống đầu, may mà không trúng hẳn vào đầu. Thế là nước dầu đen ngòm từ đầu cứ thế mà chảy xuống, ...

Bà vai cũng bị hộp sắt ấy rơi vào, khiến nó rỉ máu, máu và dầu không tan vào nhau mà chỉ đan xen.

Cộng thêm thể lực rất yếu, lúc ấy trông em chẳng khác gì một xác chết!

Giờ em vẫn còn rất đau.

Thứ chất lỏng này nếu nhìn thoáng qua thì giống thật là máu, và chúng cũng không có mùi gì, chỉ phảng phất mùi máu của em. Em cố gắng đứng dậy.

Hai tên sát thủ đâu rồi? Mà giờ em không đủ sức để suy nghĩ gì thêm nữa. Em đói và mệt, mất máu quá nhiều.

Em tiến tới chỗ cái đồng hồ và di động. Em bật nguồn máy, may mà có hời pin, nhưng chỉ dùng được thêm một ít thôi là sẽ tắt, em cần nhanh chóng rời khỏi chỗ này!

Kết nối hai thiết bị, em cũng tìm được lối ra gần nhất, dạ dày em đang kêu dữ dội. Em cần phải nạp năng lượng ngay lúc này.

Và Moon lết từng bước,...

Vết dầu đã khô và máu cũng vậy, chẳng để lại dấu chân em.

...

Hôm nay, vẫn có trăng!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Ken

Moon choàng áo Vest lên người, nhưng trông em vẫn rất thê thảm.

Mặt mũi thì lem nhem, nước dầu đen xỉ đã khô kết bám vào khuôn mặt, mái tóc thì bết thành từng cụm, còn chiếc quần màu nâu em mặc gần như được nhuộm màu đen.

Moon vẫn đang tò ra bình tĩnh, em không muốn để người dân xung quanh phát hoảng vì bộ dạng này.

- Cháu gái! Cháu bị làm sao thế?- một người hàng nước tốt bụng thấy vậy liền hỏi thăm.

- À! Cháu đang đóng phim- Moon giả bộ- Cháu là người đóng thế! Hi hi!

- Thế à! Phim gì mà ghê quá!- Mấy người tò mò.

Moon vẫn cố tươi cười để che đi những mệt mỏi và đốn đau của thể xác. Trông em giống như một diễn viên thực thụ.

- Phim hành động! Cháu phải giữ bí mật! Đạo diễn không cho cháu nói! Chú ấy bảo cháu đi xung quanh một vòng để người ta nhìn xem có thấy sợ không? Hi hi!

- Ta thấy giống phim ma hơn! Haha! Mà cái nước màu đen này là gì vậy? Còn cả máu nữa? Chắc là tiết lợn hả?

Moon cười cười, là máu của em chứ còn gì nữa.

- Không, phẩm màu hết! À, bác cho cháu xin ngụm nước với!- Moon khát khô cả họng, em còn đang đói nữa.

May mắn đã để em còn tồn tại, và cũng để em được gặp lại anh!

Moon sau khi đã “tẩy trang”, em quyết định về báo cáo, một phần em muốn được gặp anh. Em đã hoàn thành được việc của Sếp giao, “LOẠI HA ĐĂNG NHƯ CÔ MÀ ĐỦ TƯ CÁCH LÀM EM TÔI À!”- Em đã vì câu nói này mà quyết tâm.

Trên con đường vắng, vẫn chỉ mình em đơn độc, mỗi mòn từng bước chân,...

Ken đang ngồi trong xe, hấn cũng đi con đường đó.

Hấn thấy cái dáng người quen quen, mái tóc cắt ngang vai...

“Moon (!)?”

Hấn bước xuống xe.

Moon không bao giờ mặc áo bó sát người đến thế.

Em mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ, và quần Jean.

Moon nghe thấy tiếng ô tô dừng lại và cảm nhận một người nào đó đang ở phía sau. Em quay người lại theo phản xạ.

Hấn nhìn em từ trên xuống dưới, khuôn mặt em giờ đã hồng hào hơn nhưng vẫn thiếu sức sống.

- Làm gì ở đây?- Hấn lên tiếng, giọng hấn trầm ấm, nhưng luôn miệt thị.

- ...- Moon rất muốn trả lời sếp, nhưng có lẽ vì quá sợ nên em cứng lưỡi. Cổ họng bị nghẹn ứ.

Hấn mạnh tay tát em! Không hiểu hấn nghĩ gì. Có lẽ vì là thói quen.

Tay hấn có nước! Hấn đưa tay lên, là máu!

Chiếc nhẫn cái trên tay đã cứa vào khuôn mặt kia.

Moon thậm chí còn không đủ sức ngượng dậy, em nằm im. Máu chảy dài trên má, hấn đã quệt đúng vào vết bỏng của em.

Hấn ngồi xuống bên cạnh, mạnh tay xấn tay áo em lên, đứng bên trái.

Không nằm ngoài dự đoán, Moon mặc chiếc áo màu đỏ để che đi vết thương bên trong. Hấn kéo áo rất mạnh khiến tay em co lại.

Hấn nhẹ tay hơn, sờ bên ống quần phải. Máu đã tụ lại bên trong khiến cả một chỗ da thâm tím.

Moon thờ mết. Giờ hấn có đánh em thì em cũng không cảm thấy đau nữa, vì quá đau rồi. Em mặc kệ!

Và em ngất lịm trong vòng tay hấn, hấn đưa em về phòng.

Moon được chăm sóc cẩn thận dưới tay nghề của những bác sĩ chuyên nghiệp. Chỉ sau vài tiếng, em hồi sức.

Mọi thứ vẫn rất mờ ảo, em nhắm mắt rồi lại mở ra để điều tiết. Đây là đâu?

Em đã từng đến đây rồi thì phải? Rất quen, tất cả đều được phủ màu trắng! Là phòng của em hồi trước!

Moon cảm thấy tay em đỡ đau nhiều, cảm giác êm ái vô cùng. Máu đang được truyền vào tay em.

Là máu! Một lốc máu treo trên cao, từng giọt nhỏ xuống, đi vào cơ thể em.

- Phụt! - Em giật mạnh. Em không cần thứ máu này, em muốn máu của anh! Từng giọt máu lạ chảy vào, càng khiến em xa lạ với anh hơn.

Em thuộc nhóm máu AB, loại máu chuyên nhận, nên bất kì loại máu nào khác cũng có thể phù hợp. Em không thích điều đó, em chỉ muốn chảy chung một dòng máu với anh.

- “Ring!”- Điện thoại em đổ chuông, em cố gắng với tới.

Một tin nhắn.

Từ...

Anh!

“Tôi không hề biết cô là ai và cô đang có âm mưu gì, nhưng tôi cảnh cáo: tuyệt đối không được gọi “anh” trước mặt tôi. Tôi có em gái, nhưng em tôi đã chết cách đây 17 năm. Cô chẳng là cái thá gì mà có quyền được làm em tôi. Một lần nữa mà còn thái độ như vậy, tôi sẽ cho cô vĩnh viễn rời khỏi thế giới này”

Moon thực sự sốc, em không tin vào những gì nhìn thấy. “Em tôi” sao cái từ ngữ ấy lại phũ phàng với em thế. Anh đã xác minh chưa mà có quyền nói như vậy...

Em ngột thở quá, em quần trí rồi, trong đầu mòng mòng những suy nghĩ tiêu cực.

- Vậy nếu em chết thì anh chịu nhận em chứ?- Moon gào lên. Em ném túi máu vừa rồi xuống sàn, khiến túi bọc và máu chảy ra,...

Moon chạy ra khỏi giường, em đi tới bếp,...

Ken bước vào.

Nhìn em, ...

- Anh à! Sao lại đối xử với em như thế chứ!- Moon vẫn tiếp tục gào, nước mắt lã chã, em không quan tâm đến sự có mặt của hấn.

Hấn vẫn để yên thế, gào cho khuây khỏa rồi một lát sẽ thiếp đi.

Nhưng không như dự đoán của hấn, em gào, gào rất to...

Rồi đến khi cổ họng khô cứng, em ngồi thừ xuống kệ bếp, bất động. riêng con mắt vẫn đau đáu nhìn về phía xa...

Hấn thấy chiếc điện thoại trên giường, có một vài dòng chữ trên màn hình.

Xem thư của người khác là không hợp pháp, nhưng hấn là sếp, hấn có quyền. Của bất kì ai hấn không quan tâm, nhưng nếu của em, hấn muốn đọc.

“Tôi không hề biết cô là ai và cô đang có âm mưu gì, nhưng tôi cảnh cáo: tuyệt đối không được gọi “anh” trước mặt tôi. Tôi có em gái, nhưng em tôi đã chết cách đây 17 năm. Cô chẳng là cái thá gì mà có quyền được làm em tôi. Một lần nữa mà còn thái độ như vậy, tôi sẽ cho cô vĩnh viễn rời khỏi thế giới này”

Ken đang nghĩ về Mes, hôm trước hấn còn dự định đi thế chỗ Moon, sao giờ lại không nhận em?

- Phập!

Ken quay lại, bàn tay Moon đã vậy máu.

Ken chạy như bay tới chỗ em,...

Em mỉm cười, thánh thiện,...

Từng giọt nước mắt lăn trên đôi bờ mi,...

Em mãi nguyện!

Trông em chẳng khác gì một thiên thần,...

Em đã tự đâm vào bụng mình.

- Làm ơn! ... Hãy để tôi chết!- Moon nói rất nhỏ, em chưa hoàn toàn hồi phục, cộng thêm vết thương ở bụng, da mặt em tái nhợt.

Máu bắt đầu ứa ra, ừng ực, nhiều lắm,...

Tay em vẫn cầm chặt con dao,...

Chết như thế này đau lắm em à! Vết thương này chưa lành, lại đến vết thương kia, nỗi đau cứ tiếp nối.

Em không thể chịu được nữa, gánh nặng đã đè bẹp đi đôi vai mỏng manh của em rồi.

Em không thể tiếp tục sống và chịu đựng, em không muốn bị đánh, cũng không muốn cô độc, em muốn được giải thoát.

Ken nhìn em, đôi mắt em cầu cứu hần, em chỉ xin hãy buông tha,...

Em khề nhấn mặt, nuốt nước miếng, em đau, em đang rất đau, ... da thịt em trách em nhiều lắm, em đã quá vô tình với bản thân mình.

Lại là nụ cười ấy, Ken ghét nhìn thấy nó, một nụ cười thánh thiện, nếu như là trước đây, hần sẽ đánh em để em không được phép cười, nhưng giờ sao khó quá, em đã làm thế xác mình đau gấp bội phần...

Em mệt, hơi thở cứ thế mà yếu dần, người hần quá nóng hay vì em đã lạnh,...

Ken toát mồ hôi. Hần sợ, đột nhiên hần lo lắng vì sẽ không được nhìn ánh mắt ngây ngô và nụ cười hồn nhiên của em nữa.

Trong bất kì hoàn cảnh nào, em vẫn luôn cười, vì mẹ đã dành cho em nụ cười cuối cùng,... Em đã từng bị hần dọa nạt, hần từng đã nhốt em vào phòng lạnh, đôi lần bắt em đứng dưới mưa, khi thì bị hần tát, rất đau,... thế mà đến lúc này em vẫn không hồi lí do.

Em đã chấp nhận những việc làm thô bạo của người khác như một lẽ đương nhiên. Vì em hạ đẳng, em vô học, em không gia đình,...

“Mẹ em làm gián điệp!”- Em luôn ý thức được điều đó.

Em phục tùng cấp trên, dẫu cho họ chẳng coi em là một con người...

Số phận của em là vậy, sống để chịu đựng, hy sinh cho những trò tai quái của bất kì ai khác,...

Em thêm được tình thương, thêm sự ôm ấp che chở,... nhưng ngoài mẹ ra em chưa từng được hưởng. Em không biết cái vị của hạnh phúc nó thế nào? Sao ai cũng có mà riêng em thì không?

Nỗi đau về tinh thần đã áp đảo thể xác, thà rằng là trăm nghìn mũi giáo có đâm thẳng vào em thì cũng không đau đớn như thế này,...

“Mẹ ơi! Con sắp được gặp mẹ rồi!”- Moon lầm nhảm, em cảm nhận thấy ánh hào quang đang soi chiếu con đường mịt mù quanh em.

Hạnh phúc chỉ cách em một bước chân.

Ken lau nước mắt cho em, hần cảm nhận thấy từng thay đổi trong cơ thể sống này, mỗi lúc một lạnh dần,...

Gió lùa mạnh vào cửa sổ, rèm cửa tung bay, ánh mặt trời hé sáng,...

Những đứa trẻ với đôi cánh trên vai đang bay tới, chúng sẽ đưa em đi!

Ken có cảm giác sắp mất đi một thứ gì đó rất quý giá, hần ích kỉ, hần không muốn để tuột mất ...em.

Khuôn mặt hần giờ cũng đã dính máu của em, hần không muốn con tim kia ngừng đập.

Không do dự thêm bất kì giây phút nào nữa, hần bế em lên.

Đặt em nhẹ nhàng xuống giường.

Hần sẽ trực tiếp sơ cứu. Nếu không sẽ muộn mất.

Ken lấy bông băng ngay trong ngăn kéo.

Hần mạnh tay rút con dao ra, máu bắn lên vào mắt hần.

Nhất định không thể để người con gái này chết.

Hần rắc thuốc sát trùng và băng lại nhanh chóng. Hy vọng vẫn còn kìm được máu.

Hần đã từng giết rất nhiều người, một cách rất tàn độc.

Nhưng người con gái này, dù đã cầm súng và bắn hần, nhưng hần chưa một lần nghĩ sẽ giết em!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Quá Khứ

Ngoại trừ Ken, thì chẳng ai biết giờ em đang ở đâu.

Mes rất buồn. Anh có lí do của riêng anh.

Anh nghĩ, mình sẽ đi thay em gái. Và có thể sẽ chết.

Anh không nhận em, vì anh muốn em hy vọng về một người anh nào đó vẫn còn tồn tại, để dẫu anh đã ra đi, em vẫn tiếp tục sống.

Anh thương em nhiều lắm, hơn tất cả, cả cậu em trai chảy chung dòng máu của anh nữa. Vì em côی cút, em không được nhận tình thương.

Cha đã từng rất nhiều đêm thức trắng, anh biết, ông nghĩ về mẹ và em.

Cả cha, mẹ và anh đều không xứng với em. Em là một con người lương thiện. Còn cha, mẹ, và anh thì không. Đặc biệt là anh! Đôi tay anh sặc mùi máu, mỗi khi anh dí súng vào bất kì ai, ánh mắt anh khát máu, anh vô tình và lạnh lùng. Anh thừa nhận điều đó. Nếu anh vòng tay ôm lấy em, em sẽ nhận ra anh thực sự là một ác quỷ, anh đã coi Devils như tâm hồn mình rồi. Điều đó chẳng phải trái lại những nỗ lực của mẹ hay sao?

Mẹ đã từng nói với anh: “Nhất định hãy để em con được chọn con đường của riêng của em”- anh muốn giữ lời hứa đó. Và anh chắc chắn, em sẽ không chọn Devils, thế thì làm sao anh nhận em được chứ!

Anh hy vọng Moon của anh sẽ được sống dưới một bầu trời màu xanh.

Nhưng anh đâu hay biết, tin nhắn đó, làm em đâu còn tha thiết cuộc sống này!

- Đã hay tin gì chưa?- Poise lên tiếng phá tan bầu không khí của 3 con người còn lại.

- Sao vậy?- Rìng tiếp lời.

- Devils đã san phẳng toàn bộ tập đoàn GREEN.

- Gì cơ??? Chúng làm vậy nhằm mục đích gì?- Yun giật mình nhìn cậu bạn.

- Hồi chưa! Hình như là vì tranh chấp lợi nhuận- Poise cũng không rõ.

- San phẳng tức là...?- Luci vẫn chưa hình dung được sự dã man của những con người đó.

- Theo một số trinh thám cho hay, bọn Devils đã chôn sống mấy lão già bên Green, đập nát toàn bộ hệ thống cơ sở vật chất và chiêu mộ nhân tài của Green. Dấu chấm hết cho sự hoạt động tròn 5 năm của tập đoàn mafia này. Một phần Devils cũng muốn tung đòn cảnh cáo những thế lực phản. động và chống lại chúng, trong đó có chúng ta.- Poise nhận định.

- Hay tranh thủ đợt này ta giải mật vụ vào Devils- Yun đưa ra một ý kiến.

- Được đấy!- Luci ủng hộ, hơn ai hết, cô căm thù Devils.

Bốn người trẻ tuổi họ nhìn nhau, đồng nhất ý kiến.

- Sai lầm đó các con!- Mẹ Yun lên tiếng- Devils không dễ để các con xâm nhập vào được đâu.

- Thời gian và kinh nghiệm sẽ giúp chúng ta có thể!- Rìng tiếp lời.

- Mẹ có một người bạn, cô ấy ít hơn mẹ chừng 5 hay 6 tuổi, được gài làm mật giám cho White. Sau chừng vài năm lập được kha khá kì tích cho Devils, cô ấy đã bị chúng giết một cách rất tàn độc.

- Đây là do cô ấy không biết che đậy thân phận!- Yun nghĩ nếu là nam giới sẽ dễ dàng tiếp cận với Devils hơn.

- Không! Devils rất tinh tường, cô ấy đã bị phát hiện ra thân thế sớm, nhưng chúng vẫn cho cô ấy được làm việc. Chúng muốn ăn miếng trả miếng, chúng ta gài người vào, chưa kịp thu được thông tin gì, thậm chí White còn tạo rất nhiều điều kiện cho cô ấy, thế là chúng nghiễm nhiên có được những phi vụ thành công của cô, xong rồi thì ra tay sát hại. Ban đầu White ngưỡng tưởng đã đưa người vào sâu bên trong cơ quan của địch, ai ngờ đâu, chúng quá cao tay. Bên ta không những bị mất người, lại còn làm không công cho chúng- Mẹ Yun hẳn phải có rất nhiều kinh nghiệm.

- Chà! Vậy thì khó quá!- Luci chau mày, nếu tổ chức cử người tới Devils, chắc chắn cô sẽ xin đi bằng mọi giá.

- Ủ! Chẳng biết khi nào chúng ta mới có thể hạ được chúng. Cũng có thể câu trả lời là không bao giờ.- Người mẹ nhìn vào những đứa con. Đã có rất nhiều người ở tuổi bà phải chết dưới súng của Devils, liệu sau này, chúng có toàn mạng!

- Không! Nhất định sẽ có một ngày Devils sụp đổ!- Ring nói như đinh đóng cột.

Định mệnh sẽ cho ta câu trả lời!

Điều gì phải tới rồi sẽ tới!

...

Ken ngồi ở hàng ghế bên cạnh giường em nằm. Hấn đang suy nghĩ về em.

Hấn gặp em lần đầu tiên ở trại trẻ mồ côi. Chắc em cũng chẳng biết.

Hôm ấy hấn đi khảo sát một vòng quanh Devil Buildings, nên tiện rẽ qua cô nhi viện. Hấn đi một mình. Thập thò đằng sau bức tường lớn, là bóng của một đứa trẻ con, hấn đi lướt qua. Ánh mắt của con bé rất sáng, trông nó có vẻ như đang bị bắt nạt, hấn không quan tâm.

Lần thứ hai, thật tình cờ, Arrow dẫn con bé đến. Áp lực công việc đè nặng lên hấn, khi ấy mới chỉ là cậu nhóc 14, vì vậy hấn cần phải xả stress. Arrow đã dùng từ “cho”.

Con bé chẳng có cái gì đặc biệt, ngoài đôi mắt rất sáng. Hấn nghĩ, muốn giết con bé chẳng cần đến súng, nhưng đột nhiên hấn lại có thú vui kì quặc, là ném cái nơ màu xanh mà mẹ hấn tặng vào chuồng chó, bắt con nhóc lấy. Hấn biết thừa khi có mặt hấn ở đây, lũ chó sẽ chẳng dám động vào một sợi tóc của nhóc con, chỉ là hấn muốn thử xem nó dừng cảm tới mức nào.

Nhưng cũng khá ngạc nhiên đấy, con nhóc cũng nhanh nhẹn và thông minh lắm.

Hấn ghét nhất nhìn con bé cười. Trông thật là đáng ghét! Bởi lẽ ở Devils, chưa ai “dám” cười cái nụ cười trong sáng và “không có chút tham vọng”. Thế là hấn tìm mọi cách để không cho nó cười. Nhưng sau lưng hấn, con bé vẫn ngây ngô, cười trên những nỗi đau.

Nó có một người anh trai. Hấn cũng có một người em gái.

Nhưng anh trai nó được nhiều hơn hấn, về tình thương. Từ lúc sinh ra, chưa một lần mẹ bế hấn. Thậm chí lên 5 tuổi cha mới nhìn mặt hấn. Họ bảo, cha mẹ muốn rèn cho hấn tính tự lập, và vô cảm, “Không được tin vào bất kì người nào, có khi là chính bản thân mình!”.

Hấn ghét cái tình thương nó dành cho anh trai.

Nhưng cái để làm hấn day dứt, đó là Ropez đã bắt “đồ chơi” của hấn phải ăn thức ăn của con Frang. Ngay lúc ấy hấn chỉ muốn lột da cô ả. Hấn tuy rằng rất khinh thường con nhóc, nhưng chưa một lần làm trò đó với nó. Sau lần ấy, hấn đã rèn cho cả thầy 200 con chó, phải biết e sợ con nhóc, và ngay cả cún cưng của hấn cũng không ngoại lệ. Nhưng nó ghét con Frang mất rồi. Con chó chẳng làm gì nên tội, nhưng con nhóc lại ghét nó, trong khi hấn rất quý con chó. Vậy nên trong một thời gian dài, hấn cũng chẳng nhìn mặt con chó luôn.

Vì sao hấn lại thế nhỉ!?

Hấn ghen tỵ. Vì hấn muốn, có được tình thương của con nhóc.

Rồi hấn quyết định cho con nhóc ở chung khu biệt thự, mà người ta xây dựng nhằm mục đích cho những người tình của hấn. Hấn tuyệt nhiên không cho bất kì cô nàng nào khác vào. Hấn dạy nó học, không phải vì hấn muốn nó làm việc cho Devils, mà hấn muốn nó phải làm việc cho bên Angels, làm việc tốt.

Hấn chờ đợi con bé sẽ coi mình như một người anh, nhưng hình như nó chẳng coi hấn là gì hết.

Con bé được cử đi tập huấn ngay tức thì, lúc này, dường như hấn đâu còn coi nó như một người em!

Rồi khi con bé Moon ngày nào giờ đã lớn, hấn vẫn dõi theo. Em cũng chẳng biết hay em chẳng hề quan tâm.

Hấn hay ngồi ở lầu 2 quán cà phê Victoria. Ngày ngày em hay đi cùng với một người nào khác. Em cười rất hồn nhiên với người đó, dù đôi lúc cậu ta tỏ ra khó chịu.

Chính hấn đã tự tạo rào cản với em, nếu hồi bé, hấn đối xử tốt với em, có khi giờ này em cũng đã coi hấn là anh.

Còn giờ thì em đang ở bên hấn đây.

“Arrow đã ban cho em sự sống.

Em đã tự lấy nó đi.

Và giờ, ta mới là người đem lại sự sống cho em”

Một khi Arrow đã đem em đi “cho”, thì “đừng hòng mà” lấy lại!

Moon mở mắt. Em đã ngủ rất lâu.

Lại là cái phòng quen thuộc.

Thế mà em đã mong đây là công thiên đường!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Cút!

Ken đứng dậy, hần về phòng.

Em vẫn nằm im đấy, đang suy tính một vài điều gì đó. Nếu đã hạ quyết tâm, thì bằng mọi giá sẽ thực hiện được.

...

- Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!- Mes liên tục bắn xối xả vào hồng tâm. Không phát nào anh bắn trượt.

- Hôm nay anh sao vậy?- Perry tiếp đạn cho anh.

Perry chính là người cai quản Devils.3. Giống như hai người anh trai, cô là một phụ nữ rất quý phái, và độc ác. Tuy nhiên, đối với Mes, cô rất dịu dàng.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!- Mes vẫn tiếp tục bắn. Anh đang tức giận. Hẳn phải có lí do gì khiến Arrow “luộc chín” bọn Green, anh không mong muốn Moon gặp phải điều gì tồi tệ.

- Dừng lại đi! Bắn liên tục sẽ làm co giật dây thần kinh đấy.

- Im!- Giọng anh hoàn toàn trống rỗng.

- ...- Thực sự rất bất ngờ, chưa bao giờ có ai dám ăn nói như vậy với Perry ngoại trừ hai người anh. Xét về vị trí cấp bậc, rõ ràng cô thuộc vào hàng danh giá, chỉ xếp sau Đại Bàng Trắng và Báo, trong khi người thanh niên này chỉ là nhân viên của Đại Bàng Trắng. Anh đã chộc tức cô rồi đấy. Lần đầu tiên, chỉ vì một lí do nào đó mà anh gắt lên ngay với chính bạn gái mình.

Perry bỏ đi. Mes cũng chẳng đuổi theo. Anh thuộc tuýp người lạnh lùng.

...

Ngay từ hồi nhỏ, Moon đã bị bóng đè, có thể do phải chịu nhiều ám ảnh từ cái chết của mẹ. Giống như một con ác mộng vậy, em cứ nằm mê man, rõ ràng hình dung ra được từng chuyển động của cuộc sống, nhưng không tài nào mở mắt ra được. Cái con mê như có ai ấn chặt tay trước ngực, khó thở, muốn mở mắt để thoát khỏi giấc mộng, thì lại như bị kẹp chặt mí mắt. Nên em để một con dao dưới gầm giường. Theo quan niệm âm dương, con dao như một lá bùa hộ mệnh, khiến những loài ma quỷ chỉ có thể quanh quẩn, lẩn vẩn xung quanh, chứ không thể đi vào giấc mơ của em được.

Giờ thì em vẫn còn để con dao ở đó.

Em khẽ xê người, nâng tấm nệm giường, lấy con dao đó ra.

Ken kiêu gì chẳng mang vát những con dao ở kệ bếp đi, nhưng chẳng thể ngờ lại còn sót lại một con dao găm.

Moon tựa lưng vào giáp giường, em duỗi thẳng chân, phủ tấm chăn mỏng lên.

Tất cả căn phòng đều màu trắng, không ngoại trừ cái chăn.

Moon rút lưỡi dao ra.

Bóng loáng!

Con dao rất sắc, vì chưa được sử dụng bao giờ.

Em nắm chặt lấy chuôi dao.

Nhìn vào cái chắn.

Em sẽ không thấy máu của chính mình, vì đã được một màu trắng tinh khiết che phủ.

Em giờ cao lưỡi dao lên, vai em khẽ nhói đau, vết thương ở bụng cũng chưa lành.

Moon nhắm mắt.

Em sợ đau! Nhưng nếu khi mà giương cao, lúc thả xuống, có thấy hơi hận cũng đã muộn. Quán tính chỉ cho phép con dao đi theo đường thẳng. Mất máu một chút là sẽ bất tỉnh và lịm đi ngay.

Em dám!

Moon đưa mạnh tay mình xuống, lưỡi dao thật vô tình!

- Phập!- Chiếc chắn màu trắng đã vậy máu. Những giọt máu rất tươi, hơi ấm của chúng vẫn còn y nguyên như trong cơ thể.

Nhưng tại sao em lại nhìn thấy được máu?

Là máu của Ken.

Hắn đã lao vào phòng kịp lúc. Hệ thống camera đã giúp hắn đến kịp.

Lần đầu tiên có người làm hắn chảy máu. Những giọt máu rất đỏ, máu chảy ra nhiều, vì thể trạng của hắn vốn rất khỏe, hệ tuần hoàn tương đối tốt, nên máu luân phiên được chuyển qua lại giữa các bộ phận trong cơ thể nhanh chóng.

Moon vẫn chưa biết phải làm gì! Em đang hoảng.

Con dao dừng lại ngay khi chạm tới cái chắn. Còn tay hắn, vì bóp chặt lưỡi dao, nên ứa máu.

Hắn vẫn nắm rất chặt con dao. Từng đường gân xanh nổi lên trên đôi tay rắn chắc.

Rồi! Giờ thì Moon mới tỉnh táo. Em vội vàng lấy băng, quấn quanh tay hắn.

Em đã làm “Sếp” bị đau.

Ken ném ngay con dao xuống sàn, hắn không muốn em có cơ hội động vào.

Hắn để em băng tay cho. Rõ ràng là tay hắn bị thương, nhưng tay em lại run run. Em sợ!

- CÔ BỊ SA THẢI!- Ken nhìn thẳng vào mắt em. Cái giọng của một chủ nô trước một con nô lệ.

Moon không dám nhìn hắn, em vẫn đang quấn tiếp băng.

“Nếu đây là cách duy nhất khiến em không tự tử nữa, ta chấp nhận mất em!”

Sau câu nói này, giữa Moon và Devils không còn bất kì mối ràng buộc nào. Giờ, Moon được tự do!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bệnh

Ken bỏ đi tức thì. Mấy ngày hắn không quay về đó.

Phụ nữ bên cạnh hắn rất nhiều, nhưng hắn chẳng cần gì hết.

Khi quay lại, em đã đi rồi!

Moon đang tìm cho mình một chỗ ở. Em có nên quay về cái nơi mà em đã học lớp 12 không nhỉ? Chẳng còn chỗ nào khác để đi, nhưng em không thích.

Ở thế giới đó, ai cũng không chào đón em.

Giờ em lại muốn được ở Devils. Em muốn được chứng minh cho anh thấy, em là ai!

Nhưng bị sa thải rồi, em biết làm gì đây...

Cỗ lễ ông trời không để em chết, nên nếu muốn tự tử, em cũng chỉ làm đau bản thân thôi.

- Moon! - Có ai đó gọi em.

- Dạ!- Moon quay lại lễ phép, em vẫn chưa ra khỏi Devils.

- Em vẫn còn sống sao? Mọi người cứ tưởng em chết rồi cơ đấy- Là Perry.

- Cứ để mọi người nghĩ như vậy đi ạ! Dù sao em cũng đã bị sa thải!- Moon rầu rĩ.

- Thành công mà, sao lại bị sa thải?

- Sếp bảo vậy ạ!- Moon ngượng cười.

- Vậy đã có nơi để đi chưa?- Perry quan tâm, riêng đối với Moon, cô cư xử rất tốt. Từ nhỏ, Perry đã chứng kiến cảnh em bị hai ông anh hành hạ, không hẳn là thương hại, nhưng dù sao, cô thấy hai người đó quá nhẫn tâm.

- Em cũng đang suy nghĩ. Nói thực thì em vẫn muốn ở đây!- Moon chỉ mới tiếp xúc với Perry một vài lần khi tiếp nước cho sếp. Trông cô rất ác, nhưng chưa bao giờ làm gì em.

- Ở đây dễ bị đánh à! Thôi được rồi, theo ta!- Perry không muốn để con nhóc này phải chịu thêm đau khổ, vì em đã quá khổ rồi. Perry rất thích đôi mắt sáng ngời và nụ cười tươi của em.

Vậy là Moon được chuyển về Devils.3.

Perry không bắt em làm gì hết. Chỉ ít, ở đây cũng có một người đối xử tốt với em.

- Này!- Perry lay mạnh người em- Sao thế? Mồ hôi chảy ướt cả đệm rồi.

- Dạ!- Moon chợt tỉnh, đầu em ong ong. Em lại gặp ác mộng!

- Bóng đè phải không?

- Em cũng quen rồi, hi!- Trông Moon lúc nào cũng buồn vậy, dù em đã cố gượng cười.

- Thế thì uống thuốc đi! Chốc ta sẽ cho người mang đến- Perry tuy chẳng có tình cảm với em, nhưng cũng vẫn quan tâm. Cô cần một người bạn!

- Dạ!

Sau đó Moon đều đặn uống thuốc, những cơn ác mộng dai dẳng cũng dần biến mất.

Wine vẫn tiếp tục đi học, hẳn thấy nhớ một người,...

- Ọc! Ọc! Ọc!- Moon chạy vội vào nhà vệ sinh, em nôn ra hết cả bữa sáng.

Sắc mặt em nhợt nhạt. Đôi mắt thâm quầng, dù mỗi ngày em ngủ đủ giờ nhờ những viên thuốc.

Người em gầy hốc hác. Em rất yếu.

Em vẫn cố gắng học lập trình, không có thầy dạy, nhưng em học rất miệt mài.

Hy vọng một ngày nào đó em sẽ được cùng làm việc với anh.

Những tội ác của Devils ngày qua ngày chất cao như núi.

Mà đại diện của chúng, chính là những lớp người rất trẻ, thậm chí còn chưa đến 30.

Arrow vẫn luôn chờ tin. Em như đã bốc hơi đi vậy, hán chẳng thể nào tìm thấy. Hán ân hận vì đã để em đi,...

- Cô ơi! Bạn Moon lớp mình đi đâu rồi? Sao dạo này chúng em không thấy bạn đến trường?- Jess đứng lên và hỏi cô Hana trong giờ sinh hoạt.

- Bạn ấy chuyển trường rồi. Gia đình có việc gấp nên bạn ấy không có cơ hội chào cả lớp. Cô cũng mới chỉ hay tin.- Dù Moon đã không lên lớp lâu, nhưng giờ ban giám hiệu mới cho cô Hana biết.

- “Cuối lớp 12 rồi mà còn chuyển đi đâu được chứ?”- Yun nghĩ thầm. Cậu thực sự rất quan tâm.

Con đường cậu về, giờ trống vắng.

...

- Ọe! Ọe!- Moon lấy tay lau miệng. Dạo này em lạ thật, em hoàn toàn không hấp thụ được gì, ăn đến đâu em nôn ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tác Dụng Phụ

Đôi khi em cảm giác thấy như mình bị chảy máu bên trong. Thi thoảng đang ngồi học lập trình, máu cũng từ khóe miệng đi ra.

- Ọe!Ọe!- Moon chạy vội vào nhà vệ sinh- Là máu! Em đã nôn ra máu!

- Sao thế?- Perry ghé thăm nhà em. Cô thật sự sốc khi mà mới một hai tuần không gặp, người em chỉ còn da bọc xương.

Moon quệt miệng, tay em vương máu. Em rất mệt, ngồi phịch xuống sàn.

Perry đưa tay lên trán em, không hề nóng.

- Mỗi ngày, em dùng bao nhiêu viên thuốc vậy?- Cô đã đoán ra được căn nguyên.

- Chừng khoảng 5 tới 10 viên- Moon nói thật.

- Em sao vậy? Có biết thuốc ấy rất nặng không?

- Nhưng em khó ngủ quá! Hi!- Moon lấy khăn lau mặt.

- Chính vì thế nên ta đã đưa em kháng sinh liều cao, thường dành cho người trưởng thành, mỗi ngày tối đa chỉ 3 viên mà em lại...- Perry dìu Moon vào trong nghỉ ngơi.

- Không sao mà, ngày trước em cũng quen uống nhiều thuốc an thần rồi.

- Nhưng...- Perry không nói thêm nữa, để em tựa vào giá giường. Đôi mắt Moon nhìn hướng ra bên ngoài. Trông cái dáng của em giống một người quen- dùng như thế sẽ khiến cơ thể bị suy nhược, nếu quá liều thậm chí còn dẫn đến tử vong.

- Em không sao mà! -Moon cười, em vẫn hướng ra khung cửa.

- Nhìn em mà nói không sao được à?- Perry càng nhìn càng thấy giống.

- Em muốn chết! Thật đấy! Muốn thoát khỏi cuộc sống này!- Rồi Moon quay lại nhìn Perry, mắt em vẫn sáng, dù viên mắt thâm quầng.

- ...

Perry đã nhận ra. Là chị của Arrow, cũng là chị của cô.

Nếu bây giờ người ấy còn sống, phải hơn tuổi của cả Ken nữa.

Cái ngày mà Devils hay tin, mẹ của Arrow có bầu, cả tập đoàn Devils đã kì vọng lớn vào thế hệ trẻ tương lai. Nhưng đứa trẻ lại là bé gái.

Mẹ của Arrow nhất định không chịu bỏ con, nên bà vẫn sinh cháu. Do được tiêm quá nhiều kích thích, đối với một bào thai non nớt, không thể chịu nổi, nên khi vừa trào đời, chị đã mang rất nhiều thứ bệnh.

Năm lên 5, chị cũng như em lúc này, ngày nào cũng nôn ra máu,...

Những viên thuốc và hoạt chất kích thích đã làm cơ thể bé con ngày càng suy yếu, khiến chị phải nằm liệt giường. Tuy nhiên, khác hẳn với em trai, chị được nhận tình yêu thương từ mẹ, ngày nào bà cũng đến chăm con.

Ngày chị qua đời, mẹ đã khóc rất nhiều.

Ken và Arrow được rút kinh nghiệm từ người đó, Devils đã tạo ra hai con người hoàn hảo, không hề có sự cố trong quá trình thai nghén và sinh đẻ của hai bà mẹ. Mặt khác, Ken và Arrow phải hoàn toàn tự lập, nên ngay từ nhỏ, họ đã rất độc ác.

Tuy nhiên, trong lồng ngực của họ có chỗ chứa trái tim, chỉ là đã bị giấu kín. Thấy người chị ấy nhận được tình thương từ nhỏ, hẳn họ đều không ưa. Đặc biệt là Arrow, hẳn rất hận mẹ. Người chị ấy, thực sự không chỉ chảy chung một dòng máu ruột thịt với hắn, mà còn mang trong mình dòng máu của Rồng Đen. Từ ấy, hẳn căm ghét phụ nữ, một lí do khiến hắn để bé con được sống, rồi hành hạ.

Lúc trước khi chị chết, chị hay nằm tựa vào giường rồi nhìn xa xăm, giống em lúc này. Về bề ngoài tuy họ chẳng giống nhau, nhưng về hoàn cảnh thì tương tự.

Moon thở hắt, em giống như nghiện thuốc rồi vậy, mỗi khi nhắm mắt, em không thể nào thở được nếu không có thuốc trợ thần kinh. Ngày qua ngày, viên thuốc giống như con dao hai lưỡi, một mặt, nó cho em những giấc ngủ, mặt khác, nó phá hủy cơ thể em. Cả một vùng trung khu điều khiển não bộ đã bị ảnh hưởng, ban đầu là hệ tiêu hóa, khiến em không thể hấp thụ thức ăn, sau đó là hệ tuần hoàn, những mao mạch do thiếu vitamin C và sắt, cứ thế mà đứt, dẫn đến hiện tượng nôn ra máu.

- Nếu giờ uống thuốc bỏ chắc chắn em sẽ hồi phục! Bệnh viện trực thuộc Devils hoàn toàn có thể chữa trị cho em nếu can thiệp kịp thời- Perry thấy mình hơi có lỗi.

- ...- Moon không nói gì hết, em chỉ nhìn vào mắt của Perry, ngẩn lẹ.

Sự giải thoát là điều mà em cần nhất lúc này. Perry để em lại một mình.

Ngoài trời đang mưa, cô gái vẫn ngồi bên khung cửa sổ, những đám mây mang đến một cảm giác lạnh lẽo,...

Moon vẫn tiếp tục uống thuốc!

Cuộc họp hội nghị bàn tròn được tiến hành. Hôm nay Wine có mặt.

- Ngài Arrow! Việc cô nhân viên của chúng ta tới Green, là Moon, kết quả ra sao mà ngài đã san phẳng tập đoàn đó rồi- Ngoại trừ ba người Ken, Arrow và Perry biết kế hoạch đã thành công, thì chẳng ai hay tin gì.

Mes cũng đang chờ đợi câu trả lời!

“Moon?”- Wine cũng sững sờ, khi xem profile của em.

- Đương nhiên là phải thành công!- Arrow lên tiếng một cách chậm rãi.

Khuôn mặt Mes dịu lại. Perry nhớ ra người con gái mà cô đang cuu mang, cũng có một cái núm đồng tiền giống anh.

Arrow tắt loa lớn, giờ cuộc nói chuyện chỉ còn ba anh em.

- Perry! Moon ở đâu?- Hắn đã biết- Ta đang cần người cho một dự án mới!- Đôi khi, muốn đi thẳng vào vấn đề, nhưng con người ta lại cố gắng tìm đường quanh co, như Arrow, hẳn chẳng phải đang mong ngóng tin của em sao!

- Nó- Perry trả lời thẳng thắn luôn- không còn sống được bao lâu nữa. Nó cũng bảo em, làm xong việc rồi, anh không còn là Sếp của nó nữa, cả anh cả cũng mới sa thải nó. Hiện tại, em chịu trách nhiệm về nó. Em muốn thực hiện nguyện vọng của nhân viên mình.

- Vậy sao?- Arrow thấy Perry không giống ngày thường- Em mà cũng có lúc thương tình giúp người khác à?

- Ủm! Em không cho phép Devils.4 mượn người của Devils.3- Perry cười cười đùa Arrow.

- Là đề nghị gì?- Ken hỏi.

- Chết!- Perry trả lời thẳng thừng- Em không quan tâm hai anh nghĩ gì, nhưng giờ Moon là người của bên em quản lí. Nó đã hết giá trị, nên cho nó được

“an bình.”

Hình như Ken không hề nghe Perry nói gì sau từ “Chết”.

Hắn nhìn vào chiếc ghế trống bên trái mình. Đó là chiếc ghế sẽ dành cho “phu nhân độc ác” của hắn.

Hắn xoay chiếc ghế làm nó quay mấy vòng.

Lần đầu tiên tất cả những người trong buổi họp nhìn thấy hắn động vào chiếc ghế đó.

Hắn đứng dậy.

- Perry! Cần thận với cách xưng hô của mình đó- Rồi hắn bước đi, kết thúc buổi họp.

Những người ngồi bên dưới chẳng ai hiểu.

Hai người còn lại, họ có thể, nhưng chỉ là họ không nghĩ đến điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nhà!

Ken theo dấu của Perry tìm được nơi ở của Moon.

Hắn đi vào mà không thèm gõ cửa.

- Ọc! Ọc!- Moon không kịp chạy vào nhà vệ sinh, em quá mệt rồi, máu của em chảy xuống sàn. Em cúi người để làn máu không vương vào chân.

Ken nhìn em. Trông em chẳng còn chút sức sống nào.

Hắn xót! Thực sự chưa bao giờ hắn thấy thương hại một ai như lúc này.

Da dẻ em tối sẫm, môi em nứt nẻ. Tóc mái em đã che gần kín khuôn mặt, bờ vai ngày càng hao gầy.

Lần đầu tiên vào bếp. Hắn lôi cặp lồng và đổ ra bát.

Moon nhìn hắn. Thiết nghĩ, thần chết lại buông tha em rồi!

Hắn đưa em chén canh.

Moon nhìn “Sếp”. Em đỡ lấy.

Hắn ngoảnh đi, tới tủ thuốc.

Em đưa từng thìa lên miệng. Vị giác của em chẳng còn, rồi chốc nữa thức ăn cũng đi ra cùng máu thôi. Nhưng em không trái lời “Sếp”.

Ken cảm vị thuốc đã uống gần hết lên tay. Đây là loại XAS 36, thường được dùng cho người bị tiền đình. Loại thuốc này là hàng “lóng” của những cựu điệp viên Devils, muốn xoa dịu những tội ác của mình trong quá khứ, tìm đến để có được một giấc ngủ ngon lành. Mà những người uống phải có thể chất tương đối, là người trưởng thành, nam từ 25 và nữ là 30 trở lên.

Ken không hiểu sao Perry lại đưa loại này cho em, có khả năng, Moon đã “nhòn” với kháng sinh liều cao, nên phải dùng loại thuốc này.

Hắn nhìn em, một bát canh sen mà em ăn mãi không hết. Hắn tiến lại gần.

Hắn cao lớn, cái bóng cũng đủ che kín cả người em.

- Khụ! Khụ!- Em lại nôn ra máu. Khóe mắt em ướt đẫm. Em ước gì là anh Mes.

Ken lấy ra trong túi áo, một viên thuốc con nhộng.

Em uống.

Khi tỉnh dậy em đã thấy mình ở trong một căn phòng rộng lớn. Em đang nằm trên một chiếc giường màu trắng.

Còn tất cả đều màu đen!

Dọc hai bên trần là hệ thống đèn neon. Căn phòng sáng loáng, dù màu đen chỉ hấp thụ ánh sáng mà không bao giờ phản xạ lại.

Moon ngồi dậy. Hình như chỉ có một mình em trong căn phòng to lớn này.

Chính xác em đang ở nhà của Ken. Phòng em đang ở đây, là phòng ngủ của hắn. Song song với cái giường trắng muốt, là một chiếc giường màu đen, bản giường phải to gấp ba lần cái kia. Duy chỉ có một cái gối màu đen trên đó.

Phía đối diện là bàn trà, cũng là nơi hắn làm việc.

Từ phòng này, em có thể nhìn ra phòng khách và gian bếp, cùng những phòng nhỏ khác, vì tường ngăn cách là lớp kính trong suốt.

Đồ đạc trong nhà, hầu hết đều rất hiện đại, chỉ riêng phòng sách là cổ điển. Ken rất sành hàng cổ. Chiếc đồng hồ quả lắc treo trước giá sách của hắn cỡ phải 500 năm tuổi, còn mấy lục bình trang trí trên kệ đều được “săn lùng” ở Trung Hoa thời nhà Hán...

Moon đẩy nhẹ lớp cửa kính, em ra ngoài phòng lớn. Em không thể tưởng tượng nổi có một căn nhà cao cấp thế này. Sàn nhà được ráp đá hoa cương, nhà chỉ một tầng nên trần rất cao và rộng, mái vòm cung, nếu ngồi ở ghế sofa, ngược lên, có thể ngắm nhìn bầu trời.

Phía cuối căn phòng là một hồ bơi nhân tạo, xung quanh được bố trí các loại cây cảnh đậm chất nhiệt đới, giống như lạc vào một khu resort đầy đủ tiện nghi. Ở dưới hồ bơi nhân tạo, là một lớp kính trong suốt phủ lên một hệ thống máy tính tối tân. Đây chính là căn cứ của Ken, nơi tập chung toàn bộ dữ liệu trong suốt 149 năm hoạt động của Devils.

Rõ ràng, việc Ken để Moon ở nơi này, cho thấy sự tin tưởng tuyệt đối của hắn ở em.

Moon đi tới cửa ra vào, hệ thống máy tính xác minh dấu vân tay của em hoàn toàn hợp lệ. Em ra ngoài hành lang.

Thì ra, ngày bé em cũng đã từng ở đây. Chỉ có điều, lúc đó phòng của em ở cuối dãy. Moon đi tới căn phòng cuối cùng đó, em vặn nắm đấm cửa, định vào.

Nhưng, phòng đã khóa. Cả tám phòng còn lại đều vậy, chỉ riêng căn phòng có cánh cửa màu đen là mở. Tức là, “nhà” của em ở đó!

- Chúng ta sẽ có một buổi tiệc!- Cha của Yun nói trước bữa cơm gia đình.

- Tiệc?- Tất cả đều nhìn ông.

- Một màn chào hỏi Devils- Mẹ Yun tiếp lời.

- Sắp được làm nhiệm vụ rồi!- Rìng mong muốn được giáp mặt với những con quỷ khát máu đó.

- Lần này, Rồng Đen sẽ không tới. Hắn đã “thoái vị”, thật bất ngờ, chúng ta cập nhật thông tin quá chậm, việc Đại Bàng Trắng lên ngôi đã mấy năm mà giờ ta mới biết.- Ông nâng ly rượu Vodka.

- Cha nói gì vậy? Rồng Đen đã nhường ngôi rồi sao?- Yun dừng cơm.

- Devils thật khéo che giấu. Thứ 7 tới này chúng ta sẽ được “ngành đón” Đại Bàng Trắng. Ta đang thắc mắc đây là ai mà trong mấy năm, đã thu về cho Devils một lượng tài sản khổng lồ.

- Chắc là một ông già 70- Yun nghĩ- vì dễ chèo lái cả tập đoàn mafia khổng lồ, hẳn là một người từng trải và có rất nhiều kinh nghiệm.

- Rồng Đen cũng mới chỉ 67, nếu nói như cậu là không đúng- Poise không nghĩ vậy- theo con, chắc là một người trung tuổi, như Rồng Đen lúc “lên ngôi”.

- Chắc vậy! Đây là dịp để các con học hỏi nhiều đấy.

- Con không muốn học bất kì điều gì từ chúng- Luci giờ mới lên tiếng.

- Nhớ là phải đảm bảo an toàn cho Jess và con chip đó.

Ken trở về từ hội nghị. Hắn cũng đang tò mò ai là người sở hữu con chip đó kia.

- Cách!- Ken cố tình phát ra tiếng động khi mở cửa.

Hắn treo áo mangto lên giá, tháo cà vạt. Rồi về phòng.

Moon vẫn đang ngủ. Hắn đưa tay lên trán em, để một ly nước lọc và viên thuốc con nhộng bên cạnh.

Rồi hắn đi.

Nhân viên của Devils thấy lạ, “Sếp lớn” dạo này không hay tạt qua khu biệt thự khác, mà Ngài lại chỉ đi đi về về khu nhà ở phía Đông. Ban đầu thì Ngài chỉ tới một lần một ngày, nhưng sau đó dần dà Ngài thường xuyên ở đấy.

Ken không để Moon ở căn phòng cuối cùng của dãy, đơn giản chỉ có một lí do, vì hắn không muốn em tự tử. Hắn biết em rất sợ hắn, chính vì thế!

Moon tỉnh dậy, em đã cảm thấy trong người đỡ hơn trước nhiều, nhờ tác dụng của những viên thuốc bổ.

- Tôi sẽ làm gì ở đây?- Ken đang đọc sách, hắn dừng lại khi thấy em đã tỉnh. Moon lên tiếng một cách nhẹ nhàng.

- Ta muốn ăn sáng!- Ken nhìn em rồi lại chú tâm vào trang sách.

Giờ thì em đã hiểu, vai trò của em là người giúp việc!

Moon đi tới nhà bếp. Nếu như em không nhầm, thì “Sếp” thường hay ăn trứng trắng vào mỗi sáng.

Moon mở tủ và lấy mấy quả trứng gà, đặt chảo lên bếp.

Yêu cầu của “Sếp” rất cao, ngày trước, em hay bung bê đồ ăn tới phòng “Sếp”, món ăn phải thật sạch, được bày trí đẹp mắt và vừa khẩu vị.

Moon đập vỏ trứng, chỉ cần lòng đỏ chảy ra ngoài tí ti thôi, đảm bảo “sếp” sẽ không ăn. Sếp lại thích ăn trứng tái, tức là màu trắng trứng gà còn nguyên màu trong suốt. Em chỉ được phép rán trong thời gian ngắn, rồi bỏ ra đĩa, nhưng vì trứng còn quá non, nên vỡ vụn. Vậy là em lại phải làm lại.

Ken nhìn em qua cửa kính. Trước kia những người làm đồ ăn cho hắn hẳn phải là những tay nghề chuyên nghiệp tầm cỡ thế giới, dầu món ăn có đơn giản tới mức nào, nhưng giờ, hắn chỉ muốn người con gái kia làm thức ăn thôi.

Moon loay hoay một lúc lâu, mãi vẫn chưa có đĩa trứng nào như ý.

- Mang ra đây!- Ken sốt ruột, hắn muốn xem khả năng của em.

Không muốn để Sếp chờ lâu, Moon đành mang ra. Đĩa trứng rất to, trong khi “ruột” thì không nhiều, tay em run run, hy vọng lòng đỏ không bị chảy.

Moon vừa đặt xuống bàn, thì lớp màng trứng đã vỡ, thế là lòng đỏ chảy ra, thậm chí còn tràn hẳn ra ngoài so với lòng trắng.

Ken nhìn em. Hắn thất vọng.

Và hắn bỏ đi luôn. Trông đĩa trứng như thế ai mà muốn ăn.

Căn phòng giờ còn mình em. Moon đã cố gắng với chín quả trứng, nhưng không quả nào được, thôi vậy, em cho tất cả vào chảo, rán kĩ rồi ăn, chứ nếu để nguyên mà ăn, thì ngoại trừ Sếp, chẳng có ai là không bị đau bụng.

Ken đi làm, hắn không ăn sáng, dù vậy, hắn thấy vui vui.

Ngày hôm sau, lại là trứng! Em chẳng biết hắn thích món gì ngoài trứng ốp la.

Nhưng dù có cố gắng mấy, em cũng không thể một lần thành công. Ken chờ em từ nãy giờ, hắn đã ngồi ở bàn để tăng thêm “áp lực”.

- Xèo!- Moon đập quả trứng thứ 5 trong ngày, trứng lại vỡ.

- Tránh ra!- Ken tiến lại gần.

- ...- Moon giật mình. Hắn giật cái chảo từ tay em.

- Nhìn kĩ vào!- Dù chưa một lần động tay vào bếp, nhưng hắn tự tin.

Ken lấy quả trứng gà bên cạnh, lòng bàn tay hắn có thể cảm được cả ba quả ấy chứ. Ken gior của trứng lên, dùng dao đập vỏ. Trông hắn chẳng khác một đầu bếp thực thụ, nhưng sự thật thì, sản phẩm của hắn chẳng hơn em là mấy.

Lòng đỏ đã bị vỡ ngay khi ra khỏi vỏ. Hắn tức mình, làm lại một lần nữa. Rõ ràng, nấu ăn không phải là một sở trường của hắn.

- Sếp đập vô mạnh quá!- Moon che miệng cười, dù em biết trông hấn rất dữ, nhưng chưa bao giờ em hình dung ra được Sếp của mình vào bếp.

- Biết gì mà nói!- Chưa ai dám ý kiến về bất kì hành động nào của hấn, thế mà giờ, con nhóc chỉ mới 17 tuổi lại bảo hấn làm sai.

- ...- Moon im bật. Em nhin cười.

Moon là vậy đấy, lúc nào cũng có thể cười được. Chắc là do, so với trước kia, hấn đã “dịu dàng” hơn nhiều.

Ken vát mạnh tay vô trúng vào sọt, hấn rửa tay cẩn thận, rồi ra bàn ngồi. Tự nhiên, tim hấn đập nhanh hơn.

Ken gọi món từ nhà bếp chính của Devils qua máy tính, để mặc em vẫn đang cố gắng với cái bếp.

Dẫu sao, đối với hấn, Moon vẫn chỉ là một đứa trẻ con!

Ken không chú tâm về cuộc họp lắm, hấn để Arrow chỉ đạo.

Hấn nghĩ về món trứng tráng, có nhiều thú vị hơn là quanh đi quẩn lại với mấy lão già ở đây.

Tối trưa, hấn không định về nhà. Thực ra hấn tới một nhà hàng Á Đông, mà ở đó, khách hàng sẽ được trực tiếp chiêm ngưỡng cách thức nấu ăn của đầu bếp. Hấn ra hiệu cho chủ cửa hàng hôm nay nghỉ bán, chỉ phục vụ một mình hấn.

Ken chọn cho mình một chỗ ngồi thích hợp, hấn lướt qua thực đơn, rồi gọi đầu bếp thực hiện món trứng tráng.

Người đầu bếp với tay nghề cao, chỉ vài ba công đoạn đã cho ra món ăn như ý. Món trứng trông rất ngon lành, độ chín của nó chỉ xấp xỉ 5%, ấy vậy mà lòng đỏ được ở nguyên trong lớp vỏ bọc của lòng trắng tinh khiết. Hoàn hảo.

Từ trước tới giờ, hấn chỉ cần nhìn một lần là làm luôn được, thậm chí còn rất tốt, vì trí nhớ của hấn rất đáng nể phục. Mà món ăn này quá đơn giản, chỉ cần đập vô, chờ một vài giây, rồi lật chảo và cho ra đĩa là xong. Nhưng, lần này hấn không chắc là mình có khả năng, có thể do đã từng thất bại, nhưng, lí do chính, là vì hấn đứng cạnh em.

Người đầu bếp để món trứng trước bàn, món này nếu không ăn ngay sẽ mất ngon. Tuy nhiên, hấn không dùng bữa mà muốn làm thử! Ngay bây giờ!

Ken không đi bao tay, và cũng không khoác áo tạp dề, dù bộ Vest hấn đang mặc trị giá không hề nhỏ. Hấn ra hiệu cho người đầu bếp nhường chỗ.

Ken thực hiện từng động tác chính xác để không có sự cố gì, và hấn thành công. Món trứng tuy không thể hoàn mĩ như của người đầu bếp, nhưng lòng đỏ không hề bị chảy ra. Để chắc chắn, hấn thực hiện lần hai, lần này với hai quả cùng một lúc. Người đầu bếp vỗ tay cho thấy, hấn đã làm tốt.

Ngày hôm sau, Ken tiếp tục để Moon thực hiện món trứng. Hấn khẽ mỉm cười khi thấy em chẳng khéo tay tẹo nào.

- Xê ra!

- Vâng ạ!- Moon chịu thua, em không thể làm được, và em nghĩ, chắc hấn cũng vậy.

- ...- Ken nhìn vào mấy quả trứng. Có nên rán cùng lúc hai quả hay không? Thôi, hấn không muốn bị “quê” nhờ chẳng may, Ken lấy một quả, dù rằng, xác suất thất bại rất thấp.

Moon nhìn theo từng động tác điều luyện của hấn, mà mới hôm qua thôi, hấn cũng “gà gả” giống em.

Chỉ 5s, Ken lật chảo. Tuyệt nhiên, miếng trứng rơi đúng chỗ. Hấn cười khẩy, nhưng lại cố kìm lại để em không nhìn thấy.

Moon tròn mắt.

- Giờ thì làm lại đi!

- Vâng ạ!- Moon đỡ lấy chiếc chảo, trông cũng đâu có khó.

Ken để em làm, hy vọng không quá hoàn hảo để hấn có cơ hội cốc đầu em.

Moon đập vô trúng, em đã làm thông thạo bước này mấy hôm nay rồi, nên đương nhiên, công đoạn 1 cực ổn.

Ken tiếp tục theo dõi.

Moon nhắm đếm từ một tới năm, mọi lần là em cho luôn ra đĩa rồi, nhưng vì vừa rồi, Ken đã lật một lần để rán thêm mặt dưới, sau đó mới cho ra đĩa, nên em “bất chước”.

Miếng trứng được tung lên không trung tức thì, lộn một vòng.

- Á!- Chưa kịp để trứng rơi xuống chảo, em đã chạy thẳng ra xa và co người lại. Em sợ bị bỏng.

May mà em đã để lại cái chảo trên bếp, nếu không thì miếng trứng sẽ rơi vào ánh lửa. Vừa chạm xuống chảo, trứng đã bị dập nát, thậm chí còn bắn sang cả áo sơ mi của Ken.

Hắn vốn ưa sạch sẽ, thông thường, hắn lập tức thay áo ngay, dù vết bẩn có bé tẹo, nhưng trông khuôn mặt hoảng sợ của em, hắn không nhịn được cười.

Moon ngẩn mặt, em hơi xấu hổ nên cúi xuống.

- Dù sao da dẻ của con gái rất mỏng. Ta không trách.- Hắn vẫn cười, hắn chữa cháy cho em

- Dạ!- Moon chạy tới tắt bếp, suýt thì cháy rồi.

- Thử lại lần nữa đi!- Ken kiên nhẫn để xem lại hài kịch lần hai.

- Dạ!- Lần này, em quyết tâm sẽ không “bỏ của chạy lấy người”.

- Thế thì rán thêm một chút rồi hẵng lật.- Ý Ken là em không cần phải lật chảo để tung trứng cao lên giống hắn, lấy đĩa lật là được rồi. Nhưng em đâu có hiểu.

- Vâng- Moon đếm đến 10, gấp đôi lần trước, khi này lòng trắng đã dần lên màu.

A lê hấp, em nâng chảo lên và ... lại chạy, lần này em mang theo cả cái chảo (!).

Miếng trứng rơi xuống bếp ga, chỉ một chốc là cháy đen, khét lẹt.

Ken tắt bếp.

Tại Moon đồ ran, em sợ bị sếp la.

Rõ ràng, nội trợ là việc của phụ nữ, ấy vậy mà Moon chẳng biết làm gì cả. Ken lắc đầu nhìn vào “thành quả”. Vội vàng Moon cho tay toan định dọn miếng trứng.

- Bị điên hả? Vẫn còn nóng lắm đó- Ken không thể hiểu nổi em nghĩ gì, hay vì sợ hắn quá.

- Nhưng em có bao tay rồi!- Moon lí nhí.

- ...- Ken không để em dọn chừng nào mà trứng chưa hết nóng. Cái từ “Em” khiến hắn hạnh phúc!

- Tiếp tục đi! - Sau khi Moon đã dọn dẹp xong, Ken lên tiếng- Cô làm tôi chán món này rồi đấy!- Hắn lại tạo thêm “áp lực” cho “cô học trò”.

- Sếp chán rồi, thế thì làm món khác nhé!- Moon e dè.

- Không, làm đi!- Ken gắt lên làm em giật thót tim.

Ngoài món này ra, hắn có còn biết làm món gì nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Yun

- Đạo này trông anh có vẻ gầy đi nhiều quá!- Một cô nàng chân dài đến bên Ken và ngồi luôn vào lòng hắn.

- Tránh!- Hắn đẩy mạnh cô ta, làm suýt nữa thì cô ngã xuống sàn.

Mọi lần, hắn để cho cô thỏa sức làm nũng mà không hề nói gì, nhưng đạo này hắn lạ lắm. Không cho bất kì phụ nữ nào chạm vào người.

Nhưng cô gái nói đúng, Ken soi mình trước gương, mấy hôm nay hắn ăn uống thiếu chất quá. Ngày nào cũng chỉ trứng!

Ken lái xe về nhà, chắc hôm nay, vẫn là trứng.

Vừa về tới, Ken đã ném cái áo khoác vào em, trùm kín cả đầu luôn. Moon đem treo lên giá.

Ken nằm phịch xuống ghế. Hắn bắt đầu chán món trứng rồi... nhưng hắn nghĩ, món trứng em còn làm không nổi thì sao có thể làm được những món khác.

- Nhà ở thì phải thường xuyên lau dọn vào!- Ken nhúm mày.

- ...- Moon không nói gì. Em cứ nghĩ là, ở trong nhà kín mà đóng cửa suốt, làm gì có bụi mà phải lau dọn. Nhưng Sếp đã lên tiếng, thì em cứ “liệu” mà làm.

Ken ngồi dậy, hấn vào bếp xem xét tình hình. Không như dự đoán, trên bàn được bày biện rất nhiều thức ăn. Nào là: tôm hùm, cá basa, lẩu cua đồng, gà quay, mực xào... Ken nhìn em, những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt còn non choẹt.

- Ở đâu ra?- Ken thừa biết không phải em làm.

- Dạ! Bên dinh dưỡng yêu cầu Sếp phải ăn những món này ạ! Họ bảo Sếp bị ốm!- Moon cúi mặt, ngày nào cũng trứng thì sao mà cái cơ thể trưởng thành kia chịu nổi chứ, Moon biết vậy.

- Vậy cô không làm gì sao?- Ken vẫn muốn có món trứng của em, dù nó không vừa mắt.

- Dạ! Em chỉ dọn ra thôi ạ!- Moon thẳng thắn. Mà nói thật, từ trước tới giờ, em còn chưa được ăn những món ngon thế này thì sao có thể làm được.

- ...- Ken định bắt em rán trứng, nhưng lại thôi. Nhìn em xem, trông mặt em vẫn còn xanh xao lắm, mới lại, vừa ốm dậy nên để em được bồi bổ.

Hắn ngồi xuống bàn, dùng bữa. Thức ăn dưới tay nghề cao có khác, làm hắn hài lòng về khẩu vị.

Moon đứng đằng sau hắn, bụng em cũng đang đói.

- Ngồi xuống đi!- Nếu không phải vì em thì hắn cũng đã không ăn.

- Thôi ạ!- Sự phân đẳng cấp luôn hiện hữu trong em.

- Ta bảo ăn!- Ken luôn phải lờ mắt với cô gái này.

Em ngồi xuống, không chọn ghế đối diện, cũng không phải ghế kề bên, em chọn chỗ cách hắn ba cái ghế, rồi dùng bữa.

Chỉ em cho rằng mình là người giúp việc trong nhà, chứ hắn đâu có ý đó. Được ăn cùng hắn, dọn nhà, hay giặt áo cho hắn, đâu phải cứ muốn là làm được!

Nhìn em ăn ngon lành, tim hắn bỗng đập loạn nhịp.

.....

Tiệc trà sẽ được tổ chức vào 7h tối thứ 6. Tức là hôm nay.

Ring bí mật gắn lên chiếc váy voan của cô bạn gái một con dấu, đề phòng trường hợp xấu xảy ra. Mọi người ở White đều đã sẵn sàng “tiếp khách”.

Cũng có đôi chút tò mò về người giữ con chip của White, nhưng Ken không thích đi cho lắm. Hắn vẫn muốn ở nhà hơn. Một nơi thì ồn ào và náo nhiệt, còn một nơi thì yên bình... Nhưng dù sao phải đến chứ! Để xem cái cậu nhóc tên là Yun ấy thế nào. Giờ thì hắn đã đổi mục đích.

Moon đi vào phòng trang phục của hắn, giống như người giúp việc đa năng, em lấy đồ mang ra đưa hắn. Choáng ngợp trước tủ quần áo đồ sộ của Sếp, em thắc mắc không hiểu vì sao lại phải cần tới nhiều trang phục đến thế. Đây rồi, bộ Vest dáng dài này có đánh dấu cho buổi tiệc tối nay của Sếp. Em đem ra ngoài. Cả bộ áo nặng hơn em tưởng, lại rất dài nữa, hắn cao hơn em gần một cái đầu cơ mà.

Ken khoác lên người, vừa vận phom. Đây là hàng được may thủ công từ nhà thiết kế nổi tiếng ở Anh theo đúng các số đo của hắn.

Rồi hắn đi.

Moon cúi chào. Em hiểu rồi, vì sếp là bộ mặt của cả Devils nên tất cả những gì thuộc về Sếp, từ đôi giày, đồng hồ, cho tới trang phục và chiếc bút kí cũng toàn là hàng hiệu. Sếp chẳng bao giờ mặc trùng cái gì lần hai.

Nhưng áo sơ mi của sếp thì em vẫn phải lôi đi giặt, ngộ nhờ sếp dùng đến thì sao. Trong nhà tuy rằng toàn đồ hiện đại, nhưng lại không hề có máy giặt, em phải tự giặt tay rồi đem phơi, may mà không phải giặt mấy cái áo khoác, không thì em gãy tay!

Ken và Arrow đến cùng lúc, họ đến sớm hơn giờ mời. Làm như vậy, White sẽ chẳng thể nào ngờ tới, họ mới chính là những vị thủ lĩnh của Devils, thay vì những người trung tuổi phương Tây đến sau.

Chiếc xe dừng lại trước cổng lớn. Ken và Arrow bước ra đồng thời. Cả hai đều mặc màu đen, tất cả nhân viên của Devils đều thế.

Arrow chỉnh trang phục trước khi bước vào, trong hần luôn lịch lãm.

- Tiệc giao hảo hả?- Ken nói chỉ để cho Arrow biết.

- Chẳng phải là muốn xem mặt của chúng ta hay sao!- Arrow tiếp lời, chân vẫn sải bước.

- Để xem chúng có nhìn ra được không- Ken cười nửa miệng.

- Bọn nhóc này còn ngây ngô lắm- Arrow nhìn lướt qua đám phục vụ.

Wine và anh Mes theo sau.

Bữa tiệc được tổ chức với kinh phí từ chính phủ. Khá đầu tư. Khu nhà rất rộng nên có thể đủ chỗ cho 200 người. Ngay từ bàn tiệc tới cách sắp xếp đều cho thấy sự cẩn trọng. Tiệc đứng nên các món ăn đã được mang ra hết, phục vụ còn chuẩn bị toàn những hạng rượu vang cổ giá trị.

- !!!!- Cả bốn người Yun, Poise, Ring và Luci đều nhận ra người quen.

Ken và Arrow bước vào, khiến tất cả đều phải ngược nhìn, hai con người toát lên một vẻ đẹp kiêu sa và độc tài.

Nhưng điều khiến bốn người kia ngạc nhiên, đó lại là cậu bạn Wine cùng lớp.

Wine rẽ hướng, thẳng tiến tới chỗ họ.

- Chào bạn cùng lớp!- Khác với những lần đã gặp, Wine giờ trông giống một thanh niên trưởng thành, phong thái khác hoàn toàn một cậu học sinh đờ đờ với cặp kính dày cộp.

- Thì chào!- Yun dơ tay bắt lấy tay “người bạn” theo phép lịch sự.

Yun thờ dài, theo như lần trước, Luci đã nói với cậu: “Mình có cảm giác không hay lắm, linh cảm mà, cả hai người ngồi bên cạnh mình trên lớp, mình không thích họ cho lắm”- Nếu thế thì, Moon?

“Liệu hôm nay cậu có đến không?”- Yun không tin Moon là người xấu. Thời gian tiếp xúc với em, chính là bằng chứng cho niềm tin ấy. Tuy nhiên, liệu có chắc như vậy không? Cậu không muốn nghĩ nữa,...lâu rồi không được nhìn thấy nụ cười của “bạn gái”.

- Nghĩ gì vậy?- Wine cười khẩy khi thấy cậu bạn cứ mãi bắt tay mình.

- Đóng đật lắm- Yun đáp trả bằng chất giọng khinh thường.

Sau đó thì đã có thêm một số quan khách của Devils tới, hầu như toàn là người nước ngoài. Trông họ cao to và phong độ. Quả thực, chẳng ai ngờ rằng, hai ông trùm lớn của Devils là người Việt Nam.

Mes chọn cho mình một góc khuất phía ban công lặng nhìn Yun, anh mỉm cười, đây là một chàng trai rất tốt. Nếu không vì cậu là người của White, thì anh sẽ để cho cậu được chăm sóc em gái mình, thay anh.

Giống như mẹ là người của White, còn cha anh làm việc cho Devils, anh không muốn lặp lại điều đó... Nhưng anh thương em lắm, không biết giờ đây em ở phương trời nào?

Moon sau khi đã dọn dẹp xong tất cả, em lên giường nằm ngủ. Sếp chắc tối muộn lắm mới về, mà em đâu có cần phải đợi sếp về chứ. Vậy là em trùm kín chăn và ngủ luôn.

Giấc ngủ đến với em ban đầu thật nhẹ nhàng, nhưng rồi lại mê mết.

Những viên thuốc em hay dùng giờ đã bị Ken vứt hết đi, mà cũng không cho em dùng bất kì loại thuốc trợ thần kinh nào khác.

Cái giường màu trắng nằm trống trải giữa căn phòng rộng lớn. Em thấy sợ.

Bóng đen lại hiện về trong giấc ngủ của Moon....

*

* *

Jess đã xuất hiện tại buổi tiệc, cô mặc một chiếc váy màu hồng nhã nhặn, tôn lên từng đường nét mảnh mai mà quý phái, đi bên cạnh cô là Ring.

- Con bé đó hả?- Arrow quay sang chỗ Wine.

- Chính xác!- Wine đã phát hiện ra dấu của con chip. Hần khéo léo gắn kính áp tròng có định vị lên mắt, hai con mắt hơi chuyển màu, nhưng phải nhìn

rất kĩ mới nhận ra sự tồn tại của cặp kính đó.

Arrow tới gần chỗ Jess.

- Xin chào tiểu thư!- Hắn hạ mình và đưa tay lên trước. Nụ cười của hắn không giống với suy nghĩ.

- Vâng! Rất hạnh phúc được làm quen- Jess hơi run, cô nhìn thẳng vào đôi mắt sâu của Arrow, hắn rất đẹp.

Thực chất, chính là sự nhìn của hai con người, một là Ring, và bên kia là Arrow. Cái nhìn sắc đá.

Arrow rất tinh tường, hắn đã biết cô gái này được gắn một trường bảo vệ.

Wine hướng tầm nhìn về phía Jess, máy quét mini đang làm việc trong mắt hắn. Máy đang xác nhận vị trí con chip.

Arrow đứng chắn ngang tầm nhìn của Wine. Wine lập tức tắt tín hiệu, hắn vẫn chưa hiểu ý Sếp.

Arrow nán lại nói chuyện với Jess, vốn dĩ đã không ưa phụ nữ, tuy nhiên cũng phải cho mấy bọn “nhóc tỳ” biết sợ.

- Anh chàng này là ai vậy?- Arrow chỉ nói chuyện với Jess, không hề tỏ ý muốn nói với Ring, thái độ của hắn rõ ràng là khinh khỉnh.

- Bạn tôi- Jess đáp lại, dù đã cố cứng giọng, nhưng vẫn có chút gì hoang mang.

- Bạn à!- Arrow cười- Thật là thế sao?- Giọng của hắn tỏ ra đầy nghi ngờ.

- Vâng!- Jess cũng chỉ biết đáp lại.

Sau vài câu chuyện xã giao, hắn tiến về chỗ nhân viên của mình.

- Con chip không dễ lấy đâu!- Arrow nháy mắt với Wine.

- Nhưng sao ngài lại không để tôi xác định chính xác vị trí con chip?- Wine nhấp máy môi khiến chẳng ai biết hắn đang nói.

- Con bé đó cũng được đấy chứ! Biết nó giữ con chip rồi, thì vội gì!- Nói rồi Arrow nâng ly rượu và uống cạn.

*

* *

- Khi thật! Hắn đã biết mình đi theo để bảo vệ con chip- Ring đứng ra ngoài ban công với hai người anh em còn lại.

- Trông hắn có vẻ là đại ca!- Poise tiếp chuyện.

- Hừ! Có khi lại thế! Nhìn xem, cả người thanh niên có mái tóc màu nâu đen kia cũng thế, hắn ngồi im một chỗ từ lúc vào tới giờ, cả hai đều đáng ngờ.

- Có khi lại là thủ lĩnh của bọn Devils- cuộc nói chuyện chỉ gồm hai người, Yun không tham gia ý kiến.

- Nhưng theo phán đoán, mình nghĩ, chắc chỉ là thủ lĩnh của một khu vực nhỏ thôi, nhìn phong cách của mấy lão tây kia xem, khả năng Đại Bàng Trắng là một trong số đó cao hơn nhiều- Ring suy ngẫm, qua tiếp xúc, cậu không cho rằng Arrow có vai trò quan trọng.

- Yun này, cậu đang nghĩ gì thế?- Poise chợt nhận ra, Yun chưa góp ý kiến nào.

- Không! Đang ngẫm sao- Yun cười nhạt. Cậu cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa.

- Phải rồi! Cô gái được chuyển vào lớp đầu năm, liệu cô ta là đồng bọn của tên Wine đó?- Ring nhìn vào bạn mình- Cậu đang ngẫm sao hay là trắng?

- Có chưa biết!- Yun quay đi chỗ khác, có vẻ đã bị bạn nói đúng tim đen- Thôi bỏ đi- Cậu đi tới chỗ của Luci, ngồi im lặng.

“Nhóc con làm sao mà biết được ta là ai chứ!”- Ken nhún miệng cười. Hắn lắc mạnh ly rượu từ này tới giờ, nhưng không hề uống.

Hắn đứng dậy và ra cửa chính. Hắn muốn về. “Chắc” ở nhà đang có người đợi hắn.

Ken về sớm, hắn thích không khí tĩnh lặng bên em. Hắn lái xe rất nhanh về nhà, như để tiết kiệm thời gian.

Lại thêm lần nữa, cánh cửa bị hắn đập mạnh rung lên, phát ra tiếng động.

Nhưng không có người hắn muốn nhìn thấy.

Hắn đảo mắt một lượt quanh căn nhà.

“Moon ngủ rồi!”- Điều này khiến hấn bất ngờ, có chút hụt hẫng. Từ trước tới giờ, chưa một cô gái nào dám có thái độ như vậy với hấn, mà theo lẽ thường, thì đương nhiên phải đợi “người nhà” về chứ!

Hấn ném cái áo khoác xuống ghế, rồi vào phòng ngủ, toan định đập mạnh cửa, để ra hiệu cho em biết hấn đang tức giận, nhưng vừa chạm tới cánh cửa, hấn lại thôi, vì hấn biết, giấc ngủ của em đâu dễ dàng có được. Hấn không mở cửa nữa.

Nhưng lại muốn thấy em ngủ, hấn đi vào.

Mở cửa rất nhẹ nhàng, mà hấn nghĩ như mình đang làm gì có lỗi vậy, hấn bước vào.

Em đang ngủ dù đèn bật sáng trung. Ken chỉnh lại độ sáng của căn phòng.

Hấn nhìn em, rồi thầm nghĩ:

“Đồ ngốc! Trùm chăn kín như thế thì ngạt thở chết!”

Hấn tới ngồi bên cạnh em, chắc em ngủ say nên vậy.

Hấn nhấc tấm chăn của em ra khỏi đầu, hấn rất cẩn trọng, vì lo em tỉnh giấc. Rồi hấn chỉnh lại chăn cho em, trông em ngủ, quả thực hấn rất vui, và khẽ mỉm cười. Tay hấn vô tình chạm nhẹ vào má em.

- BÁO!- Moon bất chợt tỉnh giấc và hét to. Em thở mệt.

Ken nhìn em chăm chăm.

Em làm hấn tức rồi.

Em đã gọi tên của Arrow.

Trước mặt hấn, chưa một người con gái nào to gan tới cỡ đó!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Trăng

Sự thật thì đâu phải thế, chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi. Từ “Báo” ở đây đâu để ám chỉ Arrow.

Moon vừa mới miên man, em nằm mơ thấy những con báo, chúng đang bám riết lấy em.

Rồi bỗng nhiên có bàn tay ai chạm nhẹ vào, khiến em chợt tỉnh.

Sếp đang nhìn em, ánh mắt sếp rất đáng sợ.

Rồi sếp bỏ đi.

...

Ken đóng rầm cánh cửa, khiến em giật mình.

Mà thực sự em cũng chẳng hiểu sao Sếp lại ngồi trên giường em và nhìn bằng cái ánh mắt đáng sợ đó.

Rồi Moon chợt nhớ, mặt danh của Sếp nhỏ là Báo, em đã chót lờ gọi thẳng danh từ đó một cách “vô lễ”, ...

Ken phóng xe lao thẳng ra khỏi khu biệt thự. Hấn đang điên tiết. Nếu giờ bất kì ai mà động vào hấn sẽ không thoát khỏi cơn thịnh nộ.

Dù thế nào chẳng nữa, thì so với Arrow, hấn đối đãi tốt với em hơn nhiều, chỉ trừ cái lần hấn đổ cả túi máu vào người em. Lần đó không hiểu hấn nghĩ gì nữa, chắc tại vì...khi ấy, hấn chưa có tình cảm với em!

Vậy, khi nào thì đã có?- Hấn chợt phanh xe gấp lại.- Và hiện giờ thì sao?- Ken vẫn cầm chặt lấy cái vô lăng, bất động.

Em khác hấn hoàn toàn, về tất cả.

Thứ nhất là địa vị, em chỉ như một cô hầu gái, còn hắn, hắn là ai chứ, là cái người mà tất cả phải cúi sợ, thậm chí chính phủ các nước còn treo giải thưởng nếu như ai giết được hắn.

Thứ hai là về tính cách, cứ cho là em hiền khô và toàn bị hắn “bắt nạt”, vì thực tế, ai cũng có thể làm điều đó, còn hắn chính xác là độc ác và tàn bạo, chỉ có hắn bắt người ta, chứ không bao giờ có điều ngược lại.

Xét về ngoại hình, hắn đẹp, một vẻ đẹp rất nam tính và cuốn hút. Còn em, chỉ như một cô gái bình thường không hơn kém, em cũng có được chiều cao của nhưng cô gái bên cạnh hắn, tuy nhiên so với họ em còn thua xa. Nhưng... hình như... chưa bao giờ em thấy hắn đẹp!

Hắn có rất nhiều phụ nữ vây quanh... cái này khiến hắn phải suy nghĩ... em cũng chẳng thiếu. Thậm chí, chỉ cần đem Arrow so sánh với tất tần tật những cô nàng bên cạnh hắn đó thôi, thì rõ ràng là em hơn!?!

Mà tại sao hắn lại nghĩ tới Arrow ở đây chứ? Em và Arrow chẳng phải lâu lắm rồi không gặp sao!? Biết là ày, nhưng hắn thấy em trai hắn dạo này cũng lạ lắm. Ngay cái lúc hắn bảo cậu em kiểm tra tin nhắn thoại hôm trước, Arrow đã lao thẳng lên xe và đi với tốc độ rất cao, kết quả là, lũ Green bị dọn sạch. Chẳng có gì vì một nhân viên của Devils phải làm thế!?

Nhưng nếu cậu em không làm, thì hắn cũng san phẳng cái chỗ đó rồi..

Lạ thật, hay vì Arrow cũng đã để em “lọt” mình vào tìm mắt rồi!

...

Arrow trầm ngâm, hắn vẫn đang ở bữa tiệc. Khác với lúc đầu, hắn giờ chỉ im lìm nhìn hồ nước phẳng lặng, phản chiếu lại ánh trăng mờ hồ.

Hắn chỉ được nhìn trăng “gián tiếp” qua lăng kính của những giọt nước lạnh lẽo kia...

Ngày ấy, cách đây hơn 17 năm, hắn ra dấu để tên sát thủ giết một phụ nữ. Hắn rất căm ghét lũ gián điệp, nên chẳng hỏi hện một chút nào. Người ta nói, con bé người phụ nữ ấy bế trên tay không phải là con của nhân viên Devils, mà rõ ràng chồng người phụ nữ đó rất trung thành với Devils.3, vậy thì cũng giống mẹ hắn. Hắn khinh thường.

Mẹ hắn với mẹ của Ken là hai chị em ruột, cùng sinh ra và lớn lên trong một gia đình quý tộc. Mẹ Ken là chị, bà đã gặp cha của anh ta trước, vì môn đăng hộ đối nên hai người đã đi tới hôn nhân. Tuy vậy, mẹ hắn mới là người được Ròng Đen yêu. Hắn không thể hiểu nổi họ, vậy thì sao phải làm khổ mẹ Ken và cha của hắn làm gì, tại sao hai người đó không tiến tới mà để xảy ra hai cuộc hôn nhân không hề hạnh phúc này... Cha hắn yêu vợ, mẹ Ken cũng yêu chồng. Chỉ tiếc là nửa còn lại không như ý.

Nhìn thấy bé con được người phụ nữ ấy ôm siết, hắn khó chịu vô cùng. Giống như người chị cùng mẹ khác cha của hắn vậy, người ấy được chăm sóc nâng niu từng chút một, trong khi hắn không hề nhận được. Vậy là hắn muốn giữ lại con bé, để trừng phạt tất cả.

Con bé đó là Moon, hắn đối xử thật tàn bạo với nó. Ở con bé có một sức mạnh mà hắn muốn chiếm hữu, đó là sức mạnh của tình thương. Hắn càng đánh đau, con bé nó khóc dữ, nhưng sao lại luôn kêu lên cái từ “Anh trai” làm hắn ghét. Nó thì có gia đình chắc, cũng chỉ là một trái tim mở còi đơn độc, thế mà lại dám gào to trước mặt hắn, như thể anh của nó là “hiệp sĩ” vậy.

Arrow ghen với anh con bé! Thế nên mới càng hành hạ nó, để rồi nó không được phép kêu cái từ “Anh” lên nữa, nhưng chẳng được, mà càng làm thế, chỉ càng khiến nó gào lên mạnh hơn.

Rồi thì dần dần, hắn đã có thói quen theo dõi nó. Hắn nhìn nó ăn khô sớ, ngủ trệt trọi, nhưng mà nó chịu đựng giỏi lắm, lại còn cười trên những đau khổ đó nữa. Nụ cười của trẻ thơ không chút hận thù, tinh khiết như những giọt sương mai. Chính vì lo rằng cái thói quen ấy làm hắn lạc bước, nên hắn đã “cho” Ken.

Giờ thì hắn hối hận, nhiều lắm, thực sự lúc ấy hắn nghĩ, chỉ mấy ngày là nó chết dưới gọng súng của Ken thôi, vì cũng như hắn, anh trai rất độc ác mà, nhưng cũng vì giống như hắn ấy, mà Ken cũng đã để cho con bé được sống.

Một lần hối hận nữa, đó là hắn đã cử Moon đi tới Green, hắn ban đầu dự định sẽ cử mật vụ theo sát để em thành công. Hắn muốn, em không phải nhúng tay vào tội ác, nhưng nếu em không lập công trạng gì cho Devils, thì theo luật, em đâu thể trở thành người-con- gái- của- hắn.

Hắn đã ích kỉ chẳng? Ừ, chính vì chỉ suy nghĩ cho riêng mình mà em đã phải khổ sở như thế. Cách tốt nhất lúc này là để em ở chỗ Perry, chắc em hắn nói vậy thôi chứ không định thực hiện ước mong “được chết” của nhân viên mình.

Bầu trời đã nhuộm một sắc vàng ươm, những tia nắng trải dài xuống khung cửa, đôi chim vành khuyên hót líu lo đón chào một mùa hè mới lại về.

Moon trầm ngâm, em vẫn đang rất buồn, mà có lẽ sẽ mãi buồn...

Căn nhà này rộng thật, nhưng em cô đơn quá, không một ai chuyện trò, ngày qua ngày chỉ mình em ngắm bình minh và tới chiều tà cũng một mình thương thức cảnh hoàng hôn... Em chẳng biết Sếp để em ở đây làm gì nữa? Em vẫn thắc mắc tại sao lại cứu em, thậm chí còn đỡ lấy mũi dao từ chính tay em,... hay, để em chết như vậy dễ dàng quá, muốn em sống trong sự mòn mỏi của cô độc...

Giờ em cũng đã không còn tìm tới cái chết để giải thoát, không, em chưa nhận thức ra điều gì, chỉ là em sợ nếu chết ở đây, sẽ mãi mãi là cái bóng mà làm

li ở khu nhà rộng lớn, mà chẳng ai còn ngó ngang đến.

Em nâng bàn tay đỡ lấy chút nắng, dịu dịu như làn suối trong lành, mà cũng ấm áp như ngọn lửa hồng,... em nhớ Anh!

Thật buồn cười, em tự cười chính mình, đã biết anh đâu nhận mình mà sao em vẫn cứ hy vọng, anh ghét em lắm mà, em đâu là gì của anh chứ... nhưng.. anh là nguồn sống của em. Tình máu mủ chảy trong từng đọt vị tế bào nhỏ bé, sâu thẳm trong con tim..

- Kết!- Moon quay người lại, có tiếng động cửa. Em đứng dậy và đi tới.

- ...- Ken bước vào, mấy hôm rồi hần không về. Mà đây cũng đâu phải là nơi hần ở thường xuyên, chỉ là một nơi nào đó trong cái nhà to lớn của Devils, đi hay ở cũng chẳng việc gì. Nhưng có một người đã làm cho căn phòng trở nên ý nghĩa, đúng với cái từ “nhà”. Ken muốn về thăm em, hần lo vì sợ em nghĩ quẩn.

- Dạ! Sếp!- Moon cúi chào, mấy hôm nay em vẫn lau dọn nhà cửa cẩn thận, mong là Sếp hài lòng.

- ...- Ken không nói gì, hần tháo chiếc ca vạt cùng với chiếc áo khoác ném vào phía em. Trời bắt đầu nóng rồi nên hần không muốn dùng áo Vest nữa.

- Dạ!- Moon đón lấy cái áo, dù Sếp cố tình ném vào mặt em, lần này còn ném mạnh hơn những lần trước nữa, chắc vẫn đang tức. Mùi nước hoa trong từng sợi vải bung tỏa thứ hương thơm cao sang mà dịu mát. Em nghĩ, chắc chẳng bao giờ Sếp ngó đến những chiếc áo em giặt vì em có dùng nước xả bao giờ. Tuy vậy, thấy Sếp đi từ nhà tắm bước ra, em vẫn tiếp tục lấy áo của Sếp đem đi giặt. Anh của em cũng đáng người tựa như Sếp, em muốn “thực tập” để sau này may có cơ hội.

Ken không nhìn em, hần tiến đến ghế bành ngay trước phòng khách. Hần nằm dài ở đó.

Nghỉ một lúc, hần ngồi dậy và lấy máy xách tay ra làm việc. Thực chất thì làm gì có việc gì quan trọng, mới lại mấy lão già đã làm hết thay hần rồi, hần chỉ đang nhìn cái máy tính!

Moon đã giặt xong chiếc áo sơ mi hần vừa thay ra, nói là giặt nhưng em chỉ xuê xòa vò cổ áo, hai bên cánh tay và cổ tay, những chỗ mà có thể ra nhiều mồ hôi được nhất. Áo của Sếp rất sạch, chắc một ngày Sếp phải thay mấy cái, đây là cái màu đen, còn Sếp giờ đang mặc cái màu trắng, chắc đến tối là Sếp thay cái màu xanh lam. Moon đoán vậy.

Biết tính Sếp, em vào trong bếp rót ly rượu vang đem ra. Hồi nhỏ, Sếp thường uống cà phê đen, còn giờ khẩu vị đã thay đổi.

Ly rượu màu đỏ cam vừa được đặt xuống bàn.

- Mời Sếp!- Moon tôn kính, em khép nép không muốn làm sếp mất tập trung trong công việc.

- Cà phê nóng!- Ken đáp lửng, hần không thích uống rượu khi ở bên em, hần sợ mất ...tự chủ!

- Dạ!- Moon lại đem cất ly rượu, em ngửi thử vị của nó, nhưng không dám nhấp, em có biết uống rượu bao giờ. Rồi đi lấy phin để pha cà phê cho Sếp.

- ...- Ken đang suy nghĩ... về em. Từ lúc về tới giờ, mỗi khi thấy em mấp máy môi định nói gì, hần lại chỉ nghĩ tới mỗi từ “Báo!”. Hần ghét nghe thấy tên của một ai khác từ em. Mà ngay cả cái từ “Sếp” hần cũng không muốn em dùng. “Sếp” là từ chỉ mỗi hần thôi à, cũng là của Arrow nữa đấy chứ, dẫu em có gọi hần bằng “Anh”, Ken cũng không thích, giống với anh trai em quá, mà đúng hơn, nếu em gọi thế, hần sẽ ngại!

- Của Sếp đây ạ!- Em luôn lễ phép. Sếp lớn hơn em những bảy tuổi.

- ...- Ken vẫn chưa tìm ra từ nào ưng ý. Hần lướt nhìn em. Đạo này trông em lại gầy đi rồi, chắc là lại ăn uống lành tinh đấy mà, thôi thì ngày nào hần “cùng phải” ở đây vậy! Có Sếp thì em mới nghiêm túc nấu ăn.

Moon lại lui vào bếp dọn dẹp.

“Có cái quái gì ở trong đấy mà làm lâu thế không biết?”- Ken suy nghĩ, hần muốn em được nghỉ ngơi, mới có mấy tuần thì làm sao mà vết thương ở bả vai và cổ tay bình phục hoàn toàn được, mà chưa nói đến vết thương tự xử ở vùng bụng. Ôi! Tự nhiên nghĩ đến đây, hần thương em vô cùng.

- ...- Sau khi định nói lên lời, hần lại thôi, mặc kệ em!

Hôm ấy, rõ ràng em đã gọi lên thành tiếng trong giấc mơ, “Báo!”, đâu phải cứ ngủ say và mơ về “Báo” thì mới hét lên to đến thế, chắc có lẽ, suy nghĩ của hần, Arrow là quan trọng với em.

Arrow, Ken không chắc lắm đã bao giờ thấy hần dịu dàng với Moon chưa, nhưng Ken thì đã từng.

Ken đã dạy em học máy tính, nhờ thế mà em mới khá tay nghề lên nhiều nhiều như vậy, hay là giờ hần kiểm tra trình độ của em nhi, chợt hần vui, nhưng lại thôi...

Ken đã xem kĩ mấy lần đoạn video ở hành lang, cái lần em gặp Mes đó. Hần không hiểu vì sao Mes lại không nhận em. Nhưng cũng nhờ thế, mà giờ, em vẫn đang ở bên hần đây.

Lạnh lùng!- Hấn đã tìm ra lời giải thích, Arrow coi em chẳng ra gì, mà em còn gọi tên hấn. Mes cũng đã dùng khuôn mặt lạnh thấu xương để xua đuổi em, áy vậy mà em vẫn mong chờ...

Còn hấn, hấn chỉ lạnh với em khi còn nhỏ thôi, ừ, có lẽ giờ nên quay lại khoảng thời gian đó!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Lạnh!

Một khi Ken đã khoác lên mình mặt nạ của đá, thì chẳng ai có thể lạnh bằng.

Moon đang suy nghĩ xem tối nay sẽ ăn gì, em nghĩ chắc đầu bếp sẽ chuyển tới những món “cao lương mỹ vị”, nên cũng đừng định, không vội làm gì, chỉ cần đợi họ mang đến và bày biện ra bàn thôi. Hôm nay, em toàn ăn trứng, mà em làm mãi, vẫn chưa thành công cái việc lật trứng khó khăn ấy.

Sếp đang làm việc với máy tính khá lâu rồi, thì thoáng em thấy Sếp vươn vai cho đỡ mỏi. Em thầm nghĩ, người lớn là thế đấy, ngày nào cũng phải làm đi làm lại một công việc, ...mà em cũng sắp lớn, hì, sắp 18 rồi,... Tự nhiên em lại nghĩ tới anh, không biết Mes đang làm gì nhỉ?

Moon nhìn Sếp mà nghĩ về anh trai, khiến ...có người hiểu lầm.

Ken dán mắt vào cái máy tính mà chẳng hiểu mình đang làm gì, chốc chốc lại để ý thời gian. Hấn làm mấy ván Sudoku, trò này chơi mãi cũng chán, hấn chơi rất nhanh, trong khi thời gian thì im lìm.

- Nấu cơm đi!- Hấn dùng thứ giọng hách dịch, nói mà không hề quay sang nhìn em.

- Dạ!- Bây giờ mới có 17h, Moon khó hiểu, chẳng lẽ Sếp đói ư? - Nếu Sếp đói thì ăn bánh flan, em đi lấy!- Moon có biết nấu nướng gì đâu.

- Không! - Ken đáp gọn lỏn, tay hấn vẫn di di con chuột.

- Nhưng... - Moon hiểu rằng không nên chống lại “thánh chỉ”, em nhấc điện thoại lên và yêu cầu nhà bếp- Alo, chào bác ạ, Sếp muốn...- Moon chưa kịp nói thì đường dây đã bị ngắt. Em gọi lại.

Ken đã ngắt tín hiệu đàm thoại từ máy tính của hấn. Chiếc máy tính là công cụ để hấn có thể điều khiển các thiết bị trong nhà.

- Tút! Tút! Tút!....- Moon chẳng nghe gì hơn ngoài tín hiệu này, em không biết tại sao lại đứt mạch liên lạc, hỏi Sếp thì em không dám. Nhưng em cũng đoán ra là ý sếp, vì thiết bị của Devils rất ít khi gặp sự cố, gần như là không bao giờ, mà đây lại là nhà của Sếp,...

Hay Sếp muốn ăn trứng? Nghĩ rồi Moon đi tới bếp, em lấy cái chảo và chuẩn bị mấy quả trứng từ tủ lạnh.

Lần nào cũng vậy, em đều lờ ra chục quả, vì xác suất thành công rất thấp, chắc hôm nay cũng chẳng hơn.

Ken thờ dài ngao ngán, hấn cố tình thờ ạnh. Thì mấy hôm không ăn trứng, cũng thấy...muốn, nhưng để Moon làm một lần, thì kiểu gì sáng mai cũng trứng, trưa cũng trứng và tối mai cũng là trứng.

- Đói món!- Ken không tìm câu nói nào dài hơn để ra lệnh.

- Dạ!- Moon chỉ biết vâng vâng dạ dạ theo lệnh Sếp.

- “Suốt ngày chỉ có dạ”- Ken nghĩ thầm, nhưng là rất ngoan đấy chứ.

Moon cất mấy quả trứng đi, may mà Sếp không muốn ăn trứng tráng, em thờ phào nhẹ nhõm, thế thì làm món khác. Từ nhỏ, em toàn làm việc lật vật như lau dọn, bưng bê, chẳng ai cho em vào bếp, nên em không biết nấu ăn chẳng có gì đáng trách, nhưng đối với Sếp thì đừng có lí do lí trấu gì, ... Moon đang suy nghĩ, ngày trước, à, nhớ ra rồi, Yun đã từng đưa em tới nhà, và mẹ của cậu ấy đã để em phụ bếp. Là món gì ấy nhỉ? À, món mì xào.

Trong tủ bếp chẳng thiếu thứ gì, vì có hấn một kho nhỏ để dự trữ lương thực khô, em mở tủ và lấy ra gói mì xào.

Đọc kĩ hướng dẫn, luôn là thế, tuy nhiên, đây là hàng nhập khẩu từ ...Thái, thế thì em chịu, nhìn vào gói mì, em hy vọng mình làm được.

Đây là loại mì ống, nên phải ngâm trong nước nóng chừng 30 phút, nhưng em sợ Sếp đói, thế là em cho lên bếp luộc luôn để rút ngắn thời gian,... Trong lúc chờ đợi, em đi nhặt rau và bóc tỏi. Em làm khá nhanh, thì cũng chỉ cần lấy dao cắt xoẹt một cái là xong đồng rau để đem đi rửa, bóc tỏi cũng không mấy khó khăn, em cũng quen làm mấy việc vụn vặt này.

Chừng 10 phút, em tắt bếp rồi vớt mì ra rổ để ráo nước. Em chỉ cảm thử một miếng lên xem đã nhừ chưa, không dám thử, vì làm như thế là “phải tội”.

Moon vo nhẹ sợ mì to, theo cảm tính của em là ỏn.

Và bắt đầu xào. Mà em quên chưa cho dầu rồi!

Hồi trước, em cũng chỉ nghe mẹ Yun nói thôi chứ có trực tiếp làm, nên kinh nghiệm còn hạn chế.

- Ấy!- Moon kêu nhỏ, may mà Sếp không để ý, tại sao sợi mì cứ vón cục và dính chặt vào nhau thế này?

Moon nghĩ đến nước, em đổ một chút nước vào, đúng là em không có ý niệm về việc cho dầu vào xào rồi.

Được một lát, rồi em cho rau, khá nhiều rau. Em nghĩ ăn nhiều chất xơ như vậy thì sẽ mát và nhuận tràng.

Ken không nhìn về phía em, nhưng hấn rất tò mò. Vậy là hấn bật camera ngằm trên trần nhà bếp, hình ảnh được truyền tới máy ngay lập tức. Trông em làm thật...hay!

Nhưng hấn cũng không biết em đang làm món gì nữa, chỉ thấy em dùng tay lấy rau cho vào chảo.

Hấn rất sạch. Ken đứng lên và ra chỗ em.

- Đi bao tay vào!- Ken quát lớn, hấn cũng không định ra “hỏi thăm”, nhưng vì biết chắc chắn kiểu gì mình cũng ăn, nên không thể để mất vệ sinh như vậy được.

- Dạ!- Moon quay người nhìn Sếp, Sếp nói to quá làm em lo lắng. Mà đằng nào cũng đã bóc rau trực tiếp rồi, chỉ cho vào chảo nốt nắm rau em đang cầm trên tay thôi, nên Moon đành trái ý Sếp, và tiếp tục làm.

- Điếc hả?- Ken trợn mắt nhìn em, càng ngày càng hết hiểu nổi, hấn đã quá dễ tính hay sao mà em không hề coi lời hấn nói là gì.

- Dạ! Nhưng mà xong rồi ạ!- Moon nhắm nghiền mắt mà e sợ. Em đảo đi đảo lại mấy lần rồi tắt bếp. Sếp thích ăn tái nên không xào quá lâu.

Ken lúc này mới đi vào hấn bếp. Hấn ... thực sự bất ngờ vì món mì của em!

- Cái quái gì đây hở?- Chưa để em cho vào đĩa, hấn đã cao giọng, thực lòng hấn rất thất vọng, nhưng khuôn mặt vẫn nghiêm nghị như đang đi họp hội đồng vậy.

- Dạ! Món này là mì xào Thái Lan ạ!- Moon lí nhí, em thấy nó đâu có đến nổi nào, chỉ là nhiều sợi mì hơi dính vào nhau, chết, mà có sợi còn nâu nâu đen đen kia. Moon vội vàng “che giấu” những miếng mì đó dưới “tán lá”, em gấp ra đĩa, và chỉ chọn sợi mì màu vàng.

- ...- Ken lờ đi, hấn vào bàn ngồi. “Mì xào Thái Lan gì chứ? Có mà Thiên hạ đệ nhất Mì ăn không nuốt nổi thì có”- Hấn nghĩ thầm, tay hấn cho lên bàn, từng ngón đập nhẹ vào mặt bàn ra hiệu nhanh lên. Dù sao cũng phải thử!

- Đây ạ! Sếp ăn ngon miệng!- Moon đặt đĩa mì lên, rồi đặt đĩa bên cạnh. Em đi “thù tiêu” những thứ “vô giá trị”.

- ...- Ken nhìn vào đĩa mì, trời đất, là của đứa con gái 17, 18 tuổi làm đây sao? Không bằng đứa trẻ con. Hấn không hề thấy lớp bóng mỡ phủ lên mì. Dầu?- Hấn muốn nhắc em đã quên cho dầu, nhưng kiếm lời quá.

- Dạ! Dầu? Em...quên cho rồi ạ!- Cổ họng Moon ứ lại, càng cuối câu, em nói càng nhỏ. Tự véo má mình, thật đênh đoảng.

Ken nhìn vào đĩa mì. Trông kinh khủng quá, hấn đã quá quen với những món ăn bày biện đẹp mắt, giờ thì, nhìn đây, rau và mì trộn lẫn, gọi là mì nhưng số lượng rau thì ngang ngửa với mì, có sợi mì thì be bét, hấn “chọc” đĩa vào cái chỗ trông có vẻ bình thường nhất, và đưa lên miệng. Tuy vậy, hấn vẫn muốn...thử!

Nhặt thếch! Mới chỉ chạm nhẹ vào sợi mì, hấn đã thấy ghê tởm.

- Dạ!- Moon chủ động lên tiếng trước.

- Gia vị !?!- Ken hất tay phi đĩa mì ra chỗ em. Hấn dự tính sẽ sử dụng vừa đủ lực để cái đĩa phanh đúng chỗ mép bàn, ai ngờ đâu, có thể do hấn đóng quá đạt, nên mạnh tay quá, thế là làm đĩa mì đổ ào xuống dưới sàn, vương một chút vào chân em.

Rồi hấn lại ra ghé ngồi. Thờ dài.

Mì còn rất nóng, khiến chân em rụt lại. Moon ngẩn người ra một lúc, rồi mới định thần lại được. Trông Sếp lúc ấy sợ lắm, em lại làm sai rồi, đến món mì cũng làm không xong. Em cúi xuống và nhặt từng sợi mì vào đĩa. Mặt em buồn lắm.

Vì đâu có ai dạy cho em biết cách để trở thành “một con người” chứ!

Ken ngồi nhìn em, hấn thấy mình...ác!

“Cái món đó... thực ra cũng gọi là mì được mà, chỉ là tiêu chuẩn của ta quá cao thôi!”- Hấn thầm nghĩ.

Em đâu thể sánh với những đầu bếp tài ba của Devils được chứ! Ken nheo mắt lại, hần thấy tiếc...vì chính hần đã để lỡ một cơ hội ăn mì em nấu.

Nhìn em lúi thủi nhất từng sợi mì rồi dọn dẹp, hần đau đầu quá. Muốn đứng lên và ra giúp, nhưng lại thôi, hần làm gì có chuyện ra tay giúp ai. Ken ngồi yên một chỗ, giờ hần thấy đói!

Moon sau khi dọn xong, em đi vào nhà tắm. Rất lâu, không hiểu em làm gì trong đó. Chừng 1 tiếng mới thấy em ra. Mặt buồn rười. Đến giờ bên dinh dưỡng mang thức ăn đến, như mọi khi là 18h30, em mở cửa và nhanh chóng dọn thức ăn lên bàn cho Sếp.

- Ăn đi!- Lần này thì Ken lên tiếng, hần không muốn em bỏ bữa.

- ...- Moon không đáp lại, chỉ ngồi lặng im một lúc, đợi Sếp ăn rồi bắt đầu dùng bữa.

- ...- Cả hai đều lặng im, cảm giác như có thể nghe được từng giây đồng hồ tic tắc.

“Ăn gì mà chậm thế không biết”- Ken đã ăn gần hết hai bát com và rất nhiều thức ăn, trong khi, em nhai mãi mà không hết nửa bát, cùng với vài miếng rau lèo tèo. Ở tuổi của em, hần phải ăn rất khỏe ấy chứ, thế mà trông em kìa, lần cuối cùng em gấp com lên miệng cách đây năm phút rồi. Trông thương quá, nhưng, hần vẫn đang lạnh lùng mà.

Ken còn ngồi đấy cho tới khi em ăn xong, em ăn ít quá. Nhưng hần không tiện nhắc nhở, chắc tại con gái ở tuổi này thường giữ eo, trước một mỹ nam như hần mà không “kiêng khem” thì khó coi lắm. Hần cười thầm trong bụng với cái lí do quá đỗi “thực dụng” mà mấy cô người mẫu hay áp dụng để được tiếp cận với hần.

Nhưng, hần thích em béo khỏe hơn, trông em thì gầy gò, xanh xao quá. Hừm, hần đang suy nghĩ có nên tiếp tục “lạnh” với em không.

Moon dọn bát, em cẩn thận để không bị trê trách. Trong lúc ấy thì Ken đi tắm.

Mặt em buồn thiu, em thấy thất vọng vì chính bản thân mình, ngay đến nấu mì mà em làm cũng không xong, thì sao có thể nấu ăn cho anh trai được chứ!

Ken bước ra. Em cũng vào luôn.

Hần thấy lạ, nhà đầu phải chỉ có một nhà vệ sinh, mà sao em chỉ vào mỗi phòng đó. Hần cũng hơi tò mò, không biết hay là em lại khóc trong đấy, nhưng nếu gắn camera vào nhà tắm, thì không được chút nào...

“Hay lại đi giặt áo rồi!”- Ken vừa mới thay cái áo sơ mi màu trắng ra, Moon đã chuẩn bị cho hần cái màu xanh lam nên hần mặc luôn.

“Đành phải thay áo ít thôi vậy!”- Hần tự nghĩ, rồi cho tay lên gỡ đầu, em vẫn còn yếu lắm, không nên để em làm quá nhiều việc.

Mãi lâu sau không thấy em ra, “khóc ở trong đó rồi chắc”, nhưng lúc vừa ăn com, hần đâu có thấy mặt em sưng.

“Khi thật!”- Ken định gõ cửa hỏi, nhưng hần mới nhớ ra, đây là phòng tắm, không được rồi. Vậy nên hần lại vào trong phòng và ...chờ đợi cùng chiếc máy tính.

Hần nhìn vào cái giường của mình, nó to, rộng và màu đen. Ngay cả gối và chăn cũng màu đen nốt. Tắm nệm giường rất êm nhưng chỉ khi có em nằm gần hần mới ngủ ngon...

Thật là như vậy đó, chưa khi nào ở bên cạnh các cô gái khác, cho hần cái cảm giác yên bình và dễ chịu như khi ở gần em. Nhìn em ngủ, hần thường hay ngắm đôi lông mi của em,thi thoảng lại nheo lại, trông đáng ...mến... và những khi ấy, hần chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Đồng hồ đã chỉ 23h đúng, Moon bước vào phòng, cúi chào Sếp mà không lên tiếng, rồi em nằm phịch xuống giường và ngủ luôn.

Ken đã nhìn em, hần đã định lo, nhưng sao ánh mắt vẫn cứ hướng lên. Chốc lát, rồi lại hướng xuống trở về màn hình máy tính, thì ra em không hề khóc, mặt em vẫn sáng lắm, chỉ hơi tội chút thôi. Hần cười nhẹ, ngồi thêm một lúc nữa rồi cũng vào giường của mình.

Hôm nay em quay lưng và chùi chần kín mít rồi, vậy là không được ngắm nữa. Ken toan định dậy để kéo chăn xuống cho em khỏi bị ngạt, nhưng rồi lại thôi, hần muốn xem em có vô tình gọi lên cái từ “Báo!” ấy không nữa.

Ken cứ trần trọc suy nghĩ, mãi mà hần không ngủ được, em cứ nhốt mình vào trong nhà tắm để làm gì chứ? Không khóc thì em làm gì? Như thế thì thà em khóc còn hơn là vác bộ mặt bí xị ấy. Hần có thể làm em khóc được không? Ken vẫn nhìn vào cái chăn mà em chùi kín lên đó, ngoại trừ em khóc vì sợ ra, thì chưa bao giờ hần làm em rơi lệ..., có vẻ như, em vô cảm với hần.

- U! U!- Moon rên rì.

- Sao thế?- Ken lên tiếng, hần lập tức ra khỏi giường mình và tiến tới chỗ em.

- U! U!- Moon vẫn đang mê sảng.

Ken nhẹ nhàng ngồi bên cạnh em, hần lật nhẹ tấm chăn xuống người em, thì ra do em để tay trước ngực nên bị bóng đè. Hần “rón rén” cầm lấy đôi tay

em đặt xuống, chạm nhẹ vào má để em thoát khỏi cơn mê,... từng động tác, khiến tim hấn đập liên hồi.

Sau đó thì hấn lại đắp chăn cho em, hấn thật “địu dàng” lau đi giọt mồ hôi vương trên mái tóc em.

- Ngủ ngoan nhé!- Hấn đi về chỗ. Mà cũng chẳng biết tại sao hấn lại buộc miệng nói vậy, hấn vẫn đang “lạnh” cơ mà! Thế rồi hấn quay sang phía em, ...ngắm và ngủ quên mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Trống Rỗng

Chiếc giường khẽ rung khiến Moon tỉnh dậy, em đã để chế độ hẹn giờ lúc 6h. Thực ra thì, nếu để chuông báo thức Sếp sẽ tỉnh giấc mất, nên em chọn chế độ rung của giường để chỉ mình em biết.

Moon vươn vai rồi ngồi dậy, hôm qua em ngủ cũng khá đầy giấc. Giờ thì lại phải dọn dẹp nhà cửa, không sao, đây là trách nhiệm của một người làm mà. Nghĩ vậy lên em xách máy để hút bụi, nhà rất sạch nên chỉ cần làm qua loa, tuy thế nhưng Sếp khó tính lắm.

Xong xuôi việc dọn dẹp, em vào phòng lấy trang phục cho Sếp, chẳng phải nghĩ ngợi gì, em chỉ cần đem bộ quần áo đầu tiên trong giá treo mà đã được người để sẵn đó, mang xuống để Sếp dùng. Tất cả các trang phục đều được thiết kế rất công phu, ấy vậy mà sếp chỉ mặc đúng một lần, em nhìn chúng mà thấy tiếc, nhưng nói thật, dáng sếp chuẩn như thế, khoác lên mình những bộ cánh thế này, càng giúp tôn lên vẻ đẹp của những cái áo, cái quần mà nếu phải một người nào khác gầy gò thì có khi mặc lại xấu xí. Em tự nhìn mình trước gương, thở dài, nếu em có cả đồng áo quần này, thì cũng vậy, người em đúng là tron tuột từ trên xuống!

Cũng chỉ là nghĩ thôi, chứ em thì làm sao có được những thứ xa xỉ này!

Em ngó lại trang phục của mình, một chiếc áo thun màu trắng, cùng với chiếc quần dân di màu bộ đội, thực là chẳng nữ tính chút nào. Nhưng em thích vậy, cái tính tự lập ngay từ nhỏ đã thôi luyện em trở nên mạnh mẽ hơn, thể hiện qua trang phục em đang mặc. Đôi lập, mái tóc dài ngang vai lại kéo em trở về nét nữ tính, đôi mắt trong trẻo tôn lên khuôn mặt em sự thánh thiện vốn có,... em chẳng giống bất kì ai, lúc thì tự đánh mất quyền sống của bản thân, khi thì vươn dậy bằng mọi giá, nên ...em ở trong tim hấn!

Ken tỉnh dậy khi đồng hồ chỉ số 8. Hấn nhòm người xem em vẫn còn đang ngủ hay không, nhưng giường em đã được gấp nếp cẩn thận,... Hấn không thích vậy, bao giờ cũng thế, với bất kì người phụ nữ nào, người tỉnh dậy trước luôn là hấn, dù đã trải qua một đêm nóng bỏng, nhưng nguyên tắc của hấn, khi đã dậy thì coi như không hề biết người bên cạnh là ai. Hấn lạnh lùng như vậy đấy, còn với em thì, sao mà khó “giả tạo” vậy.

Ken ra khỏi giường, hấn cũng không định chỉnh lại ga giường, vì đó đâu phải nghĩa vụ của hấn, tiện tay, hấn cùi áo luôn, từng đường nét trên cơ thể hấn từ từ phô trương theo làn áo được quần lên, phải gọi là hoàn hảo, vai nở, khuôn ngực đầy đặn và vòng eo thon.

Hình như có người đang nhìn hấn, mà ngoài hấn ra, ở đây có ai, trừ Moon. Em vẫn đang nhìn hấn.

- “Khi thật!”- Hấn quên mất riêng căn nhà này có tường làm bằng kính, nên dù ở trong phòng thì người ở ngoài cũng vẫn nhìn thấy. Hấn hơi ngại, khi mà con mắt ấy là của một đứa “trẻ con”. Mà 17 đâu còn được gọi là trẻ con nữa, nhưng..., hấn luống cuống rồi lấy áo mặc vào người. Hấn sợ... em ngại!

Toan định thay áo, nhưng lại lo em mất công giặt nhiều, hấn lại thôi. Trong phòng đánh răng, hấn suy nghĩ không biết sẽ gặp mặt với em thế nào đây.

- “Ồ với trẻ con khổ quá đấy!”- Hấn thở dài, thực ra chỉ hấn suy nghĩ vậy thôi chứ.

Moon tiếp tục công việc dọn thức ăn sẵn ra bàn, em chẳng hiểu hành động vừa rồi của Sếp. Lúc Sếp dậy, em nhìn theo thói quen, rồi thấy Sếp cùi áo, nghĩ gì đó, rồi lại mặc vào. Em hoàn toàn không thể hiểu. Lúc em học bơi ở trường, các bạn nam thì mặc quần sooc và cùi trần, em cũng thấy Yun như vậy. Cậu ấy cũng nhìn em rồi bắt em quay mặt đi. Khó hiểu, em mà lại ngại chặc, các bạn nam của cả lớp đều thế cơ mà, mặt khác, hỏi em đi tập huấn ở Devils, những người khác giới cũng không mặc áo để tiện cho việc tập luyện, em và mọi người đều nhìn “quen” hết rồi.

Chuyện hoàn toàn bình thường, trời mùa hè ra ngoài cũng đầy người nam giới cùi trần đấy thôi, chắc là Sếp có việc gì đó, em nghĩ, chứ Sếp có bao giờ phải ngại ngần cái gì đâu.

Ken bước ra ngoài, trong người hơi khó chịu vì không được thay áo, có ai bắt hấn thế đâu, là do hấn ...tự nguyện.

Hấn nhìn em. -“Bản không chịu được, mãi một ngày mới thay một bộ!”- bắt gặp ánh mắt của em, hấn lại ngượng ngùng.

Ngồi vào bàn, hấn nhìn ra ngoài.

- Sếp ăn sáng ạ! - Moon lễ phép. Rõ ràng, em hoàn toàn coi như không có chuyện gì.

Ken không nhìn em, cũng không ra hiệu để em ngồi cùng, hắn ăn nhanh rồi đi làm luôn.

- Dạ! Sếp không thay đồ ạ!- Moon làm đúng nghĩa vụ của một người giúp việc “làm công ăn lương”.

- ...- Ken nhìn vào bộ đồ đã chuẩn bị trước - “Đang giỡn mình đấy hả? hay ... là chữa ngược!”- Ken suy nghĩ, hắn không trả lời em, mà ra cửa luôn. Vừa bước khỏi cửa, khuôn mặt của hắn đã chuyển sắc, mức độ lạnh lùng tăng lên nhiều nhiều. Đặc biệt đôi mắt, không bao giờ nhìn xuống, và đôi bàn tay luôn trong trạng thái nắm hờ. Giống như một Robo sát thủ, hắn lên xe bước đi. Moon chẳng thể nào biết được, khuôn mặt lạnh như băng ấy của hắn đâu.

Cũng từ khi ở gần em, hắn mới hay đặt ra những câu hỏi, thường thì chỉ có người khác đặt câu hỏi chấm, còn hắn luôn trả lời lại bằng câu chấm than- sự ra lệnh. Nhưng những câu hỏi chấm trong đầu hắn đó, chỉ có em là người có đáp án thôi (!).

Moon giờ mới ngồi ăn, thức ăn tuy hơi ngượng nhưng em vẫn thấy ngon, toàn những món đắt tiền nên em tiếc và ăn hết. Trước mặt Sếp thì em không dám, chứ thực ra em cũng muốn ăn nhiều nhiều. Sau khi nạp đầy năng lượng, em đi rửa bát và dọn dẹp. Tự hỏi mình, em thắc mắc không biết mình còn phải ở đây tới bao giờ, buồn lắm, lại không được ra ngoài thì sao có cơ hội gặp lại anh...

Ăn nhiều quá, khiến em chóng mặt, khó chịu không thể tả, có lẽ vì cơ thể vẫn chưa điều hòa được.

Em vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, và nôn ra gần hết số thức ăn vừa rồi. May mà không ra máu, Moon thở phào, giờ em đã ổn hơn. Chắc là nhờ mấy viên thuốc bổ, nhưng lạ thật, dạo này khi nào em ngủ mê mệt, như có ai giúp em thoát ra khỏi giấc mơ ghê rợn,... mà chắc là em nghĩ vậy thôi, chứ Sếp thì không thể, mấy lần em khó ngủ quay sang nhìn, thấy Sếp đã gáy o o. Mà Sếp cũng “vô duyên nhỉ”, em cười thầm.

Tự dưng lại nhớ đến Yun, không biết người bạn thân nhất của em thế nào rồi... Từ ngày hôm ấy, em vẫn chưa một lần gặp cậu, không biết, cậu có thấy dễ chịu khi cách xa em không...?

“Yun à! Tớ mong rằng, sau này, khi mà cậu biết, tớ làm cho Devils, hy vọng cậu vẫn mỉm cười với tớ nhé!”- Moon thì thầm, sớm muộn gì thì cũng phải biết thôi, sự thật dù có được “bưng bít” cẩn trọng, thì tới một ngày, cũng bị “lò” ra.

Đối với em, Yun là người quan trọng, nhưng chắc có lẽ, em chẳng là gì của cậu đâu. Ngày trước, cậu đi đâu em cũng theo đấy, la cà khắp mọi nơi, em thì suốt ngày tíu tít bên cạnh cậu, hỏi mọi thứ, cái gì không biết cũng đều hỏi hết. Yun nhăn mặt nhưng đều nói cho em hay. Cậu rất hiền, chỉ thì thoảng hơi ác khẩu và cộc cằn thôi, lúc nào cũng bảo không muốn trả lời nữa, nhưng tí lại nói cho em biết. Vì thế mà em rất quý mến cậu.

Moon đã từng nghĩ, anh trai của em cũng như thế đấy, là một người anh luôn giải đáp mọi thắc mắc cho cô em ngốc nghếch!!! Nhưng giờ, em chẳng còn lòng tin nào nữa, dòng máu em chảy trong người, đã rất nhiều đổ vỡ, thêm vào những nhóm máu khác, hay vì thế mà máu em không trong lành nữa, hay vì thế máu em đã lẫn tạp nham để anh không nhận em..

Lúc nào em cũng thế hết, khi nghĩ đến bất kì ai, lại đem so sánh với anh trai, ...rồi ...hụt hẫng...

Moon đem theo những suy nghĩ này vào nhà tắm, cả chiều và tối qua em cũng thế, sau khi dọn đồng mi dưới sàn nhà, em cũng đã chui vào đây, ngồi không. Cả căn nhà, em chỉ muốn vào đây ngồi thôi, vì duy chỉ phòng tắm này là màu trắng, hoàn toàn, em để dòng nước mát lạnh cứ thế chảy, thay cho nước mắt, em lúc ấy rất buồn.

Em đã nhận thức được giá trị của những giọt nước mắt, không phải khi đau khổ hay mất mát mới đem ra dùng, hay quá vui sướng mà hạnh phúc, ... không được đâu... giá trị của những giọt nước mắt là... vô nghĩa.

Em đã nhầm, và Arrow đã đúng. Ngày đấy Sếp nhỏ dọa nạt em sợ tới mức chỉ biết khóc, và Sếp đã bảo rằng, “Mày mà còn khóc nữa thì lần sau là máu thật đấy!”- Em không quên được câu nói này, đúng, Sếp nói hoàn toàn đúng.

Khi mẹ chết, em cũng đã khóc rất nhiều, vậy nên máu của mẹ chảy đầm đìa, giàn giụa tấm áo, dù em không nhìn thấy, nhưng em cảm nhận thấy!

Khi tủi thân quá em khóc nức lên, bọn trẻ ở cô nhi viện lại càng được thể trêu chọc em nhiều hơn,...

Lần đầu tiên gặp Sếp, Sếp cửa mạnh mẽ như vụn vỡ sắc nhọn vào tay em, em đã khóc, và Sếp đáp trả lại bằng một vết thương sâu ở tay, máu cũng đã chảy tòng tòng,...

Tiếp đến, em khóc vì Sếp ác độc quá, ép em ăn thức ăn đầy sạn, không cho em dùng thìa hay đũa, mà phải “bóc” từng miếng lên để ăn, càng khóc, Sếp lại càng ghét em hơn.

Người bạn mèo Mun của em cũng loang lổ máu khi em khóc, thậm chí máu còn kết lại nhúm lấy đám lông của con vật nhỏ bé. Em khóc, và Sếp lớn chỉ đáp gọn lỏn “Ta đã giết nó đấy”.

Em đã tự hứa, sẽ không bao giờ khóc nữa, khi em bị Ropez ép ăn thức ăn thừa của chó. Em hận lắm, nhưng em chỉ hận bản thân mình thôi, tự mình không bảo vệ được mình, Sếp và cô gái đó, Ropez, họ có quyền bắt nạt em mà, chỉ có em vì quá hèn kém ...nên đành phải chấp nhận số phận. Em đã ăn, em vẫn đang cảm giác được sự tanh bần của phẩm giá mình, thế mà vẫn tiếp tục, nước mắt cứ lã chã.

“Moon ơi! Những giọt nước mắt này sẽ không bao giờ chảy nữa!”- Em đã từng nói vậy, thế mà khi gặp anh em lại khóc, để rồi tuột mất anh... Tự thất hứa cái lời hứa cuối cùng của danh dự!

Nước mắt có đem mẹ về lại với em không?

Nước mắt có thể để mẹ con sống lại?

Nước mắt có gọi anh đến bên em?

Và nước mắt có thể nhòa đi lòng tự trọng?

Không! Chính nước mắt, chỉ làm em xa rời những thứ vốn dĩ đã là của em thôi.

Yun, phải rồi, ở bên cậu, chưa một lần em khóc, có lẽ vì thế mà cậu vẫn là bạn em! Em thực sự chỉ mong cậu không ghét em thôi, chứ chẳng mong gì nhiều. Chỉ ít thì nước mắt chưa thể cướp đi cậu!

Thế nên hôm qua em mới không khóc, em đã hiểu, thực sự thấu rồi.

Moon vẫn đang để nước chảy tràn xuống bồn, em đặt chân trái vào trong, nước trào mạnh hơn. Nước rất mát, em để cả người mình dưới làn nước, để nước cuốn đi những mảng kí ức não nề.

- Choang!- Ken tức tối, hần đã về và cố ý đập đổ chiếc bình pha lê trên tủ.

- Khốn!- Devils đã bị lỗ một khoản tiền lớn kèm theo một vỏ quá đau từ Interpol. Nhìn hần thật đáng sợ, hai con người long lên, thậm chí còn thấy mạch máu đỏ ngầu hiện trên lồng tử. Tay hần ghi chặt vào nhau, nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc. Hơi thở của hần mạnh tới mức có thể thổi tung một tờ giấy.

White đã liên kết với Interpol để tung bầy Devils, chính cái hôm đi dự tiệc ấy, bọn chúng đã cho người vào Devils để ăn cắp dữ liệu. Ken không tiếc dữ liệu và tiền bạc, đối với hần, lấy lại không hề khó, thậm chí chúng lấy một của Devils, hần còn có thể “đòi” lại gấp trăm lần, thứ mà hần điên tiết, chính là tính bất cần của bản thân- điều này là tối kỵ đối với một ông trùm lớn. Đạo này hần cũng thấy mình quá lơ là với tổ chức, hệ thống tập đoàn Devils có ở rất nhiều nơi trên thế giới, thế mà hần lại quá chú trọng tới những nơi “miếng mồi” ngon lành, quên đi những thị trường “non nớt”. Devil như chính con người hần, tất cả đều rất quan trọng, ngay cả chiếc móng tay, vì vậy, hần cần phải xem xét lại bản thân.

Moon bước ra từ phòng tắm, nghe thấy tiếng rơi vỡ là biết ngay, mình sẽ phải dọn.

- Dạ! Sếp!- Moon nói nhỏ, để chắc rằng sếp “cho phép” em đi làm nhiệm vụ.

Ken quay lại nhìn em, ...

Cục tức trong người tự dung biến mất.

Trông em lúc này, thật lạ, có nét gì đó kêu gọi, mái tóc do đang sấy dở buông xù, tuy còn hơi ẩm, nhưng có nét gì đó hoang dại mà thuần khiết. Đôi mắt màu nâu ánh lên những tia sáng long lanh, đôi môi em mỉm cười chum chím. Cả trang phục của em nữa, vì bị tóc trước khi sấy làm ướt, nên bó sát vào người, ...

Ken vẫn đang nhìn em, hần thờ chậm lại.

Em tiến gần đến chỗ hần. Mắt vẫn cứ nhìn vào chiếc bình đã vỡ vụn. Thật đáng tiếc, chiếc bình rất đẹp, những tinh thể pha lê óng ánh dưới đèn điện, phút chốc chỉ còn là những mảnh nhỏ li ti.

- Oái!- Moon bị trượt chân, do nước trong bình văng ra xa, đứng đến bước chân đã làm em mất đà. Cái khoảnh khắc ấy, em tưởng tượng ra người mình đã be bét máu khi chạm vào những mảnh sắc nhọn kia. Với tốc độ rơi tự do và trọng lực của Trái Đất, chỉ tích tắc kia thôi, em sẽ nát người!

- Bụp!- Ken đã đỡ lấy em, nhanh chóng.

Em còn chưa hoàn hồn thì đã có cảm giác ướt phía đầu môi!

Có một chút gì đó tê tê đầu lưỡi, khi môi Ken chạm nhẹ vào em.

Hần không thể hiểu được cảm giác của mình lúc này, một xúc cảm nồng nàn dâng tràn tâm trí hần. Bờ môi em nhẹ nhàng lướt trên môi hần. Ken luôn đôi bàn tay vào từng lọn tóc nơi em, những ngón tay trở nên dịu dàng đẩy em gần về phía hần hơn nữa. Ken cảm giác thấy từng hơi thở yếu mềm của em, hần chỉ muốn xiết em chặt hơn nữa, để em sà vào ngực hần, cảm nhận từng nhịp đập con tim hần và nhận trọn lấy sự ấm áp của cơ thể.

Hần vẫn chưa thể dứt ra khỏi đôi môi đầy cảm dỗ của em, một sự quyến rũ lạ kì khiến hần quyến luyến và không thể tách rời. Càng tiến sâu, hần càng bị lôi cuốn, bờ môi mỏng đang mềm mại khiêu khích hần, như thể muốn thử thách chính hần đây. Tay trái hần từ từ buông xuống, hần muốn ...em là của hần!

Tay Moon ghi chặt lấy ngực hần, em dùng mọi cách để đẩy ra nhưng không thể. Một là em sợ đẩy mạnh quá, lỡ hần buông tay là em ngã ngay xuống những mảnh vụn kia, hai là em không đủ sức, hần khỏe hơn em nhiều.

Em càng tránh, tay hần càng đẩy sâu em vào hơn, em không thể chịu nổi nữa, ngạt thở lắm!

Vậy là em cắn nát môi hắn, cho tới khi có cảm giác tanh tanh mới thôi. Tay em vẫn tiếp tục chống cự.

Khẽ nhói đau, hắn dừng lại, thả lỏng người em ra. Rồi từ từ buông tay.

Em thở mạnh, không nhìn hắn.

Ken ngưng ngừng quay đi, nhưng hắn vẫn muốn thấy thái độ của em, hắn đã quá bất ngờ và “tự tiện” chẳng?

Môi của em dính máu hắn, chẳng suy nghĩ gì, em đưa tay lên và quẹt đi, rất mạnh.

Một sự phũ phàng tới từ phía em!

Không chỉ dùng một tay, mà cả hai cánh tay em cũng đưa lên để lau môi, em hoàn toàn bị động, em không thể tin Sếp lại làm như thế với em.

Ken nhìn em, hắn ái ngại, rồi bước ra ngoài ban công. Hắn buồn khi em đã từ chối nụ hôn đó.

Nụ hôn đầu tiên, của một cô gái, là cái cảm giác lo lắng, có chút sợ sệt, nhưng lại có gì đó hạnh phúc, tự nguyện. Hắn đã đánh mất cái quyền đó của em.

Ken cũng không biết vì sao nữa, chỉ là cái lúc em sắp ngã, hắn dang tay ra đỡ, và em đã ở trong lòng hắn rồi. Khoảng cách quá gần, trong khi em đang làm hắn mất phương hướng. Chính cái khoảnh khắc ấy, khiến bờ môi hắn không thể làm chủ được...

Hắn thừa nhận, đã chạm môi rất nhiều cô gái, đó đều là những cặp môi hoàn hảo, nhưng chỉ hắn có thể sai khiến và cắn vào môi người đó, nhưng với em, hắn như bị hút vào vậy, hoàn toàn để mặc cho bản năng hành động mà không hề đắn đo, suy nghĩ, rất nhẹ nhàng, hắn không muốn làm em đau, thế mà em lại làm cái điều mà chưa một ai hắn cho phép, là cắn!

Hình ảnh em quẹt môi vào tay vẫn cứ quay cuồng trong đầu hắn, em là ai mà có quyền làm như thế, như thể “hung hăng” chống đối lại Sếp của mình vậy, ... thế hắn là ai... mà có quyền hôn em chứ?

Ken bắt giác rung mình, đúng hắn là Sếp, còn em là nhân viên, nhưng có liên quan gì đến tình cảm nam nữ ? Ken lấy chai rượu và tu một mạch. Hắn nằm ngủ luôn tại ghế, như vậy, chỉ ít cũng sẽ làm em bớt khó xử.

Moon trở lại về giường của mình, em trùm chăn kín mít. Đầu óc em như rối loạn, em khó chịu lắm, đúng hơn là, em cần có anh để được bảo vệ!

Em sợ hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Yêu

Ken xuất hiện trước cuộc họp kín của Devils. Vẫn như mọi khi, sự lạnh lùng hiện hữu qua từng góc cạnh của khuôn mặt, đáng đi điểm tỉnh của một thanh niên cao lớn. Hắn nom thật hoàn hảo trong chiếc áo somi màu ngọc trai và chiếc quần âu màu cà phê đen, từ trên xuống, ... trừ đôi môi.

- Anh!- Perry cất tiếng vừa để chào cũng vừa có chút tò mò- ...sao vậy?- dẫu biết sẽ không bao giờ được đáp lại, nhưng thật sự dấu vết trên bờ môi của vị lãnh đạo trẻ tuổi này, khiến cô có chút hoài nghi. Chẳng lẽ của một cô gái táo bạo nào đó? Trường hợp này không thỏa đáng, vì cô biết nguyên tắc của hắn, không bao giờ để cho bất kì phụ nữ nào chế ngự. Trừ phi là tự người anh này của cô cắn vào môi mình, do sơ xuất trong khi ăn, nhưng cũng khó để tin được vào điều đó.

- Ồ!- Ken đáp lại gọn gọn, không có ý định sẽ nói gì thêm.

Perry có chút ngạc nhiên trước câu trả lời đó. Nếu nói rõ ra thì câu trả lời này không phù hợp với câu hỏi của cô, vì chưa đề cập tới lí do, tuy nhiên đây là lần đầu cô nhận được câu trả lời từ một câu hỏi không liên quan đến công việc của Devils. Tiếc là, Perry chẳng thể nào khai thác được gì từ đôi mắt đen sâu thẳm phía đối diện.

Ken ngồi vào ghế của mình. Đó là một chiếc ghế màu ánh bạc vô cùng sang trọng, mà để sản xuất ra, phải nói là một kì công. Bởi lẽ, đó là ghế dành cho con chim đại bàng kiêu hãnh của Devils, toàn thân ghế được phủ một lớp vàng Ý cao cấp, chạm trổ hoàn toàn thủ công, không hề có bất kì họa tiết nào bị lỗi. Trong quá trình tạo hình cho ghế, chỉ cần đi chệch một mũi dao, lập tức chiếc ghế phải làm hoàn toàn lại từ đầu cho tới khi hoàn tất. Vì vậy mà duy nhất có một cái ghế Ken đang ngồi trên thế giới. Tấm đệm lót của ghế vô cùng êm ái, sử dụng lông cừu Tây Tạng để tạo độ đàn hồi mềm mại, còn khung ghế được thiết kế để đem tới cảm giác thoải mái nhất cho chủ sở hữu. Ken cực kì khó tính, nên chỉ những thứ xa xỉ này mới có cơ hội được hắn “ưu ái”.

Ken bắt đầu công việc của một ông trùm. Mới cách đây vài tiếng, hắn còn đang tức tối khiến bề dưới lo sợ. Lúc ấy, hai đôi hàng mi hắn nheo lại, đôi mắt toát lên một sát khí hùng hực, đôi bàn tay hắn nghiền chặt, ghì sát bàn, lộ ra từng mạch máu, mà nếu nhìn thật kĩ, ta có thể thấy từng nhịp máu tuôn chảy

đừ đội. Thế mà giờ, trông hần trở về còn người trầm lặng, ung dung và thư thái, như thể chưa hề có một sự cố.

Quả thực, chính bản thân hần cũng không thể lí giải, cái giây phút chạm vào ánh mắt của Moon. Đôi mắt màu nâu ẩn chứa sức sống mãnh liệt, phảng phất nghị lực của một tâm hồn u tối, mà lại trong trẻo như ánh ban mai, ấm áp như ngọn lửa hồng. Đôi mắt giống như trạm dừng chân vĩnh viễn của hần, một cảm giác bình yên tới khao khát, không rực cháy như đôi mắt của một con người đương độ trưởng thành, cũng không thanh thoát như ánh mắt của một cô gái mới lớn, đó là gì nhỉ, chỉ là đôi mắt của em. Đơn giản, vì đôi mắt thuộc về em, xua đuổi những đám bụi mịt mù trong hần, trấn an con tim vốn đang nổi cựa.

Giống như một con thuyền nhỏ giữa đại dương bao la, hần tò mò về đôi mắt ấy, phút chốc muốn được làm người thủy thủ táo bạo, liều lĩnh chinh phục Hồng Hải. Chưa bao giờ hần thấy mình nhỏ bé như vậy... Chạm vào mắt em, tâm hồn hần như được tưới mát, thổi bùng lên cho mái buồm căng gió, hay đôi mắt em đã chạm tới cái tôi của hần. Một cái tôi tự cao tự đại, bị chế ngự trước một ánh mắt không màng danh lợi. Không gì khác, chính em đã làm dịu đi con thịnh nộ, chế ngự con quỷ tàn độc trong hần, và tan biến cái thứ gọi là danh vọng. Gần em, hần đâu còn suy nghĩ mình là chúa tể, một ông hoàng hay một người nắm cường quyền trong tay, không hề, mà chỉ là một người đàn ông bình thường, có một công việc giản dị, thể thôi. Tất cả đều trở nên dung dị, gần gũi khi trở về ngôi- nhà- của- hần- và- em, mà người ta vẫn thường hay gọi là “mái ấm gia đình”. Nghĩ về điều đó, bỗng dưng làm hần đỏ mặt.

- E Hèm!- Ken chỉnh lại chỗ ngồi, thực chất, hần muốn thoát khỏi những dòng suy nghĩ về em. Tuy rằng, Ken chú ý tới cuộc họp, nhưng hình ảnh của em vẫn có cơ hội len lỏi trong tâm trí hần.

Hần thấy mình thật trẻ con, không biết nữa, đôi mắt vẫn là của hần, sắc lạnh, độc đoán, nhưng nhiều lần đã vượt qua giới hạn. Ở cái xã hội này, có ai để hần phải khó chịu được chứ? Hần chẳng phải là số một đó sao. Nhìn vào ánh mắt của cậu em trai- Arrow, sao hần lại có cảm giác như đang soi xét tình địch.

Arrow quả là một đối thủ đáng gờm- Ken thừa nhận điều đó.

Devils chỉ có một. Arrow và Ken không hề chia nhau cai quản, cả hai cùng bắt tay hợp tác để tạo dựng một Devils trên cả hoàn hảo. Đó là quan hệ tương hỗ. Còn Moon, em chỉ có một,... nhưng làm sao có thể san sẻ em cho một ai đó, không đời nào có thể.

Ánh mắt Arrow đáp lại cũng đầy thách thức. Tuy vậy nhưng thật khó đoán, Ken cũng chắc chắn rằng, Arrow chẳng thể nào hiểu được ánh mắt hần. Liệu cả hai vẫn đang chỉ nghĩ tới công việc của Devils?

Ken rời mắt khỏi Arrow, ánh mắt hướng về Mes. Có đôi chút ghen với anh. Người đó- là Moon- luôn chỉ nghĩ tới anh trai. Xét trên mọi khía cạnh, hần hơn Mes về mọi mặt, theo cách nói suông sã, Mes chỉ là người làm công ăn lương cho một ông chủ là hần, về tuổi tác thì tương đương, còn về ngoại hình, đương nhiên Mes không thể so bì. Mes tương đối cao, và khuôn mặt tuấn tú, giống với Moon, anh cũng có má lúm đồng tiền, chỉ khác, nụ cười của anh lạnh tới thấu xương, chiếc núm đồng tiền ấy càng làm tôn lên sự băng giá vô tận.

Phải nói là may mắn, hần hơn Mes ở điểm này, vì điều quan trọng nhất là, em và hần không cùng huyết thống. Đúng là với Moon gia đình là tất cả, đặc biệt là anh trai, vì em chỉ có duy nhất một người thân, nhưng nếu có thêm một người nữa, tuy không chảy chung một máu, ngày ngày sống chung dưới một mái nhà, hần em sẽ coi người đó hơn tất cả, vì đó là người sẽ bên em tới đâu bạc răng long, sớm hôm che chở, bảo vệ mái ấm,... Ken buộc miệng cười khi tìm được chính xác danh từ để chỉ về người đó.

Ngày hôm nay, Ken đã làm nhân viên rất ngạc nhiên. Ban đầu là vết cắn trên môi, giờ lại là nụ cười bất chợt trong giờ họp. Họ không lạ gì nụ cười của hần, nhưng đó chỉ là những tiếng cười nhạt nhẽo, hay là cái nhếch môi vô vị, còn lần này thì chưa ai được chiêm ngưỡng. Thực sự hần đã cười rất thoải mái, dù không phát ra tiếng động, ...và ấm áp. Ken không để ý tới những ánh mắt tò mò của kẻ dưới, hần vẫn rất chú tâm vào công việc, Ken vẫn đang làm việc, chỉ có điều, em chỉ phối một phần tâm trí hần. Tới giờ nghỉ giữa cuộc họp, lập tức hình ảnh về em lại xâm chiếm hoàn toàn khối óc.

Bị em từ chối, hần khó chịu, và phải kèm theo trạng từ “rất”, chính xác là rất khó chịu, cực kì khó chịu. Hần đã chủ động, nhưng hần không hề có khả năng kiểm soát nụ hôn đó. Hôm ấy hần hoàn toàn tỉnh táo, không có chút men rượu, hần hôn em chỉ vì cảm xúc nhất thời, hần đã đốt cháy giai đoạn, không phải do em ở quá gần hần, mà là cái cảm xúc về em vốn như tàn lửa ngày ngày dùng để sưởi lò, nay đột ngột bùng cháy, mãnh liệt. Nếu hôn em, chạm lên bờ môi hồng và được em đáp lại bằng một nụ hôn nồng nàn,... thì dễ dàng quá, phải chăng như thế là em dễ dãi trước vẻ bề ngoài hào nhoáng, đa tình, phong lưu của hần. Hần tin chắc, phụ nữ trao cho hần những nụ hôn vì hần đẹp, hần có quyền lực, có tất cả, chứ không phải vì con tim hần. Một trái tim được bảo vệ nghiêm ngặt trong hàng tỉ tấn băng giá buốt sao có thể khiến phái yếu lay động? Em thì khác, em từ chối hần bởi em đã hiểu gì về con người hần đâu. Hần chấp nhận “vết cắn” và hành động thiếu tôn trọng khi em quệt mạnh đôi môi mình, cho em một ngoại lệ.

Hần đã sẵn sàng thực hiện thử thách để vươn tới trái em. Hần dù tự tin sẽ làm em trở thành người - phụ- nữ- của- hần, rồi một ngày hai trái tim sẽ phải chung một nhịp đập. Hần đã hạ quyết tâm.

Em đã đẩy hần ra, đâu có nghĩa lí vì em không muốn hần. Bất ngờ, ngại ngùng, tự vệ,... tất cả chỉ dẫn đến câu trả lời cho hành động của em. Hần đã nghe rất rõ, cảm nhận từng nhịp đập nơi con tim em, vội vàng, gấp gáp và loạn nhịp... Làn môi em còn khê mấp máy e ngại... Đôi tay run run khi áp vào ngực hần.

- Ken!

Ken lập tức quay sang phía người vừa nói, gọi đích danh tên hần trong cuộc họp này, chỉ có Arrow.

- Tới giờ họp rồi!- Arrow nhắc nhở anh mình tuy rằng từ nãy tới giờ, Ken vẫn đắm chiêu nhìn vào tập tư liệu và trong tư thế sẵn sàng làm việc.

Rồi Arrow ngoái lại nhìn cô em gái Perry, mấy lần đã định hỏi về người- con- gái- được- đặc- cách- vào- Devils.4 nhưng lại thôi. Hần chưa sẵn sàng để

đối diện với em, có khi Moon đang trách hấn đã để em đi làm một nhiệm vụ quá nặng nề mà chỉ mình em. Một mặt, Arrow cũng đang phân vân về tình cảm dành cho Moon, hấn luôn kĩ tính, không chắc, chỉ là hấn phát hiện ra mình đặc biệt quan tâm đến Moon lúc em còn nhỏ, ngay khi đó đã để em theo Sếp lớn để bị “khử”. Nếu đã có tình cảm với em, sao lại đẩy em vào chỗ chết? Nhưng quả thực, cái lần lại gặp em ở phòng của Ropez, khi em bùng li cà phê đầu tiên cho hấn ngay trước mắt Ken, kể từ ngày ấy, hấn đã dõi theo bước chân của em, không là luôn luôn, nhưng thi thoảng, đôi mắt “vô tình” hướng về phía em. Arrow thờ dài, nếu cái ngày đem em “cho” Sếp lớn, mà Sếp lớn ra tay sát hại em một cách dã man, có lẽ đã quên được. Nhưng tại sao sếp lớn lại không làm vậy, với tính cách tàn độc của Ken thì em sao còn tồn tại được tới ngày hôm nay.

- “Hay Ken đã yêu em rồi?”- Arrow nghĩ thầm, sau đó đối mặt với Ken, bốn con mắt nhìn nhau với mục đích thăm dò. Rất lâu sau, cả hai đều không có được kết quả. Việc này Arrow cần phải điều tra, có khi nào người con gái của hấn- tới lúc này, hấn đã xác định ra tình cảm của mình- không phải ở chỗ Perry.

Đương nhiên, dù rất khó hiểu, nhưng cả hai đều mong muốn Mes mãi mãi không nhận em gái mình.

Ken về nhà, khác với mọi khi, không cố tình đập cửa, hấn bước vào mà không hề phát ra tiếng động.

Moon cúi đầu chào Sếp, em cũng không thể hiện bằng lời nói. Hấn nhìn em, khóe môi nhói đau dù vết thương đã lành.

- Phích!- Hành động thô bạo nhân đôi so với ngày thường khi hấn ném cái áo gile vào chỗ em. Moon lẳng lặng đem treo áo vào mắc, trông em như một con mèo ngoan ngoãn biết thân biết phận. Không hề có thêm cuộc đối thoại nào giữa hai người.

Trước khi về, Ken đã yêu cầu nhà bếp ngừng cung cấp thực phẩm cho bữa tối, chính vì thế giờ hấn sẽ vào bếp để xem “sự cố gắng” của em. Đã 19h, em có hơn hai tiếng vừa rồi để chuẩn bị bữa tối cho người đàn ông- với tư cách không phải là Sếp của mình.

Ken cũng không biết từ khi nào hấn lại có thói quen để ý “vật” những việc của phụ nữ. Hấn thấy... thú vị.

- Bẩn!- Duy chỉ một từ được cất lên bằng thứ giọng khó tính như thể một lão quân gia già dặn bóc lột sức lao động của người mới nhận việc, Ken đi qua phòng khách, hấn nhận thấy vẫn còn có vài hạt bụi nho nhỏ dưới sàn.

- Dạ!-Moon đã dọn dẹp nhà khá cẩn thận, áy vậy mà không qua khỏi “con mắt sạch sẽ” của Sếp.

Ken tiếp tục bước vào bếp, hấn đi qua cái nơi “lịch sử” đã cướp mất nụ hôn đầu của em. Tim hấn đập dồn dập, những nhịp đập thổn thức khi hình dung lại giây phút đó, người lạnh toát... nhưng không hề hối hận.

Hấn ngồi xuống ghế, hai tay dang hai bên tỳ vào mép bàn, thư thái, đôi mắt lướt qua bàn ăn. Moon dường như đã rất cố gắng. Trên bàn không có nhiều món như mọi khi, cách bày trí cũng giản đơn, chỉ có một vài đĩa thức ăn với hai ba món “tủ” của em. Moon vẫn đứng đằng sau, em khẽ nheo mắt lại và thở chậm, chú tâm tới sắc mặt của Sếp. Ken để em đứng, hấn không có ý định cho em ngồi chung bàn, thà rằng giống tiêu nê ti bên cạnh còn hơn là phải đối mặt với ánh mắt nâu tròn, như thế, hấn không thể tập trung được vào những món ăn này, vì chỉ cần nhìn em, những thứ xung quanh đối với hấn đều trở lên vô giá trị và tan biến.

Ken nhắc đôi đũa lên, hấn muốn thử món mì xào mà khi trước đã để lỡ, hôm ấy có lẽ đã làm em buồn, giờ hấn sẽ không cư xử thô bạo. Em đã nhớ cho dầu và không quên bỏ gia vị. Trông cái đĩa thứ ăn đó, tạm được gọi là mì. Tỷ lệ rau và mì chừng khoảng 3:7, sợi mì không vón thành cục lớn, đã có lớp dầu ngậy bao phủ lên từng sợi dù hơi nhiều, chứng tỏ em đã phải tốn rất nhiều công sức làm lại nhiều lần. Hấn nghĩ vậy, vì món trứng em phải làm bao nhiêu lần mà vẫn không được. Nói tới trứng, hấn thả sợi mì xuống và chuyển hướng sang bên trái. Trứng tráng là món đã trực tiếp dạy em nên hấn muốn thử đầu tiên. Ken đôi đũa, mắt không rời món ăn, khá bất ngờ khi tay nghề em được nâng cao, có thể đây là kết quả của sự cố gắng và tâm huyết (?). Lòng đỏ được bảo vệ trọn vẹn bên trong lớp trứng trắng trong suốt tinh khôi, em còn cho thêm chút rau thơm bên cạnh nom khá ổn, nhưng Ken vừa chạm đũa vào, lập tức lòng đỏ đã vỡ ra nhanh chóng.

- Cô... đập luôn trứng vào đĩa!- Giọng hấn thoáng chút thất vọng, nhưng vẫn giữ tính chất lạnh lùng. Hình dung khi em lấy quả trứng từ tủ lạnh, đập ngay vào đĩa khiến hấn không khỏi chán lòng, em không sợ hấn đau bụng sao.

- ... Dạ không ạ!- Moon áp úng- Trứng đã được... trần qua nước sôi... khá kĩ... rồi mới...- Chỉ cần nói tới đây hấn đã hiểu, nên Moon không dám nói gì thêm, em không tránh khỏi sự lo lắng và sợ sệt khi cất từng lời, và luôn ở trạng thái đề phòng nếu Sếp nổi cơn thịnh nộ. Em chẳng biết làm gì hơn cho món trứng này.

- ...- Hấn không nói gì, em vụng về quá... nhưng hấn ghi nhận sự nhanh trí của em. Đầu phải ai cũng làm được món trứng nguyên vẹn khi mà trứng mới chỉ hơi tái, nếu là một người bình thường, em nghĩ ra cách này cũng khá thông minh đó chứ. Ken cười trừ trong lòng, em đâu thể làm tổn hại sức khỏe của Sếp.

- “Ngốc!”- Ken cũng không biết tại sao mình lại chọn từ ngữ dịu dàng không phù hợp với tính cách mình để nói về em. Tiêu chuẩn của hấn quá cao, nhưng lại chấp nhận rất nhiều thiếu sót của em, dù không thể hiện qua lời nói. Những thứ hấn muốn, em không thể đáp ứng, hấn muốn nhà cửa luôn phải sạch sẽ tuyệt đối, bữa cơm phải thật hoàn hảo với các món ăn bắt mắt và phù hợp với khẩu vị khó tính của hấn, hay cả quần áo, hạn chế tối đa những nếp gấp của trang phục,... Em chưa từng một lần làm hấn hài lòng trong tất cả những việc đã làm từ trước tới giờ, vụng về, hậu đậu áy vậy mà lại được làm nhân viên của Devils.4, hấn lại nghĩ tới Arrow, Arrow cũng khó tính y như hấn, muốn được làm nhân viên cho Arrow phải trải qua rất nhiều giai đoạn thanh trừng,... Em mới chỉ 17, mà đã leo lên vị trí quá tốt,... nhưng...

Nhưng... duy chỉ mình em, nếu muốn, em còn có thể vươn tới những thứ cao xa hơn vậy nhiều, thậm chí còn hơn cả đám người ở Devils.5,... có khi nào còn hơn cả cánh tay phải đắc lực của hấn- Arrow. Vị trí đó, chỉ có thể là người có thẩm quyền kiểm soát hấn! Ken rùng mình- “Ngốc nghếch như thế thì quản lý được ai?!”- Hấn “đánh liều” quay người lại để bắt gặp hình ảnh em. Em đang dọn dẹp. Tầm lưng nhỏ bé của em, cả mái tóc đen buông dài, đôi

bàn tay xương xương... ở em có một sợi dây vô hình chế ngự hẳn, bất kể lúc nào, 24/24h, luôn làm hẳn không ngừng suy nghĩ về em, khiến hẳn từ chối mọi cô gái khác, dù cô ấy có thể hoàn hảo tới cỡ nào, thì cũng không thể tìm đường len lỏi vào trái tim. Trái tim hẳn đã bị em bít kín tất cả con đường dù to, nhỏ, lớn bé, ngóc ngách. Em ngự trị hoàn toàn trong ấy như một lễ đương nhiên, không ai biết được, em đã đi vào tầng băng đó bằng cách nào, theo lối ngắn hay dài cỡ nào, chỉ biết, em thấp lên ngọn lửa rực cháy ở chính giữa, ngọn đuốc của em còn hơn cả Mặt Trời, phút chốc khiến cả nghìn khối băng tan chảy, chưa hết ánh sáng của ngọn đuốc còn chinh phục được cả khối não của hẳn, đang ở bên cạnh em đây, mà tất cả dây thần kinh của hẳn vẫn còn cào trào dâng nổi nhớ em sâu sắc.

Hẳn đã yêu em mất rồi!

Ken khẳng định điều đó. Chính tại giây phút này, hẳn xác định, Moon là của mình, bất kì ai cũng không có quyền được bảo vệ em ngoại trừ hẳn.

Tuy nhiên,

Sự ích kỉ, không cho phép hẳn là của em!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Vợ

Ngày qua ngày, thời gian trôi đi trong tĩnh lặng. Ken đều đặn về nhà mỗi tối, chỉ cần bước vào cửa, dường như mọi gánh nặng công việc, tước quyền tan biến. Tuyệt nhiên họ- Ken và Moon- không nói chuyện với nhau và ánh mắt cũng chẳng bao giờ chạm tới. Rào cản về giai cấp tạo dựng một bức tường dày đặc ngăn cách hai con người, bên cạnh đó là tính cách trái ngược càng tăng thêm bề dày cho bức tường ấy. Moon luôn nghĩ mình chỉ là một người dọn dẹp, giúp việc cho Sếp, không hơn kém.

Ở tuổi của em, như bao bạn cùng trang lứa, em muốn được sải bước trên con đường của tự do, muốn có những chiều thơ thẩn đạp xe rong ruổi một mình qua những con phố cổ, hay tung tăng bên những trang sách... Những gì mà em có trong suốt 17 năm qua, không là gì, ngay cả sự tự do cũng không nốt. Em khao khát được sống cho chính mình dù là một lần. Ở căn nhà của Sếp, có gì hơn ngoài những bức tường kính, quanh quẩn những công việc quá đỗi quen thuộc, ... Cái vòng quay của một ngày, cứ tiếp diễn mà giam cầm em trong nỗi cô đơn khôn nguôi..

Ken vừa về tới, lại vẫn là công việc cúi chào Sếp và treo áo lên móc, như thể nhắm mắt vào cũng làm đúng được, Moon khẽ thở dài ngao ngán.

Tối bữa cơm, Ken nhận ra người ngồi gần kề có điều muốn nói, hẳn em không dám nói lên lời, nên hẳn chủ động hỏi:

- Sao?- Không nhìn em, nhưng hẳn chờ đợi một điều gì đó.

- Tôi... ngày mai tôi có thể ra ngoài được không?- Moon liếc lén, giọng nói của em cứng nhắc và có phần quyết tâm.

Ken suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Đó là quyền tự do- một lúc nữa, hẳn tiếp tục- Việc gì?- Rõ ràng câu nói thứ nhất cho em sự thoải mái, ấy vậy hẳn không kiếm được tò mò trong câu hỏi liên kế.

- Tôi muốn đăng kí làm điệp viên thông tin cho Devils- Lời thỉnh cầu e dè từ phía em.

- Không muốn làm cho Angels ư?- Hẳn không thích Moon làm việc cho Devils một chút nào. Moon đã dùng đại từ “Tôi” thay vì “Em” như ngày trước, hẳn hiểu, vì em đang đề cập tới công việc.

- Dạ, bên Angel không gọi nữa ạ!

- Với trình độ của cô mà đòi làm cho Devils?- Ken dứt giọng.

Moon lặng im, mới vài giây trước, Ken đã cho em chút hy vọng, nhưng chỉ với một câu hỏi tu từ đầy miệt thị, hy vọng đó bị dập tắt. Đó đây trong tâm trí em, vòng vòng cái hình ảnh “bữa cơm” thừa của con Frang. Bát cơm hiện tại của em, duy chỉ còn chút ít, nhưng sao em khó nuốt quá. Từng hạt cơm trắng treo như nhầy nhụa, đè nén cảm xúc trong em, em nghẹn ngào, nhưng không dám khóc, không dám thể hiện nỗi đau qua đôi mắt, em tỏ ra hững hờ đôi chút, rồi tiếp tục vào bát cơm của mình. Em chỉ ăn cơm không, vì em sợ những thứ màu mè trên bàn ăn, những hạt cơm trắng tinh đã chà đạp nền phẩm giá của em, thì những sắc màu xanh xanh đỏ đỏ kia còn khiến bữa cơm của em càng tanh tươi hơn. Em sao vậy, đã qua rất nhiều năm rồi, mà vẫn không nguôi hình dung về cái quá khứ nhục nhã đó!

Em lẳng lặng dọn bát sau khi Sếp dùng bữa, lùi thui tấm thân hao gầy trước chồng bát đĩa đầy dầu mỡ. Ngay cả những việc trong căn phòng này em còn làm không xong, thế thì Sếp nói như vậy cũng phải. Tối hôm ấy, em chỉ lao đầu vào dọn dẹp, như mọi ngày, em vẫn hay ngồi học lập trình một mình hoặc xem ti vi trong khi Sếp làm việc, thế mà giờ mờ hồ đã nhể nhại, vẫn cứ lao động, giặt quần áo, đánh rửa phòng tắm, ... Cho tới khi đồng hồ điểm 23h, em lên giường và ngủ li bì.

Về phần Ken, hắn đã nằm trên giường từ lâu lắm rồi, khi thấy em vào phòng với bộ dạng bơ phờ mệt lử, hắn đâu biết nhường nào. Cả đêm đó hắn không ngủ được, hắn đã quá nặng lời. Biết làm sao được, khi buông câu nói đó, hắn hoàn toàn không hề suy nghĩ, ... hắn đâu muốn em nhúng tay vào tội ác, bất kể việc đó là gì, nhưng chỉ cần liên quan tới Devils, là hắn không hề muốn. Angel là lớp vỏ bọc cho Devils, vẫn thường hay trá hình để qua mặt cảnh sát quốc tế, tuy vậy, Angel hoạt động theo khuynh hướng hướng thiện. Hắn muốn em làm ở đó, vì không ai khác ngoài em, xứng đáng với cái từ “Thiên thần”.

So với nhân viên của Devils, Moon còn thiếu rất nhiều kinh nghiệm và kỹ năng, mà đâu có học cả đời, chưa chắc đã đảm nhiệm được. Nhưng những kiến thức Moon học được từ hắn, thì đâu phải hacker cao cấp nào cũng được trang bị, Ken đã dạy em một cách bài bản, đâu ra đấy, một phần vì hắn muốn phòng vệ cho em khi gặp phải trường hợp xấu nhất, hai là để trở thành một người nào đó “đặc biệt”, hắn em phải thông thạo việc gì đó, mà công việc hack mạng hoàn toàn phù hợp với một cô gái. Nhưng hắn không cam để đôi tay thiên thần kia sa bước...

Hay vì em đã quá ngọt ngào với cái không gian này, chán ngấy khi suốt ngày nhìn thấy hắn, ngày ngày cũng chỉ những hành động, việc làm dọn dẹp, nấu ăn... Hắn buồn khi nghĩ về điều đó, sao ngày nào cũng nhìn thấy em, hắn luôn cảm thấy hạnh phúc, chứ đâu chán nản tới thế,... Chẳng lẽ trong đôi mắt em, hắn không đẹp sao?

Bữa sáng, món trứng ốp la Moon đem ra vẫn duy trì theo cách thức trần nước nóng và đập vỏ, Ken bất giác chợt nhận thấy: “Có ai dạy em nấu ăn đâu mà em làm được?”- Duy chỉ có một lần, Ken làm cho em, hắn đã thao tác quá nhanh, đâu để em kịp thấu, hắn còn đòi hỏi em phải nấu ăn những món sơn hào hải vị, phức tạp mà những đầu bếp thường làm dù em chỉ được nhìn sản phẩm sau khi đã hoàn tác. Ngay đến những vị bếp trưởng cũng đều phải được hướng dẫn, học hỏi, thực tập vô số lần để cho ra những món ngon,... còn em, ai cho em học cơ chứ.

- Ở bên Angels đang thiếu người!- Ken lên tiếng với chất giọng trầm ấm, hắn mở ra một cơ hội cho em.

Moon vẫn lặng im ngồi vào ghế của mình, cảm mặt xuống.

- Phụ trách thông tin, sáng mai Angels tuyển nhân sự- Ken không đợi chờ phản ứng của em. Hắn kết thúc bữa sáng và ra khỏi nhà. Ken ra lệnh ngay cho bên quản lý của Angels.

Moon không đến.

Ken đã trực tiếp tham gia vào cuộc tuyển chọn nhân sự của Angels với vai trò giám khảo, chưa bao giờ hắn quan tâm tới Angels đặc biệt tới vậy. Nhưng hắn chờ mãi, đâu có thấy em.

Moon tiếp tục làm những công việc quen thuộc.

Tối tối muộn, Ken về nhà, trong lòng không tránh khỏi tức tối, khi em đã thờ ơ cái hy vọng mà hắn gieo cấy. Vừa mở cửa, hắn đã nhìn thấy em. Em đang đứng bên chậu cây xương rồng nhỏ xíu.

Những cái gai nhỏ trên cây không vướng bận khi đôi tay em lướt qua, em chăm chú nhìn cái cây mà chẳng để ý tới Ken. Em nở một nụ cười thánh thiện với bé xương rồng, mà cũng đâu phải là bé, cây xương rồng này em đã trồng từ rất lâu khi còn ở căn phòng phía cuối dãy kia. Hôm trước Sếp mở cửa phòng đó, nên em mang sang đây để chăm sóc. Dù mấy năm qua đi, không hề bón tưới một giọt nước nào, cây vẫn phủ lên mình một sắc xanh khỏe khoắn, tràn đầy nhựa sống.

Vừa nhận thấy hắn, nụ cười trên khóe môi em vụt tắt. Em đặt chậu cây xuống rồi đi pha cà phê.

- Không đi tuyển việc?- Ken không giấu sự tò mò trước em.

- Không ạ!- Moon lễ phép.

Ken nhìn em để chờ đợi lý do.

- Em muốn làm cho Devils!- Moon thay đổi xưng hô với hắn, có thể do giọng nói gần gũi của Sếp.

- Loại như cô mà làm được sao?- Ken nói xong câu đó, biết mình không nên nhưng sao bộ não và lời nói không ăn nhập lúc này.

Moon rót cà phê từ bình vào tách, vô tình em đã để giọt nước từ khóe mi rơi xuống.

Ken ngồi xa chỗ em, nhưng hắn biết, hắn cũng cảm nhận được. Bình thường Ken vẫn hay dùng lời nói khó nghe nhưng em đâu có khóc, sao lần này, bờ mi lại nhỏ lệ. Hắn chạm vào lòng tự tôn của em rồi sao, hay em không thể chịu nổi nữa. Ôi, hắn đâu có muốn làm em đau.

Và thêm một lần nữa, em lầm lì lui thui quanh quẩn với công việc nội trợ,... tội nghiệp em vô cùng.

Ngày chủ nhật, Ken không đi làm, hắn ngồi trầm ngâm bên ly cà phê nóng em vừa pha. Tại sao em lại mang cho hắn những cảm xúc ấm áp, trong khi hắn đem trả cho em toàn những băng tảng lạnh giá, vui đập ngọn lửa trong đôi mắt em.

Moon đang là áo của hắn, em cố gắng là thật phẳng vì không muốn bị chê trách. Trông em mệt mỏi, có lẽ vì cả đêm thức trắng. Những lời nói của Sếp còn đau hơn cả khi Sếp đánh đập em. Sếp có nhiều cách làm em đau quá, ngày nhỏ thì dùng roi vọt quật thẳng vào nỗi đau thể xác, giờ lớn rồi thì quật vào tinh thần. Em chỉ là như thế! Em hèn kém, em ngu dốt, em vô giá trị,... sao Sếp lại còn để em ở đây, sao lại cứu cái mạng sống “rẻ tiền” này, em

không đáng một thứ gì, không bằng một con chó trong cả cái chuồng của Sếp, không bằng một hạt cát để xây dựng lên ngôi nhà này, em là gì đây?

- Tôi sẽ bố trí cho cô làm bên nghiệp vụ của Angels- Ken đã suy nghĩ kĩ trước khi lên tiếng. Từ “tôi” và “cô” ở đây có nghĩa ngang hàng.

- Vâng- Moon lí nhí, em không nghe rõ Sếp nói, giọng của em như sắp vỡ òa, nghẹn ngào.

Ken quan sát trạng thái biểu cảm của em, vẫn là nỗi buồn thiên thu.

- Không hài lòng?

- Dạ không!- Moon nói nhỏ như thể âm thanh chỉ được phát ra bằng đường mũi.

- Thôi được! Sáng thứ 4, 8h Devils xét tuyển.

Ken nhận lại một từ “Vâng”, câu nói quá quen thuộc mà hắn nghe được từ Moon không biết bao nhiêu lần. Em biết nói gì hơn nữa.

Tối thứ 4, Ken ra lệnh tuyển nhân viên cho Devils, dù mới tuyển hồi đầu tháng. Quản lý bên đó không hiểu lí do, họ phục tùng vì hắn là đẳng tối cao. Hiếm hoi lắm mới có lần hắn trực tiếp tuyển chọn, lần này, hắn không ra mặt.

Hắn đã nói rõ thời gian và địa điểm cho em, nhưng sao chờ hoài mà người con gái ấy vẫn không tới. Hắn vì ai mà mất công sức thế này, đâu phải nói chọn nhân viên là đơn giản, chỉ cần ra lệnh là được thôi chắc, còn phải chuẩn bị huy động hệ cơ sở dữ liệu để thẩm tra kĩ năng của nhân viên, đâu có dễ dàng gì. Hắn nhận được gì đây về người con gái đó?

Ken vẫn chờ cho tới muộn, hắn vẫn hy vọng em đến, dù mong manh. Chưa bao giờ hắn cho phép ai để hắn chờ đợi, khái niệm ấy không có trong khối óc. Phá đi quy tắc của bản thân, hắn cho em cái quyền đó.

Ken trở về nhà. Em đang ngồi trước màn hình ti vi, không chắc là em có đang xem.

- Cô định ăn bám mãi sao?- Giọng chi chiết của hắn khiến Moon giật mình, em vội tắt ti vi và toan định lấy chiếc áo hắn vừa ném xuống sàn mang đi giặt.

Ken không thể hiểu nổi mình, hành động của hắn thật quá đáng, hắn ...có lỗi với em.

- Devils vẫn còn một chỗ trống duy nhất- Hắn dụ giọng, trong câu nói thể hiện đôi chút quan tâm dù giấu kĩ.

- Họ không nhận em đâu- Moon cúi gằm mặt. Em đã chờ đợi đến ngày thứ 4 hôm nay, để được tiếp tục làm việc cho Devils, rồi em nhận ra vì một lí do khiến em hụt hẫng...

- Những thứ tôi dạy cô không phải ai cũng làm được!- Dù nhưng bài học của Ken đã lâu, nhưng hắn tin chừng đó dư sức thắng được nhiều người trong phần quản lí mạng.

- Nhưng...- Moon cười ngượng ngạo- mẹ em...- ngập ngừng một lúc, em mới dám nói ra- ... là gián điệp!

- Vậy còn cô?- Ken quan tâm tới câu hỏi này hơn cả, Mes cũng là con của người gián điệp đó, anh vẫn được làm cho Devils đấy thôi.

- Em... mẹ dặn em phải trả ơn cho Devils.

Ken không tin câu trả lời đó, nhưng hắn tin em. Mẹ của em đã chết khi em còn rất nhỏ, sao có thể dặn dò gì được, có khả năng, em muốn noi gương người anh trai. Nhưng em đâu có biết, cả anh trai và cha em cũng không thể biết, Mes được nhận vào Devils.5 là vì em. Anh dù có tài giỏi tới cỡ nào đi chăng nữa, gán mác con của gián điệp thì làm sao có chuyện được nhận vào Devils.4, huống chi Devils.5. Vì em đó em à, em có biết không?

- Thôi được, mai cô được nhận vào Devils, giữ nhiệm vụ truyền dẫn thông tin.

- Không, em không thể. Họ sẽ không chấp nhận em đâu.

- Ta cho phép- Hắn muốn cho em biết, hắn có quyền quyết định mọi thứ, chỉ cần em muốn.

- Em vô cùng cảm ơn, nhưng em không đủ tư cách.

- Lỗi ta nói không có trọng lượng sao?- Hắn không nghĩ là Moon không biết vị trí tối cao của hắn ở Devils.

- Cha em vì mẹ mà bị vùi dập, em không muốn hệ lụy tới ai cả- Moon chân thật.

Em đang nói về quan hệ giữa hai người sao, Ken đã cố tình hiểu ý nghĩa câu nói theo cách của hắn. “Cha và mẹ”, hắn đang nghĩ tới cái gì đó xa xôi.

- Cô là gì của tôi?- Ken nhìn thẳng vào mắt Moon, hai cánh tay tì sát vào thành ghế của Moon, tra hỏi.

- MỘT THỨ ĐỒ CHƠI RẼ TIỀN- Hắn ghé sát tai em. Theo quan niệm của hắn, những cô gái chân dài là loại đồ chơi cao cấp, còn Moon chỉ là một con búp bê xấu xí thỏa mãn thú vui độc ác của hắn, nhưng quan niệm đó đã trôi vào dĩ vãng - HAY CÔ MUỐN LÀM VỢ TÔI?

Ken không làm chủ được câu nói của chính mình nữa.

- HAY CÔ MUỐN LÀM VỢ TÔI?

- Không- Moon trả lời một cách tự nhiên, không một chút dối trá, không ham muốn. Tất cả đều thể hiện qua con mắt rất thực. Ken không thích điều đó, hẳn đã nghĩ, em sẽ trả lời là “không”, nhưng hẳn phải ấp úng, khó nói, trái lại em thẳng thắn luôn. Lại một lần nữa, hẳn ... “thua” em.

Tím hần đập dồn dập, cái cảm giác được gần bên người yêu thương làm từng huyết mạch lúc căng dồn, lúc thả lỏng tới khó chịu. Ken vẫn đang nhìn em, nhưng ánh mắt em luôn nhìn xuống, bỗng từ từ Moon hướng mắt lên, cái cách em bẽn lẽn, sợ sệt, làm các dây thần kinh hẳn đồng cứng và tê liệt.

- Tôi ...phát điên vì cô mất- Ken lẳng lặng ra ngoài ban công

...

*

* *

Tối đây là sinh nhật lần thứ 25 của Mes, Perry muốn tổ chức một bữa tiệc lớn và muốn công khai quan hệ tình cảm với anh, hai người đã yêu nhau được ba năm. Mes đề nghị bạn gái mình, anh không mặn mà về chuyện tình cảm, và cũng không thích bày vẽ, phô trương. Perry đã gửi thiệp tới mọi người, đương nhiên Ken nằm trong danh sách khách tới dự.

Moon đã vô tình biết được tấm thiệp khi Ken sơ ý để quên trong túi áo mà em mang đi giặt. Hy vọng sẽ có một tấm thiệp cho mình, em đã chờ đợi mãi rồi kết quả là em không hề nhận được bất kì lời mời nào dù gửi qua hộp thư điện tử cũng không. Moon không được mời dự sinh nhật anh trai.

Buổi sáng ngày hôm ấy, Ken thức dậy khá muộn. Moon đang chuẩn bị đồ ăn sáng. Em dự định sẽ làm một chiếc bánh và tự tổ chức sinh nhật cho anh trai.

- Chuẩn bị đi- Ken ngồi xuống ghế bành và nói vọng vào gian bếp.

- Dạ, chuẩn bị gì ạ?- Moon cũng đang nghĩ tới điều mà Ken nói.

- Dự tiệc!- Ken chỉ nói đủ nghĩa.

- Em đâu có được mời- Moon nhạt giọng.

Ken khá bất ngờ vì điều đó, thứ nhất hẳn vẫn không hiểu tại sao Mes không nhận em, hay vì Mes sợ làm thế sẽ không thể tiến thân, và thứ hai, xét về quan hệ thì Perry cũng không xa lạ Moon, dẫu cô chưa biết quan hệ ruột thịt của người yêu mình với Moon thì cũng nên mời Moon chứ.

- 10h sáng- hẳn thông báo.

- Không được mời em không đi đâu- Moon tiếp tục công việc như không có chuyện gì.

- Đi theo ta.

- Em cảm ơn, nhưng hôm nay em có kế hoạch riêng rồi.

- Ăn không ngồi rồi như cô mà cũng có việc ư?

Moon không trả lời câu hỏi đó, mà đẩy không phải câu hỏi.

- Sinh nhật anh cô mà không tới?- Ken vẫn điềm đạm, dù trong lòng hẳn thương em vô cùng. Hẳn muốn cho em đi, thời gian qua Moon đã rất khổ tâm, đây là cơ hội giúp em vui bớt phần nào.

- Anh... biết rồi sao?- Em không còn gọi hẳn là Sếp nữa, gần đây, em nhận thấy, Sếp rất lạ và chính em cũng rất lạ.

- Làm ơn, xin anh đừng nói đừng nói cho ai biết- Ánh mắt Moon thành khẩn cầu xin Ken.

- Vì sao?- Thừa biết lí do, nhưng Ken vẫn muốn hỏi.

- Nếu ông chủ lớn hoặc một ai đó biết được, họ sẽ ... sẽ hỏng hết mọi cố gắng của anh ấy, vì ...em và mẹ...

- Vậy ta biết thì sao?- Trong mắt Moon, Ken chỉ là một tên đại ca chứ không phải đáng tối cao, hẳn nhận ra điều đó. Dễ hiểu vì chẳng ai ngờ được Đại Bàng Trắng còn quá trẻ và làm việc tại đây thay vì ở Anh, Pháp, Ý,... Nhưng hẳn cũng thấy em thật ngốc, suốt này gọi hẳn là “Sếp”, và ở trong căn nhà này, có một hệ thống máy móc hiện đại mà không nghi ngờ.

- Em tin anh sẽ không nói- Moon chân thật.

- Nói và làm là hai việc khác nhau!

- Không thể mà!

- Ủm!- Hấn không thích để cho đối phương sự an tâm, nhưng riêng đối với Moon thì khác. Hấn đồng ý như vậy để em bớt đi một nỗi lo sợ.

- Cô sẽ đi với tư cách bạn gái tôi!- Hấn đã suy nghĩ kĩ khi nói ra câu đó. Hấn nâng đĩa dùng bữa, chờ đợi phản ứng của Moon.

- Anh không cần phải làm vậy đâu, rồi cũng mất hết tất cả những cố gắng của anh trong thời gian qua. Nhưng em cảm ơn anh nhiều lắm!- Moon cũng quan tâm tới hấn đó chứ.

Có biết bao nhiêu cô gái muốn được đi bên cạnh hấn mà riêng Moon được trực tiếp hấn ngỏ lời, em lại không nắm lấy cơ may.

- Còn có người đim được ta xuống sao?!

Moon không hiểu ý đồ của câu nói, em rất ít khi tiếp xúc với người của Devils nên không hiểu rõ lắm, một phần là do thân phận của Sếp rất ít người biết.

- Cô không định đi sao?- Ken không thích thấy em cầm cái máy hút bụi cả ngày.

- Không, em nên ở nhà!- Moon nhìn Ken, giọng nhẹ nhàng.

- Ở mãi mà không chán?- Chỉ cần em gạt đầu, lập tức hấn sẽ cho em đi ngay.

- Không chán, thoải mái mà- Moon không nói thực lòng mình, em cười ngượng ngạo, nhưng em rất cảm ơn hấn.

- Rồi sẽ phải hối hận, tôi cho một cơ hội cuối!- Chưa bao giờ hấn phải “nài nỉ” ai đó như thế này.

- Không, em không đi, đến đây em chẳng biết phải làm gì- Chính xác Moon đâu có tư cách khách mời để đến. Em không hề nghĩ tới khía niệm “bạn gái” của Sếp, đâu biết rằng, chỉ cần thế em sẽ có tất cả.

- Một lần nữa, cô có đi không?- Ken kiên nhẫn, cho Moon thêm một cơ hội hay là tự tăng cho mình một tia hy vọng?

- Không đi mà!- Nước mắt Moon bắt đầu tràn xuống, hấn không “dám” ép nữa. Ken trầm ngâm ngồi xuống salon, hấn đợi em bằng hành động chứ không còn là lời nói, 9h, 10h, 11h, Moon không đổi ý định.

Ken ra khỏi nhà, nếu không phải vì nể cô em họ, hấn đã không đến.

Đợi Ken đi, Moon lúi búi làm bánh ra tự làm một chiếc bánh sinh nhật anh trai. Em nhủ lòng phải cười mà những giọt nước mắt cứ vô tình rơi,...

Một ai đó lặng thầm quan sát em, rất lâu,... là Ken!

Ken muốn được ở bên em lúc đó, được cùng làm bánh, làm bờ vai cho em. Nhưng hiện tại là gì? Hấn chỉ dám nhìn em qua lớp kính dày. Hấn hay mắng khi em vào bếp lắm, làm sao mà em cho hấn làm cùng?

Moon loay hoay một mình, em không biết làm, chỉ theo cảm tính, nhào bột bằng đôi bàn tay mảnh dẻ xương xương, dầu không thể nhào hết được và không hề có kinh nghiệm em vẫn hăng say làm. Chắc chiếc bánh này sẽ rất mặn, vì nước mắt em chảy nhiều quá, em không kìm được. Anh trai đã quá vô tình và lạnh lùng! Còn em thì ngu ngốc tôn thờ anh, sống vì anh, làm tất cả cũng vì anh. Nhưng nếu,... có một ai đó nghĩ về em, yêu thương em, em sẽ quên anh đi thật đấy!

Cuối cùng chiếc bánh cũng được hoàn thành trong sự tui thân cùng quẫn. Nó không đẹp, xấu xí, lớp kem phủ chẳng nghệ thuật chút nào, em làm bánh trong khi tâm trạng rối bời đau nhói, nhưng em biết không, dù có thế nào, thì Ken rất muốn được thử, hấn muốn ngồi bên cạnh em, an ủi, ôm lấy người con gái bé nhỏ để làm chỗ dựa áp áp. Hấn muốn được cắt bánh và ăn cùng em, dù biết chiếc bánh dành cho người khác. Nhưng không thể,...

Ken lẳng lẳng bỏ đi, đến buổi tiệc.

Ken thậm chí không mở lời chào cô em gái và chủ nhân bữa tiệc, hấn lẳng lẳng tìm một góc khuất, im lìm. Ken nhìn vào chiếc bánh gato lung linh đặt ở trung tâm buổi tiệc. Giống như Mes và em, hấn so sánh, em là chiếc bánh mà em tự làm, vì điều kiện và người tạo ra, nó không tròn trịa, hương vị mặn chát của những giọt nước mắt. Em đã lớn bằng những giọt nước đó. Còn Mes, anh ở cái vị trí cao sang gấp em bội phần, một mình hiên ngang giữa bàn tiệc, chiếc bánh tượng trưng cho em, được làm bằng cùng thứ bột mì, nhưng dưới tay nghề của người đầu bếp, như anh sống dưới mái nhà Devils, gọt dũa tỉ mỉ và lạnh lùng,... Khác nhau hoàn toàn. Sao lại không nhận em gái mình chứ? Ken thấy đau thay cho em, hấn không hiểu Mes, cả em gái anh cũng không hiểu anh, nên chẳng ai biết, tất cả đều chỉ nghĩ anh ích kỉ! Ủ, để như thế, để anh mang tiếng tuyệt tình bạc nghĩa, hơn là để em thất vọng vì anh...

Moon cũng đâu hiểu lòng Ken, hấn muốn em đến đây với tư cách “bạn gái”, hấn muốn cho cả hai anh em họ một cơ hội. Em sẽ được lũ người Devils chấp thuận vì hấn chọn em, chúng sẽ phải kính nhường em. Em sẽ có quyền, và khi ấy, phải chăng Mes sẽ nhận em... Rốt cục, hấn thương em biết nhường nào...

Rất nhiều cô gái với thân hình quyến rũ trong trang phục gọi cảm qua lại trước mặt hấn, họ hy vọng sẽ được hấn một lần để ý tới, nhưng không chút mảy

may, với hân lúc này, người con gái ở nhà đã ôm chôn hết suy nghĩ của hân mất rồi. Ken chợt nghĩ đến từ “NHÀ” trong câu nói của Moon- “Em nên ở nhà!”- lúc này như có ngọn lửa bùng lên hy vọng, em đã gọi nơi đó là “nhà!”.

...

Moon cố gắng ăn hết cái bánh vừa làm, khó nuốt, rất dở, cứng quá mà không rõ vị của nó, vừa mặn chát, vừa ngọt lịm. Thế nhưng em không bỏ xốt một miếng nào, em ăn hết. Đã quá quen với cái cảm giác cô đơn này rồi, em chợt nghĩ đến rượu (!)

Ken đi vắng, em chưa từng được uống rượu, trong nhà lại có rất nhiều ...

Như người ta nói uống rượu để quên sầu, để tâm tư phút chốc được thanh thoi, lang thang trên vườn địa đàng, tại sao lại không thử một chút men kích thích để tránh xa địa ngục trần gian? Nghĩ vậy, Moon xuống hầm và lôi chai rượu lên. Em “tự” luôn ừng ực cho khuấy khuấy. Cứ thế, rượu làm em mất kiểm soát, em uống mà không biết mình đã uống bao nhiêu, còn trong rượu như đốt cháy tim gan, khiến con mắt em hoa lên và ngủ gục ngay trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đứa Con

Moon chẳng nhớ nổi mình đã nốc bao nhiêu chai rượu, toàn những hạng rượu dành cho phái mạnh với nồng độ cao. Trên mác mỗi chai đều ghi chú hạn chế cho người dùng dưới 18. Em chưa bao giờ được đắm mình trong cái cảm giác lâng lâng êm ái của men rượu, cũng chưa từng trải cái thứ khoái lạc của cảm xúc. Em vất bỏ hết tất cả những vướng bận, anh trai ư? Chẳng là gì! Sếp giờ em cũng chẳng sợ, vì gan của em hiện thời lớn lắm. Mặc kệ tất cả, thời gian vô tình trôi, xem như tất cả là hư vô, em ngủ mê trong sự thích thú về tương lai tươi đẹp gửi ngấm qua những giấc mơ. Nhờ rượu em giữ bỏ được tất cả gánh nặng ngày ngày đè nén bờ vai, em như thoát ra khỏi mọi ràng buộc,...

Cứ thế em mộng mị trong niềm vui của riêng em!

Ken về sớm, hân không thích ngày hôm nay, cả bữa tiệc này nữa. Những thứ sa hoa kia nhàm chán quá rồi, hoàn toàn vô giá trị, ngưỡng tưởng là giàu có, sang trọng, đủ đầy mọi thứ, nào ngờ hân chỉ muốn một điều gì đó giản dị. Không phải thanh toán bằng tiền, dù có là những đồng tiền đen hay trong sạch, không dùng cái tôi cao quý để đối lập, thứ ấy chẳng lẽ lại xa tầm với của hân đến thế sao. Hân muốn con người em, mọi thứ thuộc về em, từ ánh mắt, bờ mi, đôi tay tới những cảm xúc, tâm tư tình cảm, hân muốn những thứ đó của em phải là của hân.

Ken lái xe về, hân đi tốc độ chậm. Làn gió từ hai bên khung cửa thổi bay thoảng hương rượu Chivas mà hân đã dùng. Cũng là loại Whisky, nhưng ở Chivas có một sức cuốn hút kì lạ, đem đến hương vị hảo hạng mỗi khi nâng ly, Ken không mấy khi uống, nhưng vì hân sẽ về nhà, nên chỉ chọn loại rượu nhẹ này.

Hân chắc giờ này em đã ngủ, gọi là về sớm nhưng đồng hồ đã lệnh khỏi số 11, bữa tiệc còn kéo dài. Vừa mở cửa, mùi rượu đã theo luồng không khí ủa vào cánh mũi, Ken không ngờ tới. Hân từ từ bước vào, đôi mắt tìm về em

Moon ngủ gục xuống bàn, mái tóc đã che kín hết khuôn mặt. Hơi rượu có chút gì nồng, khiến người em không ngừng ra mồ hôi. Em đang say hay đang ngủ hân cũng không biết nữa. Trên bàn bày bừa đủ thứ, còn nguyên cả những vỏ trứng hời sáng em đập làm bánh, chút ít hạt vali và bột mì rơi vãi, ngay cả đĩa bánh em cũng chưa rửa. Thứ mùi tanh tanh của trứng không thể át đi mùi rượu nồng nặc, em đã ngốn hết tận những năm chai rượu mạnh mà hân vẫn hay thường uống với Arrow. Tầm lượng của hân rất mạnh mẽ còn khuấy phục trước bốn chai, thế mà người con gái này,... Thôi vậy, hân để em ngủ yên!

Ken dựa vào tường, tay cho trong túi quần, hân chỉ tập trung nhìn em. Thông thường, hân sẽ bế em vào giường để em ngủ đỡ mỏi cho qua cơn say, nhưng hân để “mặc”. Hân cũng đang chịu sự kích thích của rượu, không để gì mà chỉ làm những điều thông thường ấy. Có rất nhiều cách để khiến em trở thành của hân, rất đơn giản, nhưng hân từ chối con đường tắt, chỉ những kẻ hèn hạ mới làm thế. Hân muốn đường thẳng dù con đường vươn tới có dài cỡ nào chăng nữa,...

Hân ... không dám chạm vào người em, nói thực là thế. Đầu phải bế em, đặt nhẹ nhàng vào phòng ngủ và đắp chăn cho em là đơn giản, hân không làm được. Hân không có sức đề kháng trước em. Nhìn từ xa trông em ngủ đã là quá lắm rồi, từng nhịp đập nơi lồng ngực không ngừng gây áp lực lớn cho từng cơ bắp và thớ thịt của hân, mỗi giây qua đi như hân phải chịu trăm ngàn khổ cực, đôi mắt hân chỉ cần nhắm lại là bao nhiêu thứ hình dung đều có thể nghĩ ra và thực hiện ngay trong vô thức. Em khiêu khích hân hay sao, em chuyển mình để khuôn mặt quay sang phải hân, gối đầu lên tay. Đôi môi em mọng đỏ là một khó khăn mà hân phải vượt qua, còn cả đôi hàng mi khẽ rung mỗi khi em thở sâu, liệu có một liều kháng sinh giúp được hân?

Nếu có được em đêm nay, là sự ích kỉ. Lối mòn của sự tự duy bị sai khiến bởi những phù du ham muốn, đàn ông đánh mất đi phút giây tự chủ và tự nhủ sẽ chịu trách nhiệm về những việc mình làm. Nực cười, hân cũng đang nghĩ như vậy đây, sự ích kỉ sai bảo hân chỉ biết nghĩ cho bản thân, còn em, thì ai nghĩ cho em chứ? Nếu em không thể yêu hân, bây giờ và mãi mãi, thì sự chiếm hữu về thể xác kia cũng chẳng là gì, thỏa mãn niềm vui trước mắt, để rồi đánh mất chính người mình yêu?

Hân là ai chứ? Một con chim Đại Bàng kiêu hãnh, suốt hai mươi mấy năm qua, Ken đã vứt bỏ biết bao nhiêu hạnh phúc và niềm vui của tuổi trẻ, cốt chỉ để đảm nhiệm được cái vị trí tối cao. Mọi dự định, ước mơ khi còn là một cậu nhóc, cho tới cả bây giờ, hân đều gạt sang một bên để thực hiện một mục

tiêu chính, vậy mà giờ hán lại không thể gạt cái suy nghĩ “hèn hạ” ra được ư?

Vì thế, hán đứng yên lặng trong bóng tối...

*

* *

Cho tới tận sáng Moon mới tỉnh dậy, em đã bị những tia nắng của một ngày mới đánh thức. Người em đau ê ẩm và mỏi nhừ vì đã ngủ ngồi suốt đêm, em vẫn chưa thể tỉnh rượu. Mùi trứng và những thứ nguyên liệu làm bánh cuộn lại khó chịu, càng khiến đầu em quay cuồng hơn. Dường như có người đang nhìn em, chẳng phải đoán em cũng biết là Ken. Em không dám quay lại, mà vội vàng thu dọn đồ đồ đã bày bừa hôm qua.

- Đẻ đây!- Ken lên tiếng, giọng hán có chút mệt mỏi, hán đứng yên một chỗ đã mấy tiếng đồng hồ.

Em vẫn cứ nhắc tiếp tục làm, em biết Ken ghét ở bẩn.

- Tôi bảo đẻ đây- Hán lo cho sức khỏe của em, em đã uống năm chai rượu chứ đâu có ít gì. Vậy nên hán gắt lên.

- Xoảng!- Moon giật mình, em đánh rơi chai rượu xuống sàn. Mảnh sành rơi tung tóe bắn vào chân em.

- Đi ngủ đi!- Ken trở lại với chất giọng điềm đạm.

Em còn mệt lắm, nên chỉ biết phục tùng. Dù có âm thanh của chai rượu rơi xuống vừa rồi, cũng không làm em thức tỉnh. Em về phòng và ngã phịch xuống, tiếp tục li bì.

Ken cũng không thể đứng thêm được nữa, chân hán tê cứng. Hán cũng đi về giường mình, nằm xuống và hướng về chiếc giường bên cạnh, hán vẫn lặng ngắm người con gái mà hán đã chót yêu...

Ken ngủ quên lúc nào không hay, ngày hôm qua ở bữa tiệc hán đã uống đâu có ít, giờ thì người như rụng rời. Giấc ngủ đến với hán dễ dàng tựa con gió thoảng. Cho tới khi hán tỉnh, bầu trời đã đầy sao.

Ken không thấy Moon ở giường kê bên, em đang ngồi bên khung cửa sổ. Một con chim muốn tung cánh bay mà bắt lực!

- Moon!- Bỗng nhiên hán lên tiếng, chưa bao giờ lại nhẹ nhàng và âm áp đến thế, gọi tên em là điều hán đâu đã từng làm.

Moon quay người vào trong. Ánh mắt cả hai chạm nhau.

- ...- Ken không thể cất lên một lời nào để nói với người con gái ấy, dù chỉ là một câu hỏi han, quan tâm.

Em nhìn hán, rồi lại quay đi. Em nhìn vào bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

- Em ngủ với anh được không?- Moon quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Ken, em không hề say!

Ken thực sự không tin vào những gì mình nghe thấy, hán không thể nghe nhầm.

“- Em có thể ngủ với anh được không?” - Moon cất lên yếu ớt nhưng chất giọng to dần. Ken đáp lại ánh mắt tha thiết của em bằng một cái nhìn khó hiểu. Hán không tưởng tượng ra Moon có thể nói những từ ngữ ấy. Em mới chỉ là vị thành niên, không kiểm soát được những suy nghĩ và lời nói thiếu cân nhắc. Hán coi như đây chỉ là một lời nói bộc phát trong cơn say.

- Em muốn có em bé...- Moon đang tìm cho mình những từ ngữ để nói tiếp...

- Cô vẫn còn say lắm!- Ken ngồi trên giường và hướng con mắt xuống, hán thấy sự tinh táo nơi em. Dù vậy, hán lờ đi.

- Rồi em sẽ biến mất mãi mãi khỏi cuộc đời anh!- Đúng hơn là Moon lờ đi câu nói của hán.

Em khiến hán phải đau đầu, một mớ bòng bong những suy nghĩ, giả thiết cho sự việc đang xảy ra, Ken chưa thể hiểu hết về em.. Những phụ nữ mong muốn được mang trong mình giọt máu của hán rất nhiều, lí do chính là vì họ muốn được làm vợ, không thì là bồ nhí vĩnh viễn của hán, cũng vì si mê hán cùng với quyền lực trong tay. Moon trái lại, em “ích kỉ” theo cách của riêng em. “Rồi em sẽ biến mất mãi mãi khỏi cuộc đời anh!”- Câu nói này như thể con chỉ là của em, hán không có vai trò, chức vị gì đối với đứa trẻ ấy.

- Nó sẽ mang họ gì?- Giọng hán lạnh buốt.

- Họ của em!- Em thừa hưởng họ của mẹ, chứ đâu được như Mes. Moon đang khóc, nước mắt lăn dài trên má, em ngã phịch xuống sàn như để cầu xin.

- Những gì của ta thì phải là của ta!- Hán nheo mắt lại.

Moon hiểu mình đang nghĩ gì, em hoàn toàn làm chủ được suy nghĩ bản thân. Không rõ ánh mắt của Ken đang nhìn em có hàm ý gì, riêng em nhận thấy đó là cái nhìn khinh bỉ từ mọi góc cạnh. Bần thiêu, rẻ rúng, tanh tươi,..., tham lam, ích kỉ- em cũng đang tự vấn chính con người mình. Em chọn từ “ĐỘC

ÁC” để diễn tả cái sự nhỏ nhen hàng trực, búa vẩy lấy tâm hồn. Sự toan tính kĩ lưỡng không phải bộc phát. Ken không tin em vì danh vọng, tham tước quyền mà liều lĩnh tới vậy, nhưng em không sợ hấn sao, bản dĩ em đã rất rất sợ hấn cơ mà, giờ lại như hấn sợ em!

Ken vẫn nhìn em, ánh mắt thật khó đoán, bề ngoài tỏ ra khinh khỉnh nhưng ẩn chứa một tình thương sâu sắc. Em thế này phải chăng là “hư hỏng”, từ nhỏ tới giờ em đâu nhận được sự giáo dục từ gia đình. Nếu muốn, hấn sẵn sàng có thể cho em một gia đình, thậm chí ngay cả Mes hấn cũng có thể “bắt ép” phải nhận em..

Moon đã từng cố gắng không được khóc, mà sao giờ nước mắt cứ tuôn rơi, vỡ òa. Em ân hận! Nước mắt đã là vô nghĩa, nhưng sao vẫn chua xót tới vậy, em khóc ra ngoài đôi mắt, và khóc cả bên trong con tim, em sao có thể ngu ngốc đến nhường đó.

Thứ mà em cần là một người để bầu bạn, để san sẻ vui buồn nỗi cô đơn, vực dậy con người em từ nấm mồ tuyệt vọng, truyền cho em một chút hi vọng sống... Nhưng ai cho em? Không một ai muốn làm điều đó, nên em phải tự tìm kiếm, em đợi chờ từ tình thương nơi ruột thịt, mà Mes đã vô tình “quăng” nó đi. Em và con em phải chăng sẽ gần gũi hơn em và anh trai.

Giờ em đang tự trách cái suy nghĩ nông cuồng nông cạn, mà ngưỡng tưởng đã chín chắn. Em thu người lại, co do. Em có nghĩ tới đứa trẻ khi sẽ phải sống một vòng đời y như mẹ nó- là em. Thử ăy em phải mang tiếng con ngoài dạ thú mặc dù em có cha, lũ trẻ trâu chọc tới mức phát khóc vì tủi hờn. Trẻ con thì làm gì có tội cơ chứ, thế mà em lại phải gánh chịu những nỗi đau tinh thần khủng khiếp. Đã qua rồi cái thời ăy, em đã từng vô tội, nhưng ... em lại định gây dựng tội lỗi và đẩy chúng cho một đứa trẻ khác. Em làm ngơ trước điều đó được ư, nó là con em đấy!

Ken đâu có vô tình như người ta nghĩ, hấn cũng có một trái tim, cũng là người rất sâu sắc. Hấn hiểu nỗi khổ của một đứa trẻ không tình thương, không mái ấm. Nếu chuyện đó xảy ra, khi mà đứa trẻ ra đời, chính là lúc em đã bỏ tới một nơi rất xa, mọi người xung quanh sẽ kì thị bé con. Nhưng hấn cam đoan một điều, bé con sẽ hạnh phúc hơn hấn. Những thứ hấn có chỉ là lớp vỏ bọc hoàn hảo, bao kín lối rỗng bên trong. Gia đình ư? Hấn có một gia đình với một bà mẹ sắc sảo, tàn nhẫn, một người cha lạnh lùng chưa từng quan tâm tới hấn. Một cuộc hôn nhân ngượng ép để sinh ra hấn- kết tinh của đủ loại tài sắc nhưng không có tình cảm. Còn bé con, theo như Moon, bé sẽ không có gia đình tròn trịa, thiếu đi quyền làm cha của hấn, nhưng bé con có tất cả, tình thương của mẹ bé đủ để bù đắp đi tình cha. Ken ghen tị với chính người con gái mà hấn yêu, sao em có thể dạt dào tình thương đến thế, sao khi đã bị ruồng bỏ từ người anh trai mà em vẫn thương anh tới vậy, sao em có thể sống tới ngày hôm nay mà vẫn còn trái tim để yêu thương...? Nếu hấn có trái tim như của em, thì hấn đã không là Đại Bàng Trắng, hấn đã sở hữu cả một tập đoàn DEVILS hùng mạnh mà còn so đo với em,...

- Em xin lỗi... coi như em chưa nói ra câu gì!- Moon đã bình tĩnh trở lại, em không đổ lỗi cho rượu, vì khi ăy, em không hề say, còn bây giờ, chỉ là có chút tỉnh táo hơn, đầu óc đã thông suốt.

- Được... nếu cô muốn- Hấn đồng ý lời thỉnh cầu ban đầu, dù rằng hấn nhận thấy sự dằn vặt trong em.

Moon, em nguốc lăm! Em đâu biết chỉ cần được mang trong mình đứa con của hấn, dù không phải là vợ, thì em cũng hấn phải được tổ chức thừa nhận. Đã bao nhiêu cô gái dùng mọi thủ đoạn để thực hiện giấc mơ nhưng đâu có được, không bao giờ có thể qua mặt được hấn đâu, nên mới có chuyện tổ chức Devils- Angels “sủng ái” người phụ nữ “tài giỏi” ăy.

Moon không trả lời, em biết giai cấp của mình không vượt lên tất cả, mặt khác, em đã trưởng thành rồi, không còn chịu sự ích kỉ sai khiến.

- Đứa trẻ ăy sẽ có bố!- Hấn không để con mình đi theo cuộc đời của mẹ nó.

- Rồi con em sẽ như em thôi!- Moon không nhìn hấn.

Cái từ “CON EM” nghe sao mà xa lạ quá, hấn cũng có quyền gọi bé là “Con” chứ. Em nghĩ gì vậy, em sợ hấn không chấp nhận em?

- Chúng ta... HÃY KẾT HÔN!!!!- Câu nói chắc nịch rắn hơn đá. Ken biết nói điều này với một cô gái chưa tròn 18 là không phải lúc, nhưng hấn không can tâm. Câu nói này khiến Moon bất ngờ, chân tay em run lên, em cũng không hiểu cái cảm giác của bản thân lúc này.

- TA KHÔNG MUỐN CON TA BỊ GỌI LÀ CON HOANG TRONG KHI CON CÓ BỐ- sức nặng của lời nói kèm theo chiều sâu từ đôi mắt.

Moon vẫn đang đáp lại Ken bằng ánh mắt ngán lệ.

- MÀ TA CŨNG KHÔNG MUỐN CÓ CON VỚI NGƯỜI PHỤ NỮ KHÔNG PHẢI VỢ TA- Chẳng phải hấn đang cầu hôn em sao, không một chút dối trá trong câu nói của Ken. Hấn vẫn ngồi yên trên giường từ lúc tỉnh dậy tới giờ, còn em thì vẫn thu lu bên cửa sổ.

Một phút trôi qua, để Moon hiểu được những gì hấn đã nói, Ken ra khỏi giường mình, tiến về phía em và ngồi xuống bên cạnh. Dù dịch chuyển nhưng bốn con mắt mắt không rời nhau, Moon không hề co người lại hay lùi mình, em không thể chỉ đạo cơ thể dẫu cho Ken đang ở sát bên.

- Có biết ta là Đại Bàng Trắng không?- Ken giữ khoảng cách với em.

- Dạ!- Moon trả lời không chút ngạc nhiên, em biết Ken là Đại Bàng Trắng, cả Arrow em cũng biết là Báo.

- Theo cô vị trí của ta trong Devils là gì?- Xem ra Moon không hiểu rõ về thứ bậc.

- Em ... không biết!- Moon nắm chặt đôi tay mình, em thoáng chút lo sợ.

- Chán cô thật, CHỒNG cô giữ chức vị gì mà cũng không hay!- Ken nói như thể giữa hai người đã có ràng buộc tờ giấy đăng kí kết hôn. Tuy nhiên, trong cách xưng hô, hấn vẫn rất ngại ngùng.

Làn gió vi vu thổi qua từng lọn tóc Moon, em ngây ngô không biết thật.

- TA LÀ ĐÁNG TỐI CAO CỦA DEVILS- Ken cho phép mình lại gần Moon thêm một chút nữa.

- Ken à! Chuyện này không đùa được đâu!

Ken dùng ánh mắt để trả lời câu nói của Moon, ánh mắt của một cái tôi hoàn hảo. Người được hân “cho phép” gọi thẳng quý danh, đâu có nhiều, ngoại trừ cha mẹ và cậu em trai kém mình chưa đầy một tuổi, toàn những người cao sang tài giỏi, lần này, hân để yên cho em gọi. Cái từ “Ken” cất lên từ em ... khiến hân hạnh phúc, tốt cùng!

Nhìn em một hồi lâu, cho đến khi hân ôm trọn em vào lòng. Cái ôm siết mà chưa bao giờ em nhận được... ấm áp vô cùng.

Thật khó hiểu con người Ken, khi dữ dội, khi dịu êm như lúc này,... Hạnh phúc trào dâng trong lồng ngực hân, được che chở cho em, cảm nhận bờ vai run rẩy nằm chôn nơi hân, ... hân siết em chặt hơn nữa, như để bù đắp cho tất cả cái quá khứ đau đớn kia, dù em có lạnh lẽo tới cỡ nào, thì hơi ấm của hân sẽ mãi ở bên em

Moon lặng yên trong vòng tay hân, em không chống cự. Em đang nghĩ về vòng tay của mẹ, không thể ấm bằng lúc này, hay nếu Mes ôm em vào lòng, con tim em liệu có đập mạnh hơn thế này. Em không biết nữa, cái người đang giữ em thật chặt, sao lại gần gũi quá,...

“Đáng tối cao?”- Phạm vi mà Ken nói rộng tới cỡ nào, em không rõ..., Moon khựng lại, em biết cái người mà em vẫn hay gọi là “Sếp” đây có nhiều tham vọng,... em vội đẩy ra,... em không muốn để lại lịch sử thân cận trở con đường thẳng tiến rộng mở của Ken.

Em không thể đẩy mạnh hơn, vì càng thế hân lại càng siết em lại gần. Nhưng em không muốn... làm hại tới người đối- xử- tốt- với em, nên em vẫn cố gắng thoát ra khỏi vòng tay hân. Ken nhận ra sự khó chịu nơi em, hân không muốn như lần trước, từ từ buông bỏ vai em. Thở dài và nhìn sâu thẳm đôi mắt, rồi sau đó hân đứng dậy ra khỏi nhà.

Chính tại giây phút ấy, em mới tường minh nét đẹp trên khuôn mặt hân. Suốt bao năm qua, chưa một lần em ngắm kĩ từng đường nét ở con người điển trai kia. Em giờ mới thực sự nhìn sâu vào hân, thứ em có được là một vẻ đẹp bên trong mà chưa bao giờ Ken thể hiện ra,... Tất cả đều khiến em bối rối,...

Chợt Moon nhận ra hôm nay là ngày 1 tháng 4, hóa ra hân chỉ đùa...?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Người Anh Thứ Hai

Hôm nay Moon muốn ra ngoài, “Sếp” đã cho em quyền tự do. Em vẫn còn nhớ lối đi tắt mà ngày nhỏ hay theo sau Sếp, nên không sợ ai nhìn thấy. Mà mấy hôm Sếp đều không về nhà nên chắc em có đi hơi lâu một chút cũng chẳng sao.

Moon dạo phố một mình trên con đường xa lạ mà chưa từng đặt chân tới, em thích cái cảm giác được đứng giữa dòng người tấp nập, như em đã góp thêm một màu sắc cho cuộc sống. Em đi thong dong qua từng ngôi nhà, những kỉ niệm về thời học sinh ngần ngừ chợt ùa về.

- Moon- Một giọng nói quen quen cất lên. Em chưa quay lại nhưng đã nhận ra là Wine.

Moon nở một nụ cười tươi tắn.

- Lâu lắm rồi không gặp- Wine ngỏ lời.

- Ừm!- Moon tiếp tục bước, em sợ cậu sẽ hỏi lí do mình đã vắng mặt trong suốt mấy tháng qua.

- Chúng ta cùng làm cho Devils!- Wine chuyển hướng đi cùng Moon. Cậu đã biết rõ lí do của em rồi.

Moon khá bất ngờ, nhưng không biểu hiện qua khuôn mặt.

- Đạo này cậu ở đâu?- Wine thoáng buồn trước thái độ thờ ơ của em, nếu là mọi khi nhìn thấy cậu em sẽ vui như vớ được vàng.

- Ở Devils.5- Moon biết mình không phải là nhân viên của Ken, nhưng đúng là em đang ở trong khu vực đấy.

- Mình ở Devils.4- Wine khá bất ngờ, dẫu sao em kém cậu những 3 tuổi, mà đã leo lên được Devils.5 trong khi cậu ra sức cố gắng mà còn chưa được.

- Sướng nhá!- Ý Moon có nghĩa là, được làm nhân viên của Devils thực thụ hơn em nhiều.

- Ở Devils.5 môi trường tốt hơn chứ?- Còn chưa kể mức lương ở đây cao gấp 2 lần chỗ cậu, mà em lại nói là “sướng”- Cậu làm về lĩnh vực gì?- Wine quan tâm tới em.

- Mình đâu có được làm điệp viên.

- Làm gì?

- Người giúp việc!

Wine nhìn em.

- Bên mình đang thiếu người, hay cậu chuyển sang đi, mình sẽ giới thiệu.

Mắt Moon sáng lên nhìn Wine, nhưng rồi lại từ chối.

- Sao vậy?

- Vì điều đó không tốt cho cậu?

- Không hiểu?- Wine thực sự rất muốn giúp bạn mình. Ngày hôm nay được gặp em cậu thấy đã rất may mắn rồi, trong suốt những tháng ngày qua, cậu không ngừng tìm kiếm. Vì cậu thấy nhớ, nói thực từ nhỏ tới giờ, con gái vây quanh cậu rất nhiều, nhưng chưa một người nào đến với cậu chân thật và dịu dàng tới thế. Moon đã từng chăm sóc cậu rất chu đáo, khi ấy cậu cảm thấy vương vịu, ghét bỏ, còn giờ thì muốn quay lại quãng thời gian đó biết nhường nào. Ngày ngày cậu hay đề Moon “bắt ép” phải hoà đồng với các bạn trong lớp, dù quan hệ của em với các bạn cũng đâu có tốt, em còn hay đặt suy nghĩ và lợi ích của bạn bè lên trên bản thân mình,... người con gái thánh thiện như thế, cậu thích em từ lúc nào không hay!

- Không sao! Mình sẽ giúp!- Wine không đợi câu trả lời từ em.

- Muốn lắm nhưng không được đâu Wine à.

- Sao không được, mình có thể chuyển cậu sang Devils.4- Wine ăn mặc rất phong cách, không còn cái dáng vẻ lôm côm đóng giả ngày nào, trông cậu chừng chạc nhưng vẫn gọi em là bạn.

- Wow, hần vị trí của cậu rất cao!

- Ừm!

- Nhưng không được đâu, khó lắm- Dù sao Wine không thể bằng Arrow được, Moon nghĩ vậy vì em luôn gọi Arrow là “Sếp”.

- Anh trai mình làm bên Devils.5, mình có thể nhờ anh ấy giúp!- Chưa bao giờ Wine kể cho Moon biết cậu

- có một người anh trai.

- Không, làm phiền anh ấy- Dù người ấy có là ai, thì so với “đáng tối cao” cũng không thể so được.

- Mes rất tốt mà!- Thực ra, Mes chỉ tốt đối với em trai của anh thôi.

- Cậu vừa nói gì vậy? Mes ... Mes là anh trai cậu sao?

- Sao nào? Đùng là thế!

- Vô lí, mình là đứa em duy nhất của anh ấy!- Moon khẳng khái.

- Tót... tôi và anh Mes cùng cha khác mẹ!

Chẳng kịp để Wine dứt lời, Moon đã ôm trằm lấy cậu dẫu đang ở giữa đường.

Dù dòng người vội vã trôi qua, thời gian vẫn như đang lặng trôi nơi em. Em ôm siết lấy Wine, rất chặt, rất lâu. Moon khóc òa và nghẹn ngào trong tiếng nức, nước mắt ướt đầm ngực áo Wine, gò lên như một đứa trẻ con:

- Anh đừng bỏ em!- Cảm xúc của Moon giờ đây lẫn lộn. Giống như một nhà mạo hiểm nghiệp dư may mắn leo lên đến đỉnh ngọn núi cao đồ sộ, hạnh phúc vì mình đã làm được điều mình muốn, nhưng lại lo sợ bị một cơn gió mạnh cuốn ngã mình từ trên cao, ngã từ cái đỉnh của sự hạnh phúc, là đau nhất. Wine là ngọn núi ấy, việc em nhận tìm được anh trai là hạnh phúc tột đỉnh, nhưng em sợ chính cậu lại là ngọn gió vô tình thổi bay những ao ước, mơ tưởng của em về tình thương. Em sợ cậu cũng như Mes, sợ tất cả đều như cha mà ruồng ***** con em, em ôm Wine chặt lắm, đến nỗi mà ngộp thở, em níu giữ con người cậu bằng sức mạnh của tình yêu. Em biết, mình quá nhỏ bé so với cậu, so với người anh trai mà bây giờ em mới biết, chỉ cần cậu vung tay là em sẽ ngã ập ra. Chính vì em ôm cậu chặt quá, em phụ thuộc vào bờ vai cậu, nên nếu bị đẩy ra, hẳn sẽ rất đau,... Nhưng em không biết làm gì hơn, bản năng cho em biết phải giữ lấy cho mình người anh này, mọi giá phải để anh nhận em,...

- Wine oi,,, đừng bỏ em...- Giọng Moon không thoát ra được cao hơn, nước mắt đã làm ứ nghẹn con tim.

Wine chẳng biết làm gì hơn, ngoài việc vỗ về em gái. Wine biết cách chiều lòng phái yếu nhưng sao đối diện với em đôi bàn tay như cứng đờ....

Mãi mà Moon không chịu bỏ ra, cho đến khi cậu phải hứa rằng không bỏ rơi em gái Moon mới buông tha. Wine vuốt nhẹ hai bên bờ mi, lau khô nước mắt cho em. Ánh mắt em sao mà long lanh và trong sáng tới thế, khiến cậu không thể không ôm em vào lòng. Wine hôn nhẹ lên mái tóc em để kiểm chứng lời hứa. Còn em thì vẫn cứ giữ chặt lấy tay cậu như một đứa trẻ sợ bị bỏ lại.

- Em à, về nhà với anh!- Wine không muốn để em mình phải làm người giúp việc.

- Anh ở với ai?

- Anh Mes!

- Vậy thì em không về đâu! Em không được tiếp nhận.

- Anh sẽ...

- Không, anh không được nói, xin anh, có lẽ anh Mes có điều khó nói!

Đôi mắt Moon làm Wine không thể không nghe theo dù không hiểu anh mình tại sao lại thế. Moon thêm một lần nữa ôm chặt lấy anh.

- Chỉ cần thi thoảng em được nhìn thấy anh là được rồi!- Hạnh phúc của Moon đơn giản là được nhìn thấy nụ cười của anh trai dành cho mình.- Ước gì em được ở cùng với anh nhỉ, một mình anh thôi, em sẽ nấu bữa sáng mỗi ngày, giặt đồ của anh, ... cả bắt nạt anh nữa... hi hi...làm tất cả những việc mà cô em gái hay làm- Moon nghĩ tới đó mà hạnh phúc, chỉ cần hình dung khi đem áo quần của anh trai đi giặt, thò được một vài thứ trong túi khiến em bật cười, em cười trong nước mắt!

- Vậy thì về với anh! Anh có nhà riêng, anh cũng sẽ không nói cho Mes.

- Ngốc! Mẹ em là gián điệp, anh gọi em về thì sẽ phải như bố đấy!

- Vậy thì sao?- Wine đã thường hay nghe em kể về tình cảm của cô giành cho anh trai ngày trước. Giờ đây chính cậu là người anh đó, cậu thực sự muốn bảo vệ và che chở cho người em gái này,... mặc dù tình cảm của cậu đã đi quá xa!

- Nhưng...

- Chúng ta là anh em!- Wine “tuyên bố”.

Một nụ cười rất tươi nở trên đôi môi em khi nghe tới câu nói đó, có lẽ từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên em cười thoải mái và hạnh phúc đến thế.

Em và Mes là hai anh em cùng cha và mẹ.

Em và Wine là hai anh em khác mẹ cùng cha.

Mes không nhận em, nhưng Wine đã làm điều ngược lại. Từ giờ, em đã có Anh!

Lúc này cũng chẳng phải lúc để nghĩ về con người đang đợi chờ Moon ở nhà- hửn, em đi theo anh trai của mình tới một ngôi nhà nằm ngoài Devil Buildings...

Trên đường đi, em không nói gì, chỉ nhìn anh trai mà mỉm cười, ngay cả Wine cũng không thể biết hết được niềm vui sướng của em lúc này đâu. Đôi lần bắt gặp ánh mắt em, khiến cậu bối rối, nhưng rồi lại tự nhủ: “Moon là em gái mình!”.

Căn nhà nằm ở ngoại ô thành phố, phải mất chừng một giờ xe chạy mới tới. Vừa đặt chân xuống xe, Moon đã chạy vào sân để ngắm nghía ngôi nhà.

Wine là con người hiện đại, nên ngôi nhà mang dáng vẻ của thời đại mới. Tường nhà được sơn màu xanh thiên thanh mát dịu, trên chiếc cổng nhỏ nhỏ màu trắng sữa là đàn hoa thiên lý đã đang trổ hoa,... một cảm giác thân quen ngập tràn trong Moon, em là em của Wine, nên ngôi nhà này em cũng là chủ!

Moon vẫy vẫy người anh rồi đi vào trong nhà luôn, em tỏ ra mình là một vị chủ nhân đã đi đã ngoại một chuyến lâu lâu mới về, nhìn thấy áo của anh trên ghế, em đã vội vàng treo lên ngay ngắn. Em sẽ nấu bữa tối và yêu cầu Wine nghỉ ngơi.

Trong khi đó Ken đã về tới nhà, mấy hôm nay hửn đi công việc, giờ trở về, mong muốn được nhìn thấy nụ cười hồn nhiên của em. Hửn có quà, hửn nghĩ chắc chắn em sẽ thích... hửn đã phải bay sang tận Chile chỉ để mua một chậu xương rồng cánh cho người con gái của hửn. Ken đang hình dung khi em nhận món quà, bỗng dưng hửn cười... cười một mình mà thấy rất thú vị!

Em không có ở nhà, em cũng không để lại lời nhắn. Hửn chờ hoài mà không thấy, sốt ruột bật hệ thống kiểm soát định vị vị trí. Biết rằng làm vậy là không tôn trọng quyền tự do của em, nhưng đã 19h rồi, bốn tiếng qua hửn lo cho em lắm. Thiết bị được kích hoạt, mỗi một nhân viên ở Devils đều phát tín hiệu tần số riêng biệt trên cơ thể, qua máy lọc tín hiệu toàn cầu, Ken có thể phát hiện ra người cần tìm, trừ phi đang ở vùng mã hóa, ví như ở trong phòng hửn

đây, chỗ của Arrow hay Perry cũng những người lãnh đạo khác. Kết quả thu được rất nhanh, chỉ sau chưa đầy một giây, Ken đã biết Moon ở bên Wine.

Wine và Moon có quan hệ gì, hắn đã biết, đương nhiên hắn quan tâm đến người con gái ấy rất nhiều nên đã điều tra kỹ lưỡng. Tuy nhiên việc em đi mà vẫn chưa trở về tới giờ này khiến hắn khó chịu, con tức giận được nhân đôi khi hắn nghĩ tới “lời thỉnh cầu” của em hôm trước. Ngộ nhờ, cả hai người đó chưa biết về quan hệ ruột thịt của mình thì sao? Ken sợ em sẽ thay thế hắn bằng một người khác!

Cái tên Wine đó, cũng sát gái y như hắn, đột nhiên hắn rung mình, nhưng chắc gì khả năng tự chủ của Wine đã được như Ken.

Ngay lập tức Ken khởi động cầu dữ liệu thông qua hệ thống Devils.4 triệu tập Wine tới Devils ngay lập tức. Điều này đã không qua khỏi con mắt nghi ngờ của Arrow!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: “Chị Dâu!”

- Sao vậy anh?- Moon vừa dọn thức ăn lên bàn.

- Có việc đột xuất! Không biết là việc gì nữa!- Wine ôn tồn trả lời em, vừa kiểm tra lời nhắn.

- Vậy thì anh phải đi ngay chứ! Đi thôi anh không bị “phạt” đấy!- Moon tháo găng tay ra, em vào phòng lấy bộ quần áo cho Wine- Em không sao đâu!- Moon cũng đoán vì cậu không muốn để em ở nhà một mình.

- Nhưng em...- Wine thật khó xử, đây là lệnh Sếp lớn, chắc phải rất quan trọng, mà cậu vẫn muốn ở bên em để bù đắp những thiếu hụt về tình cảm.

- Không! Đi đi anh! Anh mà bị hệ lụy từ em là em buồn lắm đó, nên anh đi đi mà.....!- Moon đẩy Wine ra tới cửa và nặng nề bắt cậu phải đi. Wine đành chấp nhận.

Wine có khi nào đã cướp mất tình thương của em? Cậu vừa lái xe vừa nghĩ. Cả hai cùng là em của Mes, nhưng sao Moon lại nói Mes không nhận em trong khi anh đối với cậu rất tốt. Wine thờ dãi, nếu biết em là em gái của mình sớm hơn, hẳn cậu sẽ không để em chịu nhiều khổ nhọc...

Ken khéo léo bố trí để Wind “tình cờ” biết được Moon chính là em gái mình thông qua việc gửi sót dữ liệu về Mes, yêu cầu cậu phải gửi lại do Mes vẫn đang ở Châu Phi, vì lý do mật tuyệt đối nên không thể gửi qua mạng an ninh xuyên cấp. Như thế, chắc chắn Wine sẽ phải đọc lại một lượt thông tin của Mes và sẽ nhận ra cái tên Moon nằm ở đâu đó trong bộ nhớ, Ken đã xóa phần “con của gián điệp” đi để tránh lặp lại sự việc anh trai không nhận em, sau khi đã an tâm, Wine được trả về. Ken chắc hẳn Moon giờ này rất hạnh phúc!

Ken có thêm một đêm khó chịu, hắn không tài nào chợp mắt được, cứ nghĩ nụ cười em dành cho Wine là đã không thể thờ nổi. Em chưa từng cười với hắn đâu chỉ là một nụ cười sáo rỗng...

Một ngày mới, không có Moon dọn bữa sáng, không có người đem áo tới cho hắn, trống vắng vô cùng, Ken không thể tìm thấy sự thoải mái dù ở một mình. Ken đi làm với tâm trạng uể oải, trong buổi họp, hắn liếc nhìn Wine không biết bao nhiêu lần. Wine vẫn tỏ ra hết sức bình thường, che giấu niềm vui hạnh phúc qua lớp mặt nạ. Hắn thừa biết cậu đang dùng tài diễn xuất cao tay....

Rồi thêm một ngày nữa không thấy Moon trở về, hắn... ghét em vô cùng. Sao lại có thể vô tâm quá vậy? Chẳng lẽ suốt mấy ngày qua, không một giây phút nào em nghĩ về hắn? Em không sợ Wine bị vui đập sao? ... Nhưng Ken đâu có có thể gọi em về...

*

* *

Từ bên nước ngoài Devils tuyển chọn rất nhiều kiểu nữ tới từ Châu Á, Âu, Mi để tìm ra những nữ nhân hợp “khẩu vị” của Đại Bàng Trắng, tất cả phải là giai nhân tuyệt sắc. Cuộc tuyển chọn phải trải qua nhiều quá trình nên việc chọn ra 50 người hẳn sẽ phải thu hút sự quan tâm của Sếp. Trong số họ có thể chỉ là người tình một đêm của Ken, hoặc sẽ là vĩnh viễn, không thể nói trước được, chưa ai từng được gặp Ken dù chỉ một lần nên đều tò mò về con người hoàn hảo này, nhưng đều mong muốn lọt vào tầm ngắm nơi đôi mắt Ken. Họ đều tự kiêu, tài năng và sắc sảo.

Buổi tiệc đêm của Devils vừa mới bắt đầu, 50 cô gái đã choáng ngợp trước vẻ đẹp của Arrow. Quả không như lời người ta nói, những nỗ lực của họ không uổng! Arrow là em trai của Đại Bàng Trắng, hẳn đã đẹp như vậy rồi, thì người mà họ chờ đợi sẽ không thua kém!

Arrow mặc bộ Vest màu trắng khác hẳn với tông tối màu hàng ngày, hắn đang đi vào, phong thái đường hoàng hùng dũng theo từng bước chân. Cầu vai nở nang cùng với tầm vóc cao lớn, Arrow luôn thu hút ánh nhìn của mọi người.

Perry bước đi cùng với anh mình. Duy chỉ có mỗi cô là phải yếu được sánh vai cùng với Arrow từ trước tới giờ, Arrow ghét phụ nữ. 50 cô gái chân dài

thoảng do dự trước nữ hoàng của buổi tiệc, Perry cũng đẹp quý phái như người anh trai. Nếu Arrow mang một phong cách rất đàn ông, thì ngược lại, ở Perry sự nữ tính luôn hiện hữu, không chỉ vậy, đôi mắt biết nói của cô còn khiến bao nhiêu người ngả gục. Làn da trắng hồng nổi bật trên nền chân váy đen, đúng là một khuôn mẫu của Devils. Rồi chỗ Arrow, Perry tiến về chỗ Mes, anh đang đứng cạnh người em trai, Wine.

Ken tới ngay sau đó, hấn lịch lãm trong trang phục màu đen tương phản với Arrow. Chính lại cổ áo, Ken đi vào. Hấn là chủ nhân của buổi tiệc.

Ngay khi vừa nhìn thấy, những nữ nhân đã ngây ngất trước vẻ đẹp “khó đoán” của Ken, mặt khác vẫn luôn phải tự tin trước hấn. Nếu may mắn, họ có thể có được vinh dự sở hữu hấn suốt cuộc đời!

50 cô gái, là tụ họp tinh hoa, chất lọc những tinh túy từ hơn 100 quốc gia. Họ đều xuất thân không chút tí vết và tất cả đều một lòng vì Devils. Những đôi chân dài miên man, bờ môi gợi cảm và thân hình quyến rũ không một thước đo nào có thể đánh giá, họ nín thở đợi chờ đôi mắt Ken dừng lại nơi mình. Viên quản lý giới thiệu từng cô gái một cách chi tiết cho Ken, cũng không phải lo ngại gì vì bộ nhớ của Ken quá tốt, tổ chức tin rằng sẽ có ít nhất một người trong số được chọn. Ấy thế mà Ken lại nghĩ tới Moon lúc này, nếu đem so sánh em với họ, chắc chỉ là 0,1 trên thang điểm 1000. Ken vẫn đang lắng nghe lời của người thuyết trình, 50 cô gái này hoàn hảo, hấn thừa nhận- nhưng sao Moon lại có quá nhiều nhược điểm tới vậy?

Lại nghĩ tới em, hấn nâng một ly Vodka nho đen và uống cạn. Moon... cũng có một chiều cao tương đối, nhưng chỉ nên nhìn từ đằng sau, hấn cười nửa miệng, rõ là chưa phát triển mà... không hề gợi cảm, thế mà lại có sức quyến rũ chết người, hơn hấn những đường cong khiêu gợi trước mặt hấn đây.

Viên quản lý muốn hỏi Sếp có muốn xếp cô gái nào vào một trong số những khu biệt thự của hấn không, những hấn lắc đầu ngay lập tức. Hấn không muốn, mà tại sao ngay từ khi Moon mới chỉ 11, hấn đã cho em được ở đó, chẳng lẽ... tình cảm của hấn bắt đầu từ trước đó rồi sao?

Ken không chọn ai cả, điều đó thật phù phàng và lạnh lùng, trái lại càng khiến các giai nhân mong muốn chinh phục được hấn hơn.

*

* *Ở buổi dạ hội đêm này, còn có thêm một tâm điểm chú ý nữa, là Arrow. Mười bộ trang sức độc nhất vô nhị từ hơn 128 quốc gia được bày trang trọng trong lớp tủ kính, tất cả đều của Arrow. Giá trị của mỗi sản phẩm lên tới một triệu dola chứ không ít. Mọi người góp mặt tại đây đều tò mò không biết những món nữ trang này sẽ vinh dự dành cho cô gái nào. Như đã biết, Arrow không bao giờ ngó ngang đến cái từ “Phụ nữ”, thế mà hôm nay khác hấn, Arrow trầm ngâm đợi chờ một người nào đó!

*

* *Moon đang ngủ thì nhận được tin triệu tập của Sếp nhỏ. Em không hề biết di động của mình đã bị gài hệ thống của Arrow từ hồi nào, cái này Wine mới đưa cho em dùng thay vì cái điện thoại đã cứu sống em từ lần trước. Em bước ra cửa thì đã thấy có ngay một chiếc xe đứng chờ...

*

* *

Cửa lớn đã được đóng khi vị khách mời cuối cùng đến. Là một cô gái.

Moon bước vào, em chưa thực sự hiểu lệnh của Sếp lắm. Nói thực, so với Ken, em sợ Arrow gấp đôi. Trống ngực đập thình thịch khi mà nhiều con mắt quý tộc đang nhìn em, đây là chốn “thiên đường”, có lẽ vậy, em toàn thấy những ác quỷ cao sang qua lại trong một cung điện đồ sộ. Em nhìn thẳng ra chỗ của 50 cô gái chân dài, giữa họ là một người khác giới vận đồ đen. Ken đã nhìn thấy em. Hấn không tin là em lại ở đây, cả chiếc váy màu đỏ hồng em đang mặc trên người nữa, chắc hấn phải có người đăng cấp cao mua cho. Là Wine được sao? Có thể, nhưng Wine không to gan tới mức dẫn em gái tới đây! Ken nhận định, còn Mes thì càng không phải, hay là...

Mes cũng nhìn thấy em. Anh có không để tâm tới.

Ken ôm đại một cô gái trong số 50 nữ nữ, tay hấn mon man nơi vòng eo của quý cô... cốt chi đề... em ghen!

Nhưng em ngoảnh đi ngay, em lo sợ Sếp hỏi một tuần nay đã đi đâu nên tiếp tục làm theo lệnh Sếp nhỏ. Em tiến lại gần mấy chiếc tủ kính long lanh ánh đèn. Người bảo vệ chặn em lại, không cho bước tiếp. Em không hiểu gì, chỉ biết dòng lệnh của Sếp sai khiến em phải đi vào khu vực đó.

Lúc này, Arrow đã đến bên cạnh, nở một nụ cười chưa từng thấy:

- Chọn đi! Một hoặc tất cả!- Arrow nhìn em âu yếm.

- ...- Moon nhìn thẳng vào mắt hấn. Không giống như mọi khi, đôi mắt dành cho em giờ tràn ngập tình yêu thương.

Tất tần tật những người có mặt lúc này đều sốc vì điều đó. Họ không tin câu nói được phát ra từ Arrow và cũng không tin người con gái lại là một tiểu nữ vô danh!

Moon không hiểu dụng ý của Arrow, nhưng ánh mắt hấn khiến em không rời được. Em không thờ bằng mũi nữa mà dùng miệng để thờ sâu.

- Chọn đi!- Arrow đặt tay lên bờ vai Moon và đẩy em đi xem từng thứ đồ. Những viên kim cương lấp lánh, những chuỗi hạt xa xỉ lộng lẫy này, thực sự không thể so bì bằng ánh mắt của Arrow đang nhìn em lúc này.

Moon chớp mắt rồi nhìn xuống. Em còn cảm nhận được đôi vai run rẩy của mình, mắt em hoa lên,... Em ghi chặt tay vào chiếc váy.

- Chiếc lắc chân hạt cườm hay khuyên tai ngọc trai La Mã?- Arrow để em lại gần mình hơn.

Moon vẫn yên lặng, em thừa nhận những bộ sản phẩm này rất đẹp, nhưng em không hiểu gì hết. Arrow định giải thích cho em và mọi người bằng cách hôn nhẹ lên má thì từ xa, Ken đã đẩy cô gái người Hà Lan ra.

- CẬU ĐANG NINH CHỊ DÂU ĐẤY À!

Moon mặc một chiếc váy dạ hội màu đỏ hồng chấm ngang đầu gối. Người em toát lên một mùi thơm hoa huệ tây, thanh cao nhã nhặn. Em đứng so người một phần vì sức nặng đôi bàn tay của Arrow. Không phải nặng do trọng lượng mà là ở làn da của Sếp... rất ẩm, ẩn dưới bàn tay hồng hào kia, là hăng hà vô số tinh thể mặt trời bé con, truyền cái sự nồng ấm tới đôi bờ vai run rẩy. Giống như giữa Sếp và em đã thân quen, em nhìn Arrow với vô số cung bậc cảm xúc, hận có, sợ có, trách móc cũng có, và có chút gì đó là niềm tin...

Em không hiểu mình đến đây để làm gì, khoác lên mình bộ cánh như những công nữ quý phái, và là tâm điểm của sự chú ý!

Arrow hài lòng vì chiếc váy mà đích thân chọn lựa, Moon rất hợp với màu đỏ thắm mĩ này. Người em không còn quá gầy như cái lần hấn sai em đi tới Green, có lẽ thời gian qua em đã chú ý giữ gìn sức khỏe hơn. Trông em không nổi bật trong bữa tiệc này, nhưng nổi bật với riêng mình hấn, chỉ thế là đủ. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, một nét giản dị vốn có mà vì thế hấn đã yêu em. Em giản dị, không phô trương như những người con gái khác, em là chính em, và là người con gái hấn yêu!

...

Đứng bên cạnh em đây là một người đàn ông mặc Vest trắng, còn đằng xa là một người khác mặc đồ màu đen, rõ ràng màu đỏ hợp với trắng hơn là đen!

Arrow cúi người để hôn lên đôi má em, hấn muốn giải thích cho tất cả, em là ai, kể cả hai người anh trai của em, nhưng không được, lần thứ hai, hấn lại bị Ken qua mặt.

- CẬU ĐANG NINH CHỊ DÂU ĐẤY À!- Câu nói cất lên theo ngữ âm trầm mà rất rõ, khiến tất cả phải lặng im, kể cả tiếng nhạc. Ken bỏ tay ra khỏi người cô gái, rồi ung dung bước tới chỗ Arrow, như mình đã “đặt cọc” chỗ đứng.

Cái từ “Chị dâu” Moon không giả vờ không hiểu, chẳng lẽ câu chuyện hôm nọ là thực sao? Những điều Ken nói với em...? Em rời mắt nhìn về phía cái người đang tiến lại gần, không chỉ em mà hàng trăm ánh mắt cũng đang dõi theo.

Không quan tâm tới suy nghĩ của Arrow, Ken đến ngay trước mặt, đối diện, luồn tay vào eo và giữ em về bên mình.

Arrow nhìn lại Ken bằng ánh mắt nảy lửa. Đây là buổi tiệc của Ken, Arrow ... chuyển mắt về phía Moon...- “Đúng vậy, tôi đang cùng bạn gái lựa đồ cho chị dâu!”- Nếu muốn nói, Arrow hoàn toàn có thể chớp cơ hội khi Ken đang tiến đến, nhưng hấn không làm. Arrow thờ ơ điềm tĩnh. Hấn cũng buông tay khỏi đôi vai em ngay khi Ken bước tới, chỉ là bằng mặt nhưng không bằng lòng. Arrow không thích đem chuyện này ra làm trò hề, đặc biệt càng không muốn đem em ra để tranh giành. Hấn phạm sai lầm một lần là đủ, cái ngày đem em đi “cho” đã là quá khứ, giờ không thể tiếp diễn. Hấn chấp nhận em với tư cách là “chị dâu”, nhưng chỉ trong buổi tối ngày hôm nay!

Arrow không nhìn em nữa, hấn quay đi, để lại ánh nhìn hực hắc nơi em. Phía cuối tầm nhìn, em chạm ánh mắt của Wine, Mes đang ở đó, nhưng em không dám, chỉ dám tìm đường giải thoát nơi người anh thứ hai. Sự việc này đối với Wine cũng thật khó lường, em gái cậu là “chị dâu của Sếp nhỏ” được ư?

Ken không thích ánh mắt đó của Moon, thà rằng em mở tròn to đôi mắt nhìn vô định mọi thứ còn hơn là nhìn về phía người khác.

- Em muốn lấy hết tất cả số nữ trang này sao?- Ken cất ngang, nhưng Moon không trả lời, chỉ thu tầm nhìn về phía hấn. Chưa bao giờ em nghe hấn gọi mình là “EM”. Ken đặt đôi môi của mình vào môi em như để có hữu “chủ quyền”. Hấn làm vậy là bất ngờ, gây sốc với tất cả mọi người, nhưng em để yên thế!

Phải nói là liều lĩnh, ngộ nhờ đột nhiên em đẩy hấn ra, chắc chắn Arrow sẽ “nhảy vào cuộc”, vì thế Ken không thể chạm môi em quá lâu, tay hấn luôn trong trạng thái chờ phục, kiểm soát cánh tay em, không thể để hành động “thô lỗ” lấy tay quẹt miệng diễn ra được.

Cố gắng lắm Ken mới dứt khỏi bờ môi em. Cái cảm giác lâng lâng êm ái từ từ quán lấy hấn rồi siết chặt, em không khước từ nụ hôn bị động đó. Moon hướng lên nhìn Ken, đôi mắt như một đứa trẻ vô tội có vô vàn điều phải hỏi ngay lập tức!

- Em không thích chúng sao? Vậy có lẽ chiếc nhẫn này sẽ làm em hài lòng!- Ken ra hiệu cho nhân viên đem ra. Hấn chau mày hay vì đã tính trước? Và lẽ luôn ánh mắt của em

Người phục vụ đem ra một món đồ giá trị, một chiếc nhẫn, tất cả những đôi mắt sành sỏi đều cam đoan giá trị của loại hàng xa xỉ này trên dưới 10 triệu đô. Ánh sáng từ mặt ngọc safia phát ra tao nhã, lung linh tỏa sáng trên đôi mắt em. Hấn không đợi Moon lên tiếng mà đã nâng đôi tay em lên, đặt chiếc nhẫn vào vị trí mà hấn muốn. Rất vừa có lẽ vì đã được đặt đúng kích cỡ!

Moon đổi hướng về phía tay mình, em không biết giá trị của chiếc nhẫn và cũng không thể hiểu được giá trị hành động vừa rồi của Ken. Sau giây phút này, giờ đây vị trí của em đã hơn hấn hai người anh trai mình, và có khả năng... còn vuron cao hơn cả nhiều người khác nữa. Ken đón nhận ánh mắt của em, một mặt hấn sợ rằng em và những người xung quanh cảm nhận được thấy từng nhịp đập dồn dập của trái tim mình, mặt khác lại muốn thể hiện em là

người hạnh phúc nhất tối nay!

Ken dùng tay nhẹ nhàng chỉnh đầu Moon xuống, hấn không muốn em cứ trần trụi nhìn hấn như thế. Đôi môi em như đang thách thức hấn, giống một liều thuốc chết người, hấn phải kiềm chế bằng cách để em đối hướng tầm nhìn.

Đạt được mục đích của ngày hôm nay, Ken xoay người và để em đi theo mình bằng cách tay vẫn đang ôm lưng nơi em. Hai người ra tới cổng và lên xe đi luôn.

Trước khi sánh bước cùng Ken, Moon đã ngoáy lại. Ánh mắt em tìm kiếm là Arrow. Arrow không nhìn em, hấn chỉ nhìn vào chiếc nhẫn trên tay em. Một ánh mắt buồn tới khó tả, một sự hy sinh không thể lớn lao hơn, trước khi em rời tầm mắt, Arrow nhìn thẳng vào em... đó là sự không từ bỏ!

Dù thế nào chăng nữa, dù ngày hôm nay em thuộc về ai, thế xác hay cả con tim em nữa, nhất định một ngày nào đó, hấn sẽ làm cho em phải “chủ động” đi tìm “mùi tên” của riêng em!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Em Sai Rồi

Ken mở cửa xe, vừa đặt chân xuống đã vội vàng đi tới cửa trái, toan định mở cánh cửa cho em. Nhưng, em đã làm điều đó trước khi Ken bước tới, không giống với cái cách của các tiểu thư quý tộc yếu đuối thực nữ, mà em cũng không bao giờ nghĩ Sếp lại coi em như một quý cô. Để Moon sánh bước cùng, hấn tiếp tục luồn tay vào eo Moon và đi tiếp, mặc cho em có thích điều đó hay không và không gian chỉ còn lại hai người.

Bước vào nhà, Ken chẳng muốn bỏ tay ra khỏi em, hấn giả vờ gặp chút rắc rối với chiếc cà vạt, vì theo thói quen mấy ngày qua ở nhà anh trai, Moon quay về phía hấn và nhẹ nhàng tháo giúp. Ken buông tay để em cởi áo khoác, treo vào giá ngay ngắn. Hương thơm thoang thoảng trên cơ thể em thật quyến rũ, nhưng hấn không thích mùi đó, vì thứ nước hoa em dùng chắc chắn của Arrow.

Sau đó em bước vào phòng tắm để thay đồ, em tự nhận thấy mình không phù hợp với những thứ diêm dúa, cầu kì. Moon nhìn mình trước gương, không như em đã nghĩ, trái lại em duyên dáng với chiếc váy bông này, chưa kể tới những trang sức long lánh ngự trên cổ, đôi bàn tay. Moon gio chiếc nhẫn lên, ngắm nghía một lúc, chắc là em chưa thấy hết được vẻ đẹp và giá trị của nó. Chiếc nhẫn không thanh mảnh, khá dày, bản to và màu trắng bạc, không đề tôn lên đôi bàn tay của người phụ nữ, mà chỉ để đánh dấu chủ sở hữu là Ken, vì sao ư, vì em thấy nó thiết kế hơi giống với chiếc nhẫn cái của hấn. Em không ngờ tới tầm quan trọng của chữ “K” ẩn trong mặt đá. Thật khó hiểu cho những gì đã trải qua ngày hôm nay, về cả hai người Sếp. Ken thì đã đành, vì em đã dần thích ứng với sự thay đổi ấy, nhưng Arrow kia, rõ ràng Sếp nhỏ đã định nói điều gì với em, chỉ tại câu nói cắt ngang với âm lượng rất to “Cậu đang định chị dâu đấy à?!” của Sếp lớn...

Liệu em có nên hỏi Sếp lớn, lòng em như chứa một mớ bong bóng hỗn độn những suy nghĩ, cái từ “chị dâu”, trời ạ, Sếp còn đặt tay ôm lấy em, hôn em và nhìn em âu yếm,...

Giờ nghĩ tới Arrow, và cả ánh mắt ấy,... Lần đầu tiên Sếp nhỏ để cho em nhìn thẳng vào, đôi mắt rất đẹp, rất có hồn, không chói lóa như ánh mặt trời không thể nhìn, đôi mắt ngày trước của Sếp là vậy, mà giờ như ánh sáng của mặt trăng êm dịu, à, mà cũng giống như lỗ đen vũ trụ, hút lấy toàn bộ ánh sáng và mọi thứ xung quanh, em chỉ thể nhìn tập trung vào mà không còn biết mình đang đi cạnh ai. Em thấy mình trong đó, chỉ mình em thôi,...

Lật lại, trước đó là nụ hôn bất ngờ của Sếp lớn, ... Hai lần Sếp đã chạm môi em! Không mãnh liệt, ép buộc, mà hoàn toàn tự do. Em nhắm nghiền mắt khi ấy, nín thở để không nhận hơi thở của Sếp phả thẳng mặt mình, nhưng em biết, môi Sếp run run,... Em chấp nhận, à không, phải là em bất động khi lần môi Sếp khẽ lướt qua mình, là em ích kỉ. Người em nghĩ tới là Mes, chắc chắn anh sẽ phải nhìn em khi đó, em đang được Sếp ân ái, và em muốn anh thừa nhận, em không phải là loại người hạ đẳng!

Em không bao giờ tin hai nụ hôn của Sếp là thực lòng, thật đấy, vì khi nhỏ, Sếp đã hạ nhục nhân phẩm và danh dự của em rất nhiều lần, chẳng qua em không muốn nhớ lại thôi. Có thể Sếp cũng đang trêu đùa em, để em tưởng mình có, rồi đột nhiên quật em ngã rất đau.

Sau một lúc lâu, em mới bước ra. Ken đã đợi em ở chiếc bàn lung linh ánh nến, hấn đã rót rượu vào hai ly đặt đối diện nhau. Ken thấy em, hấn đứng dậy và kéo chiếc ghế ra, tức là em sẽ phải ngồi đó. Moon không nghĩ gì, em tiến tới và ngồi đúng ý Sếp. Nhìn khuôn mặt Sếp lúc này, em không còn thấy sự độc ác ngự trị, cũng không phải là sự tàn bạo đáng sợ, mà có một thứ gì đó thanh hoa. Sếp vẫn đang nhìn em, em cảm nhận, chưa một ai dành cho em ánh mắt tha thiết như lúc này. Em từ từ đưa mắt lên đáp lại Sếp. Không còn những trang phục cứng nhắc tôn lên chức sắc, địa vị của Sếp, dưới ánh đèn, em không còn thấy khoảng cách giữa một cái tôi nhỏ bé và một cái tôi hoàn hảo, em ngắm nghía từng đường nét của Ken. Chân mày đậm và cao sang, sống mũi cao, thẳng thanh tú, ... em không dám nhìn nữa, em không chắc là đã chỉ nghĩ tới Mes,... Em đặt tay lên trán và xoa nhẹ, em nóng lên theo từng nhịp đập của thời gian, ánh mắt ấy gói gọn hình ảnh của em, cũng như em đây...

Biết nói thế nào đây nhỉ? Sếp không buông tha cuộc sống của em, Sếp sai khiến thần chết bắt em ở lại, là Sếp rất ác! Nhưng Sếp tốt hơn Yun, em chưa từng một lần yêu cầu Sếp dạy học, mà Sếp truyền đạt cho em biết bao bài học máy tính, cả việc nấu ăn, rán trứng em không làm được Sếp cũng giảng dạy,... Cái ôm siết của Sếp còn ấm hơn cả khi ở trong vòng tay của Wine, hơi thở của Sếp có thể so sánh với của mẹ,... gì nữa đây, Sếp cho em những trải nghiệm mà em chưa từng có, đột nhiên em tự hỏi, đây liệu có phải một cuộc sống gia đình? Em có nên hỏi Sếp về chiếc nhẫn?

Ken đợi chờ câu hỏi từ Moon, hẳn sẽ trả lời tất cả.

Ken nâng ly và cọ vào chiếc ly đối diện, cười mỉm rồi tự uống cạn ly rượu. Hắn vẫn đang nhìn em. Theo phép lịch sự, em biết mình cũng phải đáp lại hành động lịch sự đó, Moon nâng ly lên. Mùi rượu hương anh đào, Moon không uống mà chỉ chạm nhẹ vào bờ môi. Ken bị kích thích trước làn môi bóng gỏi cảm của em, sự quyến rũ khó thể chối từ. Hắn nhắm mắt lại và thở dốc. Em đang mấp máy bờ môi, quyết định sẽ hỏi Sếp, dù có thể không nhận được câu trả lời.

- Đi ngủ!- Ken đứng phắt dậy và về phòng, hẳn không định giải thích thắc mắc cho em, một phần vì làn môi gỏi cảm kia, phần khác là do em làm hắn rối bời, không thể tìm được câu trả lời cho những hành động của buổi tối hôm nay, cũng không biết nên mơ đầu hoặc lí giải thế nào cho em hiểu.

Ngồi lại thêm một lát, Moon dọn dẹp và cũng đi ngủ. Hai hôm nay em đã đâu có ngủ, ở nhà Wine mà quậy phá hết tất cả, ... may mà Sếp chưa nhắc gì tới việc mấy ngày qua vắng mặt! Moon đặt mình lên giường và ngủ ngon lành, gác lại mọi dẫu hoi.

Hai chiếc giường song song, Ken xoay mình sang bên để nhìn thấy em, dù chỉ là mái đầu. Có một lực hút khiến hắn không thể cưỡng lại, thử thách khả năng tự chủ của hắn. Ken đấu tranh nhưng rồi hắn thất bại dễ dàng, chồm người dậy, hắn nhẹ nhàng đến bên em, và đặt mình lên trên tấm len trên tấm chăn màu trắng.

Khoảng cách lúc này không quá gần, tay hắn vẫn đang giữ người để tránh ghì cả người lên em, nhưng hắn cảm nhận được từng hơi thở của em. Em vẫn đang ngủ say, nhìn em ngủ mà chẳng khác gì một đứa trẻ con. Phải thôi, em giờ mới 17, còn hắn đã 25, hắn còn rất trẻ, em cũng chỉ là vị thành niên. Một vài ý nghĩ len lỏi trong đầu Ken, hắn muốn em bắt kể lúc nào, đặc biệt là bây giờ. Tất cả con người em, từ mái tóc, hàng mi, sống mũi, đôi môi,... cả chiếc áo phong có cổ màu xanh dương em đang mặc, ... hoàn toàn kêu gọi trước hắn.

Chẳng phải đã tuyên bố em là của hắn rồi sao, thậm chí còn “tặng” cho em cái danh từ “VỢ”, mà chẳng phải cần điều kiện đó, hắn là người có tất cả mà, những thứ hắn muốn đâu phải được sự đồng thuận của người khác,...nhưng... với Moon thì khác. Hắn luôn tôn trọng suy nghĩ của em

Ken đang suy nghĩ tới cái từ “nhân cách”, em cho rằng, em không đủ tư cách để so bì với hắn, em còn dưới cả dân đen, còn hắn như vua chúa, đẳng cấp vượt bậc. Sao lúc này hắn không thấy điều đó đúng?

Từ trước tới giờ, đã có hàng tá thiếu nữ dâng hiến cho hắn cả về thể xác lẫn tâm hồn, hắn thừa nhận đã coi họ như một thú vui tiêu khiển để xả bớt bực dọc trong công việc. Hắn chán gỏi với họ chỉ để mua vui, đôi lại không bao giờ để họ thiệt, Ken luôn bù lại bằng vật chất, đó là “nội quy” của hắn, sự sòng phẳng hai bên cùng có lợi. Nhưng có thật là thế, chỉ có mình hắn được lợi, trên thực tế, những cô gái mà hắn chọn tuyệt đối trên 18 tuổi, hắn chỉ coi họ là phụ nữ trong một đêm, để rồi họ có trót nặng lòng với hắn, hắn cũng không quan tâm. Họ thì đẹp hơn Moon nhiều, ngây thơ và trong sáng hơn em, cũng có phần sắc sảo và rất trình độ, nhưng sao hắn lại chỉ có thể từ từ với mỗi em?

Trước mặt hắn đây là một cô gái như bao người khác, mà hắn lại muốn sở hữu duy chỉ một mình em!

Vì sao ư?

Vì hắn ghét cái cách Moon nhìn Mes, tình yêu thương dù không thể hiện nhưng đọng đầy trong tim. Cả Wine nữa, em sẵn sàng bỏ hắn để theo sau Wine,... Còn cái cậu học sinh Yun nữa, cậu ta đâu có huyết thống với em mà em lại đem cho nụ cười của mình, ... Chưa hết, còn cả chú em Arrow, dù chưa thực sự hiểu ý, nhưng Ken không thích cái cách Arrow nhìn em như thể em đã là của hắn rồi. Có quá nhiều đàn ông xung quanh người con gái này, hắn không muốn điều đó, chỉ muốn đóng một cái mác thật to Moon là của hắn, dính lên trên tất cả những gì thuộc về em...

Ken thờ gay gắt, hẳn vừa đang tức cũng vừa đang kiềm chế.

Bất thành linh Moon chợt tỉnh, có lẽ vì cảm giác có luồng không khí nóng áp lên mình, em mở mắt nhìn thẳng vào Ken. Hắn lúng túng vì không biết xử lí ra sao, còn em thì hiện rõ vẻ lo sợ. Em bám chặt vào chiếc chăn của mình, đẩy người từ từ thật xuống, để chiếc chăn lỏng che lên tận cổ.

- Tôi ...có thể thực hiện điều cầu xin hôm trước!- Đây là giọng của một người đàn ông trước một cô gái, chứ không phải là của “Sếp” trước một nhóc con !

Bất kì ai ở hoàn cảnh này cũng đều như Moon, sự lo sợ, hoang mang chiếm lĩnh toàn bộ cung bậc cảm xúc, vừa mở mắt đã thấy một người khác giới nằm trên giường mình, thậm chí còn áp cả cơ thể cường tráng lên mình. Em hoàn toàn có khả năng chống cự, nhưng hắn là ai kia, chỉ nhìn không thôi đã biết em không phải đối thủ, vì thế em càng hoang mang hơn. Lúc nào Sếp cũng đẩy em vào thế bị động, nhưng thật sự lần này Sếp đưa em tới đỉnh điểm của sự sợ hãi. Mà em c đang nhìn lại Sếp với tư cách không phải là tôi tớ và chủ nhân, em nhìn nhận Sếp là một người đàn ông, nhưng đáng sợ hơn Sếp ngàn lần. Mồ hôi trên khuôn mặt em chảy ra như vũ, lẫn dài vương vào sợi tóc. Em thờ dòn dập.

Nhìn Moon thế này quả thực Ken cũng đâu có muốn, hắn bắt gặp ánh mắt của em như một kẻ trộm đối mặt với cảnh sát, chưa bao giờ hắn phải e dè, hay là sợ hãi khi làm ăn phi pháp, thế mà giờ đây, như hắn đã bị bỏ vào ngục lao. Ken thực sự muốn thoát ra khỏi cái giường này biết nhường nào, nhưng xiềng xích đã trói chặt hắn ở lại, không cho hắn nhúc nhích.

- Sao?- Ken không đợi được câu trả lời của Moon. Về phía em, em đang cố chớp mắt nhiều lần để điều tiết và nhìn thấy người đối diện ở cự li quá gần.

- Em... hôm ấy em uống say nên nói thiếu suy nghĩ!...

- Không phải đã dẫn đo rất kĩ rồi sao?

- Em... em sai rồi.

- Ta ghét nhất là thất hứa- Ken đã đồng ý từ hôm ấy rồi.
- Nhưng...- Suy nghĩ nông cạn, ngây ngô của em lại được một người trưởng thành đồng thuận.
- Sao?
- Em làm thế là quá ích kỉ!- Moon không dám nhìn thẳng vào mắt Ken, em xoay đầu sang trái.
- Như thế nào? - Nói mà như quát, Ken vẫn đang giữ khoảng cách. Hắn lừ mắt nhìn em để tăng thêm hoàn cảnh của mức độ tra khảo, hắn muốn nghe những suy nghĩ của em, muốn em phải thừa nhận đứa trẻ ấy cũng là con của hắn.
- Con sẽ hận em!
- Nói hết ra!
- Em... chịu được, nhưng đứa trẻ vô tội thì không thể, những em bé khác sẽ c hửi bới, đánh đập con em. Em... em có thể ôm con và dỗ dành nhưng cũng không thể nào chữa lành vết thương của một đứa trẻ. Em xin lỗi, nhưng lúc ấy em đã chỉ nghĩ tới bản thân mình. Em sợ bị cô đơn, em muốn có người lắng nghe, mà em đã không nghĩ tới số phận của con em. Rồi nó sẽ đơn độc- Mắt Moon long lên những giọt nước, chính đây là cảm giác của một đứa trẻ từng trải trong em.
- Còn cô?
- Lỡ em chết thì con sẽ mồ côi, không bao giờ hình dung được khuôn mặt của mẹ nó...- Moon đang nói về những thứ rất xa xôi.
- Vậy còn ta?- Rõ ràng thứ hắn chờ đợi là trách nhiệm hắn ở trong đoạn hội thoại.
- Không, em sẽ không để ai biết, em sẽ mang con đi xa khỏi nơi đây, đâu cũng được- Moon dừng lại, em thở hắt- Nhưng chuyện đó, lời cầu xin hôm ấy, xin anh coi như chưa từng nghe thấy- Moon trở lại vẻ điềm tĩnh, giờ em đã không sợ Ken nữa, dù hắn có đang chấn lấy mọi tầm nhìn. Đôi lúc Ken làm em sợ hãi vô cùng, nhưng đôi lúc em chẳng thấy ở hắn chút độc ác nào cả.
- Cô coi tôi là gì?- Vẫn là đại từ “Tôi”, Ken rất khó chịu, thứ mà hắn chờ đợi không tới, trong câu nói của Moon, không có một chút gì ý niệm về người cha của đứa bé vô hình.
- Cô nên nhớ là ta cũng sinh ra đứa trẻ ấy. **NÓ LÀ CON CỦA TA!**

Moon không nói gì, nhưng Ken muốn em phải rõ ràng:

- Nói đi, theo như cô thì quyền làm cha của ta ở đâu?

Em nhìn hắn, đã bảo là em sai rồi cơ mà, sao cứ ép em phải nói ra thế, nước mắt từ khóe mi rỏ nhau lăn dài xuống ướt đầm bên gối, như những giọt pha lê lấp lánh.

- Anh không thể tha cho một đứa bé sao, đúng là con mang dòng máu của em, em sẵn sàng chịu mọi hình phạt, dù đau đớn, tủi cực như thế nào, nhưng xin anh đừng làm đau con em- Moon nghĩ Ken giống như cha em vậy. Đầu tuần trước, chắc là Wine đã giấu em nói hết cho cha, vì thế nên lúc về nhà, em thấy lưng anh bị quật một vết dài thâm tím, chắc chắn cậu đã xin cho em,... Moon biết cha đã để con gái bị đối khổ, đau đớn, mà em cũng không chắc ông có phải là cha mình không nữa, cũng như Wine chắc gì đã phải anh ruột của em, một tờ giấy khai sinh đầy đủ họ tên cha mẹ đâu hắn đã đứng với lẽ thực tế. Chưa kể ông đã từng c hửi rửa em đủ điều, nói sẵn sàng dùng em để làm bàn đạp cho hai người anh trai tiền thân, ông không nói trực tiếp, nhưng em đã lên nghe được khi đi đón Wine. Nếu em là con ngoài dã thú, mẹ đã phản bội cha, sao cha không nghĩ Wine cũng như em, mà cậu còn hơn tuổi em nữa kia, gia đình này phức tạp quá, em không hiểu nổi những người lớn họ nghĩ gì, em chỉ biết dựa vào Wine để có hy vọng thôi.

Ken là người đã man hơn cha em bội phần, em biết điều đó nhờ quá khứ, hắn đã “tôi luyện” em thành một con robo không còn cảm giác đau đớn, ngay giữa tiết trời đông, còn bắt em mặc một chiếc áo phong phanh và đánh em tê buốt,... như thế sao em không khỏi lo lắng hắn sẽ trừng phạt con em.

- Cô chỉ nghĩ được như thế thôi sao?- Ken không bao giờ nghĩ mình sẽ bỏ rơi con hắn dù người mẹ có là ai chẳng nữa, thậm chí có là mẫu người kiêu như bà mẹ rắn độc của hắn.
- Không, Ken à, làm gì có chuyện nào xảy ra, em không tưởng tượng về tương lai nữa. Em đã tìm được anh trai rồi, em không suy nghĩ thiên cậ nữa!- Mắt Moon sáng lên những hy vọng- Anh cho phép em nhé, khi nào làm xong việc ở đây em sẽ được về nhà anh trai, ngày nào cũng thế, được chứ? Em tuyệt đối không bỏ bê con nước, dọn dẹp cẩn thận khu nhà này. Cho em về nhà nhá!

Cái từ “NHÀ” nghe sao mà xa lạ với Ken.

- Dọn dẹp, nấu cơm là việc làm để cô tồn tại ở DEVILS?- Thì ra là vậy, Ken đã hiểu, hóa ra từ trước tới giờ, em ở đây chỉ là hy vọng sẽ tìm được anh trai, còn khi tìm được rồi, em coi đây không là gì hết. Ánh mắt của Moon đã tự nói lên điều đó là đúng- Tôi thiếu người ở hay là ô sin ư? Tôi yêu cầu cô không được làm vỡ trứng, là áo cần thận, lau dọn đồ sinh hoạt cho tôi, cả việc dạy cô học lập trình, cho cô ở tại đây chỉ để huấn luyện cô thành con ở? NGHE ĐÂY, NHỮNG VIỆC LÀM ĐÓ, TẤT CẢ LÀ VÌ TÔI KHÔNG MUỐN CON TÔI PHẢI ĂN, MẶC NHỮNG THỨ CỦA NGƯỜI NGOÀI THAY VÌ DO MẸ NÓ LÀM- Ken dừng lại. Hắn đang tức giận và trong cơn tức ấy hắn đã thổ lộ hết lòng mình. Thực sự việc hắn cho em ở

đây, ngay cả việc hứa sẽ thực hiện lời nguyện cầu của em, mọi thứ đều để đợi chờ cho cái ngày em là của hắn. Nguyên do mà bấy lâu nay hắn đối xử khác với em, chỉ có một, vì hắn đã quá yêu em mất rồi.

- Không! Em không hiểu?

- Không hiểu hay cố tình không hiểu?- Ánh mắt Ken trở nên mệt mỏi.

- Em sao có thể là... vợ anh được?

Ken nhìn em, hắn ghét cái gương phản chiếu hình ảnh hắn trong mắt em. Tại sao lại không thể, Moon không thể thì ai có thể chứ? Đâu nào, hắn cho em ngồi cùng bàn ăn, được phép nấu cơm cho hắn, được tự do thoải mái trong ngôi nhà này, không một chút đề phòng, cả việc ngủ song song giường với hắn nữa, thế mà em đâu có hiểu!

- Chuyện xảy ra tối nay là sao ạ?- Moon gắng hỏi.

- Là tôi tuyên bố cô sẽ là vợ tôi!- Ken không nói to nữa, hắn quá mệt mỏi trong cái tư thế này rồi.

- V.ợ..?- Moon ngạc nhiên vì điều đó, hắn đâu có nói yêu em mà sao có thể dùng một cái cho em cái tước vị cao quý ấy.

- Chẳng lẽ muốn gọi là vợ chưa cưới sao?

- Nhưng... nhưng tại sao em là... vợ!???

- ... Tôi cho cô một cơ hội vàng, cô sợ rằng anh trai sẽ không nhận mình vì lai lịch mang cái từ “gián điệp”, sợ anh cô hệ lụy, bị chìm xuống như cha cô, giờ cho cô một địa vị danh giá, hoàn hảo, liệu cô còn đơn độc nữa không?- Đây không phải lí do thực của hắn.

- Tức là,...- Moon suy nghĩ- Tức là anh, à,... Ngài là người có địa vị cao nhất của Devils?

Ken nhìn em bằng ánh mắt rất thật, giờ thì em đã thực sự tin điều đó.

- Sao vậy?- Moon toát mồ hôi khá nhiều khiến hắn lo lắng, em sợ hắn đến thế hay sao.

- Không ạ!

Ken chuyển mình sang ngang, hắn nằm xuống bên cạnh em, đè lên lớp chăn dày, khiến lớp chăn căng lên. Moon khẽ dịch người ra xa hắn. Ken không muốn về giường của mình, còn Moon thấy khó chịu khi hắn không về chỗ. Ken xoay người sang phía em, nhìn em rất lâu.

- Sao? Không tưởng tượng được à?- Moon vẫn nhìn lên trần- Hay vì em đang nghĩ về ta!?- Ken không ngại ngần trong lời giao tiếp nữa.

Moon ngạc nhiên với cách xưng hô đó. Nhưng em hoàn toàn không sợ Ken nữa, vì hắn vẫn luôn giữ khoảng cách với em.

Ken ghé sát mình vào lớp chăn, hắn muốn truyền hơi ấm của mình cho em. Người hắn ấm lắm, nếu em nghĩ hắn như một người anh trai, thì lúc này đây, hắn chấp nhận. Cứ thế nhìn em chìm dần vào giấc ngủ, hắn nhẹ nhàng đặt tay mình làm gối cho em, khẽ ve vuốt làn tóc mềm. Rồi em nằm gọn trong vòng tay hắn, ghé sát vào ngực hắn mà ngủ ngoan như một đứa trẻ thơ. Sự ấm áp của hắn chẳng ai có thể chối từ, còn hơn cả lớp chăn lông của em. Ken để chính lớp chăn màu trắng ngăn cách cả hai. Đối với hắn, dù em có cho phép hắn thực hiện lời thỉnh cầu đó, thì chỉ khi nào em là vợ thực sự, còn không, thì không bao giờ hắn để mình làm điều đó.

Sáng sớm, Ken đã tỉnh dậy, tâm trạng lúc này chính hắn cũng không biết được. Không thừa nhận là thích, cũng không phủ nhận, nhưng hắn đã giữ nguyên tư thế nằm trong suốt năm tiếng qua, và chẳng muốn thay đổi. Hay thật, chung một giường ngủ mà hắn đâu có được làm chủ đầu cái giường này thuộc quyền sở hữu của hắn, không có cái quyền thỏa mãn những thứ mình muốn,... tuy nhiên, hắn chấp nhận điều đó, không, phải dùng từ “phục tùng” mới đúng. Em vẫn đang ngủ say, bàn tay Ken lướt nhẹ trên mái tóc em, mùi thơm quyến vào từng tế bào cảm giác của hắn. Thật may mắn khi em rúc mặt vào ngực hắn, vì điều đó tránh phải nhìn thấy đôi môi của em, Ken muốn cắn nát đôi môi ấy bất cứ lúc nào. Hơi nở của em khiến hắn nao núng. Nó đều đều, nhẹ nhẹ mà lại đầy ma lực, khiến những cơ bụng của hắn căng lên, bồn chồn. Moon khẽ chuyển người, em vẫn đang ngủ. Lần này Ken không thể cưỡng lại được đôi môi ấy, hắn ngả đầu xuống và chạm nơi bờ môi em, chỉ là nụ hôn từ một phía, ngọt ngào và mãnh liệt của hắn dành cho em. Ken dừng lại khi có cảm giác Moon tỉnh giấc. Hắn lo sợ em sẽ tức giận và không nhìn mặt hắn nữa. Vậy là hắn ngồi dậy và đi vào phòng tắm, có thể mới tách mình ra khỏi em. Còn Moon vẫn đang ngủ say sưa, cho đến khi hắn bước ra em còn chưa tỉnh, ngắm em, rồi hắn đi làm.

*

* *- Bốp!- Ông Peter ném thẳng chai nước vào Yun. Cậu đang nghĩ điều gì đó mà vẫn chưa tập trung được. Ra là, mấy hôm trước, cậu đi mua đồ cùng với Rìng, nhìn thấy Wine và Moon đi bên cạnh nhau. Do tò mò nên cậu đã tiến lại gần quan sát. Cậu đã từng không chắc Moon là người của Devils, nhưng khi nhìn thấy Wine- trong trang phục rất lịch sự, thì cậu đã biết Moon trong thời gian qua đã lợi dụng cậu để cho Wine tiếp cận. Hắn Moon đã biết Wine là ai rồi, ngoài ra Moon khi ấy còn cười rất tươi mà gọi Wine là “Anh”, chẳng lẽ hai người họ là một cặp tình nhân, Yun không biết nữa, nhưng sao Moon lại có thể? Cậu không tin lắm về những điều mình nhìn thấy nên cũng không chỉ cho người bạn đi cùng.

- Tập luyện đi!- Ông Peter lôi Yun về với thực tại.

Ông Peter kỉ lưỡng theo dõi từng động tác tập luyện của nhóm Seven. Kể từ cái ngày bị sa thải, ông đã bay về quê hương thứ hai của mình. FBI đã

không cho ông thêm một cơ hội tham gia tiêu diệt lũ Devils, nên ông đầu quân cho White. Do đã có hơn 50 năm tuổi nghề và kinh nghiệm dày dặn, nên vừa gia nhập tổ chức, ông đã được bổ nhiệm chức Huấn Luyện Viên cho bốn cô cậu Rìng- Yun- Luci và Poise.

Sau một tháng làm việc cùng với nhóm, ông nhận thấy Rìng là nổi trội hơn cả. Cậu không chỉ sở hữu một thân hình cường tráng, hoạt bát trong từng cử động mà khả năng sử dụng máy tính rất thuần thục. Nhưng nhóm có tính chuyên môn hóa cao, đây chính là nhược điểm, trong khi Poise rất giỏi kỹ năng tàu thoát và tài bắn súng, khả năng xử lý sự cố lại không bằng Yun và ngược lại. Chung quy, cả ba đều có thể thay phiên nhau thực hiện trọng trách nhưng xác suất thành công không phải là tuyệt đối, mà đối với Devils không bao giờ được sơ sẩy. Còn về Luci, ông không hài lòng lắm nếu như một nhóm gồm các chiến binh tinh nhuệ, lại cho một cô gái tài năng không có gì nổi trội nhập cuộc, thì càng giảm đi tỉ lệ chiến thắng, nhưng biết làm sao được, tình cảm của bốn người họ quá sâu sắc, không thể can thiệp. Và cũng vì ông đã từng được học một bài học để đòi từ một cô gái kém ông tận 30 tuổi về tinh thần đoàn kết nên ông chấp nhận cho Luci tiếp tục hoạt động trong nhóm. Mà không biết cô gái trẻ đã chỉ cho ông thấy sức mạnh ý chí ấy, giờ sống thế nào, ông chỉ biết cô ta là người của Devils và đã gần 20 năm trôi qua.

- Tập trung!- Ông Peter thối còi ra hiệu cho bốn người dừng tập luyện.- Đây là nhiệm vụ mới! Để hạ nhiệt trận sốt giá vàng lịch sử đang diễn ra, Ngân hàng Nhà nước vừa chính thức cho phép các đầu mối nhập khẩu 10 tấn kim loại quý này. Lợi dụng tình thế đó, bọn Devils sẽ chuẩn bị kế hoạch “bỏ túi” một số lượng vàng nhất định nào đó. Chúng lộ liễu lắm khiến chiến với chúng ta, vì vậy đây là cơ hội để các cô cậu thực hành những bài tập luyện đã qua!

- Rõ!- Bốn người đồng thanh đáp.

- Ta sẽ để mặc cho các cô cậu tự xử lý, nhớ đấy, không được phép thất bại, và phải nêu cao tinh thần đoàn kết nội bộ. Lần này, đối thủ đựng độ của White, lại chính là bạn học cùng lớp của các cô cậu đấy!

Yun giật mình, bạn cùng lớp, chỉ là tên thanh niên cao to tên Wine kia, hay còn là Moon?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cướp

Wine đẩy mạnh phần kính của chiếc mũ bảo hiểm, vịn tay ga và lao thẳng về phía trước với tốc độ rất nhanh, hôm nay hắn sẽ trực tiếp làm phi vụ cướp ngân hàng một mình. Không khó để đánh lừa camera giao thông của cảnh sát, chẳng mấy chốc hắn đã có mặt tại một góc khuất của quán cà phê RaY. Bật con hai con VAIO lên và “xem xét tình hình”. Sếp cử hắn “ra oai” với nhóm bạn cũ của mình, không rõ lí do gì, nhưng một nhân viên đẳng cấp cao như vậy thì triệt hạ mấy đứa chip hôi dễ dàng như ăn cháo. Wine dùng một máy để nhập dữ liệu tỉ giá đồng nội tệ và so sánh với giá vàng, người ngoài nhìn vào sẽ tưởng là một doanh nhân đang chơi chứng khoán, còn một bên máy kia đang bắt đầu thâm nhập vào cổng thông tin của chính phủ.

*

* *

- Hắn bắt đầu ra tay rồi!- Rìng thông báo cho ba người còn lại.

- Không ngờ bọn Devils lại lộ liễu tới vậy, không hiểu chúng có âm mưu gì, thậm chí ta còn biết được cả vị trí máy tính của chúng!- Yun đang suy nghĩ.

- Đây rồi, hắn đang ở quán cà phê dành cho người Pháp, RaY, trên phố 54C, từ đây đến đấy mất khoảng 7 phút- Rìng tiếp tục thông báo.

- Có cần phải đến đó không? Và liệu hắn ở đây ám chỉ mấy người?- Luci lên tiếng, đây cũng là câu hỏi Yun đang nóng lòng muốn biết câu trả lời.

- Yun?- Poise đang chờ đợi kế hoạch từ người bạn.

- À ừ! Mình nghĩ không nên đến đó, chắc ở đó chỉ có một tên thôi, theo mình sẽ có đồng bọn ẩn nấp ở chỗ nào đó- Yun đang nghĩ tên ngồi ở quán nước đó là phụ nữ, tên còn lại sẽ trực tiếp ăn cắp.

- Vậy bước tiếp theo sẽ thế nào đây?- Luci nhìn bạn mình.

- Chúng khiêu chiến thì mình phải đón đầu chứ!- Yun lên kế hoạch cho cả nhóm.

*

* *- Ta đang chống mắt để xem lũ trẻ ranh các người làm trò gì nào?!- Wine mỉm cười, mười đầu ngón tay giả hoạt động không ngừng nghỉ.

Hắn nhìn vào đồng hồ, còn 10 phút nữa là chuyển hàng sẽ cập cảng. Chấn chấn rằng cảnh sát sẽ chia 10 tấn vàng làm nhiều phần để phân tán giá trị và tiện bề trung chuyển. Tính ra, giá trị của 10 tấn vàng không hề nhỏ, nhưng nếu “chôm” theo mức độ nhỏ giọt, mỗi nơi một tí thì chẳng bỏ bèn gì, mà tăng mức độ lên, hắn sẽ bị nghi ngờ. Wine đã toan tính hết tất cả, hắn cười sán khoái như thể chừng khoảng 19 phút nữa, một số tiền khổng lồ sẽ ở trong

tay.

*

* *

Theo Yun, Ring sẽ ở lại để theo dõi từng hành vi của tên cướp, còn Luci và Poise sẽ tới cổng A của cảng 125 để “đón” vàng. Yun biết giờ chưa có chứng cứ gì để bắt chẹt tên đó, nên cậu sẽ cùng Ring thu thập dữ liệu và đề ra đường lối cho hai người bạn còn lại, khi nào thật khẩn, mới ra tay ứng trợ.

Được cung cấp mã số của 10 công tơ nơ vận chuyển kim loại quý, Ring nắm được vị trí của hải cảng, tuyến đường và các ngân hàng sẽ nhận giữ, do đó khi nào tên cướp ra tay, cậu vẫn có thể kiểm soát tình hình.

- Mình không nghĩ hần sẽ cướp ra mặt!- Yun và Ring đồng suy nghĩ- nhưng không biết làm thế nào hần có thể chuyển được số vàng lớn về Devils được, vì số lượng vàng không hề nhỏ, mà vàng thuộc loại kim loại nặng, có khối lượng riêng tương đối lớn, hần sẽ lấy đi bằng cách nào?

- Cái khó ở chỗ đó, nếu hần lấy tiền thì còn dễ, chứ lấy vàng thì hơi bị “chịu chơi” đó, xưa nay có mấy vụ cướp hàng trăm lượng vàng bằng tay không đâu, phần lớn đều phải do một tổ chức thực hiện. Đây mới chỉ có hai người!

- Không! Chỉ một người thôi, mình tin Moon không tham gia vụ này!

- Thôi đi ông tướng! Bọn Devils giờ nguy trạng lắm, nhìn tên Wine hồi mới vào lớp xem, trông chẳng khác gì một thằng ngớ ngẩn, thế mà giờ trông còn phong độ hơn cả siêu sao, ha ha! Buồn cười thật, chẳng có lí gì mà nói con nhỏ đó không phải là người của Devils!

- ...- Yun không nói gì.

- Rồi, hần bắt đầu hành động rồi, màn hình của mình báo cáo tín hiệu liên hồi, hay thật, sao giờ này mà vẫn không hề “rải” virus để vô hiệu hóa chúng ta nhỉ!

- Biết thừa chúng ta có mạng lưới an ninh antiV rồi thì tung ra làm gì cho phí công- Yun thực sự vẫn hy vọng không có Moon tham gia.

- Bíp Bíp!- Ring quay sang bộ đàm- Đến nơi rồi sao?- Cậu hỏi hai người bạn, rồi tiếp tục - Thông tin mới nhá! Cảnh sát sẽ không chia 10 tấn vàng thành 10 xe lớn, mà chỉ có duy nhất 1 xe có hàng thật, còn lại 9 cái kia sẽ chỉ có vình dự chõ kim loại bạc cùng vomfram thôi, nên các cậu chỉ cần làm “vệ sĩ” cho xe số 6, còn mấy cái kia cho các cảnh sát đóng thế mặc giống trang phục hai cậu, 1 nam 1 nữ là được.

Đầu dây bên kia, là Luci:

- OK, chỗ mình đang đứng đây có 10 công tơ nơ, tất cả đều được bảo vệ nghiêm ngặt bởi rất nhiều hải quan, cảnh sát và công an. Số lượng người có mặt tại đây phải lên tới 1000 người, bao gồm cả cảnh sát nước ngoài.

- Mỗi thùng hàng đều có gắn chip trống trộm, mình sẽ gửi mã số cho cậu- Poise khởi động hệ điều hành và tải dữ liệu về, toàn bộ quá trình được thực hiện nghiêm ngặt và không có sự cố.

Đây là cuộc giao dịch trong nước và quốc tế, nên cảnh sát nước bạn cũng đi theo để “hộ tổng” số kim loại vô cùng giá trị. Ngân hàng sẽ tiếp nhận vàng ròng, các ngành công nghiệp trang sức sẽ nhận bạc trắng, còn các kim loại như vomfram hay crom sẽ chuyển tới trung tâm công nghiệp để làm nguyên liệu sản xuất. Sau khi giao hàng thành công, tiền mặt quy đổi sang dola Mi sẽ được chuyển vào tài khoản của nước xuất khẩu kim loại. Mọi kế hoạch vận chuyển hàng đều được bàn tính kĩ lưỡng và tối mật, chỉ những nhà chức trách và người trong cuộc mới được biết, nên rất khó để “hack”.

Luci và Poise cũng như toàn bộ nhân viên cảnh sát ở đây đều được trang bị áo chống đạn và những vật dụng cần thiết để sẵn sàng chiến đấu. Thùng hàng đã được cần cầu chuyển tới 10 chiếc ô tô tải, họ đều chưa thấy có bất cứ điều gì đáng lo ngại, mọi thứ đều diễn ra theo đúng kế hoạch, dấu niêm phong được dán xung quanh khắp thùng chứa, và bên trong có máy quay camera và bộ phận cảm ứng linh hoạt phát giác mọi hành động lạ. Chuyển hàng đầu tiên lần bánh, theo sau là hai chuyển hàng chõ bạc và vomfram, cuối cùng cả 10 con xe đều rời khỏi vị trí và đi về các ngã khác nhau. Cảnh sát vẫn đang tập trung tối đa vào nhiệm vụ.

- Luci gọi Ring, cậu có thấy gì bất thường không, xe số 6 đã sắp tới kho bãi rồi mà mình chẳng có động tĩnh của tên cướp.

- Không rồi!- Ring trả lời gấn gợn, trên máy tính hiện lên quá nhiều vùng nguy hiểm. Ban đầu cả cậu và Yun đều nghĩ có ít nhất 2 tên thôi, mà giờ con số là 21. Mỗi thùng hàng đều có 2 tên bám sát, chúng biến hóa khôn lường không thể xác định rõ vị trí, chỉ có thể khoanh vùng phạm vi xung quanh.

- Liệu tên ngồi ở quán RaY còn ở đó không?- Ring quay sang hỏi Yun, cả hai đều đưa mắt theo các tín hiệu thu được.

- Hần là tên chỉ đạo, có lẽ một trong hai ta phải tới đó để nắm được tình hình. Mình nghĩ, dù hần có còn ở đó hay không, thì hần vẫn phải còn con lạp của hần ở đó.

- Vậy mình sẽ ở lại, còn cậu đi?- Ring đoán được ý đồ của cậu bạn- Nhớ là đừng để tình cảm chi phối!- Ring nhìn bạn mình mà mỉm cười.

- Vớ vẩn!- Yun ra khỏi phòng và lên xe tới đó.

Sau 6 phút 32 giây cậu có mặt ở quán. Trình giấy chứng minh và đi lên lầu như một khách Vip.

- Xin chào!- Wine cũng vừa kết thúc nhiệm vụ!

*

* *Sau 20 phút, mọi chuyển hàng đã nhập kho an toàn, số lượng vàng nguyên vẹn, cả những kim loại khác cũng không thay đổi. Màn hình của Ring cũng biến mất hai mươi tên sát thủ.

- Hoàn thành!- Poise trả lời qua máy bộ đàm, bản thân cậu cảm thấy có gì không ổn, rõ là trong quá trình vận chuyển, Ring thông báo có 2 tên Devils theo sau, mà mấy lần cậu đánh lạc hướng, đều không nhìn rõ chúng là ai. Có thể máy của Ring đã bị cài vào “hai mươi con ma tặc”, giống như ảo ảnh không gian, sử dụng đồ họa đời X9, đem lại hiệu ứng không gian ba chiều cho người sử dụng, gây rối thiết bị an ninh, làm ta ảo tưởng có người lạ truy cập, mà thực tế chẳng có ai cả. Dù sao thì hàng đã được chuyển tới, việc làm trên cũng vô nghĩa, nhưng tại sao Devils lại làm thế. Mà thôi, đã xong nhiệm vụ, có thể lần này Devils chỉ là đang trừu người cảnh sát.

Ring cũng nhận thấy sự thành công trong kế hoạch vận chuyển, nhưng sao cậu bạn của cậu không liên lạc gì. Hay Yun vẫn đang ở chỗ của tên cướp, “Có thể vì cô ta thấy Yun mà mũi lòng chẳng?”- Cậu cười trừ, vẫn giữ nguyên suy nghĩ người ngồi ở quán cà phê đó là Moon, giả thiết Yun đã thuyết phục được cô nhóc.

Xong xuôi tất cả, Luci và Poise trở về nhà. Ông Peter cũng vừa đến, tất cả đều có mặt đông đủ, chỉ thiếu Yun.

- Các ông làm gì thế hả?- Một viên chức ngân hàng Nhà nước gần như hét lên vào ống thoại của vị chủ tịch White.

- Ông nói gì vậy, hàng đã về tận tay rồi còn gì?!- Cô giữ giọng điềm tĩnh, vị chủ tịch thanh minh.

- Ủ! Hàng về rồi, vậy còn số tiền Nhà nước phải trả cho 10 tấn vàng này là bao nhiêu?

- Quy đổi đúng theo tỉ giá ngoại tệ! Không phải sao? Còn mấy mặt hàng kim loại khác các ngành kinh tế vừa mới hoàn tất giao dịch.

- Im đi! Tại sao bên nước ngoài phản hồi chưa nhận được tiền của 10 tấn vàng. Chẳng lẽ chúng tôi phải mua 1 cây mà trả giá 2 cây vàng sao?

- ...- Vị chủ tịch đứng người, Devils đã chơi một vở đầu rồi. Ông đập máy ngay.

- NGHE ĐÂY! TÊN CƯỚP KHÔNG CƯỚP VÀNG, MÀ ẮN TRỘM GIÁ TRỊ CỦA 10 TẤN VÀNG BẰNG TIỀN MẶT!- Ông quát lên trước mặt Peter và ba học trò cùng những người có mặt tại đây.

Không một tiếng động được phát ra, Ring kinh ngạc, cậu mở máy ra, thì ra dấu vân tay của Yun đã bị tên cướp lợi dụng để lấy số seri mã thẻ ATM, hắn đã cao tay chặn đường truyền tiền tệ, thu hết số tiền tỉ của 10 tấn vàng. 20 tên cướp ảo bám theo chỉ dùng để “mồi gọi” một trong bốn người thuộc nhóm Seven tới để lấy dấu tay, vì cả bốn được giao trọng trách nên có quyền thâm nhập cơ quan ngân hàng. Hắn đã lợi dụng điều đó để cướp trắng trợn số tiền mà không cần tốn một giọt mồ hôi, lại còn thu được chiến lợi phẩm là Yun.

Ở trên đất nước này, biết Devils ở đâu mà tìm được. Nếu giờ quay lại quán cà phê đó chắc chắn sẽ chẳng còn gì, liệu Yun có thể toàn mạng mà quay trở về được, cậu trả lời như rõ mông một là “Không”. Ring và cả hai người còn lại đều lo sợ, điều không may sẽ xảy đến với người anh em thân thiết. Còn chưa kể, cậu sẽ bị truy tố trước pháp luật vì đã “thông đồng” với “giặc” vơ vét một số lượng khổng lồ tiền tỉ, khiến cán cân thương mại mất cân đối, chỉ số của các mã chứng khoán đi kèm với giá vàng và dola sẽ tụt dốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Vợ Chưa Cưới

Wine trở về văn phòng, tới trình diện Sếp.

- Tốt lắm!- Arrow quả không nhìn nhầm người. Hắn khá hài lòng với thành quả của nhân viên, tài khoản của Devils.4 đã tăng lên tương đối sau mấy phi vụ của Wine. Phải công nhận ông Bull rất giỏi, sau khi từ bỏ người vợ, ông ta đã cáo lui Devils và quyết tâm huấn luyện hai cậu con trai trở thành một trong những gangster tài giỏi, nhưng vì Devils không chấp nhận, nên ông đã bao lần hi sinh mọi giá để đẩy hai đứa con từ hạ cấp lên tới vị trí cao- Xứng đáng với cánh tay phải của ta!- Arrow hài lòng, dấu có hơi “tăng bốc” nhưng hắn cho Wine một cơ hội thăng tiến.

- Cảm ơn Sếp!- Wine đã thành công, công sức bao nhiêu năm trời theo Devils.4 quả không uổng, không cần phải leo lên Devils.5, chỉ cần tận tụy với Báo là rất tốt rồi.

Từ tòa nhà Devils, Wine trở về nhà, mấy hôm nay chắc hẳn Moon không còn chờ ở nhà nữa. Vừa đi, hắn đang nghĩ về quan hệ của hai người Sếp với em gái mình. Là thật, rõ ràng có gì đó mà Moon chưa kể với cậu. Mà tại sao em gái cậu lại được “cưng” trong vòng tay của cả hai người Sếp, ánh mắt hôm ấy của hai người dành cho Moon không hề đơn giản, có phần giống với ánh mắt hắn nhìn em. Rồi hắn lại nghĩ, cha đã so sánh mẫu AND của em với

cha, không có điểm gì chung cả, vậy thì trong gia đình, sẽ chỉ có mình Mes là cùng huyết thống với em, ngay cả cậu cũng không, vậy, cậu cũng được quyền yêu em thứ tình yêu của nam nữ,...

*

* *Ken hẹn gặp Twin- ông chủ của một tập đoàn vàng bạc đá quý, một trong những bạn làm ăn của Devils. Ông đã hứa làm cho Ken một chiếc dây chuyền độc nhất vô nhị, 100% từ vàng nguyên chất rất quý, mặt dây là hình chữ “K” bằng thạch anh, bên ngoài phủ bởi lớp pha lê kim cương tinh túy. Ánh sáng từ mặt ngọc rất độc đáo, như những chiếc khác, chỉ lấp lánh xa hoa, thì riêng chiếc này, phát ra thứ ánh sáng trắng thuần khiết theo đúng khuôn hình chữ “K” dù ở xa vẫn nhìn thấy thế. Ngọc thạch anh được thiết kế phù hợp với nhiệt độ cơ thể Ken, có nghĩa là cô gái nào may mắn được đeo nó, chiếc dây sẽ thật lấp lánh, nhưng khi có hân ở gần, thì chiếc dây chuyển sẽ càng ánh lên tuyệt vời, mà nếu ở cùng một người con trai khác, màu của nó sẽ xin tối đen. Hân hài lòng về chiếc dây được chế tác tỉ mỉ dưới tay người thợ hoàn kim đã hơn 60 năm tuổi nghề này. Twin tặng hân nhưng nhất định Ken không lấy, hân dùng tiền để mua vì muốn sống phăng, Ken chỉ dùng tài sản của mình để tặng người con gái hân yêu.

Ken trở về văn phòng, ngồi rất lâu trong đó. Chiếc dây mỏng manh được hân đưa qua đưa lại, một màu vàng óng ánh khi ở trong tay mình, Ken tò mò không biết khi đặt lên chiếc cổ thanh mảnh của một cô gái sẽ thế nào, và khi hân ở bên cô gái đó màu sắc của nó sẽ tuyệt vời cỡ nào nữa...

Chiếc dây còn đi kèm với một sản phẩm khác, đó là chiếc lắc tay găm gỗ của hân. Một viên kim cương nhỏ được gắn vào mặt trước của chiếc lắc, nó thông báo trạng thái màu sắc của viên thạch anh trong chiếc dây chuyền nữ kia, dù khi hai loại trang sức này không ở gần nhau. Do đó hân có thể kiểm soát cô gái đó có đang ở bên người đàn ông nào khác. Vì thế vẫn tôn trọng quyền riêng tư do không gài thiết bị định vị vào sản phẩm này. Ken trầm ngâm không biết tặng cho người con gái đó bằng cách nào...

Từ cửa phòng, một cô gái chân dài chủ động bước vào, cô ta ăn mặc lịch sự nhưng lại rất gợi cảm, nhẹ nhàng đặt đôi tay nờn nà lên tâm vai của Ken. Hân vẫn lạnh lùng, không tỏ thái độ gì, không đứng dậy cũng không đẩy cô ra. Chiếc dây khá đẹp khiến cô nâng đưa đôi tay thanh mảnh chạm vào, thân nhiệt của phái nữ khiến mặt ngọc chuyển màu trắng, kèm theo hơi ấm của hân, tỏa ra một thứ ánh sáng tuyệt vời. Thế là đủ, hân giành lại, cho vào hộp và đứng lên, bước đi.

*

* *10h45, Moon giờ mới tỉnh dậy. Từ khi ở đây, chưa bao giờ em dậy quá 6h làm bữa sáng cho Sếp dù Sếp có ăn hay không hay 9h Sếp mới dùng bữa. Thế mà hôm nay em ngủ ngon quá mức, có vẻ chiếc giường đã không báo thức, rõ ràng hôm qua em đã để chế độ rung rồi mà. Moon không nhớ rõ lắm đêm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy phần rìa giường và lớp chăn bên trái bị là phẳng, chẳng lẽ Ken đã nằm bên cạnh em suốt? Mà chẳng có thời gian suy nghĩ, Moon vội vàng dọn ga giường và chuẩn bị bữa trưa. Em đã bỏ đi một tuần mà không hề xin phép, vì thế hôm nay phải tỏ ra thật chính chu từ đầu đến cuối để Sếp không tức giận. Vừa nấu, em tranh thủ dọn nhà, mong rằng khi Sếp về là kịp.

Chưa thực hiện xong món rau, Ken đã về tới, em còn không thể bỏ cái chảo lại nên đành tiếp tục công việc mà không ra chào Sếp, thoáng có chút lo sợ. Ken nhận ra em đang bận nên không trách, nhìn em đầu tóc còn rối bời, buộc nham nhờ thế kia là đủ để biết dậy quá muộn rồi, dù sao thì bình đẳng, hân không bắt bẻ gì.

- Anh về rồi ạ!- Moon lúc này mới tắt bếp và lễ phép nhận lấy áo và cà vạt từ Ken để đem treo.

- Ồ!- Rõ ràng hân không thích những câu nói xã giao trống rỗng của em nhưng vẫn trả lời. Nói thực hân không yêu cầu em phải lễ phép quá như thế, lúc nào cũng cúi đầu chào và nói gì cũng vâng dạ, chỉ giành cho những nhân viên cấp thấp, không có chút tự tin nào, hân đã cho em ngang hàng rồi mà em đâu đã nhận.

Ken đi quanh phòng, hân dừng lại trước cửa gian bếp- Ăn mì!- rồi ra lệnh. Nhìn em nấu ăn vất vả cũng thương em lắm chứ, nên đành giảm khẩu vị của bản thân. Sau đó hân nằm luôn xuống ghế sofa.

Moon thở nhẹ nhõm khi thấy Sếp không nhận xét gì về nhà cửa cũng như bữa cơm, trái lại Sếp chỉ ăn mì, quá dễ dàng để thực hiện. Em ngoái lại nhìn Sếp, dạo này Sếp thay đổi nhiều lắm. Sau khi đặt đĩa mì lên bàn, Moon ngoái lại lần hai, không lẽ Sếp đang ngủ, em không dám đánh thức, chỉ ngồi chờ đợi. Tự dưng em mỉm cười, nếu em không nhầm thì hôm qua trong lúc ngủ, em đã chảy nước miếng vào ngực Sếp, buồn cười thật, em phá lên cười, rồi bịt ngay miệng lại. Khi ngủ em có thói quen há mồm mà, hi hi, Sếp sạch sẽ vậy không biết sẽ phản ứng gì, chắc Sếp quăng em ra nên không có gì phải sợ Sếp sẽ làm gì...

Đúng là suy nghĩ thật trẻ con, nhưng sao em lại có thể cười được nhỉ, đáng lẽ phải lo lắng khi để cho Sếp nằm cạnh chứ, ... hay vì em đã đặt lòng tin ở Sếp, không nghĩ nữa, tự dưng mặt em đỏ ửng... cái từ “vợ” còn quá mới mẻ trong tư duy con nít của em.

Tiếng cười nho nhỏ đã làm Ken rời mắt khỏi “món quà”, không biết em đang cười vì điều gì, nhưng hân vẫn chưa tìm ra được cách để đem bất ngờ tới cho em, liệu em có hạnh phúc vì món quà này chứ, hay là em có mỉm cười khi được nhận, sao mà rắc rối thế không biết,... Ken đứng dậy và đi vào bàn ăn. Nhìn hai đĩa mì, hai cốc nước lọc và mấy thứ linh tinh xung quanh thật chẳng lãng mạn chút nào, không thi vị nhưng... tại em không biết nấu ăn đây mà, Ken tiếp tục “phục tùng”. Hân ngồi vào, nhìn em. Em chỉ cắm mặt xuống, chắc có lẽ em ngại vì chuyện hôm qua,...

Mới bắt đầu bữa ăn, mà hân đã ăn gần xong, bình thường hân rất điềm tĩnh nhưng sao hôm nay thật lạ, Moon e ngại vì mình nấu quá dở chăng? Thêm ít phút nữa, hân dùng bữa. Có thể để dịp khác để tặng, nhưng hân không thích, người con gái trước mặt hân đây không muốn những thứ quá phô trương, không cần phải một bàn rượu lung linh ánh nến, trong một nhà hàng chỉ có hai người, em đâu có mơ tưởng những điều cổ tích hão huyền, mà có lẽ thực tế những thứ giản dị lại dễ được em tiếp nhận. Đó là sự khác biệt giữa những người phụ nữ hân từng gặp. Họ đẹp, họ sang trọng, họ đẳng cấp, yêu cầu đòi hỏi về cuộc sống rất cao, luôn tỏ ra thanh tao, nhã nhặn mà lại cố tình phô trương trước hân, còn Moon, theo trường phái hiện thực, luôn ý thức về vị trí, khả năng của mình. Hân chưa từng thấy em thể hiện bất cứ điều gì dù có thể em làm được, đôi lúc điều đó khiến hân khó chịu, nhưng ngẫm lại, hoàn toàn chấp nhận được, vì hân thuộc tuýp người cầu toàn, chẳng ai có thể so bì.

Moon vẫn chưa dám ngẩng mặt lên, em không biết phải đối mặt với ánh mắt của Sếp như thế nào, hôm qua ánh mắt này đã nhìn em âu yếm, khiến đôi lúc em bị xao động, còn cả nụ cười tỏa nắng mà chưa từng thấy của Sếp nữa, em không dám đưa mắt lên... sợ lại bắt gặp ánh mắt ấy lần nữa. Ken đang rửa tay, theo thói quen mỗi khi kết thúc bữa ăn, hẩn lau khô tay cẩn thận rồi bước lại gần em. Rút sợi dây từ túi ra, mọi hành động diễn ra sau lưng Moon, Ken vòng tay qua và chiếc dây ngự trị trên cổ của người được tặng. Theo yêu cầu đặc biệt, chủ nhân sợi dây chuyền phải là người có thân nhiệt hơi thấp so với người bình thường, mà cô gái vừa nãy chạm nhẹ đã khiến mặt dây tỏa sáng, thì khi ở đúng chủ nhân của nó, hẩn sẽ trên cả tuyệt vời. Moon giật mình, em chỉ biết có một vật gì hơi lạnh vừa mới được đặt lên cổ mình, em cúi đầu, nhưng không cúi hẳn xuống để nhìn được mặt đá. Ken vừa khóa sợi dây lại, hẩn bỏ tay ngay lập tức và tự lự bước ra ghế, không hề ngoảnh lại. Nhìn vào chiếc lắc của mình, bộ sản phẩm đôi, óng lên một màu trắng ngọc ngà quý phái, quả thực tài nghệ lão Twin đáng nể, ông ta đích thân làm từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc, và bản thiết kế sau khi sản phẩm hoàn thiện phải hủy ngay. Ông đã chú trọng tới thân nhiệt của người con gái Ken đề cập nên dù hẩn có cầm vào thì màu sắc cũng không đẹp như khi người ấy chạm nhẹ. Ken hài lòng.

Moon kết thúc bữa ăn, em vẫn chưa “ngó ngang” tới món quà, dọn bàn và rửa bát, có một chút ngượng ngùng trong suy nghĩ...

Ken xoay người cho đỡ mỏi, hẩn đứng lên và tự mình rót rượu uống, thực chất là muốn xem Moon có vui hay không, nhưng thậm chí em còn không vuốt tóc ra khỏi sợi dây, mái tóc buộc lưng nhưng bị giữ lại tại gáy vì chiếc dây kéo áp vào. Không ngờ, dù đã bỏ ra gần 8 triệu Bảng cũng không là gì đối với em, quan trọng nhất, em chẳng thể nào biết được hẩn đã phải đắn đo suy nghĩ bao nhiêu lần về món quà này,... Thêm một lần thất vọng, sao trước mặt người con gái ấy, hẩn chẳng có sự tự tin hậu thuẫn.

Sau khi dọn xong, Moon lúc này bước vào nhà tắm, em rửa tay và nhìn vào sợi dây chuyền. Em nhẹ nhàng nâng sợi dây lên, mân mê mặt chữ “K” long lanh, em nhận thấy chữ “K” là tập hợp của vô số viên kim cương, đẹp lắm, em không thể rời mắt được. Tim em cũng không thể kiểm soát nổi, đập lên từng nhịp đập thốn thức, không, chỉ là em chưa quen được nhận quà, chưa quen nhận được tình yêu thương.... Sếp thực sự muốn em là “Vợ”?

Em cố thoát mình khỏi suy nghĩ, để chữ “K” kiêu hãnh tỏa sáng, còn phải lấy trang phục cho Sếp nữa chứ. Vào phòng trang phục và lấy ra bộ quần áo đã được nhà thiết kế chuẩn bị sẵn, em đem ra treo trên giá ngay ngắn. Sáng nay Sếp mặc áo màu xanh thẫm và quần Kaki, còn giờ sẽ là áo sơ mi trắng kẻ xanh lam, quần âu.

Đúng là Ken có việc chuẩn bị đi, cần phải thay trang phục, nhưng hẩn lại bị thất vọng bởi em, chưa bao giờ em tự ý chọn cho hẩn một bộ cánh nào cả, dù tất cả trang phục của em ngàn đây đều là hẩn đích thân lựa. Vì sao ư? Người làm họ tưởng em là một cô gái “sexy” nên toàn chọn lựa những bộ quần áo khêu gợi, trong khi sự thật hoàn toàn khác, thế là hẩn “tình nguyện” làm nhà thời trang cho em, với hy vọng em cũng sẽ đáp lại “lòng tốt” của hẩn. Nhưng chán quá, em có biết chỉ cần là em chọn thì dù có không hợp, thậm chí tới mức thảm họa thời trang, hẩn cũng sẽ mặc. Vì hẩn muốn “vợ” hẩn phải làm tất cả mọi thứ.

- Ta không thích bộ đó, chọn cho ta bộ khác!- Đành phải răn đe vậy.

Moon cất bộ đồ đó đi, lôi ra một bộ của một nhà thiết kế khác, là áo sơ mi kẻ ca rô chìm và quần đứng. Em chỉ lấy theo thứ tự vì theo em tất cả những bộ đồ này đều là tâm huyết của bao người, nên đều cần phải trân trọng.

- Sao ngày nào cũng giặt quần áo mà sao không đem ra đây?- Hẩn thấy mình thật dễ ý vật, nhưng phải nói thẳng ra thì may ra “cô vợ” này mới làm được.

- Em nghĩ anh chỉ mặc áo mới ạ!- Luôn có từ “ạ” đi kèm trong câu nói của Moon.

- Chúng thì cũ sao?- Ken sắp điên lên vì em rồi đấy.

- Dạ không, nhưng những bộ này đều được chuẩn bị sẵn cả rồi ạ!

- Giặt rồi vắt đấy sao?- Sao em không hiểu gì cả!

- Em nghĩ... anh sẽ mặc tới nhưng chưa thấy họ ngừng cung cấp trang phục.

- Không biết tự điều chỉnh sao?- Tưởng một tuần cho em đi “tập huấn” nhà anh trai, sẽ khá khảm hơn, ai ngờ... thế này thì còn lâu mới làm mẹ trẻ con được. Hẩn thở dài ngao ngán.

- Em sẽ sửa ạ!

- Giờ thì chọn lấy một bộ mang ra đây, ta không thích mặc giống những lần trước nên tự mà lựa đi!- Phải nói rõ với em, không thì em sẽ lấy y nguyên bộ đã thiết kế sẵn mặc rồi, như thế không còn gì để nói nữa. Ken bắt đầu bốc hỏa.

Rầm rập làm theo, Moon lên phòng và loay hoay, khá lâu sau mới thấy em bước ra. Em sợ không vừa ý Sếp nên cứ chọn đi chọn lại. Một chiếc áo sơ mi đen cổ điển và quần kaki đen.

Theo trí nhớ của Ken, hẩn đã mặc chiếc áo này cũng với một chiếc quần kaki đen khác và chiếc quần kaki đen kia cũng từng kết hợp với áo đen bóng, chỉ là hơi khác nhau về đường may và kiểu dáng. Thật nực cười, hẩn đang cố kìm nén cơn tức giận.

- Tồn thời gian chỉ để chơi trò ghép hình thôi hả?!-- Ken chau mày, nhưng nhìn thấy chữ “K”- một phần tài sản của mình hiện hữu trên cơ thể em, hẩn nguôi ngay. Nhìn em run rẩy, lo lắng thế kia ai mà giận nổi. Ken lại gần và lấy bộ trang phục đó, “phục tùng” vì bộ áo này hợp với cuộc họp làm ăn chiều nay. Một ánh sáng lan tỏa thanh tú trên ngực em, chữ “K” chuyển một thứ màu trắng dung hòa y như chiếc lắc trên tay hẩn. Đột nhiên hẩn mỉm cười với

em

Hắn thích thú vì ánh sáng từ chữ “K” được tạo ra chỉ bởi riêng hắn và em. Một nụ cười có phần trẻ thơ, hắn liệu có “lấn sân” làm việc cho thiên thần không vậy, mà sao nụ cười hút hồn tới vậy. Em lặng người một hồi lâu.

- Tới nay ta về muộn!- Ken trình bày với em, hắn lại làm những việc mà xưa nay chưa từng, rồi vào phòng thay đồ và đi làm.

Nếu là mọi khi, mặc kệ em có đói cơm hay không, hắn có hôm về muộn mà chưa ăn gì, có hôm lại về với cái dạ dày no căng. Nhưng từ giờ phải khác chứ, vì em là “vợ chưa cưới” của hắn cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hành Hạ

Moon vẫn cứ đơ ra khi nhìn thấy nụ cười của Sếp. So với ánh mắt ám áp của Sếp nhỏ, thì đây lần thứ hai khiến tim em ngừng đập trong giây lát. Mặt em nóng lên, tai đỏ ửng, cảm giác lúc này lạ quá. Mãi cho tới khi chuông điện thoại rung em mới bình tĩnh.

Moon sẽ có một cuộc hẹn chiều nay. Trong tin nhắn, người đó chỉ đề cập tới chỗ hẹn, yêu cầu không được mang theo bất kì tín hiệu thu phát sóng nào mà không nói gì thêm, cuối cùng là dòng chữ:

“Đó là lệnh,

Devils.”

Đây không giống với phong cách của Sếp nhỏ, Sếp sẽ chẳng bao giờ đề chữ Devils ở dưới, và cũng chẳng thể là một cuộc hẹn của Sếp lớn, nếu có gì thì Sếp lớn sẽ nói luôn chữ đầu cần rườm rà tới vậy. Ai là người đưa ra cuộc hẹn này nhỉ?, dù không biết nhưng Moon sẽ tới, có khả năng là của một người nào đó thuộc Devils gửi tới. Sau 5 phút kể từ lúc đọc, tin nhắn đã bị xóa không một dấu vết.

Moon nghĩ rằng có thể chiếc dây chuyền mặt chữ “K” gắn thiết bị quan sát, nên em để lại, và đi ngay lập tức.

*

* *Không nằm ngoài dự đoán, người muốn gặp em chính xác là những nhân viên kì cựu đẳng cấp của Devils. Vừa nhìn thấy em, họ đã niềm nở chào đón. Moon vẫn chưa hiểu lí do mình có mặt tại đây.

- Xin chào quý bà!- Một ông già chừng 59,60 lên tiếng.

- ...- Moon ngoái người lại để xem còn ai khác ngoài em hay không, nhưng sự thật chỉ có mỗi em, cái từ “quý bà” là dành cho em ư?- Dạ!- Moon lễ phép trả lời.

- Mời ngồi!- Để Moon ngồi vào ghế, ông tiếp lời- Chúng ta sẽ không đi lòng vòng, mà vào việc chính luôn. Xin giới thiệu chúng tôi làm việc ở ban cố vấn của Devils, hôm nay gọi quý bà tới đây là để làm một bài kiểm tra, xem rằng quý bà là một con điều hầu, một con sư tử hay chỉ là một con nhện, con mèo hoang!- Giọng ông ta trở nên đầy ngiễn chứ không phải “kính trọng”. Nhện và mèo hoang dùng để so sánh với loài Đại Bàng và Báo gấm, một sự so sánh không chút cân bằng.

Moon hiểu ý đồ của người đó, nhưng một bài “kiểm tra” được thi hành theo cách nào thì em chưa rõ.

- Đại Bàng Trắng hiện đang nắm giữ tổng tài sản là bao nhiêu?- Ông ta bắt đầu tra hỏi.

- ... không biết ạ!- Có bao giờ em quan tâm, mà đúng hơn là dấu Sếp có để cái máy tính vẫn đang hoạt động mà đi ra ngoài, em cũng chẳng dám ngó vào thì sao mà biết được những việc này.

- Devils hoạt động trên phạm vi bao nhiêu vùng lãnh thổ?- Sau mỗi câu trả lời của Moon, một người thư kí bên cạnh ông ta đánh dấu “x” vào ô trống.

- Tôi không biết!

- Phi vụ gần đây nhất của Devils thu lời bao nhiêu tỉ đô?- tiếp tục hỏi dồn dập.

- Không biết!- Moon căng mắt mà nhìn vào họ, Sếp đâu có để em ngó vào việc của Devils thì sao mà em biết được.

- ... Lấy máy ra đây!- Ông lão nghi ngờ em nói dối, nên sai thuộc hạ mang máy kiểm tra nói thật ra, nhờ việc đưa ra các câu trả lời, máy sẽ đo nhịp tim và điện não đồ để kiểm tra tính đúng sai của câu nói. Nếu nói dối, nhịp tim sẽ đập nhanh hơn, và nếu nói thật, nhịp tim vẫn sẽ điều hòa.

Một người gắn dây thiết bị vào mạch máu ở tay em, sau một vài phút để em lấy lại tinh thần, ông già lại hỏi tiếp:

- Cánh tay phải của Đại Bàng Trắng là ai?- Câu hỏi quá dễ, chính là Báo, ông ta hẳn nghĩ em sẽ trả lời tốt.

- Dạ, không biết ạ!- Máy đo nhịp tim vẫn tuân hoàn bình thường, điện não đồ xung động không đáng kể. Em nói thật.

- Cô gái đã qua đêm với Sếp nhiều lần nhất là ai?- Câu này thì ông ta cũng chẳng thể biết câu trả lời, cứ hỏi để xem trạng thái sắc mặt của cô gái kia thế nào.

- Không biết!- Ai mà kiểm soát nổi những chuyện riêng tư của Sếp, Moon thiết nghĩ.

- Vậy cô gái cuối cùng đã lên giường với Sếp?- Ông già không nghĩ là con nhóc con này. Chỉ muốn hù nó một tý cho sợ, chứ nhìn con nhóc này còn ngây ngô lắm, không tin là Sếp có thể ăn ái với nó được.

- ...- Moon không trả lời câu hỏi này, hình như chính là em thì phải. Nhưng cái từ “lên giường” có thể được hiểu theo hai nghĩa khác nhau. Tối qua đúng là Sếp để em nằm cạnh, mà đúng hơn là em bị ép buộc phải nằm yên cạnh Sếp chứ không phải ngược lại.

-Nó đang đùa đấy hả?- Ông già nói chuyện với đám nhân viên bằng hình thức nhún tin.

-Không rõ, những nhịp tim nó đập nhanh quá!- Một cô gái trẻ chính là thư kí, có vẻ rất có kinh nghiệm tiếp lời.- Câu trả lời có khi nào là nó?

-Không! Nhìn nó mà xem, trông nó không phải là người đã được ân sủng! - Một gã thanh niên nhận định. Hắn nói đúng và những người còn lại tin điều đó.

-Vậy Ngài ấy đã đem cái chuyện chọn Phu nhân ra để đùa? Không không, không thể nào, từ trước tới giờ Ngài không bao giờ biết đùa! - Thêm một người khác tiếp lời.

- Tên thật của Sếp là gì?- Ông ta tiếp tục hỏi Moon.

- Của Sếp lớn là Ken còn Sếp nhỏ là Arrow ạ!

-Láo toét! Dám gọi đích danh tên các Ngài, chính ta đây còn chưa bao giờ dám gọi, và khi đề cập tới, lúc nào cũng phải có chữ “Ngài” Ken hoặc “Ngài” Arrow.

-Cả Ngài Báo cũng để cho con bé biết tên thật, chứng tỏ không phải đùa đâu.

- Vớ vẩn, sẽ không bao giờ có chuyện hai Ngài ấy chấp nhận oắt con này!

- Kết thúc phần vấn đáp, giờ quý bà vui lòng tham gia phần thực hành kỹ năng. Đầu tiên sẽ kiểm tra thao tác bắn súng.- Dù không muốn gọi một đứa con gái chỉ đáng tuổi con cháu mình là “quý bà”, nhưng vì tôn trọng Sếp, nên ông già và tất cả người ở đây đều phải chấp thuận. Ông ta dẫn Moon đến sân tập bắn.

- Rồi! Giờ xin mời quý bà bắn liên hoàn 5 phát súng trúng hồng tâm ở cự li 40m, chắc là bắn gần thì quý bà hẳn phải thực hiện được rồi, nên chúng tôi chỉ kiểm tra phần này luôn.

- Dạ!- Từ nhỏ Moon đã “thử” bắn súng một lần, lần đó may mà là đạn giả, nhưng cũng đã khiến tay em bị giật mạnh và người bị mất phương hướng do lực nén quá mạnh. Sau khi đi tập huấn, cũng đã được huấn luyện cách lắp ráp và sử dụng súng, tuy nhiên không hiểu lý do gì mà so với các bạn trong lớp học, em chỉ được giảng lý thuyết mà chưa từng được thực hành. Giờ sẽ là lần đầu em được “sải hàng thật”!

Không có một người đứng ngắm giúp, em phải hoàn toàn tự làm. Moon đã mặc áo chống đạn dù không cần thiết, đi bao tay bảo vệ và đeo kính ngắm, mục tiêu cách em chính xác là 38,45m, là một hồng tâm di động. Đứng yên đã khó, lại còn chuyển động với vận tốc 0,5m/s thì quả thực quá khó đối với người chỉ mới học mà chưa hành như em. Tay Moon run run, và em đánh liều.

- Đoàng!- Súng giật mạnh khiến viên đạn đi sai hướng, lệch hẳn góc 76°, khoảng cách bay của viên đạn là 10m. Thất bại!

- Đoàng!- Lần thứ hai chẳng khác hơn lần thứ nhất, không thể đi tới nửa đường đã bị rơi.

- Đoàng!- Do tay vẫn chưa đỡ mỏi vì đã căng phòng cho hai lần thực hiện trước, Moon lại để viên đạn “bay tự do vô hướng” trong không gian.

- Thôi! Dừng bắn!- Người thư kí tích thêm một dấu “x” vào ô trống.

- Dạ!- Moon còn cảm thấy may vì không phải làm thêm hai lần nữa. Em thở nhẹ và nắn ngón tay cho đỡ mỏi cơ.

- Tiếp tục là phần thi lập trình! - Moon rầm rập đi theo mấy người lớn. Họ còn kiểm tra em tới bao giờ nữa đây?

- Mời quý bà chạy thử phần mềm mới nhất của Devils trong hệ điều hành Android, phần mềm chống trộm vượt bậc mà các kỹ sư hàng đầu Devils đã phát minh!

- Dạ!- Moon nhấn OK và bắt đầu sử dụng. Thoáng có chút lo sợ, nhưng em nhận thấy đây chính là phần mềm mà cách đây nửa tháng, Ken đã đưa em sử dụng. Thực tế là Sếp hay “ném” mấy cái đĩa ứng dụng cho em tập luyện, nếu không làm được thì có đĩa B giải mã cách thức, nên chẳng cần hỏi ai, tự mình em tự học. Giờ họ đưa cho em cái đĩa A, em hoàn toàn có thể làm lại, vì phần mềm này rất khó, em đã phải thực hành bao nhiêu lần nên hẳn phải nhớ như in.

- Trình độ lập trình của nó khá đấy! Ta đã điều tra, nó có quan hệ với nhân viên Mes làm bên Devils.5 và Wine làm bên Devils.4, hai người này đều là bậc thầy của máy tính, nó hẳn cũng được thừa kế gen này. Tuy nhiên, khác hẳn với hai con người đẳng cấp kia, nó cho thấy sự ti tiện, ngu dốt, và không ham muốn quyền lực. Điều này là tối kị!

- Chúng tôi cũng đồng tình, có nên kiểm tra thêm một phần nữa không?

- Ủ! Nhưng đừng bắt nó làm việc nặng nhọc!

- Tốt lắm! Quý bà sử dụng khá thành thạo, phần này coi như đã vượt qua, thêm một vòng kiểm tra nữa rồi kết thúc.

- Theo tôi- Gã thanh niên dẫn Moon tới một ngôi nhà nằm ở cuối dãy, ở đó có mấy con chó đã hết “date”, chúng một là bị thương quá nặng, hai là đều đã già, không còn khả năng “lao động”. Hắn yêu cầu Moon phải đi ra cái chết cho năm con chó đó!

- Giết chúng á? Tại sao lại phải giết chúng?- Gã này không hơn tuổi Moon nhiều, nên em mới dám cất tiếng hỏi. Dù bị dị ứng với chó, nhưng Moon không bao giờ ghét bỏ loài vật này, và càng không muốn giết hại chúng. Em tồn tại ở Devils, nhưng em không phải là quỷ không có nhân tính- Chúng dù sao đã cống hiến hết mình cho Devils, sao lại có thể ...- Moon nhìn hắn bằng ánh mắt thương cảm cho lũ chó.

- Vậy quý bà muốn để chúng chết trong môi mồn?- Giọng hắn lạnh te.

Moon không nói gì, có thể hắn nói đúng. Năm con chó ở đây, mỗi con đều có một vết thương, nhẹ thì là bông hai chi trước, bị cụt đuôi, cụt chi, nặng thì hoại tử cả một nửa dưới. Chúng đều đã trên 20 năm tuổi, nếu có chữa trị cũng không đủ sức đề kháng để vượt dậy, và cũng phải mang thương tích tàn tật. Nhưng nhìn máu rỉ ra ghê quá, mà không ai băng bó, có con chó còn bị đứt cả một khúc khủy chi trên, ra máu nhiều mà không được cầm máu. Moon mở cửa và đi vào chuồng chó.

- Ê! Làm gì thế!- Tên kia định bụng sẽ để “quý bà” giết nó bằng mấy phát súng ở cự li gần, nhưng phải là đứng ngoài này cơ.

- Phải cứu chúng thôi!- Chẳng phải là một người từ bi, nhưng ai thấy cảnh này mà chẳng thương cho lũ chó. Moon đi vào mà không nghĩ rằng lũ chó rất hung hăng.

- Không được!- Hắn ta đành phải đi vào theo, đã được lệnh phải bảo vệ “quý bà”, hắn không “dám” để “quý bà của Sếp” bị bất cứ thứ gì làm hại, không thì mạng sống của hắn khó mà giữ nổi. Hắn chỉ đứng yên cho “quý bà” chăm lũ chó, canh chừng không cho chúng xâm hại “lông thành dờ hơi” của “quý bà”.

Đã quá quen với cảnh máu me, Moon cặm cùi làm mà chẳng lo sợ gì, đúng mà, có người canh thì sợ gì bị lũ chó “xử”, mà em còn đang cứu chúng đấy chứ, lũ chó thông minh hiểu và dễ yên cho em làm.

Moon và gã đó bước ra sau 1 tiếng, nhìn hắn thì sạch sẽ còn Moon thì lem nhem máu của chó, ông già gọi hắn ra và quát lớn!

-Mày điên à! Sếp mà biết chuyện thì chúng ta chỉ có chết!- Ông ta tưởng là Moon bị nhốt chung với lũ chó, và bị cắn xé toi bời.

- Tôi không điên, ông nhìn kĩ xem, “quý bà” có làm sao đâu! Dờ hơi đi bông băng cho lũ chó!

- Con nhỏ này đúng là...- Ông ta quay lại chỗ Moon và yêu cầu Moon thay đồ.

- Kết thúc! Thực chất chúng tôi gọi cô tới đây- Đã thay đổi cách xưng hô với Moon- để kiểm tra trình độ, nếu vượt qua nghiêm nhiên cô sẽ được gọi là “quý bà” mãi mãi và được trở thành người quan trọng của Devils. Rất tiếc, cô đã bị đánh trượt, từ ngoại hình, cách ứng xử, mức độ tàn ác,... tất cả đều không thể. Theo quy tắc của Devils, phu nhân của chúng tôi chỉ cần lọt qua mắt của Ngài sẽ được ngang hàng với cánh tay phải của Ngài, và chúng tôi, những bậc tôi tớ sẽ một mực trung thành với vị phu nhân đó. Tuy nhiên, lần này là ngoại lệ, chúng tôi nhận thấy cô không đủ tư cách để đảm nhiệm, về cả lai lịch, khả năng... Chúng tôi là những người cống hiến hết mình, cả đời vì sự nghiệp Devils, chỉ muốn tốt cho thế hệ sau, nên muốn đề nghị cô TỪ BỎ TẤT CẢ, RỜI XA ĐẠI BÀNG TRẮNG, HAY KỂ CẢ LÀ NGÀI BÁO. CHỦ ĐỘNG RỜI KHỎI TRƯỚC KHI QUÁ MUỘN

Vừa dứt câu, ông già cùng mấy người đương tuổi đi hết, trong phòng chỉ còn lại Moon và một vài người. Moon xoay người lại, nhận ra ngoài mình, không còn một cô gái nào ở đây!

*

* *Arrow trầm ngâm nhìn cốc cà phê nóng hổi. Hôm nay hắn không có việc gì, thư thái nghỉ ngơi và đánh cò, một trò chơi cổ mà không bao giờ lỗi mốt. Wine đã đi con pháo chặn nước cò, nhưng hắn đang nghĩ cách chiếu tướng nào nhanh mà hiểm nhất.

- Moon...- Arrow còn ngập ngừng chưa nói...- là em gái cậu?

Cách xưng hô gần gũi khiến Wine khá bất ngờ, Sếp đang hỏi về phụ nữ, điều mà chưa bao giờ Sếp từng làm.

- Trên danh nghĩa, nhưng không chung dòng máu!- Wine không chắc, nhưng hẳn cứ nói vậy, dù Moon có là em gái mình thật, thì cũng không muốn em thuộc về một trong hai người Sếp, và giả sử em và hẳn không phải ruột thịt, hẳn muốn cho Sếp biết, hẳn chính là một đối thủ đáng gờm.

- Vậy sao! Còn Mes?

- Anh ấy là người vừa có quan hệ huyết thống với Moon và tôi.

- Ta ăn con tướng của cậu mất rồi!- Arrow nhìn thẳng vào mắt Wine, lạ thật, sao lại vô lí tới thế, hẳn đã xét nghiệm mẫu máu của cả ba người này, kết quả đúng là Mes và Wine hợp nẫu, nhưng sao Moon lại không có điểm chung gì hết với ngay cả Mes... Arrow không tập trung vào ván cờ, ngày trước, chính hẳn là người gọi tên em đầu tiên, không lẽ hẳn đã gọi nhầm!

- Sếp bị tôi chiếu vua rồi!- Wine nhận thấy sơ xuất trong nước cờ của Arrow, nên đã tấn công luôn, nếu chạy vua thì sẽ mất hậu.

- ... Đoán xem Moon đang ở đâu?- Arrow dừng cuộc chơi, không phải vì chịu thua, là vì hẳn biết Wine cũng muốn nói chuyện về người con gái ấy.

- ...- Wine không trả lời, theo hẳn, em đang ở chỗ Sếp lớn. Mấy hôm em ở nhà, hẳn vui hẳn lên, suốt ngày cười, nhưng hai hôm nay vắng em mà lòng buồn man mác.

- Gâu! Gâu! Gâu!- Con Frang sủa lên và chạy tới chỗ Arrow, không giống như mọi khi nó đòi hẳn cho ăn, lần này nó nhảy lên người và vờ chi trên ra hiệu cho Arrow nhìn vào chiếc cà vạt. Đây là chó cưng của Ken, nhưng Arrow cũng hay chơi với nó nên nó quý hẳn lắm, coi hẳn như một người chủ thứ hai. Mỗi khi thấy Arrow đang rảnh, nó thường chạy tới và treu chủ, còn khi hẳn đang bận thì chỉ nằm yên bên cạnh. Chủ lớn của nó không còn thích để nó theo nên nó buồn lắm, vậy nên nó nũng nịu chủ nhỏ.

Arrow đẩy con chó ra, hẳn chưa hiểu dụng ý của nó. Chiếc cà vạt thì may ra chỉ có Ken với hiểu, ý nó là nó biết chỗ của cái người đã vào chuồng chó nhốt cái nơ cho Sếp năm nào, hiện không ở chỗ Sếp lớn. Lũ chó sau khi đã được Moon băng bó, được nhân viên Devils đem thả trong chuồng, có thể con Frang đã gửi thấy mùi quen thuộc nên nó báo cho Sếp, ngộ nhờ người ấy có việc gì Sếp còn biết mà đến cứu. Con Frang biết thừa chủ mình “cung” con người ấy, nên bất chước, mong một ngày cô gái ấy hết ghét nó và chủ cũng sẽ lại cho nó gần gũi.

Dù biết giống chó này rất khôn, nhưng Arrow còn đang dở dang câu chuyện với Wine. Hẳn đứng dậy và đi cùng nhân viên, bỏ lại con chó cho người trông, dù nó cứ kêu mãi.

*

* *Yun đã ngủ một giấc li bì từ sáng tới tận giờ, kể từ lúc gặp Wine cậu không nhớ chính xác chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết giờ thức dậy với cái đầu nhức nhối, và toàn thân ê ẩm, xung quanh là ba bức tường bê tông dày và một song sắt. Cậu đang bị bắt giữ làm con tin.

Yun vron vai, hồi sáng cậu cứ tưởng người gặp ở quán RaY Ấy là Moon, ai ngờ đầu lại là Wine, câu hỏi Moon liệu có tham gia vào công việc ăn cắp ấy không, cậu không trả lời được, và Moon có biết cậu ở đây không, làm sao mà biết được chứ. “Con tin”, chắc gì cậu đã được vinh hạnh làm vật trao đổi, vì Devils có cần gì ở White đầu. Bạn bè sẽ tìm được nơi này để giải cứu cho cậu được ư? Không, thả chết còn hơn để họ liệu một đi không trở lại. Chắc cuộc đời cậu sẽ khép lại ở cái nơi ngục tù phạm pháp này, 18 tuổi, mong rằng cậu sẽ có một năm mờ chôn thân...

- Moon à! Cậu nữ đề “bạn trai” ở đây sao? Hi, dù thế nào, mình cũng sẽ cố gắng nghỉ, cậu không hề hay biết chuyện này!- Yun nắm lấy một song sắt và siết mạnh. Một cảm giác cô đơn quán lấy, ai đó đã từng giống như cậu lúc này, bị giam hãm trong thế giới đen tối, không một ai thân thiết.

*

* *Ken có mặt tại buổi ngoại giao với một vài quan chức chính trị quan trọng. Họ đang bàn chuyện làm ăn, đôi bên cùng có lợi, nhưng Devils luôn được nhiều nhất. Kế hoạch đã được đề ra, giờ chỉ ngồi nghe thuyết trình và kí tên vào vài trang giấy. Nhưng còn lâu mới kết thúc cuộc họp, hẳn không buồn nghe họ nói những gì, cái thứ bao lấy suy nghĩ lúc này của hẳn là vì sao Moon lại không đeo dây chuyền. Nhìn vào chiếc lắc bản to trên tay trái, Ken biết được trạng thái của mặt ngọc ở chiếc dây kia, một màu vàng đơn thuần, không sức sống, tro troi. Em không thích nó hay sao? Hay vì là của hẳn nên không muốn dùng? Em hận hẳn? Em không thể tha thứ cho những việc làm trước kia của hẳn?... Em ghét hẳn mãi mãi à?

Sao em “độc ác” thế, hẳn đã cố gắng dung hòa rồi mà, tỏ ra “tốt bụng”, tìm mọi cách để giúp đỡ mà sao em lại thế? Phá vỡ những quy tắc tự đề ra, hẳn vứt bỏ cái tôi kiêu hãnh, những tiêu chuẩn cao sang của một người hoàn hảo, để rồi nhận được cái gì từ em? Em làm “vợ” hẳn được không? Em không muốn rồi, vì không muốn nên em mới cắt chiếc nhẫn và cả dây chuyền hẳn tặng.

Tối qua, em đã cắt chiếc nhẫn ngay khi về tới nhà, hẳn đã buồn tới mức nào em biết không? Biết chắc bọn người Devils, cả cha và mẹ sẽ không đồng ý, nhưng vẫn sẵn sàng tuyên bố em sẽ là người sở hữu Đại Bàng Trắng. Rồi trao nhẫn cho em, hy vọng một ngày nào đó hẳn sẽ có một gia đình hạnh phúc, với những đứa trẻ của em và của hẳn,... Ấy mà lại để kỉ vật thiêng liêng trong hòm tối, em nghĩ cất giữ nó trong một chiếc hộp bằng bạc vàng là tôn trọng hẳn sao? Không đâu, hẳn chỉ cần nhìn chiếc nhẫn ở trên tay em thôi là đã mãn nguyện lắm rồi...

Em cần một gia đình, hẳn bảo rằng sẽ cho em một gia đình, mà em đâu hề biết hẳn đã cho em một gia đình. Không phải ư? Em cần tình yêu từ anh Mes của em, hẳn đã đóng vai một người anh, dạy em những điều căn bản nhất của máy tính, rồi khi mỗi khi thấy em đau, hẳn đều gửi thuốc cho. Cái lần em từ Green về ấy, không có hẳn thì liệu em có đủ sức đề về được Devils hay không? Em nào đâu hay, sau mỗi bước chân của em, đều có hẳn thầm lặng dõi theo...? Em cần một người cha, hẳn cho em những lời trách móc nhỏ, cốt chỉ để em vron lên, rồi khi đỡ con dao cho em, em có thể coi như đấy là tình cảm của một người cha dành cho em, cha dù để con gọi ngã đau, nhưng không bao giờ để con chảy máu,... Em cần một người bạn, hẳn luôn ở bên em, thường trực... chỉ để em không thể khóc, không thể cô đơn, nhưng em chưa bao giờ tâm sự với hẳn thì phải. Còn nữa, khi ôm em, hẳn cũng muốn

em cảm nhận hơi ấm tình thương từ người mẹ đã mất của mình, hấn siết chặt em trong vòng tay, để em ngoan ngoãn ngủ một giấc no say. Em có biết đêm nào em cũng ngủ mơ, chính hấn ở bên vuốt ve mái tóc để giúp em an tâm, mẹ nếu còn sống cũng sẽ làm như thế với đứa con của mình, chẳng đêm nào hấn ngủ một mạch được cả, vì còn thức để trông em đấy em à,...

Thế mà hấn chỉ cần một chỗ dựa tình cảm, không hơn, mà em đâu có cho hấn được cơ chứ, em ích kỉ hay là em vô tình...

Mes của em hoàn hảo được hơn hấn ư? Chỉ là chung một dòng máu nhưng đâu có chiều chuộng em bao giờ, đâu có lau khô những giọt nước mắt lăn dài trên bờ mi của em, hay có bao giờ nhìn em lấy một lần,... Sao lạnh lùng với em thế mà em vẫn cứ trông mong? - "Em ơi! Anh là gì trong mắt em chứ?"

Ken nâng chén rượu và uống một mình, mặc kệ những đám người kia đang làm gì. Từng giọt, từng giọt như men axit phá hủy từng tế bào của hấn, chua xót, đắng cay. Ánh mắt giờ nhìn tất cả chỉ là phù phiếm, những lão già mặc Vest tài giỏi kia, những cô gái với thân hình căng tròn, cả thú vui tiêu khiển của giới thượng lưu nữa, rồi cái bắt tay giả tạo với đối tác, ngọc ngà, lụa là trên cơ thể hay chính con người hấn đây chẳng qua chỉ là lớp vỏ bọc hoàn mĩ để mà đánh mất chính những giá trị mộc mạc, chân thành nhất.

Nếu, Ken không phải là Đại Bàng Trắng, không sinh ra khi đã có mọi thứ, một khuôn mặt xấu xí, một đầu óc trống tuếch, gia cảnh nghèo hèn thì liệu những đám người này có chạy theo hấn không?

Moon thì khác. Hấn biết em mà.

Cách đây chừng 7 năm, hấn cho Moon ra ngoài Devil Buildings, vì muốn nhìn thấy cái vẻ mặt ngu ngốc của một con bé từ trước tới giờ chỉ được tiếp xúc với thế giới có đôi ba lần. Con bé bị bắt mặc áo phong phanh, một chiếc áo dài tay mỏng, thêm áo gió khoác ngoài và nhìn đối từ sáng. Trong con xe Limo sang trọng, bật nhiệt độ cao, khi dừng tới một cửa hiệu, hấn ném cho con bé mấy nghìn và bảo nó vào mua bánh kem. Vừa mở cửa ô tô, không khí nóng gặp tiết trời lạnh dưới 13°C, nó đã bị những cơn gió lùa tê tái cùng cái cảm giác nhức buốt các khớp cơ. Cái bộ dạng què quặt, nghèo khổ của nó bước vào cửa hàng mà hấn có thể cười khẩy, trong khi người tài xế im lặng mà ghê sợ. Do không biết giá trị của đồng tiền, nên chỉ nhìn thấy mấy con số không trên tờ tiền Đồng, nó cứ tưởng là nhiều:

- Cô ơi! Cho cháu một chiếc bánh socola!- Con bé ngốc nghếch đến tội nghiệp, nó cười vui vẻ với người bán hàng và chìa mười đầu ngón tay bé xíu ra, hai tờ một nghìn và một tờ năm nghìn.

- Nhìn đi!- Người bán hàng đang đông khách, nên chỉ lờ mắt với nhóc con. Cô chỉ vào biển giá của chiếc bánh, 20\$.

Con bé hiểu sao được chứ, 20 và 7000, số nào lớn hơn thì giá trị đồng tiền sẽ phải to hơn nhiều, mà nó nghĩ, Sếp của nó còn hào phóng cho nó gấp mấy trăm chiếc bánh kem kia.

- Cô bán cho cháu đi ạ!- Mặt nó vẫn vui vẻ lắm, mắt nó chăm chú nhìn chú thợ trang trí cho cái bánh.

Trong khi đó, hấn bước vào và vô tư gọi hàng tá loại bánh đắt tiền. Cô bán hàng càng bận việc hơn, người phục vụ bàn cũng luôn trong tình trạng làm việc gấp gáp. Con bé thì vẫn đợi chờ. Dù đã 15,16 tuổi mà Ken còn thích thú khi thấy nhóc thộn mặt ra.

- Cô ơi! Cho cháu đi ạ!- Moon lên tiếng, em đã đứng đợi khá lâu, mà những người đến sau đều đã được phục vụ.

- Con nhóc này! Bảy nghìn của mày thì mua được cái gì, ra kia mà lượm mấy đĩa thừa trước khi người ta đem dọn! Đi ra cho ta bán hàng!- Cô bán hàng đuổi nhóc đi.

Moon quay người lại, túi thân vô cùng, nó hiểu rồi, đồng tiền mấy vị khách nước ngoài đưa cho cô khác loại với tờ của nó. Cô vừa bảo ra lượm đồ ăn thừa, nó buồn quá, ở nhà nó vẫn hay ăn thừa đồ ăn của bạn và người lớn. Giờ ra ngoài này mà cũng bị bắt ăn thừa sao? Bụng nó đói lắm, nhưng nó không làm việc đó đâu, nó chịu đói được mà. Moon nhìn ra chỗ Sếp, hấn lơ đãng như không thấy, nó biết mình không được quyền tới lại gần Sếp lúc này, nhìn những chiếc bánh trên bàn Sếp ngon chưa kia, bánh dâu, bánh cam, bánh cacao, bánh sữa,... mà Sếp chẳng thèm ăn, chỉ vung cái đĩa tượng trưng. Nhưng dù Sếp có cho, nó cũng ừ cần, nó là Moon chứ, nó có lòng tự trọng mà. Moon không nhìn Sếp nữa, và cũng chẳng nhìn bất kì cái bánh ngon lành nào trong quán, nó túi thân lép mình vào một góc tường, cũng để dọn đường cho mấy anh chị phục vụ. Nó lạnh quá, trong phòng này nhiệt độ giữ ở khoảng 25°C, nhưng chẳng thể cho nó bớt buốt, nó lạnh vì chỉ có hai lớp áo, lạnh vì chỉ có mỗi bảy nghìn bé nhỏ, nó nhớ anh trai quá.

Ken gọi con bé lại, hấn dùng đầu ngón tay ra hiệu, để nó lại gần, hấn chỉ vào một quán bánh bên kia đường có thứ rẻ tiền để nó mua được. Moon chỉ biết làm theo. Nó mở cửa và băng qua đường, từng cơn gió mùa len lỏi vào từng sợi vải mỏng manh, tra tấn da thịt nó. Nhưng nó đói.

Sang bên đường, nó lễ phép hỏi người bán bánh mì giá tiền của chiếc bánh gọi là bánh mì bate. Nhìn trông ngon miệng lắm, bà ấy bảo nó là 10000 đồng, nhưng nó chỉ có bảy, nài nỉ bằng cái nium đồng tiền để thương, người ấy cũng đồng ý bán. Nó chỉ cần ăn bánh không thôi cũng được, thêm một chút bate chứ không cần đầy ọp như cái giá 10000 đâu.

Định ngấm một cái thật to khi còn đang nóng, nhưng khi nhìn thấy một ông già, nó dừng lại. Hiện lên trên đôi mắt ngây dại, là một ông cụ trông khổ sở và rách rưới, mặt mũi đen nhem, trông thô kệch và xấu xí, ông ta không có gì hơn ngoài một chiếc áo trắng đã bị rách hai bên vai, và nhuộm đủ thứ màu bẩn của rác. Ông ta nhìn chằm chằm vào chiếc bánh mì trên đôi bàn tay của con bé, ông ta cũng đói! Ông nói một thôi một hỏi những âm thanh nghe không thể hiểu. Ken nhìn qua lớp cửa kính, hấn không rõ chuyện gì. Moon nhìn ông ấy, rồi chẳng biết ai hay chính nó sai khiến, đưa luôn nguyên cái bánh mì ấy cho. Ông ta ăn một cách ngấu ngiến như sợ bị đòi lại, ăn nhanh tới tức mà mắt cứ trợn trừng, mồm miệng căng phồng, tưởng như là nghẹn, ông ta ăn mà thấy khô, nó đâu có định đòi lại cơ chứ. Ông ta không hề có một tiếng cảm ơn, khi cô bán hàng làm xong việc, quay sang nhìn thì lại trách con bé ngốc:

- Ông ta bị điên đấy, suốt ngày quanh quẩn dọc con phố này, sao mà cháu dại thế!?!

- Dạ! - Moon không dại, em tinh táo, và ngượng cười.

Còn Ken ư, hấn dừng ngay đôi tay đang định đưa lên để ăn miếng bánh kem, hấn coi như thế là già tạo!

Con bé còn ngu ngốc hơn, khi cởi cái áo gió dỏng dài của mình cho ông ta. Ken lại càng ghét con bé lúc ấy, giả nhân giả nghĩa, đã không có còn đòi bố thí cho người khác. Chính vì hành động đó, con bé bị bỏ đói cả ngày và phải chịu lạnh.

Moon là như thế đó, đến giờ hấn không thể hiểu được hành động đó của em.

Thêm một lần nữa, mới gần đây thôi, khi mà Moon vẫn còn đi học, vô tình hấn bắt gặp em đi với Yun, em vô tư và trong sáng bắt cậu ta đi hết cửa hàng này tới cửa hàng nọ. Ken không thích cái kiểu sống mà theo hấn là già dối, nên toan định phóng xe đi thì thấy Moon nhân lúc Yun không để ý, em đi ra ngoài cửa hàng tạp hóa, và móc hết trong túi ra, chừng khoảng 20000, em đặt lên mũi của một thằng bé ăn xin bị cụt tay. Y như cái lần hồi nhỏ đó, nhưng tại sao em lại phải giấu Yun, “áo gấm đi đêm” như thế để làm gì, nếu già tạo thì hấn sẽ phải để cậu ta nhìn thấy, hoặc để Yun “vô tình” tường em lằng lằng ra ngoài làm việc tốt. Đằng này, em tỏ như không hề có chuyện gì xảy ra khi cậu ta hỏi.

Con người Moon thật khó hiểu, em làm thế để hấn ghét em hay để em là một thiên thần nhỏ bé?

Trở về với hiện tại, hấn vẫn đang tìm lời giải cho hành động của em, chỉ muốn lao về nhà và hỏi vì sao em lại làm thế, rất muốn hỏi, nhưng chưa thể về được, hợp đồng đầu đã hoàn thành. Trong đầu là một mớ câu hỏi, liệu hấn là một người hạ đẳng, em có sẽ đối xử như thế, à không, hay nếu ở vị trí bây giờ, khi bị ốm đau, em chăm sóc hấn không khi mà hấn đã gây ra quá nhiều nỗi đau cho em. Hay, chỉ là sự thờ ơ, những viên thuốc được chuẩn bị bởi Devils, em chỉ mang đến để đưa uống như nghĩa vụ của bậc tôi tớ,...

22h, hợp đồng mới được hoàn tất, Ken vội vã phi thẳng xe về nhà, không may mắn đến những dự tính của lũ người Devils sẽ cho hấn một đêm trường với một cô kiều nữ nào đó là mà họ chọn làm vợ cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tôi Yêu Em!

Moon thức dậy sau một đêm trường chừng như thức trắng, dù ám ảnh bởi những lời dọa nạt ghê sợ nhưng lạ thay, em lại ngủ ngon vô cùng. Xoay người sang bên trái, sắp lại ngủ trên giường em rồi. Ai cho sắp cái quyền đó chứ? Tự thế Sếp ngủ quay về phía em, rất gần, chỉ cần mở mắt là sẽ chạm vào mắt em. Sếp ngủ say quá, ... không nhớ đánh thức. Mà Sếp cũng “lười” đến nỗi không mang chăn từ giường bên, nên phải ghì chặt đôi tay vào khuỷu. Ngồi dậy, Em lấy chăn của mình đắp lên người Sếp rồi ra khỏi giường luôn. Nhìn vào số chỉ điều hòa, nhiệt độ đủ để cho người nằm trong chăn ấm áp, nhưng hơi lạnh đối với người nằm không. Sếp duy trì nhiệt độ phòng thế này là vì em sao? Tự nhiên em đặt một câu hỏi rồi quay lại chỗ Sếp. Nhẹ nâng đầu Sếp lên để chen cái gối duy nhất trên giường, em cảm nhận được tung hơi thở đều đều. Người Sếp rất ấm, chỉ cần chạm nhẹ thôi đã có cảm giác gì đó rất ... cuốn hút. Em ngồi ngay bên cạnh, vô tình để bàn tay đặt trên đôi môi Sếp.

Bụng em đói meo, vậy là em quyết định ra khỏi phòng và chuẩn bị bữa sáng. Vừa nấu, em vừa nghĩ về con người kia. Đó là tất cả của Devils, từ nhỏ, em đã nhận thức phải cống hiến hết mình cho Devils, cho những người lãnh đạo trụ cột, vì thế dù không hề biết họ là ai, họ muốn gì, họ có làm gì mình chăng nữa, vẫn phải một lòng trung thành. Xét về cấp bậc, Ken hơn hấn những đám người hôm qua em đã gặp, việc phải tuân theo Ken là lẽ đương nhiên, nhưng... có khi nào làm theo lệnh những người đó là đúng. Em có tư cách gì để làm “vợ” của Đại Bàng Trắng?

Moon cố tình đánh rơi cái rổ vo gạo, chỉ cần làm những gì thật vụng về như thế Sếp sẽ ghét bỏ và đuổi em đi. Xa rời Sếp, là con đường tốt nhất để phát triển Devils. Thật sự, dạo này, em đã không còn suy nghĩ Sếp ghét em rồi!

Tiếng động mạnh làm Ken hoảng tỉnh, bật dậy nhìn thẳng vào bếp, bắt gặp cái sợ hãi của Moon, không quan tâm và ngủ tiếp.

Sao Sếp không làm gì em cả, em nghĩ rằng Sếp sẽ ra ngoài và mắng cơ, nhưng Sếp cho qua. Em cặm cụi thu dọn số gạo rơi vãi. Đói quá, mắt hoa cả lên, chẳng còn chút sức lực nào, rồi em ngục xuống như một kẻ bất cần.

Một tiếng sau Ken mới ra khỏi giường, hấn thấy lạ vì tấm chăn đắp trên mình, đêm qua hấn đâu có dùng chăn. Bước ra ngoài, nhìn em kia, trông mà tội, ngủ bệt, lưng dựa vào thành tủ bếp, tay vẫn còn cầm cái rổ, và miệng há to, đáng yêu vô cùng. Nhìn em, hấn cười tươi sán khoái, như chẳng còn nhớ mình đã quyết tâm điều gì ngày hôm qua. Moon bắt giấc chợt tỉnh, đứng dậy, vội vàng lấy gạo mới để vo.

- Thôi khỏi!- Hấn lên tiếng và bước vào nhà tắm. Moon biết mình đã làm sai ý Sếp, tự nhiên em thấy mình ngu ngốc, giờ nên bới việc ra mà làm, hy vọng Sếp bớt giận. Tối qua đã quên chuẩn bị trang phục cho Sếp, em qua phòng bên lấy một bộ trang phục đã được thiết kế sẵn đem treo trên giá. Ken bước ra, hấn nhìn vào bộ trang phục đó, hôm nay hấn không đi làm, một chiếc áo phông dài tay và cổ áo xẻ rất sâu, màu đen, thêm một hàng cúc tối màu bên vai trái, và quần bò nam tính. Rõ ràng không phải em tự chọn rồi, hôm trước đã bảo như thế rồi mà,... có lẽ em không hề để tâm đến những gì hấn nói.

Không cần nhìn, Ken chấp nhận.

Đáng người chuẩn, chiếc áo cổ tình khoe ra những vẻ đẹp đàn ông từ hấn, cơ ngực rắn chắc, khuôn vai nở nang đầy mẽ hoặc, hấn đang nhìn em và em cũng đang nhìn hấn. suýt nữa thì mất đi vẻ lạnh lùng vốn có, hấn gần như không nhận được cười trước bộ dạng của em. Muốn có được em, hấn phải hoàn hảo trong mọi bộ trang phục, mà chưa chắc đã có được, còn em đây, chẳng cần cái gì mà giam cầm cả con người hấn. Moon đang nhai một chút thức ăn, có lẽ là thức ăn dư thừa từ sáng hôm trước, em nhét cả thìa thức ăn to ụnh vào cái miệng, khiến nó phúng phịch. Nhìn thấy hấn, em ngừng lại ngay, không nhai tiếp nữa, thông thường sẽ phải nhả hết ra khi nhìn thấy sự quyến rũ chết người của hấn chứ, nhưng đằng này, em tiếc rẻ số thức ăn ấy và quay đi... nhai tiếp. Đúng là Moon có khác, chắc em đói không chịu được nữa.

- Thay đồ đi!- Ken định bụng sẽ đưa em ra ngoài.

Thoáng có chút hoang mang, thứ nhất, giống như hồi bé, lần nào cho em ra ngoài là lần ấy động chạm đến danh dự em, thứ hai, em sợ bọn người Devils nhìn thấy... nhưng đã là lệnh của đáng tối cao thì phải thi hành, đầu sao một khi còn ở bên cạnh Sếp, em hoàn toàn có thể phớt lờ những ý định của bọn Devils. Suy nghĩ em thay đổi nhanh thật, mới trước lo sợ bị đám người ấy hành hung, còn giờ trái lại, hay là em đã có Sếp bảo vệ rồi.

Moon tiến tới phòng thay đồ, trang phục của Ken và em để chung một phòng, nhưng của hấn chiếm tới 5/6, em chỉ có một phần trong góc. Em lựa đồ, Ken biết em đang khó chọn, thấy em chạm vào chiếc áo sơ mi màu đen rồi lại thôi, chắc là sợ trùng màu với hấn, còn chiếc áo màu trắng thì lại lo phản tông. Moon lưỡng lự:

- Em... bị nhức đầu, ở nhà được chứ ạ?- bình thường, không bao giờ dám trái lệnh, nhưng hôm nay lại khác. Ken không nói gì, điều đó khiến Moon phải lấy tạm một chiếc áo để đi, áo sơ mi màu lục thẫm và quần âu lịch sự, sơ vin cẩn thận. Biết ngay mà, chẳng hợp gu tạo nào, nhìn em như đi làm việc vậy, còn hấn thì y như đi quán bar. Ken thờ dài, thôi vậy, thế này có khi lại cân tuổi, chứ mọi lần nhìn em trẻ con lắm, không hợp với “vợ” hấn tạo nào. Không sao, dù gì chiếc áo của em đích thân hấn đã yêu cầu thợ may hàng đầu đất nước thiết kế.

- Chiếc dây chuyền đâu rồi?- Ken hỏi một cách nhẹ nhàng

- Dạ! Em cất nó...- Moon đi lấy và đeo lên cổ.

- Sợ ai giật mất à?

- Không, em sợ mình làm rơi!- Moon đáp ứng.

- Nó ở trên cổ thì sẽ mãi ở trên cổ!- Đúng mà, em là “vợ” hấn thì sẽ mãi là thế.

- Vâng!- Ngoài câu này ra thì chẳng còn từ nào thích hợp hơn.

Moon rất thích vì sợi dây rất đẹp, một chữ K gắn vô số hạt kim cương, con gái thì ai chẳng thích đeo đồ trang sức, và cũng vì sự chân thành của người tặng.

- Lần sau muốn ra ngoài thì đi lối này!- Ken để Moon theo sau, hấn không muốn lấy đi tự do của em.

Moon không nói gì. Được đi sau một người cao lớn cho em một cảm giác an tâm như thế, giống bão có ập tới cũng không làm em chùn chân bước. Ra tới xe, Ken mở cửa cho em, hấn định sẽ ngồi cùng em ở hàng ghế dưới, nhưng vì hiểu em lo sợ ai trông thấy, nên thôi không cần tài xế riêng. Hấn chắc chắn, sự sợ hãi của em là có nguyên do từ mấy lão già rảnh việc ở Devils.

Ngồi trong xe, em chỉ im lặng, mà hấn cũng chẳng biết nói gì, đã bao giờ hấn phải gọi chuyện để nói cho người khác đâu. Mặt khác, tương giao giữa em và hấn là tập rỗng. Ken lái xe qua cửa hàng bán bánh kem ngày nào, giờ đã thành một trung tâm mua sắm, còn bên kia đường, quán bánh mì nho nhỏ nay đã là một cửa hàng bánh mì to lớn. Thời gian đã thay đổi con đường này, cũng thay đổi con người hấn, nhưng lại chẳng thể sai khiến em. Ken cho xe quay vòng, rồi dừng lại trước quán Victoria. Dừng xe, mở cửa cho em, đặt tay lên eo em và bước vào, hấn vui vì được chấp thuận.

Với tác phong rất tự tin, khoáng đạt và đôi chút phong lưu, Ken nhận lấy vô số ánh mắt của các thực khách trong quán, cái áo nửa kín nửa hở khiêu khích mọi ánh nhìn, tuy vậy hấn chỉ nhìn thẳng, và tay vẫn đang “giữ khư khư” cô gái bên cạnh. Chọn một chiếc bàn nhìn hướng ra bên ngoài ở tầng một, Ken lịch sự kéo ghế cho em. Phục vụ đưa thực đơn tới, nhưng hấn không để em chọn, vì em ngốc lắm, chẳng biết ăn để bồi bổ sức khỏe đâu. Bữa sáng là bữa quan trọng nhất, hấn gọi rất nhiều, hấn biết thừa tính của cô nhóc ham ăn này, chỉ vì ngại người khác nên mới tỏ vẻ ăn vài ba thìa, chứ nhìn bộ dạng lúc này ở nhà của em, giống với họ hàng của lão chủ lắm chứ bộ. Ken mỉm cười khi nhìn em, sao em lại dễ thương như thế chứ. Càng ngắm kỹ em, Ken càng phá đi ranh giới và luật lệ của bản thân. Mắt hấn bị cuốn vào từng đường nét hoang dại kia, làm mờ đi khung gian xung quanh, con tim hấn đúng là đã bị thiêu cháy bởi ngọn lửa trước mắt. Em không có lỗi ra trong tim hấn, ngay cả lúc nhắm mắt hình ảnh về em đã chờ chực dán vào tâm trí, dù khi ấy có đang rơi vào trạng thái nào chẳng nữa, say xin, bộn bề với công việc hay đang ở bên cạnh bất kì ai. Dù đã có nhiều thay đổi nhưng suy cho cùng chính hấn lại tự lỗi mình vào một mê cung mà đi mãi cũng không thoát nổi cái vạch xuất phát. Thời gian qua đi chỉ càng làm cho hấn có thêm những “bằng chứng” đẩy em vào sâu hơn từng huyết mạch nơi con tim.

Người phục vụ mang đồ ăn tới và chúc ngon miệng. Ken muốn em phải là người dùng bữa trước, hấn chủ động gấp thức ăn cho em. Moon vâng theo hành động đó, em rất muốn được người khác gấp thức ăn cho, chỉ cần em vừa nuốt, Ken đã tiếp tục gấp những món ngon đặt vào bát của em. Mỗi tội, Sếp cứ nhìn em mãi, làm em ngượng.

- Tại sao hồi đó lại cho đi chiếc bánh mì?- Ken dùng chất giọng trầm ấm.

- Dạ!- Moon ngừng lại, chưa hiểu ý Sếp.

- Cách đây 7 năm.

- ...- Moon vẫn chưa nhớ ra. Hấn dừng không hỏi nữa.
- Vì ông ấy bị đói!- Moon nghĩ một lúc rồi cũng nhớ lại.
- Cô cũng đói!- Hấn vẫn chưa thể thay cái từ “cô” bằng “em”.
- ... nhưng ông ấy... chắc là luôn đói.
- Ta không thích nghe lí do đói!- Ken đẩy người vào sâu hơn, chống tay tỳ lên mặt bàn.
- ... em nghĩ ông ấy sẽ cảm ơn!
- Nhưng ông ta đã không!- Ken khẳng định.
- Vâng!
- Còn cho ông ta cái áo?
- Ông ấy ...rét lắm!- Moon cũng đang hồi tưởng lại cái đợt lạnh năm đó.

- Thừa nhiều thứ nhỉ?- Ken không còn dùng cái giọng nghiêm nghị ngày nào, cả ngày hôm nay hấn sẽ chỉ nói nhẹ nhàng với em. Trong vô số ngăn kéo nơi con tim, em liệu có để chứa một chút nào cho hấn, ý câu nói hấn là vậy.

Hấn thấy tự ti quá. Vì sao ư? Vì chưa từng có người con gái nào tiếp xúc với hấn, được đối xử tử tế mà không xiêu lòng. Còn em, nói thể nào nhỉ, như thể con tim em miễn dịch trước con virus của hấn rồi, Ken thờ dài, nhưng phải tin vào sự kháng thuốc của Virus chứ.

- ... Vì em thấy ở mình có gì đó giống với ông ấy!- Đây mới thực sự là câu trả lời. Em nhìn vào mắt Ken, hoàn toàn không hề nghĩ hấn là cấp trên của mình nữa rồi. Những gì em đã nói, chính là lời muốn bộc bạch bấy lâu nay. Em không quan tâm Sếp rồi sẽ nghĩ gì, nhưng em muốn ai đó phải hiểu nỗi khổ mà em đã từng trải.

Ken rung mình vì câu nói đó. Hấn thấy sợ chính bản thân. Em vừa đã nói về cái điểm “giống”, giống nhau giữa hai con người, một lão điên rách rưới bán thiu và một bé con mồ côi. Thôi đúng rồi, em đã từng giống thử người vất vả đi đó, vì hấn bắt em phải như thế. Nếu như em không nói ra, có lẽ hấn sẽ chẳng bao giờ hiểu. Ánh mắt em không còn sự trong sáng của một đứa trẻ con nữa, sao giờ này hấn vẫn chưa thể nhận ra, đôi mắt đã mờ đục vì bao nhiêu nỗi đau chỉ mình em cam chịu. Hấn tưởng mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấy, là thấy sự ngây ngô và ngờ nghệch của một đứa bé hạ đẳng, nhưng đâu phải, ở đó không có chỗ cho những thứ âm áp huyền ảo như những đứa trẻ khác. Sự so sánh khiến hấn phải giật mình, từng này tuổi rồi mà đôi mắt hấn chưa từng trải bằng đôi mắt em khi mới vài tuổi đầu. Em đau lắm phải không, cái lần ấy, và biết bao nhiêu những lần đau khác nữa, hấn đã hạ nhục em để đòi lấy sự thỏa mãn cho riêng mình. Tưởng chừng vì em sợ hấn, khiếp sợ trước những thứ mà hấn đã gây ra, mà thu mình vào một góc, nhưng phải đâu, em làm vậy chỉ vì chấp nhận làm đồ chơi rẻ rúng cho hấn, em không làm thì sẽ có một đứa trẻ khác phải chịu, nên em đành cắn răng cho qua ngày.

Thế thì sao mà hấn đi vào tim em được chứ? Ken cười chua xót, hấn tránh ánh mắt của em, không đủ tiêu chuẩn để bắt gặp ánh mắt thiên thần ấy.

- “TỪ GIỜ, ANH HỨA SẼ CHỈ LÀM EM CƯỜI THÔI!”- Thậm chí cái quyền phát ngôn ra câu nói này cũng không thể. Tòa án trong lương tâm hấn chưa cho phép đủ quyền lực để thoát ra được những từ ngữ ấy. Sợ, sợ sẽ thất hứa.

Ken không dùng bữa, và em cũng không dùng gì thêm cả. Em vẫn nhìn hấn còn hấn chỉ cúi mặt, ngược lại hoàn toàn rồi. Sau đó hấn thanh toán và cả hai cùng bước ra. Có những câu nói làm người khác trở nên tội lỗi, nhưng cũng phải nói, để họ hiểu mà đừng làm thế nữa.

Để thay đổi tâm trạng, Ken đưa em tới lễ hội hoa, một lễ hội thường niên được tổ chức hai năm một lần ở ngoại ô thành phố. Mong rằng khi nhìn thấy những đóa hoa sẽ khiến em hạnh phúc và có thêm những niềm tin ở ngày mai. Xuống xe, Ken không để tay mình ôm em, chỉ sóng bước cùng.

Tháng năm là mùa của hoa phượng, từng chùm phượng vĩ đỏ thắm ẩn hiện giữa những tán lá xanh mơn mơn mang đến một sức sống diệu kì. Phượng là loại cây trồng lâu năm, bám rễ sâu vào lòng đất, thân cây to có vỏ màu nâu xỉn, lốm đốm bạc, xù xì và mang nhiều vết nứt ngang. Cành cây vươn cao có thể chạm tới những nhà ba tầng, mỗi khi gió vi vu thổi là cánh phượng rơi la đà xuống sân. Người ta đặt tên phượng bởi lá phượng giống như lá me, mỏng và mọc song song hai bên cuống trông xa như đuôi con chim phượng. Moon đi chậm chậm qua từng cây phượng vĩ, em thích ẩn mình dưới bóng râm mát rượi, tĩnh lặng trong giây phút này. Xa xa, người ta thường thức những khóm hoa phong lan, cắm tú cầu hay trà mi,... ở đó đông đúc lắm, nhưng em thích ở đây hơn. Những thú hoa xa xỉ không hợp với em, em chỉ thích những loài cây cỏ, vô tình mọc ven đường, rồi lớn lên theo năm tháng mưa gió dãi dầu, đem đến cảm giác yên bình cho mỗi con người đứng dưới. Moon đưa tay lên và đỡ lấy một cánh phượng, khuôn mặt em mang một nỗi buồn man mác. Cánh hoa phượng nhỏ bé rơi chạm tới tay em, mềm mại, rồi em rút tay ngay lại, khóe mắt đã cay cay. Ken nhìn em không nói gì, phần nào hiểu được tâm trạng em lúc này.

Cánh hoa phượng màu đỏ, rơi theo làn gió cuốn những giọt lệ vô tình của em. Phượng rơi cũng chính là thời khắc chia tay, một cái cảm giác hụt hẫng khi phải xa những người yêu quý. Em đang hình dung những giọt máu rơi trên cao kia từ mẹ, cây phượng vươn mình che chở cho em, rồi cứ thế, những cánh hoa đỏ tươi từ từ đỏ xuống, phủ kín mặt đất em đang đứng đây. Đột nhiên em lạnh quá, em nhớ mẹ vô cùng, dù không thể nhớ nổi khuôn mặt mẹ thế nào, giọng nói cũng không thể hình dung, nhưng sao em trống vắng quá, kể như ngày ấy mẹ cho em theo cùng...

Đôi môi em khẽ run lên, một màu đỏ giống như cánh phượng, em để nhòe đi tất cả không gian này, em đứng vững nhưng tâm hồn ngục ngã. Ken chỉ là đang ngắm nhìn em, hấn không làm gì hơn cả. Đầu phải muốn ôm em là làm được, đầu em có để yên thì tim em cũng đã trống rỗng. Hấn mong muốn

được đặt đôi bàn tay lên bờ vai nhỏ bé ấy.

Những cánh hoa tiếp tục buông trên mái tóc, kèm theo những giọt sương mai trong suốt, làn gió thổi mạnh làm đứt dây nịt tóc khiến mái tóc em được buộc gọn gàng nay tung bay. Chưa bao giờ Ken thấy em đẹp tới thế, ngay cả trong buổi tiệc đêm hôm trước, được khoác lên mình lụa là vàng ngọc em cũng không thể đẹp như lúc này. Trông em hoàn hảo như một thiên sứ, lọn tóc dài thổi bay sóng sánh hòa cùng những giọt lệ pha lê lấp lánh. Giữa biết bao nhiêu người đang ở đây, em chỉ là một trong số đó, nhưng em khác họ bởi nỗi đau em phải chịu là tột cùng, những giọt nước mắt là ngàn vết thương đang rỉ máu, còn từng hơi thở ngọt ngào chẳng khác ngục tù không bao giờ được giải thoát. Nhưng thứ em có hơn họ chẳng là gì, thế mà họ cứ nhìn mà xía xói, về người đàn ông rất đẹp đứng bên cạnh em ư? Vì em không xứng để đứng cạnh người đó, em không sang trọng như thế, và không phù hợp với hắn về tất cả.

Một chiếc lá nhỏ bé rơi trên tóc em, phút chốc cái cảm giác nghĩ rằng tim em trống rỗng tan biến, Ken kiếm tìm những mảnh ghép để mang em lại gần mình hơn. Rồi gỡ chiếc lá non đó trên mái tóc em, nhẹ nhàng từng ngón tay, luồn vào sâu hơn, cho tới khi đầu em ngã hẳn vào tay hắn, bất ngờ đặt một nụ hôn vào đôi môi đỏ mọng của em. Một cảm giác ngọt ngào, Ken để con tim mạch báo, từng nhịp đập dồn dập như đang muốn nổ tung cả lồng ngực, hắn đẩy em lại gần mình hơn, trao cho em hơn cả một nụ hôn, sự thăng hoa mang cái tên tình yêu rực cháy nơi đầu môi. Vị ngọt đôi môi em khiến hắn càng muốn chiếm hữu, những ngón tay hắn ghì chặt hơn, đầu lưỡi mon chón lăn môi em, cứ thế, chẳng quan tâm tới những ai đang nhìn, Ken nhắm đôi mắt và càng tập trung hơn. Hôn em, vừa thỏa mãn ngọn lửa tình yêu rực cháy, vừa để khóa trái lời hứa sẽ mãi bảo vệ em của mình. Em phải là của hắn và hắn sẽ có quyền được bảo vệ em.

Moon không biết tại sao em lại để cho Ken găm nhắm đôi môi mình, em đáp lại chỉ biết nhắm chặt mắt và giữ tay ở đúng trái tim hắn, em cũng cảm thấy từng nhịp trống trong lồng ngực mình, có gì đó chung hòa với trái tim kia. Tâm trạng lúc này là gì đây?, khác lạ, hoàn toàn không giống với những tình cảm em đã dành cho ai khác, chợt nhận ra một tình cảm đặc biệt với con người kia.

Ken chỉ dừng lại cho tới khi mặt chất nơi đầu lưỡi, khi mà đôi tay em siết chặt lấy áo hắn. Hắn đã làm em đau ư, máu bắt đầu rỉ ra trên làn môi, em mím môi để kìm lại. Nhưng vẫn chưa dừng lại, Ken tiếp tục thở mạnh vào em và lia qua vết thương trên môi em, sâu dần, rồi dùng hắn bằng một cái chạm má nhẹ nhàng.

- Em là của Anh!- Ken hôn nhẹ lên trán em. Lần đầu tiên hắn có thể phát ngôn ra những từ ngữ đượm sắc màu tình yêu.

Moon không nói gì, nhìn vào đôi môi thanh tú ấy, em không đủ khả năng phản kháng câu nói của hắn. Lần đầu tiên em được nghe một câu nói yêu thương tới như vậy. Chưa một ai dành cho em sự chân thành tới như thế, em thả lỏng ngón tay mình, nhưng vẫn đề nguyên tư thế, nín lại đôi chút cái cảm giác ấm áp vừa qua.

Hay là em đồng ý, Moon ngược lên cao, từng lá phượng rơi, cả hoa phượng cũng đi theo xuống, đâu phải là sự chia ly, chỉ là có một hạnh phúc đang nhen nhóm trong tầm tay.

Ken nhìn em, nở một nụ cười, duy chỉ nở nụ cười ấy với người con gái này.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lợi Dụng!

Mes thờ dài rồi ném chiếc điện thoại xuống sàn, anh quyết định sẽ đi gặp cô em gái mình.

Moon đứng chờ anh từ rất lâu, em đến trước hắn một giờ đồng hồ, chưa kể trước đó đã chuẩn bị hàng giờ.

- Này!- Mes tiến tới từ phía sau, anh ra hiệu để Moon quay lại.

- An...!- Không chắc là anh có muốn nghe từ “Anh” này không, Moon lưỡng lự trong giây lát rồi chỉ thoát ra được một câu lí nhí ở cổ họng- Dạ!

- Lại đây!- Mes không thích đứng nói, anh ngồi vào chiếc ghế đá và chỉ cho em ngồi ghế đối diện.

- Dạ!- Moon thực sự rất vui khi mà anh cho em gặp mặt. - Anh Wine đã bảo anh ạ?- Em nghĩ là Wine đã phân tích cho Mes hiểu tình cảm của mình này dành cho anh.

- Chẳng liên quan gì tới nó cả!- Mes vẫn tỏ ra thờ ơ.

Thoáng chút thất vọng lộ rõ trên khuôn mặt em, đôi mắt anh đáng sợ quá, không giống với những gì em đã mừng tượng. Em đến đây để hy vọng được anh tiếp nhận, khi nhận được tin nhắn từ anh, em vui sướng khôn siết chừng nào, mà sao giờ trông anh lạnh lùng y như cái ngày gặp em hôm ấy. Suốt 17 năm qua, đây mới chỉ là lần thứ hai em được trực tiếp đứng nói chuyện với anh.

- Dạ, vâng!- Em cúi ngằm và kìm nén những dòng cảm xúc.

- Nói luôn vấn đề chính, hôm nay tôi đến đây gặp cô, với tư cách là trợ thủ đắc lực của Sếp lớn...- Mes ngập ngừng một chút.
- Anh cứ nói đi ạ!- Moon chỉ cần được nghe thấy giọng anh là mãn nguyện lắm rồi.
- QUAN HỆ GIỮA CÔ VÀ SẾP LỚN LÀ GÌ?- Mes nói lớn, dù sao ở đây cũng chỉ có hai người, mặt khác lại không có bất kì thiết bị nghe lén nào.
- Là nhân viên và ông chủ.- Moon bắt đầu hiểu vấn đề.
- Chỉ thế thôi sao? - Mes không tin.
- Dạ! ...- Moon trừng mắt xuống- Anh nghĩ quan hệ đó là thế nào?- Mes là anh trai em, em không muốn giấu anh bất kì điều gì.
- ...- Mes không tin là Moon dám nói với anh những lời đó, em nói vậy chẳng khác nào thừa nhận những gì diễn ra ở đêm tiệc của Sếp.
- ...- Moon cũng chỉ đáp lại sự im lặng của anh bằng một cái thở dài. Em chờ đợi người anh sẽ phản đối điều đó.
- Dừng lại đi!- Mes khuyên em chân thành, nhưng thái độ anh tỏ ra trái với những gì trong tim anh đang nghĩ. Chính cuộc hẹn ngày hôm nay là do bọn người Devils dàn xếp, họ muốn dùng anh để “sai bảo” em từ bỏ cái tham vọng vốn không thuộc về những con người yếu đuối. Nhưng phần chính à anh lo cho tương lai cuộc đời em.
- Tại sao phải dừng lại?- Moon đáp lời anh ngay sau đó.
- Nghe tôi đi- Mes nhắm mắt lại, rồi mở ra- Đừng chạm vào Sếp!- Mes lo cho em mình giống phải như một trong số những bông hoa nở trong cả một khu vườn rộng lớn của Sếp, có lúc được chăm sóc thì căng tràn sức sống, khi đã qua giai đoạn ấy thì héo khô mà không bao giờ được chăm tưới nữa.
- Sao lại khuyên em thế?- Moon vui vì anh đã quan tâm đến mình.
- Vì tôi là người của Devils, tôi mong muốn Devils phát triển hơn nữa, mà cô chính là một cái đinh gì cần phải loại bỏ- Mes dùng những từ ngữ đầy nghiêng mục đích để em từ bỏ khỏi cái xã hội ngầm này.
- Em không phải là người của Devils sao?- Moon lí nhí, anh lại càng đẩy em xuống vực thẳm, “Vì ta là người của Devils”, câu nói như phi báng mẹ, em không tin là anh lại thay đổi đến thế, không giống với những tưởng tượng của em về người anh trai.
- Im đi! Cô... đừng làm cho Devils- Mes không nhìn em, cuối cùng thì anh không thắng nổi trái tim mình, anh không nỡ để người em bé bỏng của mình rơi lệ.
- Nói cho em nghe đi anh! Anh ghét em lắm à? Hay anh sợ Ken sẽ làm gì em?- Moon chưa khóc, em chỉ ghen ngào trong tiếng nấc. Em đã đoán ra rồi, anh như những lũ người Devils đó, muốn em biến mất khỏi Ken đây mà.
- Cô sao vậy? Tôi... tôi ghét nhất là nhìn thấy nước mắt, cầm ngay đi!- Rõ là anh sợ sẽ mềm lòng mà không thể đuổi em đi.
- Em đâu có khóc, nói đi anh, cho em biết, anh làm như thế là vì cái lòng trung thành của mình với Devils hay vì lo lắng cho em? Anh ơi, nếu em là vợ của Ken, sẽ không còn bị lo sợ về cái từ “gián điệp” đâu, em sẽ có quyền hành, và anh em mình sẽ được nhận nhau- Moon đơn giản chỉ nghĩ, vì Mes lo sẽ bị thanh trừ nên mới không dám nhận em, giờ nếu em trở thành “quý bà” sẽ chẳng còn ai ngăn cản được việc em tìm về gia đình mình, và cả cha cũng sẽ phải chấp nhận em.
- Đừng nói như thế!- Mes ghìm giọng- Đây không phải là vấn đề, mà vì... thôi đọc rồi, coi như tôi nhận cô, nhưng cô hãy tránh xa Sếp ra, và đừng gọi Sếp bằng cái tên thân mật đó. Cả tôi và cô, không bao giờ có đủ khả năng để vươn xa, nên đừng mơ tưởng sẽ là phu nhân của Devils. Tôi không mong cô phải là nhân viên của Devils, tôi chỉ muốn em tôi một cô gái bình thường thôi.- Mes không thích lòng vòng, anh thừa nhận em, và mong em rời xa nơi đây.
- Không! Anh nhận em mà không thể gọi em một tiếng là “em” được à? Sao Wine đối với em tốt thế, mà anh lại không coi em là gì, phải chăng cuộc gặp mặt hôm nay, mục đích chính của anh là bảo em “cút” khỏi Ken. - Em đã trông mong Mes nhận mình đến thế, rồi khi nghe những lời lẽ rất ép buộc đó, anh chỉ là miễn cưỡng chấp nhận em thôi. Thứ em cần không phải là cái lớp vỏ bọc, em muốn anh coi em nhe Wine kia.
- ...
- Em cóc cần, em cần gì cái con người đấy, em cần cái tước vị ấy sao? Anh cho rằng em vì ham tiền bạc mà đồng ý theo Ken ư? Anh sai rồi! Rốt cục những việc mà em làm, anh có biết là chỉ vì em đợi chờ anh sẽ không còn coi em như một đồng rác- Moon bắt đầu rơi vào trạng thái khủng hoảng.
- Moon à!- Mes ôm luôn em vào lòng, anh biết em không như những người con gái khác, đến với Sếp chỉ là hư danh, còn em, anh chỉ lo là em sẽ bị cái con Đại Bàng Trắng ấy làm hại thôi. Cả lũ người Devils nữa, anh sợ mình anh không thể bảo vệ cho em được.
- Buông ra! Tôi không cần anh! Tôi sẽ mách Ken, tôi sẽ báo hấn trừng phạt bọn người đã đe dọa tôi đấy, rồi tôi sẽ ngồi lên cái ghế quyền lực, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy tôi là ai!- Moon cắn mạnh khuỷu tay anh, em đang cấu giận đến tột cùng rồi đấy!- Sao cơ? Ken là cái thá gì mà ai cũng phải nghe hấn!?! Tôi tưởng chỉ có lũ Devils là thế, anh cũng chỉ vì tham vọng tiến thân mà vứt bỏ tôi đi, được lắm, thế thì hãy xem tôi bắt chước các người đây này!- Moon vùng vằng người và chạy đi theo tiếng khóc.

- Nghe anh nói đã...- Mes giữ lấy cánh tay em, bàn tay anh bóp ghệt không cho em cử động.
- Tôi không muốn nghe, tôi không thiết gì hết, buông tôi ra- Moon giãy giụa và lắc đầu để không còn nghe thấy anh nói gì hết.
- BUÔNG RA!- Một giọng nói từ đằng xa cất lên, người đó đã nghe được toàn bộ câu chuyện giữa cả hai. Mes và Moon cùng lúc quay lại, cả hai đều nhận ra chất giọng quen quen đó là của ai!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Gián Điệp

- BUÔNG NÓ RA- Người đàn ông tiến lại gần.

Mes không nghe theo người đó, vì anh đã làm theo quá nhiều lần rồi, lần này thì sẽ không. Mes vẫn để tay giữ chặt lấy em, còn em thì chỉ trăn trăn nhìn người đàn ông lớn tuổi đó. Chính xác thì cộng tuổi của anh trai và em bằng đúng tuổi người cha này.

- Để nó muốn làm gì thì làm! Chẳng liên quan gì đến cha con ta!- Ông không nhìn em mà chỉ nhìn vào người con trai mình.

Em gần như chết lặng trong cái câu nói đó, để mặc em và không liên quan đến “hai cha con họ”, em dù gì cũng là máu mủ của Mes.

- Làm sao biết ...con không phải là con ...cha!?- Em rụt rè khi dám nói ra cái từ “con”. Không đợi chờ được gì từ Mes, em nghĩ vậy, nên đã thẳng thắn hỏi luôn. Những vết thương trong lòng, lâu lắm rồi và lớn lên từng ngày giờ cần phải được phẫu thuật, chứ không chỉ băng bó qua ngày.

- Xem đi!- Ông ném ra chỗ Moon một cái túi trong, và có hai sợi tóc. Mes đỡ lấy cho em, anh cũng đang khổ tâm về chuyện này.

- ...- Moon nhìn vào tờ giấy xét nghiệm đã được tiến hành cách đây gần 18 năm. Hai mẫu tóc cho kết quả mẫu gen khác nhau hoàn toàn, một sợi tóc màu đen mỏng tơ giống của trẻ con và một sợi tóc màu nâu đen, là của “cha”.

- Nếu dám “chơi” với Sếp thì cứ để nó muốn, Mes, con bỏ nó ra!- Chất giọng này đúng là không có tình người.

Moon tự động đẩy Mes ra. Em cầm chặt cái bằng chứng “tội lỗi” rồi chạy một mạch ra khỏi khu nhà trống. Em vừa chạy và nước mắt cứ thế tuôn bay, em biết sẽ chẳng có ai giữ em lại...

- Mo...- Mes không cam để em phải bị thế, dù sao anh là người thân duy nhất của em.

- Dừng lại!- Ông Bull cản đường, ông để kệ người con gái nhỏ bé đó.

- Cha bỏ ra!- Mes định chạy tới thì ông cũng đóng sập cửa luôn, ngăn cách tình máu mủ của anh.

- Nó là đồ phản bội!- Ông nói trong sự chua xót.

- Ai phản bội ai con không quan tâm, nhưng Moon là em con, con có quyền nhận em! Cha mở cửa ra!- Mes không thể làm gì hơn khi mà người cha đã mã hóa cửa theo mặt khẩu riêng.

- Ta không cho phép điều đó, ta không có người con nào tên là Moon.

- Cha không có nhưng con có, để con đi tìm em, em không thể để Đại Bàng Trắng làm hại được.

- Con nhóc đó đủ sức quyến rũ được Sếp sao?

- Cha dừng lại đi. Con không cho phép cha nói em con như thế, em không phải con cha nên cha nói vậy, chứ nếu là Wine thì cha có thể không? Cha cũng đã phản bội mẹ đó thấy, bằng chứng chẳng phải Wine cũng chỉ là một đứa con hoang.

- Bốp!- Ông tát người con trưởng của mình không thương tiếc.

- Cha có quyền gì mà tát chứ, không phải sao, suốt 17 năm qua, cha chỉ cho tôi biết về người mẹ phản bội và đứa em gái với cái lối suy nghĩ tiêu cực, còn cha để cho tôi sống và bao bọc đứa con của cha. Sao cha không nghĩ đến chuyện mình mới là người phản bội trước, Wine được sinh ra hơn Moon những 3 năm kia. Cha nghĩ sao mà bỏ rơi người vợ hợp pháp của mình, bắt con trai không được gặp mẹ và em. Cha có bao giờ quan tâm đến suy nghĩ của tôi không? Tôi luôn cố gắng làm việc chỉ để thỏa mãn những tham vọng của cha, đổi lại sao không thể cho tôi được nhận em tôi chứ?

- Câm ngay!

- Không, tôi đã coi Wine như một đứa em cùng mẹ sinh ra, vậy sao không được làm thế với Moon. Nó chỉ là một cô gái còn thiếu quá nhiều tình thương, sao lại thế, sao gia đình chúng ta lại phải thế?

- ...

Bull để cho người con nói hết suy nghĩ, không ngờ dù đã trưởng thành, ông vẫn không thể làm cho con tim của Mes hóa đá được. Người vợ mà ông đã từng rất yêu quý ngày nào thật quá đáng khi để cho Mes một trái tim.

*

* *

Moon không biết em đã chạy bao nhiêu cây số, đổ vơi bao nhiêu giọt mồ hôi, giờ đây đâu còn gì quan trọng nữa, thời gian chẳng phải là liều thuốc để chữa lành vết thương, nhưng vết thương đã được chữa trị đâu là có thể lành lặn, còn không gian thì có thể so sánh với khoảng cách trong tim em và người mà em cứ biết là “cha” ấy. Em không thể dừng lại, vì chỉ cần vậy, những suy nghĩ rồi bởi sẽ lấp kín đầu óc, hình ảnh của người mẹ, rồi cả người anh, sẽ làm em ngạt thở tới chết mất.

- Phích!- Moon mệt không còn sức lực nữa, đầu gối vừa chạm đất đã bật máu, rách toạc. Vết thương chẳng thấm với những nỗi đau chất chứa. Em đã làm gì sai ư? Em nói là em sẽ mách Sếp khiến cha phật lòng hay sao? Em đâu có định làm thế, chỉ là nhất thời buột ra câu nói với sự oán giận trong một mớ bông bong rắc rối. Hay cha giận vì em đã không làm được như hai người anh, không thể leo lên vị trí nào đó bằng chính sức lực của mình,... không phải đâu, vì cái “vật chứng” em đang vo trong tay đây. Là hai sợi tóc một của em và một của cha.

Moon gào lên trong niềm đau khôn siết, em cần một điểm tựa cho tất cả những gì đã diễn ra, em mệt lắm rồi, em không còn thể ngượng dậy được nữa.

- Moon! Cậu làm sao vậy?- Luci chạy tới chỗ Moon. Cô nhìn thấy hai bên đầu gối của chiếc quần Moon mặc đã rách và lấm thẫm máu tươi.

Không thấy bạn trả lời, nhưng Luci không ngại ngần đi mua bông băng và cồn sát trùng để trị thương cho em.

- Cậu ngồi lên đây để mình băng cho- Luci cũng có một núm đồng tiền giống Moon. Cô cười rất duyên và đỡ bạn ngồi lên bòn cây. Moon đâu còn sức lực nên chỉ thả lỏng người làm theo. Ai có thể cho em một liều thuốc lúc này?

- ...- Sau khi băng bó xong, Luci chỉ ngồi cạnh Moon, rất lâu mà không nói thêm câu gì, cũng không lau nước mắt cho bạn, vì cô biết càng làm thế thì Moon sẽ càng khóc thảm hơn.

- Khóc vì chuyện gia đình à?- Luci suy nghĩ kỹ trước khi lên tiếng, dù sao cô cần phải giữ khoảng cách với người nghi vấn là làm việc cho Devils này.

- ... - Moon không nói gì, lấy tay gạt nước mắt.

- Mình là trẻ mồ côi!- Luci tâm sự luôn- Cho tới tận bây giờ, mình còn không biết một chút gì về gia đình mình!

- Cậu có một gia đình đó thôi- Moon nghiêng người sang bên, em nhận thấy đây chính là chỗ cây phượng vĩ mà Sếp đã dẫn em tới.

- Không! Sao có thể coi những người không chung huyết thống là gia đình được chứ, họ, những người mà mình coi là anh trai đó, đúng là có tốt thật, nhưng hẳn nếu là ruột thịt vẫn sẽ là tốt hơn- Luci đáp lại ánh mắt Moon, cả hai đều mang một gánh nặng về mặt tình cảm không thể lấp đầy.

- ...- Moon đâu có biết nói gì hơn.

- Nhìn vào cái túi cậu đang cầm, mình có thể đoán...

- Thôi! Không nói chuyện ấy nữa, cảm ơn cậu Luci à, đã giúp mình băng vết thương.- Moon chuyển hướng, tự nhiên Moon nhìn thấy mẹ ở con người Luci.

- ... Yun... -Luci cân nhắc khi nhắc tới cái tên này, cô cũng đang lo cho người thân dù không chung dòng máu.

- Yun vẫn khỏe chứ? Lâu lắm rồi mình không gặp cậu ấy, giờ tự nhiên muốn gặp quá!- Moon nghĩ tới một người để tâm sự.

- Không!- Lẽ nào Moon không tham gia vào vụ lừa đảo đó, Luci không thấy tội ác chất chứa trong đôi mắt kia- Devils đã bắt cậu ấy đi!- Cô đánh liều.

- Devils? Họ đã bắt Yun?- Moon ngạc nhiên vì sự thật ấy, lòng trào dâng một nỗi lo âu, hẳn lũ người ác độc ấy sẽ không để cậu yên thân.

- Moon à- Luci vội bắt tay Moon và nắm chặt- Mình tin cậu không phải là người xấu, làm ơn, hãy ...- Nhưng Luci lại sợ nguy hiểm cho Moon.

- Mình...- Moon không trả lời.

Em đã thề là sẽ không đi theo con đường của mẹ rồi mà, em không thể làm gián điệp và không thể phản bội Devils.

Sợi dây truyền vẫn lóng lánh ánh sáng, Moon chạm tay và đoán... Em dám làm thế khi mà có một người đặt hoàn toàn niềm tin nơi em được chăng?

Chia tay Luci, Moon trở về Devils. Ngay cả việc đi lại đối với em cũng còn khó huống chi là giải cứu cho một người nào đó. Tiền Taxi phải nhờ Luci giả hộ, em quyết định dừng lại để đi bộ tiếp. Sự lựa chọn, việc bỏ đi Yun đang bị giam cầm, hay là sẽ giúp cậu giải thoát, chưa bao giờ em thấy dễ trả lời đến thế. Yun là người đầu tiên mang tới nụ cười cho em, giống như một chiếc ô che nắng cho người bộ hành giữa cái sa mạc khô khan, hay một tia nắng ấm áp xuyên qua những đám mây đen mịt mù, em cần có một điểm tựa. Vì có cậu ở bên em, em không còn lạc lõng giữa thế giới muôn màu, vì được ẩn dưới bờ vai cậu, em không còn sự lo âu, vì được lắng nghe mỗi khi cất tiếng hát, em đã chỉ nhận từ cậu, còn đã bao giờ giúp cậu lại gì đâu,... đây chẳng phải là cơ hội để cảm ơn con người vẽ lên sắc màu cho em..

Nhưng em nhỏ bé giữa cả tập đoàn Devils này, em có thể biết cậu ở đâu mà tìm, và kể cả biết cũng đâu thể trả lại tự do cho người con trai ấy. Em chỉ là một đứa con của một gián điệp mà đã bị hành hạ đến nỗi không thờ nổi, thì Yun- một “bình lính” chống lại Devils còn phải chịu những cực hình thế nào nữa, em thương cậu lắm. Chẳng phải hoàn cảnh giờ đây của em và cậu giống nhau, đều gói gọn trong hai chữ “cô độc”...

Hay là nhờ Wine, dù sao thì Wine nói là có vị trí tương đối cao ở Devils! Rồi em chợt rùng mình. Người anh thứ hai của em đó, rất tốt với em, nếu anh đồng ý giúp thì chẳng phải anh tiếp tay phản - động. Wine và Mes, em quên mất một điều là hai người đều làm việc cho Devils, trung thành tuyệt đối, em đã quên mất lời hứa mình phải là nhân viên của Devils, thì dù chỉ là suy nghĩ thôi thì em đã trở thành một kẻ tội đồ, em không thể phản bội, em không muốn hay vì em quá sợ, sợ phải lặp lại một vòng đời đốn đau...

Chiếc dây trên ngực em sáng lấp lánh, một màu sáng tinh khiết và thánh thiện, giống như suy nghĩ em đây, em muốn giúp Yun lắm, em muốn vượt qua cái rào cản giữa hai con người vốn xuất thân từ hai tổ chức đối lập nhau. Em muốn thế bởi em muốn cha hiểu cho mẹ, dù em chưa hề biết gì về mẹ, em muốn cha cho em một cơ hội, đây, thế nếu em cứu Yun thì làm sao còn được nữa. Đứng trước hai con đường một màu trắng và một màu đen em hẳn sẽ chọn màu trắng, nhưng em đâu phân biệt được con đường nào màu trắng. Em khó nghĩ quá!

- Bíp!- Chiếc xe đỗ còi, và dừng lại đúng chỗ em đứng. Ken đã nhận ra vết thương ở chân em, nhưng không xuống mà chỉ để cửa tự động mở.

Moon nhìn Ken, và không thể không lên xe. Lại có thêm một lí do nữa để mặc Yun. Em ngồi im và nhìn về phía hắt, ước gì không phải là Sếp, để có thể chỉ cho em một lối đi.

- Sao vậy?- Ken đã tới gặp lũ người Devils, hẳn không phải vì họ đã làm đôi mắt em rơi lệ, thế thì chỉ có Mes, lại là Mes, lúc nào cũng là Mes, hẳn chào thua khi em chỉ khóc vì anh trai. Nhưng, hẳn có quyền hỏi và quyền quan tâm.

- ... Không gì cả!- Moon nắm chặt tay, em đâu đang phải khóc vì anh, trả lời người hơn tuổi trông không, rồi em quay mặt ra ngoài.

Ken không hỏi em nữa, nếu không muốn nói thì đành vậy thôi. Không gian trôi vào tĩnh lặng.

Moon đang nghĩ tới việc cứu Yun... có thể sẽ làm Ken ghét em! Mà nếu Sếp đã ghét, thì sẽ đuổi em đi, như vậy chẳng phải sẽ đúng ý của mọi người sao, sẽ giải thoát Sếp khỏi con người chẳng có gì để tự hào là em.. Không phải sao, làm gì có chuyện em trở thành “phu nhân” của Devils được, nụ hôn của Sếp dành cho em.. chân thành, em cảm nhận được điều đó, nhưng có rất nhiều rào cản... Hay là em ra đi để Sếp chút bớt gánh nặng...

- Muốn nói gì thì nói đi!- Mỗi khi về tới nhà Ken mới lên tiếng lần nữa, hẳn đỡ em vào trong, ai có thể làm em bị thương đến thế này chứ.

- ...- Moon không nói gì, em chỉ đang chăm chú nhìn vào các ngón tay của Ken, hẳn nhấn mặt khẩu và đặt cả bàn tay qua màn hình ổ khóa cửa. Vậy là không được rồi, em làm gì có dấu vân tay của Ken để mở khóa, thế thì sẽ không thể bí mật tìm bản đồ của Devils được. Còn Ken, hẳn không bận tâm khi em nhìn thấy 8 phím kí tự hắt cài, vì hẳn đã giải dấu vân tay em rồi, chỉ là em không biết mình có cái quyền kiểm soát Devils thôi. Một khi đã để em ở đây là hẳn đã tin tưởng em tuyệt đối, mà cô gái nhỏ bé này làm sao có thể làm gì to tát được đến nỗi phải đề phòng chứ, nên hẳn luôn an tâm khi ở bên em, không có một chút nghi ngờ như bất kì ai khác.

Ken tiếp tục đỡ em vào trong, gần như hẳn ôm trọn bờ vai, nhưng vẫn muốn em được tự mình đi. Em thích cái cảm giác này lắm, ấm áp mà an bình,... nhưng em không thể vì một chút gì đó riêng tư mà đánh mất đi ý chí. Em đã quyết tâm cứu Yun rồi, đây không phải là sự phản bội lại Devils, vì em sẽ rời bỏ Sếp sau đó, coi cái việc giải thoát cho Yun chỉ là việc phụ để thực hiện một “sứ mệnh” to lớn. Em đã thông suốt, nhờ thế, em có thể giúp bạn mà thực tế không phải làm việc xấu cho Devils, dù có thể người không hiểu sẽ nghĩ em xấu xa như thế nào chẳng nữa. Em mặc kệ, vì Yun là một phần quan trọng trong cuộc sống em và vì câu nói “CHỦ ĐỘNG RỜI KHỎI TRƯỚC KHI QUÁ MUỘN!”.

Ken để em ngồi xuống ghế mềm, rồi đi lấy thuốc. Hẳn quay lại tức thì vì bất gặp ánh mắt lăm lét của em, rõ ràng em định nói gì với hẳn. Ken thờ nhẹ ngồi bên cạnh và chìa tuýp thuốc đưa cho em. Kể từ cái hôm đưa em tới lễ hội hoa ấy, em vẫn giữ khoảng cách, dù có đôi lần tình cờ thấy em trộm nhìn mình, Ken vẫn đợi chờ câu trả lời từ em.

- Mật khẩu là *****- Moon đang nói tới mã key để vào cửa, không chỉ vậy mà cả mã máy tính của Ken cũng là 8 kí tự đó.

- Ừm, dấu vân tay của em cũng hợp lệ- Cũng kể từ ngày hôm ấy Ken quyết định thay đổi cách xưng hô. Có thể Moon sẽ cần mật mã đó để tra thông tin về Mes, hẳn nghĩ, nếu không phải vì không thích can thiệp vào chuyện gia đình, hẳn đã bắt Mes phải quỳ xuống để xin lỗi em sau tất cả.

- ...- Moon dừng việc tra thuốc vào vết thương, không phải vì ngạc nhiên khi Sếp đã giải đặc điểm nhận dạng của em để tự do trong Devils, mà hơn cả là vì cách nói đầy âu yếm. Em không quen được đối xử tốt nên chỉ cần ai đó ân cần đôi chút đã khiến em hạnh phúc. Ken giật lấy tuýp thuốc từ phía em, rồi trực tiếp nâng nhẹ chân em gác lên đầu gối hẳn và xoa cho em, huyết tương vẫn chảy ra nhưng hẳn không ngại chạm vào. Thuốc sẽ làm dịu bớt nỗi đau như hẳn mong hành động này sẽ khiến con tim em bớt khổ đau.

Sếp làm thế, là lại làm khó cho em rồi, trước mặt em đây đâu còn là cái người vẫn hay trách móc và làm em tổn thương, mà là một người đàn ông rất gần gũi. Tim em bỗng chốc đập loạn nhịp, em thờ dốc khi từng ngón tay ấy lướt nhẹ trên da thịt em, như thể rất sợ vết thương của em sẽ bị loang rộng hơn...

Nhưng hình ảnh về Yun chợt cắt ngang dòng suy nghĩ, em phải nhớ sẽ cứu cậu, Sếp đã nói vậy có nghĩa là em có thể “đột kích”. Em cần phải trả lại sự tự do cho con người đã giải đáp cho em rất nhiều thắc mắc. Chỉ có Yun là đối xử tốt với em ngay từ đầu thôi,...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Khóc

- Ơc!- Đây là lần thứ tám máu từ hốc miệng tuôn trào, Yun sắp kiệt sức rồi. Cả ngày cậu bị lũ người tự xưng là cai ngục tra tấn. Nỗi đau thể xác lấn át mọi suy nghĩ nơi người con trai này, điều đó cho thấy sự dã man của những con quỷ khát máu. Chúng thỏa thích dùng roi mây quật vào tấm lưng cậu, rồi trói chặt tay để treo cậu lên cao, suốt 7 tiếng đôi cánh tay phải nén chịu sự mỏi nhừ, cả thể trọng trên 70 kí dồn sức lên, hai bả vai như không còn cự được nữa. Khuôn mặt cậu bệ bệ máu, chúng xỉ nhục những người thi hành phát lí bằng những cái tát từ phụ nữ, không nổi nhục nào đau hơn thế, Yun bị nắm đầu ngón tay dài sắc nhọn quệt dạt cả mặt, rồi những cú đâm lưng bụng của cái đe gãy nặng khủng khiếp. Sức chịu đựng của một con người có hạn, dù đó có là một cậu con trai đương tuổi trưởng thành, Yun kiệt sức mất rồi, hai con mắt đã nhắm chặt lại, hơi thở cứ thế mà yếu dần,... Nếu ai đó cho cậu biết cậu sẽ được giải thoát, nếu người ấy nhất định sẽ cứu cậu,... thì có lẽ đã có thêm hi vọng để tiếp thêm ánh sáng cho đôi mắt.

*

* *Ken đã ra ngoài khá lâu, Moon kiểm tra lịch làm việc của Sếp, hôm nay Sếp sẽ có một cuộc họp kín với Sếp nhỏ, hẳn sẽ rất lâu mới xong việc, và đương nhiên cả hai sẽ phải tập trung tối đa để đạt hiệu quả trong công việc cao nhất, nên có lẽ sẽ không còn ai kiểm soát được những việc làm dự tính của em. Moon mở máy và truy cập vào hệ thống của Ken, đầu vân tay của em đúng là hợp lệ như Sếp đã nói, vậy nên việc em truy cập trái phép này sẽ không thể bị những máy móc siêu tinh vi của tổ chức soi, và có thể ngay cả Ken hay người gọi nhất máy tính hiện thời là Arrow cũng không thể bận tâm. Đúng ra em đâu phải cảm thấy tội lỗi, em đang làm việc tốt mà, Yun là người không có phạm sai lầm, chính xác thì việc giúp cậu thoát khỏi đây nếu thành công thì đáng để tự hào, nhưng sao tâm trạng em hoàn toàn ngược lại. Gần như một con chuột chít tìm kiếm thức ăn giữa một ngôi nhà rộng lớn với rất nhiều con mèo hau háu căng tràn sức chiến đấu.

Đây rồi, Moon đã tìm ra chỗ Yun, phải dùng từ “sốc” để diễn tả khi biết chính anh mình là người đã bắt giữ cậu. Moon không dám ấn nút Enter để xem dữ liệu hôm ấy Wine đã làm gì để “bắt” được Yun, mọi việc làm của các nhân viên Devils đều phải ghi lại bởi chính họ để nạp vào máy chủ, em chán chừ, hay là dùng lại, nếu em cứu Yun, thì em đã đi ngược lại Wine, mà thế thì sao anh tha thứ cho em, hay cả Mes và cha nữa,... Rồi cả việc tự động mở máy của Sếp, lí do khiến mà em có thể làm được chỉ có một, Sếp cho phép em, và Sếp đặt niềm tin nơi trái tim, ôi không, sao em lại có thể quay mặt. Moon vội vàng gấp máy tính lại, em ngồi co do lại, nhắm chặt mắt coi như không nghe, không biết và không hình dung ra hình ảnh Yun lúc này.

Wine đã vì em mà bất chấp mọi lời nói của cha, có gắng bù đắp những thiếu hụt về tình cảm cho em, để em được sống với người anh trai mà em mơ ước,...

Mes có thể chỉ vì Devils mà miễn cưỡng nhận em, em thấy ở anh một sự trung thành,...

Cha vì biết mẹ là gián điệp nên...

Còn Sếp, ...

Và Yun..

Em còn nhớ, lũ trẻ ở cô nhi viện đã “bắt” em phải ngã, rồi Sếp Arrow nghiền nát những ngón tay nhỏ bé của em bằng mũi giày, Sếp Ken lại để em đơn độc giữa những đám người xa lạ cùng những chiếc bánh kem ngọt ngào. Mes đã ném thẳng những câu nói xé tim gan khi từ mặt em... Nhưng, từ ngày biết Yun em không còn đau khổ, Jess cho em những câu chuyện vui về mỗi giờ ra chơi, Luci mới đây thôi đã băng bó vết thương cho em, họ đều là những người mang hơi thở cuộc sống lại bên em. Kỉ niệm mà để làm em nhớ Yun nhất là hôm học thể dục, lớp chơi bóng rổ, em đã vô tình ném quả bóng rổ với lực ném rất mạnh vào đúng ngực trái của cậu, chính xác thì trúng vào tim, cậu đã rất đau khi ấy, vì vừa mới chạy mấy vòng quanh sân, tim đang hoạt động nhanh để dồn máu lên não, bỗng dưng chịu một lực nén mạnh khủng khiếp. Ấy thế mà cậu phớt lờ thủ phạm “tặng” cậu một món quà trái đắng, dù cả lớp nhìn chăm chăm vào em, nhưng cậu đã lãng đi việc khác. Đến hết tiết em thấy cậu nằm mặt ở ghế nghỉ sân sau, cậu còn bị một vết thương ở khoang ngực trái từ trước,... em lại gần hỏi thì cậu không hé một lời, mãi em mới hỏi ra, ra là “ Vì mỗi lần cậu làm gì sai trông mặt cậu ... ngu lắm!”- Yun bảo em như thế, nhưng em biết cậu hiểu em sợ bị trách móc, bị đánh đòn, nói chung là trừng phạt... Em đã quen với những việc làm ngu ngốc của mình để rồi bị bọn người Devils hành hạ, nhưng mỗi Yun là vị tha... Cậu còn dùng từ “Ngu” để làm cụt hứng người hỏi, để ghét cậu ư? Nhưng em hiểu hết.

Moon quyết định khởi động lại máy, sao em có thể lãng phí biết bao nhiêu thời gian để đánh mất từng giây phút quý giá của Yun chứ, sự tự do của Yun là sự tự do của em, em đã nghĩ cái tự do ấy không thuộc về mình, nhưng nếu em hiến dâng sự tự do ấy cho một người nào đó, có thể sẽ sống ý nghĩa hơn em nhiều,... Giờ thì em coi như không nhìn thấy mình đang ở đâu, và không nghe thấy những gì thuộc về Devils nữa, em sẽ làm theo ý chí của bản thân,...

Từ nhà Sếp đi tới chỗ của Yun chỉ khoảng 1km, nhưng phải đi đường vòng sẽ là 4km, nhưng thế sẽ an toàn vì đây là con đường độc địa của Sếp. Mọi nơi trong khuôn khổ Devils đều có lối đi riêng, Sếp thường đi xe nhưng em chỉ đi bộ. Em đã quyết định vì Yun thì 4km hay có là 4000 km thì cũng không phải là không chinh phục được.

Moon không đem theo bất kì thứ gì, vì chẳng biết Sếp để vũ khí ở đâu, và nếu có được cầm theo, hẳn sẽ không thể dùng, vì bọn người Devils rất giỏi. Mặt khác, em chỉ cần dấu vân tay của mình là đủ để mở mọi hệ thống, văn phòng của tập đoàn Devils toàn cầu. Vết thương ở hai bên đầu gối do hôm qua em ngã xuống nền cát đá giờ đã se lại, do tủy thuốc của Sếp, ngấm lại từ nhỏ, em đã bị thương bao nhiêu lần, nhưng dùng thuốc của Devils thì khả năng phục hồi rất nhanh, kể cả căn bệnh viêm đường tiêu hóa cũng đã khỏi chỉ sau một tuần thuốc. Đúng rồi, cần phải cầm theo một vài loại thuốc cho Yun, ngộ nhỡ cậu bị đánh sẽ dùng tới.

Từ kế hoạch trong đầu cho tới khi thực hiện hoàn toàn suôn sẻ, bởi lẽ, những việc em làm giống như kẻ mạo danh Sếp, em có đi qua bất kì camera nào cũng không bị phát hiện, chính là nhờ việc lợi dụng việc tôn trọng quyền tự do cho Sếp ở Devils. Em cố gắng đi thật nhanh để rút gọn mọi lãng phí giây phút, trước mặt em lúc này đã là trại giam số 106, Yun được giam ở khu nhà số 6 dãy cuối cùng, và căn phòng vị trí thứ 7. Em không thể ra mặt trực tiếp để yêu cầu thả Yun, nên đành phải gửi mật thư thông qua kí danh của Ken, nhân mặt khẩu cũng của Ken và tên người dùng là Đại Bàng Trắng, việc thả Yun không cần thêm sự giải thích, theo lẽ đương nhiên, nhân viên sao có quyền hỏi lí do của bên Sếp tổng.

Moon nhận lại một tin đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng đợi lâu quá mà Yun vẫn chưa ra. Em đã yêu cầu họ để Yun đi con đường nhỏ chính nơi em đang đứng, em đi ẩn tạm rồi đợi Yun đi tới chỗ an toàn sẽ ra gặp cậu. Chờ mãi...

Những lo lắng của em lớn lên từng giây trôi qua, sao người ta đã thả cậu ra và chỉ cho cậu, hiểu theo cách ép buộc, phải đi theo lối này. Nóng ruột, em lo Yun bị thương quá không thể đi được, em ra khỏi chỗ lấp và đi tiếp con đường. Đi lại gần hơn 200m, Moon nghe thấy tiếng động, chắc chắn tiếng lê dèp đơn độc kia là Yun, em chạy nhanh tới.

Đúng là Yun rồi, bước chân không thể lẫn vào đâu được, vẫn là âm thanh mỗi chiều tan trường em tìm kiếm, có phần nặng nề hơn. Em không dám hét to dù ở cách trạm giam một đoạn xa, chỉ vội lao tới và đỡ lấy người cậu.

- ...Moon!- Yun chỉ kịp nói lên một lời rồi để mặc cái cơ thể nặng nhọc ghi chặt lên tám vai em. Hình ảnh Moon nhòe dần trong con ngươi, nhưng niềm tin đã đúng, Yun dù chưa hiểu việc Moon đang ở đây, nâng từng bước chân cho cậu có ý nghĩa gì, vậy nhưng cậu cũng nở được một nụ cười hạnh phúc trước khi thiếp đi.

Cậu nặng quá, em không đỡ nổi vì chính em đây còn đang bị đau, em thương cậu quá đi, nhìn cậu này, đến thở còn khó khăn, em lấy tay áo lau mồ hôi trên khuôn mặt cho cậu, từng giọt nước mặn chát, rồi dùng bông lót nhẹ trên bờ môi đã gần như nát tan, bên má phải của cậu phồng rộp những vết tay, em hiểu, em biết tâm trạng của cậu lúc này, em đã từng bị ăn tát, từng bị đánh đập kinh khủng, Yun cũng thế, chỉ là Yun phải trải qua tất cả cực hình đó góp trong một lần. Cậu đau lắm, em biết, cậu xót lắm, mỗi khi quệt nhẹ lên vết thương khiến mặt cậu nhăn nhó. Yun ngày nào với khuôn mặt kiêu kì và thi thoảng hay cười tươi với em đâu mất rồi, giờ chỉ là một khuôn mặt hốc hác, đôi mắt cậu đã thâm quầng, bên cánh mũi cũng thâm, và trên làn da này đã lấm lem máu, em ôm Yun vào lòng, người em không đủ để che chở cho cậu, nhưng chỉ em có thể là cây dù trong suốt giúp cậu khỏi ướt thêm cho con đường của cậu chứ không đủ khả năng che nắng.

Em ân hận quá, nếu đến sớm hơn, có khi cậu đã không bị thêm một vài cú đánh, cùi chày áo somi ra, em thấy người cậu không chỗ nào thiếu vết bầm dập, thế mà khi nhìn thấy em cậu đã cười. Yun ngốc quá, đau mà không bao giờ nói, cậu sợ em lo lắng à, sao cậu thánh thiện tới thế, tìm em cơ thất, em ước mình có thể san sẻ một phần nỗi đau đớn tận cùng. Em đặt mái đầu cậu lên vai, vuốt ve làn tóc để tránh chạm vào những vết rách sâu dài trên khuôn mặt, hơn ai hết em hiểu Yun cần có một người ở bên. Vậy là Yun đã hạnh phúc hơn em rồi, cậu đã có em ở bên lúc này. Moon tiếp tục bôi thuốc lên cơ thể cậu, em nhẹ nhàng nhưng dám chạm vào các vết thương rỉ máu, một khi đã coi nỗi đau của cậu là của mình, em chăm sóc cho cậu hơn cả bản thân, băng bó hai bên cổ tay và bóp vai cho cậu, thêm những vết trầy ở lưng bụng, em xoa dầu gió rất cẩn thận nhưng khuôn mặt cậu thi thoảng vẫn phải chau lại. Hẳn cậu đau lắm...lắm...

Xong đâu đó, em thu dọn và đỡ cậu dậy, cần phải rời khỏi ngay đây. Mong là cơ thể cậu sẽ mong hồi phục, em tin là Yun sẽ khỏe mạnh nhanh thôi. Moon khụy người đôi chút vì sức nặng, em lết từng bước và ôm chặt lấy tám lưng cậu, chỉ sợ lỏng tay là cậu ngã nhào. Bốn 4km, tính ra là hơn hơn 1000 bước chân, em kiên trì, dấu vết việc làm này có thể khép lại chính cuộc đời mình, nhưng em nguyện hy sinh...

Chữ “K” đã rơi xuống nơi nào đó dọc con đường em đi, có thể do va chạm với bả vai Yun nên đã tuột mất. Màu sắc của mặt chữ chuyển một màu vàng thuần túy đơn độc. Liệu rằng dấu vết ấy sẽ là bằng chứng cho những “tội lỗi” của em, hay một lối thoát giúp đỡ em và người con trai này, hoặc có thể chẳng có ý nghĩa gì...

Đi được một nửa đoạn đường, Moon mới xác định, mình và Yun đang đi về đâu đây, em đã quên không tra lối ra khỏi Devils, cách duy nhất bây giờ chỉ có thể phải trở về nhà Sếp để tìm lối thoát, nhưng... giờ này, có khi nào Sếp đã về!

Arrow vừa mới kết thúc cuộc họp kín với Ken, tất cả kế hoạch đã được thông qua, Devils tới đây sẽ “ồ ạt” tấn công các trung tâm thương mại của năm nước lớn trong tổ chức World Bank. Cả hai đều hài lòng với những gì đã đề ra, cuộc họp kết thúc sớm hơn dự tính 3 tiếng, vậy nên Arrow sẽ ghé “thăm” trại giam, tự nhiên hẳn có hứng với “thằng nhóc” có cái tên ngộ ngộ là Yun. Có một điều khác với Ken, là Arrow “dị ứng” với những kẻ thi hành pháp luật. Ta hiểu từ “dị ứng” ở đây có nghĩa là, Ken thường để cho nhân viên triệt hạ lũ cớm, còn Arrow thích trực tiếp làm điều đó. Chính vì ghét lũ FBI, CIA và White nên hẳn có tình cảm đặc biệt với lũ gián điệp tôm tép, chỉ cần biết ai trong tổ chức có âm mưu tạo phản thì hẳn y sẽ phải chịu một cái chết vô cùng nhẹ nhõm, còn gia đình thì sống không bằng chết, trừ phi người đó chỉ có một mình, y sẽ được trải nghiệm cuộc sống ở địa ngục ngay phần đời dài đặc còn lại.

Mấy hôm đã để cho thuộc hạ hành xử, hôm nay hẳn sẽ xử lí. Arrow kiểm tra lại hệ thống mạng, thói quen của một ông trùm kĩ tính. Tại sao Ken lại hoạt động trong khoảng thời gian 16h57 tới 17h13 trong trại giam này nhỉ? Lúc đấy anh ta đang làm việc bên hần, hai máy tính tập trung cao độ, không hề có thiết bị thoát ra để hoạt động nhiệm vụ khác. Arrow cẩn thận kiểm tra lại một tháng gần đây có gì lạ không, vì thi thoảng hẳn mới rà soát lại các việc làm của hai Sếp, chủ yếu là diệt virus nếu có hoặc xóa bớt dữ liệu cho đỡ nặng. Thì rơi đúng vào ngày hôm nay hẳn thực hiện lịch trình ấy, kể mà hôm qua hẳn làm thì chắc giờ chưa phát hiện ra dấu hiệu lạ. Ken thì chẳng có gì phải nghi ngờ, nhưng cái hành động mật này khó hiểu thật, cần gì thì Ken vẫn hay nói ra lời khi trao đổi với mình, việc gì phải bí mật, chẳng lẽ có một kẻ mạo danh!

Chẳng mất nhiều thời gian để Arrow tìm được dấu vân tay của người mạo danh đó. Hắn nhận định ngay là phụ nữ, bằng chứng khuôn vân tay nhỏ hơn tay nam giới nhiều. Đem xác minh dấu tay này trong tổng số 80.000 nhân viên của Devils, đều không có kết quả, lạ thật, có thể là ai đây?

- “Moon!”- Đột nhiên Arrow nghĩ tới, gần đây chỉ có mỗi người đó bị sa thải khỏi Devils, hơn nữa, có thể Ken đã xóa dấu tay ấy trong bộ nhớ. Không sao, muốn xác minh không khó, người con gái ấy đã ở với hắn một thời gian rất dài, giờ đã bao năm trôi qua nhưng vân tay sao thay đổi được, Arrow mất hơn 30s để chứng minh chủ nhân dấu vân tay không ai khác là Moon.

Và chẳng cần thêm 1 s, hắn cũng đoán Yun đã được thả.

*

* *

- Có chuyện gì vậy?- Ông già ngồi vị trí tổng ban cố vấn của Devils dừng công việc lại, một nhân viên có việc tường trình.

- Yun- mã số 283250 bị Ngài Wine bắt cách đây 12 ngày đã được thả.

- Yun có phải là con trai trưởng của dòng họ chống đối lại chúng ta? Nhớ rồi, ta đã gặp ở buổi tiệc của White! Việc thả ra thì liên quan gì?

- Theo như chúng tôi biết, Sếp lớn không hề biết việc tên đó bị bắt, nhưng người thả ra lại là Sếp.

- Có thể Sếp nhỏ thông báo.

- Không, cả hai Ngài ấy chưa hay việc đó.

- Người nói gì mà vô lý vậy, không biết thì sao Sếp thả nó?

- Chúng tôi nhận ra một bóng người đã cứu nó. Là phụ nữ. Do có chút nghi ngờ về nội dung tin nhắn Sếp gửi nên chúng tôi đã bí mật theo dõi.

- Chúng vẫn ở tầm kiểm soát của Devils chứ?

- Vâng, hiện tại thì chưa ra khỏi Devils, trước đó tôi đã gắn laze vào gót chân của tên Yun, người phụ nữ đó không bị phát hiện qua màn hình máy tính, nhưng tên đó thì có, vì thế hoàn toàn tìm được vị trí của cả hai đứa chúng.

- Ủ! Ý người ở đây là con nhỏ Moon ấy hả? Chà, nhóc con mà gan lắm, thi hành bộ luật của Devils đi.

- Nhưng nhờ Sếp...

- Không phải sợ, con nhỏ đó đã tự phản bội thì sao có chuyện Sếp dung thứ.

- Tuân lệnh.

- Vậy là đỡ được việc tìm người phù hợp với con nhỏ đó- Cô thư kí thờ nhẹ.

- Ý là...

- Còn sao nữa, chẳng có một nhân viên nào ở Devils tình nguyện “qua đêm” với con bé ấy. Muốn trừng phạt nó thì cứ lấy con nó ra mà treo ngoài, nó 17 tuổi thì đủ để làm mẹ rồi. May quá có thằng nhóc tên Yun ấy, có khi hai đứa lại có tình cảm...Mà thế thì dấu Sếp có nổi con tam bánh, cũng sẽ chút con thịnh nộ xuống đầu thằng nhóc ấy.

- Vâng, nếu để nhân viên của Devils, cụ thể là ba người đàn ông tôi cử dấu mặt hôm nọ, sẽ chuốc tai họa cho chính họ và đứa con có thể có trong bụng con bé đó. Không thể làm thế phải không?

- Nhất cử lưỡng tiện, tuy nhiên,... tôi e rằng như vậy chúng ta đã không tôn trọng Sếp, dù sao con nhỏ đó...- Một lão già khác lên tiếng.

- Thôi đi, ông đã dùng từ “con nhỏ” thì đâu có khái niệm kính nể gì ở đây. Chính xác thì đây là cách hữu hiệu và nhanh chóng nhất để thải con nhỏ đó, Sếp sẽ không bao giờ chấp nhận loại con gái không còn trong trắng. Thực ra, trước khi đi tới quyết định này, chúng ta đều phải sẵn sàng hy sinh, Sếp có thể sẽ đập nát cái ban cố vấn này, nhưng lòng trung thành không cho phép chúng ta để con bé ngu dốt đó được ở bên Sếp.- Lão thờ dài, suy cho cùng, chỉ là sự trung thành ích kỉ.

- Vậy thì người làm nhiệm vụ ngay đi trước khi Sếp quan tâm- Lão già kia tiếp lời sai nhân viên khẩn trương.

Người đó đi ra khỏi văn phòng và tiến hành kế hoạch.

*

* *

Yun vẫn đang lết từng bước, cậu cố không tỏ mạnh vào Moon vì biết em đang rất mệt. Không nói câu nào, nhưng cậu nhẹ nhõm, Moon vẫn là cô gái trong sáng và ngây thơ ngày nào.

- Mình là người của Devils!- Moon thú nhận, giọng của em lộ rõ vẻ kiệt sức.

- Sao không nói gì thế?- Yun im lặng và bước đi, người cậu đã ảm dần lên. Moon luôn cẩn trọng trong từng bước chân, không muốn để cậu bị đau.

- Không quan tâm!- Yun nói không thực lòng, cậu thực sự rất quan tâm đến điều đó từ khi biết Wine là nhân viên Devils. Nhưng hành động lúc này của em, làm cậu không còn thốn thức.

- ...- Moon không nói gì, em chỉ cười tươi đáp lại lời nói cộc cằn mà đầy ý nghĩa đó. Nếu không hiểu Yun sẽ nghĩ cậu là một người khô khan và kiêu kì, nhưng càng tiếp xúc, em càng cảm nhận thấy từng nhịp đập nơi trái tim giàu lòng vị tha và tình yêu thương.

- Nhưng... không sợ bị... phạt à?- Yun đi theo em, không hề biết em đưa mình đi đâu.

- Sợ, nhưng thời gian không quay lại để mình thay đổi rồi- Moon vẫn tiếp tục bước chân, em vẫn nuôi hy vọng cuộc họp của Ken kéo dài, đủ để đưa Yun thoát khỏi đây.

- Ngốc!- Yun vẫn cố gượng tay để xoa đầu em, nhưng cánh tay còn mỏi và đau lắm.

- Đừng cố, cậu cần gì thì cứ nói với mình. Hay là cậu mệt, nghỉ nhé!- Thời gian không dư giả, dù thế nhưng em không muốn Yun gắng sức quá.

- Không, đi tiếp đi, ai chẳng muốn về nhà!- Yun cười với em, nếu về được tới White, cậu sẽ khuyên em từ bỏ Devils.

- ...- Mắt Moon tỏa sáng như ánh dương, em vui vì cái từ “nhà” ấy, vậy là Yun sẽ được tự do... Nhưng còn em... em biết sao đây?

- HAI NHÓC ĐI CHẬM QUÁ, MẤY BƯỚC LÀ ĐÃ ĐUỔI KỊP RỒI! HAHA- Một nụ cười cất lên từ đằng sau, tiếng cười lạnh lẽo và giả tạo.

Moon giật mình quay lại, đây là con đường chỉ của riêng Ken sao lại có người biết được. Không kịp kháng cự, Yun đã bị hai người đàn ông giữ lấy, và hai tay em cũng bị vô hiệu hóa bởi hai người khác. Họ đưa em và cậu về lại con đường mà em ngỡ đã thoát ra.

Không mất thời gian quá 15 phút, Moon và Yun đã được đưa về, Yun thấy lạ vì sao họ lại không cố tình làm đau mình khi đưa cậu về đây, chỉ cần chạm vào những vết thương này là cậu đã đau lắm, mà lũ người Devils vốn đã thích trêu người cơ mà. Trái lại, họ còn tháo băng của Moon đã quấn vội cho cậu ra, để sát trùng và trị thương, chẳng lẽ vừa đâm vừa xoa.

Sau một tiếng ở trong phòng cùng với mấy người mặc áo blue trắng, Yun lại được đưa đi. Khó hiểu quá, Yun thấy trong người đã bớt đau đớn nhiều, cơ thể cậu dường như phục hồi cũng khá nhanh, cộng thêm đã được Moon cho thuốc và dùng kháng sinh đặc trị của lũ người này. Chúng dẫn cậu vào một căn phòng đèn neon. Moon cũng ở trong đó, trông em có vẻ đang rất lo cho cậu.

- Cậu không sao chứ?- Moon gần như hét lên dù những người xung quanh vẫn đang giữ chặt tay em. Em cứ sợ cậu đã bị làm sao rồi cơ.

- Từ từ rồi còn nhiều thời gian tâm sự- Giọng một người đàn ông đi bên Yun cất lên, rồi hắn và một người nữa ép cậu ngồi vào ghế, vạch tay áo cậu ra.

Một nữ bác sĩ đi vào, cô ta cầm theo hai chai thuốc.

Sau khi chuẩn bị năm ống tiêm, cô ta bắt đầu tiến tới chỗ cậu. Cô ta định tiêm vào tay trái cậu, không thể giãy giụa vì đã bị không chế bởi hai tên côn đồ đầu trọc đằng sau.

Cô ta tiêm cho cậu hai mũi, rồi qua y sang bên Moon. Ánh mắt cô ta nhìn Moon khó hiểu, Yun vẫn chưa thể hiểu những loại thuốc này để làm gì, họ định tiêm thuốc độc? Hay thuốc mê để coi cậu và em là chuột bạch thử nghiệm một vài loại thuốc mới chăng?

Tên côn đồ nhận thấy ánh mắt Yun, hắn cảm lo thuốc rồi giờ trước mặt Yun.

Đó là một lọ thuốc ngủ, nhưng sẽ chỉ ngủ sau 5 tiếng nữa, Yun đánh mắt sang bên Moon, em bị người phụ nữ ấy tiêm, cô ta tiêm rất khoa học, đúng mạch nên không hề đau. Có vẻ liều lượng của em nhiều hơn cậu.

Tiếp tục một lọ thuốc nửa giờ trước mặt, “Ecstasy”, chỉ cần nhìn thấy từ này là cậu đã hiểu.

- Không!- Yun hét lên khi cô ta tiêm cho Moon mũi thứ hai. Moon chỉ biết quay nhìn cậu, em cũng đâu có được cử động. Họ ghì em chặt quá, không giống như Yun, em thậm chí còn được ưu ái thêm một lần tiêm thuốc nữa.

Yun còn làm gì được hơn khi thuốc đã được tiêm vào cả hai, Moon vẫn chưa biết gì. Chỉ một vài phút tới là thuốc sẽ được truyền tới mọi góc ngách mạch máu,...

Đám người đó đi ra và khóa cửa. Trong phòng giờ chỉ còn một chàng trai và một cô gái!- Yun à! Cậu sao vậy? - Moon định lại gần để kiểm tra những người đó đã làm gì cậu trong một tiếng trước, và cũng để bàn việc chạy trốn dù cơ hội rất hiếm hoi.

- Không! Đừng lại gần mình, người mình đang nóng, ngồi im một lát là hết thôi- Yun nghe tiếng bước chân Moon lại gần, cậu cố để Moon tránh xa. Hiện giờ cậu vẫn chưa thấy có gì lạ trong cơ thể, nhưng chẳng mấy chốc sẽ thấy sự thay đổi rõ rệt trong mình.

- Họ tìm cái gì vậy nhỉ?- Moon cất tiếng, ở bên cậu em thoải mái để hỏi mà.

- Không rõ, chắc là cái gì gì ấy ...mình ...cũng không rõ- Yun không thể bịa ra một loại thuốc nào, tâm trạng cậu đang rối bời.

- Cậu đã nhìn vào hai chai thuốc ấy rất kĩ cơ mà?- Moon quay sang nhìn cậu. Em bắt đầu có cảm giác nóng dần.

- Ừ nhưng đâu có hiểu, toàn chữ Thái thôi, mà mình mệt rồi, để mình nghỉ chút!- Yun quay lưng từ chối ánh mắt Moon.

Moon nghe theo Yun, em không làm phiền cậu nữa và trở về ghế của mình ở góc phòng ngồi nghỉ. Trán em đã xuất hiện những giọt mồ hôi dù trong phòng nhiệt độ tương đối.

Ecstasy- là một loại ma túy tổng hợp, thường được gọi với cái tên là “thuốc lắc”. Yun đã trực tiếp được quan sát những thanh niên sử dụng chúng, chỉ trong vòng 20 đến 30 phút, Ecstasy sẽ tác dụng trực tiếp vào não bộ gây kích thích thần kinh trung ương, tạo ảo giác cho người sử dụng trong nhiều giờ. Cậu lo cho Moon, em là một cô gái có sức khỏe không thể gọi là tốt, mà bị tiêm những hai liều, trong khi cậu mới chỉ tiêm một liều, mà cơ thể đã bắt đầu khác lạ. Ra là việc họ trị thương cho cậu để cậu làm cái việc này đây, thà rằng có xẻo thịt lột da cũng đừng để cậu phải làm cái việc đó chứ. Cậu không muốn làm hại Moon, không thể...

Ecstasy đem đến trạng thái sung mãn, tự tin và nhiệt độ cơ thể tăng, cảm giác nóng bỏng và thích thực hiện những hành vi có cảm xúc mạnh, đặc biệt khi kèm theo âm thanh có cường độ lớn. Bất thình lình đèn neon chuyển màu đỏ, rồi tiếng nhạc từ dàn âm ly trên cao phả vào không gian tĩnh lặng loại tạp âm đình tai nhức óc. Đèn bảy màu không rõ ở đâu lấp lóe trong cái phòng chỉ có chừng 20 m². Yun sợ lắm, nếu như ở trạng thái bình thường, cậu có thể kiểm soát được khả năng làm chủ của bản thân, nhưng hiện thời chính cậu đã bị kích thích rồi. Thử nhạc sống động nhảy múa vòng vòng trong đầu cậu. Giờ cậu không dám ngoái lại nhìn Moon. Cậu sợ rồi cả hai sẽ bị kích động, mà người ta dùng từ “thăng hoa” để diễn đạt, tiếp đến sẽ thực hiện những hành vi kỳ lạ như kích động cuồng nhiệt, lắc lư quay cuồng, la hét, rồi là cởi bỏ quần áo, mà thậm chí là dẫn tới việc quan hệ.

Yun vô chặc nắm tóc, Moon đối với cậu rất tốt, em ở bên cậu mỗi khi cậu cô đơn. Rồi khi biết cậu chỉ là bạn trai hờ của em để che đậy tình cảm áp ù dành cho Luci, em không hề giận mà còn tiếp tục giúp đỡ. Không được, phải nghĩ về những hình ảnh bên Moon ngày nào sẽ giúp cậu lấy lại thăng bằng.

Moon khác hẳn với Luci- một người thì trầm tính mà mỗi khi đi bên cạnh, cậu luôn là người pha trò, còn Moon chỉ biết làm cho cậu rối bời, và nói không ngớt. Ở Moon, cậu thích được nhìn em cười, một nỗi buồn gì đó sâu thẳm ẩn dưới hàng mi mà không thể chạm vào được, Yun nhìn thấy chính bản thân mình trong mắt em, không còn phải lo nghĩ mình cư xử thế nào, có làm Luci vui hay không, hay có phải e dè để nghĩ về những người bạn Ring hay Poise anh em,... không có khoảng cách khi trao cho em một ánh nhìn. Từ ngày quen em, cậu mới biết có những điều thú vị ở cuộc sống mà tưởng chừng như quá đỗi quen thuộc nhàm chán. Em bắt cậu đi tới đi lui biết bao con phố và dùng khuôn mặt ngốc nghếch mỗi khi đặt câu hỏi, mỗi khi trả lời cho em, cậu cao giọng và lơ đãng những gì em hỏi, rồi sau đó bị ánh mắt trong sáng ấy sai khiến và trả lời hết...

Hình ảnh Moon đọng lại sâu sắc nhất trong cậu, là khi ngoài lại nhìn bóng em khuất dần ở ngã rẽ hai con đường. Nếu ngày ấy hỏi em đi đâu, em làm gì, ... thì chắc trong thời gian dài vừa qua đã không phải tìm kiếm. Hai chữ “Chào nhé” khi em nói tạm biệt mà tưởng như mỗi khi tiễn em hết đoạn đường chung, thế ra lại là cái từ biệt ly. Cậu đã không nhận ra chất giọng đường buồn ngán lẹ trong câu nói ấy, và cả ánh mắt u sầu, ...

Yun không thể bình tĩnh được nữa, nhịp im cậu có dấu hiệu tăng đột biến, huyết mạch dồn dập... Người cậu như mang một sức sống, ánh đèn mờ ảo kích thích giác quan. Yun không rõ nữa, cậu không còn đếm được năm đầu ngón tay mình, phớt lờ cái cảm giác thác loạn áp đảo khả năng tự chủ. Tự cảm giác mê mẩn, nhựa sống dào dạt trong từng hơi thở. Cậu đang mất dần đi phần xạ có điều kiện của bản thân, tâm hồn như chìm dần dưới bề nước đen ngòm, một cảm giác mới lạ đẩy lên đến tột đỉnh.

Mình tên là gì? Mình là ai? Những câu hỏi này không còn giới hạn nào đáp lại, hóa chất đã xâm nhập và làm tê liệt trung khu thần kinh mất rồi. Cơ thể muốn nhún nhảy theo tiếng nhạc sàn, từng thớ thịt như nhảy ra khỏi cơ xương, mặt cậu đỏ gấc. Những ý nghĩ không lành mạnh mặc sức dạo chơi trong hàng tỉ tỉ cầu não, chất cocaine mặc nhiên tung hoành, cảm giác khoái lạc trào dâng.

Trước khi quá muộn, Yun gắng vò đầu và bít mọi lỗ thông với không gian bên ngoài. Cậu cố tình bịt chặt đôi tai lại, nhưng chẳng thể vơi bớt tiếng nhạc sôi động thình thình, khiến con tim cậu như muốn nổ tung thành trăm nghìn mảnh vụn nhỏ. Cố kiềm chế đôi tay, cậu cảm thấy nóng bức và vướng bận với đám áo quần trên người. Không, bằng mọi giá không được quay người lại, đôi mắt nghiêng chặt làm một vài sợi mi rơi xuống, cậu không thể làm hại người con gái đó được. Bình tĩnh đi nào Yun ơi, cậu tự nhủ không biết bao nhiêu lần. Mọi khi, không bao giờ cậu nóng vội và luôn suy nghĩ kĩ trước những gì cần làm, sao giờ không thể. Mọi chất xám như đã chịu sự khổ đau của bạch phiến.

Thoáng chốc cậu không còn là mình nữa, ừ, nếu chuyện ấy xảy ra, chẳng phải là từ cả hai phía, cậu không có lỗi, chỉ là cơ thể cậu không gắng chịu được cơn phong ba này, nếu có trách thì phải trách lũ Devils độc tàn kia. Mặc kệ đi, quên đi tất cả, quá khứ và tương lai, cái cần nắm bắt là hiện tại. Một giây phút thăng hoa để lụy tàn chẳng phải sẽ hơn tàn đóm cứ âm ỷ cháy. Người con gái ấy đã bị tiêm thuốc ngủ, tức là so với bản thân, Moon sẽ tỉnh dậy sau cậu sao, thế... nếu như cậu chối biến, chấp nhận là một kẻ hèn hạ, để rồi Moon sẽ không hay biết gì, theo lối này thì đâu cần lo tới hậu quả.

Mặt khác, ở trong cái tình thế này, Moon cũng là người tình nguyện, em cũng đã bị “nốc” những hai mũi tiêm kích thích, hẳn sẽ chủ động hơn...

- “Ồi không, sao mày có thể tởm tợ đến thế, những cái rác rưởi gì đang lộn xộn quanh mày đây. Mày không được phép xâm hại Moon!”- Yun cố vùng vẫy, cậu liên tục đập đầu vào tường để dứt ra những suy nghĩ không xuất phát từ đáy lòng.

Mỗi giây trôi qua mà dài như cả trăm năm, Yun vật vờ để đầu tranh tư tưởng. Ít nhiều thì cậu cũng là một thằng đàn ông có kháng thể, những hóa chất khêu gợi kia chưa hoàn toàn ngự trị được. Cố lên, chỉ cần giữ vững niềm tin vào bản thân mình thì cậu sẽ vượt qua tất cả.

Đâu phải cứ quyết tâm là sẽ thành công, cậu sẽ cố gắng được cho tới bao giờ nữa, một giây, hai giây hay là vài ba tíc tắc. Hiểu cậu không hề muốn, nhưng độc được trong loại thuốc lắc ấy quá mạnh, đây là loại thuốc cao cấp đem đến thú vui tận hưởng xa hoa khoái lạc như đang tồn tại ở đỉnh điểm của thiên đường. Cứ cho là cậu sẽ vượt qua được, nhưng thời gian còn nhiều lắm, chúng nhốt cả hai vào đây biết bao giờ mới thả.... Hay là...

Yun nắm chặt tay, chỉ vài tháng nữa là Moon tròn 18, và không hơn một năm cậu sẽ 20, nếu... nếu thế cậu có thể chịu trách nhiệm về những việc mình làm cơ mà. Cậu sẽ kết hôn với người con gái này, rồi sống một cuộc sống bình thường như bao cặp vợ chồng khác, chỉ có điều đường tới ngày đó sẽ là đốn đau. Nhưng cậu là người có trách nhiệm, cậu không thể để em bị hắt hủi đâu..

Yun mím chặt môi bặt cả máu. Hàm răng ghi mạnh lên làn môi mỏng, cậu không muốn thế, chỉ ít vẫn còn một phần rất nhỏ khả năng tự chủ không cho phép cậu làm điều đó. Tuyệt nhiên không được động tới Moon, không được làm em đau khổ, Yun vẫn tiếp tục dặn lòng. Chưa kể, sau đêm nay sẽ ra sao, lũ khốn ấy có để tha chết cho cậu và em hay không, có để cậu được làm tròn trách nhiệm. Không đâu, chúng sẽ giết chết em mất, Yun không muốn mang lên vết thương thể xác không thể gột rửa tới người con gái đó.

Nhưng, thực lòng cậu có tình cảm với em cơ mà, cậu quý mến em,...

Mà cũng đâu đã biết thứ tình cảm em dành cho cậu là gì? Tình bạn hay là hơn thế? Em đã bỏ lại tất cả để đến đây cứu cậu...

Đôi mắt Yun bắt đầu nhòa đi, lần đầu tiên cậu khóc vì một người con gái, trong vô thức, cậu vẫn không muốn điều tồi tệ nhất ấy xảy ra.

Ý chí đã sắp lụi tàn, Yun rơi dần vào trạng thái mất kiểm soát. Bỗng nhiên, một bàn tay đặt nhẹ lên vai cậu. Rất ấm nếu không muốn nói là nóng. Cảm giác mềm mại mon chón đôi vai cậu..

Chính xác bàn tay đó là của Moon! Và tiếng nhạc phụt tắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Trái Đắng

- Cút!

Yun chỉ thể hét lên một câu duy nhất, cậu không muốn em chạm vào mình, sợ cái cảm giác mẩn mê của từng tế bào cảm giác khi được em lướt nhẹ trên người. Cậu chưa từng nặng lời quát lớn, nhưng trong trạng thái này, “cút” là từ duy nhất đủ dài để cất lên được. Bảo em tránh ra, nhưng cơ thể cậu không thể từ chối. Mọi sự va chạm đều khiến thể xác bị kích thích. Ta có thể hình dung như một cuộc đua xe trái phép ngoài đường phố, những biển báo giao thông dọc hai bên đường là ý thức tự chủ, xe moto là phương tiện. Một khi đã băng qua vạch xuất phát là phải tìm tới đích, chiếc xe không có chế độ giảm tốc và không phanh, tốc độ đạt trên 100 km/h, dấu cảnh sát giao thông có trông thấy thì cũng chỉ là “muối”. Yun rơi vào tình thế đó. Bản lĩnh đàn ông của cậu giờ chỉ là “muối” trước trò chơi đầy mạo hiểm kia. Biển báo “Stop” hay là gì chẳng nữa, dù có nhìn thấy được nhưng không thể ép mình thực hiện, vì làm gì có phanh để mà dừng. Thêm nữa, một lí do khá quan trọng, đó là, người con gái ấy không để cậu yên.

Làm sao Moon có thể dừng lại được chứ? Đây giống như bản năng- gần kề với cái chết, thì sẽ chỉ biết chạy, còn rơi vào hoàn cảnh này, chịu sự chi phối của heroin, em còn nhận thức được hành vi của mình sao? Máu trong người em như không còn màu đỏ, chúng đào đục cuộn cuộn tuôn chảy, hồng hực từ đỉnh đầu cho tới gót chân. Đôi mắt em thêm khát một thứ cháy bỏng, quyết tâm bằng được phải có nó.

Yun vẫn cố gắng tránh khuôn mặt em, cậu càng đẩy ra thì em lại càng ghé sát vào, em ôm trằm lấy lưng và mười ngón tay khám phá cơ ngực cậu. Mỗi khi ấy Yun lại bồn chồn và không thể yên, em ngả cả người để nhom lên, ồng ẹo muốn ngồi lên người cậu. Những nhịp đập con tim phủ lên một màu u tối, mãnh liệt, khao khát chiếm hữu giấc mơ quay cuồng điên loạn. Ngón tay từ từ thăm dò hàng cúc, nhẹ nhàng mà quả quyết, như cơ thể cậu là của mình. Yun kiểm soát đôi tay em để không thể bặt cúc. Đôi tay cậu run run trong khi bàn tay nhỏ bé của em đầy sức mạnh, móng tay bầu chặt khiến tay cậu rỉ máu. Mọi thứ đều quay cuồng, em thì cứ sục sôi đi theo con đường bị dẫn lối, còn cậu mất phương hướng và buông tay. Moon gồng lên để cắn vào cổ cậu, em như thể muốn nuốt chửng từng thớ thịt cậu. Đôi tay trở nên bất trị áp chặt tay cậu vào thân thể mình, rồi cứ thế mà ép phải vuốt ve.

Hắn Moon cũng đã phải đấu tranh tâm lí rất nhiều, nhưng trước những cảm dỗ đầy mê hoặc cùng với liều lượng chất kích thích gia tăng, em không còn là chính mình. Giờ đây nếu Yun tiếp nhận, thì em đánh mất chính mình.

Yun đã tưởng mình phải chết ở cái nơi tù ngục tối tăm này, không hẳn buông xuôi, nhưng không còn hy vọng, ngày ngày bị lũ quỷ cái Devils tra tấn, lăng mạ. Moon đã đem lại cho cậu một cơ hội sống, em phản bội lại tất cả để cứu thoát cậu. Thì giờ ai khác ngoài cậu ra để cứu vãn tình thế này? Không, phải cố, bằng mọi giá...

Moon vẫn tiếp tục lần át, em dùng mọi cách để làm cậu ngã xuống, những vết thương còn chưa lành khiến Yun khó chống cự lại quá, phiêu theo thứ trạng thái bất trị, hư hỏng của men say.

“Moon là người đã cứu cậu đó!”

Yun đẩy mạnh người em ra, cậu dùng tất cả sức lực có thể, khiến em ngã nhào xuống đất và đập mạnh đầu vào tường. Ân nhân của mình sao lại có thể làm hại được, dù trong bất kì hoàn cảnh nào cũng phải cố đỡ trả ơn, Yun vẫn còn lí trí và nghị lực, dù chỉ là một giọt nước nhỏ bé giữa biển đen. Em bị đẩy ra. Cậu phũ phàng không phải vì cậu ghét bỏ em, mà chỉ vì quá đối thương yêu. Thế nhưng cái u đầu đó chẳng thể kìm hãm nhu cầu của em lúc này. Giống như một con mèo con nhõng nhẽo, em không từ bỏ cái hành động đã bị sai khiến, lập trình của một chiếc máy tính đã bị virus ăn gần hết, cảnh báo không thể dừng chạy chương trình.

*

* *Ken không về nhà ngay, hắn thấy lạ vì chiếc dây truyền tặng Moon không còn màu trắng tinh khôi nữa, hắn là em lại tháo ra rồi, nên giờ hắn lượn một vòng quanh thành phố để hóng mát trước khi về nhà.

Đi được một nửa quãng đường dài, qua biết bao nhiêu con phố lớn, tấp nập người qua lại, mọi ánh mắt đều phải ngoái nhìn con siêu xe của hắn. Nhưng chợt nhận ra, bên ngoài cái vẻ đẹp phô trương ấy, bên trong chỉ là một con người đơn độc. Chiếc ghế bên trong vắng, chỉ có duy mình trái tim hắn lẻ loi. Dù có để tiếng nhạc ắt đi, nhưng cũng không thể che giấu thực tại. Hắn có tất cả mọi thứ, nhưng chỉ một thứ là chưa thể. Không phải không thể mà chưa thể, Ken có do dự khi nghĩ về điều đó.

Trước đây, hắn không nghĩ cô gái sẽ được vinh dự đi bên cạnh mình là Moon, phải là một người phụ nữ không có một thiếu sót gì, độc ác- xinh đẹp- tài năng- quyết đoán- thực dụng. Thế đấy, khi đã chín chắn hắn lại lựa một người con gái bị chà đạp- rất bình thường- không được đào tạo bài bản- thiếu tính thực tế- và quá tốt. Có khi nào ngày ấy đối xử tệ với em như thế, giờ hắn gặp phải quả báo không? Vậy nên em chưa thể dang vòng tay đón lấy,...

Ken cho xe dừng lại trước một trung tâm, hắn từ từ bước vào. Tự dưng lại muốn tặng quà cho em, kể từ hôm mua chậu xương rồng, hắn vẫn chưa có cơ hội tặng, nhưng em đã đặt bên cạnh chậu cây của em, điều đó khiến hắn mỉm cười. Giờ thì hắn không còn cảm giác trống vắng nữa, đã có một hạnh phúc đợi chờ ở nhà, và chính hắn sẽ nhận hạnh phúc ấy lên nhiều lần hơn nữa. Ken định chọn một chiếc váy màu trắng. Hắn thích con gái mặc váy, nhìn dịu dàng và tôn lên nét nữ tính sẵn có. Ken vào cửa hàng quen thuộc, dưới con mắt tinh xảo thì hắn sẽ tìm ra chiếc váy đẹp nhất với cô gái mà hắn muốn tặng.

Là một chiếc váy voan mỏng dài ngang đầu gối, có họa tiết chấm bi ở chân váy. Không cầu kì, chỉ là hai đường gân dây áo và điểm thêm một bông hoa trước thắt bụng phải, nhưng lại được hắn để ý tới. Và rồi Ken lái xe về nhà.

*

* *- Sếp! Dạ...- Tên cai công đang tìm mọi cách để liên lạc với bên cổ vấn. Sếp đã có mặt tại trước cửa trại giam, nhanh chóng, Sếp dùng súng bắn trúng màn hình máy tính, mọi sự liên lạc trở nên gián đoạn.

Người đó đập mạnh cửa xông vào, trông vô cùng đáng sợ với đôi mắt đỏ ngầu. Lũ người từ già tới trẻ đều cúi rạp người xuống. Không để ý gì tới chúng, hắn đi nhanh hơn.

- Đoàn! Đoàn! Đoàn!- Hắn bắn mạnh vào ổ khóa, khiến chuông bật tung.

Chính tiếng súng ấy đã một phần thức tỉnh Yun. Nhưng còn Moon, chính xác em đang bị sốc thuốc.

Cái người được gọi là Sếp đó vội vàng lao vào trong.

Yun đã để cho em chạm vào mình, nhưng cậu không đáp lại, chỉ là đứng im chịu trận. Vừa khi ba tiếng súng xé ngang tai, cậu đẩy mạnh người em ra thêm một lần nữa. Khả năng tự chủ đã quay trở lại đôi chút, nhưng cậu không thể nhận ra cú đẩy vừa rồi cùng với việc bị đập đầu trước đã khiến Moon bật máu. Trán em lấm lem một vài giọt máu đỏ thẫm, em đã lại lao thẳng vào tường.

Mặt hắn tái nhợt khi thấy cảnh tượng đó, hắn nhảy tới ôm trầm lấy em, mà em thì vẫn như thế, mụ mị trong cái trạng thái không kiểm soát.

Moon thở mệt, em đâu có biết gì, mọi thứ mới chỉ là bắt đầu. Cú va đập mạnh vào tường mà chẳng khiến em đau đớn, chứng tỏ loại dung dịch được tiêm vào cơ thể đã căng trào. Giờ em có biết những ai đang ở đây, chỉ biết bên cạnh mình là một người đàn ông, hắn ta đang ôm trầm lấy em, cảm giác dễ chịu vô cùng, một thân hình cao lớn mà vô cùng ấm áp. Em nhận lúc hắn ta không để ý mà giật mạnh chiếc cà vạt màu nâu trầm lại gần, phả hơi thở của mình vào.

Yun ngỡ tưởng đã có người đến cứu nên cậu ngã phịch xuống và buông xuôi. Chất men vẫn đang chế ngự thân thể cậu, nhưng may thay em đã được cứu. Cậu nhắm mắt để cố bình tĩnh hơn, đầu sao, nếu giờ có phải chết cũng miễn nguyện, vì cậu đã chinh phục được chính bản thân mình.

Hắn ngoáy lại nhìn Yun để xem xét tình hình, tiếp đó, lờ mắt trừng trừng nhìn đám người Devils cả gan. Hắn tựa một võ sĩ samurai có thể nghiền chết bất cứ lúc nào, tuy nhiên cách tay hắn thả lỏng khi ôm em.

Nồng độ chất kích thích vẫn không ngừng tác quái trong Yun, nhưng vẫn cố gắng để mắt tới Moon, chợt nhận ra cái người đang ôm em đó là một “quý ông” của Devils, Yun e sợ hẳn sẽ làm hại Moon. Đôi mắt cậu còn mờ lấm, chỉ nhìn thấy em đang cố gắng đưa làn môi mình lên khuôn mặt người đó. Không thể để chuyện đó xảy ra, Yun không muốn em bị tổn thương. Em đâu có tội gì, và em đâu có nhận thức được những việc mình làm, chỉ tại thứ hóa chất quá mạnh đã hủy hoại ý thức của em thôi.

Hắn dùng ánh mắt giận dữ của ngọn núi lửa sắp phun trào nham thạch, dịu lại ngay khi đôi tay em lướt trên gáy, dịu dàng luồn vào từng sợi tóc. Không ai to gan dám làm điều đó từ trước tới giờ, em còn vuốt mình và chủ động quay mặt hắn về bên mình, rồi chu đôi môi mềm của mình, lia lưỡi liếm quanh làn môi, rồi áp sát hắn hơn. Hắn bị xoáy vào đôi mắt đen quỳên rũ ấy, không chỉ là xao động mà là bị hút hồn, ánh mắt huyền ảo chứa đựng cả một bầu trời

rộng lớn. Moon dẫn tay hắn đến với làn môi em, để hắn phải nín thở để ngón tay đi khắp viền môi. Rồi em từ từ nhắm mắt lại, và hắn cũng vậy.

- Mo...on!- Giọng Yun yếu ớt cất lên, cậu không còn sức để lại gần, vì vết thương bị tra tấn cũng đâu lành nhanh chóng được mà giúp cậu đấu tranh với cái người to lớn kia. Chuyện gì đang xảy ra đây, người đàn ông kia định làm gì vậy? - Làm ơn! ...- Yun gắng mình dù có thể câu nói chẳng đủ âm lượng tới tai người khác.-...Đừng... hại cô ấy!- Dồn hết sức lực để nói, Yun hét lên rồi cũng ngất vì mệt.

Lúc này cậu còn yếu hơn một đứa trẻ sơ sinh, thì sao có thể che chở cho người khác, dù vẫn biết phải bảo vệ người con gái ấy, nhưng sao khó quá. Cậu là ai, là một chiến binh tinh nhuệ, một niềm tự hào của White, ấy vậy chỉ vì một lượng nhỏ độc được đã khiến cậu lao xuống vực thẳm, ngay đến thân mình còn không bảo vệ nổi. Cậu chìm dần trong giấc ngủ nhưng lòng vẫn không nguôi.

Arrow dừng lại ngay khi chỉ cách môi em chưa đầy nửa phân, em vẫn đang lần tới, nhưng hắn đã kịp ôm đầu em và ấn xuống ngực. Dừng lại tất cả, Arrow bắn thuốc gây mê vào người Yun.

“Đừng làm hại cô ấy!”- Chính nhờ câu nói này mà Yun đã thoát mạng.

*

**

Arrow dùng sức mạnh để giữ chặt người em cố định và đôi tay thiếu tự chủ nhỏ bé ấy. Hắn mang em về nhà.

Không muốn tiêm trực tiếp chất gây mê tức thời để làm em ngủ quên, vì lo lũ Devils đã tiêm quá nhiều thuốc lác, cơ thể yếu đuối kia không chịu được sẽ ngã ngục, có nhiều trường hợp còn đột quỵ ngay tức khắc. Đám cô vẫn ấy có quyền gì mà hành hạ em tới nông nỗi này chứ, em đã phạm sai lầm gì sao? Arrow rít một hơi khí, rồi thở dài. Hắn đắp chăn cho em mà vẫn phải cẩn trọng. Thực tế, những việc em làm phải bị xử tử hình, không bao giờ được dung thứ.

Thoáng có chút áy náy. Bộ luật do chính hắn đề ra cho những kẻ phản bội, đồ dòn hết mọi tội lỗi lên đầu của đứa trẻ con mà cha hay mẹ chúng làm mất vụ. Hắn nhìn em, căng tay mà kiềm chế những hành động thái quá. Điên đầu, sao lại yêu một đứa trẻ tội phạm và bị ruồng bỏ thế này chứ? Arrow trào dâng một nỗi niềm thương xót, trái tim hắn không khô cạn, mà chỉ chưa được tưới nước, em lại chính là dòng suối mát lành cuốn trôi trái tim hắn. Thế mà từ khi em được sinh ra tới giờ, hắn đã làm em khổ đau bao lần, ...

Moon vẫn mơ màng trong cơn mộng trường kì, thời gian mới chỉ một tiếng trôi qua, lượng thuốc trong người em vẫn còn chưa đi hết điểm cực đại. Dù bị giữ chặt đôi tay và ép người vào tấm chăn dày, nhưng điều đó không thể kiềm chế những ham muốn mà lực bao phủ tâm hồn, Moon cố gượng mình để thoát khỏi tấm chăn được cho là vô duyên kia. Heroin làm con người trở nên tự tin hơn, và chẳng còn phân biệt được bản thân ta với người đối diện, kẻ mà em biết kẻ đang bắt ép em nằm im này là ai, chắc em đã rã rập nghe theo.

Arrow đứng trước tình huống khó xử. Trước một cô gái mình yêu thương, hắn phải động lòng, đây đúng là cơ hội tốt để phủ nhận cái từ “chị dâu” áp đặt ấy. Em thì kêu gọi trước hắn, từng lọn tóc trên người sức chịu đựng tưởng như không giới hạn, rồi cả nụ cười chìm đắm trong những khát khao, em cần một người đàn ông lúc này...

Nếu như cho em một cơ hội sống, như là xóa đi bao cơ cực bấy lâu em chịu đựng, biến em trở thành một nữ hoàng được tất cả tôn sùng, chẳng phải sẽ được em tha thứ. Mà sao lại phải cần một sự tha thứ từ một người con gái thấp hèn chứ? Arrow không biết nữa, con tim hắn nói phải là thế, thì sao mà trái được. Hắn... đang mơ về một hạnh phúc, một mái ấm tình thương với người con gái này...

Nhớ ngày ấy, cái ngày đứa trẻ tội nghiệp được che chở dưới một cái xác chết vẫn còn hơi ấm. Giờ thì nó đã trở thành một thiếu nữ, không có gì bất ngờ vì điều đó, quy luật của tự nhiên, từ mầm hạt giống, nảy nở và rồi vươn mình đâm chồi nảy lộc. Gắn gũi quá, bao nhiêu tháng qua, chưa một lần hắn lắng nghe nhịp đập con tim mình, chỉ biết rằng sinh ra đã phải thế, về tiếp cái lỗi đi đã được vạch sẵn bằng nét bút khô cứng chỉ với những đường thẳng đứt khoát mà vô vị. Đôi khi còn có một cái khuôn mẫu, cái thước để mà hắn chỉ việc kẻ một đường dập khuôn, không có được rẽ mình sang trái, hay lùi lại... Em giống như một đường hyperpol, không có điểm đầu và cũng không điểm cuối, tự do dạo chơi dẫu mặt phẳng vẽ có lăm lết. Em được khóc khi em quá đau, em mỉm cười khi em hạnh phúc, hắn có cố nguệch ngoạc mặt phẳng ấy cũng chẳng thể nén lại dòng cảm xúc dào dạt kia. Trở về thực tại, hắn dù có đang giữ lấy những gì coi là quý giá nhất của đời người con gái cho em, em cũng không buông tha...

Arrow đã để Yun được sống.- “Đừng làm hại cô ấy!”- chẳng có kẻ nào *** hại người khác rồi lại cầu xin kẻ khác cứu người bị hại. Arrow hoàn toàn tin rằng Yun đã tự chịu, hắn khá ngạc nhiên vì điều đó, như hắn lúc này đây còn đang bị kích thích mà Yun lại rơi vào tình thế như em mà vẫn giữ được lập trường thì quả là đáng phục. Vì một thằng trẻ con làm được điều đó, lẽ nào hắn lại không. Arrow kìm lại mọi suy nghĩ, hắn... đồng ý thực hiện lời thỉnh cầu của Yun.

Sau bốn tiếng cố gắng giữ con số thuốc, cuối cùng Arrow có thể nhẹ nhàng thở phào khi thuốc ngủ đã ngấm vào người em, giờ em sẽ ngủ tới sáng và mong rằng không còn nhớ gì về ngày hôm nay. Hy vọng là thế, nếu không thì chắc em sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình nữa,...

*

**

Yun thức dậy, người cậu ướt đầm mồ hôi. Cậu giật mình khi nhớ lại chuyện tối qua. Giờ này Moon ở đâu? Em đang bị tra tấn? Hay đã xảy ra chuyện đó với cái người đàn ông mặc bộ vest trắng có thắt cà vạt màu nâu đỏ? Yun tự trách mình đã không bảo vệ được em, cậu ân hận quá, nếu khi ấy tỉnh táo hơn, thì bằng mọi giá, kể cả phải liều cái mạng này thì nhất quyết sẽ vùng dậy. Người đàn ông đó, đã từng gặp ở bữa tiệc giao hảo, cậu nhớ như in, cái ánh mắt hắn ta nhìn Jess trông rất đáng sợ, như vừa trên người lại vừa muốn nuốt chửng, vậy thì Moon sẽ ra sao? Yun tức mình rung mạnh thanh song

sát, cậu gừ lên một cách bất lực. Chẳng một thằng đàn ông nào, khi người con gái mình yêu thương bị rơi vào tay của kẻ khác, trong trạng thái như thế, mà không thể nổi giận...

Nhưng biết em ở đâu mà tìm..

*

* *

Ken đã đợi Arrow từ trước, ngay khi tiếng ô tô to dần, hắn mở rèm và chờ đợi. Arrow lên lầu với khuôn mặt vô cùng tức tối.

Dù rất nóng, nhưng Ken tỏ ra bình tĩnh, chờ đợi Arrow lên tiếng trước.

Arrow không đời nào chủ động lên tiếng khi mà người khác trông mong gì từ hắn, được thôi, để xem anh ta có dám nhắc cái từ “chị dâu” trước mặt mình không!?!

Nhìn vào ánh mắt Arrow, hắn đã biết tình cảm của cậu em mình, giống như hắn. Không chờ đợi thêm, hắn lên giọng:

- Sao rồi?- Chính là Ken muốn hỏi Moon đang ở đâu, chỉ là một câu hỏi thừa vì hắn biết đáp án, tuy nhiên muốn hỏi tình trạng của em nữa kìa.

- Ai sao? Cái gì sao?- Arrow thích trêu ngươi.

- ... Moon!- Cuối cùng thì Ken cũng phải thoát ra cái từ đó. Hắn nhớ không nhầm thì cái từ đó hắn chỉ phát âm không quá 3 lần từ trước tới giờ.

- Anh!- Arrow sắp không kiềm chế nổi sự tức giận, hắn tiến tới và nắm cổ áo của người ngang hàng. Thật nực cười khi vô trách nhiệm trước một báu vật, hắn đã “cho” anh trai mình mượn, một là để giết ngay từ đầu, hay đã để được tồn tại thì tuyệt nhiên phải gìn giữ tới cùng. Thế mà điều gì đang xảy ra đây, Ken đã đứng ngoài cuộc hay khoanh tay đứng nhìn lũ Devils giờ trò.

- ...- Ken đứng yên, lần đầu hắn thấy Arrow đi quá khuôn phép, hắn là đang vô cùng khó chịu, cáu giận. Đúng là Arrow đã quá yêu Moon rồi, nhưng hành động này liệu có phải Moon đã bị làm sao?

- Tôi nói cho anh biết! Nếu anh đã từng nghĩ tôi coi Moon như một thứ hàng, thì đúng rồi đấy, tôi thừa nhận, nhưng giờ thì thứ hàng đó phải về bên tôi, bắt đi bắt dịch. NGHE RÕ CHƯA!- Arrow nghiêng răng và siết chặt hơn cổ áo Ken, hắn lừ mắt đe thông báo rằng, nếu không biết điều thì sẽ phải chịu một cú đánh trời giáng của hắn. Rõ là giờ thì hắn chỉ coi Ken như một thằng đàn ông tầm thường. Một khi đã cất lên cái từ “chị dâu” trong buổi tiệc đêm hôm ấy, đòi hỏi Ken phải có trách nhiệm trước người con gái đó.

- Cậu là gì của Moon mà được nói câu đó?- Ken lưỡng lự sẽ bị chính Arrow hỏi lại, nhưng hắn vẫn muốn nói.

- Là gì cũng được, nhưng không bao giờ là em rể- Arrow vẫn không giảm phong độ, hắn không thích nhắc lại những câu hỏi của người khác.

- ...- Arrow đã trả lời thông minh lắm, Ken thích câu trả lời đó, hắn thấy ở Arrow một thứ tự do giành cho Moon, không giống hắn- Được!- Ken đẩy tay của Arrow ra, hắn chỉnh lại vạt áo.- Nhưng chưa bao giờ ta thua cậu cả!- Thế thượng phong trở về với hắn.

Arrow như càng điên tiết hơn, từ đêm qua, hắn đã điên với lũ người Devils rồi, cả thằng nhóc Yun và Moon nữa. Nay lại thêm một người đổ dầu vào vũng lửa rực cháy.

- Bình!- Arrow không nể nang gì nữa, hắn dùng cú đấm nhắm thẳng vào mặt Ken. Nếu như lúc này có súng trong tay, chắc hắn cũng đã bóp cò luôn.

Không kịp phản kháng, Ken lỉnh lộn một vỏ đầu, rom rớm máu. Má trái hắn đỏ ngầu, hiện rõ nắm đấm của Arrow. Ken nói đúng, hắn luôn đi trước Arrow một bước, cao hơn Arrow một bậc, vậy nhưng tất cả đều làm tưởng hắn hơn Arrow nên được làm thủ lĩnh, mà chưa ai từng nghĩ, là do số phận. Arrow đâu có kém cạnh gì, chẳng qua chỉ là hắn sinh sau và cha của hắn cũng chỉ là người thứ hai. Cha truyền con nối đúng trong trường hợp này, Arrow đã nhịn nhục quá nhiều, hắn thường phải nín thở mỗi khi bị cha chỉ trích về những gì mình đạt được, ông ta đâu quan tâm đến rằng, những việc Arrow làm thậm chí còn đạt kết quả hơn cả Ken, chỉ là Ken đã ở vị trí quá cao, chẳng ai có thể dám không “tâng bốc”.

Arrow bỏ đi ngay, hắn cũng không muốn xảy ra cuộc chiến giữa hai anh em, dù sao thì hắn cũng đã quen với những kiểu bị xúc phạm thế này rồi, hết cha, rồi tới mẹ, giờ thì là anh mình. Nhưng hắn vẫn tin, sẽ có một thứ hắn sẽ phải hơn Ken, không đời nào mọi thứ đều hoàn hảo cả. Có lẽ nào, sẽ là em! Thôi thì hôm nay, và những ngày đã qua, hắn chấp nhận nuốt một trái đắng!

*

* *Ruby rít một điệu xì gà, quý cô nở một nụ cười thâm độc.

- Con nhỏ đó sao rồi?

- Kế hoạch đã thất bại- Một lão già từ bên cổ vấn hậu thuẫn với cô gái quyền quý này.

- No no! Sao ta nghe nói, Arrow đã đến cứu nó?- Cô ta gọi tên cái người mà đáng lẽ phải là Sếp của mình một cách thiếu tôn trọng, chứng tỏ, những ham vọng của cô ta lớn lao.

- Chính xác, nhưng... đó là thất bại, chúng tôi xin lỗi vì không giết con nhỏ đó được.- Thêm cô thư kí đi cùng lão già dè dặt cất tiếng. Ngay đến cô thư kí này nhìn người phụ nữ tên Ruby kia còn thấy mê mẩn, có chút đố kỵ phụ nữ, thì những đám đàn ông trong đây đều ngất ngây trước vòng một cực chuẩn ấy.

- Ta thấy thành công đó chứ! Con nhỏ đó cho luôn Arrow- em rẻ ta, đâu liên quan gì đến ta! Hay đây, có thêm Arrow sẽ là một quân cờ trong bàn cờ vốn rất đẹp của ta đây! Ha ha!- Quý cô nở một nụ cười vô cùng quyến rũ, hương thơm trong hơi thở toát lên nét sắc sảo trong từng lời nói.

- Ý là...- Ông già ngập ngừng...

- Ken à! Chẳng không thoát nổi ta đâu!- Cô ta nhìn thẳng vào bức ảnh con chim đại bàng và nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đồng Cảm

Moon mở mắt, đầu em vẫn còn chong chóng quay vòng vòng, đã ngủ một giấc dài mà người vẫn mệt quá. Sau khi vươn vai, em nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường màu đen. Hôm qua, em nhớ là đã ở cùng Yun trong một căn phòng, rồi sao thì không nhớ nữa, chắc là đã bị tiêm thuốc mê, nhưng sao giờ lại về đây. Còn Yun nữa, cậu sao không có mặt, Moon trấn tĩnh lại, nếu như em nằm trên giường Sếp thì Sếp ngủ ở đâu, em quay mình sang bên, ờ, không có chiếc giường màu trắng nhỏ kê gần. Moon giật mình khi không biết mình đang ở đâu, căn phòng này, giờ thì em để ý, tường đâu phải làm bằng kính, mà là lớp bê tông ấy chứ, còn đồ vật trong phòng không giống những thứ mà em vẫn thường nhìn.

Sao em chẳng nhớ gì hết, không thể hình dung được gì hơn. Em chẳng lẽ lại được cứu sống, phải rồi, nhưng còn Yun đâu mất rồi?

- Yun!- Moon chưa thể ngồi hẳn dậy, nhưng tình thương em dành cho cậu thì có thể.

Rồi cánh cửa phòng mở, có bóng người bước vào, Moon không dấu khỏi sự lo lắng, tiếng chân này em không nghe quen, nhưng nếu để ý kĩ thì đã từng có những kỉ niệm. Arrow bước vào, tay hắn cầm một cốc nước và tay bên kia là một nắm thuốc. Tiến lại gần em, hắn không hề tỏ thái độ như lúc nhỏ.

Moon không tin vào đôi mắt mình, là Sếp nhỏ chứ không phải một ai khác, em dụi mắt, hay chẳng em đang nhìn nhầm, vì giữa hai người Sếp có kha khá điểm giống nhau. Nhưng không, em không nhầm, đôi mắt màu đen cô độc đó không bao giờ có thể quên được. Chính là đôi mắt đã “trao” cho em những tháng ngày ác mộng, và cũng chính là đôi mắt lưu luyến nhìn em khi em bước đi cùng Ken.

Lại là một tai họa gì nữa đây? Không bao giờ em gặp hai người Sếp của mình mà không nghĩ tới hai chữ “tai họa”. Tự nhiên lại nhói đau nơi đỉnh đầu, ngày ấy không ai khác ngoài con người này đã chôn vùi đầu em mỗi khi gọi em dậy để sai bảo. Em đau lắm, một nỗi đau còn ghê sợ hơn thế, là hình bóng cuối cùng của mẹ hiện về,...

Arrow đến bên, hắn đã “ưu tiên” cho em được nằm trên giường mình, nhẹ dùng cánh tay nâng em dậy. Từng cử chỉ của hắn như dòng điện xoay chiều vậy, tại sao lại là xoay chiều nhỉ? Vì trước đây có bao giờ hắn nhẹ nhàng tới thế, và cũng dùng ánh mắt khinh thị để soi em, giờ lại thay đổi hoàn toàn, ... Em cảm nhận thấy cảm giác ấm áp lạ kì mỗi khi hắn vuốt nhẹ vào làn tóc rối, tê liệt khi hắn đỡ em ngồi dậy. Em chỉ có thể thở bằng miệng khi này, em ngước lên nhìn hắn khi đưa ly nước cho em. Ngồi cạnh mà đỡ lưng cho em, hắn vẫn có thể lấy vài viên thuốc đưa em uống. Moon cũng chỉ biết làm theo, mấy viên thuốc con nhộng này là để đề phòng loại thuốc gây nghiện kia sẽ để lại tác dụng phụ, có thể là dùng một lần mà những lần sau, cứ đến một thời gian cố định lại phải dùng. Arrow tránh cho em bị nghiện, hắn biết loại thuốc lác này đối với người có sức khỏe thì chỉ kích thích một lần thôi, nhưng với em thì khác.

- Uống hết đi!- Chỉ có em là được nghe thấy chất giọng trầm ấm truyền cảm này.

- Dạ!- Moon vẫn luôn có thói quen trả lời lễ phép, em đã được nhiều người “rèn” cho.

Arrow nhìn em uống thuốc và mỉm cười, thoáng buồn. Em bỏ hết cả nắm viên vào miệng, rồi uống một hớp nước nhiều. Chợt nghĩ, mình thế này còn Yun ra sao? Em là thế mà, không bao giờ quên được những người đối xử tốt với em đâu. Em không thể uống ực khi nghĩ tới cậu, có lẽ nào là đã chết?

Arrow vuốt cổ cho em, bàn tay ấm nóng chẳng thể nguôi ngoai nỗi lo bên trong, em gần như sặc nước, nhưng phải cố để không làm Sếp ghét bỏ.

- Hỏi về Yun hả?- Arrow thừa đoán ra, hắn không biết mới là lạ, em là một con người sống rất tình nghĩa, chỉ cần biết thế đã đủ để suy ra. Hắn cũng không muốn trả lời, nhưng nhìn khuôn mặt tái nhợt và hoang mang kia thì mọi điều đều tan biến- Vẫn sống, đã được trị thương- Câu nói của Yun ấy, vẫn còn có giá trị với cậu nhiều lắm, đơn giản, Arrow không muốn để em ghét và căm hận mình thêm nữa, mẹ em đã là nỗi đau không thể bù đắp, thì không nên phạm thêm một sai lầm với người bạn tốt của em.

Moon thờ ơ hơn khi nghe thấy những lời nói đó, dù có đôi chút nghi ngờ, nhưng hình như Sếp không nói dối. Em ngoan ngoan nuốt hết số thuốc. Có phải nếu muốn một đứa trẻ vâng lời nên chiều chuộng nó, đúng rồi, em như thế, chỉ cần đối xử tốt, em sẽ mỉm cười. Arrow nhìn thấy nụ cười bình an nở

trên môi em, dù rằng vì lí do nào nụ cười ấy mới nở.

Một sự thật đối lập giữa em và hắn, hắn chỉ thích những cảnh máu me và chết chóc, tàn bạo... trong khi đó, em muốn được nhìn thấy màu xanh nơi cuộc sống.

- Yun là gì của em?- Arrow lên tiếng, hắn vẫn đang dang vòng tay đỡ lấy em còn mệt.

- ...- Khá bất ngờ, lần thứ hai Sếp dùng từ “Em” để giao tiếp, Moon nhận thấy sau khi trở về từ Green, không chỉ Ken mà Arrow đã có những cử chỉ khác lạ, ... ban đầu em có phản chối từ, nhưng trước ánh mắt không thể nói lên sự căm ghét của Sếp, em cũng dần tiếp nhận- Là bạn cùng lớp!- Nếu mà đem cái từ “bạn trai” ra nói, thì hẳn Yun sẽ chết ngay lập tức, linh cảm cho em biết điều đó, từ trước tới giờ, người nào thân thiết hay bạn bè của Mun đáng thương của em cũng đều chịu cái chết thảm hại cả.

- Vậy có biết tại sao ta lại để cho cậu nhóc ấy được sống?- Giờ thì Arrow đã học được cách tôn trọng em và những người xung quanh em.

- Không ạ!- Moon cúi mặt xuống, chỉ cần Yun còn tồn tại.

- Vì hắn đã cứu em!- Arrow đặt Yun ngang hàng, câu trước mới dùng từ “cậu nhóc”, thế nhưng ở một khía cạnh nào đó, hắn thầm cảm ơn Yun.

Moon không hiểu, em mới là người cứu cậu ấy, sao lại thế, mà thôi, em không suy nghĩ nữa, tốt nhất đừng nhắc nhiều tới Yun, ngộ nhỡ Sếp đổi ý ghét bỏ em thì...

Arrow siết vòng tay hơn, tấm lưng em nằm trọn trong hơi ấm, hắn muốn đem đến hơi thở mới cho cuộc sống màu rêu của em. Hắn nhận ra một điều, cô gái này cần có tình thương, chỉ cần đối xử tốt với em, sẽ được em tha thứ.

- Mes không cùng nhóm máu với em!- Arrow suy nghĩ kĩ khi nói ra.

- Dạ, em nhóm máu AB, còn anh ấy em không biết- Moon suy nghĩ, trong một gia đình đâu nhất thiết cứ phải cùng nhóm máu. Nhưng em chưa hiểu ý Sếp, đối với em, có ai khác ngoài Mes. Arrow đã có câu trả lời cho dòng máu đang chảy trong người em, không phải của gia đình Mes, chỉ là hắn vẫn chưa tìm ra cha mẹ cho em được thôi. Chỉ ít, điều đó cho thấy, hắn không phải là kẻ sát nhân đã cướp đi mẹ ruột của em. Nhưng điều mà hắn băn khoăn, Mes có một người em tên Moon là sự thật.

Arrow hoàn toàn khác với những gì Moon đã nghĩ, hắn trở thành một con người khác khi bên em. Trong mỗi cử chỉ đều cho thấy con tim hắn đang tồn tại, không chỉ vậy mà còn có sức mạnh khiến những thứ xung quanh phải nóng dần đều. Hắn đỡ em dậy và chẳng đợi cho phép đã bế bổng em lên, đưa em qua gian phòng bếp. Ở đó đã chờ chục mâm cơm thịnh soạn, đặt em xuống ghế, hắn lấy một cái ghế khác ngồi ngay cạnh. Không để em động tới bất kì thứ gì trên bàn, Arrow gấp một bát đầy áp thức ăn, để bên.

Sếp đang coi em là một đứa trẻ lên ba? Moon không thích điều đó, chưa bao giờ em tỏ thái độ khó chịu như lúc này, em chối đẩy thìa thức ăn sắp được “dĩ” tới miệng mình. Em nhìn lại Sếp bằng ánh mắt cương quyết và có phần giận dữ. Dù có lí do gì, em ghét Arrow, thật sự điều đó không bao giờ thay đổi được.

Có những lần tim em đập nhanh khi ở cạnh Sếp, nhưng thường xuyên nó bị bóp nghẹt. Sếp coi em là đứa trẻ con, ý Sếp cộng với hoàn cảnh này, em không nghĩ là Sếp trêu đùa mình, mà là thương hại. Cái hành động “bón” thức ăn chẳng phải thương do các ông bố bà mẹ làm cho đứa trẻ bé bỏng, từ lúc sinh ra, em không được ăn một bữa cơm có tình thương mẹ cha. Thế đấy, cái kẻ đã chỉ đạo giết mẹ lại đang ban cho em một ân huệ- được làm con hắn! Nhục nhả, có thể chỉ do chính bản thân em nghĩ thế, nhưng em khó chịu lắm, em ghét cái cảm giác tù tội này, tại sao, chưa bao giờ em dám chống lại những cái người này nhỉ?

Moon đẩy cánh tay hắn ra, thử một lần dám, một lần để cho biết em cũng có quyền được thờ trong cái xã hội này. Giọt nước tràn ly, em đã chịu quá nổi rồi... tại sao bất cứ ai trên thế gian này cũng có quyền giẫm đạp lên em chứ, em không thể chịu đựng được nữa, bao tháng ngày qua, loài người áp đặt lên em gánh nặng định kiến. Họ cho rằng vì em là một con búp bê dễ rời thỏa sức si và đánh đập. Em không biết đâu ư? Mấy đứa trẻ ở cô nhi viện ấy, chúng không coi em là người, chúng ép em ăn cơm cùng với mấy con vật trong khu trang trại gần nhà. Thức ăn thì trộn lẫn toàn những món thừa, thịt gà không còn chất, hay xương sườn nhai dở, canh cá cũng chỉ toàn xương dăm, tạp nham. Em đã từng phải khóc để nước mắt cuốn thức ăn, em chỉ cần một bát cơm để no chứ nào đâu có gì mong hơn, em đói lắm cũng đâu có ai hiểu, nên em phải cố mà ăn dù không dễ gì có thể nuốt. Còn nhớ, em đã từng bị cậu nhóc lớn nhất trong đám người ấy dùng dây thừng buộc cổ và bắt em làm cún. Nó to lớn và đè bẹp tấm lưng nhỏ bé của em, không thì đem em ra làm chó trước những bé gái khác. Em bị bắt bò vòng quanh sân, rồi phải dùng miệng ngoạm những thứ bẩn thỉu. Những khi ấy con tim quặn đau, không có ai bảo vệ cả. Chúng, những đứa trẻ ở cô nhi viện cũng chỉ ngang hàng với em thôi mà, thậm chí cha của chúng còn thua kém cha em nhiều, nhưng sao em khổ quá. Rồi khi biết mình có cái tên là Moon, lại thêm những tháng ngày đen tối nữa che lấp trang giấy, em không muốn nhớ lại... Nước mắt chảy ra giàn giụa, có nước mắt là vẫn còn màu trong thuần túy.

Arrow để em gào to, em khóc hắn là em sẽ được thoải mái, hắn biết em vẫn đang căm thù nhiều lắm, nếu như không là Sếp, tin rằng em sẽ chìa dao vào hắn rồi. Nhưng những giọt lệ long lanh kia còn hơn cả nỗi đau, giống như con tim bị cạo mất lớp da bảo vệ, rồi sát muối... xót lắm, Arrow thương em nhiều. Hắn muốn dùng tất cả khả năng để em được hạnh phúc, nhưng hắn không đúng cách rồi.

Moon đơn giản chỉ gào lên, hắn không thể nghe hiểu em cất lên tiếng gì, không thể nghe thấy tiếng Mẹ trong những câu nói vô nghĩa của em. Em không dám gọi, chỉ tại hắn, em sợ đến nỗi không thể thoát ra hai chữ cái ấy, sao bất kì ai cũng có quyền gọi mẹ mà em lại không... Ôi, em ơi, em không có ai để gọi lên thành tên cả, ai có đủ khả năng bảo vệ em, hay ai là người ngu ngốc “bảo lãnh” cho em chứ? Em chông chênh giữa maelstrom không phải do em được giữ, em bơ vơ trước kiếp người, sao lại để em được sống mà không có ai cho em điểm tựa.

Là vì ai mà em phải thế, là vì chính con người em ư? Em có tội gì? Em làm điều gì trái ý ai? Em bị đày đọa thế này... sao không thể tìm được lí do, được

thôi, nếu cho em một lí do thỏa đáng, thì để em chịu thêm thế này hay biết bao niềm đau nữa thì cũng đáng. Nhưng, dù có tìm kiếm cả đời cũng không thể biết. Chính tại nỗi sợ hãi tới cực điểm, em mới có thể tìm được không gian cho con tim mình, em khóc rất nhiều, và cũng không còn trông mong gì một bờ vai nữa...

Anh trai của em ơi! Tất cả là tại anh đó, em tin là có anh, tin mình sẽ được làm người khi gặp được anh,... thế mà em lại nhận được những gì, em khản cả tuyến lệ rồi, cạn khô tất cả vì đợi chờ cái từ “Em” anh dành cho,... Mes cũng đâu có coi em là con người chứ,...

Đến khi chỉ còn nức nẻ mảnh đất khô cằn, em vẫn chưa thể tìm cho mình một hạnh phúc giản dị, vậy mà bắt em chờ đến khi nào nữa đây. Ước mơ của em đã hoàn thành rồi, em đã gặp được anh mình rồi thấy, em chỉ cần thế là đủ rồi, cảm ơn cuộc sống vì đã cho em được có một điều hạnh phúc. Giờ thì em không cần gì nữa, mà đúng hơn là không dám mơ gì nữa.

- Anh xin lỗi!- Arrow ngập ngừng, rất khó để nói ra. - Nếu muốn, anh có thể mang lại cho em mọi thứ đã bị đánh mất- Arrow nhắm mắt rồi lại mở ra sau khi đã nuốt được những lời chân thành nhất. Nếu phải lên trời xuống bể cũng sẽ cố gắng tìm lại gia đình cho em.

- ... xin ... lỗi- “Ông trời” đang xin lỗi em đấy à, ông ta muốn em sống, em phải sống, rồi muốn em ra sao thì ra, để rồi thân nhiên vậy ư. Gối trong hai từ ấy mà cuộc đời em đón khổ thế này thì thật “hào phóng” với em quá. Em đâu có được dạy cách đánh vần từ “cảm ơn” để mà trả lời trong lúc này. Một món ăn mà cố tình bỏ muối lại bắt người dùng phải bảo ngọt là sao?

Arrow không đủ tư cách để an ủi em. Hắn chỉ biết đếm những năm tháng của em. Em không dám làm đau Sếp, chỉ là đang tự hành hạ bản thân. Ai mà chạm được vào “ông trời” cơ chứ, Moon chẳng cần ai ban cho em cái chết nữa, em tự làm được. Không được quyền dùng dao để một nhát vĩnh biệt, một cái đâm, rồi nhiều cái đâm như thế, hàng trăm, hàng tỷ cái nữa sẽ đưa em yên nghỉ được thôi mà.

Một giọt nước lăn dài trên gò má, chẳng đủ để xoa lấp bất kì thứ gì, Arrow muốn ôm em quá, nhưng không thể, hắn không có quyền được đụng vào người em.

Chiếc áo em mặc nay đã ướt đầm, toàn là niềm đau thôi, sao chưa bao giờ em có thể khóc lên vì hạnh phúc được chứ? Hạnh phúc thì sạch sẽ, còn em quá dơ bẩn để nhìn thấy hướng hồ được chạm tới. Hạnh phúc treo lơ lửng để ai cũng đón lấy, còn em què quặt nên không thể,... Hạnh phúc là đốm sáng trên khung trời, là ánh sao muôn màu lung linh, em mù rồi nên không thể nhìn thấy, hạnh phúc là bản giao hưởng miễn phí, nhưng em điếc rồi còn đâu,... Cuối cùng em có gì để đón lấy? Chỉ có một cái thúng to dùng để chất chứa bóng đêm u tối.

Em cười ngây dại, một nụ cười nhạt nhẽo tới vô hồn. Em cười vì cái thúng em đựng ngày càng to ra, càng có thể vơ nhiều thứ hơn. Không thể tìm lấy một nguồn sáng trong ánh mắt, hay một dấu hiệu của sự sống trong em, không còn lấy một tia hy vọng. Arrow đã sai rồi, hắn đã làm em đau thêm lần nữa, và là cái lần kịch điểm. Vì muốn chăm em được sức khỏe, vì em quá gầy, mà đã biến em thành đúng một con búp bê da đen bị kì thị.

*

* * Ánh dương hiện lên sau một đêm mưa lớn, Arrow mở rèm để đem tới sức sống cho căn phòng. Đêm qua em sốt rất cao, nhưng em đã cố ngượng dậy để nhìn ông mặt trời. Hắn chủ động trái tóc cho, em thì không còn quan tâm đến những thứ xung quanh nữa. Mái tóc không được quan tâm tới, trông khô và chẻ ngọn nhiều quá, xơ xác, Arrow luồn ngón tay vào và ngỡ rối, hình ảnh ngày trước mẹ đã từng chăm sóc tới người chị gái, ùa về. Ngày ấy hắn núp một góc quan sát tình mẫu tử của mẹ, mẹ quan tâm đến chị ấy lắm, còn hắn thì bỏ mặc. Chị mắc nhiều thứ bệnh, và luôn trong trạng thái sẵn sàng xạ trị. Mỗi sáng mẹ vẫn chải đầu chị, nâng niu từng sợi tóc ngày một vơi dần đi. Mẹ là một phụ nữ độc ác, nhưng lại hiền từ với chị, nếu không núp và dõi theo, chắc không thể nhìn thấy mẹ cười hiền tới thế nào đâu. Arrow trống rỗng, lúc nào hắn cũng chỉ là người thứ hai.

- Em có biết Mẹ thiên vị với tất cả trừ anh không?- Arrow hướng về phía Mặt Trời, em đã đi thúng vào tìm gan hắn rồi.

- Không muốn nghe!- Moon bịt chặt tai, em chỉ giả vờ để đánh lừa bản thân, hóa ra em vẫn còn tha thiết được sống lắm. Đối với em, Arrow không có nhân cách để nhắc cái từ “Mẹ”, một đứa trẻ 7 tuổi cướp đi mạng sống của người mẹ từ một đứa bé sơ sinh thì có thể tự do nhắc tới danh từ ấy?

Em không muốn nghe, hắn đượm buồn, có những nỗi buồn khi chia sẻ sẽ được vơi bớt, nhưng không thể chia thêm nỗi buồn cho em được. Arrow đứng dậy và ra khỏi phòng, hắn để em tự do. Giọt nước mắt đã vương trên mái tóc em, hắn lẽ nào lại khóc?

Cũng có một đứa trẻ khao khát được tình thương giống em, nhưng cách thể hiện sự đồng cảm tàn bạo và đáng sợ quá!

*

* *

Nếu như biết mở lòng với em ngay từ đầu, hẳn giờ có lẽ hắn đã được là một phần trong cuộc sống em rồi, nhưng mọi chuyện đã lỡ rồi, điều quan trọng là cần biết vực dậy, và nỗ lực không ngừng, rồi sẽ có một ngày khác, ngày bình minh.

Arrow dựa tay vào tường rồi ngắm nhìn em, một tâm hồn cô độc. Dưới ánh hào quang, em tựa một thiên thần bị mất đi đôi cánh, muốn giũ bỏ để bay lên thiên đình nhưng không thể. Ánh mắt nâu trở lại vào trong, rồi vô tình dừng lại chỗ hắn, và nhìn hắn. Cái ánh mắt này, hắn đã từng nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ? Quen quá, cũng là khi hắn lẻ loi có một ánh mắt đã nhìn hắn như thế, là ai vậy, không nhớ nổi nhưng rõ lắm, cả dáng người thanh mảnh kia,...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Người Quen

Thêm một đêm nữa hần mất ngủ, chiếc ghế sofa không đủ để hần trải mình. Nằm suy nghĩ, Arrow vẫn chưa thể tìm thấy ánh mắt tựa mặt nước phẳng lặng, nhưng lại có chiều sâu ấy ở đâu. Giờ thì hần để ý kỹ, ngoại trừ má nùng đồng tiền thì giữa Mes và Moon chẳng có điểm gì giống nhau, Mes đáng người cao to tựa giống hần, còn em thì mảnh người. Nếu là hai anh em thì cũng có thể người em thuộc gen lặn di truyền từ bố mẹ nên ngoại hình có thể khác, nhưng bằng chứng xét nghiệm ADN thì không thể chối cãi được. Có hai giả thuyết được hần suy nghĩ, có thể Mes không phải là con của người phụ nữ hần đã sai sát thủ giết chết đó, và khả năng thứ hai là Moon không phải con của gia đình Mes. Vậy thì có thể em thuộc về ai? Arrow ngồi dậy và dùng máy để lật lại dữ liệu cách đây gần 18 năm. Đã có nhiều thông tin thừa bị xóa, đúng hơn là vì “người lớn” không muốn hần tìm hiểu kỹ về quãng thời gian đó, khi ấy nếu hần nhớ không nhầm thì có một mạng sống của dòng tộc Devils bị thủ tiêu, và người làm chuyện đó không ai khác là Ken. Arrow rít một hơi dài, thở ra điềm tĩnh. Chính lúc ấy đã có sự phân hóa giữa hần và Ken, Devils yêu cầu Ken giết chính em mình để kiểm chứng mức độ độc ác, và Ken đã thắng tay luôn, nên cũng đã hình thành người thủ lĩnh tối cao trong cấu trúc của Devils.

Như thế thì Moon khoảng bằng tuổi em hần. Không rõ là em trai hay em gái, nhưng hần thiên về giả thiết đó là đứa em gái hơn, chứ nếu không nó đã được sống để tiếp sức hai ông anh trai rồi. Rắc rối hơn nữa là Mes cũng có người em sinh ra trong khoảng thời gian ấy. Như vậy, liệu có cả thấy bao nhiêu đứa trẻ đã sinh ra? Theo hần phải hơn con số 2, vì chẳng bao giờ hần nghĩ Moon có thể là em gái mình, thời gian quan sát em trưởng thành cho hần biết điều đó, và nếu có đúng là sự thật thì Ken cũng sẽ phải nghi ngờ và không bao giờ vội vàng dùng cái từ “chị dâu”.

*

* *

Ken đã biết cái cảm giác trống vắng chán nản tới cỡ nào. Bất cứ mỗi khi làm việc gì cũng đều nghĩ tới em, em ít nói, hần cũng vậy, nhưng sao mà động lại trong lòng nhiều hồi ức. Khi thì nhìn thấy thiên thần đang ngủ, hay là mái tóc rối khi gỡ áo hần ra khỏi đầu vì hần đã ném thẳng vào em, rồi là vụng về khi em rần rúng, cả cái dáng ngồi bên máy tính giống hệt hồi nhỏ, và tâm hồn trẻ con ngốc nghếch, những câu nói thiếu suy nghĩ... đều làm con tim hần nhớ về em. Hần biết em đang ở chỗ Arrow, nhưng chẳng thể nào đến mà “đòi”. Cả khu Devils.4, có bao nhiêu chỗ dành riêng cho Arrow, giống như ngôi nhà của hần đây, nếu đi tìm từng nơi một, vậy là không tôn trọng em trai, mà hần không thích điều đó. Nhìn vào sự tức giận, hần biết Arrow không thể đối xử tệ, có khi còn tốt hơn hần kia, biết em muốn gì đây?

Ken không hề biết chuyện Moon đi cứu Yun và những hệ lụy đã xảy ra, hần thường không hay kiểm tra mạng an ninh vì Arrow đã thay hần làm. Thế nên cũng chưa “khùng bố” lù Devils, theo hần nghĩ, có thể em đã bị bọn người dối hơi ấy dẫn dò một vài điều, nhưng hần không thể dám động tới một sợi tóc. Họ biết nghĩ đến sự hưng thịnh của Devils nên mới làm thế, ai có thể ngờ được người hần chọn lại là em, dẫu sao nghĩ tới lòng trung thành, hần chỉ nhắc nhở và yên tâm thế là đủ. Có ai dám cả gan phản đối ý kiến của hần được. Nhưng nói thật, nếu để chọn một người phụ nữ có khả năng gánh vác trọng trách cánh tay phải của hần thì không phải Moon, hần được sinh ra bởi hai con người tài giỏi vô đối, lẽ nào con trai hần lại không được như thế, hần còn muốn con hần phải hơn mình thật nhiều để Devils càng ngày lớn mạnh hơn, cụ thể là cai trị hoàn toàn thế giới, nuốt chửng những tập đoàn đứng đầu thị trường hiện thời. Moon thì không đáp ứng được yêu cầu đó. Chọn Moon, đồng nghĩa sẽ để cho con mình đi theo sau em nó- tức là con trai của Arrow. Không đòi nào, đối với một người đàn ông, sự nghiệp luôn là trên hết. Nhưng kẻ tham lam luôn muốn có tất cả, và sẽ làm mọi cách để có tất cả, đó là suy nghĩ của hần, phải tham thì mới có nhiều quyết tâm, và sẽ thực hiện tới cùng mong muốn.

Vậy là hần vừa muốn có em lại vừa muốn có Devils.

*

* *

Không phải em thay đổi, mà trước bất kì ai đối xử tốt em đều thế. Không phủ nhận hận thù em dành cho Arrow, nhưng hần lại quá đối tốt với em. Một con chim bị nhốt trong lồng sắt han gì, bị thờ ơ không quen được yêu thương nay lại có một bàn tay con người mềm mọng nâng niu. Arrow lúc nào cũng để ý thái độ của em trước khi chủ động đề nghị một điều gì đó, sau hôm em gạt thìa thức ăn đó. Nhiều khi em cảm giác như hần sợ em, ánh mắt hần buồn tới thấu xương mỗi khi em từ chối sự quan tâm. Mà em lại không thích nhìn thấy người khác phải buồn, nên dần để cho hần chăm sóc mình.

Em thích mỗi khi ngủ có ai vuốt tóc như lúc này, dễ chịu và tình cảm lắm, rồi chìm dần vào giấc ngủ và không còn lo lắng những cơn ác mộng rình rập. Nhưng em ngủ trên giường Sếp thì Sếp ngủ ở đâu, Moon chợt tỉnh giấc lúc nửa đêm. Trong căn phòng ngủ duy nhất này không có ai khác ngoài em, Sếp có thể ra ngoài chăng? Em ra khỏi giường vì thấy khát cổ, cần uống chút nước. Đi qua phòng khách, giờ thì em đã biết Sếp nhường cái giường to lớn để nằm trên chiếc ghế bành này đây. Nhìn Sếp ngủ mà thương quá, co ro vì chiều dài chiếc ghế chỉ dành cho người dưới 1m7, chân Sếp thừa ra những hơn mười lăm phân, còn mái tóc đã bị ép chặt, đôi tay khoanh lại, không có gối càng thêm vẻ khổ sở. Đã bao giờ Sếp phải thế này đâu, lúc này chẳng khác em mười mấy năm trước, ngủ trong trạng thái không thoải mái và chật hẹp. Sếp muốn tự trừng phạt? Nếu em nằm trên cái ghế này thì còn xoay xở được chứ Sếp thì sao có thể, thân hình cao lớn với bàn lưng to và chắc từng cơ thịt mà lại chấp nhận hoàn cảnh tù túng này, trông lúc ngủ Sếp đâu có ác như người ta nghĩ. Em vào trong giường rồi lấy gối và chăn đem ra, nhẹ nhàng đầu Sếp lên hần thành ghế để chèn gối êm, tiếp đến đắp chăn phủ lên thân người, cẩn thận y như Sếp làm. Chắc là mẹ Sếp không thương Sếp rồi, nhưng em biết được, một tình thương mãnh liệt ẩn chứa sâu thẳm trong con tim Arrow.

Em về phòng vì không muốn làm Sếp tỉnh. Chiếc dây trên cổ đã lại trở về bên em, mấy hôm em suy nghĩ không biết đã làm rơi ở đâu, chắc là khi em ngủ lúc này, Arrow đã trao lại. Chữ “K” sáng lấp lánh, giống như bùa hộ mệnh, nếu như Arrow không nhặt được nó, thì chưa chắc đã tìm được chỗ của em và Yun. À.... không biết Sếp lớn đang làm gì vào giờ này, liệu có đang tìm em, hay đã quên em rồi?

Ngoài anh Mes, em đã có thêm những tình cảm khác, với Wine, Yun, Ken và cả Arrow nữa.

*

* *

Người đầu tiên trong buổi sáng ngày hôm nay em nghĩ tới là Yun, tin theo lời Sếp, Yun vẫn an toàn, nhưng cậu có thể chịu được cái cảnh ở trong bốn bức tường màu đen không?

Arrow sau một giấc ngủ say, hẳn đã tỉnh. Em ngồi ghế đối diện từ rất lâu rồi. Arrow ngồi dậy, hẳn không vron vai dù khá mỏi cơ. Gối và chăn này là em mang cho hẳn đây ư? Bỗng nhiên hẳn bật cười, trong tiếng cười trộn lẫn niềm vui và sự thương hại. Thương hại chính bản thân vì chưa từng được quan tâm theo cái cách tình cảm này. Chỉ là một nụ cười thôi, mà có tác dụng gắn kết những mảnh vỡ quá khứ, em đáp lại cũng bằng một nụ cười- ảm áp và hồn nhiên.

- Sếp ngủ ngon chứ?- Em ngỏ lời.

- Ủ!- Arrow uống cốc lọc nước Moon đã chuẩn bị sẵn trên bàn- Mà đừng gọi là Sếp!

- ...- Moon cười lại, em thích cái giọng nói cổ tở ra lạnh lùng mà bị lòi ra sự quan tâm của Sếp. Em thân thiện với Sếp là vì em có cảm giác Sếp đang rất buồn.

- Có muốn làm việc gì không?- Arrow tốt với em.

- Dạ! Không ạ!...- Moon lưỡng lự- Nhưng...

- Nghĩ về thằng nhóc đó à?- Arrow quả là tinh ý. Nhưng hẳn tin, việc em mang chăn cho hẳn và ngắm nhìn hẳn ngủ không xuất phát từ mục đích này.

- Không... không phải!- Chưa được đối xử tốt lâu, em đã dám đòi hỏi là không được, mà Yun lại thuộc tổ chức là kẻ thù của Devils.

- Vậy thì không cho gặp nữa!

Cơ hội đến mà không biết nắm lấy thì là ngu ngốc, em hiểu điều đó, ánh mắt em sáng lên. Arrow đứng chờ em ở cửa luôn, khi yêu người ta không thể hiểu được những việc mình đang làm, chỉ cần được thấy một nụ cười rạng ngời, hẳn sẵn sàng làm tất cả. Cho em gặp Yun thì có gì đáng ngại đâu, thằng nhóc đó vô hại đối với em và cũng không đủ sức để áp đảo hẳn được.

Mọi thứ diễn ra nhanh chóng đến bất ngờ, em có đôi chút do dự, sao Sếp lại quay 180° nhanh như thế, mọi điều em muốn Sếp đều đáp ứng, việc cho em gặp Yun là điều tối kị, em còn không đề nghị Sếp đã cho phép rồi. Thảm cảm ơn, rồi em nhanh chóng đuổi theo bóng Sếp đã đi cách mình một đoạn.

Arrow không thể biết được em đang nhìn hẳn bằng ánh mắt cảm ơn và yêu mến đến mức nào đâu, hẳn đi thẳng và không ngoái lại. Việc cho em được đi học ở trường là do hẳn quyết định, việc tiếp xúc với bọn White ấy hẳn cũng dễ mặc, hẳn có khi nào muốn em trở thành một thiên thần?

*

* *

Ngay khi vừa tới khu trại giam, Moon đã chạy vượt lên Sếp và đi tìm phòng của bạn mình. Không biết giờ Yun thế nào? Đã bao ngày cậu không được nhìn thấy ánh mặt trời rồi, thương cậu quá đi. Chỉ có Arrow và em là ở đây nên không phải lo có những người khác sẽ bắt nạt, mà có thì Sếp cũng sẽ che chở cho em. Nếu Yun là một chiếc ô, thì Arrow như một đám mây luôn bao bọc em, mỗi khi nắng gắt hay mưa rào, đều có đám mây ảm áp này bảo vệ.

- Yun!- Moon vui không thể tả khi nhìn thấy cậu bạn thu lu trong góc cuối phòng. Yun quay sang nhìn em, mới mấy ngày mà trông cậu già đi hẳn, râu quai nón đã phủ trên lớp da non trẻ kia, cậu đã suy nghĩ quá nhiều mà.

Đứng dậy ngay lập tức, qua lớp song sắt, Yun đưa tay lên và ôm em.

- Cậu có làm sao không?- Moon thấy Yun gầy đi nhiều quá, trông cậu thiếu sức sống.

- Họ đã làm gì cậu rồi?- Yun không trả lời, cậu đẩy em ra rồi nhìn em một lượt. Suốt năm ngày qua không một giây nào thôi nghĩ về em, Yun lo sợ sẽ mất em. Khung song sắt được tự động nâng lên, sau đó thì Moon vào hẳn bên trong.

- Sếp! À quên...- Moon lỡ miệng khi nhắc tới từ “Sếp” trước mặt một trình thám, giờ em cần tìm một cái tên gán cho Sếp để Yun không nghi ngờ gì hơn, nhưng em không tài nào nghĩ ra nổi.

- Cái người đã đem cậu đi có làm hại cậu không?- Yun lờ đi. Cậu đủ thông minh để nhận ra.

- Không! Người đó - Đành phải dùng danh từ chung để nói về Sếp, Moon cười hiền - đối xử rất tốt với mình, còn cho mình đến đây thăm cậu nè!- Em cười tít mắt.

- ...- Moon đã giấu đầu lòi đuôi rồi, Yun không nói gì thêm, em nói vậy chứng tỏ em đã an toàn, tuy nhiên đã vô tình cung cấp cho Yun một số thông tin

quan trọng.

- Cậu gầy quá!- Moon nhớ ra mình mang theo một vài lon nước tăng lực, em chọn lấy một lon rồi mở nắp, sau đó mới đưa Yun.

- Hi!- Yun cười ngược, tự dưng cậu thấy ngại ngại. Không biết em có nhớ chuyện vừa qua không, nếu có chắc đã giận cậu nhiều lắm. Vết thương trên trán giờ đã mờ đi.

- Cậu lo cho mình đấy à? - Moon vui vẻ- Cái vết thương này tự dưng xuất hiện trên đầu, mình đã bôi thuốc rồi nên cũng sắp biến mất- Moon chỉ nhớ khi em tỉnh dậy đã có băng trên trán hôm ấy.

- Chắc là tự đâm vào đầu mình rồi- Yun xoa lên mái tóc em, cậu khời hài và không nhìn chăm chăm vào vết thương ấy nữa. Vậy là em chưa nhớ gì, thật may, người con gái đối xử tốt với cậu thế này mà đã có lúc cậu mất bình tĩnh.

- Đầu có! Đâm vào đầu thì chỉ thâm tím thôi, sao mà chảy máu được?!

- Xi! Trông cậu béo ra đấy!- Yun lảng đi. So với khi học lớp 12, giờ trông em đã có da có thịt, cậu thích em được như thế này, nhìn khỏe mạnh và đáng yêu lắm. Lại thật, từ ngày nhốt ở Devils, cậu như chỉ nghĩ tới em, còn ngay cả Luci cậu cũng không nhớ nhưng như thế này.

- ...- Moon không nói gì, mặt em buồn thiu. Ở bên Yun em được tự do thể hiện bản thân mà không phải coi chừng thái độ, vì cậu thì thoảng cũng hay ngốc nghếch trước mặt em.

- Thôi! Gầy như bộ xương khô có gì mà hấp dẫn chứ?!- Yun vừa nói vừa phì cười. Đúng là con gái.

Moon nhìn cậu bạn một lúc, rồi kiễng chân lên ghé vào tai cậu:

- Ở đây có khổ lắm không?

- K...hồ...ng - Mắt ba giây để Yun nói được lên lời, khoảng cách giữa em và cậu giờ gần quá, khiến cậu có chút bối rối, cùng lời quan tâm thân thiết khiến cậu tê liệt.

- Có muốn ra khỏi đây không?- Moon ghé sát gần để nói hơn.

- Ngốc! Nói gì mà kì vậy, đừng bảo cậu sẽ hi sinh để cứu tớ ra ngoài đấy nhé!- Yun bất ngờ quay đầu sang trái, mắt cậu gần như chạm vào môi em.

- Ở yên đấy!- Nói rồi Moon chạy thẳng ra ngoài.

Arrow đứng ngoài chờ em, hẳn không muốn lộ mặt. Chỉ mới mười lăm phút mà đã thấy em tắt tươi đi ra, hẳn biết là em lại đòi hỏi gì đây.

- Sao?- Em sẽ không dám ngỏ lời trước đâu.

- Dạ! Về thôi ạ!- Moon cúi ngằm mặt, vẻ thất vọng và có chút lưu luyến.

- Ủ! Đi về!- Arrow cười, một nụ cười đầy bí ẩn và cuốn hút.

- ...- Moon không nói gì, chỉ bước theo. Em thật ngốc khi đã đề nghị giúp Yun, khả năng của em làm sao có thể? Nếu cậu là một nhân viên của Devils thì may ra, không nhờ Sếp, có thể cầu cạnh anh Wine, đảng này thì... gan của em càng ngày càng to rồi.

- ...- Arrow không nói thêm, hẳn cho em một cơ hội. Thằng nhóc con ấy muốn bắt sống hay ăn tươi để như trò bàn tay, nó chỉ như một con kiến nhỏ bé giữa một khu rừng rạp rập, vô hại, dù lũ người White có đề cao tới mức nào chăng nữa. Được thôi, từ giờ đến cuối con đường, em dám nói ra việc mong muốn, hẳn sẽ lập tức thả thẳng nhóc đó.

Khi một kẻ xấu xa làm điều gì tốt, chúng ta sẽ nhìn vào thành tích tốt đẹp của hắn, để tuyên dương và giúp con người đó thoát ra khỏi vết đen. Trường hợp của Arrow không đúng lắm, nhưng từ một người đối xử tàn bạo, trở nên hiền lành và tốt bụng với em, em sẽ để cho cái quá khứ kia tan biến, và chỉ nhìn vào ngày hôm nay, ngày mà hắn quyết son màu trắng lên trang giấy đen đời em. Em như quên mất đã phải chịu đựng những tháng năm ròng rã đau đớn, là lòng vị tha cao cả, mà cho hắn được kẻ bên. Việc xin cho Yun ấy, là vượt quá hàng rào, chẳng khác nào nôi giáo cho giặt, phản bội chủ nhân, nhưng... em nhớ Luci đã đặt bàn tay em và nắm chặt, cũng đặt cả niềm tin nơi em, em không nỡ. Chẳng biết vì không tiếp xúc nhiều, nhưng em rất ngưỡng mộ Luci,... thế đấy!

Có nên nói cho Sếp biết, xin xỏ và thuyết phục, em đúng là đã coi Sếp hơn một người thân khi định bụng ý nghĩ đó, có thể sau khi nói xong, chính mạng sống của em và Yun còn không giữ được, nhưng... em muốn nói!

Nếu đi bên cạnh Sếp lớn, em không thể nói ra mong muốn của mình, vì chưa thử lần nào, nhưng với người tạo cơ hội cho em, thì em sẽ nói được. Tuy nhiên diễn đạt là điều khó, em biết nói gì đây?- “Xin Sếp tha cho Yun”, hay “Sếp làm ơn thả Yun”,... đau đầu quá, mà lỡ Sếp tức giận thì còn gay nữa. Chẳng phải Sếp Arrow rất ghét bị phản bội, việc làm em chính là thế đó. Em thở dài không biết bao nhiêu lần, ngồi sau ghế xe Sếp, em không dám làm gì hơn ngoài việc bầu chặt tay vào nhau.

Đến cuối con đường Moon vẫn không thể nói, em không tin vào khả năng của mình. Vậy là hết cơ hội.

Điện thoại của Arrow để chế độ rung, có một cuộc gọi đến lúc này, hần nhấn phím từ chối cuộc gọi vì đang đi cùng Moon, nhưng sau khi đọc nội dung tin nhắn, hần ngẫm một lát rồi phóng xe tới trại giam.

- Xuống đi! Muốn làm gì thì làm!- Arrow đợi em bước xuống, phóng xe đi luôn.

Moon thực sự khó hiểu cho hành động vừa rồi của Sếp, nhưng chẳng phải đây là cơ hội sao!

Arrow muốn đi xem mặt chủ nhân tin nhắn vừa rồi, người đó tự nhận là một phụ nữ, còn dám gọi thẳng tên hần và tự tin ghép tên mình với tên họ của hần. Hay chẳng lại thêm một con quỷ cái có tham vọng ngồi vào “chiếc ghế nóng”.

*

* *

- Sao cậu lại làm thế?- Yun bước lên nắm chặt lấy tay Moon. Cậu và em đã bước ra khỏi ranh giới của Devils.

- ... Có lẽ là vì Luci!

- Luci?

- Ủ! Cô ấy đã nhờ mình.

- Buồn nhĩ, không phải là vì mình - Yun cười.

- Không, đáng lẽ một nhân viên Devils không được quyền làm thế?

- Tại sao lại không thể? - Yun vẫn định sẽ để Moon được tiếp nhận những luồng tư tưởng tích cực để rút khỏi Devils, vì sẽ chẳng có kết cục đẹp nào cho những kẻ ác đầu. Mà Moon thì không phải là kẻ ác.

- Hình như, mình mắc nợ Luci!- Moon dừng lại, phía xa là những người bạn của Yun, họ đang chạy tới. Em đã vừa thông báo địa điểm cho Luci để đến đón Yun.

- Khó hiểu quá!- Yun vẫy tay chào, cậu đẩy nhanh bước chân.

- Mình cũng không hiểu, cảm giác là thế thôi. Mà mình về đây! Chào nhé!- Moon không định sẽ chứng kiến cảnh tay bắt mặt mừng của Yun với người khác. Em không thích cảnh đó, đúng hơn là ghen tị, Yun có nhiều bạn quá mà em thì chẳng có ai.

- Đừng về!- Yun nắm chặt lấy tay em.

- Bỏ ra! Mình còn phải về nấu cơm cho Sếp!- Arrow đâu bắt em phải làm việc nội trợ, tại vì em đã có một thói quen với Sếp lớn rồi.

- Sếp?- Chi bằng hỏi trực tiếp hơn thay vì đoán già đoán non, Yun đang nghĩ tới cái người đàn ông cao lớn hôm trước đã bế em đi.

- Đúng là Sếp, tùy cậu nghĩ, mình về đây!- Moon không buồn giải thích, em trốn tránh đôi mắt để không nhìn thấy những tình yêu thương bốn con người kia đang lại gần bạn mình.

Luci và Poise chạy trước, sau đó là Ring, họ vừa tới đã ôm trầm lấy người Yun, khiến Yun hơi khựng xuống vì không đủ sức. Ông Peter cũng đi theo, ông muốn xem mặt người bạn nào đã tốt với tổ chức White đến thế.

Moon đi luôn, em bỏ ngoài tai tất cả những lời yêu thương dành cho Yun.

- Jess không đến sao?

- Chúng mình giấu không cho cô ấy biết!- Ring trả lời.

Rồi niềm vui sướng đã để Yun quên mất trả ơn người con gái tốt bụng. Cho đến khi cậu nhận thấy ông Peter cứ nhìn chăm chăm vào cái dáng xa xa thì mới nhớ ra.

- Hey! Renny! - Ông Peter cười tươi rồi gọi lớn.

Cả bốn cô cậu học trò đều dừng hành động lại để quay sang nhìn ông.

- Renny? - Ở đây có ai tên là Ren đâu nhĩ, Poise ngạc nhiên khi thấy thầy mình hướng về cô gái kia, mà bốn người cũng đã hơi vô ý trước lòng tốt của Moon.

- Renny!- Ông Peter vẫn cố gọi, chắc chắn ở khoảng cách này người đó vẫn đủ khả năng nghe.

Yun chạy lại chỗ Moon rồi gọi em lại, em vừa đi vừa suy nghĩ sẽ về đối diện với Sếp bằng cách nào nên không để ý. Chỉ khi Yun đứng ngay trước mặt

em mới biết.

- Thầy tớ gọi Renny! Hình như là gọi cậu!

- Renny? - Moon đặt một câu hỏi y như Poise lúc nãy- Renny là ai?

- Mình không biết - Yun chỉ tay để Moon quay mặt lại chỗ ông Peter.

- Lâu lắm rồi không gặp, trông cô vẫn thế!- Ông Peter tiến đến, chợt ông nhận ra sự vô lí trong câu nói của mình. Đã gần 20 năm, làm sao Renny có thể không bị “lão hóa”?

- Bác...- Moon chưa kịp nói, em khựng lại trước con xe đen biển số 6868 đang lại gần, càng tới gần chỗ em, con xe đi chậm chậm lại. Không ai khác là Sếp!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ai Là Renny? ... !

Chữ “K” trên ngực Moon sáng long lanh, Yun thấy lạ vì sự chuyển màu đó. Cậu tưởng mặt ngọc của nó là ngọc trai đen, lần nào cũng thấy đỏ màu đen ngòm sao giờ tự dưng rực sáng. Ông Peter vẫn đang nhìn em, nhưng em thì đang toát mồ hôi nhìn con xe đã dừng lại hẳn. Cửa xe từ từ mở dốc lên, đó là một người nam giới, hần nhìn thẳng và không quan tâm gì hết. Do không nhìn rõ mặt vì gương chiếu hậu đã bị cụp xuống và mặt kính bị lóa, Yun và những người còn lại không thể biết được chính xác đã gặp người này ở đâu, nhưng màu tóc hung hung nhìn được khi cánh cửa mở cho Yun biết không phải là người hôm trước. Yun quay lại nhìn em, em hít một hơi dài rồi ngồi lên xe ngay lập tức.

Yun giữ chặt lấy tay em, thì bị em giật ra. Vẻ mặt lo sợ hiện lên rõ trong khuôn mặt em. Nhìn ông Peter lần cuối, rồi cửa xe cũng đóng lại.

*

**

Tin nhắn em gửi cho Luci đã bị rò rỉ, mạng an ninh của Devils đã phát hiện nhưng chỉ có Sếp biết được.

- Em... xin lỗi!- Moon biết câu nói này chẳng có ý nghĩa gì, nhưng em áy náy lắm. Kể cả có không bị Sếp phát hiện ra thì khi về cũng tự mình trình bày. Chẳng có gì qua nổi mắt Sếp được đâu.

Ken vẫn nhìn thẳng, hần ném túi giấy vào chỗ em, em đang khóc trong run sợ.

- Em biết tội rồi... em sẽ chịu mọi hình phạt...!- Chẳng mấy chốc nước mắt đã làm hai con mắt đỏ lờ. Em không muốn Sếp tức giận, không phải Sếp đã đặt niềm tin nơi em ư, sao lúc em hành động em không nghĩ tới điều đó.

Ken không trả lời, không phán quyết cũng không lượng thứ. Chính sự im lặng của hần càng làm em khổ sở hơn.

Moon đưa tay lên kim nước mắt, nhưng càng giữ lấy, nước mắt càng tuôn rơi. Em đau lòng quá, em đang đi theo vết xe đổ của mẹ, em cứu Yun chẳng khác nào làm gián điệp, mà còn hơn cả thế.

Ken đã hứa sẽ làm cho em hạnh phúc từ giờ tới mãi mãi, nhưng hần không gạt nước mắt cho em. Cứ để em khóc thế, hành động của em làm hần thất vọng, nên cũng chẳng muốn làm gì. Để người ngoài biết được, “vợ chưa cưới” của hần trực tiếp thả người của White về thì có gì đáng để tự hào, có khi phải xem lại tư cách của em. Chỉ việc làm phản đồ này thôi, đủ để bị trục xuất khỏi Devils và xử tử hình theo luật. Tại sao càng ngày em càng làm hần phát điên lên như thế?

Ken thẳng phanh gấp, không dùng dây bảo hiểm nên người đổ về trước. Hần đập tay mạnh vào vô lăng một cách bức xúc, rồi quay sang nhìn em.

- MUỐN GÌ???- Hần gất lên đầy bức tức, chưa ai làm hần điên tiết như lúc này. Hần muốn biết hành động thả thẳng nhãi ranh ấy ra nhằm mục đích gì, những người khác có thể đoán ý được, chứ em thì hần không thể.

- ...- Máu chưa kịp lưu thông, em choáng váng, trông Sếp lúc này đáng sợ quá, Sếp che kín vàng thái dương trên cao, rồi ánh mắt sắc lẹm cửa vào mọi góc cạnh của em, cánh tay nổi lên từng đường gân, dù đập mạnh vào cái vô lăng vô tri, nhưng cảm giác như nó đã méo xẹo, thực tế thì tay Sếp đang đỏ lừ. Em chỉ biết co dúm người lại, run lên bần bật, môi em nhợt nhạt và khuôn mặt không còn một hột máu.

Moon đã động chạm tới lòng tự tôn và tất cả mọi hy vọng của hần. Em coi thẳng nhóc đó hơn hần sao, đúng, hần đang ghen, em coi những việc hần đã làm không bằng một nụ cười của nó, nếu mà thẳng nhóc ấy ở đây thì đảm bảo sẽ chết ngay tức khắc trước nắm đấm của hần. Ken thờ mạnh, không gian trong xe nóng lên từng độ,... rồi hần đập mạnh cửa ra ngoài.

- Rầm!- Khung cửa bị hấn đập tung đến nỗi long hấn. Hấn bước ra và đi thẳng.

May mà Ken đã kiềm chế, không thì chắc hấn đã cho em biết thế nào là trò chơi tốc độ, hấn đã định dùng hết công suất của bộ máy chiếc xe đua này để “hóng gió”, nhưng lại không muốn em bị đứng tim nên đành thôi. Vẫn là hấn quan tâm tới em. Mà việc hôm nay, may mà hấn phát hiện kịp thời, không thì em tèo rồi, bọn Devils mà biết được thì đi đứt, kể cả hấn có trong tay mọi quyền hành.

*

**

Trước mặt Arrow là một người phụ nữ rất quyến rũ, cô ta đã chờ hấn từ rất lâu. Chiếc váy bó sát người không hợp để diện lúc này, Arrow chứa ghét những loại con gái ăn mặc hở hang.

- Chào!- Ruby đứng dậy và cười nửa miệng.

- ...- Arrow phớt lờ, hấn vẫn đang nghĩ về Moon, sẽ cho con quỷ cái này 10 phút rồi hấn trở về để đón em, chắc em cũng đã thả thẳng nhóc đó ra. Thực tế kế hoạch của Moon đều được Arrow “bảo kê” vì hoàn toàn bí mật, chỉ do em sơ suất nhắn tin cho Luci bằng máy của mình.

- Thật là bất lịch sự nếu ngồi trước khi phụ nữ được mời- Chất giọng quyến rũ như tiếng nhạc dương cầm của Ruby cất lên.

- Cứ đứng đấy!- Arrow không cho phép cô ta ngồi mặc dù đây không phải nhà hấn. Cô ả là gì mà dám ăn nói hỗn láo với hấn như thế.

- Sẽ có một ngày Arrow phải hối hận vì những điều đã nói đấy!- Cô ta bật cười - Ta là Ruby!

- Ngay cả phụ nữ ta cũng dám đánh!- Arrow dùng chiếc mũi tên ở trên bàn phi thẳng trúng hồng tâm trên bậc cửa phong, trên quãng đường 5m, chiếc mũi tên đã lao qua mặt Ruby một cách nghệ thuật. Arrow đe dọa bằng cả ngôn ngữ, giọng nói và hành động, hấn thừa biết bộ óc kia đang toan tính những gì.

- Oh! No! Vậy thì chỉ sợ chú em bị anh trai ghét bỏ thôi! Haha!- Ruby luôn tự tin trong câu nói.

- Đừng ảo tưởng như thế cô gái!- Arrow cũng chẳng kém cạnh gì. Đúng là cô ả rất đẹp, khuôn mặt toát lên vẻ thông minh sắc sảo, khá phù hợp với cái vị trí mà cô nàng ao ước, nhưng việc tự tin quá như thế là không cần thiết.

- Tại sao lại ảo tưởng trong khi ta có thể đạt được!- Ruby để lại vệt son trên ly rượu vang cô vừa uống, sau đó cô ta chuyển vị trí con Hậu lên trên vị trí của con Vua- đá con tốt ra- trong bàn cờ thủy tinh. Hăng ý sâu sa đó, cô muốn gửi ngấm rất nhiều tham vọng, con tốt ấy, không phải Arrow- vì đó cô ta dám có ý đó, mà cũng không phải những người thân cận của Ken, có thể Arrow hiểu điều đó.

- Con Mã có thể đi lối mà con Hậu không bao giờ được phép đi- Arrow cười đều, hấn có nhiều vây cánh mà trong số đó có con Mã. Phải có sự đồng thuận của Arrow thì con đường của Ruby mới dễ dàng như trải thảm sẵn.

- Chúng ta sẽ hợp tác chứ?- Ruby lại gần và xòe bàn tay trước mặt Arrow.

- Không! - Arrow thẳng thừng, dù có chút đố kỵ về chức quyền, nhưng hấn không từng nghĩ sẽ liên kết với bất kì ai hay tổ chức nào làm ảnh hưởng đến quyền lợi của Ken.

- Con tốt này sẽ thuộc về Arrow, còn con Hậu trong bàn cờ vua này sẽ nằm trong tay ta! - Ruby mỉm cười đầy khát vọng.

*

**

Arrow không trả lời, hấn sực nhớ ra cái người phụ nữ mà hấn thấy ở đôi mắt Moon nên hấn về luôn. Khi về tới trại giam thì đã không thấy Moon đâu.

Ở phong trà của cô nàng Ruby, hấn nhìn thấy tên một thư kí là Jenny, làm hấn thấy quen quen, cái tên trùng hợp với người phụ nữ đó chẳng?

Dùng phần mềm quản lý nhân sự của Devils, hấn nhập từ khóa tìm kiếm “Jenny”. Nhớ ra rồi, hình như đó là một phụ nữ đã từng chăm sóc cho chị gái hấn. Sau khi đã tìm cần thận, Arrow không tra cứu được thông tin về người ** nuôi đó, kết quả cho bảy người thuộc tổ chức Angels và cả Devils, không có chức vụ chăm sóc trẻ. Lại thật, sao lại không tìm thấy, hấn mất thêm thời gian tìm về những người đã chăm sóc người chị gái, nhưng đành thất vọng vì đã bị xóa dữ liệu. “Jenny”, kể mà hấn biết chính xác tên của người phụ nữ đó là “Renny” thì sẽ biết được “Ai là Moon?”

Ông Peter nở một nụ cười mãn nguyện, cuối cùng thì ông đã tìm được người cần gặp. Câu chuyện mà ông thường đem ra để kể cho đám học trò nay đã có nhân vật cụ thể, cô gái hôm nay ông đã gặp chính xác là con gái của Renny. Từ ánh mắt, mái tóc đen, tới những cử chỉ đều cho ông một cảm giác quen thuộc. Không ngờ họ lại thành một đôi, Trac và Renny, cô gái ấy có cái đáng người mạnh mẽ giống bố - Trac nên ông đoán vậy.

Câu chuyện ông thường hay kể với các thế hệ học trò, đó là tình đoàn kết và long thương người- một sức mạnh, cũng là kinh nghiệm ông đúc kết. Ngày ấy khi còn là chỉ huy của trung đoàn AKa31, ở cái tuổi 42, ông ngưỡng tưởng mình đã rất trưởng thành và dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, thế nhưng ông lại phải nhờ một cô gái chỉ hơn 15 tuổi dạy cho một bài học.

FBI cử ông thực hiện một phi vụ chống đối lại vụ cướp nhà băng của Devils. Quân địch không đông, chỉ gồm có 1 chàng trai và một cô gái. Ông Peter cười khẩy, trông họ giống chú cháu hơn là một cặp đôi thi hành nhiệm vụ. Sau phi vụ ấy, ông mới có đôi chút thông tin về người đàn ông đó, tên là Trac, 30 tuổi, kém ông những hơn 12 năm kinh nghiệm, trông người đó gầy gầy mà kiêu căng, suốt này bắt bẻ nhóc con đi theo sau- Renny. Họ không cho ông ấn tượng ban đầu, vì cũng giống ông, chàng trai kia có phần ngạo mạn và bảo thủ, còn cô gái thì giống với nữ sinh trung học, rất đỗi bình thường. Xét về mặt trình độ thì đúng là ông và mấy người trong chuyên án hơn hẳn tên Trac đó, ấy thế mà còn đeo theo một con nhóc tàu.

Renny được Devils cử đi làm hậu việc cho Trac, giống như người giúp việc, nhưng hôm ấy Renny đòi xin theo để mua một%

Ông Peter nở một nụ cười mãn nguyện, cuối cùng thì ông đã tìm được người cần gặp. Câu chuyện mà ông thường đem ra để kể cho đám học trò nay đã có nhân vật cụ thể, cô gái hôm nay ông đã gặp chính xác là con gái của Renny. Từ ánh mắt, mái tóc đen, tới những cử chỉ đều cho ông một cảm giác quen thuộc. Không ngờ họ lại thành một đôi, Trac và Renny, cô gái ấy có cái dáng người mảnh mai giống bố - Trac nên ông đoán vậy.

Câu chuyện ông thường hay kể với các thế hệ học trò, đó là tình đoàn kết và lòng thương người- một sức mạnh, cũng là kinh nghiệm ông đúc kết. Ngày ấy khi còn là chỉ huy của trung đoàn AKa31, ở cái tuổi 42, ông ngưỡng tưởng mình đã rất trưởng thành và dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, thế nhưng ông lại phải nhờ một cô gái chỉ hơn 15 tuổi dạy cho một bài học.

FBI cử ông thực hiện một phi vụ chống đối lại vụ cướp nhà băng của Devils. Quân địch không đông, chỉ gồm có 1 chàng trai và một cô gái. Ông Peter cười khẩy, trông họ giống chú cháu hơn là một cặp đôi thi hành nhiệm vụ. Sau phi vụ ấy, ông mới có đôi chút thông tin về người đàn ông đó, tên là Trac, 30 tuổi, kém ông những hơn 12 năm kinh nghiệm, trông người đó gầy gầy mà kiêu căng, suốt này bắt bẻ nhóc con đi theo sau- Renny. Họ không cho ông ấn tượng ban đầu, vì cũng giống ông, chàng trai kia có phần ngạo mạn và bảo thủ, còn cô gái thì giống với nữ sinh trung học, rất đỗi bình thường. Xét về mặt trình độ thì đúng là ông và mấy người trong chuyên án hơn hẳn tên Trac đó, ấy thế mà còn đeo theo một con nhóc tàu.

Renny được Devils cử đi làm hậu việc cho Trac, giống như người giúp việc, nhưng hôm ấy Renny đòi xin theo để mua một số thứ cần thiết, Trac không đồng ý, nhưng khi lên xe Renny đã có mặt trong đó từ lúc nào, nên đành cho cô gái đi cùng. Chính nhờ cô gái mà kế hoạch của Trac mới thành công.

Nhà băng thực chất là kho chứa tiền của một sòng bạc được chính phủ cấp phép hoạt động, mỗi ngày casino này thu hút những đại gia tiền tỉ, và gái chân dài. Sau mỗi đêm, chủ sòng bạc thu được số tiền lên tới 10 con số đó là mĩ, nên phải có một ngân quỹ để chứa đựng số tiền đó. Ngày ấy hệ thống camera không thể hiện đại như bây giờ nên Trac đã lợi dụng nhược điểm đó mà kế hoạch ăn cắp tiền mặt. Vị trí của Trac trong Devils không mấy người biết tới, phi vụ này cũng chỉ là một trong số hàng trăm cuộc “chôm” hàng của Devils, nếu Peter không nhầm thì Trac chỉ ở Devils.2. Trac có một nóm đồn tiền rất duyên, giống với cô gái hôm nay ông gặp nên Trac đúng là bố con bé, còn ánh mắt trong sáng của Renny thì không thể lẫn vào đâu được, thoát nhìn ông còn nhầm tưởng con bé là Renny nên đã gọi nhầm.

Đúng 12 giờ đêm, khi các sảnh ở casino trở nên đông đúc, hàng tá các đại gia chơi bài ăn tiền đang say sưa với cái trò đỏ đen, cũng là giờ hoạt động của Trac. Trac vào cùng Renny, ở đây, hầu hết nam giới đều mặc vest tối màu hoặc áo sơ mi, thì Trac đành phải chơi trội màu áo trắng vì cô gái chưa đủ tuổi để vào sòng bạc hợp pháp này ăn mặc quá đỗi cứng nhắc. Những cặp chân dài thì tiết kiệm vài hết mức có thể, trong khi Renny cô lấm cũng chỉ mặc như một buổi Party bạn bè. Trac bảo kê cho cô nhóc với tư cách là người giám hộ, Renny được đóng vai là một tiểu thư, nhân dịp sinh nhật thứ 16 muốn thử cảm giác được làm người lớn nên rúc vào chôn xa xỉ để biến 15 nghìn đô thành tờ ngân phiếu 1 tỷ. Còn Trac chính là người giúp cô tiểu thư thực hiện ước mơ đó. Mặc bộ đồ quá nổi như vậy, nếu là kẻ xấu chẳng khác nào lấy ông con ở bụi này, nên Trac và Renny đã qua mặt được đội trình thám. Trong khi đó ông Peter cùng đồng đội đi tìm những kẻ tình nghi theo cảm tính và kinh nghiệm. Trac không cho phép có một sai sót nào, bởi nếu bị phát hiện, thì trách nhiệm sẽ quy hết lên đầu mình, và còn thêm một tội là xúi giục trẻ vị thành niên. Renny ngốc nghếch đâu có biết gì, những quân bài xanh đỏ cô còn chưa biết luật chơi, cô có chút hối hận khi đã nhập cuộc. Toàn là Trac chơi bài, còn cô chỉ biết xuất bài và lượm tiền về nên âu cũng được coi là suôn sẻ. Sau một giờ thì khoản tiền “vốn” của Devils đã bị voi bót, Trac đánh động cho Renny biết, nên dừng trò chơi tại đây và thi hành nhiệm vụ. Không thể cho một cánh tay thừa thãi theo mình, Renny sẽ chỉ gây rắc rối và vướng bận cho Trac thôi, người Devils tuy rất độc ác, nhưng đối với đồng đội, dù cấp bậc có chênh lệch cũng không đẩy nhau vào chỗ chết, nên Trac không đành để cô gái ở lại, vậy nên đành phải gửi cô nơi WC.

- Cô vào đây và đợi tôi, nếu sau 30 phút không thấy tôi vào gọi thì tự động ra về!

- Nhưng... - Renny sẽ chỉ còn một mình.

- Khi ra sẽ không bị kiểm tra thẻ căn cước đâu! – Trac quay lưng và đi.

- Khoan! Đợi đã! - Renny trông thật tội nghiệp, đôi mắt cô luôn sáng và rất trong.

- Gì? - Trac cộc cằn, người Devils luôn khinh người, và Renny chẳng có gì để người ta kính trọng.

- Nhưng cháu sẽ phải đợi trong nhà vệ sinh nam à? - Renny thấp hơn Trac những hơn một cái đầu, chắc ở cả cái sòng bạc này cô là người lùn nhất, Renny ái ngại.

- Thế không cô nghĩ tôi vào nhà vệ sinh nữ gọi cô ra à? - Người Devils luôn ích kỉ như thế đấy.

- ... - Renny không nói gì hơn, cô cũng quen bị người ta chèn ép, cô hiền quá chăng? Liệu Trac có đến tìm cô không, kế hoạch lớn như thế mà chỉ một mình thực hiện có suôn sẻ được? Thực chất cô đòi Trac đi là vì lo cho Trac bị làm sao, cô rất giàu tình thương nên dù mới làm việc cho Trac chưa đầy một tuần đã quan tâm đến.

- Chọn phòng cuối cùng ấy! – Trac mặc định.

- Dạ!- Hic, vậy là Renny sẽ phải vào trong nhà WC dành cho người khác giới và ngồi tạm một phòng, rình cho khi nào phòng cuối cùng không có ai thì

lấn vào đội. Trac nói rồi thì phải theo thôi.- Chú đi cẩn thận!

Trac không nói gì và đi luôn. Rách việc quá, mang tiền ra rồi lại qua đón con nhỏ đó, hay là để nhỏ tự về, nhưng đã bắt nhỏ đội ở nhà vệ sinh nam rồi thì... đúng là phụ nữ luôn rách việc.

*

* *

Ông Peter lúc này đang rửa tay trong nhà vệ sinh, có vài người nam giới trong đó. Cánh cửa mở rồi lại đóng, ba lần mới có người bước vào. Renny vì sợ ở ngoài sẽ bị trêu chọc đành phải yên thân vào trong.

- Cô làm gì ở đây?- Một vài người vừa bước ra cửa phòng con trong khu vệ sinh nam quát lớn.

- Dạ dạ!- Mắt mặt quá, Renny cúi gầm mặt, nếu giả vờ là lao công thì vô lý, nhân viên ở đây đều mặc đồng phục và có dụng cụ nghề.

- Xéo!- Đối với những ai ở đây thì Renny quả thật vô duyên - Ở cái tuổi trẻ măng như thế chúng ta thường tò mò về giới tính nên nhóc vào đây hả? - một lão già trông có vẻ đã phê phê cười đùa.

- Hay là vào gặp bạn trai? Haha !- Ông Peter thêm vào, ai cũng muốn đuổi Renny ra.

- À ha, nhà vệ sinh bên kia đông người quá, cháu... dạ... - Renny nhanh trí dùng hành động để chữa cháy, cô lấy hai tay ôm bụng và nhăn nhó.

- Mót quá ha ?- Cả phòng được mở cười lớn, thôi cũng đã vào trong phòng rồi, nên Renny cũng bớt ngượng.

Ngồi trong phòng mà chờ đợi, Renny rất lo lắng. Renny có dáng người nhỏ nhắn, cô là người của Devils nhưng không từng làm việc ác, và cũng không phản bội Devils. Cô có một đôi mắt sâu màu đen, mỗi khi nhìn vào đó ta có thể gửi ngấm phiền muộn và trở nên vui vẻ ngay. Renny tốt bụng nên thường hay bị bắt nạt. Cô là trẻ mồ côi, lớn lên thiếu vắng tình thương cha mẹ, nhưng cô không bị đối xử tàn bạo, vì gia đình cô đều một lòng vì Devils, nhưng có vẻ như ông trời phụ lòng người tốt nên những việc làm của cô đều bị người khác cướp công, vậy ra mãi mà cô vẫn chưa lên được Devils. 1. Tuy rằng suy nghĩ ở tuổi 16 này còn trẻ con, nhưng Renny mong muốn sau này con mình sẽ có một vị trí trong Devils, ước mơ này là quá xa vời đối với một cô gái tay trắng Renny.

Do đây là sòng bạc được bảo hộ của nhà nước nên phần an ninh không thể bằng các sòng bạc tư nhân, và tiền mặt thường được quy ra mệnh giá lớn để xung công quỹ 30%, chỉ cần lấy số phần trăm đó trong vòng 2 tháng gần đây là đủ. 15 nghìn đô lúc này Trac đã vung tay để thua lỗ, giờ là lúc để lấy lãi gấp bội. Hệ thống Camera có nhiều hạn chế, Trac đã khai thác thông minh để đút túi một số tiền khổng lồ gọn gàng trong túi xách, bên ngoài ta sẽ nghĩ là một quý ông nghèo, chỉ có vài ba đồng tiền lẻ mới lần đầu vào chơi nên giữ khư khư số tiền vô giá trị ở đây. Nhìn thử xem, những đại gia thì thường chỉ có tập chi phiếu mang theo cất giữ trong túi ngực. Đồng hồ đã lệch 3 phút so với giờ hẹn, Trac không nghĩ Renny vẫn chờ đợi vì đã là người của Devils thì luôn đúng giờ và chủ động nên có khi Renny đã tự ra ngoài. Trac không ghé vào WC nữa. Trac cũng không ưa gì một con nhỏ bướng bỉnh, nên sau dịp này sẽ định đổi người hậu cần.

Renny ngủ quên lúc nào không hay, khi mở mắt đã quá một tiếng giờ hẹn, không thấy Trac quay lại, Renny lo lắng, việc ra khỏi sòng bạc này chỉ dễ dàng nếu cô đi theo sau Trac, cô nghĩ thế vì nếu có một người đàn ông đi cạnh luôn có thể an tâm, nhưng điều cô lo hơn là không biết Trac ra sao. Cô vẫn ngồi yên ở căn phòng giữa này, hay là do cô quên không đợi ở phòng cuối nên Trac đến mà không thấy đâu nên đã ra về rồi. Bạo dạn, Renny đánh liều đi ra. Rất nhiều người đổ ánh mắt về phía cô gái non nớt này, Renny chỉ cố gắng đi nhanh ra khỏi đây. Vừa thoát khỏi cô đã đi vòng quanh để tìm Trac. Đang xa có tiếng động, và ngay trước bước chân cô, là chiếc đồng hồ của Trac. Renny hốt hoảng chạy tới, mặt cô nóng dần theo từng bước chân.

- Mày láo nh? - Ông Peter và chuyên án đã tóm được thủ phạm, ông đã nghi ngờ cô gái trong nhà vệ sinh đi cùng tên trộm này nên đã thành công trong việc bắt quả tang hành vi phạm pháp của Trac.

- ...- Trac lì lợm và không nói gì, bị hai gã FBI ghì chân ép phải quỳ, khuôn mặt đã có thêm những vết bầm tím.

Renny không đủ khả năng để xoay sở tình thế này, cô nấp vào một chỗ nhưng lòng không yên.

- Ta cũng đã bắt được đồng bọn của mày rồi !- Ông Peter nở một nụ cười ngạo mạn, ông chỉ đang gây hoảng tâm lý của kẻ tội tù, nhưng không mảy làm Trac hoảng- Con nhỏ đó có khi giờ này đã khai hết ra rồi.

Renny sợ rằng Trac lo cho mình, chứ cô không lo sẽ lộ kế hoạch, vì Trac đâu có nói cho cô biết kế hoạch cũng như vị trí gửi tiền về.

- Thích làm gì nó thì tùy !- Trac thần nhiên trả lời, đúng thôi vì đâu có quan hệ gì với Renny, cô ta đi theo thì phải chịu trách nhiệm bản thân, dù sao đã giúp cô ta ẩn mình vào nhà WC an toàn, tại cô ta không biết bảo vệ mình thì chịu thôi.

Renny tốt bụng tìm cách cứu người đồng hành, cô ném một cục đá trúng vào nóc xe cơ động, khiến nó kêu tá hỏa bởi loa chống trộm.

- Cứ tưởng bọn mày tài giỏi lắm, không ngờ cũng chỉ nói mòm- Trac đoán ngay ra là Renny. Thà rằng cô ta lo chạy về còn hơn là ở đây tìm cách ứng cứu mình, có khi lại chuốc thêm tai họa, vì Trac tin sẽ tìm được sơ hở để chốn thoát.

Ông Peter điên tiết và quát roi vào người Trac, vừa chạm vào da thịt đã bật máu. Renny hoảng loạn trong khi một trung sĩ FBI đang dò tìm nguồn ném cục đá.

- Chị ơi! - Một đứa bé tội nghiệp không biết từ đâu có mặt ở đây, trông nó rách rưới với mấy đồng bạc lẻ có trong cái mũ lưỡi trai ngả màu.

Điều đó đã giúp FBI tìm ra chỗ của Renny một cách dễ dàng. Bất ngờ phạm nhân này là ông Peter đã hoàn thành nhiệm vụ.

Trac đã nhanh trí dùng súng trên túi buộc bụng của một tên FBI hớ hênh, bắn một phát gây đôi công số 8, tranh thủ bắt ngờ xô ngã một ông Peter và tẩu thoát.

Phần còn lại chỉ cần Renny coi đứa trẻ là con tìm rồi tìm đường thoát thân, nhưng một người như Renny thì không thể làm điều đó. Cô nhóc chỉ biết khom người khi bị chĩa súng. Do Renny mới là phạm nhân chưa có bằng chứng trực tiếp phạm tội và còn quá trẻ nên FBI không thể dùng cực hình. Và thằng bé con cũng bị bắt lên đồn, với lý do bán cần sa. Để chắc ăn, ông Peter quyết định mang túi tiền và hai đứa trẻ về cục cảnh sát, còn Trac ông sẽ xử sau, không thì ngộ nhờ con nhỏ này chuẩn mất thì ông lỗ to. Rồi chờ tên kia đến giải cứu đồng đội và tóm gọn luôn.

Trên xe ông Peter và những đồng sự đều lặng yên, chỉ riêng phạm nhân là nói không ngừng, hay thật, sắp vào trại giáo dưỡng mà cô gái kia còn có thể quan tâm tới người khác. Renny hỏi han đứa bé bằng tình yêu thương của một người chị dành cho đứa em nhỏ, em bé kia đói quá nên cũng chỉ trả lời được vài câu, giờ vào cục cảnh sát, sẽ có ai kiểm tiền đem về cho người bố nghiện rượu ham cờ bạc của em đây.

- Trật tự đi! - Một viên cảnh sát yêu cầu, cần phải yên lặng để tìm ra tung tích của tên thanh niên đó dù đang ở trên xe.

- Chúng tôi đói và chúng tôi cần được ăn!- Renny lên tiếng, cô có thể chịu được nhưng đứa trẻ thì không, vậy nên cô quyết định nếu được cho ăn sẽ nhường hết cho đứa trẻ.

- Đòi hỏi nhỉ! - Ông Peter ném chai nước lọc về phía Renny, cô bé còn lóng ngóng không bắt lấy được, khiến chai nước va thẳng vào cửa kính, làm nó vỡ vụn. Renny đã dùng tấm lưng mình che cho đứa nhỏ khi ôm trùm lấy nó. Đúng là cô hậu đậu nhưng khi có ai gặp nguy hiểm thì cô sẵn sàng giúp đỡ bằng mọi giá, thế nên đã có một mảnh sành cắm vào lưng của Renny, máu bắt đầu chảy, cô rất gan dạ, không hề kêu thành tiếng mà vẫn gượng cười để đứa trẻ không hoảng. Lỗi là của ông Peter nhưng ông không thêm xin lỗi, cũng không mấy may quan tâm.

Renny tội nghiệp cố gắng đứng dậy và ngồi sang bên phải để tránh những mảnh vụn khác. Đứa trẻ bắt lủ người lớn đưa bông băng để nó tự giúp Renny, vậy thôi tổ chuyên án đành ưng thuận, nếu không thì rách việc đây. Đứa trẻ tinh mắt đã nhận ra Trac đi xe máy đuổi theo đằng sau và nó nói thầm cho Renny. Nhưng Renny cũng không có ý định trốn thoát, cô e rằng Trac sẽ lại bị bắt và tội còn nặng hơn, dù sao vị thanh niên như cô gánh tội cũng vẫn hơn.

Thú thực thì có ai muốn cứu cô đâu, Trac chỉ là chưa từ bỏ khoản tiền lớn nên bám sát theo xe cảnh sát. Sau khi đã cài trang cùng cách đi xe lành nghề thì hiện tại Trac vẫn chưa bị phát hiện.

- Chị có dám nhảy từ cửa xuống không? - Đứa trẻ nghiêng răng nói nhỏ nhẹ và không để Renny phản đối.

- Tên gì? - Ông Peter lúc này tham vấn Renny để hoàn chỉnh hồ sơ phạm tội, ông và một người nữa có trách nhiệm ghi chép để mất tới chỗ cô.

- Dạ! Renny!

- Cả họ và tên?

- Cháu không có họ! - Thực tế Renny không muốn nói, có gì hay mà bêu xấu họ của mình lên bản án.

- Họ tên cha mẹ? - Ông Peter đoán đây là một đứa trẻ bị bỏ rơi.

- Dạ, cháu không có- Không phải bị bỏ rơi, mà là họ đều đã mất.

- Do không được giáo dục nên mới đi ăn trộm à? - Ông Peter khinh miệt, ông cho rằng những đứa trẻ không có cha mẹ hoặc cha mẹ không gương mẫu đều là kẻ bỏ đi, lao tót.

- Cháu không ăn trộm! - Trac là người thực hiện chứ Renny đâu có tham gia, chỉ là cô đi cùng, nếu như Trac bị thương cô sẽ băng bó giúp, vậy thôi.

- Thế thì là cái thằng đó, mày chắc chỉ tiêu tiền thôi nhỉ? - Ông Peter cười khẩy.

- ... - Renny không nói gì, khoản tiền này sẽ được Devils sử dụng, cụ thể dùng để làm gì thì cô không rõ, có thể là phục vụ mục đích phi pháp, cũng có khi lại đem dùng để nuôi lũ trẻ ở trại trẻ mồ côi. 14 năm sống ở đó đã cho Renny những kỷ ức không mấy êm đẹp, hay có thể được dùng để tiêu vào vấn đề gen sinh học, hoặc thuốc men. Cô còn nhớ hồi cô mới 15 tuổi, một vài lần được chăm sóc cho con gái của ông lớn, Devils đã tốn rất nhiều tiền để nghiên cứu ra hoocmon phát triển tối đa để sinh ra hai đứa trẻ sau đó, hiện thời có lẽ bé gái ấy đã lên bốn, còn có hai bé trai một người đã đầy năm và người kia vừa mới sinh. Sau vụ này nếu thoát ra, cô sẽ xin được chăm sóc cho bé gái mắc nhiều thứ bệnh đó, vì cô thương bé gái ấy lắm, còn nhỏ mà đã phải chịu biết bao nỗi đau thể xác của căn bệnh ung thư ác quái.

- Kết! - chiếc xe ô tô phanh gấp, có chuyến tàu đêm lúc này, thằng bé con đã tính toán đúng đây là cơ hội để trốn thoát.

Thằng bé nắm lấy tay của Renny, nó chạy nhanh tới khung cửa vừa bị vỡ, thả tay ra và nhảy luôn xuống, sau đó gọi Renny nhanh chóng. Giấy tờ bị rơi do quán tính nên mất vài giây để trấn tĩnh, may thay Trac có mặt kịp thời làm tất cả không chú ý đến hành động của Renny, cô nhảy vội xuống. Bốn người FBI ngó ra nhìn Trac nên khi nghe thấy tiếng động và quay lại thì Renny đã biến mất.

Tiếp đất, thằng bé không cho Renny thời gian thở, lập tức kéo cô chạy vào bụi đậm, sau đó đi sâu vào để FBI khó tìm được.

- Dừng lại đi em ! Còn chú ấy nữa, hay em chạy đi để chị quay lại !- Trac còn đang bị thương, nếu giờ có thoát ra được thì cũng khó lòng mà trình báo với tổ chức. Từ bây giờ nay cô toàn đem tới rắc rối cho Trac nên không đành để thêm một điểm trừ cho mức điểm tính trình độ của Trac.

- Chị điên à, nếu quay lại giờ này thì chỉ có rúc vào hang cọp, ăn cơm tù không ngon như chị nghĩ đâu, không phải vì chưa đủ tuổi công dân mà chúng không dám hành hạ đâu, lũ FBI khôn lắm - hóa ra thằng bé am hiểu việc tù túng quá.

- Nhưng không thể để chú ấy bị bắt !

- Chị thì giúp được gì cơ chứ, mấy người kia toàn tên đồ con, chỉ cần nắm đấm của cái lão đứng đầu ấy thôi đảm bảo chị nhập viện 2 tháng rồi, nghe em đi.

- Không ! Em về đi, cảm ơn em đã cứu chị, Renny rút mấy tờ tiền dúi vào tay nó, cô cho hết số tiền “vốn” còn lại.

- Sao chị có nhiều tiền thế ? - Thằng bé cần tiền, nhưng nó không cam tâm để người chị này không có một xu sau khi cho nó một khoản tiền lớn. Hay là chị ta muốn đẩy trách nhiệm cho nó nếu bị tóm lại.

- Nghe chị này em, số tiền này chị không biết có nên đưa em không, nhưng hy vọng đủ để em sống tốt, chị biết em bán ma túy, chị không đủ quyền để khuyên bảo em, nhưng em ơi, đừng làm thế, vứt hết đi, nếu em có người thân hãy đưa số tiền này để họ làm ăn hợp pháp. Chị không cần tới...- Renny nhìn nhóc con bằng ánh mắt trù mến và chân tình.

- Nhưng cha em là kẻ nghiện rượu !- Nhóc con tin Renny là người tốt, không hoài nghi gì hơn. Đôi mắt Renny cho thấy sự thánh thiện của cô, dù ánh đèn hiu hắt nhưng nó luôn rạng ngời.

- ...- Renny nghĩ một lúc- em không tin vào bản thân mình à, em có thể sử dụng vào việc làm tốt, chị tin là thế, tuổi tác không nói lên được điều gì đâu- Nói rồi Renny quyết định quay lại cứu Trac.

Bia rừng rất rộng nên hai viên cảnh sát được lệnh tìm Renny và thằng nhóc khá vất vả, còn ông Peter cùng một người nữa lo việc bắt tên tội phạm khôn ngoan kia.

- Thôi, đi theo em, chị không rành đường ở đây nên hãy bám sau em- Thằng nhóc quyết định giúp Renny thay vì ôm bó tiền chạy về nhà. Cho và nhận là hai điều không thể tách rời trong cái xã hội này. Nó không muốn mắc nợ ai hết.

- Không, chị không chắc là cứu được chú ấy nên chị sợ sẽ liên lụy tới em.

- Trôi ạ, em sợ rằng không có em thì chị bị bắt thôi chứ em vào uống trà ở cục nhiều lần quá rồi. - Thằng bé một khi đã định giúp Renny thì sẽ giúp bằng được- Em không thích chị đỡ cho em mảnh sành ấy, nên em muốn trả lại cho thằng cha FBI, thôi nhanh lên!- Nói rồi thằng nhóc nhanh như sóc.

Trac lượn xe vòng quanh, trên người hai tên cớm, xe máy tiện dụng để dùng lúc này hơn là cái xe to con kia, ông Peter và cộng sự chạy đuổi theo mà thở hổn hển. Cho đến khi đoàn tàu chạy qua, ông mới lên xe và lao thẳng theo chiếc xe máy, người còn lại ở ngoài để phòng Trac bỏ xe chạy sẽ kịp thời đuổi theo. Renny đâu có được quan tâm, đối với Trac thì số tiền kia quan trọng hơn mạng sống của con nhỏ.

Sau mấy hồi mèo đuổi chuột, Trac vẫn chưa thể hành động, mồ hôi ra xót tẩm thân, nếu phi vụ này không hoàn thành thì đi công toi, có khi lại bị xuống chức.

Renny và thằng nhóc đã xuống đường mà hai người truy đuổi không hay biết, cả hai đều không nhìn thấy Trac và con xe, chỉ thấy bóng một viên cảnh sát phía xa xa.

Ông Peter dón con Ford lại gần hơn chỗ Trac, ông mạnh tay nhấn ga thẳng vào đuôi xe khiến Trac hơi mất tay lái, nếu trốn thoát lúc này thì Trac có thể, nhưng lòng tham không cho phép. Trac đã có dấu hiệu mệt mỏi.

Vòng lại, thân xe máy dễ dàng thực hiện hành động này hơn ô tô nên Trac dẫn trước ông Peter một đoạn 10m. Khi lùi tới chỗ đường ray thì gặp Renny và cậu nhóc. Không có thời gian để dừng lại, Trac tiếp tục đi, quá vô tình.

Renny không cho đó là sự phản bội, cô nghĩ người cấp trên có quyền bỏ mặc kẻ dưới, mặc cho thằng nhóc lên tiếng ***** rủa Trac, cô vẫn phải đứng ra xen ngang đường của ông Peter.

- Kết!- Ông Peter dừng lại khi đèn pha chiếu sáng đôi mắt Renny, cô nằm ngục ngay dưới chân bánh xe.

Ông Peter đánh lái đuổi theo tên kia, nhưng sau khi đi được 20 m thì lùi lại. Ông đã dừng kịp thời sao con nhóc lại ngắt được, hay nó bị sốc vì sự cố quá bất ngờ.

Ông xuống xe và chạy lại chỗ Renny, ngay tới một vết trầy xước cũng không có mà lại nằm ngục như thế, ông ấn ngón trỏ vào nhân trung của Renny, khiến cô thở hắt ra.

- Đồ khi! - Ông Peter biết cô giả vờ để ông tốn thời gian trong khi tên đồng bọn có dịp chạy, rồi ông tóm ngay Renny xách cô lên xe và mở một bên

còng số tám để khóa vào khung sắt gắn vào xe. Thằng nhóc con đã biến mất tiêu, nó không phải là người của Devils, nên để cho cảnh sát địa phương xử lý, nhiệm vụ của ông không có việc đó. Chiếc túi tiền màu đen vẫn còn, ông tiếp tục lái xe đi tìm tên còn lại, ba người trong chuyên án của ông rồi sẽ quay lại tìm họ sau.

- Mày ngu quá con ơi?- Renny chỉ lớn hơn con trai của ông vài tuổi, nên ông xưng hô như vậy, vừa lái xe, vừa có chút tò mò về những hành động được cho là kì quặc của con bé. Từ trước tới giờ ông chưa từng định hy sinh mạng sống của mình để giải thoát cho đồng đội như thế, lúc vừa rồi con bé quả thật liều, chiếc đèn pha lóe sáng, ông mà không dừng kịp thì là nó chết ngay tức khắc, máu me be bét nữa chứ.

- Ngu gì ạ?- Renny luôn lễ phép.

- Mày nghĩ có mấy mạng mà cả gan dám vuốt mặt từ thần, xe mà không phanh thì chết rồi ấy. - Ông Peter đánh giá Renny không phải những đứa trẻ ***** , cô ăn nói nhỏ nhẹ và kính trọng người khác.

- Nhưng cháu vẫn sống mà... hi hi!- Renny cười, cô không biết vào tù rồi sẽ ra sao, bị tra tấn rồi như tể nào nữa nên không mấy lo sợ. Nhìn mấy người FBI trông không đầu gấu như người ở Devils nhiều nhiều.

- Thế nếu chết rồi thì sao? - Cách nói chuyện của Renny càng làm ông tò mò.

- Cháu chưa chết nên cháu không biết được! - Renny tốt bụng đâu có lí do gì để lí giải cho hành động liều lĩnh của mình.

- Ta đang giả sử cơ mà!- Ông Peter tỏ ra khó chịu, sao trên đời vẫn còn những người như thế này nhỉ ?

- Thì lúc ấy cháu chết rồi sao còn cảm giác gì nữa...- Ông Peter nhìn vào tấm gương chiếu hậu, đôi mắt Renny sáng ngời.

- Mày yêu thằng đó hả ? Không thể thì sao có chuyện cứu nó ?- Ông Peter bác bỏ ý kiến có người quá tốt, hẳn phải xuất phát từ mục đích gì đó mới khiến con bé làm thế.

- Chú ấy già thế thì ai thèm, cháu mới chỉ là trẻ con thôi. Chẳng qua là cấp trên của cháu- Renny trả lời vô tư.

- Lũ Devils chúng mày có mà chà đạp lên nhau để sống, làm đêch có chuyện tốt đẹp thế - Đây là lần đầu tiên ông Peter nói chuyện với phạm nhân nhiều như thế.

- ...- Renny không nói gì, chỉ quay mặt đi. Ông nói đúng, nghe đâu cũng vì tham quyền tước mà người Devils thế hệ trước đã đẩy cha mẹ cô vào ngõ cụt, dẫn tới cái chết thảm hại của họ. Cô lúc ấy lên ba, được họ gửi vào cô nhi viện, không người thân thích.

Ông Peter thấy có nét buồn trên khuôn mặt con nhóc, nên đổi chủ đề :

- Ở trên nóc có đồ ăn đấy, đứng lên với là tới ! - Dù vẫn chăm chỉ tìm tung tích của Trac, nhưng ông vẫn để mắt tới Renny. Ông tự dừng lại muốn có một cô con gái ngoan ngoãn như cô bé có cái tên Renny này, vì nhà ông có những ba thằng nhóc.

- Dạ, cháu không đói ạ !- Renny không buồn ăn, cô vẫn chịu được, lo cho Trac hơn, cả tối nay Trac chỉ toàn uống rượu chứ đã bỏ bụng thứ gì đâu.

- Thế sao vừa nãy kêu đói ? – Ông Peter vẫn coi Renny là phạm nhân, nhưng đã thay đổi góc nhìn.

- À, dạ, tại bé trai vừa nãy đói quá, bác đừng bắt bé, phi vụ này chỉ có hai người cháu và chú kia thôi, nhóc đó vô can- Renny xin xỏ cho thằng bé, lúc nãy cô đã bảo thằng nhóc chạy đi.

- Ái chà, thương người quá nhỉ ?- Ông Peter cười lớn- Thế có biết nó bán lẻ cái gì không ?

- Thôi, tùy bác !- Renny không nói gì nữa. Có xin thêm mà người ta muốn bắt thằng bé thì có gãy lưỡi cũng không lay chuyển được đâu. Mong rằng thằng nhóc nhanh nhẹn thoát được.

Renny làm ông có chút hụt hẫng, cứ tưởng sẽ phải lái nhai nói nhiều như lúc có thằng bé bên cạnh vừa nãy. Không gian chìm vào im lặng, ông Peter chú tâm lái xe hơn, nhưng thì thoảng vẫn ngó nhìn con bé.

Sau khi đi được một đoạn khá dài, Trac nghĩ thế nào đành quay lại, nếu người còn thì có thể tiếp tục làm những phi vụ khác, kiếm được nhiều tiền hơn, chứ nếu bị bắt rồi thì... Dù con nhỏ không giúp ích cho mình, nhưng đã cùng trên chiến thuyền thì cũng phải có trách nhiệm, dẫu sao nó cũng có ý tốt muốn theo để giúp đỡ mình. Trac không biết Renny đã chặn đầu xe cơ động giúp mình, nếu có thì chắc sẽ nể cô ngu ngốc mất, phóng tốc độ cao, Trac quyết định bỏ số tiền đó, và chỉ làm một việc là cứu con nhỏ.

Do hai xe cùng đi ngược chiều nên chỉ sau 5 phút là đã có điểm giao. Trac phi thẳng xe vào đứng giữa con Ford.

- Thằng điên kia quay lại rồi !- Ông Peter quyết tóm được.

Renny ngó lên nhìn, cô không vui mừng mà lại lo sợ. Thà Trac cứ đi đừng quay lại còn hơn.

- Dừng lại !- Ông Peter hét lớn, con xe phân phối lớn kia đang lao thẳng vào chỗ ông.

Ông cố quẹo tay lái nhưng không kịp.

- Bình !- Chiếc xe máy lao ngay vào phía bên góc trái của mũi xe ô tô, ông Peter bị quán tính đập đầu vào thành vô lăng.

Trac mất tay lái hay sao lại làm vậy, ông Peter choáng váng nghe tiếng Renny kêu gào tên Trac, Renny không bị sao nhưng cô không thể di chuyển vì chiếc còng số tám nên không biết Trac thế nào. Lực giữa hai con xe mạnh quá, làm hỏng buồn mấy ô tô thì hẳn cái xe máy đã nát.

Ông Peter mệt quá, giờ mới có cảm giác đau, ôi không, cánh tay phải đã toạc máu, máu chảy nhiều ghê gớm.

- Bác có bị sao không ?- Renny lo lắng nhìn, có bông băng ở đây nhưng cô không thể với tới. Nhìn ông thờ hồn hển, chân ông bị hòm ô tô giữ lại không động đậy được.

- Không !- Ông Peter thấy bộ dạng hốt hoảng của Renny mà lại không muốn làm phiền, hẳn đồng đội của ông cũng sắp đến rồi nên ông không phải lo, nhưng chẳng lẽ thẳng điên kia tự sát sao ?

Không như ông nghĩ, khi lúc đèn rực sáng chói lóa, Trac đã vội nhảy ra ngoài khi chỉ còn một giây là xảy ra cú va chạm, vì không có người lái nên chiếc xe đã đâm vào phía ghế bên cạnh ghế tài xế nên ông Peter mới thoát nạn.

Ngay sau thì Trac đã lên xe và đi tới chỗ Renny.

- Chú ! Chú không sao chứ ?- Renny nhenh trong tiếng khóc, cô cứ tưởng Trac đã không tồn tại nữa rồi, Renny đứng lên và dùng tay trái kiểm tra một lượt xem Trac có bị thương chỗ nào không.

- Không ! Ta không sao- Trac dùng kim vặn khóa còng số tám rồi quay sang chỗ ông Peter, nhìn ông nhăn nhó, lạnh lùng xách túi tiền để trong tủ đã bị lòi ra. Không ngờ FBI lại để tiền hờ hênh thế, quay lại cứu con nhỏ cũng khá được việc đây.

Renny tự tháo còng, ngay sau thì Trac kéo tay cô ý định chạy thoát. Giờ vẫn còn kịp, luồn vào bìa rừng rồi ra đường lớn là hoàn thành.

- Bác đợi cháu tý !- Renny không hiểu ý Trac, cô cố xoay người để với lấy tủ thuốc, vội cầm mấy cái băng và bông.

- Cô làm gì thế ? Đi mau !- Trac quát lớn, hẳn đã tốt với cô thế là quá đủ, giờ may lại vớ được túi tiền, cần phải rút nhanh chóng ngộ nhờ FBI kéo quân đến thì nguy.

- Từ từ đã, bác ấy đang ra quá nhiều máu !- Renny cố bỏ tay Trac ra, nhưng hẳn nắm quá chặt.

- Không có thời gian mà thương người đâu, nhanh- Trac kéo Renny mạnh tay, bông băng rơi hết, hẳn đã xuống tới cửa xe.

- Im đi ! Cứu người trước, nếu không thì chú cứ việc đi, cháu ở lại !- Renny hét lên, cô nói rất to và đồng dục. Ông Peter sốc trước câu nói đó, còn Trac quay lại nhìn cô, hẳn dùng tay kéo mạnh một lần nữa.

- Bỏ ra !- Renny dùng răng cắn luôn vào tay của Trac, mọi khi vẫn thường hay nghe theo cấp trên nhưng lần này cô cố chấp. Đối với cô lúc này mạng sống của người trung niên kia quan trọng hơn, hơn nữa mùi dầu đã lan tỏa vào đây, có thể không nhanh đem ông ra thì con xe sẽ nổ tung.

- Mặc xác mi đây !- Trac đau quá nên đẩy Renny ra, hẳn thẳng thừng đi vào rừng một mình.

Renny gấp rút nhặt số băng còn sót lại, vừa nãy thằng bé đã băng cho cô hơi nhiều nên giờ còn ít quá trong khi máu của ông Peter ra quá nhiều. Cô nhóc chạy tới chỗ ông và nâng nhẹ tay phải của ông lên, không có thuốc sát trùng nên phải dùng băng luôn. Cô nhanh nhẹn lấy một cái áo sơ mi trên ghế và dùng băng quấn quanh vết thương. Tiếp tục đến đôi chân của ông, sau khi xem xét cẩn thận không để vết thương toạc ra nhiều hơn, cô mới nghĩ cách nâng chúng lên.

- Bác chịu đau một chút nhá !- Renny quay lại nhìn ông, dù rất sợ cảnh máu me và mùi máu nhưng vẫn phải dũng cảm nhìn vào để xác định vị trí vết thương.

- Ta không sao ?- Ông Peter vừa dứt lời thì mũi xe trên bắt đầu bùng lửa – Phùng !- Ngọn lửa xuất phát từ bộ phận ác quy.

Renny cố gắng hơn, nhưng cái chân của ông Peter không tài nào gập vào được, trong khi tủ đồ đè lên chân ông quá nặng, gắn trực tiếp vào thành ô tô nên cũng không thể nhấc lên. Ngọn lửa vô tư cứ thế phùng lên to hơn, mồ hôi của hai người ngày càng nóng hổi.

- Bác cố gắng lên !- Renny an ủi nạn nhân. May thay, Trac quay lại.

- Cô đứng là khủng!- Hẳn nói vậy và đẩy Renny ra, mạnh tay kéo ông Peter ra khỏi đồng đồ nát. Ngọn lửa cháy còn to hơn trước. Trac đánh còng người vừa mới tra tấn mình lên người, rồi nhanh chóng thoát ra khỏi xe.

- Phùng!- Ngọn lửa lúc này đã lan tỏa khắp chiếc xe, ba người đã ra kịp lúc.

- Rồi đó! Giờ thì đi được chưa?- Trac gần như thả ông Peter xuống từ lưng mình, hẳn lạnh lùng.

- Cảm ơn chú! Giờ cháu còn phải băng nốt vết thương cho ông ấy! Nếu không để ra ngoài môi trường sẽ bị ô nhiễm. - Renny tất tưởi với công việc đã

định sẵn trong đầu.

- Lũ FBI sắp kéo tới rồi!- Trac giục, nếu chạy bộ từ đoạn đường vừa này tới chỗ này chỉ mất không tới 20 phút, mà thời gian đã trôi đi phân nửa, cộng thêm tiếng nổ của chiếc xe thì có khi chỉ hai ba phút nữa là chúng tới.

- Bác ấy ra nhiều máu lắm!- Renny không nói gì thêm, vẫn chăm chú vào công việc mà không quan tâm gì tới những việc khác.

Ông Peter môi nhợt nhạt, thậm chí cảm ơn cô gái tốt bụng. Còn Trac, vì trách nhiệm phải để mắt tới con bé nên không thể đi ngay lúc này, hấn đứng khoanh tay một chỗ và để tâm tới kim đồng hồ. Nhìn cái túi xách, hấn giờ mới nghĩ nó hơi nhẹ so với lúc ban đầu, vội mở khóa. Ôi không, thì ra trong đó chỉ có vài sấp giấy tài liệu, hấn tức tối vô cùng vì đã bị bọn FBI xỏ mặt. Nhưng chiếc ô tô đã cháy thành than, còn đâu là tiền nữa.

Hai phút sau, Renny cũng sắp sửa hoàn thành việc băng bó cho ông Peter, thì cũng đã nghe tiếng bước chân to dần của hai ba người. Chắc chắn họ là đồng đội của ông Peter, hốt hoảng chạy theo tiếng nổ để tìm kiếm vị chỉ huy.

- Nhanh!- Trac giục, giờ đã công cốc, nếu con bé Renny này mà còn chần chừ nữa thì hấn mặc kệ luôn.

- Bác sẽ ổn thôi, cháu sơ cứu cho bác rồi đó, còn giờ thì cháu phải đi đây! Chào bác!- Renny thu dọn rồi chạy tới chỗ Trac, trước mặt một nhân viên cảnh sát kì cựu là ông Peter mà Renny lại còn chào để chạy trốn. Nếu giờ ông còn sức thì cũng đã giữ chúng lại để bắt vào đồn dù đã chịu ân huệ của không chỉ Renny mà cả Trac.

- Mình đi thôi!- Renny lại trở về với Devils, cô tỏ ra nhanh nhẹn khi cùng Trac chốn thoát, luồn vào bìa rừng theo đường zic zac, thế nên khi ba người bạn của ông Peter đến đã không thấy họ đâu.

- Chúng chạy theo lối kia- Ông Peter vẫn cố nói.

- Vậy sao chúng không xách theo túi tiền?- Một viên FBI khác lên tiếng và hai người còn lại đuổi theo.

- Không rõ- Ông Peter nói một, rõ là ông đang bị thương mà người đồng đội không hỏi han, trong khi cô bé tội phạm lại hết lòng vì ông.

- Ha! Là tập tài liệu, ai đã để tập tài liệu vào đây?- Người kia chạy tới chỗ cái túi màu đen- Anh là người duy nhất trên xe lúc đó vì chúng tôi chạy bộ rượt đuổi chúng, anh được lắm! Vậy là dù không bắt được chúng thì chúng ta không thất bại! Thế tiền thì cất chỗ nào?

- Không! Không phải tôi!- Ông Peter tự dừng lại nghĩ tới thằng bé con.

*

* *

Trac và Renny chạy xa ra đường lớn, cả hai đều mang suy nghĩ riêng. Trac thì thất vọng vì kế hoạch này, lần này sẽ bị phạt lớn đây, chắc sẽ tống cổ con nhỏ rắc rối giúp việc này đi, còn Renny thờ ơ nhỡm, đối với cô như vậy đã là thành công rồi.

- Tại cô mà tôi mất toi bao nhiêu tiền rồi đây!- Trac lắc đầu về khó chịu.

- Hi! Cháu biết chú rất tốt mà!- Renny huých tay vào Trac, cô cười rất tươi dù mặt mày lấm lét.

- Người Devils chẳng có ai là người tốt cả!- Trac nói cộc cằn, nhưng trong lòng cũng nguôi bớt.

- Hai người đây rồi!- Thằng nhóc đã tìm ra chỗ của Trac và Renny.

- Em à! Có mệt không em, mà sao cầm cái gì có vẻ nặng thế? Để chị cầm giúp cho!- Renny lấy tay quyết mồ hôi cho thằng bé.

- Lại chuyện gì nữa đây!?!- Trac tỏ vẻ khó chịu.

- Em biết rồi nhá, chị và chú này ăm trộm rất rất nhiều tiền.

- Thì sao hà nhóc?- Trac chen ngang không để cho Renny nói luyên thuyên.

- Em chẳng thích chú này tẹo nào chị ạ! - Thằng nhóc khôn ngoan.

- Tao cần mày thích chắc?- Trac quay sang chỗ Renny- Thôi tới đây thì tự mà về, ta đi trước đây!- Hấn để Renny tự do.

- Chú đợi cháu đi với nào!- Renny không thích đi một mình, cô dặn dò thằng bé thêm vài lời- Chị là người xấu đây! Nên đừng theo chị, việc hôm nay coi như là một giấc mơ em nhé, cố mà sống tốt vào! Đừng làm điều xấu xa và buôn bán hàng cấm nữa, giờ hãy để chị đi ra giấc mơ của em, tạm biệt em!- Renny xoa đầu thằng bé rồi ôm nó vào lòng, không muốn người khó tính kia đợi lâu nên cô đứng dậy tức thì.

- Chú ơi! Cháu xong rồi đây! Đi thôi!- Renny cười hiền không quên ngoái lại chào nhóc con.

- Vậy hai người có muốn lấy tiền không đây?- Thằng bé cao giọng đứng khoanh tay trông rất sành.

- Chị cho em tiền rồi mà, chị không định đòi lại đâu dù kế hoạch đã thất bại!- Renny không muốn để thằng bé thất vọng.
- Cô cho nó số tiền vốn à? Ngu thế! Đưa đây thằng nhóc kia!- Trac muốn đòi lại vì lo Devils sẽ cắt tiền lương tháng tới.
- Không! Cháu cho rồi, người lớn không thích đòi lại.
- Ha, người lớn với ai?- Ở đây chỉ có duy nhất Trác là người lớn thôi.
- Vậy hơn ba triệu đô này em phải dùng rồi, khó nhí, nhiều tiền quá em sợ tiêu không nổi!- Thằng nhóc cười đều.
- Gì? Máy nói gì?- Trac mở to mắt nhìn vào cái bọc thằng bé cầm.
- O, đối với những người keo kiệt thì tôi không thêm chơi! Xì!- Thằng nhóc quay ngoắt.
- Em đùa đấy à?
- Không tin thì chị nhìn đi!- Thằng nhóc lôi bọc tiền ra, nhưng nó chỉ cho Renny xem, còn Trac thì nhất định không.
- Trời! Sao em lại có chúng?- Renny ngạc nhiên tới bất ngờ.
- Khi cái người vô tình kia lái xe đi mà chị đứng chặn cái ô tô ấy, sau đó thì chị chết ngất, em biết là chị giả vờ mà, thế là thừa thời cơ em lên vào khi lão kia đi xuống và trả tiền.
- Thằng nhóc này thông minh giỏi!- Trac xía vào câu chuyện của hai người.
- Chắc, kể mà khi ấy phanh xe bị đứt thì chắc chị giờ đã là một vũng máu rồi!- Thằng nhóc ghét cái thái độ thờ ơ của cái người đàn ông cao lớn này.
- Cô bị điên à?- Trac định cốc cho Renny một cái đầu điên, thường thì người ta cốc đầu kẻ khác bằng cử chỉ yêu thương, còn hắn thì không thể, chỉ là hấn chào thua mức độ ngu vô hạn của Renny. Cốc bao nhiêu lần rồi mà không tỉnh.
- Điên mà nhờ thế chú mới thoát được!- Thằng nhóc không muốn Renny bị thiệt thòi và bất nạt.- Hay chị về nhà em đi, còn hơn theo cái ông chú già này, chúng ta chia số tiền này!
- Em này! Cấp trên của chị thì phải theo thôi! Mà sao em liều thế, nếu bị phát giác thì em chết chắc!
- Em thì ai bắt được em chứ!- Thằng bé cười tinh ranh- Thôi, em mệt lắm rồi, giờ phải về nhà, biểu chị số tiền này đây! - Thằng bé quý Renny mất rồi.
- Em cho chị á?- Renny ngạc nhiên, số tiền này nhiều hơn mức thằng bé nghĩ, mà chẳng có ai lại cho không người khác khoản tiền lớn trong khi nhà nó lại quá nghèo.
- Cho thì lấy đi! - Trac đế vào.
- Em cho chị đấy, là chị lập công chứ không phải người kia đâu, đừng để bị phỗng tay trên, thằng cha này là tham lam lắm!- Thằng bé ghé vào tai Renny nhưng vẫn cố tình nói to.
- ...- Trac không nói gì, hắn biết im lặng lúc này là yếu sách.
- Em cho là chị lấy ngay, nhưng em có chắc là không hối hận?- Renny biết chỉ cần có khoản tiền này là Trac sẽ được lên lon, nhưng người lấy được túi tiền không phải là cô hay là hắn.
- Thì... ờ- Thằng bé không quen nói những lời ngọt ngào- Vì chị cho em số tiền kia, em cảm ơn,... em bé tuổi nên chỉ cần thế thôi, lấy nhiều lại bị ông già mua rượu hết...
- Em à, nhưng...- Renny hiểu luật của xã hội, ai lấy được chiến lợi phẩm thì được phép dùng, bất kể ai. Cô là một người thuộc Devils nên cũng chịu ảnh hưởng của luồng tư tưởng đó.
- Sao nào? Em... quý chị nên em cho, chị đã đỡ cái mảnh sành cho em,... đằng sau áo chị máu đã thấm qua lớp bông rồi đấy! Thôi, em về đây!
- Em...- Renny mỉm cười, thằng bé làm tim của Renny ấm hơn.
- Đừng có khóc đấy! Em không thích nhìn thấy ai khóc đâu.
- Này nhóc! Muốn theo ta làm điệp viên không?- Trac đề nghị, một thằng nhóc nhanh nhẹn như thế mà để nó đi thì phí.
- Ai thèm theo chú!
- Không thì thôi.

- Em đừng làm người xấu như chị nhé!!! - Renny nhìn thẳng bé lần cuối trước khi đi.

- Nếu không phải vì còn lo cho mẹ thì em cũng đi theo chị, chị không phải là người xấu, em tin là thế!- Thằng bé mắt long lanh, nó không thích khóc, nhưng nó ngưỡng mộ Renny.

- Gia đình quý lắm em ạ!- Renny ánh lên hy vọng cho nó, rồi nắm tay thật chặt- Chị không phải người tốt!- Rồi cô thả tay nó ra, để nó đi trước rồi mới theo Trac đi về.

*

* *

- Không ngờ cô cũng được việc đấy!- Trac lái xe và châm điếu thuốc.

- Thì tốt với người ta thì sẽ được tốt lại thôi!- Renny cười.

- Không có chuyện đó đâu!- Suốt quãng đường không thấy Trac nói gì thêm nữa.

*

* *

Sau đó một hai năm, ông Peter một lần gặp Renny trên phố. Ông đã chủ động mời Renny dùng trà.

- Nhỡ bác bắt cháu vào đồn thì sao ạ?- Renny trêu ông, nụ cười vẫn trong sáng như xưa.

- Bằng chứng ngày ấy bị mất tiêu rồi, giờ ta lấy gì để chứng minh cháu là tội phạm chứ! Bác mời cháu vì muốn trả ơn.

- Ổn gì đâu ạ! Cháu chẳng nhớ!- Renny lảng đi.

- Cháu không nhớ nhưng bác không quên!- Vậy là hai bác cháu ngồi trò chuyện cả một buổi chiều. Giữa một nhân viên FBI và một cô gái Devils mà cũng có kha khá chuyện để kể...

*

* *

Lần nói chuyện ấy không thấy Renny nói gì về Trac, thế mà giờ đã có nhóc con lớn thế này rồi. Ông Peter lôi tấm ảnh cũ đã xin từ Renny ngắm nghía. Con bé con giống mẹ thật, việc nó cứu học trò của ông, chứng tỏ nó là người tốt, dù giống như mẹ nó- là người của Devils. Trách mình khi ấy không hỏi nhóc con giờ mẹ nó thế nào, ông muốn gặp lại Renny quá, dù lâu lắm rồi mà những gì xảy ra vẫn còn nguyên vẹn. Renny cho phép ông gọi mình là con, thì cô nhóc đi với Yun sẽ phải gọi ông là ông rồi. Ông cười lãnh đạm.

Chắc là Renny đã thay đổi Trac, và giáo dục con mình rất ngoan ngoãn, chỉ nhìn con bé con thôi là ông đã thấy quý mến rồi.

- Thầy đang ngắm ai vậy, con mách bác gái đấy!- Yun và mấy người bạn nhìn Ông Peter từ lâu lắm, nhưng giờ mới lên tiếng, vì ông cứ cười một mình mãi.

- Sao cô gái này giống với Moon thế?- Luci còn ngỡ tưởng là Moon nếu không có ông Peter hỏi còn trẻ đứng bên trong bức ảnh

- Nhóc ấy tên là Moon à, ...- Ông nghĩ một lúc rồi lên tiếng- Yun con ơi, thật tốt số nếu đó là cô gái của con !

- Thầy nói gì vậy ?- Yun nóng mặt.

- Nhìn mặt con kia ! - Ông Peter cười lớn !

- Mà đây là mẹ của Moon sao thầy ?

- Ủ ! Cái ảnh này chụp cách đây gần hai mươi năm hay hơn gì đó.

- Vậy sao ! - Yun đang suy nghĩ gì đó, một điệp viên như cậu luôn có nhiều câu hỏi.

- Nhìn nhóc con, không hẳn giống Renny hoàn toàn, vẫn có nét lai giữa người bố điệp viên. Ánh mắt con bé sáng nhưng không trong bằng mẹ nó. Ta muốn gặp lại Renny và bố con nhóc quá !

- Vô lí !- Yun đã phát hiện ra điều gì đó- Moon nói với con là cô ấy có một người anh, hình như hơn những sáu bảy tuổi gì đó, mà trông cô Renny này trẻ quá.

- Có một người anh sao ? Thế Renny phải nói cho ta biết chứ nhỉ ? Lúc ta hỏi thì cô ấy bảo chưa chồng con gì mà, nếu như con nói thì khi ấy Renny đã phải có nhóc rồi.

- Mà thầy ơi, Moon là trẻ mồ côi !- Yun nhớ ra thầy mình muốn gặp lại cha mẹ Moon.

- Sao cơ ? Con nói gì ? Renny đã chết ?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Hạnh Phúc Giản Đơn

Ken coi như Moon không còn tồn tại, hần thờ ơ, đi về thấy em chào cũng không mấy may biểu hiện trên khuôn mặt. Áo không bắt em treo, thức ăn cũng đều từ nhà bếp đem tới, còn những thứ em chuẩn bị thậm chí không thêm ngó tới.

- Sếp có uống cafe không ạ ?- Moon đã mấy hôm hỏi câu này, nhưng đều không được đáp lại.

Ken vẫn chú tâm vào cái tivi, mấy hôm nay hần nhàn rồi, không có việc gì, ở bên ngoài tuy có rất nhiều trò tiêu khiển, nhưng hần không thích lãng phí thời gian vào những phút giây vui vẻ tức thời đó. Hần cũng không rõ mình đang theo dõi chương trình gì nữa, không chuyển kênh từ lâu rồi, ai nhìn vào thì chắc đang nghĩ hần rất tâm đắc với tập phim này.

Không nhận được hỏi âm, nhưng Moon vẫn vào bếp chuẩn bị cafe, em cố gắng làm cẩn thận. Mang ra đưa Sếp, mà đôi tay em cứ run run, mặt nước lã tan mãi cho tới khi em đặt cốc cafe xuống bàn. Em lùi lại đứng đằng sau ghế Sếp, đợi chờ sự sai khiến, như là lấy máy tính, điều khiển máy điều hòa, .v.v... Cũng như Sếp, em nhìn vào màn hình tivi, chỉ thế thôi.

Khi cafe nguội lạnh, Ken vẫn chưa để mắt đó là ly cà phê đen hay sữa hướng chỉ uống. Chân em đã mỏi, đói bụng mà cũng không dám rời chỗ. Thà rằng cứ như xưa, mỗi khi em làm gì khiến hần không vừa ý thì cứ trách mắng, hơn là im lặng như lúc này. Thi thoảng em để con mắt mình hướng về mái tóc Sếp, em nhớ hay được Sếp cốc đầu, lần cuối cùng Sếp cốc đầu em, khi ấy Sếp còn mỉm cười, mà không quên đi rửa tay, khi em nhìn Sếp không hiểu, thì Sếp đáp gọn lòn là “Bẩn” mà rõ ràng Sếp biết em vừa mới gội.

Ken biết em đang nhìn hần, qua lớp gương tivi mỗi khi tới cảnh tối màu, hần không mở hết con mắt, trông hần có phần hung dữ. Để tay quàng lên thành ghế, mùi thơm trên cơ thể hần tỏa ra nhẹ nhẹ, vươn vai rồi lại tiếp tục theo dõi chương trình không mục đích. Nhìn ở tư thế này, em mới phát hiện thêm những nét đẹp của Sếp. Sếp có một mái tóc màu nâu rất... quyến rũ, em đã quên mất ranh giới của mình, rồi cuốn theo mùi thơm thoang thoang toát lên từ cơ thể kia, khiến đôi tay nhẹ nhàng vuốt lên làn tóc Sếp.

Ken bắt ngờ trước hành động tự tiện của em, mắt vài giây hần mới phản ứng.

- Làm gì thế ?- Ken không đủ khả năng đề quát lớn, nhưng hần không quay lại.

- ...- Moon giật mình, em cũng không hiểu đôi tay mình nữa - Dạ !

- Sao ?- Lần này thì hần không nghe theo ý thức, xoay cả người nhìn em dừ dằn, như thể mái tóc của hần đáng giá ngàn vàng.

- À ha ! Sếp sinh ra tóc đã màu này rồi ạ ?- Moon không biết nói gì hơn, mặt em thoáng hồng đỏ. Cuối cùng cũng được nghe thấy giọng của Sếp, em thờ ơ nhẹ để Sếp không thể biết tim em đang đập mạnh.

- ...- Toan định không trả lời, nhưng nghĩ một lúc, Ken lên tiếng- Thì sao ?

- Dạ, tại Sếp nhuộm tóc đen...

Ken quay mặt đi ngay, cục tức trong người hần tưởng đã rửa trôi chỉ vì một cử chỉ ân cần của em, nhưng giờ thì cử chỉ đó tan biến rồi, mây đen lại phủ lên bầu trời vốn đang xám xịt. Moon im de không nói gì hơn. Sau đó thì em lui thủi công việc dọn dẹp, ra khỏi phòng khách, có ở lại cũng không hơn, em thà làm việc còn hơn. May ra Sếp sẽ để ý, nhìn mặt em buồn rười rượi.

*

* *

Ken ra ngoài từ khi em còn chưa tỉnh, hần tới salon tóc. Dù trong phòng lạnh nhưng người hần vẫn nóng như lửa. Thật là vô lý, sao em không hỏi Arrow sinh ra tóc đã màu đen mà hỏi hần, đáng lý phải lấy hần ra làm gương mẫu, đảng này chính hần bị sẫm soi. Dù sao hần cũng là anh, phải tính theo người sinh ra trước chứ.

- Ngài định nhuộm màu gì vậy ?- Nhà tạo mẫu tóc sau khi cắt tỉa tóc cho quý Ngài đưa ra câu hỏi. Ken có đôi mắt thẩm nữ rất tốt nên hần không cần sự

tham vấn của người khác.

- Đen !- Hấn đáp, rồi lại nhắm mắt suy nghĩ.

- Năm tới sẽ có mode tóc hung rực, ngài có...- Người đó hơi do dự khi theo quyết định của Sếp.

- Đen !- Hấn không thay đổi. Đã lâu rồi không thấy hấn để tóc đen, giờ lại mới quay lại. Hấn đang hình dung em sẽ ngạc nhiên thế nào khi nhìn thấy hấn, đảm bảo hấn vẫn hơn hấn cậu em trai. Hấn cười khoái chí, những rồi nụ cười tắt ngay khi lại nghĩ tới cái từ “Sếp nhỏ” trong câu nói của em, sao em ngốc thế, chẳng qua Arrow lỗi mode nên mới để y nguyên màu tóc từ khi sinh ra tới giờ, mà cả em cũng thế, thời buổi này có người nào còn mái tóc đen dài không qua xử lý hoá chất như em nữa đâu. Nhưng... hấn thích mùi thơm thoang thoảng trên mái tóc em, không nồng nàn như những cô nàng đom đóm.

*

* *

Em đã hoàn thành tất tần tật việc nhà, ngồi chờ Sếp về dùng bữa. Mắt em hoa lên, tối qua em đâu ăn gì, Sếp cũng thế nên em không thiết ăn, giờ hay Sếp đã ra ngoài ăn sáng và để mặc em rồi. Hôm trước em nghe lỏm được, không hấn thế, mà em đang ở trong bếp, nghe được Sếp đứng ngoài ban công nói rõ to với ai đó, gì mà về mấy cô gái nước ngoài ấy. Bình thường nếu có công chuyện, Sếp nói em cũng không nghe, nhưng lần đó không nghe không được, Sếp nói mà tâm trạng phấn khích lắm, em ngó ra nhìn mà thấy Sếp cứ cười hoài. Lẽ nào Sếp đang chọn vợ, hình như là thế, vậy thì em ở đây để làm gì chứ, và Sếp quên câu nói ngày nào rồi ư? Sếp nói em là của Sếp cơ mà, vậy Sếp là của người khác?

- “Mình nghĩ gì vậy?” – Moon lắc đầu cố đẩy những hình ảnh hôm đi tới lễ hội hoa ra, nhưng sao khó quá. Em ngồi thử một chỗ để thời gian lặng lẽ trôi, không có sếp, căn nhà trống vắng. Giờ mới biết mình đại dốt, nếu ngày nào cũng ngoan ngoãn ở trong nhà thì đâu có bị tra tấn ác ma dưới tay của người Devils, mà hôm ấy, Yun với em bị sao nhỉ? Rồi khi tỉnh em lại ở chỗ Sếp nhỏ?, ôi đầu óc em càng ngày càng đáng trí rồi, chẳng nhớ được gì hơn.

Em ngáp một cái rõ to, một mối quá nên định đi ngủ để khi nào Sếp về sẽ có tinh thần hơn.

- Cách!- A, Sếp về rồi, nghe tiếng cửa đập chân mạnh là em biết, em rộn ràng chạy tới bậc thềm mà quên đi cơn buồn ngủ chờ chực.

- Chà...o... S...- Em không thể cất lên thành lời, người thanh niên này liệu có phải Sếp không?

- Nhìn gì?- Ken có phần ái ngại, trước mặt bất kì người khác thì không, nhưng trước mặt em thì đôi chút bối rối. Hấn đi qua em và nằm phịch luôn xuống ghế sofa.

Chất giọng đúng là của Sếp, nhưng trông Sếp lạ quá. Em quay người lại nhìn theo mà ngẩn ngơ.

- Nhìn như thế là vô duyên đấy!- Ken xoay người vào trong, hấn cố tình nhắm chặt mắt để mừng tượng đôi mắt ngô ngố của em lúc này. Không phải quá lời, nhưng chưa một cô gái nào không chết lặng khi nhìn thấy hấn.

Mái tóc Ken đã cắt gọn hơn, hấn không thích tóc dài quá mang tai nên trong mọi kiểu tóc đều toát lên vẻ thanh thoát và khôi ngô. Nước da mang màu bánh mật trông khỏe mạnh vô cùng. So với ngày trước, tóc hung và da trắng, giống với một người phương tây độc ác, thì giờ một phong cách mới hiện hữu trên mọi nơi của cơ thể, vốn dĩ rất nam tính nay đã tăng thêm gấp đôi. Màu da mai mái ẩn hiện trong lớp áo sexy. Chiếc quần jean cạp trễ của hấn không thể che giấu đồ nội y, nhìn hấn chẳng khác một người mẫu chuyên nghiệp tạo dáng rất tự nhiên nhưng lại có thể khoe ra toàn bộ những ưu điểm.

- Nhưng... Sếp mới là người... ha ha!- Moon cười sán khoái. Ý em định nói Sếp vô duyên kia, nhưng nhớ ra, câu nói đó chỉ dành cho người ngang hàng.

- Cô là con gái đấy hả?- Ken không tin em có thể cười tự nhiên như thế với mình, nhưng vẫn còn dư âm của cái ngại ngùng khi thay đổi hoàn toàn trước mặt em nên đành tỏ ra giận dữ.- Người gì ?- Hấn muốn biết, rất muốn biết hấn là gì trong mắt em.

Moon cố nhin cười, em phồng miệng lên, khuôn mặt bầu bình của em trông rất đáng yêu.

- Nhìn Sếp hiền quá xá !- Em dùng cả hai tay ôm cổ để cố gắng không cười nữa.

Ken suy nghĩ, hấn nhòm người trước gương bên trái cái ghế, đâu có hiền chứ, hấn vẫn là hung thần mà.

- Linh tinh !- Đột nhiên chẳng còn muốn giận em nữa, chỉ muốn ôm em vào trong lòng thôi. Sau những việc em làm hấn chỉ giận em ngắn hạn thế thôi mà được à, nhưng... em làm hấn không thể ghét được. Cách nói chuyện tự nhiên làm hấn không thể không cười.

- Sếp ăn cơm nhá !- Em đôi chút nhanh chóng, hy vọng không phải Sếp đã ăn cùng một cô nàng nào rồi.

- Không !

- Vậy à !?- Moon cụp mắt xuống, em đi vào trong bếp luôn, em đang đói muốn chết đây, mà Sếp lại ăn với người khác rồi, mấy hôm chẳng được ăn cùng bàn với Sếp gì cả. Em dọn đồ ăn đi luôn, chẳng buồn ăn. Uống một ly nước lọc thật to để quên cơn đói.

Ken biết được sự thất vọng của em, nhưng em lại dọn bàn ngay lập tức, chẳng phải mọi lần em vẫn hay đợi một lúc lâu rồi mới làm thế, em không định cho hấn đôi ý. Ken nhìn ra chỗ em, việc hấn thay đổi thế này làm em không thích ? Mọi người ở salon đều tán tụng hấn, vậy mà em lại chẳng thể ngại ca

gì, còn cười nữa. Ủ, em đâu có quan trọng về bề ngoài của người khác, ngay tới cả ông cụ già ăn xin em vẫn có thể quan tâm cơ mà. Hấn nhìn xuống.

- Đã ăn gì chưa ?

- Ăn rồi ạ !- Moon cười ngượng, em không vui. Chắc là Sếp đã vui vẻ lắm với một người khác, nên về mới nằm phịch xuống ghế mệt mỏi. Và có lẽ cô gái ấy muốn Sếp thay đổi ngoại hình.

- ...- Ken không thể nói gì hơn khi em đã nói thế. Hấn cũng đâu đã ăn gì, từ sáng đã ở Spa rồi, tẩy làn da trắng mắt khỏi thời gian, khi xong việc là về nhà ngay. Em không đợi hấn mà dùng bữa trước là điều hấn muốn, vì đảm bảo cho sức khỏe, nhưng cũng khiến chạnh lòng.

- Sếp dùng cafe chứ ?- Em lên tiếng, hi vọng mong manh. Nếu giờ Sếp không đáp lại thì em đã thực bị quên lãng.

- ...- Đôi khi im lặng là sự đồng ý.

Moon rửa tay và đi vòng qua gian phòng khách để tránh chỗ Sếp, nếu Sếp đã từ chối mọi thứ em làm thì phải chấp nhận vậy, không nên làm Sếp ngứa mắt nữa. Em thần thờ đi vào phòng ngủ và ngồi yên trên giường. Ngay đến chiếc dây trên người mình cũng không mong được chạm tới. Chữ « K » này có ý nghĩa gì... Em nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi những đám mây vẫn vũ nhè nhẹ trôi dăng xa, một ngày đã dần tàn, mặt trời chỉ còn ló dạng một phần nhỏ nhỏ, khung trời mở ra bên ô cửa một màu ngọc trai rất đẹp, và bên một khung cửa khác, lớn hơn, Ken cũng để đôi mắt hướng về ánh dương...

- Ở kia ! Cafe của ta đâu ?- Ken nói vọng lại. Hấn đã không còn muốn im lặng nữa, cần phải biết trân trọng những giây phút ở bên em. Hấn cũng đứng dậy và ra bếp luôn, kiểu gì em cũng sẽ lon ton chạy vào đây.

- Dạ !- Đúng như hấn dự đoán, dù mệt mỏi nhưng biết hấn muốn dùng thì em lại vui vẻ ngay. Em chạy tới chỗ hấn đứng, cười híp cả mắt.

- Cười gì mà cười !- Hấn quay mặt về phin cafe ngay, em mà cứ như thế thì hấn chẳng đợi được tới khi em tròn 18 tuổi để chính thức rước em về đâu, lại còn gán cho cái từ « vợ yêu » nữa.

- Dạ, không cười nữa !- Kết thúc câu nói, em lại nở một nụ cười tươi rồi bắt tay vào việc pha cà phê.

- Có biết anh... à ta dùng loại cafe nào không ?- ba từ đầu tiên hấn dùng giọng trầm ấm, nhưng ngay khi phát hiện « lỗi sai », hấn sửa lại bằng thứ giọng hách dịch.

- Sếp thích dùng cafe đen chứ gì, ai chẳng biết !- Em lại cười rồi, lần này là chỉ tùm tùm. Nếu như trước, em sẽ phải sợ vì âm thanh như gong lên của Sếp, thế nhưng lúc này giữa hai người thân thiện quá, chẳng còn khoảng cách nào ngăn hơn, thậm chí em còn trêu chọc Sếp nữa.

- Nói xem nào ?- Giọng hấn trở về thanh trầm.

- Cà phê đen !- Em ngược lên nhìn Sếp.

- Ủ !- Hấn cười mỉm nhưng lòng vui lắm, dù biết rằng chẳng có nhân viên phục vụ nào làm việc cho hấn mà không học thuộc nội quy của hấn cả, em không phải là nhân viên, nhưng em phải đọc những điều đó từ lâu rồi, ngay khi còn là một đứa trẻ. Thế có gì mà đáng để vui nhỉ, à, hay vì em vẫn còn nhớ, hấn không để ý rằng ngày nào em chẳng phải nhắc lại món cafe đen này, có lẽ khi hạnh phúc, người ta luôn tìm được lí do. - Uống không ?- Hấn đổ thêm nước vào bình em đang cầm trên tay, chẳng thấy hấn làm việc này trước đó.

- Ấy ! Sếp đòi nhiều quá !- Moon nâng phích đựng nước nóng lên, hấn cũng nghe em dừng lại.

- Không uống hết thì chết đấy !- Hấn đe dọa, việc làm đầu tiên đã bị chê trách thì hấn phải bắt em uống hết, không lẽ lại đổ đi công sức vô giá của mình.

- Dạ !- Em cười hiền, giống như một người cam chịu.

- Bảo không cười mà !- Hấn giật cái cốc nhỏ của em ra, rót vào đầy đầy cafe, rồi lấy một ly to gấp ba lần làm y như thế.

Em không nói gì, cũng không cười, chỉ nhìn vào cốc cafe to oạch.

- Có ai bắt uống ly này đâu !- Dùng từ “ly” thì khiêm tốn quá. Hấn cốc vào đầu em. Rồi theo thói quen để tay dưới vòi nước.

- Em mới gọi mà !- Moon lên tiếng nhỏ, em không thích bị coi là bần.

- ...- Hấn rút tay lại ngay.- Mới gọi khi nào ?- Hấn vô tư kéo đầu em lại gần rồi đặt mũi mình lên làn tóc, như thể em là một giá trị của hấn.

- ...- Moon then thùng không lên lời, em nghe thấy nhịp đôi tay run run của Sếp, rồi Sếp bỗng dưng đẩy em ra.

- Không có thom tho gì hết ! Tiếc kiem đầu gọi vừa thôi !- Hấn chữa ngượng, biết thừa con gái ngại nhất bị người khác giới chê về vấn đề vệ sinh mà, nên cố tình nói ra để đùn đẩy cái ngượng.

- Dạ !- Moon cúi gầm, em để Sếp nâng ly « ô tô » lên, rồi cầm chiếc cốc nhỏ vừa tay mình. Đi chậm chậm ra bên ghế gỗ mà Sếp đã kê sẵn ra, còn chỉ tay ra hiệu, em ngồi vào. Đây là chiếc ghế ngay cạnh bên ghế Sếp.

- Ý kiến gì ?- Ken thấy em buồn thiu.
- Không có!- Em đáp lại.
- Hay thích uống cốc to!- Hấn cười và nhìn em ngốc nghếch.- Ăn tham thế!- Hấn đẩy ly cà phê của mình lại gần tay em.
- Không ạ!
- Thế làm sao nào?- Hấn ngồi sát hơn, giống như người con trai đang dỗ dành người yêu của mình.
- Không sao cả!- Em hơi đói, và bị Sếp nói vậy nên không thể gượng cười, con gái đâu có thích bị nói là ăn tham chứ.
- Không đùa nữa thì đừng ỉu xiu mặt mày nhá!- Hấn ghé sát mặt vào hơn, trông hấn tâm trạng, có gì đó lo lo và sợ bị em giận.
- Sếp ăn điểm tâm nhá!- Moon quay lại áp mặt bên Sếp.
- Ăn gì giờ này!- Ken lưỡng lự, hấn không thích ăn một mình, mà em ăn no rồi chắc không ăn cùng đâu.
- Dạ!- Mặt em lại buồn, em mím môi để hai đôi má phồng lên.
- ...- Hay là cứ bắt em ăn cùng, nhìn em mãi mà chẳng “béo bở” gì cả.
- Nhưng mà em đói!

Moon nhìn vào mắt Ken, em đói lắm rồi.

- Chưa ăn gì à?- Ken suyt xoa, hấn không quen an ủi người khác, nhưng khuôn mặt hấn lúc này hiện rõ sự thương cảm.- Muốn ăn gì ... nào?- Thêm một từ cảm thán ngượng ngùng.

- ...- Thường thì nhóc em đói quá hay đòi anh chị mình phải cho ăn, em cũng thế, nhưng đây đâu phải là Wine để em nũng nịu, thời gian qua, vô hình chung em đã để Ken là một phần quan trọng của mình. Vậy nên những lời mong muốn của bản thân dù nhỏ bé cũng đều nói ra.

Ken không thấy em trả lời, hấn đứng dậy và mở tủ lạnh ra.

- Sếp để em tự làm!- Moon chạy tới.
- Đói thì cứ ngồi yên đi! - Hấn không ngoái lại, người hấn cao to mà phải khom người để vừa tầm với cái tủ lạnh vì em chỉ hay để thức ăn ở những ngăn dưới.
- Không! Em làm được! Sếp ăn cùng nhá!- Tay em nấn nỉ.
- Ồ!- Ken rất muốn ăn cùng em đấy chứ, nếu em không đề nghị thì hấn cũng ép rồi.
- Hi hi!- Em cười rõ tươi, rồi chen ngang chỗ Sếp.

Ken không tránh người ra, hấn thích giúp đỡ em. Nếu muốn gọi một bàn tiệc thì không quá mất nhiều thời gian với hấn, tuy nhiên tùy hứng hấn muốn một lần chuẩn bị bữa cơm cùng em.

- Cho cái này vào chảo à?- Hấn lấy cái đĩa cá rán em vừa mới bóc lớp vỏ bạc, cầm lên rồi giơ trước mặt em.
- Để em làm mà!- Em cười tí mắt- Sếp không hợp với nghề đầu bếp đâu!
- Ta không hợp thì ai hợp!- Hấn tự đại- Chẳng lẽ lại là...em?- Hấn không nhìn Moon.
- ...- Em dừng mọi hoạt động, Sếp vừa gọi em đấy ư?
- Không phải!- Hấn tự trả lời- May mà đun lại thức ăn chứ... mà nấu thì ai ăn được- Dầu ba chấm dành cho từ “em”, nhưng gọi chưa quen nên hấn chỉ có thể nói như vậy.
- Vẫn có người ăn được mà!- em nói nhỏ.
- Ai ???- Hấn nghiêng răng, giờ mà nghe thấy cái từ “Sếp nhỏ”, hay thằng nhóc gì gì đó thì chắc chắn chỗ thức ăn này sẽ nát thành cám.
- Là em!- Moon co rúm người. Chẳng phải chính bản thân mình là vị khách dễ tính đối với mọi món ăn do chính mình tạo nên, vì thế mỗi khi nấu hồng, em toàn tự mình ăn hết.
- Có gì mà phải sợ!- Hấn thở phào, em làm hấn lo sợ rồi hấn lại làm em giật mình. Hấn cốc nhẹ vào đầu em. - Ta đùa chứ có ác ý gì đâu!- Hấn không muốn em phải nép vế, riêng em được quyền bình đẳng trước mặt hấn.

- Tay Sếp bần lăm!- Em cần môi, nếu sếp đã chê em bần thì em thử trêu lại.
- Bần gì?- Hấn mắng yêu, lần này đã có thể nhẹ nhàng trong lời nói. Hấn chưa từng bị ai dám nói là bần, em to gan như thế làm hấn càng thích ở gần em hơn.
- Tay Sếp mùi cá, còn mái tóc em thì...
- Mùi cá còn thơm hơn!- Hấn không để em nói hết câu, nhìn em ngốc nghếch khiến hấn khoái chí.

Sao em dễ giận thế chứ, mặt em cứ lăm lì nhìn xuống. Em lẳng lẳng xào nẫu.

- Giận rồi à? - Hấn nhăn nhó mặt, thấy tội em quá.
- Đâu có ạ!
- Thế sao buồn thiu?- Ken lại gần chỗ em thêm một bước.
- Xong rồi đây ạ! Ăn thôi!- Ánh mắt em nhìn những món ăn mà khéo môi cười vui sướng, em sẽ để cho cái dạ dày của mình hoạt động trở lại.

Ken thích nhìn em cười, hấn đứng ngăn người ra, cho tới khi thức ăn đã bày sẵn trên bàn và em lên tiếng gọi mới tỉnh.

- À ừ!- Hấn đi tới bàn và ngồi xuống ghế. Hấn ngồi cách em một khoảng. Điều đó làm em thấy hơi lạ, những lần gần đây hấn đều để em ngồi kề. - Nhìn gì?- Hấn gấp một miếng thức ăn thật to vào bát mình, cắn một miếng cũng thật to- Thực lòng, hấn sợ ngồi gần quá sẽ khiến con tim nổ tung, em rất hay cười, mà điều đó làm hấn không chống đỡ nổi.

Em không nhìn nữa, cúi gầm mặt xuống.

- Đừng cười nữa!- Hấn lại thấy tim mình đập loạn nhịp, khó thở.
- Nhưng mà trông Sếp...- Em không nhìn được cười, thực chất em cúi mặt xuống là để cười, mọi lần Sếp da trắng ăn uống thanh lịch, tao nhã không như lúc này.
- Làm sao?- Hấn gấp một miếng thức ăn, cố tình ăn trước để có cơ hội gấp cái đùi gà bự nhất cho em, chứ nếu vừa bắt đầu bữa ăn mà đã làm thế thì hấn không quen, chưa bao giờ hấn gấp món ăn cho người khác.
- Không dám nói đâu! Sợ lăm!- Nếu đã nói như vậy thì hấn em rất muốn nói ra suy nghĩ của mình.
- Nói đi! Ta không làm gì đâu!- Hấn tò mò về những suy nghĩ của em.
- Em nói Sếp không được mắng em đâu đấy !- Moon vẫn cười cười. Em là người vui vẻ.
- Ừ! Không làm gì hết !- Ken khoanh tay lại, nhìn em rồi cũng cười.
- Trông Sếp cứ thế nào ấy !
- Không thích à ?- Ken lo lắng hỏi em.
- Không ạ, Sếp trông hiền! Mà không giống với ... ý em là... thì là... Sếp giống mấy người lao động chân tay quá!!!- Moon để hai ngón trỏ chạm vào nhau lưỡng lự khi nói. Sếp đâu còn đáng sợ như trước, em coi Sếp thân thiết lắm rồi thì đâu cần phải e dè trong ngôn từ.
- Gì?- Hấn tức giận- À, sao nói thế?- Hấn lại dịu giọng nhanh chóng, đã hứa sẽ không làm gì em rồi mà, tay hấn còn giơ lên để chạm vào đôi má đang ửng hồng kia. Vừa mới chạm nhẹ, những ngón tay của hấn đã tê tê.
- Nhìn Sếp trông khỏe mạnh quá xá!- Em cười tủm tỉm, đôi má cũng vì những ngón tay Sếp mà đỏ hồng lên nữa.

- ...- Hấn suy nghĩ câu nói của em, em nói vậy ý là hấn giống nông dân rồi. Ken xoay người nhìn về phía bắp tay mình, thôi đúng rồi, trông hấn giống người làm bốc vác, có lẽ vì em đã quá quen với phong thái điềm tĩnh mà có phần độc đoán của hấn trong lớp vỏ bọc trước đây. Hấn tự thấy mình lúc này chỉ giống một người làm thuê cho Sếp lớn- người có nước da trắng.

- Nhưng... trông Sếp ... hay lăm!- Em rụt rè.
- Hay là thế nào?- Phong độ lại được khôi phục khi hấn nghe thấy những gì em nói.
- Thì là trông Sếp dễ gần hơn...
- Thật không? Nhìn ta hiền quá ?

- Không! Sếp chẳng bao giờ hiền cả!- Em nhận xét đúng, giờ với màu da khỏe khoắn này nhìn Sếp vẫn đầy tham vọng, thậm chí còn mang một làn gió cuốn hút hơn.
- Thế sao lúc ta vừa về lại bảo ta hiền?- Có thể nụ cười của hấn chỉ thân thiện với em nên em không biết hết về hấn.
- Thì là hiền hơn!- em chu mỏ.
- ... Vậy thấy ta ... đẹp không?- Hấn hỏi dò, nếu em nói là có thì có thể trước đây hấn không đẹp trong mắt em rồi, còn nếu câu trả lời là không, thì chưa bao giờ hấn đẹp cả.
- Đẹp ... ạ!- Moon nhắm chặt mắt lại, để nói ra mà khó quá. Em không biết người nào đã làm Sếp thay đổi như thế này, nhưng em tán thành, nhìn Sếp đàn ông hơn nhiều lắm, phải nói là hút hồn mọi con mắt của người khác.
- Ha Ha! Ta biết mà!- hấn cười lớn- Lúc nào ta chẳng đẹp !- Hấn thêm một lần chạm tay vào má em.
- ...- em không nói gì, thức ăn trong miệng chưa thể nuốt.
- Yêu ta rồi à ?- Hấn lơ mồm, ngay sau khi nói ra câu đấy thì quay mặt đi ngay. Tại sao có thể buộc miệng một cách tắc trách như thế.- Ăn đi, bảo đói mà chẳng thấy dùng bữa gì cả ! Ta ghét những người gầy !- Hấn đổi chủ đề.
- Dạ !- em cầm đũa và tiếp tục bữa ăn.
- Đây ! Lần sau mà để thấy đi cùng với người khác thì không được đâu đấy ! Khi nào chữ « K » kia mà xin màu thì biết ta đang...- Khó nói quá.
- Dạ, chữ K xin màu là sao ạ ? Mà Sếp sẽ ... ?- Em cũng để ý mấy lần nhưng không rõ lắm tại sao mặt ngọc lại bị tối màu.
- Ta không thích !- Rồi, cuối cùng hấn cũng nói được.- Đi với người khác thì sẽ bị đổi màu, hiểu chưa ngọc !- Hấn chẳng ngại em mà nâng chữ « K » lên tay mình. Người khác theo ý hấn là đàn ông, không mấy khi nhìn thấy em đi với phụ nữ, nên gói gọn luôn. Mặt khác, nói hấn ra em sẽ biết hấn ghen thì không hay.
- Dạ ! Em sẽ không ra ngoài là được phải không ?- Sau tất cả, em nhận ra đây mới là nơi an toàn cho mình nhất.
- Ừ, ở yên trong nhà thôi, ta cũng không ra ngoài nhiều đâu mà buồn !- Hấn cũng chẳng muốn bước chân khỏi cửa, vì chỉ cần thế thôi thì đi đâu cũng nhớ em.
- ...- Em lại cười rồi, ngắm nhìn chữ K tỏa sáng trong tay Sếp.
- Cười nhiều là bị điên đấy !- Hấn lên tiếng.
- Sao lại thế ạ ?- Em không hiểu.
- Thì có người bị điên !- Không phải hấn bảo em điên đâu, mà là hấn.
- Chẳng hiểu Sếp nói gì cả !- Ai có thể nghĩ Sếp tự nói mình điên, em không cười nữa.
- Không hiểu thì thôi !- Nhưng hấn cũng muốn nhìn em cười lắm- Mà này, tối nấu ăn đi nhá !- Giờ không còn sớm, chiều tà, bữa ăn này cũng được coi là ăn tối, tuy nhiên hấn muốn có thêm một bữa ăn nữa với em trong ngày. Cứ ép em ăn thì mấy mươi ngày là mặc váy cô dâu đẹp rồi. Hấn cười tư lự.
- Nhưng em sợ Sếp chê lắm !- Em làm nũng, thực tế em cũng rất muốn được nấu thức ăn cho Sếp.
- Không chê! Không bao giờ chê nữa!- Bao ngày qua không được ăn món trứng của em đã là một thiệt thòi, dù có vô vàn món ngon khác cũng không sánh bằng một món ăn đơn giản của người mình yêu thương.
- Hi hi!- em lại được dịp thể hiện.
- Đã làm được món trứng chưa?- Hấn hỏi té nhị.
- Dạ, em chưa ạ!
- Cười tươi như thế mà vẫn chưa làm được à?!- Hấn trách yêu, cứ nghĩ em đã khá hơn.- Có cần phải học nấu ăn không?- Hấn muốn từ giờ trở đi sẽ chỉ ăn cơm em nấu thôi.
- Sếp làm nhanh lắm, em không theo kịp được!- Moon ngẩn mặt, em rất ngại khi mà mình là con gái mà vụng về quá.
- Ai bảo dạy cho! Phải học bài bản của các đầu bếp!- Trừ món trứng thì hấn chưa bao giờ đụng tay làm nên sao có thể làm thầy em được.
- Vừa rồi Sếp nói không được gặp người khác cơ mà?

- Thì là đầu bếp nữ...- Hấn nói tới đây thì lời máu ghen của mình ra rồi - Nói chung thì có sự giám sát của ta!- hấn cố gắng chữa cháy, hy vọng em không hiểu. Đôi mắt soi xem em có phát hiện ra không.

- Dạ! - Nếu được chỉ bảo, em sẽ làm được, những ngày bé tại vì không được hướng dẫn bao giờ nên mới không thể làm được thôi.

- Nếu muốn gặp anh trai thì cứ gặp!- Riêng anh trai thì hấn cho phép, có gì mà phải nghi ngờ quan hệ giữa em và hai người anh trai đâu khi mà hấn không hề biết rõ như Arrow, và cả hai người anh của em đều là những người trung thành. Bây giờ, hấn muốn em được làm những điều mà em muốn, dù Mes có đối xử thế nào với em thì hấn vẫn sẽ tạo điều kiện cho em để gặp anh trai.

- Em cảm ơn Sếp!- Nếu Sếp cho phép, em cũng chỉ được gặp anh Wine thôi, chứ chắc gì Mes đã muốn nhìn mặt em. Hôm ấy Mes nhận em chẳng qua là vì trách nhiệm, em biết mà.

- Nghĩ gì thế?- Hấn thấy em trầm ngâm.

- Sếp có biết... - Tự dung nhắc tới gia đình, em nhớ đến người hôm nọ mà Yun gọi là thầy, ông ấy gọi em là “Renny”- Sếp có biết ai là Renny không ạ?

- Renny?

- À không! Chắc Sếp không biết đâu.- Ngớ ngẩn thật, sao lại hỏi Sếp về người đó, ông ấy là người cùng phe với Yun, tức là chẳng liên quan gì đến Devils thì chắc gì người có cái tên “Renny” đã được Devils biết tới.

- Renny là đàn ông hay đàn bà?- Hấn hỏi cộc lốc, đang nói chuyện với hấn mà lại nhắc đến tên người khác làm hấn khó chịu và đột nhiên không phân biệt được cái tên nghe rõ là nữ tính ấy.

- Em không biết! Chắc là phụ nữ!

- Ồ! Mở máy tính của ta mà kiểm tra.- Hấn chỉ ra chỗ kệ sách.

- Thôi ạ!- Moon từ chối vì máy tính của Sếp nếu có chẳng chỉ là dữ liệu của các nhân viên ở Devils thôi.

- Sao? Cứ dùng đi!- Hấn bắt đầu cho phép em can thiệp sâu hơn vào đời sống.

- Máy của Sếp em không được phép dùng.

- Làm sao mà không được!?! Những thứ trong nhà muốn dùng cái gì cũng được, ta cho phép!

- Dạ!

- Dạ gì mà dạ!- hấn biết em chỉ nói thể chứ nào đâu dám động vào - Mà đừng gọi là Sếp nữa!- hấn đột nhiên nói nhỏ.

- ...- em nhìn hấn.

- Gọi như thi thoảng vẫn hay gọi ấy!- Để diễn đạt từ “Anh” mà hấn tốn thêm nhiều lời quá.

- Dạ!

- Dạ rồi thì gọi đi!- hấn sốt ruột.

- ...- Tự nhiên bắt gọi vô cớ làm em ngại, mặt em đỏ hồng từ lúc bắt đầu dùng bữa tới giờ rồi mà vẫn cứ đỏ hơn.

- Không gọi được à?- hấn lại lấy ngón tay búng nhẹ vào má em, thêm một sở thích khi ở bên em. Tay còn lại hấn uống một li nước cho đỡ khát.

- Anh ạ!- em cúi mặt mà ngượng ngùng.

- Phi!- Hấn bị sặc, nước từ miệng bắn tung tóe ra các món ăn trên bàn, tiếp theo là một tràng ho. Em gọi hấn mà nghe đáng yêu quá!

- Sếp... à... anh có sao không?- em vội đứng lên lại gần, dùng tay vỗ ngực và cả tấm lưng cho hấn.

Ken xấu hổ, tại em làm hấn bị sặc, tại em làm hấn có những hành động không phải là hấn nữa. Nhưng chỉ có em làm hấn hạnh phúc.

- Sếp đỡ chưa?- Em rót thêm một cốc nước để hấn uống cho xuôi.

- Sếp?- Hấn dù vẫn chưa hết sặc, nhưng phải bắt lỗi em ngay.

- Sếp sặc vì từ “anh” ấy ạ?- Em hiểu rồi.

- Cái gì?- Hấn giãy nảy người khi bị em nói trúng tim đen.- Ta bị hóc xương ấy chứ!- Hấn giả bộ khực khặc, trông cũng giống người bị hóc lắm.

- Dạ! Thế mà em cứ tưởng...- Em cụt hứng.
- Tưởng mới chẳng tượng- Hấn suýt thì mất hết thể diện.- Đã bảo đừng gọi là “Sếp” rồi, không nghe à?- Hấn nhăn nhó như thể em có gọi một trăm lần từ “Anh” thì hấn cũng không bị ngại.
- Vâng!
- Ăn tiếp đi!- Bữa cơm đã bị gián đoạn bao nhiêu lần, hấn đề ý em đã ăn được mấy đâu.
- Không ăn nữa, em no rồi.
- Ăn!- Hấn ra lệnh, gấp cho em một miếng thịt cá hồi.
- Không!- Em che tay lên bát mình, nhất định từ chối.
- Ăn được mấy miếng rồi mà bảo chưa, nhanh nào!- Hấn cạy tay em ra.
- Nhưng... tất cả số thức ăn này đã được “đánh dấu” của Sếp rồi!- Em lại quên mất cách xưng hô.
- Này này...- Hấn đã chiếm hữu cả bàn ăn này rồi còn đâu.
- Thôi, tối em nấu thêm!- Em nói rồi đi vào nhà tắm lấy một cái khăn cho Ken.
- Dọn đi! Dọn hết đi!- Hấn chờ em ra rồi mới nói, nhìn hấn giống một đứa trẻ làm sai nhưng vẫn cố chấp.
- Dạ vâng! Sếp lau tay đi- Em cẩn thận chuẩn bị khăn ướt vì biết Sếp không thích dùng giấy ăn.
- Đưa đây!- Hấn giật lấy cái khăn, lau tay kĩ càng rồi ném phịch xuống bàn.
- Hi hi!- Em cười khi mà Sếp cũng có lúc đáng yêu quá.
- Sao mà ngớ thể không biết! Vừa nói người ta là gì ?- A ha, hấn xưng là « người ta » với em.
- Dạ, em nhầm ạ !- Em chỉ biết cười khi nhận thấy mỗi khi Sếp xưng hô lại đòi một chủ ngữ, khi thì « ... » không nói rõ, khi thì « ta », lúc thì « tôi », rồi có lần lại là « Anh ».
- Đánh thuế khi gọi từ « Sếp » đấy, lần nữa mà gọi thì phạt !- Hấn cũng cười vì cái từ « người ta » của mình.
- Phạt gì ạ ?- em tò mò.
- Thì ... cốc đầu!- Có thể coi cốc đầu là một hình phạt được không nhỉ?
- Eo ơi! Sợ quá!- Em giả vờ cắn răng.
- Thôi đi, dọn bàn nhanh lên!- Hấn phút chốc đã định ôm em vào lòng vì hành động và giọng nói của em. Hấn đứng dậy, đi ra bên phải tránh hướng em đứng, vờn vai rồi đứng khoanh tay dựa vào tường.
- Em dọn đây, S...- Chưa kịp nói lên lời đã thấy ánh mắt biểu tình của hấn làm em không thể nói nữa.
- Nói gì thì nói đi!- Hấn ra lệnh, muốn nghe từ “anh” của em mà mất nhiều thời gian quá.
- Không có gì!- Em dọn dẹp nhanh chóng.
- Trong khi đó Ken lặng ngắm nhìn em, mỗi khi ánh mắt em quay ra thì hấn nhắm lại ngay. Cứ thế, dù tỏ ra lạnh lùng, nhưng trong lòng chẳng có chỗ nào không có hình ảnh của em cả.
- Này!
- Sao ạ?- Em đã úp chiếc bát cuối cùng lên kệ.
- À,...- Hấn muốn một phép so sánh
- Em vẫn đang nghe.- Em rửa tay rồi rót một ly trà.
- Ta và ... Arrow ai ác hơn?- Hấn quyết định hỏi nhưng câu trả lời và từ ngữ em sẽ nói ra, hấn nghĩ giống nhau. Có lẽ em sẽ nói là hấn.
- ...

- Nói đi em!- Đôi mắt hắn có phần trĩu nặng- Hãy nói ra hết tất cả suy nghĩ đi- Tay hắn buông thõng.

- ...- Câu hỏi không bắt ngờ, nhưng em không tin lại được cất lên từ chính người được đem ra so sánh.

- Là ta!- Hắn trả lời bằng giọng nói nhỏ, hắn muốn hỏi em nhưng lại tự đưa câu trả lời chỉ vì những nỗi đau em chịu đựng là rào cản lớn nhất không thể để hắn được ôm em vào lòng.

- Không, không phải,...- Đã không nhắc tới thì thôi, giờ những giọt nước mắt của em bắt đầu tuôn rơi. Ken nhìn em, hắn vẫn lắng nghe. - Sếp Arrow cũng không phải, chẳng ai cả,...- Những giọt lệ đã lăn tới khóe môi. Một cô gái hay cười là thế, nhưng khi chạm tới nỗi đau, đôi vai của em không thể gánh thêm được nữa. Ken lại gần em, hắn đưa tay lên để lau nước mắt, hắn nhớ, ngày bé, hắn ác lắm, hắn muốn thấy em khóc và đã làm mọi cách, ầy thế nhưng những giọt máu của em còn rơi nhiều hơn giọt lệ. Khuôn mặt em nằm trong đôi tay ấm áp, hắn muốn hôn lên đôi mắt em, muốn đưa em vào lòng, muốn làm bờ vai cho em dựa vào, nhưng tất cả chỉ là mong muốn.

- Nhưng em hận Sếp nhỏ lắm, em ghét lắm, tại sao lại giết mẹ của em, rồi còn để em sống- Em nói rất nhanh như sợ ai sẽ không cho em quyền nói, rồi nước mắt cứ tuôn rơi hàng nối hàng.- Em khổ lắm! Hu hu... - tiếng khóc to dần lên, em nắm chặt tay rồi đập mạnh vào người hắn. Có lẽ em coi hắn là anh Mes để em tìm hy vọng, có thể lại coi là Arrow để trả hận thù, rồi có khi lại là một vị thẩm phán sẽ giúp em được công bằng, hay chính hắn- người đã gieo những nỗi đau. Hắn chỉ biết đứng đờ, nếu làm bao cát, nếu những cái đầm yếu ớt này giúp em hàn gắn, hắn sẽ chịu hết, tới cả cuộc đời này.

- Chẳng lẽ cứ là Sếp thì được quyền hành hạ kẻ thấp kém sao?- Em cứ đánh hắn, mỗi lần như thế là những giọt máu tươi trong người em đã từng rơi. Em đã mất quá nhiều máu rồi, đến nỗi mà người anh của em không còn muốn nhận giọt máu này nữa.- Tại sao lại có quyền đó?- em mệt lắm, có đánh mãi thì cái người khỏe mạnh này cũng chẳng bị lụy được đâu.- Em muốn trả thù Sếp lắm, nhưng sao được, em làm sao mà dám được cơ, huhu...huhu...- Em nói rồi ôm chặt lấy hắn, rúc cả khuôn mặt vào tấm áo đã ướt nước mắt. - Sao bây giờ Sếp mới hỏi em câu đó!!!- Em hận cả hắn nữa- Hai người đối xử với em tệ lắm mà giờ lại thay đổi như thế?- Em trách móc, em thương cho chính bản thân mình. Ngày trước thì cả hai đều thi nhau hành hạ em, rồi đây lại muốn cho em tất cả. Ken không đủ tư cách để ôm em, nhưng hắn đã vòng tay qua người em mất rồi, cái siết của hắn còn hơn cả tất cả tình yêu thương trong hắn. Người em nhỏ bé trong vòng tay rộng lớn này, nhưng đủ để giữ cái vòng tay mãi dành cho em.

- HÃY ĐỂ ANH MANG TỚI HẠNH PHÚC CHO EM!- Hắn hôn lên mái tóc em nồng nàn- CHO ANH... MỘT CƠ HỘI... EM NHÉ! - Câu nói từ tận đáy lòng chân thực, có thể hắn đã lợi dụng rất nhiều người, có thể hắn là một kẻ xấu xa nhất thế gian này, có thể hắn độc ác với tất cả, nhưng với em, với thời gian trong suốt quãng đời còn lại, với con tim cháy bỏng, hắn sẽ chỉ dành cho em. - ANH LÀ CỦA EM VÀ SẼ CHỈ CỦA MÌNH EM!- Không cần biết em như thế nào, nhưng hắn cho em tất cả vô điều kiện.

Em chỉ biết khóc nức lên, em bấu chặt vào tấm lưng của hắn, nếu dòng nước lũ cuốn trôi tất cả thì chiếc cột này sẽ giúp em trụ vững. Không có giới hạn nào cho tình yêu của hắn lúc này, những nỗi đau hay là tội lỗi đã bị tình yêu xóa lấp, hắn cũng chỉ là một người đàn ông bình thường trước người con gái hắn yêu.

- Anh sẽ bảo vệ em chứ? Em không muốn bị cô đơn, em sợ bị đánh đòn lắm!!!- Moon vẫn cố gắng nói dù em đã mệt giữa cơn bão lòng.

- ANH SẼ ĐEM TÍNH MẠNG CỦA MÌNH RA ĐỂ ĐẢM BẢO ANH SẼ MÃI BÊN EM - Hắn thả lỏng người khi cảm thấy em bị khó thở, rồi hôn lên trán em dù đôi môi mình run rẩy. Em cười trong nỗi đau, em đã có một chỗ dựa tinh thần và em muốn được an ổn mãi mãi. Ánh mắt em sáng lên thuần khiết, quá khứ trong giây phút đã bị con người cao lớn này làm lu mờ.

Muốn bảo vệ được em, chỉ cần sai một vài người đáng tin cậy là không bao giờ em bị tổn thương, nhưng đem tính mạng của hắn ra, tức là chỉ hắn mới có đủ quyền và nghĩa vụ để đảm bảo cho em, giữa em và Devils, hắn đã đặt ngang hàng. Em đã là tài sản của hắn, một thứ tài sản vô cùng quý giá, nếu Devils được cả một bộ máy bảo vệ thì em chỉ có duy mình hắn, nhưng không sao, chỉ cần hắn thôi cũng đủ để mang tới hạnh phúc màu xanh cho em rồi.

- Anh hứa rồi đấy nhá anh!- Em ngược lên nhìn hắn, hắn giống một thiên thần mang đôi cánh màu đen, nụ cười của hắn hướng về em, giống như ánh hào quang của ngày mới. Những giọt nước mắt tan biến theo ánh sáng ấy.

Hắn không nói gì, đáp lại em bằng một nụ hôn.

Một lời hứa khóa lại,

Một tình yêu được mở ra,

Con mưa bắt chợt ngoài hiên, dịu đi ngọn lửa đau đớn cùng đôi môi đang hoà vào nhau.

Những ngón tay đan vào lọn tóc rối bời sẽ gìn giữ cho em được hạnh phúc.

Cảm giác hạnh phúc tột đỉnh khi nhận lấy hơi ấm từ người kia, em cho hắn một niềm đam mê cháy bỏng, ngược lại, hắn cho em một điểm tựa âu yếm.

Tất cả bỏ lại sau lưng khoảng cách, danh vị, cả thế giới, hai đôi mắt nhắm lại để tâm hồn quyện vào nhau, ngoài sân, hai chiếc lá cùng lia cành, đôi chim nhỏ quẩn lấy nhau, mọi thứ đều có đôi, em và hắn...

Anh sẽ là người bảo vệ em mãi mãi,... .

Nhưng kết thúc của “mãi mãi” luôn có một dấu chấm hết.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Yêu Và Được Yêu

Ken hôn lên trán em một cách nhẹ nhàng, hân đã làm việc này mấy lần trong buổi sớm mai. Cứ chốc chốc nhìn em rồi mỉm cười, hân không thể dời mắt khỏi em lấy một giây, chỉ nhắm mắt để điều tiết thôi đã còn cào nổi nhớ. Không phải là con tim hân giam cầm hình bóng em nữa, mà phải là em sở hữu nó, em chôn chặt nó và em có mọi quyền hạn sử dụng nó. Ngay cả khi em đang ngủ vo tròn người lại cũng khiến hân vì thế mà điều đứng. Thêm một lần nữa hân không kim được, hôn lên mái tóc của em. Một cảm giác quen thuộc tê tê trên trán khiến em tỉnh dậy, hàng mi mở ra, em đã nhìn thấy hân.

Em vẫn chưa tỉnh hẳn, đôi mắt hôm qua khóc ướt nhoe vẫn mờ mờ, lơ lơ nhìn hân. Em đáng yêu quá, cách em dụi mắt cũng lại làm hân thương, vậy nên chẳng lí do gì khác để thêm một cái hôn lên đôi mắt em.

- O? - Em hơi giật mình, tấm chăn em đắp là màu đen.

- Đồ ngốc!- Hân vì em mà để nhiệt độ thấp suốt chín tiếng đồng hồ qua, chịu cái lạnh man mác mà em chỉ cất lên một tiếng “o” cảm thán.

- Tại sao...?- Em ngồi dậy, đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng biết đây không phải giường mình. Em quay sang nhìn hân, ánh mắt ấy vẫn đang nhìn em... sao em lại nằm trên giường này?

- Đúng là đồ ngốc, có nhớ gì đâu! - Hân cốc nhẹ lên đầu em- Tối qua chẳng ăn thêm gì mà đã lăn ra ngủ rồi, bẻ vào giường thì nửa đêm lại mò lên đây.

- Em...- chẳng lẽ em lại tự động đến thế sao?- Em không có ý...- Moon chẳng nhớ gì, nhìn cái áo phong của cả hân, phần cổ đã bị rách đôi chút.

- Lên giường của người ta rồi cướp luôn chăn của người ta- Hân đùa- Làm tỉnh cả ngủ, đã thế còn rúc vào ngực của người ta nữa. - Hân đập nhẹ vào ngực mình. Thực tế em không cướp chăn của hân, mà là hân tình nguyện nhường hết cả cái chăn ấm của mình để em vo tròn người.

Khuôn mặt em thoáng có nét lo sợ, em đã làm gì mà khiến áo của Sếp nhàu nhĩ tới kia.

- Nhìn gì mà nhìn- Hân ngại ngùng khi em cứ tầm tã khuôn ngực hân - Nghĩ ta là ai chứ! Không có chuyện đó đâu!- Hân dùng tay véo má em- Lần sau có muốn lên đây ngủ thì cầm chăn mình lên đây nhá, ta không chịu được lạnh đâu!- Hân véo lên cái nữa, chẳng phải hân không chịu được lạnh, mà vì hân không chịu được sự quyến rũ mang tên em thôi. Đêm qua hân đã phải uống những bốn viên trợ thần kinh vì em đó, để cho em rúc vào người mà phải nằm im như pho tượng còn khó hơn đi cướp nhà băng nhiều nhiều.

- Em xin lỗi!- Moon cúi mặt, em thấy xấu hổ quá.

- Cũng biết xấu hổ cơ đấy!- Hân lại không thể không véo thêm cái má bên kia.

- Em... - em không thể nhớ vì sao mình lại hành động như thế, hay vì em nhớ hơi ấm của hân, ấm lắm mà cũng thoải mái nũng nịu.

- Rồi, hiểu rồi, không phải giải thích! Ta cũng quen bị “một số người” chảy nước miếng vào ngực rồi!- Hân cười cười nhìn em khiêu khích, “một số người” nào có ai, đó ai dám bôi bẩn lên người hân ngoại trừ em ra.

- ...- Em không nói gì, chỉ biết cúi mặt thấp hơn nữa, theo phản xạ lấy tay quệt miệng.

- Ai bảo ngực ta quyến rũ quá ấy mà!!!- Hân cười khoái chí, vỗ tay vào ngực mình ba phát. Điều đó càng khiến em ngượng hơn, em ho một tiếng nhỏ.

- Tối qua không ăn thêm gì giờ đã đói chưa?- Hân mân mê chữ “K”, ánh sáng của nó ánh trong đôi mắt em mới tuyệt diệu, huyền ảo làm sao.

- Dạ! Đói!- Em gật đầu nói nhỏ tí.

- Yêu quá cơ!- Hân nhìn đôi môi chúm chím của em mà buột miệng, nghiêng người áp em vào lòng, rồi thom nhẹ vào má em một cái. Đây có lẽ là câu nói thân mật đầu tiên dành cho em mà tim hân không bị đập mạnh, giống như một lẽ đương nhiên, hân nói như thế với em vì em là của hân. Nhưng thom một cái chưa đủ, hân còn lướt nhẹ trên đôi môi em chừng ba giây, cái cảm giác ngọt ngào này không ai khác chỉ có em đáp ứng được con tim hân.

Em đẩy nhẹ hân ra, khuôn mặt em đỏ lấm, tim em đập mạnh, nhưng tay vẫn giữ trên ngực hân, bàn tay còn lại để nắm lấy chữ “K” của mình. Đôi mắt bên lên mãi mới dám ngước lên nhìn hân.

- Sếp...

- Lại gọi là Sếp rồi!- Hân mắng yêu, lần này hình phạt của em không phải là một cái cốc đầu nhẹ nữa mà là một cái chạm môi. Hân mặc kệ bàn tay em đang không chế mình.

- Không !- em từ chối, áp mình xuống lớp chăn, dù chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng không nên.

- Đói rồi ! Không chuẩn bị bữa sáng đi à !- Hấn dừng lại đúng lúc.
- Dạ !- Em từ từ bỏ chăn ra, cúi thấp đầu mà đứng dậy ra khỏi giường.
- Đồ ngốc !- Hấn nhìn em rồi cũng đứng dậy.
- Cộc !- Vừa đi được vài bước em đã va vào lớp kính trong suốt, chắc là vì hình ảnh của hấn quanh quẩn trong đầu nên em đi nhầm lối cửa ra.
- Có sao không ?- Nhìn hấn rõ là lo lắng, chạy tới ôm chặt lấy mái đầu của em mà vuốt ve. - Đau lắm à ?- Hấn hỏi trong sự xót xa.
- Không, em không sao !- Em thích được quan tâm thế này lắm, dựa vào người hấn thì dù có đau biết mấy cũng chẳng sao cả.
- Thương quá !- Hấn chẳng ngại ngần khi nói ra suy nghĩ của mình - Để anh bôi dầu cho nhá !- Hấn kiểm tra xem đầu em có u lèn không.
- Hi hi- em cười hạnh phúc, sau đó thì để con tim thay mình lên tiếng – EM THÍCH ANH!- Moon ngược lên nhìn hấn mà nói, em cười rất tươi, một nụ cười trong trẻo mà không vương bận. Giờ đây thì em đã biết, có một thứ tình cảm còn to lớn hơn cả tình anh em nữa. Và người cho em biết là hấn.
- ...- Từng huyết mạch, cơ quan, bộ phận trong cơ thể hấn trào lên hạnh phúc, đôi môi hấn không thể che giấu sự vui sướng, hấn cười một nụ cười cũng như em, chỉ có tình yêu là thông trị tất cả - Gì cơ? Giờ mới thích thôi á? - Hấn khựng người lại, nhìn em bằng ánh mắt yêu thương vô vàn- ANH YÊU EM TỪ LÂU LẮM RỒI!- Hấn đồng đặc trong từng câu chữ, đôi tay gài trên mái tóc em và giữ tầm mắt em về hướng mình. - NGAY CHÍNH BẢN THÂN ANH CŨNG KHÔNG BIẾT ANH YÊU EM TỪ KHI NÀO NỮA!- Hấn ghé sát vào bên tai em, một lời thì thầm chỉ cần em nghe là đủ.

Em không biết đã có lần nào hạnh phúc hơn thế này không, nhưng thực sự bây giờ em cảm thấy mình đang đi trên con đường thần tiên, những đóa hoa bên đường và vô vàn trái tim tung bay, đi bên cạnh em là một chàng vệ sĩ điển trai. Chàng trai ấy rất tốt, nụ cười hiền tha thiết hướng về em, và đan những ngón tay bảo vệ em...

*

* *

Cả hai có một bữa sáng không mấy ngon lành, em đã làm món trứng ốp la nhưng kết quả vẫn không khá hơn những lần trước, vì thế hấn phải giúp đỡ, và dầu khá vất vả nhưng cô học trò này vẫn chưa học được cách làm cái món ăn được coi là đơn giản nhất.

- Đi ra ngoài không?- Ken nhìn em trêu mến, dù ăn không ngon nhưng hấn rất vui.
- Dạ! Đi đâu ạ?- Em để cho hấn quảng tay lên người mình.
- Đi làm việc!
- Em đi làm việc? Làm việc gì vậy ạ?- Em ngạc nhiên.
- Đi rồi biết!- Hấn nghe người quản lí nói có cô nàng nào đó tên là Ruby có tham vọng sở hữu chiếc ghế bên cạnh hấn, hôm nay hấn sẽ đi gặp cô ta, nhưng đã hứa với em là không để em cô đơn rồi, nếu là đi làm việc thì để em ở nhà một mình còn được, chứ đi gặp phụ nữ thì không. Dù em đã từng để hấn lẻ loi để gặp anh trai, rồi ở chỗ Arrow và cả thằng nhóc của tổ chức White nữa thì con tim hấn cũng không cho phép mình lừa dối em. Mặt khác, nếu như em gặp cô gái đó, hấn chưa gặp bao giờ nhưng biết cô ta rất đẹp, em sẽ như thế nào? Em sẽ ghen với cô ta vì hấn? Hấn cười thầm rồi tự dưng cốc vào đầu em một cái nhẹ nhàng.
- Đau em!- Em trách hấn- Làm thế em lùn đi đấy!
- ù! Biết rồi, không cốc nữa!- Hấn vờ như em đau lắm, xoa đầu em- Chuẩn bị quần áo đi thôi!- Hấn giục, cứ nghĩ đến khuôn mặt em lúc ghen là hấn vui sướng.
- Em sẽ đi nếu em biết đấy là việc gì?
- Á à, dám đòi hỏi! Không nói đấy!- giờ mà nói ra nhờ em không cho hấn đi thì không được nhìn mặt em ghen, tiếc lắm. Hấn lăm lăm theo vô cùng, em mà biết sẽ cảm cung hấn hoài, suy nghĩ của hấn trẻ con thật!
- Em không đi đâu, em sợ ra ngoài, em chỉ thích ở nhà thôi!- Em đoán là không phải đi làm việc, mà nếu có thì bên cạnh hấn có biết bao nhiêu trợ thủ giỏi giang, em đến đây lại bị đẩy ra thôi. Còn lũ người Devils làm em sợ.
- Sao không đi!- Hấn thoáng thất vọng!- Đi với anh! Đi nhá!- Nịnh em nhưng khuôn mặt em không muốn đi thì biết làm sao được.
- Anh đi đi! Em ở nhà học nấu ăn! - Em chỉ vào cái máy tính, em sẽ học nấu món ăn trên mạng.
- Không thích!- Hấn nhăn nhó, em mà không đi thì có gì thú vị.- Thôi ta cũng không đi nữa!- dù cuộc hẹn này tốn không ít công của người Devils nắn nỉ hấn và hấn mãi mới đồng ý, nhưng “vợ hấn” không muốn thì hấn “không được phép đi”.

- Làm thế nào được! Đi đi anh!
- Không!- Hấn ngồi phịch xuống chán nản, nhưng nghĩ tới thời gian sẽ ở bên em lại vui vẻ trở lại ngay.
- Nhìn mặt anh nhiều quá chán lắm! Mà nhà toàn cửa kính thế này, muốn làm gì cũng khó!- Em vẫn muốn hấn đi, công việc của một người lãnh đạo rất quan trọng, không thể vì một lí do cùn con nào mà để lỡ được.
- Cái gì? – Hấn giật mình, biết em nói đùa nhưng em kì cục quá, nếu biết hấn đi đâu thì liệu em có “cao cả” thế này không, lại còn cười được nữa.
- Em định làm cái này, nhưng mà anh ở nhà thì ...!
- Nói dóc!- Hấn nhìn em đoán già đoán non- Làm gì?
- Em định làm một chiếc bánh kem!- em cười vui lắm
- Bánh kem?- Hấn ngạc nhiên- Nhân dịp gì?- Ước muốn của hấn là được ăn bánh kem do em làm, điều này sẽ thành hiện thực sao?
- Em định giấu, nhưng ... tại anh hỏi đấy!- em nũng nịu.
- Cho anh à?- Hấn cười tươi lắm, một niềm vui thăng hoa.
- Sắp sinh nhật anh mà!- em chu đáo quá.
- Đâu có, còn những mười ngày nữa!- Hấn thoáng buồn vì em nhớ nhầm ngày.
- Thì phải làm sớm chứ, không thì hôm ấy anh ăn nhiều bánh kem quá ngán bánh em rồi! Em làm dở lắm!- em ngãi đầu.
- Không! Không ngán!- Hấn lại cười, bên em hấn đã không chỉ cười và còn cười rất nhiều, vòng tay ôm em, hấn hôn nhẹ lên má.- Ai bảo dở, rất ngon!- Dù chưa ăn nhưng hấn đã thấy ngon lắm rồi, cái bánh em làm cho anh trai em, hấn biết hình thức của nó không đẹp, nhưng cái hấn cần là tấm lòng thì nhiều vô vàn.
- Ăn chán lắm, sợ anh không ăn nổi thôi!- Em e ngại, nhưng nếu có bị chê thì em cũng muốn làm
- Ăn hết luôn ấy! Không để thừa một mẩu nhỏ nào đâu cưng à!- Hấn để mũi mình chạm vào mũi em, lắc nhẹ mái đầu.
- Cưng á? Eo oi...- Em khẽ nỉ da gà, nhưng nghe dễ thương lắm
- Cho anh làm với!- Giờ thì hấn đã tin là có thiên đường trong cuộc sống này.
- Không! Một mình em làm thôi!
- Sao thế?- Hấn vẫn ôm em thật chặt.
- Ừ! Em không cho... Mà anh đi làm việc đi anh, đi sớm về sớm, nhanh lên để em còn thực hiện kế hoạch.
- Hay anh vào đánh một giấc rồi...
- Anh không đi làm thì em cũng không làm cho anh đâu!- Em muốn hấn tập trung vào công việc.
- À thì đi! Vợ ở nhà đợi anh nhá!- Hấn đứng dậy và đi ra ngoài ngay, nếu đi chậm sẽ bị em bắt bẻ cái từ “vợ” thì ngại lắm.

Hấn không kịp thay trang phục đã vội ra cửa, chỉ nghĩ tới lúc về thôi đã khiến con tim rộn ràng. Được rồi, hấn sẽ đi làm theo ý em, một tiếng, à không chỉ nửa tiếng để gặp cô gái Ruby gì đó chiều lòng Devils thôi, rồi sẽ phải chuẩn bị sinh nhật cho mình nữa. Hấn cười sảng khoái, suốt 25 năm qua là 25 cái sinh nhật hoành tráng với những món quà cực kì chất để “ngoại giao”, nhưng sẽ không bằng sinh nhật lần này với em được đâu.

Đúng rồi, phải nhân dịp này để cầu hôn với người con gái mà hấn yêu! Hấn cười một lần cuối thật hạnh phúc rồi nụ cười tắt ngấm. Bước vào tòa nhà với một vẻ mặt lạnh như băng.

*

* *

Đúng như lời đồn đại, Ruby có một nét đẹp kiều sa mà rất hiếm người có được, hấn vừa bước vào, cô nàng đã đứng dậy và nở một nụ cười cuốn hút. Cô dùng màu son đỏ như máu trên nền khuôn mặt trái xoan trắng hồng, kết hợp cùng bộ váy màu đỏ rực, quả là một cô gái thời thượng và nóng bỏng. Đôi mắt biết nói mỗi lúc một cách biểu cảm, toát lên một sự lạnh lùng mà lại khôn ngoan. Và ngay khi nhìn thấy Ken, cô biết chẳng ai khác ngoài mình hợp với hấn.

Đôi môi Ken như chưa bao giờ biết cười, hấn nhìn Ruby bằng ánh mắt sắc đá, không mấy may. Hấn thừa nhận người Devils nói đúng, cô ta có một nét

đẹp hút hồn mà không một cô gái nào có được. Nhưng như thế cũng chẳng nói lên điều gì!

Trong khi cô nàng khoe mẽ một cách có ý thức những đường cong hoàn hảo của mình thì rất tiếc hần lại chăm chăm vào cái đồng hồ, còn mười lăm phút nữa cho cô ta, mà hần tưởng dài như một ngày.

- Anh có vẻ không tập trung!- Ruby tình tường- Hãy thử nhắc lại những gì em nói được chứ? - Ruby nhìn hần bằng ánh mắt chìm bỏ câu.

- Một không gian thật lãng mạn!- Hần đáp lại, dù không mấy để tâm, nhưng lời người đẹp nói thì hần cũng có thể nhớ.

- Wow, anh nói không sai!- Ruby không hề bị lép vế trước con người đối diện. Cô xuất thân từ một gia đình danh giá với rất nhiều công trạng lập được cho Devils, bản thân cô đã là một nhân viên Devils.5 đẳng cấp cao bên Đức.

Hần đã mắc mưu cô nàng rồi, nếu không nhắc lại câu nói thì thật khiếm nhã, nhưng khi nhắc lại rồi chẳng lẽ lại làm cụt hứng người đẹp bằng hành động ra về khi đã tới giờ kết thúc. Hần đành phải ngó lời mời người đẹp ăn trưa để tiếp nối câu nói “Một không gian thật lãng mạn!” đó để thể hiện mình là một người đàn ông lịch sự.

Phải, những người có cùng trình độ, cùng mục tiêu, cùng tính cách luôn có rất nhiều chuyện để nói, vì thế chẳng mất quá nhiều công sức để Ruby hòa nhập với hần và bắt chuyện một cách rất tự nhiên. Kết thúc bữa ăn, họ làm một cuộc thi nho nhỏ. Hần cử Mes sẽ là đối thủ của Ruby. Đương nhiên nếu hần nhập cuộc, Ruby sẽ không thể thắng, nhưng biết đâu cô nàng lại có thể thắng được tay trợ thủ của mình, nhìn cô ta có rất nhiều tố chất và tiềm năng.

Đúng như hần nghĩ, thi bắn súng, cưỡi ngựa, giải đố trên ma trận virus hay là đấu tay đôi, cô nàng đều ngang ngửa với Mes. Có thể Mes nhường phụ nữ, nhưng cô nàng đó cũng chưa tung hết năng lực của mình ra đâu, dù sao cũng đáng nể - một phụ nữ đáng để hần tôn trọng ngay trong lần gặp mặt đầu tiên. Và Ruby được đưa vào danh sách tâm ngắm với một dấu tích do chính hần đánh dấu.

- Cuộc hẹn hôm nay đúng là không tồi chút nào!- Hần cười nửa miệng với Ruby, trong lòng đang suy tính nhiều thứ.

- Rồi anh sẽ còn thấy thú vị hơn nhiều nữa!- Ruby hôn gió hần một cái, chủ động ra về chứ không phải hần sẽ làm việc đó trước. Đúng là một phụ nữ bí ẩn. Hần cười nhạt, trong đầu hình thành động từ “lợi dụng”. Tốt lắm, cô gái này phù hợp với chiếc ghế đó, nói thế nào để diễn tả chính xác nhỉ, một người phụ nữ để Devils có thể tin tưởng trông cậy, hần cũng có thể an tâm khi giao phó việc công cho cô ả, nhưng chỉ thế thôi- giống như mẹ hần, có một chiếc ghế lỏng lẻo kiểu sa nhưng tâm hồn thì chỉ màu đen u tối.

Hay đấy, hần có thể sẽ cho Ruby là nữ hoàng của Đại Bàng Trắng- ấn tượng của hần về cô ta rất tốt, nhưng còn vợ hần thì phải là Moon.

*

* *

Ken đánh lái xe đi thẳng, đã tốn những năm tiếng đồng hồ hơn dự tính, giờ chắc em cũng chuẩn bị xong món bánh kem cho mình rồi, hần tự trách đã để em phải chờ đợi. Mấy tiếng qua lúc nào cũng nhớ em mà lại không thể ra về vì bộ óc của cô nàng kia khiến hần thu hút, chắc em giận lắm. Nhưng rồi hần lại nở nụ cười âm ỉ ngay khi đã nhìn thấy chiếc nhẫn sẽ trao tặng em tối nay. Tối nay sẽ phải là buổi tối hạnh phúc nhất của em và hần, nhất định sẽ thế, và tối nay hần sẽ có thể gọi em bằng cái từ “Vợ yêu” mà hần nung nấu bao ngày.

Tình yêu dành cho em làm hần thánh thiện... với em

Hình ảnh em làm hần cười một mình nhưng hạnh phúc trào dâng

Và đôi môi em làm hần tan chảy giữa mùa tình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Ngược Chiều Kim Đồng Hồ

Em không hài lòng vì chiếc bánh kem đã làm cho hần, nó nhìn không mấy ngon lành, một hình tròn méo mó với lớp kem phủ lên không đều. Em thờ dãi và tiếp tục làm lại cái khác.

Em cười rất tươi mỗi khi nghĩ Ken sẽ ăn miếng bánh thế nào, rồi hần sẽ tỏ thái độ về hương vị của chiếc bánh ra sao. Em chắc chắn sẽ không thể cười khi ăn bánh của em, hần sẽ nhăn nhó mà cốc đầu em thôi, nhưng rồi lại cho em ở yên trong vòng tay hần. Quan trọng là tấm lòng, em làm chiếc bánh này mà có biết bao lời mong mỏi dành cho hần, em ước sẽ được bình yên thế này mãi mãi...

Trong lúc làm bánh, có đôi khi em lại nghĩ về quá khứ, tại sao hần đã từng đối xử với em tàn bạo như thế, tại sao còn ghì nát cái bánh kem em xin được của người làm lễ kỉ niệm sinh nhật của anh trai và bắt em ăn phần kem vụn bần. Hần đã nói nếu gặp anh trai em thì sẽ nghiền anh ấy như cái bánh bi thương đó, thế mà Mes lại được làm cho hần,... em cười nhưng nước mắt vẫn rơi...

Trước đó, tại sao Ken lại bắn chết bạn mèo Mun của em, bạn mèo ấy là tất cả với em thế mà lại nằm xuống cùng một vũng máu,...

Em dùng kem quét nhẹ hình chữ K để trang trí cho cái bánh, cô không để những giọt nước mắt vương vào, đôi tay em run run vì đã từng bị hấn giẫm đè, rồi cả những vết thương do bị đánh... thế mà sau khi đánh xong lại ném thuốc trị thương cho em,...

Hắn nói yêu em từ lâu lắm rồi, vậy là từ khi nào,... chỉ nghĩ tới từ “Yêu em” đó thôi, mọi nỗi đau như tan biến hết, em không còn trách móc gì hắn nữa, cũng không còn muốn hỏi tại sao lại ghét em như thế,... vì hắn yêu em cơ mà, em đâu cần nhớ lại quá khứ đau khổ kia nữa,...

Em vừa cười lại vừa khóc, một giọt nước mắt đã rơi vào chữ K mà em vẽ lên cái bánh kem rồi, nhưng không sao, một nụ cười hiền hậu nở trên khóe môi, có phần cam chịu mà hạnh phúc,...

Vậy là đã hoàn thành cái bánh Kem thứ hai, trong nó cũng không tòi chút nào, em vỗ tay tự khen mình và nghĩ về hắn, chắc cũng sắp về rồi nên em cần phải nhanh tay chuẩn bị những thứ còn lại.

...

Nhưng hắn lâu về, đi làm mà những hơn bốn tiếng rồi, nhớ quá, em muốn được nhìn nụ cười, muốn nhận cái cốc đầu âu yếm, và muốn áp vào ngực hắn để cảm nhận nhịp đập con tim hướng về em, em cứ ngóng ra ngóng vào, đợi chờ, ...

Chợt em nhớ ra, hay là thử tìm cái tên “Renny” qua máy tính hắn, hắn cho phép em rồi, biết đâu sẽ có kết quả thông qua công tìm kiếm của hắn. Cái tên này làm em suy nghĩ mãi.

Moon mở máy của Ken ra, em sẽ tìm kiếm “Renny” trong khi đợi hắn. Windows vừa khởi động, em đã bị bất ngờ bởi hắn để hình em làm hình nền cho máy tính mình. Một tấm hình trẻ con ngốc nghếch, em đang ngồi học lập trình, cách đây mấy năm rồi ư? Trông em hơi đầy ngổ thật, em cười mà lòng hạnh phúc vô cùng, ngắm nghía bức ảnh mình một hồi lâu mới tìm ra câu trả lời về cái từ “lâu lắm” của hắn. Bật cười thành tiếng, em lại càng thích hắn hơn, cái máy tính này không giống với cái máy hắn đã dạy em hồi đấy, chắc cũng đã thay mấy đời máy rồi mà còn để hình em lúc nhỏ này thì chứng tỏ... ôi... em đáng yêu đến mức đó cơ à. Em nghĩ lại mình hồi nhỏ, và nhớ cả hắn khi ấy nữa, trông hắn lúc nào cũng lạnh lùng mà chụp ảnh em để trưng bày thì thật đáng ngạc nhiên, em hình dung khi ấy hắn đã chụp em thế nào, hay thật đấy, hắn thường hay nằm trên giường của em. Khi ấy em còn đang lo sợ bị mắng vì làm mãi mà không chạy được chương trình, đôi mắt em cứ dán vào cái máy, muốn hỏi mà không dám nói,... nghĩ tới nhưng kỉ niệm này mà lòng em xôn xao. Ngán người một lúc, em mới nhớ ra việc cần làm. Mở hộp thoại quản lý nhân viên, em gõ cái từ Renny. Hy vọng mong manh, em nghĩ chắc cũng chẳng thể tìm được đâu, có thể người thầy của Yun đã nhầm em với người nào đó mà em không hề biết và cũng chẳng có liên quan gì tới. Dẫu sao thì cũng đã có một niềm vui nho nhỏ khi khởi động chiếc máy này. Em chợt hát vang một vài lời ca,...

Chiếc máy tính già về khoảng gần 10 cái tên Renny. Tất cả đều có lí lịch cá nhân, em tò mò ấn vào thử, từng người một.

Tới người thứ 8, em không thể tin vào mắt mình, lại có một người gần giống với chính bản thân mình.

Trước mắt em là một cô gái với mái tóc ngắn, trông cô rất trẻ, chỉ khoảng bằng tuổi em hoặc hơn, điểm tương giao dễ nhận diện nhất giữa em và cô gái đó là đôi mắt!

Moon kéo thanh công cụ xuống, thêm một vài tấm hình nữa. Chẳng lẽ em có một người chị gái, à không, em nhìn kĩ vào năm sinh, cô gái này hơn em 22 tuổi, tức là hơn anh Mes những 15 tuổi. Thế nào thế nào? Em giật mình, mẹ em lúc hy sinh chưa được ba mươi tuổi thì sao lại có người con lớn tới từng này. Em đỏ mặt hỏi,... cô gái này có thể là ai?...

Hay là, em đang nghĩ giả thiết mình giống với Wine, cùng cha khác mẹ với Mes, không đúng, mẫu AND của em và cha đâu có khớp, chuyện gì đang xảy ra ở đây, em chẳng hiểu gì cả. Em kéo hắn xuống dưới cùng, đó là một tấm hình của một chàng trai chụp bên cạnh cô gái có cái tên Renny. Chàng trai đó đang cười, để lộ má núm đồng tiền và đôi mắt màu nâu. Em có một đôi mắt lại giữa màu đen và nâu, trong bức ảnh này, cô gái và chàng trai có nhiều điểm hội tụ ở em!

“Renny và Trac, kết hôn ngày 28 tháng 12 năm 1992”. Có một dòng chữ nho nhỏ em đã phóng to lên ở dưới bức hình.

Chẳng lẽ... đây mới là cha mẹ của em sao?

Đôi tay em run run, nhấn phím Enter để chuyển trang tiếp theo mà làm mãi không xong, tất cả sự thật đều đảo ngược lại hoàn toàn so với những gì em được biết. Vậy người phụ nữ có cái tên Hamony đã ôm em vào cái giây phút định mệnh của đời mình ấy không phải là người sinh ra em ư?

----- Renny
.....
.....
.....

Những gì em đọc được từ bộ nhớ có thể nói tóm gọn lại như sau: Renny là con của một gia đình hạ cấp làm việc trung thành cho Devils, gia đình có ba anh em nhưng tất cả cha và mẹ Renny cùng hai người anh trai đều hy sinh trong một lần vây bắt của tổ chức Interpol khi Renny được ba tuổi, vậy nên cô được nhận vào cô nhi viện. Khi được 14 tuổi cô tình cờ được cử chăm sóc cho con gái của Sếp, vì đây là người con gái không được công nhận là con

của Sếp nhỏ- tức cha của Arrow nên phu nhân của Sếp nhỏ đành phải bí mật nhờ người chăm sóc, việc tuyển người không quá chú trọng, chỉ cần có tấm lòng và bà đã chọn được Renny. Cô con gái là con của Ròng Đen- tức Sếp lớn lúc đó, nhưng vì gánh nặng danh vị nên ông đành để mặc con gái. Renny rất thương đứa trẻ, trong khi mỗi ngày người mẹ chỉ dám len lút thăm con vào mỗi khi rảnh rỗi nên cô dành nhiều tình cảm để chăm sóc đứa bé mà cô coi như em gái mình. Rồi khi bị Sếp nhỏ phát hiện, Renny đành lánh đi một thời gian. Và cô đã quen Trac trong những phi vụ của Devils. – Moon đọc trích ngang lí lịch của người thanh niên tên Trac ngay lập tức – Đó là một người cũng lớn lên ở cô nhi viện, hơn Renny những mười bốn tuổi, một con người vốn rất trung thành với Devils và có tham vọng được leo lên vị trí Devils.3, tính tình thô bạo y như những người Devils, nhưng ngay sau khi quen Renny đã thay đổi, Trac trở nên biết nghĩ cho những người xung quanh và thân thiện với mọi người hơn dù biết rằng những mối quan hệ xã hội chẳng giúp ích cho đường tiến thân của mình. . . - Moon lướt nhanh những phần đó- Sau một thời gian thì Renny quay trở lại với công việc chăm sóc đứa bé tội nghiệp đã chuyển sang căn bệnh ung thư giai đoạn cuối. (Thời gian này Renny đã mấy lần nhìn thấy Arrow khi cậu nhóc bí mật dõi theo mẹ chăm sóc cho chị gái, có đôi phần hiểu được sự thiếu vắng tình thương trong đôi mắt Arrow, Renny thường hay cười với cậu nhóc nhưng khuôn mặt lạnh lùng kia không tiếp nhận, sau đó thì Renny dần bận bịu với công việc chăm sóc cô bé hơn nên không còn để tâm tới Arrow nữa). Một vài tuần sau thì cô bé qua đời, lễ tang chỉ có mẹ của cô bé và Renny cùng với Trac, một đám tang đượm buồn.

Tiếp tục sang trang tiếp theo, Moon hy vọng sẽ tìm thấy tên mình- Ba năm sau thì Renny và Trac kết hôn, Trac đã lên chức còn Renny thì từ bỏ việc làm cho Devils, cô không thích nhúng tay vào tội ác, nhìn chồng mình vất vả cô cũng rất thương nhưng không muốn can thiệp sâu vào việc của anh, Trac vì đã bị Renny thuần hóa những ngày trước nên cũng chỉ thực hiện những việc không liên quan tới máu. Và sau gần một năm kể từ ngày cưới, bé Chris chào đời là sự kết tinh trong cuộc hôn nhân hạnh phúc của họ.

- Chris?- Chris đâu có phải là mình, muốn đọc tiếp quá nhưng dữ liệu đã bị khóa lại. Moon tiếp tục mò để bẻ gãy chìa khóa, em lại một lần nữa đánh liều dùng mật khẩu của Ken để truy cập.

Ngày 29 tháng 10 năm 1993, phu nhân của Sếp lớn sinh hạ một bé gái chưa đặt tên.

Ngày mùng 7 tháng 11 năm 1993, bà Hamony sinh một bé gái tên là Moon.

Và vài ngày sau đó, Renny cũng sinh một bé gái được Trac đặt tên là Chris.

Vậy là thế nào đây, việc này lằng nhằng quá, ba đứa trẻ này cùng được sinh ra trong một khoảng thời gian tương đương. Em là Moon, em là con của mẹ Hamony và em gái của Mes!??

Không, Moon chợt nhớ ra, cái ngày Arrow gọi em là Moon lần đầu tiên ấy, ai kiểm chứng là hẳn đã gọi đúng tên. Và người phụ nữ đã che chở cho em đâu có gọi em là con lần nào!

Ròng Đen dù vẫn nặng lòng với em gái của vợ mình, nhưng ông đã dứt bỏ để tập trung đào tạo cho người con trai tên là Ken của mình. Ken có một người em gái, đó là em ruột, nhưng em trai Ròng Đen lại không muốn có sự tồn tại của đứa trẻ đó, hẳn muốn Arrow phải là người thừa kế ngay sau Ken. Đứng trước những đề nghị của Devils và quyền lợi của đứa cháu trai Arrow, Ròng Đen đành phải đưa tới quyết định sẽ hạ sát con gái mình.

Phu nhân của Ròng Đen không có ý kiến gì cho việc đó, đối với bà một đứa con là quá đủ, mặt khác bà cần một đứa con trai tài giỏi hơn là chú tâm chăm sóc cho đứa con gái sơ sinh. Ban đầu đã định hủy cái thai đi, nhưng nửa muốn trả thù em gái vụng trộm với chồng mình nên bà định giữ lại để Ken và em gái thao túng Devils, tuy nhiên sau khi đứa con ra đời, bà lại nghĩ tới vận mệnh của Devils, Arrow là một đứa trẻ rất có tố chất lãnh đạo nên đành phải nghĩ tới sự sống còn của đứa con dứt ruột mình đẻ ra. Và bà đã để đứa con thứ hai hy sinh cho đứa con thứ nhất của bà được tôn vinh.

Mẹ của Arrow rất tội lỗi vì những việc mình đã làm, bà năn nỉ chị gái đừng để cháu bé chết, đương nhiên người mẹ kia cũng mềm lòng dù bà có ác thế nào đi chăng nữa thì con mình đâu có dễ dàng vứt bỏ. Mẹ của Arrow nghĩ tới Renny, cô lúc này sắp sinh, nảy ra ý định sẽ để đứa con của chị gái mình nhờ Renny nuôi giúp. Một cô gái nhiệt tình và tốt bụng chắc chắn sẽ không thể từ chối. Vậy là đứa em gái của Ken được bí mật đem tới bệnh viện nhỏ của Devils.

Bé Chris mới được sinh ra nên thêm sữa của mẹ lắm, bé cứ khóc gào hoài, nhưng vì mẹ bé mệt và yếu nên chẳng có mấy sữa để bé uống cộng thêm một sinh linh nhỏ bé khác cũng đang quấy khóc. Chỉ có Trac ở đây với Renny, cả hai đều hiểu sứ mệnh của mình, họ đành chấp nhận để đứa con bé bỏng của mình chịu đói cho bé gái kia được uống sữa trước, vì thân thể của bé gái đó cao sang hơn con của họ nhiều.

Bé Chris đòi nhiều quá, bé thêm được mẹ bé trong khi mẹ bé còn rất mệt vì đẻ non mà vẫn phải chăm sóc cho bé gái kia. Trac dỗ dành con mình bằng tất cả tình yêu thương. Ông bố này quyết định ra ngoài tìm sữa cho con uống vì lượng sữa trong cơ thể mẹ Renny không đủ. Trac đi vòng quanh cái bệnh viện nhỏ bé này, vì việc nuôi bé gái kia bí mật nên chẳng có ai trong cái bệnh viện này ngoài vợ chồng anh, nhưng tới hành lang, anh nghe thấy có tiếng trẻ con nên liền đi vào.

(- Chào chị!- Trac lịch sự lên tiếng, cô gái này nhiều tuổi hơn vợ mình nên anh xưng hô như vậy, đúng người Trac muốn tìm, một phụ nữ có đứa con nhỏ.

- Dạ!- Hamony lo sợ, cô đang bị truy nã nên trốn vào cái hầm nhỏ này, giờ bị phát hiện thì biết làm sao đây.

- Không! Đừng sợ!- Trac thấy cô gái hoang mang- Tôi có một bé gái vừa sinh, nhưng mẹ cháu ít sữa quá, mà...

- Anh sẽ không hại mẹ con tôi chứ?- Hamony lên tiếng trước khi có lòng tốt, cô cũng là một người giàu lòng nhân ái.

- Không, tôi không thích giết người, tôi chỉ làm công việc bên hành chính của Devils thôi.

- Vậy thì mang con của anh tới đây, tôi sẽ giúp cháu và chị nhà!- Hamony thân thiện, cô cũng định nhờ vả người đàn ông đó một chuyện.

- Cảm ơn chị nhiều lắm!- Trac không giấu nổi niềm vui và vội vàng về phòng bế con tới. Ban đầu cũng định sẽ để nghị cô gái đó vào phòng của vợ mình mà nghỉ ngơi, nhưng chắc cô ấy sẽ từ chối vì hình như Trac đã hay tin cô gái này là gián điệp.

Bé Chris được bế sang, Trac chăm chút cho bé rất tỉ mỉ, lần đầu tiên được làm bố nên anh rất hạnh phúc.

- Chào bạn đi con!- Trac bế bé lại gần- Con tôi đây!- Trac cười hiền- Bé là Chris.

- Wow, bé dễ thương quá- Hamony để con mình lại gần- Con em cũng là con gái, cháu tên là Moon !

- Mặt Trăng à ! Cái tên dễ thương đấy- Trac cười để lộ nướm đồng tiền.

- Cả hai bé đều có nướm đồng tiền này anh !- Bé Moon vẫn cứ làm nũng mẹ trong khi bé Chris thì kêu đói.

- Hay thật, cô có một cái nướm đồng tiền bên trái, còn tôi có cái bên phải, thành ra hai nhóc con đều thừa hưởng !- Chính sự trùng hợp ngẫu nhiên này mà đã có không ít rắc rối.

- Bé Chris đói rồi đấy ! Để tôi giúp cho ! Chắc chị nhà yếu lắm!

- Không hẳn, cảm ơn cô nhiều lắm!- Trac đỡ bé Moon từ tay cô gái, rồi trao đứa con bé bỏng của mình cho cô.

- Không có gì đâu! Biết đâu sau này hai bé sẽ là bạn thân!- Cô Hamony roi lệ, cô đã sắp đoán được kết thúc của mình, có lẽ cô mong muốn nhờ người thanh niên này nuôi con họ mình chăng?

Cứ thế, khi nào bé Chris đói là Trac lại bế con nhờ Hamony giúp, cứ có cái gì ngon anh cũng thường chia đôi cho cô gái để cô có sức khỏe.

- Anh này! Em có thể nhờ anh giúp một việc không?- Được một tuần thì Hamony đã khá thân với Trac, cô tin người này không xấu xa như những kẻ Devils khác.

- Cô cứ nói đi! Nếu làm được thì nhất định tôi sẽ giúp.

- Em là gián điệp, làm việc cho tổ chức White, Devils đã phát hiện ra thân phận của em. Em biết anh cũng là người của Devils nhưng xin anh thương bé Moon ...- Cô bắt đầu khóc.

- Cô nói gì vậy, tôi coi bé như con gái tôi mà, nếu có thể tôi sẽ nhận cháu làm con nuôi...- Trac đã đoán ra cô gái này sắp phải chết.

- Cảm ơn anh! Nhưng em muốn nhờ anh một việc, chồng em là Bull, anh ấy rất yêu thương em và con trai, nhưng vì nghi ngờ bé Moon không phải con anh ấy và phát hiện ra em là gián điệp nên đã hắt hủi mẹ con em. Em không mong gì được anh ấy tha thứ, nhưng làm ơn, anh giúp em xét nghiệm mẫu tóc của anh ấy với bé Moon, em muốn con trai em được gặp em gái, nó thương em nó lắm- Nước mắt cô đầm đìa.

- Bull? Cái tên nghe là lạ, nhưng được thôi, tôi đồng ý, nhất định tôi sẽ giúp bé Moon tìm được anh trai và bố của bé.- Trac đang bế bé Moon để bé Chris được ** tí.

- Em cảm ơn anh nhiều lắm!!!- Hamony nhìn xuống đứa bé kháu khỉnh- Bé Chris sướng nhá, bố bé và mẹ bé thương bé lắm lắm! - Cô nói trong sự chua xót cho đứa con của mình. Cô thương con, nhưng sức cô không đủ để bảo vệ con.

- Bùm!- Một tiếng nổ đình tai nhức óc khiến căn hầm chao đảo, cát trên trần ít nhiều rơi xuống, Trac và Hamony ôm chặt hai đứa bé để chúng không bị thương.

- Vợ tôi!- Trac hốt hoảng, theo phán đoán tiếng nổ phát ra từ khu bên trái bệnh viện – nơi Renny nằm ở đó. Trac lo sợ và chạy thẳng lại chỗ ấy, anh quên mất đã mang đứa trẻ đi theo. Trac sợ rằng người vợ yêu quý của mình đã bị thiêu trong đám cháy.

- Bùm!- Lại thêm một tiếng nổ lớn, Hamony hoang mang, cô liêu lĩnh chạy ra ngoài. Thôi rồi, con gái cô đã biến mất theo làn khói trắng xóa... Cái ranh giới giữa sự sống và cái chết thật mong manh, Hamony ôm lấy đứa con của Trac mà luồn theo lối thoát hiểm ra ngoài, và chạy tới con xe Benz.

Nào ngờ đâu, một đứa trẻ con cùng tay sát thủ đã chờ sẵn trên chiếc xe đua. Người đó chính là Arrow. Và Hamony cùng đứa bé tên Chris gắng mình trên chiếc xe cũ để giành giật sự sống..) - Mọi ghi chép cụ thể đều được cất giữ trong tủ dữ liệu của Ken, những chuyện tương chừng chẳng thể nào biết được nhưng Devils đều thu thập đủ để trong trường hợp Sếp cần lập tức sẽ có. Tuy nhiên Ken không mấy khi lật lại quá khứ nên hẳn chẳng hay... còn Arrow cứ ngỡ bé con đó là con của gián điệp...

Tới đây thì em đã hiểu, Moon và Chris là ai!

Tại sao em không phải là con của mẹ Hamony mà mẹ lại cố hết sức để cứu như thế? Máu đã chảy trên đôi chân gầy của mẹ, tấm lưng mẹ ướt đẫm vậy mà còn ôm em chặt như con gái mình, và tại sao người cha tên Bull hồ đồ không xét nghiệm mẫu gen của em với anh Mes mà lại xét nghiệm của em với ông ấy làm gì? Em là con của mẹ Renny và bố Trac, em đâu có huyết thống với mẹ Hamony. Lòng em đau như cắt, sự thật là như thế, cha và mẹ em đều là trẻ mồ côi, và em là con đầu lòng, thì em làm gì có ai thân thích trên cõi đời này.

Không không! Tại sao khi lần đầu tiên gặp anh Mes em đã có cảm giác thân quen rồi, sao có thể nhầm lẫn được, em có anh trai Mes cơ mà, em gào

khóc như một đứa trẻ, ra là cái hơi ấm cuối cùng còn sót lại của người mà em vẫn nghĩ là mẹ sau những sự kiện kinh hoàng của cuộc rượt đuổi giữa hai con xe đã khiến em nhớ mãi, in sâu tận trong đáy lòng, nên khi gặp anh Mes, hơi ấm của anh dù ở xa nhưng em đã thấy rất quen thuộc rồi...

Hai quả bom ấy đã mang gia đình em đi thật sao, em không tin điều đó, lẽ nào mẹ Renny và bố Trac của em đã chết? - em lo sợ phải đối mặt với sự thật này lắm. Em còn không nhớ gì về họ, bố và mẹ em thương em lắm cơ mà, em không muốn cô đơn đâu.

Em tiếp tục lật thêm một trang nữa, nhưng tất cả chỉ là một khung trống không có dữ liệu.

- Về rồi này!- Ken cầm một bó hoa hồng rất to để trước mặt. Hắn đã tự tay lựa từng bông để chọn ra 99 bông hoa đẹp nhất vườn hồng.

Giật mình, em vội vàng tắt ngay trang mạng lại, em chưa muốn hắn biết điều đó. May thay bó hoa đã che mắt hành động của em.

- Nè!- Hắn từng bước lại gần em, dữ liệu đang được đóng lại. Khi hắn tới thì màn hình trở về phòng chính.

- Hi!- em cười ngượng, đôi mắt vẫn đỏ ngầu.

- Làm sao thế?- Hắn cuống quýt, vì hắn về quá trễ đã khiến hàng mi em ướt đầm. - Anh không định về muộn quá nhưng...!- Nếu hắn về sớm hơn, chắc em cũng chẳng biết được mình là ai, như thế hắn sẽ tốt hơn bây giờ nhiều.

- Không sao! Anh đói chưa?- em gạt nước mắt rồi rúc vào ngực hắn.

- Đói lắm, nhớ bánh kem quá!- Hắn vui sướng. - Tặng hoa này!- Hắn đỡ lấy mái đầu em rồi lau khô nước mắt, - Mỗi bông hoa này là một hạnh phúc của em đó.

Em không kiềm lòng được, ôm trầm lấy hắn khiến hắn ngã rạp xuống ghế. Em giữ chặt lấy hắn vì không muốn lại mất đi thêm một người mình yêu thương. Vậy đây, người anh trai mà em chờ đợi không tồn tại, đó chỉ là của cô bé tên Moon nào đó, của cô ấy tất cả, cả Wine cũng không phải là của em. Cũng tại vì em mà ông bố Bull mới hắt hủi dòng máu của mình, em thấy mình tội lỗi quá...

Bó hoa rơi xuống nền, em chẳng bận tâm tới chúng, em chỉ biết đây là người duy nhất còn ở bên em thôi, em phải giữ lấy không thì cũng tuột khỏi tầm tay. Em ngọt ngào quá, người anh trai mà em cứ nghĩ là sẽ mang cho em hạnh phúc, dựa vào niềm tin đó để sống, để vượt qua những đêm dài đau đớn quanh quai, cuối cùng thì ra là đầu phải của em, em biết rồi, vì sao Mes lại không nhận em, dòng máu của em và anh đâu có cùng nguồn cội. Em ôm chặt hắn hơn, em sợ lắm, tự dưng em lo sợ Mes biết tất cả, nếu người bạn tên Moon ấy may mắn sống sót, họ sẽ sống hạnh phúc thì em biết phải làm sao, rồi sẽ bắt em phải đền bù khoảng thời gian đã tự tiện dùng cái từ “Moon”, em phá vỡ hạnh phúc của cả gia đình ấy, nếu như cha Bull biết thì sẽ giết em mất,... còn cả Wine nữa, anh ấy bảo anh ấy yêu em nhiều lắm, nhưng chỉ là yêu Moon thôi...

Em ích kỉ, em không muốn như thế, em không muốn bị bỏ rơi đâu. Em sợ lại bơ vơ như thuở còn bé lắm, em đã không còn mẹ, không còn cha rồi thì lấy gì để sống.

- Moon à, cẩn thận ngạt thở đấy em!- Ken cố để em ngượng dậy, nhưng không thể, hắn không biết sao em lại thế nhưng thế này hắn lo lắm. Nếu cứ áp chặt vào người hắn mãi, mồ hôi và nước mắt sẽ quện lại rồi em bị cảm mất.

- Em là Moon!!! Em là Moon phải không? Nói đi, nói cho em biết em là Moon đi...- Người đó gọi em hay gọi cô gái khác, em sợ lắm, sợ có một người nào tên là Moon sẽ đòi lại tất cả những gì em đã mượn. - Anh là của em, anh không được là của ai khác đâu!

- Anh là của em, mãi mãi là của em mà!- Ken hôn lên đỉnh đầu em. Hay em có linh cảm về việc hắn đã đi gặp cô gái khác. Hắn hít một hơi sâu rồi vòng cả hai tay ôm em thật chặt. - Cả đời này anh chỉ yêu một mình em thôi!- Hắn đã xác định tình yêu của mình trọn vẹn dành cho em, đâu có một người phụ nữ nào được làm phu nhân của hắn thì cũng chỉ là hình thức thôi, còn vợ hắn thì chỉ có một và phải là em.

- Anh nhìn em đi! Nhìn em rồi nói lại như thế đi!!!- Em sợ câu nói này dành cho Moon, em sợ hắn sẽ không còn yêu em nữa khi biết em là người khác.

- NGHE CHO KỈ ĐÂY - hắn nâng đầu em lên, ngắm nghía em thật kĩ - ANH YÊU EM, YÊU EM VÀ CHỈ YÊU MÌNH EM THÔI! KHÔNG BAO GIỜ ĐỔI THAY! - hắn hạnh phúc khi được nói cho em nghe.

Em không nói gì thêm nữa, mong rằng người đó chính là em...

- Anh về muộn làm em buồn lắm à?- Lần sau sẽ không thế nữa đâu!- Hắn đỡ em ngồi dậy, lau nước mắt, không quên hôn lên mắt em - Đừng khóc nữa em, anh sợ nhìn thấy em khóc lắm!- Hắn đã từng lo sợ điều gì đâu, ấy mà khi thấy nước mắt em lăn dài lại đau lòng, mấy lần trước, em đã định chết cùng với những giọt nước đau xót nên làm hắn sợ khủng khiếp.

- Chỉ cần anh đừng bao giờ rời xa em thôi!- em ngã vào vai hắn, đôi mắt thần thờ.

Em đã yêu anh trai nhiều thế nào thì tình cảm dành cho hắn không thể ít hơn, chính em chắc cũng không biết nếu cân đo đong đếm thứ tình cảm ấy sẽ nặng tới mức nào, vậy nên một mai khi bờ vai này không thể ở bên em được nữa chắc chắn em sẽ suy sụp hoàn toàn và cuộc đời không còn lấy một lối thoát. Giờ đây Ken là tất cả của em, em không muốn mất đi thứ duy nhất còn sót lại và cũng là thứ quý giá nhất này...

Wine nép mình lắng nghe Sếp đang sai khiến thuộc hạ, lạ thật, hắn là tay sai thân tín nhất của Arrow mà sao lại không được giao phó công việc có vẻ như rất bí mật này. Cũng có thể việc này không quan trọng, chưa cần đến sự ra tay của hắn, Wine nghĩ vậy nên hắn bước đi, nhưng đi chưa được nửa bước đã nghe thấy có từ “MOON”... Cái tên Moon rất hiếm gặp, nếu ám chỉ một hiện tượng gì đó chắc Sếp cũng không dùng, mà nếu liên quan tới em

gái mình đương nhiên không thể thờ ơ được, đặc biệt khi cô em gái này có một vị trí rất quan trọng đối với hắn. Vì thế Wine lại gần để nghe rõ hơn cuộc đối thoại giữa Sếp và tên thuộc hạ.

- Tôi sẽ truy tìm tung tích của cô gái đó và sẽ trình Ngài kết quả sớm nhất có thể!- Cô gái đó?, Wine càng nghi ngờ là Moon, không hiểu sao em gái hắn lại có được sự quan tâm đặc biệt của không chỉ Sếp nhỏ mà cả Sếp lớn, hắn không thích điều đó.

- Được! Phải giữ bí mật tuyệt đối, bất kì ai hỏi tới cũng không được nói ra!- Arrow nghiêng răng, tên thuộc hạ này do Wine giới thiệu cho, và Arrow không muốn để Wine hay người nào khác biết được.

- Vâng! Nhưng nếu như người đó đã chết...- Một câu nói như sét đánh ngang tai, Wine toát mồ hôi, chuyện gì đang xảy ra vậy, kẻ kia vừa nói ai chết?

- Nếu Moon chết rồi, hãy xóa mọi dữ liệu về ...Chris và thay thế bằng cái tên Moon!- Arrow nhói đau trong lòng, cái từ “Chris” làm hắn phát âm nhỏ lại.

Suýt chút nữa Wine đã không kiềm được nhảy thẳng ra để hỏi Arrow, những gì hắn nghe được làm ơn ai nói cho hắn biết không phải là sự thật. Lần cuối cùng nhìn thấy Moon trong tay Sếp lớn hắn đã không thể chịu được rồi, nếu không phải em đang đi với một trong hai người Sếp thì chắc chắn hắn đã đánh chết tên đó rồi... Những gì mà hắn nghe được mà là sự thật, người con gái hắn yêu thương mà không còn nữa thì ngay cả Sếp hắn cũng không nể nang. Đôi bàn tay của Wine nắm chặt tựa sẵn sàng phá vỡ bờ tường bê tông.

- Vậy cô gái đi bên cạnh Sếp hôm trước không phải là Moon ư?- Tên thuộc hạ liếc nhìn hỏi, tên này không hiểu vấn đề mà chỉ biết phục tùng lệnh thôi, rõ ràng cô gái ấy mọi người đều gọi là Moon mà Sếp Arrow lại bảo hắn đi tìm một Moon nào khác thì thật khó.

- Không phải việc của ngươi!- Arrow không cho tên thuộc hạ một dữ liệu gì về cô gái có cái tên đúng là “Moon” đó nữa, và cũng chẳng nói cho tên đó biết em là Chris. Việc điều tra là của nhân viên hắn không nhúng tay vào, nói rồi Arrow bước đi thẳng.

Những gì Wine nghe được có nhiều thứ vô lí. Có thể cô gái mà hắn thương không phải là em hắn...? Theo đó việc hắn theo đuổi cô gái ấy một cách công khai sẽ chẳng phải lo sợ gì tới luân lí cả. Tuy nhiên việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm ra người em tên Moon ấy, Wine khá thông minh khi hiểu ra vấn đề một cách nhanh chóng.

*

* *

Arrow nhìn xa xăm, hắn mang một nỗi buồn tới nỗi lòng. Hóa ra sự thật là như thế, hắn đã có tội với bé con Chris,...

Cái từ “Sếp” chỉ là ảo tưởng để hắn mặc sức chà đạp lên người khác, đem tới cho họ những cơn ác mộng liên tiếp ngày qua ngày, “Sếp” cho hắn được chìm đắm trong cơn khát máu, với những nụ cười thỏa mãn mà trông không, cô hồn. Được gì sau cái sự vui sướng vì đã đẩy dọa một đứa trẻ bơ vơ để rồi yêu nó đến mức không tưởng nổi, có bao giờ hắn lại nghĩ mình đem lòng trao chọn cho đứa bé thấp hèn ấy,...

Arrow muốn nổi tung, hắn điên cuồng và không thể tha thứ cho bản thân mình nữa, hắn có quyền gì để hành hạ người con gái ấy được chứ, khi mà cha mẹ em một lòng một dạ trung thành với Devils...

Nếu đứa trẻ ấy đúng là Moon thật, chắc hắn không đến nỗi phải day dứt tới cỡ này, con bé có cái tên Moon hắn phải mạnh mẽ và đầy tham vọng như người anh của nó, thế thì làm sao yếu mềm như người con gái hắn yêu được.

Ước gì người ấy không phải là em,...

Hối hận muộn màng, hắn giờ biết phải làm gì để xoa dịu con tim em,... cách duy nhất bây giờ hắn có thể làm được chẳng chỉ là để sự thật về người con gái tên Moon đó phải là em, để em còn có một người anh để hy vọng..

Arrow biết tên hung thủ đã cho nổ quả bom ấy là ai. Nếu để em nghĩ mình là Moon, em sẽ hận hắn tới tận xương tủy vì đã giết người mẹ mà em yêu quý, nhưng ít nhất thì em vẫn còn có niềm tin vào ngày mai, nhưng một khi sự thật được phơi bày, người con gái hắn yêu sẽ mất hết ý chí mà nghị lực, sẽ không còn người thân nào bên em, em sẽ đau khổ tới chết mất, hắn không chấp nhận điều đó. Thế nên cứ để em hận mình hắn thôi, để em còn có khái niệm sống, dù lại một lần nữa nhường đường cho đối thủ của mình- KEN. Nhưng rất tiếc, em đã biết được sự thật đó, chỉ là chưa có thông tin gì về cơn rần độc ác đã cướp mất cha mẹ em thôi.

*

* *

Ken cắt chiếc bánh kem, hắn để ý thấy em không hề nhìn hắn. Đôi mắt em ngầy ra và những giọt lệ chờ chực. Hắn dừng hành động, muốn làm một điều gì đó để em vui. Hắn đứng dậy và ra phòng khách. Lập tức em đứng dậy theo, đôi tay đan chặt vào hắn hơn.

- Anh đi đâu thế?- Em hỏi một cách hoảng hốt. Sự thật về em thật mơ hồ, giống như một kịch bản viết sẵn, em không muốn tìm vào điều đó và không muốn người cuối cùng còn bên em cũng đi mất.

- Anh đi lấy cái này, ngồi đợi anh một lát!- Hắn bắt em phải ngồi xuống, nhưng không được.

- Em đi theo!- Một lời cầu khiến mà nói như ra lệnh, em không muốn rời xa hắn, em sợ cô đơn.

- Anh chỉ ra lấy cái cặp thôi mà!- Bình thường những thứ nhỏ nhỏ hần thường hay để trong người, nhưng món quà này cần phải trân trọng và để cẩn thận không sẽ bị hỏng mất cái nợ buộc bên trên.

- Không, cho em đi cùng anh!- Em nắm ni, đôi tay run rẩy như tan ra trong bàn tay hần.

- Thế thì ... thôi được!- Hần vòng tay đặt vào eo, giữ em theo từng bước đi. Hần biết em sợ mất hần đây mà, cũng có lí, em làm sao bằng những cô gái bên cạnh hần được, nhưng thực tế thì hần mới là người sợ mất em, vì con tim hần- hần biết những gì nó cần và muốn. Có cho hần ở bên cạnh em luôn thì chẳng bao giờ hần biết chán dù em chẳng nói gì. Cái nắm tay của em lúc này đã có lúc hần nghĩ sẽ không bao giờ có được. Mỗi chiều nhìn thấy em với cậu học sinh tên Yun ngày nào, hần chỉ lo sợ cậu ta nắm lấy tay em, rồi khi em tìm được anh, hần lo Mes sẽ ôm em, rồi sẽ mang em đi mãi, cả khi Arrow cho em những món quà trong bữa tiệc ấy, em trong mắt hần đẹp lắm, hần lại sợ Arrow sẽ chạm lên đôi môi em,... Rồi khi chủ động hôn em, hần sợ em biết nhường nào,... nhưng giờ em đã là của hần rồi. Cái nắm tay này cũng chỉ thuộc về hần thôi, cả cái bánh kem có hình chữ K kia nữa,... Vậy thì hần cũng muốn có một chứng cứ để chắc chắn hần cũng là của em.

- Quà đấy!- Hần cười cười ngại ngùng, không chắc có phải là món quà không nữa, giống như một sự ràng buộc.

Em không nhìn vào món quà, thứ em cần không phải vật chất, mà là giá trị tinh thần nơi hần.

- Ngồ! Không lấy quà à!- Bữa tiệc sinh nhật của hần mà lại trao quà cho em, hần chia hộp quà màu đỏ có cái nợ màu đen đưa em – Không có chuyện giả lại đâu!- Hần không nói đùa.

- Em không cần quà, chỉ cần anh ở bên em thôi!- Em nép mình vào lòng hần.

- Muốn thì phải nhận quà chứ?- Một lời cầu hôn sắp được nói ra, để em nghe một lần duy nhất mà hần đã mất nhiều đêm để suy nghĩ... Hần kéo em trở lại với chiếc bàn, bên ánh nến lung linh và chiếc bánh gato còn đang dở.

Một bản nhạc cất lên trong không gian trầm lắng, chiếc máy phát nhạc cổ mang tới điệu kì diệu trong từng nốt nhạc. Ken không biết tại sao mình lại chọn Right here waiting for you cho không gian này, đó là một bài hát buồn, về một câu chuyện tình yêu tan nát, chàng trai sẽ mãi chờ đợi người con gái đó, cô ấy đi mang theo bao nhiêu nỗi nhớ và niềm đau, nhưng không gì có thể thay đổi sự đợi mong trong tình yêu của chàng trai, vì tình cảm ấy là vĩnh cửu...

Màu kem trắng phủ lên toàn bộ chiếc bánh, không ngon lành, tuy méo mó, có một vài chỗ bị rỗ, nhưng chữ K vẫn nguyên vẹn thứ tình cảm trong sáng. Ken đã cắt hai miếng bánh nhỏ, một của em và một của hần. Ánh đèn huyền ảo đan quện trong bản tình ca làm nền cho từng nhịp đập mãnh liệt của tình yêu. Không gian này là của riêng hai người và buổi tối này mọi cung bậc cảm xúc sẽ thăng hoa...

Ken chia bàn tay để em đặt lên, một vài bước đi tạo nên bước nhảy,... Hần không còn phải ngại khi để em cảm nhận thấy những thay đổi trong thể trạng, khuôn mặt hay bất kì điều gì thuộc về mình khi bên em nữa... Ở bên em hần có thể quên đi mọi gánh nặng, không còn những màu đen che lấp đôi mắt, những cơn mưa tham vọng, chỉ còn một trái tim mộc mạc chân thành...

Ken ghé vào tai em, thờnhè nhẹ và đọc theo lời dịch bài hát, chiếc váy màu trắng ngọc tung bay theo từng bước chân,...

Oceans apart day after day

And I slowly go insane

I hear your voice on the line

But it doesn't stop the pain

If I see you next to never

How can we say forever

Wherever you go

Whatever you do

I will be right here waiting for you

Whatever it takes

Or how my heart breaks

I will be right here waiting for you

I took for granted, all the times

That I thought would last somehow

I hear the laughter, I taste the tears

But I can't get near you now

Oh, can't you see it baby

You've got me goin' CrAzY

Wherever you go

Whatever you do

I will be right here waiting for you

Whatever it takes

Or how my heart breaks

I will be right here waiting for you

I wonder how we can survive

This romance

But in the end if I'm with you

I'll take the chance

Oh, can't you see it baby

You've got me goin' cRaZy

Wherever you go

Whatever you do

I will be right here waiting for you

Whatever it takes

Or how my heart breaks

I will be right here waiting for you

Từng ngày trôi qua, đại dương cách xa

Và anh dần chẳng còn sáng suốt nữa

Trong điện thoại anh nghe tiếng nói em

Nhưng nỗi muộn phiền chẳng thể nào xoa dịu.

Nếu như anh chẳng còn bao giờ được thấy em,

Thì làm sao chúng ta có thể thoát nên lời vĩnh cửu.

Cho dù em đi đâu, dù em làm gì đi nữa,

Anh sẽ vẫn mãi ở đây đợi em đó

Cho dù có mất bao nhiêu thời gian

Hay trái tim anh xiết bao tan nát

Anh cũng sẽ mãi ở đây chờ em

Trong từng khoảnh khắc anh vẫn luôn cho rằng,

Những điều anh nghĩ suy sẽ kéo dài mãi mãi.

Anh nghe thấy tiếng em cười,

anh biết mùi vị những giọt lệ em rơi,

Nhưng giờ đây anh chẳng thể nào có em bên cạnh.

Chẳng lẽ nào em không hiểu được

Em đã khiến cho anh điên dại mất rồi.

Cho dù em đi đâu, dù em làm gì đi nữa,

Anh sẽ vẫn mãi ở đây đợi em đó

Cho dù có mất bao nhiêu thời gian

Hay trái tim anh xiết bao tan nát

Anh cũng sẽ mãi ở đây chờ em

Anh tự hỏi mình làm cách nào chúng ta có thể,

giữ được phút giây tuyệt vời của mối tình hai ta

Nhưng cho đến lúc cuối cùng nếu anh được ở bên em

Anh sẽ giữ mãi cơ hội đó.

Chẳng lẽ nào em không hiểu được

Em đã khiến cho anh điên dại mất rồi.

Cho dù em đi đâu, dù em làm gì đi nữa,

Anh sẽ vẫn mãi ở đây đợi em đó

Cho dù có mất bao nhiêu thời gian

Hay trái tim anh xiết bao tan nát

Anh cũng sẽ mãi ở đây chờ em

Chưa bao giờ hán có một khái niệm sẽ phải chờ đợi một ai đó, hay sẽ cùng một người con gái đi tới cái nhà tù tình yêu, nhưng em đã làm hán thay đổi, ngọn lửa nhỏ bé của em đã làm tan chảy cả một tảng băng to lớn, và làm nó còn ấm áp hơn cả vàng thái dương...

Wherever you go

Whatever you do

I will be right here waiting for you

Whatever it takes

Or how my heart breaks

I will be right here waiting for you

Ken dừng lại, nhìn em rất lâu. Khoảng thời gian này sẽ trở thành bất diệt...

- Có thể trước đây, em chỉ là một hạt cát trong mắt anh, hay chẳng phải là một thực thể sống...- Ken ân cần trong từng lời thú tội- Anh đã đem đến cho em rất nhiều nỗi đau,... Anh biết mình sẽ chẳng thể làm gì để quay lại khoảng thời gian ấu thơ đó mà đem tới bình an cho em cả,... nhưng làm ơn...- Lời cầu xin chân thành được bộc lộ qua xúc giác khi những bàn tay đặt trên đôi vai hao gầy- ... làm ơn hãy để ANH ĐƯỢC CHĂM SÓC EM MỖI NGÀY, ĐƯỢC NÓI ANH YÊU EM MỖI KHI ANH MUỐN, ĐƯỢC LÀ BỜ VAI ĐỂ EM TIN TƯỞNG VÀ SẼ LÀ NGƯỜI CUỐI CÙNG TRÊN CON ĐƯỜNG CỦA EM. ...

Em nhìn Ken, những lời ngọt ngào này làm em xao động, trước tình yêu, cả em và hán chỉ là mù quáng, nhưng nếu mù quáng với người mà trọn đời sẽ

bên mình thì là đúng...

- LÀM VỢ ANH EM NHÉ!- Một lời cầu hôn không bay bổng, không dùng những từ ngữ lãng mạn, nhưng đối với một người có trọng trách lớn như hấn, những lời lẽ đơn sơ này mới là quý giá. “Vợ” chỉ là một cái từ bình dân thay cho nữ hoàng hay là phu nhân, hấn cũng chỉ muốn là một người đàn ông bình thường trong tình yêu mà thôi, vì em, vì hấn, vì hấn muốn một tương lai hạnh phúc,...

Khi cho một người nào đó, hấn luôn suy nghĩ tới lợi ích thu về, nhưng người con gái này làm hấn chỉ biết cho mà không quan tâm tới những gì nhận được... Vì... ngay cả khi em có dành đôi mắt cho Mes thì hấn vẫn chỉ nhìn về phía em thôi...

Ken đặt chiếc hộp lên, để ở giữa hai người.

- Mở đi em!- Một nụ cười hy vọng trong tim hấn. Hạnh phúc nâng lên theo từng giây phút khi đôi tay em kéo chiếc nơ được chính hấn buộc lại ra...

Em mở chiếc hộp ra, là hai chiếc nhẫn bên cạnh nhau. Thoáng có nét lo sợ trong em, tay em cầm chiếc nhẫn lên, ngắm nghía một lúc.

Ken không hiểu hành động của em, nhìn vào ánh mắt hoang mang ấy, sợ em từ chối lắm,...

Ánh sáng kim loại long lanh trong những chi tiết tinh xảo của chiếc nhẫn, nếu em nhận lấy thì cái sinh nhật này, món quà quý giá nhất hấn nhận được là em..

Không có chữ “M” hay “Moon” nào khắc trên cả hai chiếc nhẫn,... em nở một nụ cười mãn nguyện.

- Anh sẽ không được làm em đau nữa!- Em tha thiết nhìn hấn, nỗi đau em sợ nhất là bị bỏ rơi...

- Sẽ không bao giờ!- Ken nhận lấy chiếc nhẫn, sẽ trao cho em ngay bây giờ...

- Keng!- Chỉ nhận chiếc nhẫn trên tay em thôi mà hấn đã làm rơi xuống. Có lẽ hạnh phúc đã khiến một con người mạnh mẽ phải run lên vì yêu...

Chiếc nhẫn dành cho em rơi xuống nền nhà, lăn tới chân của chiếc đèn tuýp để đọc, ...

Tình yên cần được dẫn lối bởi thứ ánh sáng màu trắng!

Mọi thứ diễn ra thật nhanh chóng, ghét em rồi yêu em và được em yêu, giây phút hạnh phúc làm Ken quên đi những gì đang xảy ra. Chiếc nhẫn tuột khỏi tay trong khi hấn dùng cả bàn tay để nắm lấy.

- Keng!... Koong!... Koong!...- Thêm một vài tiếng động nhỏ cho tới khi nhẫn nằm yên trên sàn. Ken bỏ cánh tay còn lại khỏi em để đi tới nhặt. Giá trị vật chất của chiếc nhẫn không phải lớn lao với một người như hấn, hấn có thể đặt làm lại cái đẹp hơn, mắc tiền hơn nhưng không bao giờ có thể làm y hệt, chính tình cảm của hấn là vô giá trong miếng kim loại còn con, thiêng liêng và cao quý, không màng tư lợi. Buổi tối ngày hôm nay không thể gián đoạn chỉ vì một bất cẩn nhỏ nhỏ, tình yêu đang đông đầy trong lồng ngực, hấn cần chiếc nhẫn để gửi những lời yêu thương tới em,... Vậy nên hấn nhặt lên, áp vào lồng ngực rồi hôn nó trên môi trước khi trao lại cho em.

- HÃY ĐỂ TẤT CẢ NHỮNG GÌ THUỘC VỀ ANH LÀ CỦA EM! – Ken nâng đôi tay em lên, không phải là Devils, không phải là ngôi vị Đại Bàng Trắng, mà đơn giản chỉ là con người hấn thuộc về em.

Đôi tay em được đưa lên một cách trân trọng, những ngón tay mảnh khảnh và yếu ớt, hấn muốn bao bọc chúng, Ken lướt bàn tay ấy trên đôi môi mình, hạnh phúc chỉ nhỏ bé thế thôi, được hôn lên em mỗi ngày và gìn giữ mối quan hệ này tới trọn đời, hấn thật may mắn khi có tất cả (?).

Chiếc nhẫn được luồn vào ngón tay, nhẹ nhàng như một làn gió, mà cũng đem tới cái cảm giác tê tê khi chẳng may ngón tay hấn chạm nhẹ. Ánh mắt Ken trở nên bình lặng khi nhìn em, sự sắc sảo, tinh thông của nó đã bay biến để ôm trọn bóng hình của một cô gái với mái tóc buông dài. Và, có nét hoang sơ khi đôi mắt nhìn vào cử chỉ nơi đôi tay mình.

Nhưng...

Em để cong tay lại đúng khi chiếc nhẫn đi tới đốt tay. Bài hát được để chế độ nhắc lại, giai điệu đã lặp lại được mấy lần, vừa mới tới đoạn kết thúc, đột nhiên lúc này thời gian chờ để chiếc máy phát nhạc quay lại trở nên dài biết mấy, không gian tĩnh lặng tới ngàn năm. Chắc có lẽ chỉ là ảo tưởng, thời gian giữa mỗi lần chạy nhạc cũng chỉ có vài giây thôi mà,... Một sợi tóc vương trên đôi mắt em, Ken không nhìn vào chiếc nhẫn nữa, đôi mắt để nhìn em...

Tại sao lúc này đây, em chỉ được nghĩ tới hấn thôi mà trong lòng lại có vương bận?

Em có khả năng tập trung rất tốt khi ở bên Ken, đúng là như thế nhưng bây giờ em còn không thể mở to mắt để nhìn hấn. Em đang nghĩ gì lúc này? Có một người khác đang chi phối em, dù trước mắt là Ken, mà hình bóng người ấy vẫn cứ vọng mị. Thoáng có một câu hỏi trong suy nghĩ, rằng: Em có yêu hấn không? Em cũng không biết nữa, cái định nghĩa về tình yêu đa góc cạnh, em có thể hiểu theo khía cạnh nào đây?

Ở bên cạnh hấn đặc biệt lắm, hơn hấn những người khác, thích nhất cảm giác được ngã mình để hấn ôm em vào lòng, rồi mỗi khi ánh mắt chạm nhau là một vòm trời thần tiên mở ra,... Cả những lúc hấn tỏ ra không hài lòng với em cũng làm lóe lên những giai điệu của cuộc sống,... Em còn đã nói là thích hấn nữa, lời nói ấy bộc phát nhưng phải là rất thích, thích đến nỗi không kìm được nên mới nói ra, thế mà lại có một người đàn ông nào đó đang điều khiển em giây phút này,...

Em có tin vào những điều Ken nói không?

Vâng, em tin.

Em có muốn được là một phần quan trọng của hắn hay không?

Em... rất muốn.

Em có cần một người nào như hắn không?

Em không biết nữa, nhưng... có thể là có. Ngày trước, mỗi khi buồn, em thường nghĩ về anh trai, nhưng giờ đã là hắn...

Vậy em yêu hắn có phải không?

Câu nói này em không đủ khả năng để trả lời, đâu có dễ để gật đầu đồng ý.

Cái hình bóng của một người nào đó đang sai khiến em... nên dừng lại.

Có khi nào em cần người đó hơn hắn,

Hay em muốn nhận được nụ hôn từ người đó hơn,

Mà có thể người đó mới là gia đình của em..

- Sao vậy em?- Ken không kiên nhẫn được, hắn không thích em chỉ lặng im như thế, em không thể để hắn trao cho em chiếc nhẫn tình yêu này hay sao? Sự căng thẳng xâm chiếm cơ thể hắn, một vài nét lo âu thấp thòm hiện lên, không còn cái vẻ tự tin nữa.

- Không!- Em rút tay lại ngay dù hắn đã gần tới đích. Em còn một người nữa để nghĩ tới mà không phải hắn.

Nếu Ken không lên tiếng, em vẫn có thời gian để lưỡng lự, nhưng giọng nói của hắn làm em không còn muốn thuộc về hắn.

*

* *

Arrow lao đầu vào công việc.

Đêm nay trời trở nên mát mẻ, những ánh sao đã bị che khuất bởi mây đen, và cũng chẳng còn ánh trăng soi chiếu mặt nước lăn tăn. Ngọn gió từ phương xa rú nhau quây rầy bầu trời vốn không yên bình, không khí sặc lên chất bão, ngọt ngọt. Đám lá còn non đã lìa cành vì không chịu nổi một cơn giông lớn... Và đàn chim cũng đã về tổ...

Ánh đèn phòng vẫn sáng, Arrow đã nốc rất nhiều rượu rồi mà đầu óc vẫn tỉnh táo. Hắn muốn mượn rượu để rửa đi cơn u mê,...

Đồ đạc vỡ nát, chồng sách đã bị hắn đập đổ, mấy cái bình hoa thủy tinh không thể chịu nổi cơn tức giận của hắn, mảnh vụn rơi tứ tung. Arrow ngồi bên cái máy tính đã hơn năm tiếng, hắn dùng virus làm trò tiêu khiển để giải sầu, chỉ mỗi cái click của hắn thôi đã rối loạn toàn bộ hệ thống của Interpol. Các cơ quan chính phủ hiện thời đang chao đảo dữ liệu của tin tức, mà hắn vẫn hiên ngang tàn phá hệ cơ sở dữ liệu của họ. Hắn ước mình có thể đau đầu để đắm chìm trong cái trò chơi vô bổ này, nhưng cơn tìm hắn lại cứ bắt bộ não không ngừng nghĩ về em.

Một nhóc con đang chơi với cái ô tô bị hỏng, nó cười một mình và nói cũng chỉ có mình nó nghe. Chiếc ô tô màu đỏ bị mất cái bánh xe ở góc trái, bộ điều khiển đã bị vật mất radar, chỉ có một sợi dây nhem nhuốc buộc vào mũi ô tô và tay con bé. Nó ngồi bên hiên chơi đơn độc, thi thoảng thì tự hét lên làm tiếng còi xe bị bỏ. Trong khi này bé hắn có cả một bộ sưu tập xe cộ sành điệu cũng không thể làm hắn thỏa mãn như nụ cười của bé con ấy. Nó chẳng khác gì một đứa ăn xin ở nơi đây mà lại có thể tự tạo ra niềm vui cho mình, mà hắn có mọi thứ lại không thể tìm thấy một niềm vui tí hon. Tại sao chỉ nhìn vào cái núm đồng tiền của con bé mà hắn lại không ngắm nhìn đôi mắt trong sáng của nó để biết nó là ai?

Hắn nhớ ngày ấy đôi mắt của con bé long lanh lắm, tròn và thánh thiện đúng như cô gái ấy. Thế mà chỉ vì chút ích kỷ, nó có cái nụ cười tươi rói mà ghét nó, coi nó là con của một kẻ tội đồ.

Hắn biết Renny. Mỗi chiều sau khi đi tập huấn cùng với Ken, hắn khi ấy còn là một cậu nhóc, vẫn thường chôn đi để theo dõi mẹ. Hắn còn quá nhỏ nhưng đã biết tới ánh mắt mẹ trao cho người bác ân cần hơn nhiều so với sự lạnh lùng dành cho cha mình. Mọi người thường nghĩ những người thủ lĩnh của Devils chỉ có một trái tim băng giá, nhưng làm rồi, thực chất đâu phải thế. Hắn cũng có một trái tim với gia đình, hắn thấy buồn mỗi khi cha phải nén nỗi đau trong tim.

Arrow thập thò bên căn phòng người chị Gi của mình, mẹ chỉ chăm sóc cho mỗi Gi, trong khi đó chưa một lần hỏi hắn có đói không. Có một vài lần nhìn chị gái, hắn mệt quá do sáng phải luyện súng, nên đã nằm ngủ ngay trên hàng ghế ngoài hành lang. Khi tỉnh dậy cứ nghĩ mẹ đã mang chăn cho mình, nhưng một lần hắn giả vờ ngủ thì mới hay người đem tới lại là cô gái giúp việc. Và mỗi khi thấy mẹ chăm sóc cho chị, cô gái ấy vẫn hay nhìn hắn một cách thấu hiểu, đôi mắt có chút buồn nhưng lại chan chứa hy vọng... Mỗi đến giờ hắn mới hiểu, khi ấy, ánh mắt đó buồn vì cô gái là trẻ mồ côi...

Cả tuổi thơ hắn chỉ có mỗi cô gái đó đem tới màu trắng nhỏ nhoi cho bốn bức tường màu đen bủa vây hắn, đáng lẽ ra phải biết ơn người đó, phải trả ơn

hoặc không thì hãy đừng làm gì cả. Đàng này hấn đã gây ra những gì cho con gái của cô, hấn đau lắm, cái vết thương ngày xưa gây ra cho em thì giờ hấn đã thấu hiểu hoàn toàn nỗi đau đó...

Nếu biết em là con gái của Renny, có lẽ hấn đã để em được sống cái quyền của một đứa trẻ,...

Mà nếu không có những hành động cao đẹp của cái người tên Renny ấy thì em cũng phải được hưởng một cuộc sống công bằng vì cha em có công hiến cho Devils...

Nhưng hấn đã nhầm mất rồi, em đâu có tên là Moon.

Arrow ném chai rượu xuống sàn, mảnh vỡ bắn tung lên và cửa vào bập tay hấn... Những giọt máu đỏ tươi bắt đầu chảy, máu ra nhiều hơn hấn nghĩ vì vết thương vào đúng tĩnh mạch chủ. Nhưng có là gì đâu khi mà ngay lần đầu tiên đã cửa mảnh vỡ ô tô vào cánh tay nhỏ của em,...

Hấn thật sự không đáng để là Sếp của em, chỉ vì sợ sẽ có tình cảm với em mà đã chuyển em sang chỗ Ken để nhờ anh mình giết em. Hấn đã nghĩ Ken rất ác nên sẽ chẳng còn bao giờ nhìn thấy em nữa. Vì một thứ tình cảm nhỏ nhoi lên lối từ một phía của hấn mà lại có quyền cướp đi sinh linh của em, cứ làm Sếp là có quyền hành đó được ư? Hấn càng nghĩ tới lại càng hận mình. Nếu Ken giết em rồi thì...

Ôi không, hấn hận bản thân, hấn căm ghét cái sự ích kỉ trong tư duy của mình, những giọt máu rơi xuống là một con bão lòng...

Thế rồi khi em lớn, lại tự tiện gọi em về để đi tới Green với mục đích cho em một thành quả lao động để có thể công nhận em là một nhân viên xuất sắc của Devils, rồi biến em trở về bên mình. Lần ấy nếu em chết thì...

Thêm một lần nữa tự áp đặt chiếc váy của mình bắt em mặc, rồi còn “vô tư” hứa rằng sẽ cho em tất cả số trang sức mà em muốn,... để rồi vụt mất tất cả.

Hấn còn gì trong em không, chắc là ngay cả sự tôn kính của một đáng tối cao cũng không còn đâu... Em có thánh thiện tới mấy cũng không thể bỏ qua cho những lỗi lầm chất cao như núi của hấn được...

Vậy hấn còn quyền để tìm em không?

Có lẽ sự từ bỏ sẽ để tình yêu của hấn dành trao em còn một lối thoát, dù biết việc dùng yêu em chưa bao giờ hấn làm được, và cũng không thể...

Mong rằng một ngày nào đó, hấn có thể được làm người dung đối với em,...

Cuộc đời còn rất dài, và tình yêu trao cho em là vô biên, nhưng nên dừng lại tại đây, cứ để con tìm kêu gào tên em, để mỗi đêm về lòng thổn thức, để sự cô đơn bao phủ cả ngày ầu thơ cho tới khi nhắm mắt,... còn hơn là giành lấy em để mà em phải đau khổ mãi như thế...

Arrow ngửa mặt khi cô nàng Ruby cứ đi qua đi lại chỗ hấn, thật chẳng đứng đắn chút nào nếu như cô ta có tình ý với Ken mà lại cố tình khêu gợi trước người khác, vậy nên hấn rời khỏi bàn tiệc trung tâm.

Yun vẫn đang đặt ra hàng tá câu hỏi, không chỉ cậu mà tất cả những quan chức của White hay FBI, CIA ở đây cũng vậy. Về bề ngoài, Devils luôn tỏ ra khách khí với Interpol, hằng năm vẫn tổ chức một vài buổi tiệc xã giao, lần này cũng không ngoại lệ, tuy nhiên trường hợp có rất nhiều nhân viên của cục Interpol được mời tới dự thì đây là lần đầu tiên. Trong thư mời có đề cập tới nội dung của bữa tiệc đêm, Sinh nhật của Đại Bàng Trắng- hiểu thẳng vấn đề, tức là Devils muốn coi bỏ lớp mặt nạ đã che giấu vị thủ lĩnh của tập đoàn, khiêu khích tất cả những tổ chức pháp luật. Điều lạ là vì sao chúng đã bỏ ra bao nhiêu công sức để che giấu thân thế người này giờ lại phơi bày quá lộ liễu. Chắc cái sinh nhật kia chỉ là hình thức của trẻ con, còn hiểu theo cách người lớn tức là lộ mặt diện mạo của Devils.

Địa điểm tổ chức buổi tiệc không nằm trong khu vực Devils, mà tọa lạc tại tầng cao nhất của tòa nhà Vincy với trên 100 tầng. Khó mà tìm được một đại gia chiêu chơi tới mức bỏ ra hàng tỉ để thuê một địa thế xa xỉ nếu không muốn nói là không thể tìm được một túi tiền lãng phí tới mức đó. Devils thật “quý tộc” khi tiêu sài một mớ tiền chỉ để khoe mẽ một sinh nhật của người tối cao thôi ư? Không phải, Devils đã tính toán rất kĩ để không bị lộ tới một xu, có thể không đời ra tiền mặt như chi phí bỏ ra để gón cho những vật chất xa hoa, thay vào đó sẽ là những mảnh lực của con lóc thế hệ trẻ đang lãnh đạo Devils, gần giống như một bữa tiệc quảng cáo giới thiệu vậy.

Dưới hơn một nghìn ánh đèn pha lê hoa lệ, kết hợp cùng với hiệu ứng ánh tuyệt kĩ đã gây ấn tượng rất tốt từ mọi con mắt dù khó tính tới cỡ nào đi nữa. Bức tượng thủy tinh màu trắng hình Chim Đại Bàng ngạo nghễ hiên ngang thách thức mọi ánh nhìn được đặt trên một bệ dát bạc cao cấp oai hùng bởi các vân chạm trở đạt tới độ chính xác tuyệt đối. Con Chim Đại Bàng hướng thẳng đàng Đông ngụ ý hướng tới vàng Thái Dương, nhắc nhở rằng sẽ có một ngày sải cánh rộng lớn của loài chim này sẽ che lấp toàn bộ ánh sáng. Mọi đồ vật trong cả tầng nhà rộng lớn đều cao cấp và sang trọng, món quà đem trình cho Đại Bàng Trắng thì khỏi nói, giá trị không lồ.

Ken chẳng quan tâm tới chúng, những cái sinh nhật lặp đi lặp lại cũng chỉ có thế, những lão già đần độn không biết nên dâng hấn món gì thú vị trong khi chẳng bao giờ hấn ngó tới. Tuy nhiên có một món quà hấn lại rất trân trọng nhận được trước đó mấy ngày, phải nói là nếu có thể hấn sẽ giữ chiếc bánh kem của người hấn yêu trong tủ kính để trưng bày, nhưng đâu thể vậy nên hôm ấy hấn đã cố gắng ăn hết toàn bộ dù rất ngắn. Ken bước đi cùng một vài tay sai, đôi mắt hấn lạnh lùng nhưng trong lòng thì khác lạ. Vì chốc nữa sẽ có một cô gái xuất hiện trong bữa tiệc buồn tẻ này.

Cả đám đông như nín thở theo từng nhịp chân bước của hấn, mọi đôi mắt đổ dồn vào cái vị trí trung tâm nhất. Tất cả đều ngỡ ngàng khi người đang đứng trên bục cao là một chàng trai còn rất trẻ, chỉ sau vài giây xuất hiện, Ken đã gây một chấn động lớn cho suy nghĩ cũ mèm của người phi Devils, vì họ đều nghĩ ông trùm của tổ chức mafia này phải già lắm. Nhưng nhìn dáng vẻ tàn nhẫn, đáng sợ cũng như quả quyết của hấn thì chẳng ai nghĩ chàng thanh niên này không thể. Phải nói là hấn rất đẹp, lúc nào cũng điển trai, nhưng theo cách ác độc, vậy nên mới thu hút ánh nhìn của họ tới vậy. Khuôn mặt

tựa như băng mang một hùm khí oai phong cộng thêm sự lạnh đậm của một vị hoàng đế đến từ nơi cõi chết chấm dứt hoàn toàn nghi ngờ về tố chất của con người trẻ tuổi này. Bộ Vest căng đầy cơ thể hần, từng đường nét hoàn hảo, làn da ngăm ngăm một sức mạnh cường tráng tới tuyệt vời, không phải chỉ nhìn về bề ngoài thôi, mà những tinh tế trong từng cử chỉ cũng làm người khác phải thừa nhận con Đại Bàng to lớn kia là hần.

Rất nhiều người đã chìa bàn tay để có vinh hạnh được bắt tay hần, nhưng cánh tay kiêu căng kia không bỏ khỏi túi quần bất cứ lúc nào, điều đó càng tôn lên đẳng cấp của người đứng đầu.

Arrow cũng có mặt ở bữa tiệc, hần vẫn luôn tỏa sáng bởi vẻ đẹp gọi một nỗi buồn man mác, nhưng lúc nào cũng trầm lắng. Arrow vốn là người không ưa những nơi ồn ào, hần thích tận hưởng một buổi tối tĩnh lặng một mình. Nhưng hôm nay thì không thể, vì Devils cần có sự góp mặt của vị Sếp thứ hai này.

Ruby phải lượn mấy vòng mới có được hồi âm từ Ken, hần chán nhìn những thứ màu sắc kia, nên đành chấp nhận thả con mắt về phía cô. Một phụ nữ với những đường cong không thể chê, và đôi môi màu cherry ngọt ngào, hần đang nghĩ tới những gì mà người Devils mong muốn, gọi nôm na là lập hậu. Cô gái này đáp ứng những điểm hần cần, không thiếu sót một điều nào cả, để đạt tới mức độ đó thì đương nhiên người Devils đều ủng hộ. Tuy nhiên muộn mất rồi, hần chán những tiêu chuẩn cao cấp ấy, mà lại có ý muốn gần bó với một quý cô “quê mùa”, nếu hôm trước quý cô ấy chấp nhận lời cầu hôn, có thể hần sẽ xem xét việc cô nàng Ruby có khả năng làm cánh tay trợ thủ cho hần hay không, nhưng quý cô “kiêu” quá, chẳng có một cái gì để tự tin lại dám từ chối hần trong khi cô nàng có mọi thứ kia lại mau mắn muốn sở hữu Đại Bàng Trắng. Là vì sự thất bại ấy Ken lại càng muốn có được quý cô, và chẳng còn đoái hoài tới một thứ gì khác. Minh hần chèo lái con thuyền Devils là đủ, không cần phải có thêm một phụ nữ nào, cộng thêm sự có mặt của Arrow nữa, thế thôi, ... Ánh mắt hần chuyển sang trạng thái lạnh “bình thường” ngay lập tức khi người con gái ấy đến.

Dù một làn gió mới đang lồng lộng thổi vào khung cửa trong tim hần, nhưng Ken vẫn phải tỏ ra kiêu kì. Hần không hề muốn nhìn vào những bước chân của em, chắc là ở đây có quá nhiều kính đã khiến hần chẳng thể nào để con mắt không nhìn em từ một góc độ nào đó. Hần cười thầm khi em đã đến, thực tế thì Ken đã dùng lệnh của Devils triệu tập buộc em tới, vì biết chắc nếu hần cho em đi cùng ngay từ đầu sẽ gây nhiều phiền phức trước lũ già dưới kia. Một màu vàng nhạt nhẹ nhàng trong đám sắc màu rực rỡ, một cô gái rụt rè bước vào, đầu hay cô gái đang chiếm hữu không chỉ một mà nhiều trái tim trong căn phòng này.

Em mang một đôi giày cao gót, lóng lánh với chiếc xước nhỏ trên đầu và mái tóc búi cao, nhìn em khác hần với mọi ngày, cũng không đập khuôn giống những phụ nữ cao sang ở đây. Chỉ là có chút gì đó hiện đại, trang nhã.

Em không biết lí do mình được mời tới đây, sự thực thì có chút ngượng ép khi phải tới cái nơi đông người này. Em ngại tiếp xúc và giao tiếp với tất cả. Nếu ở nhà, chỉ có mình em thôi, Ken sẽ không gọi thẳng tên em ra, nhưng ở đây nhiều người quá, muốn gọi em cũng phải sẽ dùng từ “Moon”?, em sợ trong đám đông này, ngộ nhờ có một cô gái tên Moon. Em kiếm tìm ánh mắt Ken, hy vọng sẽ có được một nơi bình an. Ken đứng cao hơn hần chỗ em đứng, tỏa sáng trên đó, có vẻ như không biết được sự tồn tại của em.

Lần đầu tiên em sợ hãi tới tột cùng khi nhìn vào con người hần. Không vì lí do gì, nhưng nhìn hần lúc này vô cùng đáng sợ, trước đây hần cũng từng đánh em nhưng không thể cho em sự khốn cùng tới cỡ này, và trong khoảng thời gian sau này, hần luôn mỉm cười hiền với em, mà giờ lại đem tới cho em sự hoảng sợ ghê gớm. Em còn cảm nhận chiếc giày của mình đang rung lên, còn đôi tay thì lạnh thấu xương. Ken hay âu yếm em nay đâu mất rồi, trước mặt em chẳng khác một vị bá tước cao sang. Chợt Ken không tìm được khi biết em đang nhìn hần, quay sang để đón lấy ánh mắt em, vậy nhưng vẫn là góc cạnh lạnh te. Em bàng hoàng trước điều đó, như một nỗi đau khổ nhói trong tim, sự phủ phàng của hần làm em lo. Tại em từ chối chiếc nhẫn ấy hay sao? Ken nhìn em không còn triu mến và ân cần nữa rồi. Không, em sợ Ken lạnh giá với em lắm, ngộ nhờ bị hần ghét bỏ thì biết phải làm sao? Một cảm giác lạnh lẽo vây kín tâm hồn em, em đâu có muốn từ chối hần khi ấy, chỉ là tự nhiên cái ngón tay không nghe lời em đó thôi, tự nhiên có một người sai khiến em dừng lại.

Ken nhận thấy sự bối rối trong đôi mắt em, biết em đang lo lắng đây mà, hơn ai hết hần muốn đến bên để nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn kia, nhưng nếu hần tròng đôi mắt xuống, những con mắt trinh thám kia có thể sẽ gây hại cho em, đặc biệt là lũ người của Interpol, chỉ cần một cách nhìn khác của hần tới em thôi, cũng đủ để biết được mức độ tình cảm của hần rồi, vì riêng đối với em hần rất khó để kiểm soát trạng thái. Nếu chúng biết, có khi nào sẽ bắt em làm con tin thì thật khó... Vậy nên cứ giả vờ thế này để bảo vệ sự an toàn của người con gái hần yêu, dù đã có một vài vệ sĩ trung thành được gài theo em.

- M...- Yun mấp má môi nhưng lại thôi, cậu thấy em lạ lắm, nhìn từ khoảng cách này mà đã cảm nhận sự run rẩy nơi bờ vai gầy. Em nhìn bất động, vai hơi so lại, cậu cách em chừng mười bước chân, nhưng khi định gọi em lại không thể cất thành lời. Vì sao ư? Vì đây là buổi tiệc của người Devils, cậu và em thuộc hai thế giới khác nhau.

Em lần mình vào một chỗ, em không thích những nơi ồn ào. Cái từ “Moon” lúc nào cũng ám ảnh, cứ như nếu ai đó cất tiếng gọi là em sẽ quay lại ngay vì nghĩ là tên của mình. Nơi đây cao sang và phồn hoa, không phải dành cho em, và những con người ở đây cũng không chào đón một con bé hèn kém này.

Em nép mình vào một nơi, lặng thầm nhìn dòng người... Một giọt nước mắt bắt đầu rơi. Em lệt thốt giữa những tiếng cười, em sợ Ken sẽ bỏ em mất nên cố gắng lẩn ra xa hơn. Nếu không còn hần thì em sẽ ra sao? Hần là người còn sót lại duy nhất bên em, không còn một người nào nữa khác đâu, em biết mà, nhìn dòng người kia mà xem, có khi nào chợt nghĩ tới em được chứ?

Ở góc tối này em có thể nhìn thấy mọi người, Yun vừa bắt gặp ánh mắt em liền quay đi, cậu ghét em ư? Rồi thì Mes ở bên Perry, người anh trai mà em yêu quý dù anh đâu phải của em. Và cả Wine nữa, cũng không đoái hoài gì tới em nữa rồi, thay vào đó Wine đang nhìn Luci. Thoảng có một suy nghĩ trong em...

Luci có một cái núm đồng tiền cùng bên với Mes, em thầm nghĩ. Luci cho em một cảm giác rất quen thuộc mà cũng rất thân thiết, ngay từ khi mới vào lớp, em đã để ý tới... Rồi em đang nhìn kĩ Luci, khuôn mặt Mes thì em quá nhớ rồi, đem ra so sánh cũng không có nhiều điểm chung, ừ, nếu có thì họ đã nhận ra nhau?

“Nhận ra nhau?”, em đang có ý niệm gì vậy? Mặt em tối sầm xuống, các huyết mạch tự động căng dòn mà không thể dần để em được thở, nếu không có lớp son bao phủ và phấn trang điểm thì em nhợt nhạt lắm rồi. Đầu óc em choáng váng, ngộ nhờ điều em đang suy nghĩ đúng thì sao...?...!

Luci có cảm giác ai đó đang nhìn mình, không phải một mà là hai. Khi cô quay người sang bên thì Wine đã mất hút nên cô không thể biết có ai đang theo dõi mình ở góc độ này nữa, nhưng ở đằng sau lưng, Luci quay vội lại. Cái người mà theo cô tên là “Moon” đang chân chối nhìn cô bằng một ánh mắt hoảng sợ, lo lắng và phiền muộn. Theo thói quen, cô sẽ lại gần để hỏi chuyện vì từ cái lần “Moon” cứu Yun đó, cô đã có cách nhìn khác về Devils, ít ra vẫn còn có một người tốt.

Em lùi dần, Luci đang tiến lại gần em đó, Luci hay là Moon? Em khủng hoảng, mồ hôi nổi tiếp nhau vương xuống sần, ngộ nhờ là “Moon” tới để đòi em thì sao? Ngộ nhờ anh Mes biết em không phải là Moon, tất cả đều biết, cả Wine, Yun và ngay cả Ken nữa, em biết làm sao bây giờ, khó thở quá, đường cùng mất rồi, em cần phải chạy đi ngay lúc này. Em khó chịu quá!!!

Arrow bước ngang qua, tạo thành ba điểm thẳng hàng giữa Luci và em. Hắn không đòi hỏi gì từ cái tình yêu mù quáng của mình, chỉ là hắn đã biết Luci là ai, hay chính xác hơn, cái tên “Moon” là của người nào.

Luci không dám bước tiếp vì Yun đã giữ cô lại, cũng vì Arrow đang đứng đằng kia, ai có thể bước qua tới được. Nhưng thực sự Luci rất muốn đến an ủi em, vì ở cô có một tấm lòng vị tha cao cả, mặt khác, cô cũng đâu có biết được mình là ai. Chỉ nhớ cô đã được nhận nuôi từ hồi bé xíu, và có một mối thù sâu đậm với Devils.

Arrow lại dễ lòng được nhìn người con gái hắn yêu, để những cơn khô hạn của trái tim được tưới mát dù chỉ một giây, trái tim hắn sắp hóa thành đá vì em mất rồi.

Đúng như mong đợi, được nhìn em là cả một cơn mưa tưới mát hoang mạc, để mọi mao mạch lại được trở về với những nhiệm vụ thường nhật và được sống. Trong mắt hắn chỉ mỗi em là đẹp thôi, cũng chỉ mình em có đủ thẩm quyền khóa trái nó lại. Hắn không biết em hận tới cỡ nào, nhưng... com tìm hắn không dùng việc yêu em được. Có lẽ em trả thù những hành động đáng cay của hắn trước đây bằng cách đánh cắp đi trái tim hắn mất rồi, và thì, giấu biệt nó đi để không ai có khả năng tìm lại. Yêu em và bị em đầy dọa thể này thật khôn cùng, từng giây trôi qua không được gặp em, hắn như một con cá mắc cạn không thể tới nguồn nước, chết dần chết mòn. Hạnh phúc của hắn sẽ chỉ là nhìn thấy em thôi, dù em ở bên ai chẳng nữa,... không phải vì hắn không can đảm để đấu tranh giành lại tình yêu, mà vì hắn không đủ tư cách để được nói chuyện với em.

Em nắm chặt lấy thành ghế, một cơn sóng thần trong tâm hồn đang cuốn mọi thứ, em chao đảo giữa biển cả mê mông, và không kịp thoát thân. Arrow dùng ánh mắt hồi lỗi để nhìn em mà em cũng chẳng phân biệt được nữa, tự nhiên tất cả những người ở đây ai cũng như ai, ... em quay cuồng. Vội vàng, em chạy nhanh để lần tránh thể giới.

- Học học học...- Em không kịp mở cánh cửa nhà vệ sinh, máu đã ra ướt sàn.

- Oe! Oe! ...Oe! Oe!...- Máu tuôn ra không kìm được, cơ thể không còn bình thường nữa. Em ngã gục ngay tại bệ, máu ra nhiều quá, em ho sặc sụa, lấy tay quẹt miệng làm máu nhem nhuốc cả khuôn mặt. Rồi em thở nện, em nhắm chặt mắt để lượng máu trong cơ thể vẫn tuần hoàn nên nào.

- Oe oe!... - lại thêm một lượng máu nữa tuôn ra, giống như trước khi về lại với Devils em cũng đã từng bị như thế. Chắc tại vì dạo này không uống thuốc nữa nên lại tái phát chăng? Máu như là nước lũ, ra quá nhiều, còn nhiều hơn nữa.

- Khụ khụ!- Em ho nấc lên như một bà lão. Nước mắt giàn giụa - Hu hu ... hu hu... hu hu...- Em khóc thành tiếng. Cô đơn quá, liệu có ai ở ngoài kia quan tâm tới em không, Ken có còn lưu luyến gì em hay không?

Vừa rồi là Luci tới để đòi “Moon” của em? Em không muốn phải chấp nhận sự thật đó. Mes sẽ hờ hững và không coi em là gì, Wine cũng không thiết em nữa đâu, Yun cũng sẽ chỉ có Luci, và Ken thì sẽ có hàng tá cô gái vây quanh,... không còn ai đoái hoài tới em nữa. Giờ thì tất cả đã hết rồi... em phải học cách để rời xa cái từ “Moon” thân thương ấy sao?... Nước mắt và máu quện lại, em ngủ thiếp đi trong đau khổ,... trong cơn mê... mộng mị... giống tổ.

Em đâu hay ở ngoài này, họ vẫn đang kiếm tìm em.

Mes tỏ ra thờ ơ với Perry, anh chẳng quan tâm tới những điều cô nói. Em gái anh đang làm gì ở đây, lũ Devils độc ác gọi em tới ư, hay là Sếp? Anh vẫn đang nghĩ em là Moon, ngay từ lần đầu gặp em anh đã cho rằng đây chính là em gái mình rồi, cô em gái mà anh khao khát tìm lại sau bao nhiêu năm bị người cha ngăn cản. Vừa nãy nhìn em thương quá, trong thời gian qua anh không ngừng tìm kiếm vị trí em ở, nhưng kết quả là con số không. Cái hôm mà anh giả vờ coi như anh nhận em ấy, lòng anh đau như cắt, anh phải dối em dù trong lòng luôn coi em là gia đình của mình. ... Anh ghét cái sự giả tạo của Devils, lúc nào cũng phải giữ mình trong khuôn khổ để che đi tình cảm thật sự. Anh muốn được như em, dám thể hiện tình yêu dành cho anh mà anh lại không thể. Anh hận rằng mình là anh mà không làm tròn trách nhiệm, cứ nghĩ trung thành với chủ nhân là ép em không được đến với Sếp...

Anh biết làm gì đây, anh yêu em nhiều lắm, có những đêm dài anh bất tỉnh khi nghĩ về người em gái tội nghiệp,... Có những khi anh lại nghĩ, hay là từ bỏ tất cả để được sống cuộc sống bên em gái mình... nhưng không thể...

Liệu có còn cơ hội cho anh được không khi anh biết em gái thực sự không phải em?

Wine đã có thể đưa đến kết luận chính xác, Luci là em gái mình. Hắn đã làm xét nghiệm nhanh với mẫu tóc của cô với chính mình. Có thể Luci theo gen lẫn nên không có mấy đặc điểm giống Mes hay cha, Wine chau mày, nhưng cô em gái này theo tổ chức phản Devils... Liệu Moon biết được sự thật này sẽ ra sao?, hắn vẫn đang nghĩ tên em phải là Moon. Hắn đang kiếm tìm em ở buổi tiệc này nhưng không thấy, e rằng đây sẽ là một cú sốc lớn với em mất. Đáng lẽ ra tình máu mủ phải được thể hiện trong lúc này, nhưng hắn với Luci đâu đã từng gần bó, mà có thể cảm thông, hắn lại đang đau xót cho

người con gái trong quá khứ tên là “Moon”. Vậy nên hắn quyết định không nói với Mes, cha hay một ai khác, cứ để đây là bí mật thôi.

Yun cũng đang trong tâm trạng nhức nhối, cậu không thể tập trung được, đôi mắt cứ bắt tìm em. Cậu nhớ em nhiều lắm, và cũng lo sợ em bị lũ người Devils kia *** hại. Vừa rồi nhìn em trang trọng trong bộ váy kia, phần nào nỗi lo cũng dịu bớt, không, đây chỉ là lớp vỏ bọc thôi, cậu nhận thấy sự đau khổ đè nén em, biết tìm em ở đâu đây...? Biết thế cậu đã nắm lấy tay em ngay từ đầu...

Người đàn ông đã ngăn cản em, là một linh hồn.

Có một cảm giác gì đó ấm áp đã siết lấy tâm hồn, ngay lúc Ken trao cho em chiếc nhẫn quý giá. Còn hơn cả được an toàn trong vòng tay Ken, hay được cười với anh Wine, thoải mái bên Yun, hơn cả người phụ nữ đã ôm ấp em lần cuối ấy,... hơn mọi thứ. Một hơi thở nhẹ nhõm có phần quyết đoán, bảo ban hay là bắt em phải làm thế - từ chối con người kia.

Em không phủ nhận tình cảm của Ken, cũng có thể khẳng định em luôn nghĩ về hắn, và cần hắn... nhưng cũng sợ hắn biết nhường nào. Trong giây phút tưởng như sẽ thuộc về hắn ấy, em lại tìm thấy có một hạnh phúc nhỏ nhoi và đầm ấm, một điểm tựa nơi tâm hồn, mặt khác có gì đó phải vắng lời, như thể trên Ken còn một người nữa có thể áp đặt mọi tư tưởng của em.

Em không thể biết người ấy là ai đâu!

Nhưng ở một cõi hư vô nào đó, cha đã có mặt kịp thời để ngăn cản con quý kia. Chỉ có thể hiểu được hiện tượng này theo nghĩa lý tâm linh, vì phần khoa học. Người có quyền hành chính là cha Trac của em, cha đã khuyên em co ngón tay lại đấy. Cái cảm giác yên ổn là cha đang đến bên con gái, siết chặt để con mãi được ở trong vòng tay của gia đình. Vì chính cái kẻ ác độc đã giết mẹ Renny và cả người cha này nữa, thế nên có ai chấp nhận kẻ đó là con rể mình được chứ. Vậy nên dù là một linh hồn ông cũng cố gắng bằng mọi giá vượt qua ngưỡng cửa âm dương để soi cho em một con đường dù em chẳng biết ai đã can thiệp vào. Và đương nhiên, lời cha nói nặng hơn những lời âu yếm của Ken nhiều nhiều.

Thế là em đâu có cô đơn nhỉ? Không, cha Trac chỉ có thể đến bên em lần đó thôi, lần duy nhất, và em sẽ chẳng còn ai trong đường đời này nữa, kể cả trong tiềm thức, giấc mơ, hay một giá trị tinh thần nào đó.

*

* *

Em nằm ngực xuống từ lâu, cho tới khi tỉnh thì đã một tiếng trôi qua. Những tiếng động huyền ảo ngoài kia trở thành im lìm trong căn phòng nhỏ bé của một góc khu nhà WC. Em vẫn thu lu và nhìn vô định vào hướng cửa, liệu có một cánh cửa nào được mở ra cho em đi tới...

Bước chân ra ngoài kia sẽ đối mặt với thực tại thế nào đây? Em là Moon hay Chris? Hay chỉ là một kẻ bị đày ải?

Việc em đã cứu Yun cho thấy Moon ở trong em, người mẹ Hamony ấy thuộc về tổ chức White, em đã từng cứu một người thuộc tổ chức này, vậy hay em sẽ là Moon?

Nhưng... cha em là một cán bộ của Devils, và mẹ em không bao giờ từ bỏ lòng trung thành với tổ chức ngầm này. Em đã từng ăn cơm của Devils, sống trong môi trường Devils, có khổ cực, có bị thương, nhiều lần muốn rời bỏ thế giới vì không chịu đựng nổi, nhưng nếu không có Devils liệu em có một nơi để dừng chân. Cơm gì thì cũng là cơm, em nếu không có những bữa cơm lắm sạn ấy sao có thể tồn tại... Em là Chris?

Một mớ bòng bong, em chịu thôi, không thể biết được mình là ai, vì em còn nợ Hamony nhiều lắm, nợ cả con cô nữa, cũng lại nợ Arrow và Ken, cả hai người anh... Có mò dậy, em đứng một lúc để chấn tĩnh cho hệ thần kinh trở lại với chính mình. Rửa mặt và quét một lớp mặt nạ dày đặc phấn, lại như lúc ban đầu khi em tới đây,... Ra ngoài cửa thật điềm tĩnh trên đôi giày cao cấp, em tiến thẳng tới lối ra.

Tất cả những ai ý định tìm tới em vẫn không ngừng con mắt, trong đó có cả Mes. Họ rồi cũng thấy em trong đám đông, và đều có chung một mong muốn, được bảo vệ em.

Đầu tiên là Luci, cô sẽ hỏi em một vài thứ, nhưng lại bị chặn lại bởi những tiếng nói chuyện xã giao.

Yun liếc thấy Luci đang hối tiếc gì đó, và cậu cũng nhìn thấy em, nhưng không thể tới gần,... vì ranh giới...

Wine là người thứ ba, hắn chẳng phải như hai người trên, có gì phải lo sợ về vai vế khi hắn là một người cao cấp trực thuộc cơ quan đầu não của Devils, nhưng hắn đã từng lợi dụng em để tiếp cận với nhóm người White, hắn tự thấy mình không thể...

Từ góc nhìn khuất, Arrow nhắm mắt lại, dù rằng trước khi thấy bóng dáng quen thuộc, hắn đã xót xáng biết nhường nào, nhưng giờ đã đạt được rồi, hắn lại thôi ngay mọi ước muốn trao cho em ánh mắt yêu thương...

Mes có thể đem lại những gì em mong muốn, một vài cử chỉ nhỏ nhoi của anh thôi, như là nhìn em, không cần phải cười hiền đã kéo em khỏi cơn bão rồi. Anh không phải anh trai em, cũng không phải là người gì đó đặc biệt, nhưng chính cái ngờ tưởng về một người anh đã đem tới cho em sự tồn tại này, lúc này đây có thể anh sẽ là người phù hợp nhất để đỡ dành và che chở cho em, nhưng... chưa bao giờ Mes từng làm thế cả. Về bề ngoài của anh còn lạnh lùng hơn cả hai người Sếp kia dù trong lòng có nghĩ gì chẳng nữa,... nên... anh không thể tới bên em lúc này, ...

Còn Ken, hắn có chủ đích muốn để em tới đây là vì muốn lũ White đáng ghét mà tiêu biểu là thằng nhóc tên Yun phải biết rằng em là người của Devils. Hắn có phải lo sợ điều gì từ phía “cánh gà” đâu, hắn dám khẳng định mình sẽ bảo vệ được em, dám chắc chắn sẽ mang lại một địa vị, sự vinh hoa, hay bất kì thứ gì cho em... nhưng vẫn là em, liệu em có muốn hắn ở bên hay không? Em đã chối từ chiếc nhẫn ở thời điểm mà hắn đã yêu em quá nhiều và

nghĩ em cũng như thế,...

Một rồi vài phút để hần suy nghĩ, để từ bỏ một bữa tiệc sinh nhật “khủng bố”, vẫy hết những long lanh lấp lánh của vật chất, cường quyền,... Chẳng lẽ em không nhận tình cảm của hần là đã từ bỏ? Không, tình yêu của hần dành cho em lớn hơn cả núi, bao la hơn biển cả, và dạt dào hơn mẹ đất,... thế thì phải đi tìm em ngay thôi.

Ken để ly rượu rơi tự do, một tên vệ sĩ đã kịp thời đỡ lấy, hần cời luôn lớp áo khoác bạc tì, sải bước nhanh chóng ra ngoài ngay lập tức mặc kệ những ánh mắt tò mò hay sự ngăn cản của Ròng Đen.

Hòa vào dòng người trên phố, Ken cũng đã nhìn thấy em bước ra từ một cửa hàng sang trọng. Hần thấy ở em một thứ gì đó dứt khoát, không chút tiếc nuối, em đứng trên đôi chân mình, mái tóc buông dài và ôm một cái bọc. Bay biến những điểm dứa cầu kì trong trang phục, chỉ còn lại đôi chân trần và nụ cười hồn nhiên. Em lang thang trên con đường và dừng lại trước một góc tối. Ken bước cách em một đoạn ngắn, hần không gọi em ngay vì muốn biết suy nghĩ của em. Ken đi theo lối đó, em dừng lại, nhìn vào cái bọc đựng một khoản tiền. Có thể em đã đem bán những món xa xỉ kia chẳng, em đang nghĩ gì vậy, hần đã chọn rất kĩ các sản phẩm đó để rồi em ném qua cửa sổ? Ken biết được lí do sau đó vài giây, em đặt tất cả tiền vào chiếc mũ rách rưới của một người đàn ông mất hai chân và bên cạnh là một bé gái chừng sáu, bảy tuổi. Hai cha con họ nhem nhuốc trong mấy miếng bìa carton, ngay tới áo còn không đủ mặc. Người đàn ông chỉ nhìn rõ lông mày và hàm răng vỡ, mái tóc rũ rượi như bị điện giật, đôi tay còn lành lặn nhưng còn chẳng nhìn thấy cơ đâu vì chịu đói trường kì. Đứa con gái rúc vào người cha, hàm răng sún dơ bẩn, cái áo vớ được giống như áo sơ mi của người lớn phủ kín người. Em đặt số tiền một cách trân trọng chứ không như những người qua đường vẫn thường ném mấy xu một cách rě rúng. Em ngốc lắm, số tiền này thậm chí còn không thể mua nổi một bên giày em đang đi, mà lại đem bán rě để đưa cho cái người khuyết tật kia, ông ta có thể làm gì với khoản tiền này chứ, còn đứa bé con kia nữa, nó chỉ quen đếm và nhặt nhanh một vài đồng tiền nhỏ mà đâu nhìn thấy xấp tiền lớn bao giờ. Đâu phải cứ cho đi vô tội vạ như vậy là sẽ được, Ken nhìn em trầm lắng. Em tốt quá, một người tốt như thế thì đâu hợp với hần.

Em bé nhìn em với một ánh mắt biết ơn. Ánh mắt tăm tối kia vẫn có thể cười để cảm ơn em, thì ra còn nhiều người bất hạnh hơn em nhiều lắm. Em tháo chiếc xước màu bạc trên mái tóc và đặt lên đầu em bé. Vuốt nhẹ từng lọn tóc mây chẻ ngọn, gỡ rối một vài chỗ, và mỉm cười. Em ấy đã cảm ơn và cười thích thú. Em đáp lại cũng bằng một nụ cười vui khôn xiết, giống như ba người họ là một gia đình. Đó là ánh nhìn hạnh phúc. Trong khoảng khắc ấy, Ken biết vì sao em lại từ chối hần, em là một thiên thần, một thiên thần bị bao bọc bởi một con quỷ tàn ác và độc đoán nhất thế gian này. Hần cho đi một thì muốn nhận lại mười, còn em, em cho đi mọi thứ chỉ cần nhận lại một nụ cười,... Em khác hần nhiều quá, nhưng chính điều đó đã khiến hần thay đổi. Hần nhìn vào người cha và đứa con gái kia lại cảm thấy thương xót, chưa một lần ném mùi đau thương, chưa từng cảm thông với người khốn khổ, thế mà lúc này hần chỉ muốn rút hết tiền trong ví ra để làm việc tốt thôi. Sự thánh thiện của em đã chọc thủng tất cả những gì thuộc về hần. Có thể trước giây phút này, Devils và em ngang bằng hoặc là Devils có nhỉnh hơn chút xíu, nhưng hiện thời thì khác rồi, cán cân đã chịu sức nặng của em mà lệch hẳn xuống.

Đứa bé đưa cho em một chiếc bánh nhỏ, còn nguyên vẹn trong số những mẫu vụn. Em chìa tay đón lấy, và ăn ngon lành đầu biết hệ tiêu hóa mình không tốt. Từ trưa tới giờ em đâu đã được ăn gì.

- Chị tên là gì?- đứa bé lên tiếng.

- M... À... Chris. Chị là Chris - Ken thấy lạ vì sao em lại giấu tên, cái tên Chris chẳng gọi cho hần một điều gì. Em xoa đầu con bé - Ừm, chị là Chris- rồi em hướng mắt lên nhìn trắng, những giữa com hém của hai tòa nhà cao tầng này làm gì có mảnh trăng nào. Và em biết, em không phải là Moon.

...

Sau đó Chris chia tay hai người và bước đi vào con phố đông người.

- Ai là Chris?- Em nhận ra giọng nói quen thuộc, nỗi sợ hãi lại căng tràn như ngày nào. Lo lắng, những cảm giác yêu thương ngày nào tan biến, em có cảm giác trước mình Sếp chứ không còn là Ken, em không thể quay lại.

- Dạ!- Em không đề cập tới câu trả lời, Ken vẫn chờ đợi em lên tiếng. Rồi thì kiểu gì Ken cũng biết thôi nên em lại quyết định trả lời, không giấu làm gì – Là em!- Em vẫn không nhìn lên, dù đứng quay lưng với Ken. Nếu Ken biết em không phải là Moon mà ruồng bỏ thì em đành phải buông tay, sống với cái tên của người khác mãi được ư?

- Ai là Moon?- Ken bắt đầu nghi vấn, hần biết em thật thà như vậy sẽ không thể nói dối đứa trẻ kia, mà chẳng có gì phải giấu một người dung về tên mình như thế cả.

Em không dám trả lời, nếu có ai biết được đáp án chính xác của câu hỏi trên, thực lòng em rất muốn hỏi bằng được nhưng lại vẫn muốn chỉ là một dấu hỏi chấm trong đầu.

- Dù thế nào chẳng nữa em vẫn là của ta!- Dứt lời, Ken đến bên và ôm lấy em. Chris không tiếp nhận, nhưng cái siết của hần chặt quá, em chỉ là một con manocanh không hơn không kém. Một ngọn lửa đang rực cháy vây quanh một đá tảng, dù có cháy trong nhiệt độ ghê gớm, cũng không thể làm cục đá mãi cháy nhựa,...

Trời lâm thâm mưa tiếp thêm cho hần một chút cơ hội, những ánh đèn cao áp, một vài chiếc lá rơi,...

*

**

Trên tòa nhà cao tầng, Arrow hướng tầm nhìn, mắt kính được chỉnh ở trạng thái ống nhòm. Arrow cứ đứng bất động, hần đã nhìn thấy ánh mắt em kiếm tìm Ken, rồi thất vọng khi Ken không nhìn em trong buổi tiệc, và giờ là để yên cho Ken bao bọc. Vậy là hần thua Ken thêm lần nữa rồi, mọi thứ quan

trọng của hắn, Devils và người con gái hắn yêu...

Em đã chấp nhận Ken rồi ư? Thế thì hắn đành phải là kẻ gánh mọi nỗi hận thù thay người anh vậy, Arrow thờ dài, mãi thì hắn cũng chỉ được làm kẻ dọn dẹp cho con chim Đại Bàng Trắng may mắn kia thôi. Nếu em yêu Ken, hắn chấp nhận gánh mọi tội lỗi cho người mà em yêu để em được hạnh phúc. Thậm chí đến mức mà hắn phải lấy một phụ nhân tài giỏi cỡ Ruby để con Đại Bàng chút bớt gánh nặng và chỉ thuộc về em, hắn cũng sẽ đồng ý.

...Devil cần phải được phát triển và cuộc đời màu hồng sẽ phải nắm lấy em...

Người bạn sự sống tới cho em có bao giờ em biết?

Việc sửa đổi thông tin có đôi chút gián đoạn, Arrow cần phải có sự thông qua của Ken để thay cái từ “kẻ tàn nhẫn” ấy là mình. Hắn đang đắn đo, nếu nói ra liệu Ken có để hắn sửa không? Xét về độ ích kỉ thì cả hai đều ngang ngửa, hắn nghĩ gì thì Ken cũng vậy, nhưng ở đây lòng tự trọng của một thằng đàn ông có cho phép Ken để hắn làm? Arrow có chắc câu trả lời là không, thế nên mới cần thuyết phục, hắn tự cười vào mặt mình, cũng có ngày hắn phải uốn lười vì một cô gái. Thôi được, nên Ken nhất định không đồng ý thì hắn cũng bắt anh ta phải cho phép.

Nhưng không biết có phải là may mắn hay là xui xẻo, người đang sử dụng máy của Sếp lớn không phải Ken mà lại là người trong cuộc.

*

* *

Chris đang có một ý tưởng, em thiết nghĩ cái trang mạng hôm trước chưa truy cập vào được có thể do màu chữ trùng với màu nền, chỉ cần bôi đen là có thể đọc tiếp những thông tin về gia đình mình. Lúc này đây em rất muốn tìm hiểu những mảnh ghép còn sót lại về cha và mẹ, dù Ken ở đây cũng không thể cản em được.

- Em muốn tìm hiểu thông tin!- Giọng em hơi yếu, đôi mắt không nhìn Ken mà dán vào laptop trên bàn. Hiện giờ cả hai đã về nhà.

- Được thôi em!- Ken vươn người lấy máy cho em, không giống mọi lần, khi về em sẽ phải thay đồ trước, mà hôm nay lại muốn đọc thông tin gì đó ở máy tính của hắn, thật lạ. Nhưng vì em muốn... hắn cho phép em kể cả là muốn can thiệp vào chuyện đời tư. Khởi động máy giúp rồi hắn vào phòng tắm để em được tự do.

*

* *

Một hộp thoại hiện lên trước màn hình vừa đúng lúc Chris chuyển tới trang cần đọc, việc này đã chặn lại hoạt động của máy tính. Chữ “From: Arrow” to đùng khiến em không thể không chú ý, thư của Arrow gửi Ken. Trong trường hợp này đương nhiên em sẽ gọi Ken ra để hắn trao đổi với người Sếp thứ hai, nhưng vì đang nóng lòng muốn tìm hiểu về người cha tên Trac, em đã kéo hộp thoại xuống góc trái để tiện quan sát trang chủ. Do đã được cài đặt sẵn, vì thông thường chỉ Ken có quyền động tới cái máy này nên hộp thoại nhận một cái click chuột đã tự động mở hộp tin.

*

* *

“Đề nghị sửa từ “Đại Bàng Trắng” ở trang số 5 thành “Báo” vì con bé đó”- Arrow chỉ gói gọn trong cái từ “con bé đó” có gạch chân, bức thông điệp chỉ có vậy nhưng hàm ẩn sâu sắc. Hắn không dùng từ “Moon” vì người hắn đề cập tới không phải cái tên ấy, nếu là “Chris”, Ken không đọc những trang trước sẽ chẳng thể biết. Còn “con bé ấy” nghe thật vô tình và không có gì liên quan đến mình, có thể sẽ đạt được mục đích câu nói. Arrow thờ dài, “con bé ấy” chẳng có gì ràng buộc hắn, nhưng lại có một chỗ đứng nhất định trong trái tim nghèo nàn này. Hắn hy vọng Ken sẽ vì yêu em mà nhân chấp thuận.

*

* *

Trang số 5? Hôm trước nếu nhớ không lầm thì em đã đọc hết trang số 4. Chris nhắm mắt mà nhân chấp thuận, em làm thế là không được phép nhưng cái hộp thoại cản trở việc em truy cập dữ liệu. Mà không có sự lựa chọn nào khác ngoài khung “Accept”, từ khóa “Decline” và “Later” đã bị làm mờ, không thể cho chuột chạm tới. Em mong rằng Ken cũng sẽ đồng ý với hộp thoại này vì thông thường giữa hai Sếp đều tin cậy tuyệt đối lẫn nhau. Không một chút đắn đo thêm, em khao khát được tìm về gia đình...

Hộp thoại biến mất, em đã bôi đen toàn bộ phần văn bản mà không thể nhìn thấy gì. Thêm một vài suy nghĩ, có thể cách để chìm văn bản này đã cổ, em dùng việc bôi đen, nhấn chuột thử vào một vài chỗ nhưng không có kết quả.

Không bỏ cuộc, em cố click ào viền khung và ... thành công. Ra là một bức phông màu tối đã che mất lớp văn bản phía dưới, kiểu như khung cửa sổ vậy, nếu muốn nhìn vào trong nhà, cần phải mở cửa ra. Thì đây, em dỡ bỏ bức phông là chữ đã hiện ra toàn bộ.

“Trac bế đứa bé không phải con mình theo, đi tới nửa đường mới nhớ ra rằng đây là con của người phụ nữ kia. Thời gian lúc này là gang tấc, Renny có thể không kịp thoát khỏi vụ nổ vừa rồi, tình yêu dành cho người vợ đã tiếp thêm cho Trac can đảm, anh phi ngang qua khu hành lang và đặt đứa trẻ ở yên đây, dưới một tán lá trong lành và yên bình, rồi vội lao mình vào vụ nổ.

Trong đám khói mịt mù, Trac mập mờ nghe thấy tiếng trẻ con kêu gào ai oán. Khi tiến gần hơn chỉ kịp bắt lấy tay vợ mình. Renny ôm chặt đứa bé mà mấy ngày nay vẫn chăm sóc, khuôn mặt cô đã biến dạng, lớp da chảy xệ, máu và dây thần kinh lộ hết. Trac kinh hoàng khi không còn nhìn thấy đôi chân vợ mình đâu, đã nát toét, quả bom đã càn quét cả một góc bệnh xá. Renny còn không kịp nhìn Trac và đứa con gái ruột thịt, cô đã chết. Đứa bé trong vòng tay cũng chỉ kịp hét lên thêm một tiếng thì quả bom thứ hai nổ.

Vậy là Trac cũng từ trần...”

Chris cắt nát cả móng và lớp thịt đầu ngón tay, nước mắt chảy ra còn hơn cả hồ, khuôn mặt em rung lên những cung bậc chết. Có nỗi đau nào hơn khi hình dung ra đôi chân của mẹ đã thành cát bụi, be bét máu, và rồi cả cha cũng thành tro bụi. Em cố không để tiếng khóc lạc mất mình, tiếp tục đọc,...

“Ngày 29 tháng 10 năm 1993, phu nhân của Sếp lớn sinh hạ một bé gái chưa đặt tên. Và 29 tháng 11 năm 1993 là ngày giỗ của bé gái vô danh ấy! (Bổ sung: Bé Moon đã may mắn được một gián điệp hợp tác với bà Hamony trông thấy và đưa về White, người này tuy không biết bé Moon là con của Hamony nhưng đã cho bé được sống trong cộng đồng tổ chức White và có một tên mới là Luci).

Người đã dùng cảm hy sinh người em mình để thăng tiến cho địa vị là Báo. Chính “Sếp” đã cho nổ hai quả bom cách nhau chừng 100s để chắc chắn cho sự đưa tiễn đứa em xấu số về châu trời. Việc làm này chính là tấm gương để toàn thể nhân viên Devils học tập, ghi nhớ: Kể cả là người thân trong gia đình, nếu họ cản trở đường tiến thân của mình, có quyền được khử”.

Thật ghê tởm, em vô đầu, không tin vào những dòng chữ trên màn hình kia, lũ quỷ này còn ác hơn cả thú rừng. Mức độ kiên trì giúp em đọc nốt toàn bộ, không bỏ sót một chữ nào tới hết đoạn. Không có một từ “Arrow” hay « Báo » nào thêm nữa.

Kết luận rằng, làm ngược lại, đem thay thế từ « Báo » bằng « Đại Bàng Trắng » hay đích danh là « Ken » thì đã rõ chân tướng, trong ngôi nhà em đang ở đây có một con quỷ khát máu. Chris giật mình hoảng sợ, em bối rối hay là không thể tin được. Có chuyện anh ruột giết em gái ư? Nếu em không sai thì Ken hơn em bảy tuổi, ở cái tuổi con nít ấy mà dám ...

*

* *

Arrow ngưỡng tường đã hoàn thành, hấn gấp mạnh lap, rồi quăng vào sọt luôn không thương tiếc. Vậy là kết thúc rồi, “con bé đó” giờ chỉ là một hạt cát, nếu nó có hận hấn và muốn cầm dao kẻ cô hấn thì cũng mặc. Chẳng còn liên qua gì nữa, hấn là Sếp và hấn có quyền. Thậm chí “con bé đó” không có quyền được tiếp cận tới hấn huống chi mà có ý định trả thù. Đã đến lúc để ý chí đập lại tình cảm,...nhưng... con tim hấn đã khắc ghi hình bóng ấy mất rồi !

*

* *

Ken sấy mái tóc, hấn muốn là bờ vai để em dựa vào nên cần chỉnh chu. Hôm nay thấy em lạ lắm nên cần phải dịu dàng với em hơn chăng? Hấn cười một nụ cười của người đang yêu.

*

* *

Chris tin vào những gì mình đang nhìn thấy, em không ngờ Ken lại là một kẻ bỉ ổi như thế. Giết em gái đã là một cái tội không thể dung thứ, chưa hết, hộp thoại vừa nãy có khi nào là hấn ép em trai mình phải thay từ “Báo” thế chỗ “Đại Bàng Trắng”. Kinh tởm! Em hít một hơi dài, Sếp 2 rất trung thành với hấn mà hấn lại làm thế, đồ mọi tội lỗi lên đầu Arrow ư? Đều giả, hại một đứa em bé tí rồi cả một người em chị kém mình có vài tháng. Phải rồi, nghe đầu Arrow cạnh tranh địa vị với hấn kia mà, hay là nhân dịp này hấn muốn đim Arrow xuống.

Em đứng dậy, lướt qua đám ảnh bày trên bàn của hấn. Một đứa trẻ khôi ngô mà ác độc ghê gớm, bức ảnh khi ấy Ken còn nhỏ, mái tóc đen chưa nhuộm và một nụ cười khinh khỉnh. Ồ, đúng rồi, hấn đã từng bắt em “chơi” với mấy con chó thì sao không dám làm thế. Nếu so sánh việc Arrow đã làm, giết Hamony, em còn có thể hiểu được là vì Sếp coi trọng kỉ cương, dẫu sao bà ấy là kẻ tội đồ. Sếp làm thế mà em đã hận tới tận xương tủy thì cái việc giết cha mẹ em- những người vô tội, cứ cho là ngoài ý muốn đi, nhưng đứa trẻ sơ sinh bé tí ấy có tội tình gì. Ngốc thật, thế mà em còn định trao gửi cả đời cho hấn, chắc là chỉ một thời gian ngắn nữa là tới lúc hấn cho em thành món thịt rán rồi. Em cười theo cái cách hấn đã từng cười, nhạt nhẽo,...

Nước mắt đã khô tựa lúc nào, loại phấn cao cấp và mascara không trôi trong trường hợp này cũng bị nhòe vì những giọt nước đã khóc cho cha, cho mẹ, cả hai người bạn cùng tuổi kia. Có lẽ nhiệt độ ở Nam Cực cũng không bằng con tim của Ken rồi, thế nên hấn mới dám làm những điều kinh khủng thế...

Hiểu rồi, người của Devils là phải thế!

*

* *

Ken bước ra với vẻ mặt vui sướng, hôm nay là ngày sinh nhật đặc biệt nhất của hấn vì có em, còn gần nửa tiếng nữa là đã qua ngày hôm nay rồi, vậy nên hấn cần trân trọng thêm những giây phút này... Đôi môi hấn vẽ lên đường cong trái tim, sống mũi thanh tú và một mùi hương nhẹ nhàng...

- Xoảng!- Ngay khi chạm tới mắt hắn, em đã sợ xanh mặt. Những sợi tóc bết chặt lại, mười ngón tay bấu chặt vào thành bàn, và chiếc khung ảnh rơi mạnh. Mảnh vụn loảng xoảng trên bức ảnh hắn còn nhỏ, tựa như mặt băng bị đập tung, nhưng cái ánh nhìn độc đoán của cái tuổi nhỏ kia vẫn sắc đá. Mọi hoạt động lúc này tạm ngưng để tập trung vào hô hấp, em cố gắng lùi lại, trước mặt em lúc này là một con quỷ đội lốt người không hơn không kém.

Ken nhìn em, hắn cũng nhìn vào cái máy tính phía xa, có lẽ em đã đọc một vài chiến công của hắn chẳng, năm 20 tuổi hắn đã từng giết tới hơn 50 cảnh sát chỉ trong hai tiếng bằng súng, và sau đó vài ngày thì 100 kẻ chống đối Devils đã bị hắn cho ném thử khẩu thần công với tốc độ 2 phút 05s,... Nhiều lắm, hắn đã nói là rất độc ác mà, yêu hắn em phải chấp nhận điều đó, nên sớm muộn gì cũng phải cho em biết thôi. Ken bước chậm chậm lại gần em, vẫn là ánh mắt điềm đạm dành riêng cho em..

Trí tưởng tượng của em lúc này phồng hết ra, em nghĩ những bước chân của con người kia đang giẫm đạp lên máu, da thịt người... lênh láng dung dịch màu đỏ giữa nền gạch gỗ, có tiếng mèo con kêu trong làn gió thoảng thâm thiết, và mùi hương toát lên từ người hắn sặc mùi máu..

Nhớ lần trước, hai tên sát thủ ở tổ chức Green ám sát em, cái lúc mà chạy xuống tầng hầm em đã buông xuôi tất cả, mọi nỗi sợ vượt qua ranh giới...may mắn thay em lại va vào thùng dầu,... cảm giác lúc này cũng tương tự như thế, đứng trước hai vực âm dương, chỉ cần con quỷ Ken kia chạm vào em là vĩnh viễn chết... Bàn năng sinh tồn lại trở dậy, em muốn cầu cứu để tồn tại,... nhưng biết gọi ai đây khi mà người duy nhất ở bên em lúc này là từ thần..

- Reng reng reng!- Tiếng chuông điện thoại đổ. Ken dừng bước chân, hắn chuyển hướng. Tầm này thì có thể là ai to gan gọi được, nhưng nếu không nghe máy thì có lẽ tiếng chuông vẫn cứ kêu ồn ào. Hắn nhắc máy lên, Ruby gọi. Cô nàng tìm không thấy hắn đâu nên gọi cho hắn bằng mọi số điện thoại, hắn cứ để cô ta thao thao bất tuyệt, đôi mắt vẫn trông chừng em, tự nhiên lúc này hắn biết sợ một người.. Nhìn mắt em đen xì vì nhoeo, phảng phất một nỗi buồn và sự lạnh giá.

Tiếng chuông đã kéo em lại, giống với đồng hồ báo thức hẹn lúc 0 h mà ngày nào em vẫn dùng. Em chợt tỉnh khỏi ảo tưởng, bình tĩnh lại thì ra trước mặt em là một con người.

Ken cụp máy, hắn không nói gì trong lúc đàm thoại và cũng chẳng cho Ruby cơ hội được chào tạm biệt. Ánh mắt em đã làm hắn mất suy nghĩ, em đang nhìn hắn một cách hoảng sợ, còn hắn bị ánh mắt ấy làm nhỏ bé cái tôi.

- Sao vậy em?- Giọng trầm ấm tràn đầy tình thương - Một à? Có cần...- Hắn chưa kịp nói hết thì em đã chen ngang:

- Không! Không sao! Không sao! Chẳng sao cả!

- Nghi đi!- Hắn đưa tay lau mồ hôi cho em nhưng em đã đẩy ra.

Hít một hơi dài, lấy hết dũng cảm để thốt lên lời.

- Tôi là Chris, cha tôi là Trac và mẹ tôi là Renny. Họ đều là nhân viên của tập đoàn Thương Mại Devils, gia đình tôi trung thành tuyệt đối với Devils, không phải gián điệp.- Em nói không kịp chớp mắt - Thời gian qua tôi đã bị mang lốt con của gián điệp và phải chịu sự trừng phạt của tổ chức, giờ tôi cần lấy lại những gì thuộc về mình!- Em quả quyết, em không có ý định phục thù Sếp, vì hắn là đáng tối cao, nhưng em có quyền được trả lại một tuổi thơ ...

Ken không hề biết điều em đang nói, Trac và Renny hay một cái tên nào khác, có vô số nhân viên ở Devils thì có bộ óc nào nhớ nổi, nhưng hắn tin là em đang nói sự thật.

- Thế muốn gì?- Em xưng tôi thì hắn đáp lại theo đúng thứ bậc.

- Một vị trí ở Devils.4!- Em nói nhỏ. Cha em trước khi chết đã được làm ở Devils.3 một vài tháng, và ông muốn con phải hơn mình.

Ken thấy lạ, em có muốn làm cho hắn ở Devils.5 thì hắn cũng cho phép ngay.

Đợi một lúc không thấy Ken lên tiếng, em tiếp tục:

- Tôi phải được bồi thường vì danh dự và nhân phẩm của mình- Đã phải chịu quá nhiều tội nhục rồi, em không thể nhẫn nhịn được nữa, chẳng có người nào có sức chịu đựng vô biên được đâu.

- Được thôi! - Em không hiểu hắn rồi, nếu lấy hắn em có hơn mọi thứ. Vậy nên việc hắn trao cho em chiếc nhẫn ấy chính là sự bồi thường lớn nhất có thể.

Em nhìn hắn không nói lên lời.

- Thích thì thế chỗ cho Arrow hay làm tổng bên Angels!- Hắn phóng thoắt, nhưng em cứ nghĩ hắn đang trêu người.

- Tôi muốn làm cho ngài Arrow!- Em nhìn thẳng mắt hắn, em đã trách lầm người.

Ken nhìn em vẻ hiếu kì, hắn đã tin là em yêu hắn thì chẳng có gì phải e sợ trước một người đàn ông khác.- Ta cho phép nhảy bước! - Ý hắn là không cần phải làm tôi tớ cho Sếp 2, mà làm luôn chức đó, hoặc là về bên cạnh hắn ở Devils.5.

- Chỉ làm cho bên Devils.4 thôi!- Em muốn trung thành với Devils vì cha mẹ, nhưng em không muốn đầu quân cho con quỷ độc ác này.

- Devils.5 mà còn chê ư?- Hấn ghé sát vào tai em.
- Tôi không thích Devils.5- Em vô cảm.
- Nhưng ta muốn thế!- Hấn đau khi em nói vậy.
- Ngài không có quyền!- Em ghét những thứ áp đặt, nếu em không phải người của Devils thì tin rằng em đã giết hấn rồi.
- Thế mà dám xin làm ở khu 4!- Theo em thì em cũng làm gì có quyền mà xin xỏ hấn.
- Vì Sếp 2 chấp nhận!- Lần mà em ở chỗ Arrow, hấn đã bảo là sẽ nhận em làm nhân viên lần hai.
- Vậy nói ta biết để làm gì?- Ken to tiếng.
- Vì... - Đứng, nói cho con quỷ này biết để làm gì chứ, em nhận ra...- Vì ...đây là nhà của ngài!
- Và cũng là của em!
- Không! Tôi chỉ là người giúp việc ở đây!- Em gạt đi mọi khoảng thời gian tươi đẹp.
- Em đã từng đồng ý là vợ của ta!- Hấn lừ mắt, ngày trước em còn muốn được ngủ với hấn cơ mà.
- Ngài... đầu có... yêu tôi!- Em trùng chân và hướng mắt vô định. Nếu yêu mà thế này thì chỉ là xiềng xích.
- Yêu mới được lấy ư?- Hấn đã nói yêu em bao nhiêu lần mà em không nhớ?, hay em đã quên?
- Ngài lấy tôi thì được gì?- Em nhìn hấn bằng một ánh mắt vô sản, em nghèo và chẳng có một vật giá trị gì.
- Cứ phải được gì thì mới lấy sao?- Ken không thích em nói đến chuyện lỗ lãi trong tình yêu. Hấn có mọi thứ, đại gia với số tiền chất cao hơn núi thì cần gì phải hưởng quyền lợi từ người khác nữa. Tuy nhiên, em cho hấn những cảm giác hạnh phúc vô giá mà có số tiền nào thỏa mãn, vậy nên hấn lời quá ăy chứ.
- ... Tôi- Em bối rối trước từ “em” và “tôi” rồi cũng có thể cường lại từ “em”- ...không hiểu!- Giọng nói có phần thiếu năng lượng.
- Tại sao cần phải hiểu?- Hấn quát làm em co do, nếu bắt hấn hiểu vì sao lại yêu em, yêu đến điên cuồng thì làm gì có câu trả lời.
- Nhưng vợ của ngài phải là người hoàn hảo- Em nói về thực tế.
- Định nghĩa?- Hấn khoanh tay lại một cách gia trưởng.
- Trí tuệ... xinh đẹp...tài giỏi...- Em đang nghĩ tới từ “độc ác” nhưng không thể nói.- và... được sự đồng thuận của tổ chức- Em đã từng bị dọa nạt nên biết điều kiện này không thể thiếu.
- Xét cho cùng thì em chẳng có gì cả!- Ken nhìn em một lượt từ trên xuống dưới, - nhưng còn thiếu sự lựa chọn của ta!- Em đã quên mất thứ quan trọng nhất, vợ của hấn thì phải do hấn được quyền chọn.
- Tôi... không xứng đáng với ngài!
- Nhưng... con ta phải là của em!- Hấn quên mất nghĩa vụ đối với Devils, ước muốn của hấn lúc này thật tầm thường.
- Tại... tại sao ?- Em ngược mắt lên nhìn vào hấn.
- Vì ta muốn!
- Không thể...- Một tí nữ như em chẳng bao giờ mơ tới hạnh phúc cao sang ấy.
- Ta muốn em là mẹ của con ta !- Một câu nói có nội dung tương tự lại được cất lên, hấn không mong cho mình, tuổi thơ hấn đã qua lâu rồi.
- Em ?- Chris cất lời, em lơ lửng giữa cách nhìn đầy tình cảm mà câu xin của hấn, có lúc đã lãng quên quá khứ.
- Không thể à ?- Hấn không còn đủ sức nói to nữa, giọng hấn đuối dần, trước em hấn chỉ là một cành cây hoang dại.
- Có... rất nhiều người thích hợp !- Buổi tối hôm nay, em đã thấy hấn nói chuyện và mỉm cười với rất nhiều phụ nữ xinh đẹp.
- ... - Hấn gạt thờ...- thêm vài giây nữa trước khi quyết định... nếu không muốn ta cũng không ép !- Hấn đã nói quá nhiều rồi, rằng em là người duy nhất phù hợp, sao chẳng bao giờ em chịu nghĩ như thế, hấn không trách em tự ti, nhưng suy nghĩ của em nhỏ bé, hạn hẹp quá. Ánh mắt Ken trùng xuống lần đầu tiên hấn thể hiện nỗi buồn trên khuôn mặt. Sắc hồng đã bị sự nhột nhột của thất vọng làm hấn tê lương. Hấn không muốn con hấn phải như hấn, thật đấy, không muốn nó có mọi thứ một cách cô độc bằng con đường này. Hấn sợ khi không bao giờ được bế trên tay sinh linh bé bỏng của mình, sợ

phải mắng con và làm con ghét mình,... những điều này cha hẳn đều đã cho hẳn nếm trải... Hẳn thêm cái cảm giác được hét lên trong bệnh viện rằng « Con tôi đây ! », thật là tầm thường với những người có chí lớn như hẳn phải không ?

- Xin lỗi, em không thể làm được, em thiếu quá nhiều thứ !

- Có một thứ mà em không thiếu !- Hẳn cười nhạt, đây là thứ hẳn cần nhất- ... là tình yêu !- Hẳn chưa thể biết được sự ầm ập trong vòng tay mẹ, nếu em là mẹ của con hẳn, chắc chắn chúng sẽ hạnh phúc biết chừng nào... Em có biết hẳn đã từng khao khát được làm anh trai của em biết nhường nào không, hẳn muốn được chăm sóc và yêu thương em như một gia đình...

- Em là trẻ mồ côi, em chẳng có ai cả, chẳng một ai đón nhận em và bây giờ em cũng vẫn chỉ có một mình,... em làm gì có tình yêu chứ !

- KHÔNG ! Em hơn tất cả mọi người, em có rất nhiều thứ, những thứ mà ta có tìm kiếm mãi mà cũng không thể có, ta muốn con ta phải được có tình yêu của em !

Em nhìn hẳn, hẳn sai rồi, em làm gì có, tình yêu ư, em ghét nó, em ghét rằng chỉ mình em cho đi tình yêu thôi mà không nhận lại được bất kì điều gì khác...

- Chắc là... những cô gái đó- em ngập ngừng, những cô gái thông minh sắc sảo đủ tiêu chuẩn để hẳn lựa chọn ấy- họ chưa thể hiện ra thôi !- Em nghĩ rằng họ cũng giàu tình thương dành cho gia đình, vì đó là điều hiển nhiên mà... Nhưng có lẽ chỉ hiển nhiên với những người như em, Yun hay Luci thôi, người ở Devils làm gì có khái niệm « gia đình ».

- Nếu không phải em, con ta sẽ không bao giờ được cười !- Hẳn không nói dối, nhìn hẳn mà xem, có khi nào thấy hẳn cười một cách sản khoái đâu.

- Mẹ nào mà chẳng yêu con chứ !- Em ngạc nhiên, em không tin là mẹ hẳn chưa từng bỗng bề đưa con trai trưởng này.

- Vậy thì nhầm rồi !- Có thể chính vì em là người bình thường nên không thể hiểu hẳn.

- Không đâu! Bình thường ta làm sao biết được, chỉ khi nào có biến cố xảy ra chúng ta mới hiểu được tình mẫu tử!- Chắc là bà Hamony ngày ấy đã coi em là Moon mà che chở cho em tới hơi thở cuối cùng...

- Em đâu có hơn ta, dựa vào cái gì để nói!- Ken có cha mẹ nhưng hẳn cũng chẳng hơn gì một đứa trẻ mồ côi. Ánh mắt của hẳn còn đen hơn cả bầu trời đêm nay, sâu trong nó, vẫn là hình ảnh của em.

- ...- Im lìm

Ken xoay người, không muốn nhìn em nữa, để hông dựa vào bàn, tấm lưng hơi cong vì mỏi. Hẳn khoanh tay và hình dung về một tương lai không xa... Khi hẳn có một cậu con trai và em có hai nhóc tí. Vòng tuần hoàn lại bắt đầu, con hẳn đơn độc bắt nạt hai đứa bé, hành hạ, đánh đập, thậm chí là lăng mạ. Còn hai đứa bé còn nhỏ đã ý thức mà che chở cho nhau, mọi nỗi đau đều ta biến khi chúng ôm lấy nhau... Con trai hẳn sẽ đánh chúng tới khi nào mà chúng phải tách rời nhau ra, như khi hẳn đã ép em không được nghĩ về anh trai mình nữa ấy... Nhưng chẳng thể,... Hẳn không kim được nữa, hẳn không thể để khoảng thời gian cô độc ấy lặp lại.

- Tại sao lại nghĩ như thế?- Em không tán thành việc hẳn nghĩ, chắc là mẹ hẳn cũng yêu con, nhưng bà không thể hiện.- Con anh...- Em đọc được suy nghĩ của hẳn- chắc chắn sẽ là niềm tự hào của anh, của mẹ đứa trẻ và của Devils, tất cả mọi người...- trong đó có em, em tự hào vì tổ chức, vì em là người Devils.

- GIẢ TẠO!- Hẳn đáp lại ngay, ngày xưa hẳn đã nghĩ em giả tạo khi cố thể hiện tình yêu ra bề ngoài, còn giờ hẳn biết sự giả tạo không tồn tại trong em. Mà trong hẳn, trong những bộ óc khôn ngoan ưa thích được ca tụng... - Chỉ để che mắt thiên hạ!- Ai cũng nghĩ hẳn sung sướng. Ken cười trong nỗi chua xót, hẳn nhìn em, em không thể hiểu được cảm giác của hẳn.- Ngồi đi!- Hẳn thấy em đã mệt mỏi lắm rồi, chắc chẳng có ai muốn nghe tâm sự của con rô bô như hẳn đâu. Hẳn ngồi xuống trước, để chống một chỗ ngay cạnh cho em.

Chris ngồi xuống, em không ngồi cạnh hẳn, mà tìm một cái ghế nhỏ như ngày xưa hẳn vẫn thường dạy em học...

Một sự phân chia giai cấp mà tự hai con người tạo ra. Hẳn với chiếc ghế lớn và em nhỏ bé.

- Chắc chắn con em rồi sẽ rất hạnh phúc!- Hẳn thờ dãi, để nói ra câu nói này lòng hẳn quặn thắt. Chàng trai nào được bảo vệ em mãi mãi sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian này, không phải là hẳn rồi Hẳn biết, có một cách yêu là chỉ cần nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, chắc là hẳn chỉ được yêu theo cách đó thôi. Mặt hẳn chợt tái nhợt lại, hẳn sợ, sợ rằng nếu người đó là Yun, hay một người nào đó thuộc tổ chức chống đối lại Devils, hẳn không muốn phải giết đi kẻ đó, kẻ sẽ là người cuối cùng khóa trái tim em lại. Hẳn biết em đã quá nhiều đau khổ, nhưng nếu em yêu một người như Yun, cậu ta đúng là người tốt, hẳn biết, có thể cậu ta sẽ đem đến những hạnh phúc cho em, nhưng em ơi, xin em đừng yêu đối thủ của Devils nhé, hẳn không thể cướp đi chồng em chồng em được đâu, nhưng hẳn là người của Devils,... Vậy nên nếu em yêu ai hãy để cho hẳn biết trước nhá em... Ken bất động một lúc, hẳn sợ em sẽ quên mất mình. Em chỉ cần được người khác quan tâm tới thôi là sẽ yêu quý họ ngay, hẳn biết mà, nếu như khoảng thời gian tươi đẹp trước đây không phải là hẳn, là một người nào khác kể cả là Arrow chắc em đã yêu người đó rồi... Hẳn muốn thời gian dừng lại, để em chỉ được phép yêu một mình hẳn thôi.

Em không nói gì, đôi mắt thoáng hụt hẫng khi hẳn nói như thế. Chẳng lẽ em và Ken sắp rời xa rồi ư?

- Sao thế?- Hẳn vẫn muốn quan tâm em, muốn ôm em vào lòng nhưng có khoảng cách mất rồi.

- Không, em không sao!

- Ta chỉ muốn em là vợ của ta và là mẹ của con ta thôi!- Hấn không thể ôm em, nhưng hy vọng mong manh cứu vãn tình yêu này. Làm ơn đồng ý đi em, để hấn được cười nụ cười hạnh phúc nhất.

Nhưng ánh mắt em thêm một lần khước từ, hấn đứng dậy và đi vào giường. Đồng hồ đã qua con số 12, vậy là ngày hôm qua là ngày buồn nhất của hấn, dù có em nhưng món quà sinh nhật ý nghĩa nhất không tới được tay.

Hấn nằm yên trên giường, thi thoảng vẫn để mắt tới cái dáng người nhỏ nhắn kia. Rồi khi thức dậy sẽ coi em là gì đây ?

- NGÀI ĐÃ GIẾT CHA VÀ MẸ TÔI !- cuối cùng thì em đã nói ra được lí do. Nếu... không có điều kiện này, chắc em và hấn đã có một kết thúc hạnh phúc.

Ken bật dậy ngay lập tức, những điều cả tối nay em nói về cha mẹ và cả câu nói vừa rồi... hấn không nhớ nổi,... hấn có thể đã giết nhầm người thuộc tổ chức, điều này có thể cho qua với những người chỉ đạo như hấn, nhưng sao lại chớ trêu khi người con gái hấn yêu lại là con của nạn nhân !

Chris không khóc, em ngồi thừ ra nhìn vô hồn chẳng khác một xác chết. Bất thành linh Ken lao tới ôm trầm lấy em, hấn quỳ luôn xuống để khuôn mặt em tới bờ vai hấn. Bàn tay to lớn run rẩy trước một cô gái...

- Ta xin lỗi, xin lỗi em !- Hấn lần đầu tiên hạ thấp bản thân để xin lỗi một người,- làm ơn, hãy để ta ôm em một lúc thôi, rồi ta sẽ để em được tự do...

Em ngồi im, tay không thể đưa lên ôm hấn được nữa. Em không thể cho qua lỗi lầm của hấn được, cha và mẹ em... và...hấn !

Một lúc, hai lúc, rất lâu rồi Ken vẫn cứ ôm chặt lấy em, tựa đầu lên bờ vai em, hấn ngủ như một đứa trẻ. Dù em rất mệt nhưng em biết, lần cuối, lần cuối được yêu... nên em cho hấn mượn bờ vai này... Chỉ cần em dịch nhẹ người là hấn càng ôm em chặt hơn.

Mùi vị của hấn, của em, của quá khứ, hiện tại sẽ khóa lại ở đây.

Rồi Ken tỉnh, đôi mắt thần thờ vẫn nuôi tiếc, sau một hồi nữa thì hấn cũng ra được quyết định :

- CÚT !- Ken đuổi em đi đấy, hấn bỏ em ra một cách lạnh lùng, đi vào giường và ngủ tiếp.

...

Mãi mãi dừng lại tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Yêu Anh

Nếu như thời gian quay lại, Ken sẽ không để em gái mình phải chết,

Nếu như có chút tình người hấn đã bao bọc cho đứa em...

Nếu như đừng đặt lợi ích của Devils lên trên thì có lẽ hấn sẽ có được một tình yêu,...

Nếu như... có những nếu như... thì lúc này đây Ken đã không phải ân hận vì những điều mình làm...

- Tíc tắc ! Tíc tắc !...- Mỗi giây đồng hồ trôi qua, không thể nào quay lại, giống như tuổi thơ hấn đã xa sẽ chẳng còn cho hấn được sống cho mình lại một lần nữa. Thế mới biết, thời gian là vật chất lạnh lùng nhất thế gian này, nó vô tình trôi nhanh để không một ai có thể vận ngược chiều kim đồng hồ.

*

* *

Chris hít một hơi dài, từ giờ em sẽ sống với cái tên Chris này, chấp nhận thực tế sẽ không còn ai thân thiết trên cuộc đời này nữa. Mọi cố gắng sắp tới cho một cuộc sống với cái tên của mình sẽ chẳng có đích tới, không có ai để mong ước, để em nghĩ rằng mình còn có một chỗ dựa, tất cả những gì em mơ tưởng đều tan biến. Mes và em giờ chỉ là người dưng,..., em và người ấy cũng chẳng còn gì cho nhau.

Với một ít tiền nhỏ nhoi, là số tiền mà hôm trước em liều lĩnh đem bán số đồ trang sức trong ngày sinh nhật Ken, chia cho hai cha con nghèo đói phần hơn, còn lại em chỉ thuê được một căn phòng nhỏ bé chưa đầy 15 m2 mà nhà vệ sinh, giường ngủ, nhà bếp chung nhau.

Em đã quen với ngôi nhà rộng lớn toàn cửa kính của Ken mất rồi, căn nhà chỉ có hai người ở thôi mà có tận những năm nhà vệ sinh, hai nhà bếp và mấy phòng ngủ. Trong khi căn phòng này thậm chí một chiếc ghế cũng không có chỗ để, chỉ có mỗi chiếc giường gỗ mục ọp ẹp và một vài thứ vật dụng tối thiểu. Vừa đặt mình lên giường đã nghe thấy tiếng một ăn gỗ nhức nhối, cảm giác ấm êm của chiếc nệm màu trắng với ánh đèn dịu dịu đưa em vào những giấc ngủ nay còn đâu, chỉ là cái đèn ông cù và những con thiêu thân vờ vập bay xung quanh, cái chiếu rách sờn hết cả màu sơn nhuộm. Một quá vì phải đi từ sáng sớm, tìm kiếm khắp khu ngoại ô mới có một chỗ rẽ mặt này, em lấy tạm một vài cái áo làm gối và ngủ say. Em chìm vào giấc ngủ dễ dàng và tạm quên đi những biến cố hiện tại.

Tưởng rằng giữ bỏ căn nhà ấy là em bước vào một cuộc sống thoải mái, có thể vui cười để đón nhận một tự do, nhưng em nhầm rồi, tự do của em cũng có thể là chỉ ở trong căn nhà đó, được nấu những bữa cơm cho người em mong nhớ.

Tối sáu giờ, em bật tỉnh theo thói quen, sẽ định vào bếp để nấu cho ai đó một bữa trứng... nhưng làm gì có ai ngoài em trong căn nhà bé tẹo này. Bốn bức tường gần nhau quá, không giống với trước đây, để đi tới tường gỗ của căn biệt thự phải mất nhiều bước cơ. Ngần ngo em để món trứng bị cháy mất, cũng chẳng có ai nằng em nữa đâu...

Em nhớ có người cho em biết cách rán trứng, rồi không cho em dọn bếp khi em sợ ý để trứng cháy trực tiếp trên bếp vì sợ em bị bỏng... hay là chỉ cho em phải cho dầu và gia vị vào món mì xào, ... Người ấy giúp em biết một ngày dài như thế nào,..., nơi đây với cảnh tù túng, một hay cả năm trời cũng không còn là khái niệm nữa rồi...

Em cũng đã nghĩ, chắc là chỉ coi hấn quan trọng vì có người ở bên mỗi khi em cô đơn, có chút rung động mỗi khi hấn cười hiền hay là đặt em vào lồng ngực. Chỉ là nhem nhóm chút ít hương vị ngọt ngào thôi mà ngày qua ngày vô tình đã đông đầy cả trái tim, từng chút một, tích góp dần dần, hấn đã có một chỗ an toàn trong trái tim em.

Lúc này đây làm gì em cũng nhớ, cũng mong mỏi và thôn thức. Đi ra rồi lại đi vào, mọi hoạt động của em đều gắn liền với những suy nghĩ về hấn, không biết giờ này hấn đang làm gì?

Đứng trên cương vị của Sếp, nhân viên quên như em không có quyền oán hận những việc làm của bề trên. Việc giết nhầm hay là chẳng may chỉ là sơ xuất, không nằm trong chủ đích của Sếp, vì Sếp nào đâu có muốn nhân viên của mình chết đâu, nếu trách thì ầu do số phận đã định phải như thế. Mặt khác, không ai nhìn Ken theo một khía cạnh nhỏ bé, ai cũng nghĩ hấn tài giỏi, hấn vĩ đại, có người nào đã từng suy nghĩ khi hấn giết em mình còn quá nhỏ, chỉ là một cậu nhóc thiếu nhi. Kể cả em cũng không nhận ra rằng, Sếp là người đưa ra quyết định, nhưng Sếp còn nhỏ tuổi nên cũng phải « tham khảo » ý kiến của bề trên, gặt đầu đồng ý một cách chỉ định.

Nhưng... vì em không phải là nạn nhân, còn hấn là hung thủ... em không thể tha thứ. Cha mẹ em mới là người bị hại ở đây, có đời nào chấp nhận được một tên ác ma đã lấy đi gia đình mình rồi hứa hẹn xây dựng cho mình gia đình mới với hấn... Người ta sẽ si và vào em, sẽ coi khinh và nghĩ rằng em là người con bất hiếu, chạy theo tiếng gọi của danh quyền... Và chính em cũng tự kết luận cho mình như thế.

Cái từ « Cút » là quá phũ phàng, nước mắt em rơi xuống ướt vai áo, hấn hại gia đình em rồi phui tay một tiếng như thế để lòng em trĩu nặng. Đã hận hấn lại càng hận hơn, giờ ai sẽ là người gỡ bỏ những thiệt thòi về tinh thần và vật chất trong suốt mười bảy năm qua em phải chịu, ai sẽ bù đắp sự mất mát vô giá trong em... « Cút ! », con người hấn chỉ có vậy thôi ư, tàn nhẫn, vô tình, man dợ... Em là một kẻ ngu dốt mới bị hấn dỗ ngọt rồi chấp nhận cho hấn đá bay khỏi thế giới.

*

**

Việc một thiếu nữ chuyển tới khu nhà ổ chuột không người thân thích, cách xa nhịp sống đô thị gây không ít tò mò cho người dân nơi làng quê nghèo. Họ bày đặt ra đủ thứ để giải thích nguyên do một cô gái với ngoại hình không phải là bất mắt nhưng cũng ưa nhìn kia nhốt mình trong căn nhà không người thân quen. Lờ ra tiếng vào, từ đâu xóm tới cuối làng ai cũng biết, rồi họ cũng tìm cho nhau được lí do tương đối ổn, và đinh ninh rằng cô ta chẳng ra gì...

*

**

Đạo này lạ lắm, chắc có lẽ đã quen ở trong môi trường trong lành nên khi sống trong không khí tạp nham, lạnh lẽo này những căn bệnh lại bắt đầu tái phát. Một phần cũng vì lượng thuốc lức tiêm vào cơ thể quá liều nên đã làm giảm khả năng miễn dịch vốn không được tốt của em, dù Arrow cũng đã cho em những viên thuốc bổ. Chưa hết số thuốc của Ken em đã giấu hấn uống không đủ liều làm cho thuốc dù rất tốt nhưng không thể phát huy hết tác dụng của mình. Hệ tiêu hóa rối loạn, những lần nôn của em càng nhiều hơn, đến nỗi mà ngay cả uống nước em cũng có thể nôn hết ra. Điều này càng làm cho người dân ở đây càng cố lí do của họ.

Người em càng gầy hơn, chỉ chưa đầy hai tuần mà cân nặng chỉ còn 45 kg, trong khi khung xương đã chiếm trọng lượng lớn. Mặt mày tái xanh, bờ môi hồng ngày trước đã nhợt nhạt và khô nứt, đôi mắt lơ đãr vì thiếu năng lượng. Có rất nhiều lần quá mệt, không thể ra ngoài mua đồ ăn, em chờ đợi sự giúp đỡ của hàng xóm, nhưng không, không một ai tình nguyện mua giùm em gói mì hay bát cháo hoa nào cả. Suy nghĩ nặng nề cổ hủ đã vô tình làm con người trở nên lạnh lùng với đồng loại, và em bị lãng quên ở đây. Trời trở gió, em phải choàng mấy lớp áo mỏng mà tự mình lết từng bước tự mua lấy đồ ăn để sống qua ngày, đã bệnh mà thức ăn không đủ dưỡng chất, toàn chất bảo quản vì em mua cho nhiều ngày, lại càng làm cho hệ tiêu hóa trở nên tồi tệ. Cứ thế cuộc sống đơn độc với những ánh nhìn dè bĩu xem thường lại áp đặt em, chỉ cho em thấy địa ngục trần gian thêm lần nữa.

Mái tóc xơ xác và rụng nhiều mỗi khi em đưa tay chải, làm gì có lược và gương để em soi mình mỗi sáng thức dậy, ngay cả những thứ căn bản nhất cho lứa tuổi hồng của mình em còn không được tiếp cận thì cuộc sống quá là vô vị. Em tự cười bản thân, em cười vì ông trời ác với em quá, trong tiếng cười có nỗi đau quặn, không còn niềm tin vào ngày mai nữa... đột nhiên em ho hắng lên, khục khặc với cái cổ họng khô cạn, ống thanh quản cọ vào nhau

nghe da diết. Máu bắt đầu tràn ra.

Vậy là người dân bác bỏ em là một cô gái hư hỏng, suốt ba tháng qua họ chẳng thấy điều gì từ con người gầy rạp đi cả, nhưng em bị cho là mắc bệnh lao truyền nhiễm. Mỗi khi nghe thấy tiếng ho khàn cất lên từ phía cuối dãy nhà, họ rùng mình lo sợ, nhưng chẳng ai quan tâm tới em.

Dù rất mệt và chán trường với cuộc sống, ngày nào cũng chỉ nằm bẹp dí ở xó giường nhưng con tim em sao mà vẫn luôn thổn thức, nhắm hay mở mắt thì cũng vẫn ảo tưởng về con người đó. Em ngỡ Ken đang ở bên em, nếu hần mà biết em thế này chắc thương em lắm, rồi sẽ dỗ em uống thuốc bằng được, còn bón cho em ăn như dạo trước nữa chứ. Hình dung ra khuôn mặt khó chịu mỗi khi em ôm đau của hần làm em vui biết mấy, Ken toàn giả bộ mắng mỏ cốt để em ngoan ngoãn vâng lời, chứ nào đâu có ghét gì em, ... Nụ cười ấm áp của hần làm ấm lòng em lúc này, chỉ cần nghĩ về thôi đã giúp em vượt qua những tháng ngày dài nơi đây...

Em hướng đôi mắt ra phía cửa sổ, không có chân trời nào ở khung cửa đó, chỉ là bức tường xây dựng dở dang rêu phong. Đường cụt. Em đã cô đơn bao nhiêu rồi, nhưng dường như lần này vượt quá sức chịu đựng, nỗi nhớ da diết quá, nó nhấn chìm em mọi lúc. Em thèm được mang áo cho Sếp, cũng muốn được tựa đầu vào bờ vai ấy, hay là nhắm mắt lại mỗi khi Ken hôn lên em. Chưa từng nghĩ rồi xa là đau khổ đến thế, em đã lỡ nặng lòng với hần rồi...

*

* *

Lại một ngày vô vị nữa trôi vào quên lãng, em chán trường với vòng quay cuộc đời, dậy rồi lại ho, rồi ăn và lại nghỉ. Những cơn ác mộng bắt đầu tìm lại em, không cho em ngủ, chẳng có đồng hồ, không còn người nào vỗ về và chạm nhẹ mỗi khi em ngủ mê, ... khiến em chồn chạy. Em không biết được trước đây ngày nào Ken cũng trông em ngủ, hần nhẹ nhàng làm gối để em ôm lấy mà vượt qua những cơn mộng mị, rồi hần lặng thầm trở về giường mình để em an tâm. ... nhưng bây giờ hần mất đi thói quen đó rồi chẳng?

Ở phương trời ấy, nơi có biết bao thú vui để thưởng thức, liệu có giây phút nào hần nghĩ tới người con gái này không? Nước mắt em lăn dài mỗi đêm khi nỗi nhớ dâng lên cồn cào, không thể tưởng nổi rằng mình đã yêu con người ấy hơn cả bản thân mất rồi...

Vẫn biết hần có tội, vẫn biết lòng hần là băng giá, vẫn biết lời biệt li phũ phàng làm tim em đau nhói... mà sao em vẫn mong chờ. Còn lại gì khi đã làm đau người khác, khi mà chính em là người từ chối, ra đi chẳng thể là lối thoát, chỉ là tự chôn mình và tình yêu trong hầm tối. Nếu có trách, xin đừng nghĩ là hần sai vì hần không sai, hần chẳng làm gì sai cả, chỉ là vì con tim em đã không làm chủ được thôi...

Cứ khóc đi em để mai kia có thể cúi đầu và phục tùng cho Sếp, nước mắt có giá trị của nó, nó sẽ làm đầy nỗi nhớ nhưng khôn siết, lãng quên đi khoảng thời gian tuyệt vời xa mãi...

« Hãy để cho mình biết rằng, em yêu anh như thế nào? »...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Cô Là Ai ?

Ken đã thay đổi, hần không lưu luyến căn nhà này nữa. Ngay sáng hôm ấy, hần ra đi mà không thèm ngoái lại, chẳng còn quan tâm có ai còn ở đó nữa không.

Hần ở một khu nhà rộng hơn, tiện nghi hơn. Trong hần lúc này chẳng còn Moon hay Chris, đó chỉ là con bé quê mùa ngu xuẩn, có một cơ hội vàng mà không biết nắm bắt, ... vậy thì ... vĩnh biệt.

Cũng chẳng hối hận thêm gì sau từ « Cút » với ngữ âm nhấn mạnh và quả quyết. Xung quanh hần chẳng thiếu người đẹp, tại sao lại phải chạy theo một đứa con gái xấu xí như thế. Vòng một thậm chí không đạt 80, cặp chân cũng chẳng có gì nổi bật, nước da hay màu mắt đều bị coi là bỏ đi. Chưa thiếu, tối dạ và ngang bướng, học kém mà không chịu trau dồi, chẳng có một ưu điểm gì có thể đem ra tự hào.

Cái máy tính hần cũng đã quảng từ tầng cao nhất của nhà Devils cho rơi tự do, hình nền và những thư mục nhỏ dành cho con bé ấy đã bị « nát vụn » khi tiếp đất. Đồ đạc, trang phục cũng bị mặc kệ, may mà hần không đốt luôn căn nhà ấy đi. Như thế em chẳng là gì trong hần nữa.

*

* *

Ken đặc biệt chú ý tới hình thức, hần ăn mặc chỉnh tề với những bộ quần áo phải không còn một nếp nhăn, như trước đây người con gái ấy là áo cho hần, dù vẫn còn nhiều thiếu sót thì hần vẫn khoác lên mình và còn cười sung sướng, lúc này đây ai vụng về không làm hài lòng ý hần thì chỉ còn cách nghỉ việc. Hần cũng không còn phải chịu cảnh com tui với vài món nhặt nhẻo, thay vào đó là những sơn hào hải vị bày trật bàn ăn mà có khi chỉ dùng để ngửi.

Không có người con gái ấy, hắn sống tự do hơn, không ràng buộc bởi thời gian, cũng chẳng phải về trước khi trời tối. Những cuộc vui không giới hạn luôn được hắn tổ chức, và cô nàng Ruby được chiều chuộng hơn cả người mà hắn đã tưởng là vợ mình. Nàng Ruby được đặc cách những nhõa bên hắn, ngồi hắn lên đùi và tùy cô ả vuốt ve hắn. Cuộc sống này mới thực sự là của Ken, một đại gia nắm trong tay bạc vàng và gái theo dài...

Công việc cũng thuận lợi hơn, hắn trở lại với sự độc tài, không chấp nhận bất kỳ ý kiến của kẻ dưới. Đã ra lệnh là chúng phải làm theo, chỉ quan tâm tới kết quả mà bất chấp thủ đoạn xấu xa, nhờ quyết đoán, sự tập trung tối đa và tài thao lược, không còn bị chi phối bởi những suy nghĩ linh tinh nào khác, hắn đã thể hiện cho toàn thế giới biết: thập kỉ này dành cho Devils. Nguồn vốn ồ ạt chảy vào tập đoàn, các phi vụ làm ăn phạm pháp chót lọt cung cấp vào kho ngân hàng đen một khoản tiền khổng lồ, hay những mẻ hàng cấm đắt đỏ vẫn thu hút lượng cầu của hàng nghìn người... tất cả đều đã trở về, một Ken ngày nào đã quay lại với Devils.

Hắn quên mất cách đánh vần từ « Moon » hay là « Chris », cả đại từ « Anh » cũng không còn chỗ trong bộ óc nữa, tất cả đều bị xóa khỏi dữ liệu.

Không còn e sợ gì hết, bất kì người phụ nữ đến với hắn mà buồn chán thì cũng mặc, họ không theo được thì thôi, bỏ. Quên đi cái chuyện hắn hạ mình đồ dành người khác, mỗi đêm lại thăng hoa với một phụ nữ mà tới sáng thì quẳng vào mặt họ một sấp tiền, thậm chí cái tên cũng không cần biết mà đi luôn. Chỉ trừ cô nàng Ruby khôn khéo là được hắn quan tâm.

Thế mới là sống chứ, sao cần phải canh giữ cho con bé kém mình những gần chục tuổi ngủ ngon trong khi mình phải thao thức chần chọc kiểm chế bản thân. Nó ngủ thế nào thì kệ nó, có bóng đèn chết nó thì mặc mớ gì đến hắn, nó chết rồi thì thiếu gì những em còn ngây thơ và trong trắng ao ước được lên giường với hắn. Sếp mà lì, hắn cười khi thấy Arrow chỉ biết cắm đầu vào công việc mà đánh rơi tuổi trẻ, lãng phí hoài. Đàn bà đối với hắn là thú vui qua ngày.

Còn về con hắn, tương lai sẽ như hắn. Hắn thấy mình có lúc thật ngờ nghệch, tự nhiên lại thấy may vì « con bé » không đồng ý. Hắn giỏi giang như thế này mà mẹ đứa trẻ chẳng bằng ai thì không thể chấp nhận. Chẳng lẽ lại để con trai đứng dưới ánh hào quang của kẻ khác chỉ vì lí do ngờ ngẩn là tình yêu của hắn đặt nhầm chỗ. Thế thì thấp hèn quá, con hắn phải được trải nghiệm cuộc đời không có tình yêu để rèn luyện cho cuộc sống đầy trách nhiệm chứ. Hắn nhận ra một điều là những gì mình có hiện tại, một bộ óc thông minh và bảo thủ, mọi thứ có được đều nhờ sự ghê lạnh từ người cha và người mẹ. Vậy nên phải cảm ơn họ thay vì mong muốn được làm hành động điên cuồng, hét lên trong bệnh viện đứa trẻ là con mình.

Hắn chẳng hối tiếc, hắn đã yêu theo đúng nghĩa, đã tôn thờ người con gái ấy, và những thứ hắn nhận được là không gì cả. Việc quái gì phải như thế nữa, một lần đau là đủ, đã sống hết mình và yêu hết mình, thì vậy thôi, chấm hết. Mọi tình cảm nén lại mức zero. Mà zero có nhân với trăm nghìn thì cũng chỉ là một đường tròn.

Gánh nặng trút bớt, Ken nhẹ nhàng hơn nhiều, thế mà bấy lâu nay hắn không nghĩ ra, tại sao phải ràng buộc với một người nào đó để rồi được gì, cứ sống thoải mái cho bản thân có phải hơn không? Những lời hứa vĩnh cửu, những lời ngọt ngào hắn trao, những môi hôn ngày nào... ừ, hắn thuộc tuýp đàn ông bay bướm, nên chẳng cần áy náy khi để thời gian cuốn chúng đi hết. Hắn là Đại Bàng Trắng, và nếu một ngày nào đó giết chết gia đình mới của em, thì cũng chỉ coi là... sự cố ngoài ý muốn.

Hết thật rồi, tình yêu trong hắn đã hóa cát bụi. Vô tình gặp nhau giữa dòng đời, hắn và em sẽ đi ngang qua nhau, hai lối đi hoàn toàn trái ngược, mà có lẽ giả thiết này chẳng thể nào xảy ra vì hắn ở trên cao, còn em không với tới được.

*

**

Đôi mắt em đã không còn sáng, nước mắt rơi nhiều khiến hai quầng mắt thâm lại, lúc nào cũng thấy sự u buồn trong đó. Mỗi sáng thức dậy, em lại tự đặt một câu hỏi về Ken, em lo hắn sẽ ăn gì, sẽ mặc gì khi không có em, rồi suy nghĩ lại tất ngẫm, hắn có bao giờ hài lòng vì những thứ em làm đâu, chỉ là tình yêu làm cho hắn thay đổi. Liệu tình yêu của hắn còn hướng về em, chắc là có chứ, em an ủi bản thân như vậy... hắn còn yêu em lắm phải không?

Em đã không từng thể hiện tình yêu dành cho Ken, toàn là hắn độc thoại và yêu em. Bởi vì em biết như Mes, em càng thể hiện là cần anh thì sẽ càng làm anh ghét em hơn, nên với hắn em cứ để trong lòng mãi, nhưng lẽ hắn không biết thì sao, em bối rối vì sợ, khi mà giờ đây hắn có nghĩ là em rất nhớ?

*

**

Khi đặt mình dựa vào người con gái đó, Ken đã đau đớn biết nhường nào, đấu tranh suy nghĩ rất nhiều, không thể rời xa em, cũng không muốn để em tới ngõ cụt, hắn ôm em chặt và lâu tới mức chính hắn còn khó thở, hắn cần hơi ấm ấy, cũng cần được che chở em, cần mọi thứ từ em... Tựa vào bờ vai ấy, hắn mới biết tình người, hắn mới cảm nhận mọi sắc thái của cuộc sống, buồn có, hận thù có, vui sướng và cả hạnh phúc cũng góp mặt. Hắn biết em đã cố dằn con tim không được đập dồn dập, nhưng chẳng thể để nó chờ đợi tìm hắn về lên một giai điệu rất riêng... rồi phát âm ra từ « Cút » hắn phải dỗi lòng, con tim lúc đó như đã chết, mọi hưng thịnh cuộc sống sụp đổ, chỉ còn lại màu đen tối sẫm. Nhưng... sau cái từ « Cút đó », không như hắn đã nghĩ rằng phải thê lương, mà hắn đã giữ nó hết đứt khoát. Tưởng là khó lắm, tưởng là không thể chịu nổi, quặn quai trong con u mê cơ, mà thực tế lại quá dễ dàng, hơn cả một con lóc xoáy cuốn đi tất tần tật những yêu thương được coi là kiên cố mà hắn dành cho. Dễ lắm, chỉ cần ngủ một giấc, khi tỉnh dậy là không còn biết căn nhà này còn tồn tại một ai khác nữa hay không. Cô ta là ai, cô ta có gì mà cuốn hút hắn vĩnh viễn được chứ, câu trả lời có thể là hắn chưa từng yêu...?

Ken lạnh giá như thế thì có thể yêu ai? Ngay từ nhỏ đã biết tới bài toán được mất, cho đi và đòi hỏi phải nhận lại, cũng trong tuổi thơ ấy hắn được rèn tính vô cảm. Vậy nên mới « ừ » con bé chưa tròn mười tuổi vào chuồng chó với toàn những con thú dữ tợn, để nó sợ đến xanh mặt, rồi thì bắn đoànng một phát chẳng thương tiếc vào con mèo vô tội, thậm chí còn ác tới mức không cho mèo con chết ngay và để nó đau quặn tới không chịu nổi nữa... Chắc là hắn chỉ muốn trải nghiệm thử cảm giác của tình yêu thôi, mà thử, không hài lòng có thể không sử dụng nữa, vì có gì chắc chắn đâu... thế nên trái

tim hấn không thể gắn bó với một bóng hình mãi mãi...

Vui thật, đó chỉ là một trò đùa mà kẻ thắng cuộc luôn là hấn. Ngay cả một cô gái không còn gì trên đời cũng bị hấn đùa cợt, những level trong trò chơi nâng cấp dần theo thời gian, bỏ ra chút tiền mặt, vật chất và một vài lời mật ngọt để cô gái bay bổng, sau đó thì game over bằng một động từ người ta vẫn hay dùng để đuổi súc vật. Xong rồi, mọi thứ sẽ bắt đầu với những người chơi mới khác...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cắt Đứt

Ngày qua ngày, em mệt mỏi. Không có lí tưởng sống, chẳng biết mục đích tồn tại để làm gì nữa, em có khỏe mạnh hay ốm đau thì có ai biết tới, cũng như nếu có tất cả mọi thứ liệu còn ai ở bên để sẻ chia. Trước đây, em mong mình trở thành một đứa trẻ ngoan để anh trai xoa đầu, hay là cố gắng học lập trình để mơ một ngày giúp đỡ cho anh, rồi khi được đi học, em muốn mình học thật tốt để thi vào một trường đại học giống như những bạn trẻ khác, có khi lại cật lực lao động để ngài Báo biết rằng em không phải gián điệp,... vậy mà không có một cơ hội nào mở ra cho em. Có ai tin trên đời lại có một cuộc đời chật vật, không có lấy một ánh sáng hy vọng... như thế này!

Máu vương xuống sàn, lấm tẩm mà đỏ thẫm. Em chẳng biết mình đã làm gì sai để ông trời ghét em tới vậy, cả tử thần cũng chối bỏ, để em bơ vơ sống không bằng chết...

Nếu tình yêu là hận thù

Chắc có lẽ em là người yêu anh nhất

Còn nếu hận thù là tình yêu

Chỉ có anh hận được em thôi...

Em nhầm mất rồi, em đã yêu. Trong tình yêu đó có nhiều nỗi đau, hay chỉ toàn nỗi đau, đau vì người em yêu cao sang quá, vì người ấy là kẻ sát nhân ác độc...

Đến giờ em vẫn không thể hiểu tại sao con người đó lại có thể chấp nhận em, « anh ấy » đã bảo vì em có được trái tim ấp áp hơn tất cả, ngay cả người dung cũng khiến em phải động lòng... Ken đã hỏi em vì sao lại cho đi cái bánh mì và chiếc áo mỏng manh, ... em có một câu trả lời mà không bao giờ dám nói. Là vì em đã có lúc nghĩ mình như thế, nghĩ mình chẳng hơn một kẻ ăn xin, bị khinh miệt, hành hạ và toàn phải ăn cũng như mặc đồ thừa. Nào đâu được như người khác, những quần áo em mặc toàn lấy từ giẻ lau mà thôi, được quần áo cũ đã tốt vì những cô bạn ở Devils nhiều đồ lắm, họ chỉ mặc một vài lần rồi thải đi, nhưng họ đâu đã cho em ngay, họ toàn bắt em lấy chúng lau mấy phòng tắm rồi mới chuyển nhượng cho em, mà em không nhận thì làm gì có quần áo chứ, ... có những ngày đông tê tái em chỉ có một chiếc áo mỏng phong phanh và chiếc chân đã bị chuột ngấm nát...

Có một lần khi còn nhỏ em đã làm sai ý, bao nhiêu áo sơ mi chất vải rất đẹp mà Ken chỉ mặc một lần rồi vứt hết, em lượm lại một hai cái để cho anh trai, em nghĩ ngờ nhờ anh trai cũng như mình phải dùng những thứ dơ bẩn mà thương anh nhiều, quyết định sẽ để lại cho anh. Em tưởng tượng anh mình cũng như Sếp, cũng cao ráo và khôi ngô... tuy nhiên đôi mắt thân thiện hơn nhiều. Giật thật cẩn thận, em giấu biến mọi người, chắc Sếp chẳng cần chúng nữa, vứt chúng thì tiếc lắm... Thế mà có một đứa trẻ đã trông thấy hành động lén lút của em, lại là lũ trẻ ở cô nhi viện được cô giáo cho thăm quan mấy khu nhà ở Devils, gần chỗ Sếp ở, nó nhìn và đánh em một cái rồ đau ở vai. Rồi dọa sẽ mách người lớn em ăn cắp, thế là em tìm mọi cách van xin, nó bắt em quỳ em cũng làm, rồi để cho nó và mấy đứa khác đánh túi bụi, mặt mày thâm tím. Chúng hả hê, nhưng rồi vẫn mách người lớn, thất hứa với em. Chỉ vì một chiếc áo em không những bị đánh đau rồi lại bị phạt bỏ đói... hi sinh phẩm giá với mong muốn anh mình sẽ vui biết nhường nào khi dowjc mặc chiếc áo đó... Đến khi lớn em mới biết anh trai đâu có chịu khổ nhục như mình, đâu có phải mặc áo rách... và cuối cùng thì biết anh không phải là anh mình... em lại khóc nữa rồi, nỗi nhớ hệt hăng mà da diết...

Vì nhớ anh, em mới yêu Ken, và cũng trong nỗi nhớ Ken, em lại tìm về gia đình... mặc nhiên chấp nhận từ « Cút » để tuột mất tình yêu...

Tình yêu đâu phải chỉ dành chọn cho một người, không thể đặt nơi người anh trai mà cũng không thể trao chọn cho Ken, em chỉ hạnh phúc khi có sự dung hòa tất cả... em nào thể thoải mái khi ở trong vòng tay Ken mà cha và mẹ em đau đớn, cũng không được phép mượn cái tên « Moon » ra để lừa dối anh trai...

Em gần như chìm ngấm, em ghét mình, ghét trái tim này, em ước mình có thể lạnh giá... Nếu ngày ấy em vô tình như Mes chắc em chẳng còn phải chuốc lấy xiềng xích tình cảm.

- Ơc ! Ơc ! Ơc !- Máu ra nhiều làm cổ họng đau rát. Từ sáng tới giờ đây là lần thứ hai rồi, nếu cứ tiếp tục thì em sẽ bị thiếu máu trầm trọng. Em cứ để máu vương khắp sàn và giường, vì mệt quá không thể ngượng dậy được. Máu chưa kịp khô đã có thêm những giọt mới, loang lổ nền đất, kết chặt lại khiến những con nhặng ruồi bầu tói. Số thức ăn cũng chẳng còn nhiều, chuột lục lọi gặm nhấm, em làm gì được nữa ngoài việc bắt lức nằm liệt trên giường. Cũng là ăn thức ăn thừa thôi mà, em lại chấp nhận.

* *

- Lộp độp ! Lộp độp !- Con mưa cuối mùa. Mái nhà làm bằng tôn ồn ào với những tiếng chọc ghẹo của thời tiết, ầm ù tiếng gió gào thét, cánh cửa sổ bật tung rồi đóng sầm lại vô tri, màn mưa giăng kín con ngõ nhỏ.

Mưa làm đường lầy lội, bùn đất bắn làm tắc ống thoát nước, mặt đất lênh láng nước. Những ngôi nhà rêu phong rầu rĩ chịu trận, từng hạt mưa như những viên sỏi đá ném mạnh vang lên trong màn đêm u buồn. Con gió huu quạnh kiếm tìm bạn đồng hành qua từng ngôi nhà, qua đêm nay trời chuyển mùa.

Nỗi buồn tâm trạng nhân đôi, não lòng trong không gian cô độc. Mọi thứ đều sắp hết, tiền, đồ ăn, sức khỏe... duy chỉ còn tình yêu là nguyên vẹn. Tại sao muốn quên đi một người lại khó tới thế ? Em rời xa là để chôn giấu và kìm nén tình yêu, để vứt bỏ mọi lưu luyến với con người có trái tim băng giá. Thế nhưng em lại không thể làm được, khoảng cách xa xôi không làm vơi đi một chút nào tình cảm, thậm chí lại còn làm chúng ngập tràn...

*

* *

Mưa càng lúc một to hơn, Ken dựa mình vào ghế, mắt nhìn ra ngoài. Hắn để mặc cho nữ tài xế lái xe tới đâu. Cảm giác nhẹ nhàng, trong lòng chẳng vương bận chuyện gì. Nhìn những người ngoài phố mà hiếu kỳ, chúng nhào nhào tìm một chỗ trú mưa rộng hơn vì chủ quan nghĩ rằng trời sẽ chỉ mưa một lát, ai ngờ đâu mưa gòm ghiếc tới vậy. Đứng trước bãi đỗ xe buýt mà ướt át vì mưa xiên dử dội. Đúng là người tính không bằng trời tính, chiều nay trời đẹp là thế, mây trong xanh nõ đùa nhón nhơ, đến tối đã mưa một trận ào ạt.

Có rất nhiều thứ vô tình hơn trái tim con người, như những giọt nước này đây, trải qua một quá trình ngưng tụ, từ mặt đất lên khoảng không xa vời vợi, ở trên đó mà la cà, rồi chỉ mất vài giây để lại trở về nơi xuất phát, nước vô tri nhưng nước trở về với đất, ta cứ nghĩ chúng đâu có xa cách cũng không thể tách rời, đâu phải mất rất lâu để tìm thấy nhau... mà đâu biết khi nước quay lại đã làm đau lòng đất ? Từng hạt mưa mất hết giá trị rơi từ thiên đình, trải qua bụi bặm trần gian để tiếp đất, chuyển đi nặng nề mà lại làm cho người ở lại đón nhận mình bị tổn thương... Vì thế, nước lạnh lùng.

Gió cũng vậy, gió đùa đùa những giọt nước, vui đùa dỗ ngọt rằng sẽ mang nước tới những phương trời mơ ước, thế mà cuối cùng lại thả nước xuống một cách bất cần, để mặc nước bơ vơ không biết đi về đâu.

Gió lại bị núi ghét bỏ, dù gió có tìm mọi cách để đến bên núi, để hứa hẹn mang đến một chân trời nhưng núi có bao giờ tỏ thái độ, cứ lì lợm cho gió thổi vì vu gào thét, còn không cho gió thổi qua nữa, những nỗ lực của gió tan biến khi ở bên núi...

Con người tự cho mình quyền độc ác, con người có thể vượt hải dương, băng qua núi hay khai thác những nguồn gió, nhưng con người có bộ óc, có tư duy mới có lúc nhân từ, nên không thể tàn nhẫn như thiên nhiên được, Ken có vượt trội thế nào chẳng nữa thì hắn cũng không vượt qua giới hạn một con người. Trong cơn mưa, hắn ngồi trong xe và nhìn ra thế giới, một cơn mất ngủ ráo sao có thể biết được sự khốn cùng của những người ngoài đường bị mưa và gió tạt mạnh hòng hết cả dù ? Hắn đang nghĩ nếu mình ở ngoài ấy sẽ như thế nào ?

Để xem, bước ra ngoài kia, thứ đầu tiên ướt sẽ là mũi giày, mắt đi về bóng loáng hàng hiệu. Mái tóc rồi cũng ướt hết và rũ xuống, cảm giác lạnh lạnh khi nước xâm nhập vào cơ thể, quần áo dính chặt vào người. Chiếc đồng hồ kén nước sẽ hỏng, đôi mắt cũng không thể mở to hơn... Và ai cũng như ai ! Hắn lại nghĩ : Thật là ngu ngốc khi bước ra ngoài đó. Ken để tay khựng lại, chỉ là suy nghĩ không hơn. Ra ngoài kia thì được gì, để tưới mát tâm trạng hay là để cô nàng nhân viên này cười vào mặt mình. Hắn nhìn vào nữ tài xế qua gương chiếu hậu, chắc là khi hắn bước ra ngoài kia cô ta sẽ nghĩ hắn bị khủng dù không dám bộc lộ ra mặt, và sự kiện này sẽ được bàn tán sôi nổi. Hắn chẳng phải ngôi sao, nhưng đáng để người khác quan tâm và thậm chí là tôn thờ. Hành động coi là điên rồ nhất thời đó sẽ làm sụp đổ hình mẫu của một vị Sếp, mà tự dưng tại sao lại nghĩ ra cái trò vớ vẩn thế, đang khô ráo không thích lại muốn ướt như chuột lột. Hắn nhắm mắt lại và ra hiệu bật nhạc to hơn, thứ nhạc sập sinh chẳng khác trong vũ trường với dàn âm li mini ở hai góc ghế sau mà hắn cũng chộp mắt được ư ? Hay đang giả vờ bỏ lại nhịp sống, cũng như tự mình tạo rào cản với nhân viên, nghĩ rằng mình luôn là tấm gương, mình hoàn hảo và mình không được phép làm những điều mà mình muốn, như là hòa mình cùng mưa...

Chiếc xe lặng lẽ đi trong màn mưa, vô tình bắn lên những vệt nước bắn...

*

* *

Cuộc họp hôm nay do Mes điều hành, những sự kiện quan trọng trong thời gian tới được đề ra trong bản thảo một cách tỉ mỉ, hai Sếp nhân hạ có mặt chỉ để xâu chuỗi và thống nhất dự án, ra quyết định để biến giấy thành tiền bạc. Thế nhưng một người luôn đứng giờ lại để cho thủ lĩnh phải chờ đợi, Mes không tới buổi họp. Anh chưa từng trễ hẹn, cũng chưa làm Sếp không hài lòng bao giờ lại biến mất không lí do. Thì ra anh đã biết sự thật.

Giấy không thể bọc được kim, hai tay chẳng thể che lấp bầu trời, sự thật rồi cũng sáng tỏ. Ngờ đâu vở kịch anh tạo ra lại là sự thật. Anh đã nói rằng cô gái đó, anh biết gọi là gì đây nhỉ, không phải là em gái anh, không phải là Moon, hoặc có thể trùng tên thôi. Anh ruồng bỏ một cách thờ ơ, lãnh đạm mà có phần quá quắt với người đó để ép em không tin vào điều em nghĩ. Anh định hy sinh bản thân đến cứu người em gái tội nghiệp đi vào chỗ chết từ Green, nghĩ rằng một đi không trở lại nên mong em sẽ nuôi hy vọng về một gia đình vô thực mà còn có thể tiếp tục chờ đợi, anh cho rằng điều đó là tất cả những gì tốt nhất mà một người anh trai có thể đem lại cho đứa em tội nghiệp, tình yêu đó là cao thượng ? Trớ trêu khi anh đã coi em như máu mủ mà lại không phải, anh thật sự sốc khi biết được tin đó nhờ đường truyền gián đoạn của Sếp Báo. Không rõ đầu đuôi nhưng có thể mập mờ biết ai là Moon, ai mới thật sự chảy chung dòng máu với mình.

Anh thuộc tuýp người lạnh lùng, nhưng đã yêu quý ai thì sẽ không thể dừng lại được. Anh và người con gái đó, anh vẫn dành từ « em » để nghĩ tới, không có một tuổi thơ bên nhau, không sống dưới một mái nhà, cũng không uống chung một dòng sữa mẹ... vậy mà cái ngày em gọi tên anh đó, anh đã

thương em rồi. Mọi người khi gặp em đều ghét cả, ban đầu luôn là thế, rồi sau đó mới có cách nhìn nhận khác mà anh lại yêu em ngay từ lần đầu tiên ấy rồi... thật lạ, có thể vì em đã yêu anh quá nhiều rồi chăng ?

Mes cảm tấm ảnh của Luci, đó là một tấm hình mà thợ săn ảnh đã chụp lên theo lệnh. Luci cười rất tươi cùng với mấy người bạn bên cạnh, anh nhìn thấy sự thánh thiện trong nụ cười của cô, gì nhỉ, Yun cũng có mặt ở đó, anh đặc biệt để ý tới cậu, vì nếu cậu không phải là người của White thì cậu sẽ được anh « nâng đỡ » để làm người bảo vệ cô em gái mình... mà ai mới làm em gái anh chứ, anh lại nghĩ tới em rồi...

Luci đi theo con đường của mẹ, anh thì theo cha, Devils và White luôn đối kháng. Gia đình quá thực phức tạp, ví như Luci biết về thân thể mình thì em ấy sẽ làm gì, sẽ theo người anh này hay vẫn muốn chĩa súng vào anh. Nếu mà là Moon, à anh lại nghĩ nhầm rồi, là người em xa lạ ấy thì em theo anh ngay mà, vì em thương anh...

Anh không đem so sánh tình cảm của hai người con gái ấy, không thể bảo Luci anh là gia đình của cô và bắt cô phải yêu thương, điều đó cũng khó như bắt người em kia chấp nhận sự thật và rời bỏ anh. Ngay chính anh cũng không thể so sánh tình cảm của mình, anh chỉ có một người em gái thôi, mà đã có người chiếm mất vị trí ấy rồi thì em ruột sẽ ở đâu trong ngăn kéo thô sơ trái tim anh.

Thế nên việc quyết định có tìm về người em ruột thật khó, anh sẽ làm Luci sốc mất, sẽ xáo trộn cuộc sống của cả anh và em gái. Em ấy vẫn đang hạnh phúc khi không có anh, vẫn có những ba người anh trai luôn săn sóc và chở che, còn người em kia thì... Cứ mỗi khi anh nghĩ về Luci là hình bóng cô bé với đôi mắt ướt nhèm lại hiện lên, không cho anh nghĩ tiếp nữa,... người em đó nếu thiếu tình thương còn có thể tồn tại... ?

Em đã bảo là em sẽ vì anh mà yêu Sếp, liều lĩnh chấp nhận như một con thiêu thân tìm tới chỗ chết chỉ mong một lần anh để ý. Anh không biết em có đang nuôi hy vọng ấy, nhưng em ngốc lắm, em làm thế chỉ thiệt em thôi vì Sếp đâu có trái tim, Sếp làm cho người khác yêu tới điên cuồng, nhưng Sếp sẽ chẳng coi em là gì đâu... anh biết mà, em cũng sẽ giống những cô gái kia thôi, lao đầu vào lưới tình và bị Sếp sai khiến, mãi mãi không gỡ bỏ được hình ảnh Sếp. Không một ai thoát khỏi được đâu... không ai có thể quên đi hay là gắn bó với Sếp...

Em ơi, nếu thời gian có thể quay lại thì lần cuối gặp em đó, anh phải giữ chặt lấy em hơn dù em có cắn nát cánh tay anh. Ôm em để tình cảm anh em mình vượt qua tất cả, để em không còn yêu được ai khác và để anh chấp nhận mình có hai người em gái !

Anh hứa, nhất định nếu được gặp lại, anh sẽ không để em phải cô đơn, anh sẽ là người anh tốt nhất của em, sẽ chỉ cho em biết anh cũng yêu em nhiều như em yêu anh, và hơn thế...

Vậy nên... anh vẫn gọi em là Moon được nhé ?

Chris rất mệt, nhưng vẫn cần phải tôn trọng bản thân, dạ dày trống rỗng, làn da xanh xao và lượng máu ít ỏi... nếu có chết cũng phải được ăn no chứ. Em ngượng dấy quyết định ra ngoài, cần phải cố gắng tiêu hết số tiền còn lại trước khi đoàn tụ gia đình.

Em giống như đang đứng trước những ngã rẽ, con phố kia Mes đang đứng ở đó cùng với anh Wine và một cô gái, họ là một gia đình, cả cha Bull, thế là đường cảm rồi. Con đường màu xanh đối với những ước mơ về tương lai như là làm việc cho một tổ chức hợp pháp bắt phải mua vé tri thức để thông hành, em không được học hành bài bản, thêm một con đường không thể tiếp nhận mình. Con ngõ kia thì sao, theo Angels, em sẽ được làm những hoạt động tình thiện giúp đỡ người nghèo, chính em cũng đang cần sự trợ giúp mà, thế thì có thể hỗ trợ cho ai đây ? Và con đường thứ tư là Ken, em sẽ được chào đón khi bước đến đây(!... ?), nhưng là ngõ cụt, tình yêu của em làm gì có lối thoát trong vòng tay hắn...

Còn một con đường cuối cùng là đi ngược lại, em sẽ làm gì với thân xác tàn tạ này, chỉ bằng buông xuôi tất cả, để thực hiện ước mơ tìm lại tuổi thơ... Ôi, em khao khát vòng tay mẹ quá, cũng muốn biết nụ hôn cha dành cho mình, nũng nịu trên bờ vai cha, nghe những câu chuyện mẹ kể, được món bòn cần thận, được quan tâm khi ốm đau... chỉ nghĩ tới thế thôi đã làm em sung sướng lắm rồi... cần phải nạp năng lượng để chuẩn bị cho một chặng đường dài... dài tới thiên thu.

Em có thể hình dung ra nụ cười hạnh phúc khi mẹ sinh em ra, rồi cảm giác hồi hộp sợ sệt của cha khi bế em lần đầu. Chắc là cha bế nhõng em lên và cười vui sướng, em là thiên thần bé nhỏ của hai người mà. Rồi sau đó, chắc là cha sẽ khó chịu khi phải nhường em cho những y bác sĩ để họ chăm sóc cục cưng của mình. Em tin chắc là cũng đã từng được ** tí mẹ, dòng sữa trong lành tinh khiết lắm, và bàn tay nhỏ bé này cũng từng làm nũng nịu với những tiếng ọc ọc non nớt, cả gia đình ồn ào hẳn lên khi có em. Ba ngọn nến, ngọn nến cao nhất là của cha cho nên mẹ dựa vào và ôm lấy nên con. Em bật cười khúc khích, chỉ nghĩ đến thế thôi mọi phiền muộn như tan biến. Có khi ở trong hơi ấm ấy, em sẽ chẳng còn biết Mes và Ken nữa... ?

Em sẽ ăn một món ăn thật ngon, mua một bộ đồ mới tinh và một ít thuốc ngủ để kết thúc. Hạnh phúc thật, em thích được ăn và mặc những thứ do chính mình chọn... nhưng chỉ được thực hiện một lần thôi.

Chiều nay trời đẹp, những vạt nắng đỏ dài xuyên qua lớp cửa kính của những quán cafe cổ, nhịp sống hối hả vang lên tiếng còi xe tấp nập. Lá bắt đầu khoác lên lớp son màu vàng, lác đác lia cành, nhưng gió thì thực sự vào thu rồi. Cảm giác se lạnh nơi ngón chân và mái tóc dài tung bay của một vài học sinh tan trường. Xuống phố, em cẩn thận mặc thật ấm để tận hưởng một ngày dành riêng cho mình. Bước chân hòa theo tiếng hát, em yêu đời nhìn lên trời xanh. “ Chắc là hai người mong con lắm phải không ? “; em cười một nụ cười tươi tắn.

Một vài người chú ý nhìn em, họ hiểu kì khi em mặc nhiều lớp áo quá, khom người cao cao mảnh khảnh cũng trả lời giùm, em đang bệnh ! Tuy nhiên nụ cười và ánh mắt đầu không còn hoạt bát như trước lại cho thấy rằng em đang căng tràn khát vọng sống. Em còn vui vẻ đáp lại những ánh nhìn bằng cái gật đầu thân thiết, thấy mình cũng thuộc về cuộc sống này đó chứ, nhưng... duy chỉ trong thời gian ngắn ngủi !

Em đủ tiền ăn một món ăn bình dân vỉa hè, bát cơm và miếng đùi gà công nghiệp rán qua loa. Nếu nghĩ là ngon thì chúng sẽ hấp dẫn vô cùng, em đang nghĩ tới một bàn tiệc, wow, toàn là những cao lương mỹ vị, khác xa với những thứ mà ngày qua em phải ăn. Mỗi hạt cơm nghĩ là trắng ngần thì sẽ tuyệt hảo lắm đây, em cắn một miếng đùi gà thật đã và nhắm mắt tưởng tượng mình là một nàng công chúa được ăn thỏa thích, đã đời... Miếng thịt được rán bằng dầu chao đi chao lại nhiều lần, họ tẩm gia vị đậm đà để che giấu phần nhạt nhẽo và tầm thường của thực phẩm tăng năng suất, thế mà em cố tình

nghĩ rằng đó là thịt của con gà chọi dâng cho vua chúa...

Nhưng bữa ăn bị gián đoạn khi máu rơi xuống cơm, chảy máu cam rồi, em vội vàng quẹt mạnh để không một ai nhìn thấy, ngộ nhờ họ nghĩ em bị phong hay lao sẽ không cho em ăn nữa mất... Bát cơm có thêm một sắc màu, một hai giọt máu cũng đủ để nổi bật giữa vô số hạt cơm trắng vàng, máu nhè nhẹ thấm vào những hạt cơm... Em cố bịt mũi để không còn thêm một giọt nào chảy xuống nữa,... nhìn bát cơm mới chỉ bắt đầu ăn mà đã phải để lại rồi... làm sao có thể « uống » máu của mình được chứ... ?

Đứng dậy và đi tiếp, em dự định mua một bộ quần áo mới. Nghe thật khó tin nhưng em chưa từng mua quần áo bao giờ, điều đó làm em hào hứng. A, có một lần được đi cùng Yun lượn xung quanh mấy dãy phố thời trang, nhưng mà em hiểu, số tiền còn lại không đủ cho một ước mơ cao sang đến thế.

*

* *

Ruby dựa hẳn vào bờ vai của Ken, mỗi bước đi của hắn đều kèm theo tiếng giày cao gót duyên dáng của cô. Chỉ có mỗi mình cô ta có thể thân nhiên ôm hôn, hay ghé sát và nói thì thầm vào tai, tùy tiện lấy áo sơ mi của hắn để mặc, ... Ken cho phép vì cô ta đẹp ! Về bề ngoài rất quan trọng, hắn cười với ý nghĩ nếu một tên chỉ huy mà xấu xí, lùn tíu thì có ma nó thêm nghe lệnh, còn như hắn chẳng cần nói đã có chục nghìn người tự biết thân phận mà làm việc cật lực. Trong cái thế giới này, không chỉ có quyền, có tiền mà phải có sắc - Ken nhận định, Ruby được đấy chứ !

Mỗi khi rèm cửa kéo ra, Ken đều phải ngỡ ngàng vì cô ta, đến nỗi mà hắn phải đứng dậy và hôn má cô nàng một cái. Thông thường thì các đại gia thường thích khoe mẽ chân dài mỗi lần đi lựa quần áo, đó chính là lí do hai người gặp vui tại kinh đô thời trang Hil này. Ruby thuộc dáng người thất đảy lưng ong, đầy đặn và có một làn da trắng hồng tự nhiên, cộng thêm những nét quyến rũ đến chết người. Cô làm ngây ngất không chỉ một mà tất cả những con mắt trong cửa hàng này, có những con mắt đàn ông thêm khát đến ngây dại, nhưng cũng có không ít ánh mắt đố kỵ của phụ nữ, vì thế Ken hãnh diện khi « được » tay trong tay với cô ả, và những cặp mắt đó cũng tự biết mà dè chừng, vì người đàn ông lịch lãm tồn tại ở đây, đôi mắt hung thần. Hai người là một cặp đôi quá hoàn mỹ, trong tất cả các lĩnh vực, như thể được tạo ra từ một thực thể. Hắn mang nét đẹp trầm lắng, chút gì đó tây tây, kiểu sa,... và Ruby cuốn hút từ mọi góc nhìn...

- Có lẽ phải đem hết đồ ở đây về thôi !- Ken cười nửa miệng, để lộ khuyên răng lóng lánh. Hắn nhìn Ruby lộng lẫy trước bộ váy ống màu đen đơn giản, mọi thứ ở đây, ánh đèn, tường nhà trang trí phong cách, những tấm thảm lót màu đỏ đều sẵn sàng cho những bước đi sành điệu đầy ma lực của cô. Tất cả làm nền cho người phụ nữ tuyệt vời này.

- Khó chọn quá ! Bộ nào em cũng thích cả !- Ruby để mặc cho hắn đang mân mê cặp đùi thon thả, cô thường hay mặc đồ may sẵn của các nhà thiết kế quen thuộc, và mục đích đến với thời trang Prada này chỉ đơn giản phô trương hình thể.

- Nữ hoàng cũng có lúc như thế này à?- Hắn trêu đùa- Đúng là phụ nữ!- Hắn biết ngay là thế, dù có là một cô gái giản dị hay một cô nàng sành điệu cũng đều bị thôi miên khi mua sắm, lòng tham của họ trỗi dậy khi đứng trước những xa xỉ phẩm.

- Vậy không mua nữa!- Dù đã 24 nhưng Ruby vẫn cho phép mình trẻ con, trước đó đã để ý từng cử chỉ của Ken trước khi dám lên tiếng.

- Thôi, ta đùa đấy! Mua hết!- Ruby có sai đâu, Ken rất chiều cô mà, nhưng cô nhận thấy rằng hắn không thích chờ đợi, vì thế lần sau cần phải thận trọng hơn. Đứng bất hắn phải ngồi chờ trong khi mình cố gắng diện thật đẹp để thỏa mãn cái nhìn của con mắt xanh này.

Hai người bước ra rồi đi vào xe...

Ông trời hay thật, lại để cho em nhìn thấy họ!

Chẳng ai trong hai người nhìn thấy Chris, họ vô tư thể hiện những cử chỉ thân mật nơi công cộng.

Em núp mình dưới một cái bốt ATM, chẳng biết vì sao mình lại lạc vào chốn này, cả khu phố là thiên đường mua sắm của dân chơi, trong khi nhìn lại em xem

Tuyến đường dành cho người đi bộ, nhưng riêng con xe có màu đen rất độc lại được đi vào dù diện tích của nó không hề nhỏ, chắc là đi theo nó, em đã tới đây.

*

* *

Chris đứng bên đường, em nhận thấy một chiếc ô tô màu đen bạc kiêu hãnh, và biển số đầu xe được dát kim loại quý không lẫn vào đâu được. Mọi cảm xúc dồn nén chợt tuôn trào dữ dội, em không có ý định quên đi người ấy, cũng chưa từng nghĩ sẽ nuốt chứng tình yêu dành cho hắn, chỉ là để âm ỷ trong lòng, thì nay gặp lại hình bóng đó, trong vô thức đẩy em phải dõi theo con người đó đang làm gì...

Một bên tay Ken vẫn để trong túi quần, vạt áo bị nhúm lại, còn bên tay kia ôm chặt lấy vòng eo của Ruby. Chris nhận ra cô gái đó, là người phụ nữ hôm sinh nhật Ken đã đứng bên cạnh hắn một khoảng thời gian ngắn, hai người họ lúc ấy nói chuyện dường như rất hợp gu, Ken đã cười và vui vẻ nâng li với cô gái... Em có cảm giác lòng tự trọng bị xúc phạm!

Đã từng nghĩ mình không còn danh phẩm hay một danh từ có cách nghĩa tương tự như thế, nhưng quả thực lúc này em không tin Ken lại dội một gáo nước lạnh bằng vào người mình. Ken đã từng ôm em như thế, tuy nhiên bàn tay chỉ hờ hững khoác nhẹ vào hông, hắn không (dám) “giữ khư khư” đôi

tay như làm với cô gái kia. Điều gì đang xảy ra ở đây? Em hay hấn?, hay cả hai đã đổi thay?

Có một phụ nữ quá đẹp, quá lộng lẫy bên cạnh thật tương xứng, trong khi em thì sao?, một đôi giày cao gót so với một chiếc dép nhà quê bằng xốp; một mái tóc làm xoắn màu hung hung cầu kì với mái tóc xơ xác chẻ ngọn, còn rối bời nữa chứ, thêm nữa là chiếc váy đẳng cấp đáng giá bằng mấy chục nghìn lần bộ đồ em vừa mua đây- hàng tồn của phiên chợ chiều, ống quần và tay áo đều kịch cộm, ngấn tũn, hàng cúc dính vội vàng xiên xẹo. Ra là thế, việc em “cút” đi để cô gái đó thế vào, cho hấn được ngắm mặt cao đầu mà tự đắc với người phụ nữ kia bên cạnh. Thế này mới đúng là con người hấn chứ, đời nào chấp nhận một kẻ thấp hèn vô dụng như em, thà rằng hấn cứ tỏ ra như thế này ngay từ đầu còn hơn là đưa em lên tận trời xanh.

Em không trải qua giai đoạn hứt hắng, ngờ ngàng...ghen tuông hoặc gọi hấn là “sở Khanh”, em nhận luôn hai chữ “đồng thuận”. Không giống như những cô gái khác khi thấy người yêu cặp kè với người tình mới, mà em bình tĩnh chấp nhận sự thật. Em yếu đuối trước những vấn đề về tình yêu, tuy nhiên lần này thì khác, em không chỉ tỏ ra cứng rắn mà đích thực là thế. Em vẫn cứ chăm chăm nhìn vào “cặp nhân tình đó”, quan sát từng hành vi của họ. Họ cười, họ nói, hay họ chìm đắm trong nụ hôn dành cho nhau em vẫn cứ nhìn, nhìn xem hấn có thỏa?

Chính xác em không có quyền ghen! Em biết vậy nên đã cố tránh, ghen với cô gái đầy đủ tư chất và “phẩm hạnh” để làm dâu của Devils kia mà được à, kể cả nếu em có được làm vợ hấn rồi thì quyền cơ bản đó em cũng không thể có. Ghen làm sao được khi mà hấn đã vứt bỏ em đi, phải tay trước những hành động man rợ tàn ác, rồi thản nhiên âu yếm người phụ nữ kia...

Em khóc!, nước mắt lăn dài, dồn dập rơi xuống mà không buồn lau, tim quặn đau, đau kinh khủng, đau đã man...

Hấn bỏ em rồi à, em đã làm gì sai mà lại quay ngoắt đi nhanh thế? Chẳng lẽ thời gian sống bên em đó hấn đã quên rồi sao? Quên đi những tháng ngày hạnh phúc? À, hay tại em chỉ biết cầm nín mỗi khi được hấn vỗ về, kìm nén biểu cảm khi được Ken trao lời yêu thương,... là vì em tỏ ra vô cảm? Đôi tay em run run, chỉ vài giây trước, em vẫn nghĩ mình trụ được, cảm giác đau đớn khi bị xúc phạm và sự việc xảy ra này là điều hiển nhiên... chỉ thế thôi, và đây sẽ là cơ hội để em có thể quên hấn nhanh chóng... vậy mà sao em không còn đứng nổi trên đôi chân này nữa.

Con tim em rung lên từng nhịp đập yếu ớt, mọi thứ quay vòng vòng nhưng hình bóng kia thì vẫn rõ nét, em phải dựa hấn vào một góc,... Nước mắt như một cơn mưa, xoáy vào tim can, và mỗi cử chỉ của Ken là một mũi kim được rên nhọn hoắt chọc mạnh vào da thịt, thế xác và linh hồn. Hấn cười với cô gái ấy, rồi ôm ấp và thì thầm nhỏ to,... tại sao lại thế chứ, đáng lẽ ra phải dành cho em...

Em lùi lại, đặt mình từ từ ngồi xuống, đến khi chạm đất, thu lu một chỗ mà khóc. Em hận mình, hận sao không để Ken nắm tay mình, cho phép hấn được hôn em một lần thỏa thích, hay là vứt bỏ những tự ti về khoảng cách, hấn đã từng coi em ngang hàng cơ mà... nay đâu rồi... và dù em có mong một lần thời gian quay lại cũng không thể nữa. Em biết rồi mình cũng sẽ phải ra đi, rời xa hấn, quên đi những chuỗi kí ức êm đềm, nhưng vẫn muốn lưu lại trong hấn một hoài niệm đẹp. Ước gì được phá vỡ rào cản để thể hiện tình yêu, cho Ken biết em yêu hấn nhiều đến mức nào...!

Nếu đã có những hồi ức ấy, hấn em vẫn còn chỗ trong trái tim hấn có phải không? Dù một chỗ bé nhỏ thôi nhưng vẫn còn tồn tại, còn hơn là mất hấn thật rồi.

Môi em mím chặt, sắc mặt tái mét và không còn kim lại được, em hét lên với hy vọng người em yêu sẽ nhìn về phía em:

- Ken ơi! ... K...!- Em có biết được thời điểm này, nếu tình cảm dành cho Mes là một trái cam thì dành cho hấn đã là cả một tòa nhà, em gộp thờ quá, Ken làm em không còn phương hướng rồi! Em biết làm thế nào đây khi mà Ken lại đối xử với em như thế!

Trước đây, em bị hấn hành hạ thế xác, đau đớn biết nhường nào nhưng rồi cũng vượt qua... liệu bây giờ em có qua nổi nếu không còn tình yêu của hấn. Ken lại đang hành hạ em, đẩy em tới mười mấy tầng địa ngục bằng việc bóp nghẹt con tim em. Em đau, em ngục ngã, em cần hấn nhiều lắm!

Suy nghĩ rời xa Ken nhưng con tim vẫn thuộc về hấn là động lực thúc đẩy em tồn tại. Em hận hấn vì hấn không cho em ném trái tình thương gia đình, ghê tởm vì hấn thô bạo giết chết chính em gái mình,... Hận và yêu, em yêu hấn vô cùng, và định ninh hấn cũng thế, cứ ngỡ xa cách nhưng tâm lòng dành cho nhau là trọn vẹn!

Ken thực dụng! Điều này một cô gái ở lứa tuổi mơ màng như em không thể biết được, hấn cần gì và muốn gì là hai yêu cầu khác nhau. Có thể hấn đang tay trong tay với Ruby, nhưng nếu... một phụ nữ khác tuyệt vời hơn cô ta, biết chiều chuộng hấn hơn thế nữa,... thì Ruby cũng xếp vào hàng phế thải. Em cũng không biết được nhu cầu của một người đàn ông khác phụ nữ thế nào? Đàn ông có thể làm tất cả những điều vì người mình yêu, thậm chí là quỳ xuống dưới chân để xin tha thứ... nhưng giới hạn chịu đựng của họ bị hạn chế, eo hẹp lắm. Ken sẽ nhẫn nhịn một con búp bê vô tri như em được sao? Hấn làm mọi thứ cho em chẳng lẽ không mong được nhận lại, trong khi hấn chỉ đòi hỏi ở em sự tự tin thôi, cần em biết mình quan trọng thế nào với hấn để mà đừng bao giờ nói đến chuyện không đủ tư cách thì em lại làm điều ngược lại, càng ngày càng đẩy hấn ra xa mình hơn... Vậy thì tìm một cô gái có đầy đủ kiêu hãnh sẽ dễ dàng hơn,...

Em vẫn gọi tên hấn đó, một vài người qua đường tỏ ý thương hại em, có người còn rút khăn giấy để em lau nước mắt. Tồn tại khái niệm bắt đầu thì cũng phải song hành sự kết thúc, những người từng trải họ hiểu cảm giác đau thương khi mất đi người mình yêu. Nhìn vào cô gái ngồi khóc một mình bên hè, rên rỉ tên người con trai bằng chất giọng yêu nết, họ cũng đoán ra tâm tư này.

- Đừng khóc cô bé!- Một chàng trai đưa cho em mấy tờ giấy thấm, em cũng chẳng buồn quan tâm, đôi tai em ù ù mông lung

- Sao lại tỏ ra yếu đuối thế em? Đừng để người em yêu nhìn em thảm hại thế này chứ! Khuyên em nên về nhà, lúc này mà ở bên gia đình thì nỗi buồn sẽ được san sẻ đó em!- Anh ta tốt bụng khuyên em ân cần, một phần cũng vì em đang làm mất hình ảnh của tòa nhà đang đứng, và anh ta có trách nhiệm làm bảo vệ.

“Gia đình”, anh ta đâu có biết em làm gì có cha, cũng làm gì còn mẹ nữa, họ đã bỏ em đi xa quá rồi. Em bỏ ngoài tai những lời của người thanh niên kia, chẳng có một sự xoa dịu nào thích hợp dành cho em được cả. Không một thứ gì có thể lấp đầy những lỗ thủng trong trái tim em được đâu... vì thứ ấy

không còn tồn tại.

Thêm một lí do để rút ngắn con đường tìm về tuổi thơ...

*

* *

Em giật mình, đứng dậy đột ngột và nhìn lại về phía trước, biến mất rồi,... Ken và người kia đã lên xe phóng đi...

Họ vô tình đâu biết đã làm con tim một ai đó đau đớn tới cỡ nào...?

*

* *

Rồi em cũng phải bước đi, trên cùng một con đường với họ. Họ cách xa một đoạn dài thênh thang mà đôi chân mòn mỏi không bao giờ tới kịp. Từng bước nặng nề, em lết mình qua từng ánh đèn mà không biết lối về. Em sẽ về đâu đây, em sợ bị bỏ lại trong căn nhà nhỏ bé ấy, thà cứ bơ vơ giữa chốn đông người này còn hơn chìm vào con ác mộng hư ảo. Về nơi đó, em sẽ bị những hình ảnh của Ken siết chết, nụ cười hiền chỉ dành cho riêng em, cả những cử chỉ ân cần sẽ cuốn em vào dòng nước lũ mất... Thế mà em cứ nghĩ, hấn luôn chờ đợi sự tha thứ của em cơ...

Nhưng kể cả thế, em cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn được đâu!

*

* *

Nắm trong tay cả lọ thuốc ngủ, em sẽ bỏ lại tình yêu này. Ngốc nghếch em vẫn mơ mộng rằng, cái chết của em sẽ có một ngày làm hấn đau!

Trước khi vĩnh biệt địa ngục này, em sẽ cho “Moon” một bí mật. Em cần phải giải thoát cho “Moon”. Thực lòng, nếu không phải em mang cái tên đó, chắc đời em không khổ não đến thế này, tuy nhiên, em không là Moon, em sẽ không được yêu hết mình như thế!

Thôi, tất cả đã qua rồi, tiếc nuối làm gì,... nếu quay lại, em vẫn sẽ yêu hấn đến điên dại thêm lần nữa!

*

* *

Em mon men tới con đường về nhà Yun, cậu bảo em, gia đình cậu ở có rất nhiều thành viên, Luci là con nuôi của cha mẹ cậu nhưng họ coi cô ấy còn hơn cả một thành viên ruột thịt. Em cần trả lại “Moon” cho cô.

Trên con đường này em đã từng tung tăng tà áo trắng và vui đùa cùng Yun, tự nhiên nhớ cậu quá đi, vì thế cần phải chào vĩnh biệt cậu lần cuối. Ngày ấy em vô tư là thế, nụ cười hồn nhiên và trong sáng, em còn nhớ Yun còn ép em không được cười, bằng mọi giá bắt em phải nín cười lại, cậu bảo là “Cười như thế khó chịu (nổi) lắm!”- dù nghĩ là cậu miến cưỡng nhưng ở bên cậu là thoải mái nhất. Chẳng ai cho em một cảm xúc chân thật hơn mỗi khi chạm vào mắt cậu. Có lẽ vì em không phải là một con quỷ!

Em chẳng biết vì sao ngày ấy, dù Yun có ghét mình, tỏ ra vương vãi khi có một cô bạn gái ngây ngô là em nhưng em vẫn muốn tiếp xúc với cậu. Em thích sự thẳng thắn mỗi khi cậu nói, rồi khuôn mặt đỏ bừng mỗi khi cậu ngượng ngùng. Em không bao giờ phải thăm dò thái độ cậu ra sao như ở bên Ken, hay là cả người anh thứ hai của Moon nữa...

Nghĩ tới đây, một suy nghĩ len lỏi trong trí óc,...

Tại sao em lại giải cứu cho Yun?

Đáng lẽ ra phải giết một chiến binh của White để lập công cho Devils, hay không thì nhắm mắt làm ngơ trước sự sống và cái chết của cậu, mặc kệ cậu tồn tại hay ra đi... Thế mà em lại phản bội Devils một cách táo bạo, nói thẳng trước mặt người ghét lủ gián điệp nhất - Arrow. Vì một người không mấy thân thích, chỉ với danh hiệu bạn gái hờ mà khiến em hết mình như vậy. Tất cả cho thấy sự lương thiện trong con người em, em sai rồi, em đã lạc mất Devils trong tiềm thức. Em muốn mình được làm người ngay thẳng!

Những bài học trước khi được gài làm mật vụ cho Devils đã cho thấy sự chui lủi của một con quỷ, sống và làm việc ngoài vòng pháp luật, lúc nào cũng phải đề phòng cảnh sát, sống dối trá, lừa lọc. Có lẽ thời gian qua, ở bên Ken hay Arrow, em đã lãng quên mất vì họ là Sếp, họ sống thượng lưu chứ không ngay thẳng! Nói thẳng luôn ra là vì họ có thể lực nên có quyền giẫm đạp với công sở tám, chứ thực chất bằng chứng tội phạm cả họ chất đống và có thể đem ra xử từ hình. Em rùng mình khi nghĩ tới những thứ mà Devils coi là chiến công lại làm cho dân nghèo khổ đốn. Cái vô Angels càng có tỏ ra thanh cao, trong trắng biết bao nhiêu thì Devils lại bẩn thỉu và ô rác rưởi, tiêu biểu là hai tên thủ lĩnh đó.

Hỏi vì sao Yun cùng những người bạn có thể sống thoải mái là thế mà em thấy Ken lúc nào cũng đăm chiêu suy tính, một thế giới màu trắng và một màu đen không thể cùng tồn tại...

Em dừng lại khi đứng trước cửa nhà, ánh đèn sáng tỏa ra một hơi ấm diệu kì, ngôi nhà hai tầng ấm cúng trong cảnh quây quần. Em đứng đó, tay bầu chặt một cành cây nhỏ, nhìn vào trong...

Thiên đường chắc giống như thế, gia đình họ có những sáu người: cha mẹ, ba người anh trai và một cô em gái. Chris thập thò bên hiên, trong bóng tối, em hướng về ánh sáng!

Em chính là một ví dụ về sự bất công bằng trong xã hội, con nặng Devils làm em bẹp dí không thể lê lét, trong khi đó, Luci được mang về White mà không rõ tung tích, hoàn toàn có thể nghĩ cô là người của Devils lại được sống hạnh phúc. Em không biết trong lòng của Luci có thực sự bình yên hay không, nhưng về hình thức là có, chỉ ít em cũng chỉ cần lớp vỏ như cô bé ấy là quá đủ. Rõ ràng hai thái cực Devils và White là khác nhau, em chắc chắn thuộc về Devils 100% nhưng trong thâm tâm đã có sự thay đổi. Việc em cứu Yun đã lột bỏ bóng đen bao phủ, thấy rằng dù sống trong môi trường nào đi nữa, em vẫn hướng thiện! - Một lí do mà không bao giờ em có thể trở thành phụ nhân của Devils.

Luci cần biết mình là ai có phải không? Giống như em đầu biết không còn gì những vẫn một mực muốn lật lại quá khứ, chính vì thế em sẽ nói hết tất cả.

Nếu nói em cùng đường thì không thật chính xác, Yun sẽ cho em một con đường để bước tiếp, cậu mang ơn em nhiều, và sẵn lòng mở ra cho em một gia đình mới. Không chỉ cậu, người ở White rất có tấm lòng, họ luôn chào đón những tâm hồn lạc lối hồi tâm, mà em có một lòng vị tha... một người có mặt khẩu của Đại Bàng Trắng và Báo trong tay! Nhưng không đời nào em phản bội, chẳng vì em đã yêu kẻ thù lĩnh đó, chẳng vì mang ơn Arrow cứu mạng, đơn giản em không muốn là gián điệp. Nên có suy nghĩ như thế nào đi nữa, em chỉ được gọi là một con quỷ có tấm lòng nhân hậu mà thôi.

Luci vui vẻ đón nhận những miếng thịt từ các thành viên còn lại trong bữa ăn, cô cười nói rất hồn nhiên. Cùng là hai đứa bé, chỉ chênh lệch nhau có vài ngày, mà khác nhau vời vợi. Tại sao lại phải trả Moon về cho cô bé chứ?

Chris quay ngoắt lại, em đi về bóng tối. Một sự đổ kị len lỏi trong lòng, em mặc kệ, em bỏ ngoài tai, và em sẽ đem Moon xuống nắm mồ của mình. Trước đây đúng là em quá hiền lành nên mới ngu ngốc bị bắt nạt, hãy thử một lần vô tình cướp đi cái tên của người khác để làm một điều tốt nhất cho con tim mình lúc này...

Có biết hay không, Luci vẫn sống tốt? Vậy thì làm ơn cho em thuê “Moon” cả đời!

*

* *

Em không dần vật nữa, cũng chẳng quan tâm sẽ có ai bắt đền em đánh cắp Moon của người khác, chỉ qua đêm nay thôi... mọi thứ sẽ trở về con số 0. Em sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại! Nếu ai đó có hận em đến tận xương tủy, thì ầu cũng là ý trời...

Món quà quý giá nhất em sẽ giữ lấy bên cạnh phải... là Moon!

Em đã gột sạch bụi bặm trên cơ thể, khoác lên mình bộ trang phục mới, rải cẩn thận lại chiếu, đặt mình xuống cùng 50 viên thuốc ngủ...

*

* *

Bầu trời hôm nay trắng vẫn sáng, nhưng từ sau nửa đêm, mây đã che kín đặc, không còn mảnh trăng tròn... những ánh đèn dần dần tắt. Lại thêm một lần nữa ông trời trêu ngươi con người bé nhỏ, ông ta không cho cô bé ấy được toại nguyện.

Chris nôn hết số thuốc ra, em không tài nào nuốt nổi dù đã chia nhỏ để uống. Cả đêm em quần quai đau khổ và cuối cùng thì vẫn phải sống. Nhưng sống làm sao khi trong tay không còn một giá trị vật chất nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nếu Anh Mất Em

Ken ngồi thờ như bức tượng khá lâu, hần thờ ơ mọi quan chức trong buổi họp. Arrow đưa ra giải pháp cho những con tem giả để đánh lừa con mắt của hải quan Pháp, đến lượt Ken tiếp tục.

- Eagle!- Arrow dùng tiếng Anh để gọi Ken, nhưng đã mấy lời vẫn không thể “hút” Ken trở về thực tại. Không thể hiểu Ken đang nghĩ gì mà tập trung hơn cả công việc, trường hợp này có thể để Mes đứng lên thuyết trình thay Sếp vì anh đã được trọng dụng, là thân tín số một của Ken, tuy nhiên hôm nay cả Mes hay Wind đều không có mặt.

Trước một cuộc họp khá quan trọng, với những quan chức cấp cao từ các nước phát triển và cơ quan đầu não của Devils, Arrow không cho phép Sếp lớn cứ y ra thế, quyết định hấn đánh động cho Ken bằng cách huyếch tay nhẹ.

- BINH!!! - Ngay sau khi có tín hiệu bên ngoài động vào cơ thể, Ken như một con sư tử hau háu điên cuồng, không làm chủ được hành vi, hấn ném mạnh sập tài liệu vào đúng chỗ ghế trống mà Mes thường ngồi. Tập tài liệu không bị tung ra vì được để cẩn thận trong bì inox ghim chặt, tuy nhiên sức mạnh của lực ném cộng thêm miếng kim loại sắt đá va vào khiến cái ghế cứng cáp phải chào thua, nó gãy mất cột chống, quay vòng vòng chệch khỏi phom bàn.

Hơn năm mươi con người ở đây không thể tưởng nổi hành động điên rồ xuất phát từ một người cẩn tính như Ken. Sững sờ họ đứng dậy, đồng thời không khí trong phòng lạc hẳn đi, không còn trang nghiêm theo kiểu chú trọng vào công việc, mà nỗi sợ hãi căng tràn trong lồng ngực khi nhìn vào khuôn mặt đỏ gấc của Ken.

Ruby có mặt ở cuộc họp, cô được ưu ái làm thư kí của Ken, cùng với một thư kí nữ chính nữa. Cả hai sáng nay đều làm việc với Ken đâu có thấy biểu hiện gì khác lạ, Sếp chuẩn bị rất kĩ cho kế hoạch thu tóm hai mươi trung tâm giải trí châu Âu và dự định sẽ thuyết trình gần một tiếng. Nhưng trạng thái lúc này của Sếp giống như đánh trận hơn là làm những việc “trí óc”.

- PHỊCH!- Ken nóng hừng hực, hấn vội vàng tháo cà vạt, kéo mạnh nó ra và vắt luôn cả cái áo Vest thừa thãi trên người, đập một nhát xuống bàn, làm nước trong các ly sóng sánh, rung mạnh và vỡ tung, mấy cái ở xa thì nước bắn tóe tung vào áo của người đứng gần. Ken giật phắt mấy đường cúc trên chiếc áo sơ mi, hấn thấy mọi thứ đều trở nên thừa thãi. Mọi người không lường được những hành động quái quỷ này, tuy vậy vẫn mong chờ sự bình tĩnh từ phía hấn. Đâu có một ai hiểu tại sao từ một con người lịch lãm lại trở nên “hoang dã” tới thế?

Máu trong người lồng lên cuộn cuộn, từng huyết mạch căng tràn mãnh lực không thể kiểm soát, người hấn lúc nóng lúc lạnh từng đợt. Hấn đang ĐIÊN!!!

- UỖNH!!!- Thêm một tiếng động nữa, Ken đập thẳng vào bàn hội nghị một cách thần nhiên, chiếc giấy in một nét sâu vào cái bàn được đóng cố định với sàn, may là thể chữ không những người đối diện với hấn ngã rụp và nồn mưa ra hết. Dù cái bàn chắc chắn, kiên cố và dày đặc cũng không làm chân hấn hề hấn gì. Ken tiếp tục đập thêm một lần nữa cho thỏa, nhưng Arrow và một vài người xung quanh đã kịp ngăn cản.

- BUÔNG TAO RA!- Ken hét lên, hấn mất bình tĩnh khi xưng hô thiếu tế nhị bằng từ “Tao” trước đông đảo tầng lớp thượng lưu, và đặc biệt là người đồng cấp – Arrow.

Arrow giữ chặt ngực của hấn bằng cánh tay chắc khỏe ôm từ đằng sau lưng, hai tên vệ sĩ còn lại ghì tay hấn.

- XẾO!- Ken bực mình vươn vai gồng lên, hất căng đám râu ria đang kiểm soát mình. Sức mạnh của hấn lúc này nhân lên ba bốn lần lúc bình thường, như thể được tiêm thuốc tăng lực. Quá bất ngờ, mấy gã thanh niên cũng không làm gì được hấn, không khí căng thẳng bao trùm giống như đang xảy ra chiến sự.

Không một ai dám động vào hấn thêm nữa, cẩn thận mất mạng như chơi. Arrow hướng mắt sang Ruby, nhưng cô nàng từ chối ngay, cô hiểu Arrow đang nghĩ gì, hấn muốn nhờ cô làm Ken bình tĩnh lại vì theo mọi người cô có uy tín nhất trong đám phụ nữ bên cạnh hấn.

Ken nhìn chẳng khác sát thủ, đôi mắt sắc lạnh và vô hồn. Hấn đi lui tới ghế của Mes. Dù có mấy tên vệ sĩ người Tây cao lớn hơn cả hấn cũng chẳng thể chắn đường, nhìn hấn còn kinh hoàng dữ tợn hơn thần chết.

- Giữ Sếp lại !- Arrow ra tay, hấn sẵn tay áo và khống chế Ken bằng biện pháp mạnh. Đương nhiên một mình Arrow chẳng thể làm gì Ken khi mà hấn đang điên cuồng, theo sau Arrow là sáu tên đồ to cao khỏe.

- CHÚNG MÀY MUỐN BỊ SA THẢI HẾT HẢ ?!- Ken không chịu, hấn tìm mọi cách thoát khỏi mười mấy cánh tay lực lưỡng.

- Các người làm theo lệnh của ta ! Không sao cả !- Arrow ra giọng đầy hiệu lực, lúc này cần đặt thể diện của chính Ken và Devils lên trên thay vì so đo ai là Sếp lớn.

- BỎ RA ! CHÚNG MÀY CÚT HẾT ĐI !- Nói đến đây hấn im bật, dường như từ « Cút » có giá trị riêng của nó, chế ngự tư tưởng của Ken.

Vậy là sáu người phải cố gắng đưa Ken đi, Arrow ở lại chỉ đạo cuộc họp cùng với hai thư kí của Ken.

*

* *

Lí do khiến Ken điên loạn đến thế chỉ có một, hấn đang ghen ! Vì sao ư ? Mes đã vắng mặt mấy hôm nay rồi, kể cả Wine nữa, trùng hợp với ngày mà người con gái đó bỏ đi !

Hiện tại bộ phận y tế tìm cho hấn một ít thuốc an thần. Cần phải giữ hấn lại để kiểm tra thêm một chút nữa, họ không thấy dấu hiệu khác thường sau khi chụp xung thần kinh của Sếp, có lẽ Sếp đang bị một cú sốc gì đó điều khiển. Chẳng ai biết được nguyên nhân trừ hấn !

Ken đợi chờ thời cơ, hấn chẳng còn giống một người Sếp nữa, mọi hoạt động đều bị kiểm soát như tù nhân.

- Được rồi đó ! Thả ta ra !- Hấn tỏ ra bình tĩnh, chấn chỉnh trang phục, cài thêm hai cúc áo, cúc tay và cà vạt. Mấy bác sĩ cũng đã an tâm khi nhịp tim hấn trở về trạng thái ổn định, mặt khác, họ chẳng có đủ thẩm quyền để giữ chân hấn lại, mỗi giây phút của hấn vô cùng giá trị, không thể lãng phí ở đây. Vậy nên họ đành phải để Sếp đi, theo sau vẫn có mấy tên vệ sĩ.

- Chúng bay định theo ta về nhà à ?- Ken lừ mắt, không chấp nhận bị giám sát.
- Dạ không, nhưng chúng tôi được lệnh hộ tống Ngài !- Tên vệ sĩ mặc đồ đen cúi người trước hắn.
- Khỏi !
- Dạ, nhưng...
- IM ! Lệnh của ta còn dám cãi ?- Ken cầm lấy chìa khóa ô tô.
- Không được đâu, Ngài Arrow và Ngài Rồng Đen yêu cầu...
- Các người coi ta là cái gì ?- Ken dừng lại đột ngột, cho năm giây để mấy tên này biến, bọn chúng e dè trước quyền lực của hắn nên đành tạm thời rút lui. Thực chất, Arrow lo cho sự an toàn của Ken nên mới bắt buộc phải giam lỏng Ken theo cách này.

Ngay sau đó 2s, Ken chạy như bay. Hắn biết mình cần phải đi đâu!

Cầu thang máy sẽ tiết kiệm thời gian và sức lực cho hắn, cũng không phải mất công chờ đợi vì dành riêng cho Sếp, tuy nhiên Ken chẳng ngại mà nhào nhào phi cầu thang bộ. Qua mỗi tầng, hắn chỉ mất vài ba bước sải chân là xuống, Ken đang nóng và hắn xả stress theo cách vận động này, 12 tầng, hắn vẫn đủ sức để băng qua bãi đỗ xe.

- Vèo!- Vừa tra chìa khóa, hắn đã nhấn ga cho tốc độ đạt tối đa. Trong vòng 4s, vận tốc đã lên tới đỉnh điểm là 100 km/s, mồ hôi tuôn ra khi đi thang bộ khô kiệt ngay tức khắc, tốc độ tiếp tục tăng chóng mặt sau đó. Lũ vệ sĩ bám theo nhưng không tài nào đuổi kịp, Ken lao vun vút, những sợi tóc pháp phới, và một số đồ vật trong xe bị quán tính rơi tứ tá.

Bất kể phương tiện nào trên con đường từ Devils tới khuôn viên của Ken đều choáng váng, hoang mang khi đằng xa có một “xe điên” lao tới. Ken vẫn bình tĩnh mà né để về nhà sớm nhất có thể.

- Két!!!!!!- Ken thắng gấp, hắn không muốn mất thời gian cho việc từ từ dừng lại, mà đến đúng gara mới phanh. Nhảy lên, hắn ra khỏi xe.

Ken vồn vã đi qua mấy dãy hành lang, hắn nóng lòng để chờ đợi một người nào đó. Cho đến ngày hôm nay thì không thể chịu nổi nữa rồi!

Vệ sĩ chỉ thể tiến tới công, chúng không có mã ID để theo Sếp vào nhà, Ken tự do.

*

* *

- CHRIS!- Ken hét lên trong căn nhà vắng tanh, đèn chưa kịp bật. Hắn làm chủ được ngôn ngữ khi không dùng từ “MOON”.

- CHRIS!!!!- Ken lùng sục tất cả các phòng, qua gian bếp, không có ai, phòng ngủ, hai cái giường một màu đen một màu trắng trơn chọi, ngay cả nhà tắm hắn cũng xông vào. Chỉ một mình hắn là ở đây!

Ken tìm lại một lần nữa, hắn vẫn không ngừng gọi tên người con gái ấy, ngu ngốc tới mức mò tất cả những tủ áo, ngăn kéo hay cái gì đó để tìm. Kết quả chỉ là chữ “K” cô độc đã được đặt cẩn thận trong bàn trang điểm, chiếc điện thoại màu trắng và một vài vật dụng không phải của hắn.

Người ấy đi mất rồi! Ken thất thần ngồi bịch xuống sàn, tay ôm lấy đầu nhức nhối. Hắn rất mệt, quãng đường từ Devils về đây, hùng hục đi tìm trả lại hắn một nỗi đau xuyên thủng tâm can. Mỗi hắt nhột hắn, tóc tai rối bù, áo quần xộc xệch, mũi giấy mồm hắn đi, còn con tim vẫn không ngừng gào thét.

Đột nhiên sáng nay, sau khi kết thúc việc soạn thảo kế hoạch với hai nhân viên, Ken hăng hụi không hiểu nổi mình đang làm những thứ này để làm gì, tiền tài, danh vọng, hắn có để được gì? Tự nhiên hắn vào ngõ cụt!

Hắn chợt nhận ra mất lí tưởng sống, những ngày trước, mỗi lần làm việc, hắn đều mong chờ đến tối về sẽ có một mái ấm yêu thương, sẽ có một ai đó ngồi đợi bên bàn ăn, trần trọc đếm thời gian ngóng đợi hắn. Rồi nhìn vào đôi mắt thánh thiện ấy, mọi oan trái ích kỉ tan biến, hắn trở nên hiền lành và được nghỉ ngơi, thư giãn cười đùa với người đó... Thế rồi lúc này, những việc hắn ra sức làm, hắn cày ngày cày đêm, lao tâm khổ tứ vì công việc mà tìm hoài không cho hắn cơ hội thanh thản. Ngày lại ngày, hắn chỉ biết trông chờ vào sự thay đổi của con tim mình từ Ruby hay những người đàn bà khác, gầy vò họ để tự làm đau chính mình, vùi chôn những tình yêu trong sáng xuất phát từ tận sâu thẳm trái tim. Tan biến, hắn đã tưởng mình lạnh lùng, chỉ khao khát cái đẹp mà mù quáng không biết mình cần gì, giờ muốn mất rồi...

Hắn đã, đang và sẽ phải trải qua con mòng mị khóc liệt nhất, ngày hôm qua, hôm nay, rồi mai nữa, cuộc sống của hắn bó hẹp trong một căn hầm không có lấy chút ánh sáng, kẻ tù tội đã lỡ vứt bỏ cơ hội tìm lại Mặt Trời thì đâu thể quay đầu lại. Hơn nữa, mỗi giây phút trôi qua, bốn bức tường càng tiến lại gần hơn, tù túng, ngột ngạt,... đến thời điểm này thì đè bẹp hắn, không cho được sống nữa.

Người con gái ấy đã đem lại sắc màu cho cuộc đời hắn, khiến hắn từ một kẻ mù màu biết tới sắc đỏ của cuộc sống, màu hồng của mơ mộng, và màu xanh hoa lá...

Em cho hắn những ghen tuông- biết rung động. Hắn đã từng ghét em, ghét vì muốn được làm anh trai của em, ghét vì muốn bỏ óc em ra để chèn hình ảnh của mình vào...

Hắn được nếm trải cảm giác lo sợ mỗi khi em biến mất, khi em trong tay Yun, hay một người khác, dù tình cảm của em với họ có kiểm soát. Em có biết nỗi sợ hãi tới mức nào trong đêm tiệc mà em để Arrow ôm em đó, lại còn khoác lên mình chiếc váy không phải hẳn tặng. Ánh mắt em nhìn Arrow lúc ấy làm hắn lo lắng tới xanh mặt, không thể ngồi yên được. Và hắn chấp nhận hạ thấp danh dự để “chiếm đoạt” em từ người anh em thân thiết.

Em làm hắn điên cuồng, rồ dại, mỗi khi đi cùng với một phụ nữ nào khác, chỉ là nhân viên của mình thôi, dường như đang làm việc nghiêm túc mà hắn cũng lo gay gắt nhờ em hiểu lầm...

Tất cả con người hắn thuộc về em hết, hắn làm gì, hắn ở đâu hay hắn có ngủ mê cũng chỉ ôm lấy bóng hình em, tưởng như một bộ đồ chơi xếp hình có hàng tỷ mảnh ghép, thì hắn cũng vẫn ghép lại đúng khuôn hình em, không thể nào sai vì em không thoát khỏi trí óc được. Hắn dẫn vật kinh khủng!

Mấy tháng qua hắn đều phải sử dụng toàn bộ hệ thống thần kinh, kiểu như nhấn chìm hình ảnh em vào kết sắt và chìa khóa thì vất bỏ xuống biển khơi, lao tâm khổ tứ nhập cuộc những thú vui giải trí, đắm mình trong chuỗi ngày mộng lung... Không thể tưởng nổi, có vui vẻ bên những nàng kiều hay lách cách máy tính, các dây thần kinh của hắn phải lừa dối con tim bằng cái giá rất đắt, chính là lúc này đây, hắn gục ngã mất rồi, không còn tiếp tục đồng kịch được nữa,...

Bỏ rơi em, làm những điều mà trước đây vẫn hay làm - không có sự tồn tại của em, là dễ dàng? Hắn dặn lòng phải như thế, đúng là hắn đã không nghĩ tới em trong suốt thời gian qua, cứ thế băng đi và vô tình nghĩ mình làm được, những buổi sáng với đầu óc trống rỗng, những cử chỉ vuốt ve người đàn bà khác mà không có cảm giác, hắn như một cái máy không hồn. Những tín hiệu của năm giác quan không còn làm đúng trách nhiệm nữa, thiếu em, hắn mất hết cả tình cảm. Vui? Buồn? Giận dữ? Hạnh Phúc? Đau khổ? Có những lần hắn câu được cho Devils hơn năm chục tỉ đô mà không thể ngượng cười, rồi khi con Frang sinh ra một đàn chó con mà hắn không buồn quan tâm, đặt tên cho chó con... Thế ra cuộc đời trước kia của hắn cũng như vậy, không có chỗ cho niềm vui, đơn giản tới nhàm chán, mỗi sáng đi làm và kết thúc một ngày với những người xa lạ, hắn đã hiểu tại sao mình độc ác đến thế... Có ai chỉ cho hắn biết cách sống thế nào đâu? Ngoài em! Một bàn tiệc thịnh soạn mà không có gia vị, nhạt nhẽo chính là cuộc sống của hắn.

Việc Mes hay Wine bỏ đi không lý do, hai người đó đi đâu hay làm gì cũng đều làm hắn liên tưởng đến em. Hắn đã từng chấp nhận họ trong cuộc đời em với tư cách hai người anh trai, nhưng sự thật đã rõ rồi, dù sao đi nữa, dù tình cảm của cả ba vẫn y như thế, nhưng hắn không thể chịu được. Chỉ hắn mới có quyền được che chở cho em thôi!

Hắn cũng biết việc làm dại dột thời thơ ấu, hai quả bom ngày nào đã đánh mất gia đình em là một bức rào cản không bao giờ sụp đổ trên con đường của em và hắn. Giống như tuyến đường dành cho người đi xe đạp và mô tô, song song, đồng hành nhưng không cho phép được “lấn sân”, em không thể tha thứ cho hắn dù tấm lòng em cao cả như một đứa trẻ sơ sinh... Là bé tắc... nhưng nếu hắn mất em... hắn sẽ không còn được thờ lụng không khí này nữa...

Ken co thắt, con tim muốn nổ tung, người hắn lạnh toát. Hắn lao vào tầng hầm và nốc vội vàng rượu- chỉ ít rượu sẽ giúp con người ta tạm thời chìm lắng. Hắn không thể cầm cự được nữa, mỗi giây thiếu vắng em như bị ném xuống dòng nước băng lạnh giá, cần rượu để đốt cháy bản thân. Ken tu ừng ực, rượu còn không kịp chảy vào cuống họng, những tiếng chan chát mỗi khi hắn uống xong một chai và đánh rơi xuống sàn vang lên đều đặn. Hắn quay cuồng, đôi chân đảo bước, chao đảo và ngã nhào xuống, những vết máu bắt đầu chảy mà đầu hay mình đau...

Không như thế, dù men rượu ngấm vào cơ thể, mùi rượu nồng nàn say khướt vẫn len lỏi được hình bóng người con gái ấy. Hắn nhớ quá đi thôi, một con nhóc dám nổ súng vào hắn, rồi cười thánh thiện để đi vào cõi chết khi cố gắng tự tử, cả khuôn mặt ngơ ngốc không hiểu chuyện, và lúc em ngủ say trong vòng tay hắn... Hắn chịu hết nổi rồi, làm ơn mang người con gái đó về bên hắn đi... nếu được phải quỳ xuống van xin hắn cũng làm...

*

* *

Ken hốt hoảng ra khỏi nhà, đi còn không nổi nhưng vẫn cố gắng mò mẫm từng bước, hắn đặt niềm tin ở đôi chân mình, hắn cần phải tìm được em!

- Sếp! Sếp bị chảy máu!- Máy tên vệ sĩ vẫn chờ ngoài cổng, khi trông thấy Ken, họ kinh hoàng khi người hắn toàn máu.

- Để ta yên! Ta phải đi tìm người!- Ken vẫn nói dù giọng phát ra quá nhỏ. Hắn ước mình đủ minh mẫn để đi.

- Sếp bị làm sao vậy?- Ken chẳng còn sức lực khi chúng giữ chặt lấy người và sơ cứu. Hắn bị trầy xước khá nhiều, một phần do cơ xương mồi mẹt, hơn nữa lại vị mấy mảnh sành cắm thủng da thịt.

- Ta không còn thời gian đâu, cho ta đi đi!- Hắn cầu khiến người khác, không ngờ có lúc cũng phải hạ mình vì mấy tên tứ chi phát triển kia.

- Sếp yếu lắm!- Họ nhận định quả không sai, Ken không ngừng nôn ra nước, chính là rượu, mặt mày tái nhợt, cơ thể nóng lạnh hòa trộn. Mùi rượu nồng nặc ô nhiễm khiến hắn thở khó.

- Ta phải đi tìm Chris...!

- Vâng! Sếp cần nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ tìm kiếm người có tên là “Chris”!- Trên quả đất này có biết bao nhiêu Chris, ở châu Á, Châu Âu, Châu Mỹ, Châu Phi,... biết tìm thế nào khi chỉ biết mỗi cái tên nhưng chúng trung thành với chủ.

- Không! Ta tự đi tìm!- Hắn vừa nói hết câu đã chìm ngimm, một tên vệ sĩ nhấn huyết đạo làm Ken rơi vào trạng thái bất động. Chỉ khi nào hắn bình thường mới ra ngoài được thôi, còn lúc này, có lẽ một con kiến cũng không giết nổi!

Ken nằm trong giường bệnh, hần mặc bộ đồ dành cho người ốm với những đường kẻ dọc màu sáng, trông hần gầy đi hần, khuôn mặt đứng tuổi vì râu ria mọc lên không cạo gọn. Đêm qua hần mê muội gọi tên người con gái đó đến khản cổ. Có những lúc hần vẫn ngỡ là Moon mà gào lên, rồi bình tĩnh hơn thò thức gọi Chris, hần đã từng nói “Dù thế nào chẳng nữa em vẫn là của ta!”, sự thật em có phải một người nào khác đi chẳng nữa thì Ken vẫn là của em! Hần vừa tỉnh đã nằng nặc đòi đi ra ngoài. Bác sĩ không cho phép vì sợ hần đang ốm sẽ trúng gió, nhưng nhìn hần đau đớn thế kia họ cũng đành buông tha.

Thân tín số hai của hần- F. đến kịp lúc, tên đó cầm theo một sấp ảnh, có lẽ sau khi nghe thấy từ “Moon” đã cất công tìm kiếm. Theo F. chỉ cần tìm ra người con gái tên Moon rồi sẽ điều tra ra Chris, việc nhận diện Moon không khó với tên này, vì F. từng được nhìn thấy mấy lần, tuy nhiên việc tìm kiếm rất mất công. Huy động hơn 500 điệp viên làm việc bí mật mà không có chút tung tích nào, nỗ lực được đền đáp sau hơn hai mươi giờ tìm kiếm, rồi cũng mang về cho Sếp mấy bức hình giá trị. Sau khi Ken cầm ảnh trên tay, hần vò nát ngay lập tức, lúc này hần không phân biệt mấy tờ giấy đó là tìm mình hay không, mà xé toạc nó ra, tan nát.

- Tôi sẽ lái xe!- F. lên tiếng, hiểu rằng Ken đang mất bình tĩnh. Tên này bảo vệ Sếp đến mức mua chuộc tất tần tật những người có thông tin về cô gái này, để không một ai ngoài Sếp biết được. Nghe đầu Mes và tay sai của Sếp nhỏ đang ngấm ngấm tìm “cô em gái” ấy, nhưng F. đã đi trước một bước.

- Không! Ta tự đi!- Ken đứng dậy, người chao đảo vì đã nằm một quá lâu, hần tra dép mà còn ngược đôi nhưng vẫn chứng minh mình đã bình phục.

- Tôi biết lối đi tắt sẽ nhanh hơn!- F. đưa cho Ken trang phục và cả dao cạo, chu đáo đợi chờ Sếp từ ngoài cổng. Tất cả đều không muốn cô gái ấy đến được với Sếp, nhưng riêng tên F. này lại suy nghĩ khác, Sếp có thể làm việc đạt chất lượng gấp ba lần khi ở bên cô gái đó, F. đã để ý khá nhiều lần khi chột lại. Vậy là hơn hần sức của Ruby rồi còn gì...!

Lạ thay Ken ngoan ngoãn nghe theo cấp dưới, hần không nói gì thêm. Và chiếc xe lăn bánh trong một ngày trời thu có nắng.

*

* *Ken nóng lòng đến nỗi nếu chân mình chạy nhanh hơn con xe thì cũng sẵn sàng nhảy ra mà tới nơi. May thay F. đã điều tổ đẹp đường trước đó nên chỉ mất chừng một tiếng đi xe là họ tới. Trong thời gian đó, Ken không ngừng hỏi sếp đến nơi chưa, lúc thì hần soi mình trước gương lo lắng vì mình có khác trước, lo em không nhận ra mình mất. Hần chỉnh lại cổ áo ngay ngắn, kiểm tra trang phục, thêm nữa hần mang theo một chiếc khăn tay để trước ngực áo vest.

Xe dừng lại, F. nhìn Ken một hồi, hần không biết là đã đến nơi chưa hay không dám vào mà người ngồi thờ nín thở. Thoáng có chút lo sợ, ngộ nhờ em đuổi mình đi thì sao? Ken ậm ừ, hần hoang mang, đôi chân run lại và không thể bước ra khỏi xe... Em có còn nhớ đến hần nữa không?

Rồi hần liêu lĩnh bước xuống, lấy hết can đảm của một người đàn ông mà đi. Con đường nhỏ không đủ cho ô tô tiến vào, hần đi một đoạn dài. Bùn đất bắn lên chiếc quần tây và giày đen, hần đau xót chỉ vì cái từ “Cút” đáng chết đưa đẩy em tới cái xó xỉnh này.

*

* *Một chiếc xe ngoại nhập gây không ít chú ý cho người dân làng vốn lạc hậu này. Mỗi khi nghe thấy tiếng máy nổ là họ đổ ra đường nhìn ngắm, và lần này họ choáng ngợp trước sự kiêu sa ngạo nghễ của cái thứ còn hơn cả xe hơi kia. Chàng thanh niên bước ra cũng là đề tài đáng để bàn tán, nhìn anh ta có nét gì đó tàn ác, mà lại phiền muội, xen lẫn ăn năn. Anh ta đến từ đâu? Đến đây để làm gì? Gặp ai? Ai là người có vinh hạnh được gặp?, là những câu hỏi không còn dừng lại trong đầu họ, cổ tình nói to để Ken nghe thấy mà tự trả lời, nhưng không, hần vẫn lạnh như băng, chỉ riêng có một người mới làm hần thay đổi.

Ken không phải là điềm tĩnh, mà không thể đi nhanh hơn được. Càng tiến lại gần, tim hần đập mạnh hơn. Hần quá quen với những lời ca tụng của người khác về vẻ bề ngoài lãng tử nên mặc xác họ, nhìn những người dân há hốc mồm dõi theo hần, các thiếu nữ quê mùa đắm chiều mơ mộng... nếu như trước đây, hần sẽ khinh khỉnh và coi chúng là lũ cô đại thi giở lại khác, vì ai mà hần bớt khó tính với họ hơn, dù không thể hiện ra bên ngoài, nhưng hần chẳng có tí miệt thị nào? Rồi cũng vì ai mà hần nghĩ tới những người đã chà đạp lên họ, chân hần khựng lại, Ruby và những phụ nữ đã vì hần mà tồn thương...?

Trái tim hần thay đổi, Ken không còn khép trái tim như trước nữa, vì người con gái đó hần biết đến nỗi khổ của người khác, hần biết đặt mình vào họ... Rồi tự nhiên hần thấy mình tội lỗi vì đã đánh cắp trái tim của những người mà hần không thể yêu để rồi bỏ mặc, nếu... mở cánh cửa cuối đường kia, hần sẽ giả em một món nợ, nhưng còn bao nhiêu người nữa thì sao? Tại sao không nghĩ tới tình cảm của người khác mà lại chiếm đoạt và lợi dụng họ..., làm họ đớn đau?

Em làm hần khác trước rồi, vì yêu em, yêu con tim ấy mà chính hần tự mình chỉnh lại góc kính của con mắt. Hần nợ quá nhiều người...

Không, dứt khoát là một giải pháp, hần sẽ dứt khoát với mọi nạn nhân và bù đắp cho họ bằng nhiều cách có thể, chỉ như vậy con người kia mới bớt hận hần hơn... Và hần sẽ dứt khoát với tình cảm của mình, dứt khoát yêu em trọn đời!

- Hình như anh ta tìm con bé bị bệnh đó!

- Nó mà cũng có người hỏi thăm ư?

- Đạo gần đây không thấy cửa mở, có khi nó nghèo rồi ấy chứ? Nghe nó ho mà phát tởm!

- Không, nếu chết thì cũng phải bảo người ta một tiếng để khênh xác đi chứ!

- ...

Những tiếng rầm rì không quá nhỏ với cái tai thính của Ken, hắn sững sờ, hắn là họ không nói sai được đâu vì có gì phải dối trá. Ken quay người lại nhìn họ một lượt, những ánh mắt kia ái ngại nhìn hắn, có người còn mạnh dạn khuyên hắn trước khi vào cần phải kiểm khẩu trang.

- IM HẾT ĐI!!!- Ken trở nên hung dữ, hắn nắm chặt tay để tiếng xương răng rắc trong gió. Hắn trách bản thân mình. Ken không ngừng lại được nữa, hắn chạy một mạch tới căn nhà đó.

Một ngôi nhà mọc meo, nằm hoang mọc đầy. Cửa sổ đóng chặt và cửa chính cũng vậy. Bên ngoài có dây treo một chiếc áo đã lâu, vì trông nó hơi bụi. Không gian yên tĩnh đến lạ thường, ngay cả gió cũng phải dừng lại không dám thổi nữa.

Ken im lìm đứng trước ngôi nhà có thể tạm gọi là hoang. Hắn không muốn sẽ vô vọng...

Những tiếng bàn tán vẫn tiếp tục, nỗi đau này có bao giờ hắn hiểu được, nhưng hắn rí mẩn khi họ nói về em như thế... Mồ hôi tay hắn ra nhiều, và run rẩy sợ hãi, ngộ nhờ điều đang nghĩ là sự thật thì... sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân!

*

* *- UỶNH!!! - Ken đạp chân vào cửa, hắn chỉ nghĩ được cách đó để vào được nhà. Cánh cửa bị tung bắn lên và cũng chệch đôi, hắn xông vào lập tức.

F. đứng bên ngoài, tên này ra sức kéo sự chú ý của người dân về phía mình, quả là một người trung thành.

Chris bật dậy.

Ken nhìn đảo qua căn phòng. Nếu không có ánh sáng ngoài kia nhờ cú đập cửa rồi, thì tối om, một thứ mùi tanh xông lên mũi. Nhìn cái gì cũng cù ki, từ cốc uống nước tới thứ giá trị nhất là cái bếp, giống như đồ cổ từ thập niên chín mấy. Tường trần mạng nhện chi chít, dộp thủng và lỗ chỗ, còn không bằng chuồng chó của hắn. Và người quan trọng nhất, hắn đã nhìn thấy.

Chris hoảng sợ, em đang chìm dần vào giấc ngủ, một tiếng động quá mạnh cùng với bóng đen ngòm lao vào nhà làm em thóp tim. Em rất đói, rất thiếu năng lượng nên nếu kẻ đó có giết em thì cũng không thể chống cự. Em không nhìn rõ hắn là ai.

Ken hứng ánh sáng, hắn có thể nhìn vào trong nhưng lại bị che khuất nếu như người bên trong nhà muốn nhìn ra, kể cả đôi mắt bình thường cũng khó mà tường tận khuôn mặt hắn, hướng chỉ là em. Ken nhận ra em đang co rúm. Trời ơi! Có thể tin được không đây là em, hắn hốt hoảng nhìn xuống sàn, phải tới bảy chục viên thuốc bị chảy nước xen lẫn máu khô- chính là căn nguyên của mùi tanh. Khuôn mặt em hốc hác, môi trắng bợt và ỉu rù, không còn chút sinh khí. Chiếc áo em mặc ố vàng và máu đông kết, không có xà phòng giặt và sức lực để em vệ sinh. Nơi em ở là thế này ư? Không được tiếp cận bất kì một tiêu chuẩn sống tối thiểu nào.

Ken có thể đoán, không, mà là chắc chắn rằng em cố gắng tự tử bằng những viên thuốc màu trắng kia nhưng không thành. Và giờ đang nằm đợi thần chết đưa em đi, hắn thật vô duyên khi trái lệnh cả vị thần đó để cướp lấy em. Tuy nhiên nhìn đôi mắt xa lạ của em làm hắn sợ hãi vô cùng, đôi mắt hắn vẫn soi mình như làn nước trong suốt ấy giờ liệu còn có muốn cho hắn được dựa vào?

Ken không suy nghĩ, hắn lao tới và ôm trầm lấy em không cần biết thế nào chẳng nữa. Đôi tay hắn cố gắng truyền hơi ấm cho em mà sao khó quá, thân xác em tong teo để có thể ôm trọn. Một cô gái khỏe mạnh ngày nào đâu mất rồi, chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt như thế này? Ken không biết, hắn lấy hết bản năng mà ôm em, che chở cho em, hắn sợ em không nhận ra làn hơi ấm của mình nên cố gắng hết sức mà ấn em vào sâu trong người mình hơn, hắn hôn lên mái tóc thấm thiết.

- Em đã khổ lắm phải không? Tôi xin lỗi. Xin lỗi em vì tất cả!- Đôi mắt hắn cũng đã hoa lên, mười đầu ngón tay giữ chặt lấy bờ vai em. Em xơ xác quá, hắn còn nghe thấy tiếng trống rỗng trong khoang bụng, em hẳn là đói lắm. Hắn hôn lên gò má, muốn chứng minh rằng hắn cần tất cả những gì của em dù em có không gì cả. Con tim Ken mỗi lúc một căng thẳng, nó mệt mỏi quá rồi, suốt mấy tháng chỉ được đập để sống và vô cảm với mọi thứ, sau đó lại em lên liên hồi để kêu cứu khi gặp trong nỗi đau vì mất em... đến lúc này nó không còn chịu nổi thêm những biến cố nào nữa đâu. Dù là tìm hắn, nhưng nó đã thuộc về người con gái này từ lâu lắm rồi, đâu còn biết nghĩ cho chủ nhân, lúc nào cũng chỉ đập vì em thôi.

Em chẳng còn sức nữa, em chìm trong vòng tay hắn và tiếp tục ngủ, như thế cũng là tốt lắm rồi, Ken có thể ở bên em mà trân trọng giây phút này mãi mãi. Hắn vô thức yêu em, và vô thức nhận ra rằng: Hắn không thể sống nếu em không tồn tại!

- Tôi xin lỗi em, xin lỗi em muôn vàn lần! - Hắn vứt bỏ cái tôi, đối với hắn em đã ngự trị hoàn toàn và hắn cầu xin được làm nô lệ của em. Nếu em cho phép, ngày nào hắn cũng sẽ nói xin lỗi em để tới khi đầu bạc những lỗi lầm gây ra sẽ nguôi ngoai chút ít.

Hắn mím chặt môi, đến bật cả máu, Ken muốn được biết cảm giác đau đớn của em, muốn đánh cắp nó để em đỡ khổ và chấp nhận gánh hết, nếu để em mòn mỏi thế này thì bắt hắn chịu đựng gấp trăm nghìn lần như thế còn hơn, em đã yếu mà bắt em nhìn ăn đói khổ tội cùng sao không ép hắn tự xẻo da thịt mình ra, em bị ra máu sao không để hắn vắt hết sinh lực của mình đi. Hắn không đáng mặt đàn ông, tự thừa nhận, không thể chấp nhận để người con gái mình yêu khổ sở trong khi hắn vẫn đang sống trong lụa là, sung sướng. Ken hen nhát khi không dám đối mặt với sự thật, hắn chạy trốn những tháng ngày mất em trong cái vỏ đủ đầy, mãi tới khi nhận ra không thể giả tạo được thêm nữa rồi mới tìm em, hắn không chấp nhận được bản thân mình. Nếu như em có thể đánh hắn thật đau, nói hắn thậm tệ thì hắn sẽ cho em làm thỏa thích, nhưng em ngủ mất rồi...

Ken lấy chiếc khăn trong người ra ủ ấm, lau đi những vệt nước mắt và máu khô của em dù biết chẳng thể nào sạch. Khoác lên người em chiếc áo của mình, bao bọc em trong làn hơi thở ấm áp, đây là cơ hội cuối cùng để được yêu em. Rồi lại đưa em về với Devils!

Chương 69: Trả Thù

F. chưa bao giờ thấy Sếp nhìn mình bằng ánh mắt cảm ơn như thế, không phải trước kia hắn không ra sức giúp đỡ Sếp trong những việc đòi tư hay phần đầu hết mình vì công việc, mà đã cố gắng cực kì nhưng không được Sếp trọng dụng hơn Mes. Dù sao Mes cũng chỉ là con của một điệp viên cấp III, lại mang tí vết của người mẹ, hắn tin chắc là xét về đẳng cấp và tuyệt kĩ thì Mes thua xa, vậy mà không chỉ Mes, còn có người em trai đều được cả hai Sếp trọng dụng. Rồi thì hắn cũng đã tìm được mấu chốt vấn đề, quả thực bất ngờ khi lí do lại là vì một cô gái, nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn nữa, một người bằng giá như Sếp nhỏ và cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc với cô gái này lại... cũng như Sếp mình đây. Việc Mes và Wine lên như điều gặp gió mà thực lực chưa thật sự xuất sắc có thể vì hai Sếp muốn “nhìn” cô gái này chăng?, F. bác bỏ ý kiến đó, hắn suy nghĩ logic và hiểu được rằng, muốn đưa cô gái này “lên cao” cần phải có ô dù, và hai người anh trai may mắn được tham gia vào “âm mưu” của Sếp. Không hiểu được Sếp đang nghĩ gì nữa, hắn không thấy cô gái này có gì đặc biệt, vậy là vì Sếp đặc biệt nên mới yêu cô gái ấy chăng? F. cười mỉm, dù sao cũng mang ơn cô ta một lần, ...

Hắn nhớ hồi nhỏ, khi mới lần đầu tiên gặp Sếp, nhìn Sếp bắt nạt một đứa trẻ con mà thấy tội nghiệp nó. Làm việc với Sếp được một thời gian ngắn, khi ấy hắn 15 còn Sếp 18, trong một lần vô tình làm đổ vỡ cái gương bằng ngọc mà Sếp tặng cho Ropez, tại cô người mẫu để trên đồng tài liệu cao với vọi, hắn với mũi không tới. Vì sợ Sếp sẽ trừ lương và cấp bậc, cô người tình Ropez kia sẽ “chủ ý”, nên hắn im đi. Kết quả là đứa trẻ đó- chính là cô gái này đây bị Ropez hành hạ nhục nhã còn hơn một con vật.

Ngắm lại mới thấy mình đã xử sự không bằng một đứa bé, hèn nhát, F. cần phải làm gì đó để “bồi thường” danh dự cho cô gái này, và hắn hy vọng mình đã không làm sai.

- Ring! Ring! Ring!- tiếng chuông điện thoại đổ, F. lưỡng lự không biết có nên nhấc máy?

x

Ken ngồi ở hàng ghế sau, hắn tìm mọi cách để em có thể ngủ thật thoải mái trong vòng tay mình. Hắn cố thở thật nhẹ để không ảnh hưởng đến giấc ngủ một nhòai, thì thoảng lại lấy khăn lau mồ hôi cho em. Giai điệu của tiếng chuông được vụn nhỏ ngay khi cất lên đủ cho hắn biết người gọi là Mes, mắt hắn mở to ra, và nhịp tim đập dồn dập. Nét hoang mang không giấu được trên khuôn mặt, tại sao lại phải sợ nhân viên của mình đến thế này? Hắn lo lắng Mes sẽ đến đòi em đi mất, nếu biết hắn đã để em ra nông nổi này thì dù có phải là một người anh ruột hay không hắn Mes bằng mọi giá cũng phải mang em đi, còn em sẽ sẵn sàng nắm lấy tay anh mình. Ken hoảng quá, ngộ nhớ Mes không cho hắn được gặp em nữa thì chết mất. Vẫn là hắn có quyền hành cao nhất, nhưng con tim thật sự rất yếu đuối, hắn sợ Mes!

Không chỉ thế, Ken còn sợ tất cả những người yêu mến em, sợ rằng họ biết: hắn không đủ tư cách để bảo vệ người con gái này. Chưa nỗi đau nào hành hạ em như thế này phải không?, Ken ôm em chặt hơn, hắn có rất nhiều điều muốn nói, đôi tay mềm mại ra nhưng găng ghi em sát để không tuột mất tình yêu. Hắn thở đều đều lên làn tóc em mà mong muốn em cũng phải thở đều như thế, nhịp tim của em chậm dần, chắc sắp không chịu nổi nữa rồi. Nhưng em có biết hắn cũng không thể chịu được thêm nữa nếu cứ tiếp diễn những tháng ngày thiếu em không, bất kể người con gái nào đi ngang qua cũng làm hắn mường tượng ra em, em có mặt ở mọi nơi hắn tới, không buông tha cho trái tim đang cố gắng đóng băng lại, hắn càng tỏ ra thân thiết với người nào khác thì lại càng mơ tưởng em đang ở đó để buồn rười rượi trước những hành động của một vợ kịch mà hắn chỉ là diễn viên nghiệp dư. Em có ngờ hắn điên dại vì em như thế nào không, hắn mù quáng mà nghĩ em đang bên cạnh hắn mà hôn lấy hôn để những người đàn bà thậm chí hắn còn không biết là ai, hắn làm thế chỉ để... kiểm chế những xúc cảm khi ở bên em, ngay cả lúc này... Ngu ngốc, hắn muốn để em ghen với những cử chỉ âu yếm không dành cho em hay đang tự chia sẻ vào lồng ngực?

Thực sự nếu thời gian có thể quay lại, hắn không muốn gặp em một chút nào, thà rằng cứ sống trong cuộc đời giàu sang vô vị còn hơn là yêu em điên cuồng tới thế. Nhưng hắn đã lỡ rồi, đã yêu em hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này thì sao có thể quay đầu lại được, chỉ còn cách tiếp tục yêu em hơn thế nữa. Mỗi ngày hắn lại nhận ra một sự thật, rằng hắn càng yêu em hơn, ngày hôm nay nhiều hơn hôm qua, và ngày mai là vô tận... Hắn chỉ mong tình yêu này có thể chữa lành phần nào nỗi đau em phải chịu.

Ken không để ý F. đang trả lời điện thoại, nhưng người thuộc hạ này tránh để cô gái kia tình giặc, sử dụng tai nghe và bộ đàm thoại mini. Cuộc nói chuyện xoay quanh công việc, Mes gửi lời xin lỗi Sếp vì đã bỏ bê kế hoạch tầm cỡ chiến lược của Devils, đồng thời xin nghỉ phép thêm một vài ngày, F. cố tình hỏi lí do dù đã đoán được, nhưng Mes không có nhiệm vụ phải giải thích với cấp dưới nên anh cụp mày luôn. Thông thường sự thiếu trách nhiệm đó sẽ buộc Mes phải thôi việc, nhưng anh đã sẵn sàng từ bỏ vì người em ấy, giờ thì anh mới biết em quan trọng tới mức nào...

F. chau mày, cứ ngỡ Devils không có một điểm yếu nào, thì hóa ra cô gái trong xe chính là nhược điểm không thể khắc phục. Hy vọng không ai khác nắm được khuyết điểm của Sếp!

x

Chiếc xe dừng lại ở dinh lớn, Ken không ngần ngại bế bổng Chris lên và đi trên nền gạch đỏ. Hắn mặc kệ mọi ánh nhìn của lũ cáo già, hay cả cha mẹ mình, đằng nào em cũng sẽ có một danh phận thì việc gì phải giấu giếm mà đi lối cửa phụ. Bất kể người nào mà dám ngăn cản em trở thành nữ hoàng của Devils, hắn sẽ bắn bỏ không thương tiếc, hắn xin thề là thế!

Ken sai chân dài, hắn để khuôn mặt em dựa vào cằm mình, cứ đi một đoạn hắn lại hôn lên trán em để chắc rằng em vẫn ổn, trong lòng buồn vui lẫn lộn,

hắn mong rằng sẽ được bao bọc em mãi mãi. Đi tới ngã rẽ trái của khu nhà cao tầng, Ken đổi hướng ngay khi nhìn thấy Arrow. Có lẽ trong tình yêu cần những ích kỉ để giữ lấy người mình yêu thương nhất!

Nhưng qua hệ thống camera, chẳng lâu sau thì Mes hay Wine cũng biết!

x

Ken mang em về lại ngôi biệt thự quen thuộc mà hắn đã coi là nhà bấy lâu nay, đặt em từ từ xuống giường mình, hắn tung cái chăn màu đen tuyền ra và thay vào bằng tấm chăn màu trắng thanh tao, em là một màu trắng tinh khiết, thứ màu đen vẫn đục không được dành cho em. Ken yêu cầu các chuyên gia y tế bậc thầy trực tiếp tới khám cho em, hắn sợ những y bác sĩ trong nước không đủ trình độ dù nghĩ em chắc chỉ bị thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài. Nhìn em ngủ mà hai má hốc hác, hắn thương lắm. Ngày nào đôi má phúng phính và đôi môi đỏ chúm chím làm hắn chỉ muốn chạm mãi không buông đầu mắt rồi, em lúc này gầy rộc, nếu như đứng trên một chiếc bập bênh, hắn chỉ cần nhún mình là ở đâu bên kia em sẽ bật tung lên.

Cứ chốc chốc hắn lại chinh mền cho em, mong em không bị mỏi vì nằm quá lâu một chỗ. Đứng ngồi không yên, Ken không thể chớp mắt một phút nào, ngộ nhờ em tỉnh mà hắn ngủ quên mất thì hắn ăn hận lắm, vì hắn cần được ngắm nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của em.

x

- Cô ấy cần được bồi bổ nhiều loại thực phẩm chức năng để bổ sung cho phần dinh dưỡng thiếu hụt trong nhiều ngày qua. Hiện thời chúng tôi vẫn đang theo dõi chuyển biến trạng thái sức khỏe, và tình trạng bệnh lí của cô ấy...

- Bệnh? Bệnh gì?- Ken sốt sắng, giọng hắn nói vọng cả hành lang, nghe rất lo sợ.

- Không nghiêm trọng quá đâu! Cô ấy đơn giản chỉ bị rối loạn đường tiêu hóa, chắc do hồi nhỏ ăn uống không chú trọng, nên khi được chăm sóc cẩn thận với các thức ăn thượng hạng, ruột non không quen với thức ăn lạ nên bị dị ứng. Chúng tôi sẽ đưa ra thực đơn đầy đủ dưỡng chất và thích hợp nhất cho quý cô, Ngài hãy cứ yên tâm!

Ken mở cửa, hắn đem vào một bát cháo chai, từ một người không bao giờ quan tâm đến bếp núc, hắn ngưng ngừng đặt trước giường ngủ và biết em đã tỉnh.

- Ăn cháo đi em!- Ken ngồi lên đệm, lau mồ hôi cho em. Hắn không giấu được nụ cười tươi rói, nâng em ngã vào lòng mình.

Em ngoan ngoãn nghe theo, để hắn bón cho mà không biểu lộ cảm xúc, hắn tự cười một mình, độc thoại hay nhịp tim có dồn dập thế nào chẳng nữa cũng không màng, rồi lại ngoan ngoãn ngủ tiếp. Những mũi tiêm và mấy chai nước chuyển có tác dụng chậm nên em vẫn mệt mỏi để có thể gắng nói lên lời.

Ken vui lắm, hắn cười hoài. Thấy em ăn hết bát cháo, hắn sung sướng tột cùng, đối với hắn được chăm sóc người mình yêu thể này thì còn gì bằng, rồi vài ngày nữa là em sẽ lại khỏe và toe toe cười. Chắc chắn sẽ như thế, và hắn sẽ không ngại ngần gì mà đáp lại bằng một nụ cười tỏa nắng.

Đến lúc này thì Mes không nép về nữa, anh đòi hỏi quyền lợi của một người anh trai. Mes vội vã đi tìm Sếp, dù có thể nào đi chăng nữa thì anh phải gấp bằng được “Moon”. Anh sẽ cho phép em có được cái tên đó vĩnh viễn.

Ken chậm rãi trên hành lang rộng thênh thang, hắn nhận được lời mời gấp của Mes, và hiểu ngay vấn đề. Nếu như càng trốn tránh thì cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ bằng đôi mắt luôn, hắn đồng ý đến gấp Mes.

Và giữa hai người đàn ông chẳng cần phải nhiều lời vì họ đều nắm được cảm xúc của nhau, Ken nhìn xuống và nhường Mes một bước, anh cũng không dẫn đo bước lên trên, như vậy có nghĩa là Ken muốn hai anh em họ được gặp nhau. Đôi khi, yêu là phải ích kỉ, nhưng có những lúc yêu phải biết mang đến hạnh phúc cho nữa kia. Ken chẳng bận tâm khi để một người quá đỗi trung thành với Devils tiến đến khu dinh thự với các mật mã bảo vệ cấm, hắn muốn em sẽ được hạnh phúc với gia đình của một cô gái tên Moon, để những niềm ước ao về một mái ấm mà em đã từng ở vị trí của cô gái đó mơ về vẫn có cơ hội trở thành hiện thực.

Về phần Mes, anh cũng đã học được cách để lí trí quyết định tình cảm, nhưng với người em gái này anh sẽ phạm luật. Chắc bởi chính sự khác nhau căn bản nhất để chứng minh hai người không ruột thịt đã khiến anh thay đổi. Anh yêu em vì không chung dòng máu, yêu em vì em đã thay máu mủ của anh sống một cuộc đời của đứa trẻ bị đầy đọa, nếu không, chắc Luci đã không sống nổi đến ngày hôm nay. Anh biết em không yếu đuối như vẻ bề ngoài kia đâu, anh hiểu em vì em là đứa em gái mà anh yêu thương nhất.

Mes đứng trước nắm cửa, anh hít một hơi dài trước khi gọi từ “Moon” lên thành tiếng. Ngay khi nhỏ, mỗi khi hỏi mẹ vì sao lại đặt tên em mình là thế mất anh long lên những sắc màu âm ảm, mà nghe hoài lí do vẫn muốn mẹ nói lại. Anh thích chữ “M” trong tên em, vì nó ở trong tên anh, vì anh muốn che chở cho người em mình mãi mãi. Thế nên anh sẽ không còn để em cô đơn nữa đâu. Anh hứa sẽ bảo vệ em bằng hết sức có thể, và bất kì người nào làm em đau khổ, anh cũng sẽ đòi lại công bằng cho em bằng mọi giá, dù người đó có mạnh tới cỡ nào chẳng nữa...

x

Arrow

Ken đứng ngoài, hắn muốn giây phút hai anh em họ tái ngộ không bị phá đám, cũng không phải dè chừng vì người Sếp này. Đúng, hắn ghen, hắn khó chịu nhiều lắm, nhưng vì tình yêu này, hắn sẽ chia sẻ một tình yêu khác.

x

- Tôi không quan tâm tới quá khứ, nhưng nếu anh để tôi biết được anh là một thằng đàn ông tồi thì nên nhớ rằng anh sẽ không yên với tôi đâu! - Arrow nói giọng rắn chắc, mỗi câu chữ toát lên vẻ dũng mãnh của một con báo đứng ngoài đời theo chưa bắt đầu. Tại sao lại nói thế, lí do là trong chuyện tình cảm ấy, hán chưa bắt đầu... nên sẽ chỉ chờ đợi dù có thể là vô vọng.

- ...Cảm ơn! - Đã bao lần Arrow phải nhún nhường Ken rồi, một con thú chiếm lĩnh giang sơn dưới mặt đất và một con Đại Bàng sai cánh to rộng, chưa bao giờ Ken màng tới những hy sinh lớn lao của hán, và cũng chưa từng cảm ơn hán lấy một lần. Thế mà giờ lạ thay, lại được nghe từ cảm ơn từ con Đại Bàng kiêu ngạo kia. Chỉ vì một cô gái! Hán biết để nói một từ cảm ơn quả thật khó với anh mình, cũng như chính hán mà thôi, nhưng Arrow không hài lòng vì ngữ điệu run run của Ken. Hán muốn nghe một từ chắc nịch từ anh ta, muốn anh ta phải nhìn xoáy vào mắt mình để khẳng khái hứa rằng sẽ chỉ được phép làm người con gái đó hạnh phúc.

Arrow quay lưng đi, tấm lưng lúc này đã ướt đầm mồ hôi rồi... Chính hán là người có lỗi, vì hán đã để em đi qua cuộc đời mình, vậy nên hán sẽ không tìm cách lấy lại nữa... Việc hán cần làm lúc này đây, hán muốn trả ơn người phụ nữ Renny đó, nhưng hán đã gây ra quá nhiều tội lỗi cho con gái cô, nên cũng chỉ biết buông tha là cách tốt nhất.

x

Ken nhìn bóng người em trai đã khuất xa, lần đầu tiên cảm xúc khó tả tới thế, không biết đặt tên cho nó là gì nữa, tâm trạng lẫn lộn, hán thấy cay cay sống mũi kèm theo một luồng khí nóng. Rồi mãi một lúc sau nữa mới thốt lên từ "Arrow" – cách hán nói lên lời khó khăn nhưng giàu nghĩa tình. Một câu trả lời mà suốt mười mấy năm qua kiếm tìm nay được hay, hán không hiểu vì sao em lại yêu anh trai mình tới thế, nhờ Arrow hán hiểu được giá trị của tình anh em là thế nào...

Arrow đi xa rồi, Ken biết nhưng hán vẫn gật đầu chào. Hán nể Arrow. Và hán sẽ không để sự hy sinh của Arrow là vô giá trị.

Ken chậm rãi bước chân về nhà, chắc rồi em với Mes vui lắm. Hán sẽ để cho hai anh em được thường xuyên gặp mặt. Đứng ở ngoài, Ken đẩy nhẹ cửa để nhìn vào trong phòng, em sẽ cười với Mes chứ?

Không như dự đoán, căn phòng im ắng quá, qua khe cửa, Ken nhận thấy một không khí ảm đạm từ phía em. Giống quá, nhìn cách hành động của Mes chẳng khác gì mình, cánh tay trở nên thừa thãi, rồi ngược mà dơ lên lau mồ hôi cho em, khi thì cất lên một câu cảm thán nào đó, và cũng như thế, em không đáp lại. Hán ngỡ tưởng vì chỉ giận mình nên em không muốn nói chuyện nhưng ngay cả đối với Mes, em cũng không biểu hiện một sự yêu ghét nào.

Em không nói gì, để yên cho Mes vuốt tóc, mà cũng không nhìn anh. Đôi mắt đượm buồn nhìn xa xăm, thi thoảng lại nhắm vào để anh biết mình muốn ngủ và cần được yên tĩnh. Nếu như là trước đây, em tìm mọi cách để gặp anh, ấy thế mà giờ này em bất cần nữa rồi. Anh đã làm sai để em giận ư? Hay em đã không còn muốn là Moon?

Tìm hán đau nhói, vì sự vô tình của mình đã làm con tim em đóng băng ngay cả với anh trai. Phải thôi, tháng ngày qua đầu có ai biết được em không còn ở chỗ hán mà đi tìm, tại hán đuổi em đi mà những người thương yêu em không thể biết, ... tại hán mà em phải cơ cực.

...

Những ngày sau đó, Ken không rời nhà. Bữa ăn của em đèn do hán trực tiếp bung lên và bón món. Thi thoảng thì cho phép Mes đến thăm, dùng mọi sự ân cần để sưởi ấm tâm hồn khô lạnh kia, nhưng đã quá muộn!

Em chẳng cần gì nữa rồi...

Ngay cả người anh em từng thương...

Vẫn không từ bỏ, Ken tạo mọi điều kiện để các anh trai tiếp cận em. Chỉ cần làm em cười thôi, hán sẽ kìm nén những suy tư của mình. Mong rằng với Wine, người chấp nhận em ngay từ đầu sẽ đủ khả năng mang đến niềm vui. Nhưng không, Ken có cảm giác như, em đã coi tất cả là người dưng!

x

Ruby điều tra về một số người tình của Ken, cô ta thấy tất cả họ đặc biệt đều được chuyển một khoản phí rất lớn vào thẻ ATM và thăng chức nhanh chóng, y như mình vậy. Dù mức độ "bồi thường" của cô ả cao nhất, nhưng đối với một phụ nữ có chí lớn và sự tham lam vô bờ, cô không chấp nhận điều đó. Ngay từ khi được lên chức chỉ huy chi nhánh ở các nước phía Đông Nam của Devils, cô đã nghi ngờ. Cộng thêm việc Sếp lớn thường xuyên vắng mặt tại các cuộc họp và từ chối gặp, cô ta đã biết tới sự trở về của con bé tóc đen đó. Cô cứ nghĩ em không phải một đối thủ đáng gờm, đơn thuần chỉ là một sợi chỉ giật mạnh sẽ đứt, nhưng cô đã đánh giá nhầm cục nam châm này rồi. Cục nam châm hút mọi kim loại sắt, rồi thì đập mãi không vỡ lại thắng được cô trên con đường đời này ư? Thật nực cười, cô ta không chấp nhận một con tép trong bàn tiệc toàn những món hải sản cao cấp, vậy nên cần phải vớt nó vào sọt!

Một kế hoạch đã được Ruby sắp sẵn, chi tiết, tuyệt đối đúng đắn để không phạm sai lầm...: "Nếu con Đại Bàng muốn bỏ ta xuống khi mà đã bay lên cao thì cũng hãy đón lấy sự nổi giận của ta!".

x

Ken không muốn thấy em phải miễn cưỡng như thế, miễn cưỡng sống, miễn cưỡng để hán chăm sóc, miễn cưỡng chấp nhận cuộc đời mình chấm dứt ở

đây. Hắn biết mình sai, để rồi cuộc tình trôi đi vào lầm lỡ. Thực sự hắn đâu biết em yêu mình tới mức nào. Kể từ ngày em nói thích, hắn đã yêu em điên loạn rồi. Nếu giờ em vất bỏ mọi xúc cảm đã trải qua thì hắn sẽ ra sao? Em có thể chết để bỏ lại, em đâu có bị ràng buộc bởi điều gì nên ra đi sẽ nhẹ nhàng lắm, còn lại mình hắn sẽ sống ra sao đây? Những tháng ngày dài sẽ dài mãi, những nỗi nhớ sẽ da diết siết lấy màn đêm, cơn ác mộng thường trực không chỉ trong giấc ngủ mà ngay khi hắn có ý thức, cơn tìm mãi không thể tìm được một ngày yên bình, đôi bàn tay này sẽ vĩnh viễn mất đi những cảm giác yêu thương. Nhưng biết làm thế nào bây giờ, hắn càng cố gắng chứng minh lỗi lầm, lại càng bị em ruồng bỏ. Hắn vẫn hay luồn vào bàn tay em mỗi khi em ngủ, nắm chặt và thầm mong em sớm khỏe lại, vẫn dịu dàng ngắm nhìn đôi mắt em... và sẵn sàng đợi em lên tiếng. Được bên em là ước muốn khi hắn mất em, nhưng khi đã có được rồi, hắn lại muốn phải được yêu thương của em...

- Em...- Ken không nói lên lời, hắn mím chặt môi. Dù vậy nhưng em vẫn chăm chú nhìn vào phiếu thông báo trạng thái bệnh tình, đôi mắt long lên tia hy vọng. Ken biết em đang vờ hắn, em đang cố hạnh phúc với kết luận của bác sĩ về sức khỏe, hôm trước hắn đã cố tình dựng một vở kịch với mấy người y sĩ để em chẳng may nghe thấy, hắn vì muốn dối em bệnh ung thư mà yêu cầu toàn bộ bác sĩ phải sửa bệnh án. Em thừa hiểu điều đó, kế hoạch của hắn vốn quá hoàn hảo, nhưng việc đưa cho em tờ bệnh án đã làm sụp đổ, chẳng có người bác sĩ nào lại khoe ra tờ khám trước mặt bệnh nhân cả. Vì hắn yêu em quá nên mới nhầm lẫn rồi chẳng? Ken thở dài, ngoài trời mưa phùn rơi mang một màu âm đạm.

- Thực ra... em bị ung thư máu...- Ken cũng dám nói lên lời. Ngay cả căn bệnh này cũng là hắn gây ra cho em. Cha và mẹ của Chris đều là người khỏe mạnh, không mang gen xấu này, em đáng lẽ cũng phải căng tràn sức sống... chỉ tại hắn đã từng đánh em, đã từng để những giọt máu của em rơi,... rồi lại xoa dịu thể xác bằng cách truyền nhóm máu của người khác cùng mẫu. Nhiều lần như thế, lâu dần sức đề kháng của em giảm hẳn và lượng máu được truyền vào đôi lúc lại không thực sự phù hợp, dẫn đến các quá trình đào thải và tế bào ung thư có cơ hội nhen nhóm.

- ...- Em không nói, chỉ cười rất nhạt. Em biết rồi hắn cũng phải nói ra sự thật này thôi, dù không muốn em nhận thêm một đau khổ nào nữa.

- Nhưng mới chỉ ở giai đoạn hai – Ken nắm lấy bờ vai em để truyền nghị lực - Ghép tủy sống là...

- Tủy của AI?- Em xen ngang, nhưng cách nói chậm rãi, đôi mắt đã không thể dừng lại.

- Của anh, của Mes, của Wine hay bất kì người nào phù hợp... kể cả là người ruột thịt chưa chắc đã phù hợp mà em - Nói đến đây hắn chạm vào nỗi đau của em mất rồi. Thông thường tỉ lệ chấp nhận của cơ quan nội tạng trong người con khi nhận được từ cha là rất cao, và đối với người ngoài thì rất hiếm, mà cha em lại bị hắn làm biến mất rồi...

- Sẽ được chứ? - Lần duy nhất em khinh khỉnh nói với hắn, trong câu nói mang một sự tuyệt vọng vì em biết mình chẳng may mắn để có cơ hội tìm được một người đáp ứng được cơ thể yếu mềm này. Mặt khác, em chán sống lắm rồi.

- Tại sao không chứ em, bác sĩ đang xét nghiệm và sẽ tìm ra người thích hợp đó thôi. Em cứ yên tâm!- Ken cười đầy nỗi niềm.

- Tìm được thì giết người đó để lấy tủy à? - Ken kinh ngạc khi em nhìn mình vô hồn đến thế. Hắn hiểu em đang nói về cha mẹ mình, hiểu em biết hắn độc ác tới cỡ nào, câu hỏi mang đầy tâm nghĩa. Chỉ cần đạt được mục đích... sẵn sàng trừ khử người ban ơn... Ken không thể nói được nữa, hắn đã bị cảm khẫu. Đôi mắt trùng xuống và cánh tay ướt mềm, mọi thứ nóng ran lên, mòng mòng những cục đá tảng rơi xuống trung khu phân tích thông tin của não bộ.

x

Mes là người thỏa đáng, kết quả này hết sức bất ngờ đối với anh. Vậy là có cơ hội để anh đem tới cho em một hạnh phúc. Anh chạy như bay tới nhà Sếp, chẳng quan tâm sẽ làm Sếp phật ý, anh hồ hởi mà hét lên từ ngoài cửa rằng:

- Em ơi! Chúng ta sẽ cùng làm phẫu thuật!

Ken xoay người lại, hắn đón nhận niềm vui từ Mes, hy vọng lại lóe lên.

- Ghép tủy sẽ rất mệt! - Em nói và không hề vui.

- Ngốc! Mệt thì làm sao? Anh sẽ chỉ mất chừng một tháng hai tháng là sẽ sản xuất ra các tế bào khác bù đắp vào chỗ trao cho em, như thế lại còn được nghỉ ngơi dưỡng sức ấy chứ...

- Phải đấy em, anh sẽ cho Mes nghỉ dài ngày! - Ken gạt đi câu nói đau nhói vừa rồi của em, với công nghệ của Devils thì một trăm phần trăm em sẽ kéo dài sự sống hơn năm chục năm nữa.

- ĐỂ LÀM GÌ? - em vẫn lại hai người kia, sự vui mừng của họ là gì, và niềm vui của em là gì, là một con số còn bé nhỏ hơn số 0.

Sau câu nói đó nụ cười tắt ngấm, em lạnh lùng với họ một cách quá đáng.

- Em... chúng ta sẽ được là anh em theo đúng nghĩa mà!- Mes hy vọng nhiều lắm đấy em.

- Chỉ có em là thế thôi, còn anh thì không! - Em lại nói để xé toạc tim mình. “Em” và “Anh” chỉ là cách xưng hô của một người bề dưới trước người hơn mình những mấy tuổi, chứ không mặn mà cảm xúc. Anh cho và em nhận, chứ có gì thuộc về em là ở trong người anh đâu, vậy thì em đâu thể là người em gái của anh được.

- Nhưng ... ANH YÊU EM!- Mes hét lên bức tức, anh đã thề trước mộ người mẹ của mình như thế đấy!

Mes khó chịu vì em cứ mãi như thế, thời gian nào để cho con người ta phung phí tiêu pha, anh đã bỏ rơi em suốt những tháng năm trước, anh hối hận và không muốn em như thế. Anh bắt em phải nói ra hết những khó chịu cũng như tình cảm chân thực của mình.

- Nghe anh nói đây! Anh và em đã mất quá nhiều thời gian để tìm nhau, suốt mười tám năm qua dù không thể hiện ra những chưa bao giờ anh không ngừng tìm kiếm Moon cả. Vậy nên đừng bắt anh phải khổ khổ thế này chỉ vì sự thật chúng ta không phải anh em. Nếu không phải thì đã sao chứ, chẳng lẽ anh không được coi em là em gái hay sao, người đừng không có quyền yêu quý người khác được ư? Anh biết nếu anh chấp nhận em, tức là người em gái thực sự sẽ rất hận anh, nhưng nó có cuộc sống của nó, nó đi theo một con đường trái ngược anh, nếu bắt anh nhận thì thật sự khó xử vì nó là kẻ thù của Devils. Và anh tin tình cảm của em dành cho anh hơn nó, ngược lại con tim anh cũng vậy. Ngay từ lần gặp em ở dãy hành lang ấy, anh đã coi em thực sự là máu mủ rồi, nên anh không thể sửa đổi được. Anh muốn được bảo vệ em, muốn bù đắp cho em vì con tim em cần phải được như thế! - Mes nói dài, anh muốn bộc lộ toàn bộ những gì anh nghĩ về em, về tình anh em cao cả này. - Anh sẽ đứng ở đây để dang tay đón em, anh không lại gần đâu, em được quyết định, sẽ nhận tùy từ anh và trở thành em gái anh, hoặc là em sẽ mất đi một người thân và cuộc đời mình. - Mes không hề ép buộc, anh biết xét về lý thì giữa anh và em chẳng có chút giá trị nào cả, chỉ phụ thuộc vào chính em thôi, anh cứ đứng giữa phòng chờ đợi.

Ken rời chỗ ngồi trên chiếc giường để nhường đường cho em, hẳn cảm thấy sự thừa thãi khi hiện diện ở nơi này. Gì nhỉ?, hẳn đã từng nói sẽ để bệch đi anh trai em như chiếc bánh kem, thế mà lúc này hẳn thấy ngưỡng mộ Mes biết nhường nào. Hẳn là quyết định này sẽ khiến anh dằn vặt với người em mình, anh đã phải đấu tranh rất nhiều để đem lại hạnh phúc sót lại cho Chris. Tình yêu thương của anh dành cho em thật lớn lao, vậy mà cứ nghĩ Mes chẳng hơn một tên sát thủ máu lạnh. Hẳn ra hẳn ngoài mà ngược lên trời cao, ánh trăng phản chiếu một thứ sắc màu lung linh.

x

- Anh nói sao? - Perry lo lắng nhìn Mes từ trên xuống dưới, dạo này họ không mấy dành thời gian bên nhau, thường thì toàn bàn việc công sự. Cô vẫn chưa biết gì về quan hệ của Mes với người mà cô vẫn đang nghĩ tên là Moon – Anh sẽ hiến tủy cho một cô gái không thân thích? - Trên thực tế việc hiến tủy gây không ít khó khăn cho sức khỏe của người cho và cuộc sống sau này.

- ...Moon... là em... gái anh! - Mes nhìn Perry mà trầm ngâm, thật tình anh vì muốn tìm em gái mới đi lại với cô gái quyền quý này, nay lại đem lòng yêu Perry thật thì thấy mình quá nhỏ nhen.

- Vậy sao? Quả thực rất bất ngờ! - Perry vô cùng ngạc nhiên, vì lý do này đương nhiên cô sẽ đồng thuận để Mes cho em tủy sống, và tạm hoãn kế hoạch thăng tiến của anh sau một thời gian.

- Ủ! Anh thấy thương con bé, và anh không muốn nó phải sống trong bệnh tật, đây sẽ là món quà ý nghĩa nhất mà anh có thể đem tới... - Mes cười buồn.

- Đáng lẽ ra anh phải vui mừng vì tìm được em gái chứ? Mà em nghe anh Ken nói, anh ấy sẽ đầu tư cho ca phẫu thuật này rất nhiều..

- Nhưng... - Mes thờ dãi thọt - ... em gái anh không đồng ý! Ôi Trời ơi!!! - Mes thất vọng, hai bàn tay chụm lại để trước mặt, sao em lại không chấp nhận chứ. Hôm ấy dù anh đã nói hết lời, một mực Chris vẫn cứ thờ ơ.

- Vì sao?

- Anh không biết, anh chẳng thể biết! - Mes suốt mấy ngày đã tắm bỏ nhiều thực phẩm để chuẩn bị cho đợt phẫu thuật tới, nào ngờ em vô tình quá. Ánh mắt em nhìn anh chẳng còn một chút hy vọng nào cả.

- Để em thuyết phục em ấy cho!!! - Perry truyền hy vọng cho Mes, cô đã từng giúp đỡ em thì chẳng lẽ lời nói của cô không có chút giá trị.

- Không được đâu! Ngay cả anh và Wine nói mãi cũng không được... - Wine cũng được Ken “mời” đến, khuyên mãi mà em nào có chuyển ý, em sợ sẽ làm ảnh hưởng tới Mes. Việc chọc và hút tủy đối với người cho là một thanh niên khỏe mạnh như anh thì không vấn đề, dầu là người bình thường sau khi hiến vẫn có thể đi lại ngay trong ngày, tuy nhiên, đối với một chiến binh hàng đầu của Devils điều này nên tránh, vì anh cần vận dụng tối đa tiềm lực trong cơ thể.

- Thế thì dùng biện pháp ép buộc, tiêm thuốc tê rồi tiến hành phẫu thuật là được mà anh! - Perry trầm nghĩ, mấy cái đầu siêu đẳng như Mes mà không nghĩ ra cách này, cô ngưỡng tưởng Mes sẽ gạt đồng ngay trước “sáng kiến”, nhưng không, anh tiếp tục thờ dãi:

- Tinh thần bệnh nhân không tốt thì khó mà qua khỏi lắm em à, bệnh này đâu phải chỉ cần công nghệ cao là chữa trị được.

Mes thôi không nói về em nữa, nhất định anh sẽ ép được em lên bàn mổ, chắc chắn là thế. Đối với anh thì việc chăm sóc em gái phải là một trách nhiệm không thể thiếu trong suốt phần đời còn lại, dù sau này cả hai có gia đình riêng hay thế nào chẳng nữa. Mẹ anh đã từng che chở cho em đến hơi thở cuối cùng...

x

Ruby tìm cơ hội tiếp cận với Perry, cô nàng đang ngấm ngấm cho một kế hoạch.

- Dạo này chị và Mes giữ khoảng cách quá! - Cô nàng kém tuổi Perry, và căn cứ vào cấp bậc nên hạ mình dù vẫn khao khát một ngày Perry và Arrow phải gọi mình là chị.

- À ừ! - Perry tỏ ra không mấy thân thiết, đơn giản Perry theo trường phái sóng khép kín, cô cũng như Arrow, đều không ưa những người tình của Ken.

- Chỗ thân thiết tôi mới nói, thực sự tôi chưa bao giờ thấy hai người tỏ ra thân mật! - Ruby cười nham hiểm nhưng cuốn hút, cô đang cố gắng làm Perry

bị rối lòng.

- Sao? Chẳng lẽ cứ phải tỏ ra xuồng xã mới là yêu?- Perry không kém lời, cô tin vào tình yêu của mình và luôn nhìn bằng nhiều khía cạnh để nói một vấn đề, do đó ít khi phạm sai lầm và nổi nóng. Giữa hai người anh trai, cô quả thật ngưỡng mộ Arrow hơn là Ken, cô ghét cái tính lẳng nhăng của anh mình.

- Ô! - Ruby đang biết ngụ ý của câu nói đầy đay ghiến kia, nhưng vẫn phải tỏ ra niềm nở để được việc - Em nghi ngờ giữa hai người có kẻ thứ ba!

- Linh tinh! - Ruby nắm được điểm yếu của Perry, dầu có mạnh mẽ, quyết đoán trong công việc, nhưng Perry rất phụ thuộc vào chuyện tình cảm. Từ ngày yêu Mes, cô chưa từng được anh đi quá giới hạn hai chữ x, và càng ngày, nhất là khi chuyển về nước, anh thờ ơ quá nhiều, đôi khi còn lãng quên cuộc hẹn của hai người, để một quý cô cao giá phải đợi chờ.

- Tính tôi không thích lòng vòng, vậy nên sẽ nói luôn: Con nhỏ mà Mes gọi nó bằng cái tên Moon đó chính là kẻ xấu xa- một con rắn độc! - Đứng trên lập trường Ruby thì kết luận này không sai.

- Cô nói gì vậy, Moon và Mes là hai anh em ruột, còn thân hơn cả Wine ấy chứ!!!- Perry bắt đầu mất bình tĩnh, dù gì cô cũng không thích Mes dành nhiều thời gian cho bất kì ai ngoài cô kể cả người đó là em anh.

- Chị nghe đây! Tôi có đủ bằng chứng để xác định nó không phải là Moon, nó chẳng khác nào một con hồ ly tinh hút hết hồn của cả đám đàn ông rồi! - Ruby quyền quý, nhưng khi ghen thì không thể kiềm chế, móng tay cô sắc nhọn hằn vào lòng bàn tay.

- ...- Perry suy nghĩ một lát, ở cương vị này đối với Ruby, hai người lớn sẽ chẳng làm trò trẻ con mà ăn đơm nói đặt, hơn nữa Ruby đã nói là không sai, cô ngẫm lại. Ngoài ra nếu là anh em thì sao đôi mắt tinh tường như cô không nhận diện ra, ít nhiều thì họ phải có một điểm chung nào đó, đằng này cô thấy trái ngược hoàn toàn. Trừ cái núm đồng tiền, à không, không phải thế,... Perry hoang mang. Hai người ấy không có gì giống nhau hết.

- Chắc chắn Mes đã giấu chị sự thật về thân thế con hồ ly tinh đó, nó là con của hai kẻ hạ cấp và chẳng may được Arrow vớt về trại mồ côi. Việc nó leo lên vị trí hiện tại quả thật may mắn, chị có thể chấp nhận được việc cả hai người anh đứng đầu Devils của chị cùng với người chị thương yêu “đang hiển” cho con nhỏ đó?

- ... Anh ...- Perry chưa kịp nói lên lời thì à Ruby tiếp tục.

- Chính xác tôi hiểu chị đang nghĩ gì, chúng ta cùng là phụ nữ, việc bị đâm lén từ sau lưng..

- Im đi, cô là gì của Ken mà đòi lên lớp! - Perry không cho Ruby nói nữa, đến lúc này thì dường như ruby đã đạt được mục đích với Perry rồi.

- Một thời gian nữa người hỏi câu đó phải là tôi mới đúng! Không biết lúc đó chị sẽ trả lời thế nào nhỉ? - Ruby vẫn mang tham vọng lớn. Cô cười lớn - Quay lại câu chuyện đang dở, tôi cam đoan chị đang nghĩ vì sao tôi lại đem cả Arrow vào chuyện này. Thuộc hạ của tôi vừa mới bắt gặp Sếp đi cùng con nhỏ đó đấy!

...

Cuộc nói chuyện tiếp tục cho đến khi nào Perry trở thành một tội đồ của tình yêu. Cô không phân biệt được tình yêu của anh, cho rằng anh đã đang và sẽ tiếp tục lợi dụng mình. Đó là một sự si nhục rất lớn đối với một con người cao ngạo, và càng không thể chấp nhận cho Mes hay Ken qua lại với con bé mà cô đã từng curu mang.

Arrow nhìn Ken một cách thất vọng, hẳn quyết định bắt đầu lại từ con số không và mặc xác Ken. Đã nhiều lần cho anh ta cơ hội rồi, dường như chẳng bao giờ Ken hiểu và chịu nhường mình lấy một lần, để tuột mất người con gái yêu thương thì lúc này đây, là thời điểm phải giành giật lại.

Chẳng ai ngờ hẳn lại có một sức quyến rũ tới thế, một lần hơi thở ấm áp cùng với vòng tay ôm siết chặt quấn lấy em, hẳn chẳng quan tâm đến sự có mặt của Ken, Mes và sự cho phép của thân chủ. Hắn ôm thật chặt, thủ thỉ những lời nói chan chứa:

- Mẹ Renny muốn nhìn thấy em được làm việc cho anh! - Hắn đã thức trắng đêm mới tìm ra một câu chuyện bịa đặt dễ kể - Anh đã từng được tiếp xúc với bà ấy- Xét về độ tuổi giữa Renny và Arrow thì không cần phải dùng giọng tôn kính đến như vậy, hẳn dựng ra cốt chỉ mong những điều tốt đẹp cho em, nhưng lại kính nể thật lòng.

- ... - Câu nói nếu xuất phát từ một người nào khác, thì hẳn Chris sẽ không tin, nhưng từ Arrow, có đôi chút làm em xao động - Nói dối!

- Mẹ em đã từng chăm sóc cho chị anh - Arrow không nói nhiều, phần lớn dùng biểu cảm của con mắt, chừng đó quá đủ để chiếm trọn sự quan tâm của người đối diện.

- Mẹ đã nói những gì? - Em tin, nếu nói em nghe dạ thì không sai, vì lòng tin của em đã bao giờ đặt đúng chỗ, vậy nên khi Arrow làm chủ được nguyện vọng của em thì thật dễ để khai thác. Em cất lên tiếng nói yếu ớt của một đứa trẻ ngu ngơ, không nhìn hẳn, mà tưởng tượng khi ấy chị hẳn đã được mẹ mình ăn cần biết bao.

- Mẹ nói nhiều thứ lắm, để anh nhớ lại đã, lâu lắm rồi - Arrow dùng tư cách của một người anh, một người bạn tâm tình, hẳn sẵn sàng làm mọi thứ để được thấy nụ cười của em. Ngày hôm nay, hẳn đã chủ động đến nhà và yêu cầu Ken phải cho mình được gặp em, cũng là ngày đầu tiên những người khác có thể nhìn thấy hẳn cười tràn đầu sức sống, đôi mắt cong lại để hàng mi đen gợi cảm phô diễn. Và hẳn cứ nói, nói cho thỏa những điều em mong ước, vì ngoài những lời lẽ này ra, không còn thứ gì làm em dễ tâm.

Arrow hiểu vì sao em không muốn nhận tùy, hẳn biết rằng em sợ việc hy sinh của Mes là vô nghĩa, và càng đẩy nhanh ngày mình vĩnh biệt thế giới. Thứ nhất, việc hiến tùy sẽ mất đi của Mes mấy trăm ml dịch não, sẽ khiến phần xương sống và xương chậu của anh gặp đôi chút ảnh hưởng. Thứ hai, một cơ thể vốn quá yếu mềm lại phải phá hủy hoàn toàn tùy sống, giết tất cả tế bào ung thư và chờ đợi việc tiếp nhận tùy được ghép vào, nếu giai đoạn này thành công, tùy mới không chứa tế bào ung thư sẽ sinh sôi trong cơ thể em, và chuyển nhóm máu của em giống với anh, tỉ lệ bị nhiễm trùng rất cao. Em sẽ mất đi kháng nguyên nên dù có kiên khem thì các tế bào bạch cầu cũng không đủ sức chống đỡ nổi ô ạt các ô nhiễm từ môi trường ngoài và từ chính nguồn tùy mới, ngộ nhờ em không qua khỏi,... hẳn biết em sẽ nghĩ vậy mà, ngộ nhờ không thể... thì mãi mãi Mes cũng vẫn không hoàn toàn khỏe mạnh như sức của anh hiện đang có. Ừ nếu cho đi mà người kia dù muốn tiếp nhận nhưng không thể có được thì phí phạm quá.

Arrow để em ngả trên vai, hẳn thừa hiểu em tỏ ra lạnh lùng như thế vì mục đích gì, em mà tỏ ra thân thiện như trước, yêu cuộc sống như thế liệu khi Ken hay Mes ép buộc phải làm phẫu thuật, liệu em có thể từ chối không? Thất bại đồng nghĩa em sẽ mất đi tất cả.

- Có thật là mẹ bảo thế không?- Em nghi ngờ ngược mắt lên nhìn Arrow, trong lòng đắn đo nhiều thứ lắm.

- Không chỉ mẹ mà còn cả cha em nữa, ông ấy đã viết một bức điện yêu cầu em phải cố gắng hết mình để được làm việc cho anh!- Arrow giả dối, hẳn còn chưa từng biết Trac là ai, và cũng không bao giờ nói chuyện với Renny một từ nào, chỉ tạo dựng lên một lời căn dặn cho em muốn được sống. Hẳn biết em là đứa con hiếu thảo mà.

- Mẹ em hồi ấy như thế nào?- em mở tròn mắt và cố tìm kiếm niềm vui nơi Arrow, đối với em lúc này, hẳn là một sự giả kết nối hai thế giới âm dương.

- Mẹ em à, biết nói ra sao đây, anh không nhớ, nhưng anh biết cha em vì sao lại chọn bà ấy!

- Vì sao?- Em chơi người lên để hẳn đỡ mình, mừng rỡ qua những bức ảnh về mẹ.

- Vì đôi mắt mẹ em sáng lắm, long lanh như mặt hồ trong vắt mà lại khó đoán.

- Là sao?

- Mẹ em thánh thiện!- rốt cục Arrow cũng nói ra được, hẳn không chỉ nói Renny mà nói cả con gái cô. Có lẽ vì đôi mắt này mà đã phải lòng em chăng, rồi ngay cả việc em cứu Yun ngay trước mặt, hẳn vẫn cho phép, vì em... còn hơn cả thiên thần.

Như thế ngày qua ngày hẳn trở thành người bạn mở ra muôn vàn giấc mơ ngọt ngào, em thường lặng im mỗi khi được nghe kể, nhưng từng câu chữ của hẳn thì không bao giờ bỏ sót, bởi có một gia đình của em trong đó. Dường như chỉ mỗi hẳn là đủ hiệu lực để khiến em ngoan ngoãn, đi đâu hẳn cũng cho em bám theo, rồi thức đến tận khuya để trả lời tường tận những thắc mắc mà nếu người ngoài nghe sẽ nghĩ em chỉ mới năm sáu tuổi. Hẳn là một dòng nước lũ cuốn em lao đao, rồi lại xuất hiện như một khúc gỗ cho phép em bám víu. Thời gian ở bên lúc này quả thực là hạnh phúc tốt cùng, nhưng hẳn cũng nhận ra tình cảm của Ken sâu đậm tới cỡ nào. Ken đứng ngồi không yên mỗi khi em nũng nịu hẳn, rồi áp mặt vào thân hình cường tráng của mình. Có lúc lại nhìn thấy anh ta nhìn mình bằng ánh mắt đối đầu, có phần bất lực, cũng đúng thôi, giờ câu nói giữa em và thế giới bên ngoài chỉ là hẳn.

x

Chẳng biết có phải nhường nhịn không, nhưng Ken chấp nhận như thế, đã quá mệt mỏi với người trong cuộc, hẳn không buông xuôi, mà đang chờ đợi. Hiểu em giận mình muôn vàn lần, hiểu em vẫn còn mong muốn được làm Moon nhiều lắm, và em cũng vẫn khát khao được sống với mẹ Renny à bố Trac của em,... hiểu rằng mọi tội lỗi đều bắt nguồn từ mình, Ken khổ sở với những suy nghĩ dằn vặt. Không đêm nào hẳn ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại thôi là hình ảnh em cứ dạt dào xâm chiếm hẳn khôn nguôi. Thậm chí đã cố uống rất nhiều thuốc ngủ mà những cơn u mê vẫn thầm gọi tên em, hẳn yêu quá nhiều và cũng đau khổ tương xứng, tại sao em lại đẩy dọa hẳn tới mức này, cũng như bóp nghẹt trái tim đã được bảo vệ an toàn. Vì sao em lại tồn tại trong tâm trí hẳn như một lẽ thường tình và bất biến? Liệu trong em, hẳn còn một nơi để đứng?

x

Đèn đỏ bật sáng, sau những nỗ lực của Arrow, cuối cùng thì em chấp thuận phẫu thuật. Hẳn hứa sẽ giúp em thực hiện nguyện ước về một đứa con thành đạt của gia đình, vậy nên hẳn phải có sức khỏe để sống.

Ken chẳng biết làm gì hơn khi trả một khoản tiền khổng lồ cho đám y bác sĩ, hẳn nằng nặc không cho Arrow làm việc này, bởi lẽ ngoài ra hẳn chẳng còn biết giúp em bằng cách nào. Nếu người hiến tùy mà là hẳn, sẵn sàng cho em lấy hết một nửa của mình, chỉ cần cả hai cùng tồn tại.

Arrow đã dặn Ken không được gây áp lực cho các giáo sư y sĩ, vậy mà hẳn đâu có làm theo. Việc ghép tùy đối với các chuyên gia không khó, chỉ cần tập trung trong khoảng từ bốn đến năm tiếng dưới sự giám sát nghiêm ngặt của các trang thiết bị hiện đại, đáng lẽ không cần nói Ken cũng khác biết ca phẫu thuật dễ dàng nhưng hẳn tỏ ra quá dỗi lo lắng và dùng những lời lẽ hăm dọa đến nhân thân của tất tần tật nhân viên y tế, nên họ chịu sự chi phối phần lớn sức ép nặng nề này. Mỗi tín hiệu của bệnh nhân đều phải theo dõi sát sao, ngộ nhờ ca phẫu thuật kết thúc mà người bệnh không gắng sức mà qua khỏi thì cũng chết hết.

Trưởng khoa gây mê của Đại Học Hoa Kỳ được đài thọ qua đây chỉ để tiêm một liều thuốc cho em, ông ta cẩn thận đến mức dò kỹ lưỡng huyết mạch tránh cho em không bị đau và thuốc đủ lượng mà vẫn có tác dụng lâu dài. Đèn bật sáng cũng là lúc em chìm dần vào giấc ngủ, coi như rơi vào trạng thái lâm sàng tạm thời. Chỉ có ý thức được sự sống, may ra cơ thể này sẽ làm lại một cuộc sống mới, nhất định phải hạnh phúc.

F. yêu cầu Ken phải vào phòng chờ riêng, không thể để Sếp cứ đi đi lại lại giữa hành lang phòng mổ, gây rối trật tự được. Hẳn khi có một y sĩ bước ra Sếp sẽ lao tới và hỏi dồn dập đến nỗi người ta không kịp thở và sợ hết vía, vậy nên cả Sếp Arrow và tên đồng cấp Wine kia, F. cũng ngoan cố không cho tiếp cận gần phòng bệnh. Thôi thì để mỗi người một phòng theo dõi qua hệ thống camera.

Chỉ mới nửa tiếng, mà ngực áo Ken đã ướt đầm, cứ như hần đang trực tiếp cầm dao mổ hay ống tiêm vậy. Mồ hôi đầm đìa và đua nhau ứa ra, đầu óc không thể mình mẫn nghĩ về thứ gì khác ngoài việc cầu nguyện. Một kẻ hiểm ác, một con quỷ trong lột người cũng có lúc lại tin tưởng vào Thượng đế, hần quỷ xuống và lầm nhảm biết bao lời, mong em được may mắn, rằng cơ thể sẽ chấp nhận lượng tùy kia.

Tiếp đó, Mes được mời vào phòng bên, anh rất vui khi ngày này đến, em có biết không, việc anh trao tùy cho em, tức là một phần cơ thể của anh tồn tại trong em, vì thế anh sẽ có quyền chăm sóc em mặc dù em chẳng có gì trong anh. Như thế, dù muốn hay không thì vẫn phải coi anh là người thân tuyệt đối.

- Anh à! - Perry mang tới một vài món ăn cho Mes, cô muốn ở bên.

- Xin lỗi mời quý bà ra ngoài để chúng tôi thực hiện chuyên môn! - Vị giáo sư già lên tiếng. Ông đang đeo găng tay.

- Đứng đây em, ra ngoài để anh làm việc nào! Khoảng hai, ba tiếng là anh hoạt động bình thường..

- Em đã trực tiếp làm những món ăn này... - Perry giờ cặp lồng lên, cắt lời.

- Cảm ơn em nhiều lắm, nhưng anh phải dùng thực phẩm chức năng kê đơn trong mấy ngày đầu... thôi nào, để anh còn ngủ chứ! - Mes không muốn người yêu nhìn thấy lượng tùy của mình bị chọc lấy ra, hần cô thương anh nhiều.

- Không! - Perry cương quyết, cô đứng lì ra một chỗ, cảm không ai thuyết phục. Cô ghét lời cảm ơn khách sáo của Mes, tại sao đã yêu nhau bao năm mà anh vẫn giữ khoảng cách tới thế.

- Thôi, các vị cứ làm đi! Cô ấy sẽ không làm phiền đâu! - Mes hiểu một khi đã quyết thì người phụ nữ cứng đầu như Perry dù có uốn lười cũng không thể thay đổi.

- Các người mà làm anh ta đau thì biết tay ta đây! - Đang bắt đầu tập trung, ê kíp lại phải khựng lại. Ê kíp phụ trách bên người nhận bị đe dọa và giờ tới lượt bên này, quả là khó hiểu cho ba anh em Sếp. Mes định trả lời để cho Perry yên tâm, nhưng anh lại thôi, thuốc gây tê đang tiêm vào hông trái.

Anh nằm sấp và ngủ lì bì, các bác sĩ tiến hành việc hút dịch não. Ông tiêm ban đầu ở trạng thái chân không, từ từ nâng pittong lên và dịch nước màu trắng chảy vào, ít một. Mọi thao tác thực sự phải nhanh, làm lạnh dịch tùy để nó hóa đá và mang vào phòng bên. Vì cơ thể người bệnh không tốt nên thời gian bảo quản càng ngắn càng tránh được những hệ lụy miễn dịch sau này.

- Dịch tùy! Nhanh lên nào!!! - Cô phụ khoa thúc giục, ngay sau thì có một bác sĩ đem tới.

- Đây rồi! Kiểm tra lần cuối rồi cho xuất!

- Không kịp đâu! Điện não đồ đang hạ- Một bác sĩ khác nói nhanh.

- Nhưng... - Người khác thì lo sợ trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

- Không nhưng nhị gì cả, khớp mã số X203 trên lọ rồi! - Chiếc lọ chứa dịch vừa lúc lấy từ Mes có một kí hiệu riêng đặc biệt, sang phòng của em thì người ta chỉ nhìn mã số thích hợp là chuẩn xác. Ai ngờ đâu, Perry đã nhanh mắt nhìn thấy mã số và gửi qua mail cho Ruby, trà trộn một lọ tùy của nhóm người khác. Khi đem qua phòng em, một nội gián đã thực hiện hành vi “chôm” trong tích tắc để người bác sĩ vận chuyển không nhận ra.

Vậy là một sự nhầm lẫn sắp đặt trước, các bác sĩ không có nhiều thời gian để kiểm nghiệm, lọ tùy vô tình được đưa vào ống tiêm và tiến hành truyền cho em.

- CÁC NGƯỜI MÀ TIÊM KHÔNG CẦN THẬN THÌ GIA ĐÌNH SẼ BỊ CHÔN SỐNG HẾT! - Ken tranh thủ lúc F. không để ý, hần lòi ra máy bộ đàm trong túi ngực có kết nối với phòng bệnh. Hần dặn dò trước một thao tác được coi là sống còn đối với em, nếu em ra đi, hần còn thấy đời giá trị được sao? Câu hét của hần ghê gớm với trọng lực cực lớn, khiến toàn thể các bác sĩ giật bắn người dẫu họ có dày dặn kinh nghiệm. Chỉ riêng hai người bệnh vẫn lì bì tiếp tục ngủ.

- Keng! - Lọ dịch tùy rơi xuống sàn.

Ken và Arrow đứng tim nhìn thứ quan trọng nhất lúc này nằm dưới nền đất. Ken không kiềm chế được, hần đánh vào bụng mình một cái đau đốn, tại hần mà...

- Nguy rồi! Lọ dịch đã ô nhiễm! - Các bác sĩ căng mầy, lọ chưa vỡ, nhưng xác suất không dùng được là rất cao, bởi lẽ nếu cho vào cơ thể người kia sẽ gây ra không ít phản ứng phụ.

- Tùy thay thế!!!

- Không kịp nữa rồi, thời gian gây mê không cho phép! - Ngoài Mes, còn có thêm một người da màu nữa phù hợp với em mà tổ chức đã chuẩn bị, trong trường hợp khẩn cấp thì người này sẽ được thay thế, nhưng tể bào của Mes tương thích hơn. Nếu giờ cho người đó lên giường mổ sợ không kịp vì phải làm lại công tác sát khuẩn sau khi người đó vệ sinh cơ thể.

- Tùy của bệnh nhân đã hút hết ra rồi! - Nguy hiểm quá, nếu chưa hút tùy của em còn có cơ hội tạm hoãn ca phẫu thuật, nhưng đằng này tể bào ung thư đã được thải ra ngoài.

Kê thuộc hạ của Ruby vừa kết thúc việc thủ tiêu lọ tủy của Mes để phòng trường hợp Sếp phát hiện ra thì ngay cả cô em gái Perry cũng phải chịu trận. Dưới nhiệt độ 2000°C, cấu trúc ADN bị phá hủy nên không thể kiểm nghiệm được, mọi bằng chứng an toàn trong trường hợp hư vô.

- LẤY THÊM TỦY CỦA MES ĐI! - Lần này là Wine, hần đập cửa mà lao vào phòng Ken dành lấy máy bộ đàm. Trong bộ quần áo xộc xệch, hần vội vàng lôi tờ giấy viết tay của Mes ra - XEM ĐÂY, TỜ GIẤY NÀY CHỨNG MINH NGƯỜI HIẾN TỦY CHO PHÉP BÁC SĨ LẤY ĐI CỐ QUAN TRONG CƠ THỂ PHỤC VỤ CHO VIỆC CỨU BỆNH NHÂN! - Có giấy xác minh thì việc giám hộ các hành động tổn hại tới sức khỏe Mes được đảm bảo, người nhà không thể kiện cáo bệnh nhân được tủy. Tối qua Mes viết vội vài chữ nhờ Wine giữ.

- KHÔNG ĐƯỢC! ĐÃ LẤY RỒI MÀ, SAO CÓ THỂ LẤY HẾT ĐƯỢC! - Perry hét lên, cô không cho phép.

- TÔI QUYẾT ĐỊNH THAY ANH TRAI! - Wine khẳng định, Mes tạm thời trao cho hần quyền này, còn Perry trên pháp lý chẳng là gì.

- CẬU ĐIÊN À! LẤY NỮA THÌ ANH CẬU KHÔNG CHỊU NỖI ĐAU! - Perry mất bình tĩnh. Cô bắt đầu ân hận vì những việc mình làm.

- TỦY CÓ THỂ SINH RA BÙ ĐÁP LẠI LƯỢNG ĐÃ MẤT ĐỐI VỚI MES! - Wine tiếp tục đấu tranh, không có nhiều thời gian để đôi co - Nếu bệnh nhân mà chết, anh tôi sẽ...

- Tiến hành tiếp! - F. ra lệnh. Nhìn đồng nghiệp đang mơ màng giấc ngủ và hai người Sếp dù rất thương yêu người con gái kia cũng không thể quyết định, F. đứng ra dàn xếp. Đối với Ken, Mes quá trung thành, không thể ủng hộ Wine, nếu chẳng may không thành, sự sống còn đe dọa tới cả cậu thanh niên đó, mà nếu không làm vậy em sẽ chết. Khó nghĩ quá, hần tiếp tục hành hạ bản thân, chỉ tại sự nóng nảy.

- Rõ! Chúng tôi sẽ lấy ít hơn lần một để đảm bảo an toàn cho Ngài đây, Quý bà hãy yên tâm. Chắc chắn sẽ tổn hại sức khỏe nhưng khả năng hồi phục là khả quan. - Dừng ca phẫu thuật tại đây thì các chuyên gia phải chết, đâm lao rồi phải theo lao thôi, họ bắt tay vào công việc và cử người tiêm thuốc mê chế ngự Perry. Ken hay những người khác lặng im, họ muốn sự việc phải tiếp diễn...

x

Một tháng sau, trời đã bắt đầu vào đông, và cũng tới ngày MOON tròn 18, đồng nghĩa sắp tới ngày giỗ của Trac và Renney. Những làn gió se lạnh tăng cường, cuốn bay lá bụi xa mãi, chẳng còn thấy nắng trên con đường. Một màu xám ảm đạm trên nền trời, lòng người trào lên nỗi nhớ nhà da diết nếu ở phương xa, hay chỉ muốn tìm về tổ ấm sau một ngày làm việc, cảm xúc dâng lên nỗi buồn ngầy ngất khó tả. Arrow đẩy chiếc xe lăn một vòng quanh khuôn viên rộng lớn, thoáng chốc lại dừng lại để Chris được nghỉ.

- Em sắp đi lại được rồi đấy! - Hần cười và động viên. Sau những ngày chật vật với hóa chất, cơ thể em đang dần tiếp nhận tủy từ Mes, hiện giờ em hạn chế ra ngoài và luôn phải có máy móc hỗ trợ đem theo, nhưng sắc hồng đã chuyển biến trên khuôn mặt non nớt.

- Dạ! - Em tỏ ra linh hoạt hơn, cười với hần.

- Có người muốn gặp em! - Arrow không hiểu mình nghĩ gì nữa, tình yêu của hần đi về đâu đây, chưa một lần thổ lộ, cũng chưa từng nở hoa, thế mà đã cao thượng quá rồi.

- ... - em không nói gì, vì biết hần đang nói tới ai.

- À, người đó muốn gặp Moon - Hần muốn tránh quá khứ đau khổ của Chris. Em tham lam quá, vừa muốn làm Moon lại vừa muốn là chính mình, và mọi người đều đón nhận em như hai nửa cuộc đời.

- Nhưng... Chris không muốn gặp! - Em không được khóc, nhưng nước mắt đã chờ chực trong sâu thẳm. Ước gì người đó chỉ dừng lại những tội ác như Arrow... Tại sao sau bao nhiêu đòn đau thể xác, những lần xạ trị ngất lên ngất xuống, những viên kháng sinh ảnh hưởng không ít đến trí nhớ, rồi cả hệ thống thần kinh có khi bị tê liệt do việc kiểm tra sức khỏe của nhân viên y tế, mà những hận thù ấy vẫn không nguôi ngoai? Nếu như em là một cảnh sát viên và người đó là kẻ phạm tội thì tình yêu vẫn còn nơi dừng chân, hay như hần vẫn là một ông trùm còn em là một con người bình thường, tình yêu sẽ vượt qua mọi thứ,... nhưng... không thể... mãi mãi... hần là một tên tử tù mà em không thể tha thứ.

Em hận hần nhiều hơn hay là yêu? Có thật chỉ mỗi hận thù đè bẹp nỗi đau vật chất, hay còn tồn tại một giá trị vô hình nào nữa hả em? Mắt em buồn rười rượi, mái tóc dài ngày nào đã cắt ngắn thành đầu nấm. Ngày ấy có một người vẫn hay vuốt làn tóc mây, rồi tỏ vẻ tóc em không có hương thơm mà vẫn cứ ôm em vào lòng âu yếm, cũng người ấy nắn cho em cách đánh máy bằng mười ngón tay, cốc đầu mỗi khi em không làm theo, rồi lại kéo em ra khỏi những giấc mơ kinh hoàng. Người ấy vì em mà thích ăn trứng, muốn em chọn áo cho mà giả bộ nắng mồm, muốn em làm việc nhà để xây dựng một tổ ấm. Người ấy đã nói muốn em là mẹ của những đứa trẻ mà người ấy là bố, rồi hứa hẹn sẽ cho em chăm sóc chúng theo ý mình, để em có thể gửi cuộc đời mình vào một định mệnh khác mà em được quyền định đoạt. Và chắc người đó không biết cảm giác của em khi đánh mất nụ hôn đầu đời thế nào đâu, em ngây ngô chưa từng nghĩ tới tình cảm của mình, chẳng biết ngưng ngừng gì, rồi giây phút ấy trôi qua, em biết rằng trong tim mình không chỉ có một người anh!

Arrow nhường cho Wine đẩy chiếc xe lăn, rồi hần đi mất. Em biết phía đằng xa kia có một người mong mỏi được gặp em biết nhường nào, và mỗi khi em nói mình là Chris, Arrow đều gọi Wine đến để thay thế cho người khách ấy. Giả vờ người khách muốn gặp là anh trai Moon đây.

Ngồi bên Wine, em giờ đôi bàn tay gân guốc lên chạm vào từng nét mặt, em thích thú nhìn hần, đây là người đã truyền cho em tình anh em mà em mong muốn. Wine là người thay thế? Hần thay thế Mes để làm anh em, rồi lại thay thế người đó đến tìm em... Giá mà khi ấy em cứ mãi giả tưởng chỉ có một người anh này thôi, chắc đã chẳng biết hận con người kia.

Arrow bước tới cuối dãy hành lang, hấn chậm lại khi qua cái cột trụ lớn, nhìn vào đó rồi lại bước đi, đôi mắt đượm buồn. Hấn không biết tại sao anh ta lại tiêu tụy đến thế, lớp vỏ bọc bên ngoài không thể che giấu tâm hồn héo khô. Mỗi lần ẩn dưới bức tường để dõi theo em, hấn anh ta luôn cố tỏ ra hoàn mĩ nhất, mái tóc đen cố gắng chải gọn, cẩn thận cạo sạch từng vùng râu quai nón, chiếc áo sơ mi cài lịch sự tất cả các cúc, thậm chí anh ta còn không dùng sản phẩm nước hoa quen thuộc vì sợ em dị ứng... cốt chỉ để ánh mắt vô tình kia chạm tới. Bao nhiêu lần hỏi em có người muốn gặp, hấn nhìn thấy ánh mắt anh ta ánh lên những tia hy vọng lấp lánh, một màu đen tỏa sáng chứ không tối sầm lại như khi Wine xuất hiện thay cho. Chính xác lúc này đôi mắt ấy tựa hồ như một lỗ đen, ánh sáng không thể lọt qua, cũng chẳng còn khái niệm không gian, thời gian nữa.

Anh ta ngượng ngùng nhìn hấn rồi đi vào bóng tối, Arrow biết anh ta “thèm thường” cảm giác được như hấn biết bao, thèm được là bàn tay hấn dù chỉ một lần để được vuốt lên mái tóc em, hay dạo bước bên em trong buổi chiều tà... dường như chỉ cần được bên em một giây phút ngắn ngủi thôi, Ken sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ. Không phải thương hại, nhưng Arrow rất muốn giúp, hấn thừa hiểu tâm trạng của em, em cũng muốn được ngắm nhìn Ken lắm chứ, đôi mắt kia cũng đang kiếm tìm ánh mắt đen của Ken... chẳng qua... có lẽ, nếu đặt mình vào em.. hấn cũng sẽ từ chối như thế này thôi...

Vì sao hấn yêu em mà lại muốn giúp người khác có được em?

Câu hỏi này cũng khó giải đáp như tại sao Mes dù yếu đi nhiều bởi hai lần lấy tùy vẫn vui mừng trước sự bình phục của em và còn sẵn sàng cho em nhiều hơn thế nữa.

Tình yêu của hấn, Ken và Mes dành cho em là khác nhau. Không thể so sánh giữa mình và Ken ai yêu em nhiều hơn đâu, nhưng hấn có thể khẳng định là câu trả lời không bao giờ kém, chỉ có thể bằng hoặc hơn thế. Mes yêu em như một người em gái, có lẽ là thương nhiều hơn, còn Ken, tình yêu của anh ta là phải sở hữu nó, phải nắm bắt và giữ mãi của mình. Đối với Arrow, yêu không phải sợi xiềng xích ràng buộc, yêu là sự giải thoát cho cuộc sống bồng bong rối loạn. Hấn tìm đến tình yêu để làm dịu đi những sóng gió ở cái mác con robo cao cấp hạng hai này, yêu và không cần nhận lại, Arrow chợt nghĩ ra...

... thì ra... Mes tìm tới em để rửa trôi những vẩn đục của một con ác quỷ, nhờ em khử trùng bàn tay máu... .

... thì ra... hấn cũng còn một chút lương tâm... thì ra tất cả những con quỷ ở đây đều có trái tim... và đã thể hiện những nỗ lực của mình nơi em – một sứ giả của Thượng đế.

Đã có quá nhiều tội lỗi rồi, nên những người đàn ông này mới tìm đến một số phận cơ cực cầu mong được vui bớt ...đã tâm

x

Ruby vẫn không từ bỏ, cô ta lại năn nỉ Perry. Nghe theo cô ả, kế hoạch lần trước tại Sếp đe dọa đột ngột làm đội ngũ y bác sĩ giết mình, hoàn toàn ngoài ý muốn. Perry đau xót trước sự hy sinh của Mes, giờ đây anh đâu còn thể hiện tài bắn súng cự li xa được nữa, hơn nữa tháng tới tiếp tục lại phải làm phẫu thuật cho người kia để cân bằng lượng tùy mà anh đã cho. Kể mà lần ấy không có chuyện gì chắc Chris đã nhanh chóng phục hồi và Mes cũng không đến nỗi lo lắng thêm.

- Chị chưa hiểu ra vấn đề sao? – Ruby cao giọng - Nếu như Mes giải thích với chị chỉ coi con nhỏ đó như người em, thì việc gì phải giấu giếm việc nhượng cho Wine quyền quyết định thể xác mình, anh ta chẳng coi chị là gì cả. Chị nhìn xem, giờ anh ta mỗi khi thức dậy là mở mồm ra đều hỏi han con nhỏ đó thế nào, nó có khó chịu ở chỗ nào không, hay mệt mỏi ra sao, có bao giờ hỏi chị lấy một câu quan tâm dù đã dành ra cả đêm chăm sóc? - Ruby để ý từng nét giận dữ trong đôi mắt Perry rồi tăng thêm mức độ - Tôi đã từng làm việc với Mes, một con người đầy tham vọng và sẵn sàng lươn lẹo để thắng tiền, không đòi nào lại hy sinh vô mục đích vì con nhỏ đó.

- Cô đang nghĩ gì chứ? - Perry nóng lòng muốn Ruby phải phân tích kĩ càng hơn, Sếp luôn chọn người cầu tiến và bất chấp mọi thủ đoạn để thu được kết quả có lợi cho Devils chứng tỏ Mes phải là mẫu người đúng y như Ruby nói. Anh cứu cô gái đó để được lợi ích gì chứ?

- Vì anh ta yêu nó! - Ruby bậm môi - Chị hiểu chứ, chỉ có tình yêu mới làm con người ta hy sinh nhiều như thế, thử hỏi xem ngoài những món đồ hàng hiệu ra, anh ta còn cho chị thứ gì khác không?

- Không tin! Tôi sẽ đi hỏi - Perry nóng mặt, có cảm giác như dưới chân là một đồng lửa ngun ngút khó chịu không tả. Cô không muốn tưởng tượng thêm gì nữa.

- Người sáng suốt như chị cũng có lúc hồ đồ quá! Chị nghĩ đến hỏi trực tiếp thì anh ta sẽ nói ra ư? - Ruby chen ngang - Có đòi nào ăn vụng quên chùi mép, làm điều xấu xa thì lại khai nhận ra không. Việc anh ta yêu con nhỏ đó không xấu, nhưng việc lừa dối một phụ nữ đầy tự trọng có chấp nhận được không? Không đòi nào chị nhận được câu trả lời thỏa đáng.

- Nhưng... tôi biết phải làm sao bây giờ? - Perry run run, cô muốn có một điểm tựa, nhưng Ruby không phải một bức đệm tốt.

- Còn sao nữa! Chị mất người ta rồi! – Ruby thẳng thừng - Chị có níu kéo thế nào chẳng nữa cũng chẳng còn gì đâu!

- Cô... tôi không muốn thế! - Nào ngờ thật dễ đối với cô ả để khiến Perry phải khóc.

- Ở đây ai cũng biết anh ta yêu chị chỉ để lợi dụng, để giành giật con nhỏ đó với Sếp! - Nhịp tim của Ruby cũng không ngừng mãnh liệt, cô cũng mang một tâm trạng ghen tuông cực điểm - “KHÔNG ĐƯỢC THÌ ĐÁP ĐỒ”, câu nói này luôn là phương châm của tôi! - Đôi mắt phái nữ găm lên một màu uất hận và những quỹ kẻ khó lường.

- ... nhưng anh ấy đâu còn yêu tôi! - Perry ngờ nghệch chấp nhận sự sắp xếp trong câu phán xét của kẻ chủ mưu.

- Nếu con nhỏ đó biến mất khỏi thế gian này, nếu nó không tồn tại... tôi sẽ mang Mes đến với chị như chưa có chuyện gì xảy ra!

x

Yun, Luci và những người bạn đang cố gắng tập luyện, họ sắp sửa làm một đợt tấn công Devils. Mọi nỗ lực trong bao nhiêu năm qua nay sẽ đổ dồn vào trận vây bắt quyết liệt này, đi và không trở về, dấu biết là thế những họ vẫn sẵn sàng lao mình vào bóng tối. Cần phải có một ngọn nến đủ sáng để thắp lên giữa trời đông mịt mù.

Cơ quan đầu não của Devils đang có dấu hiệu mâu thuẫn. Arrow vẫn điều chỉnh được hoạt động trong phạm vi khu vực mình quản lý, khối lượng công việc ở Devils.5 hiện đang quá tải. Ken hầu như không thể tập trung, trước kia thường giải quyết số lượng lớn vấn đề trong một khoảng thời gian nhất định, vậy mà một công việc vừa tầm hần lại đang phải chia nhỏ lúc này. Arrow không thể đảm nhận hết được, thái độ quá thờ ơ của Perry và Ken gây không ít khó khăn. Nếu còn hỗ trợ cùng Mes vẫn triển khai được, nay khi làm việc với F. không thể ăn nhập hoàn toàn. Tổ chức hoạt động phồn thịnh, nhưng liệu để lộ ra sơ hở của bộ máy cấp cao thì rất nguy hiểm. Tuy vậy nhưng qua hơn trăm năm thành lập, Devils luôn trú trọng xây dựng hệ thống an ninh, cơ sở máy móc an toàn luôn túc trực, hệ điều hành bảo mật của Ken và Arrow ở mức tuyệt đối.

Công việc của Sếp lớn dưới sự tiếp nhận của những nhân viên trung thành tuyệt đối tiến triển, họ phải làm gấp đôi ngày thường, và Ken chi đủ sức để đồng thuận hay hủy bỏ bản kế hoạch do hội đồng đề ra. Với hần những ngày này chẳng khác địa ngục, hần làm việc vô mục đích, không cố gắng hết sức dốc mình làm việc để đẩy hình bóng em ra được nữa, hần lệ thuộc vào những kỉ niệm đã qua để sống, dường như có một người con gái vẫn đang chờ đợi ở nhà. Đôi lần hần đã mắc kẹt những tội lỗi, muốn lao đến bên em và ôm thật chặt, cho thỏa những mong ước từ tận đáy lòng nhưng không, mỗi khi đôi chân đi trên con đường quen thuộc, hần lại không thể bước tiếp. Khuôn mặt em làm hần sợ hãi, hình bóng em làm hần u mê. Tại sao em yêu anh trai như thế, Mes cũng yêu người em mình mãnh liệt, mà hần lại có thể táng tận lương tâm sát hại chính máu mủ của mình. Ôi, hối hận thì được gì đây khi đã mất đi một người em. Nếu nó còn sống, hần đã có thể bắt chước Mes chăm sóc cho em mình, nó cũng sẽ đáp lại tình cảm như em, nó sẽ cười, nói, nhảy lên tấm lưng này để hần chiều chuộng. Và sẽ chẳng có lỗi với đôi vợ chồng trẻ kia...

x

Em ái ngại nhìn Mes, anh cười rõ tươi, để lộ cái núm đồng tiền duyên dáng.

- Chào anh...ạ! - Câu nói âm ờ đầy cảm tạ. Mọi người đều đã giấu em việc lấy tùy quá liều lượng, nhưng Perry nói thẳng ra luôn. Điều này làm em áy náy mãi, nếu là em ruột anh thì không sao, nhưng đằng này... khó nghĩ quá.

- Ô kia! Nhìn thấy anh mà mặt mày ừ ừ như thế coi được à? - Mes cố tỏ ra chưa hề có sự chia cắt tình anh em, anh thể hiện mình là một người trưởng thành, không chấp vặt những giận dỗi của cô em bé bỏng.

- Em ấy cứ bắt em phải đi nhanh để đến gặp anh đấy! - Wine thêm vào, có lẽ đây thực sự gọi là gia đình.

- Không phải! - Mặt em phúng phịu, rõ ràng tâm tư em muốn như vậy nhưng đâu có thể hiện lên lời mà anh Wine lại nói ra.

- Thật thế à! Vậy thì không tiếp khách nữa! - Mes giả vờ mệt rồi lại nằm xuống, nhìn anh trong bộ đồ của bệnh nhân ốm yếu mà tội tội. Có lẽ ông trời đã nghe lời thỉnh cầu của em mà ban một thiên thần kiểm ác quỷ đến bên.

- Cảm... ơn anh! - Em nói lí nhí, mắt không thể hướng lên, môi bím chặt và ngừng thở.

- Ôn huệ gì hả! - Mes nhào ra khỏi giường và ngồi xuống bên em, anh vội vàng đưa tay lau những giọt nước mắt ồ ạt từ khóe mi. Mắt em lại đỏ ngầu, những dây thần kinh hiện rõ màu đỏ trong lòng tử, anh đang dỗ dành người em mình, bàn tay lạnh lạnh áp lên má em mà sao ấm tới thế, ánh mắt anh nhìn lại sao mà giống em quá, chẳng khác gì hai giọt nước chảy cùng nguồn. Và em vươn người ôm trầm lấy cổ anh, dây truyền nước và dây đo huyết áp bị kéo theo cũng không làm dừng cảm xúc mãnh liệt này lại. Em gào lên rằng em rất muốn được anh chăm sóc, rất muốn nhận tình thương từ anh...

Ở bên ngoài, Perry đã nhìn thấy hết, cô giận dữ khi Mes để em ôm như thế, và lại còn đỡ lấy, vỗ về. Perry chưa từng nhận được ánh mắt dịu hiền đó, ánh mắt anh sao dễ thương và giàu tình thương đến thế...

Có một điều, chẳng bao giờ cô biết, anh thương hại Chris!

Có nhiều thứ đã được đẩy đến kịch điểm

x

Ngày hôm nay Chris đã có thể tự đi trên đôi chân mình, em không muốn mãi phải bó buộc ở chiếc xe lăn cần người đẩy đi giúp. Các bác sĩ đồng thuận cho em di chuyển quãng ngắn để vận động, kích thích tuần hoàn, khuyến khích việc trao đổi oxi, tới đây họ sẽ thực hiện thêm một ca mổ cuối cùng cho em, tuy nhiên việc kiểm thêm tế bào sống từ Mes quả thật hơi khó, anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Cứ để em hoạt động bình thường, tư tưởng được thoải mái thì cơ chế tự hồi sẽ càng tiến triển.

Bao nhiêu khó khăn gian nan qua, em đều gắng bước đi, chẳng lẽ ngừng lại, vì thế em vẫn nỗ lực. Em phải tập đi lại ở cái tuổi trưởng thành. Mes ở bên, cho em vịn vai và cổ vũ. Hồi nhỏ ấy, khi còn bé tí, em đã học bò, học đi bằng cách nào nhỉ, hình như chẳng có ai dạy em cả, nắm đầu ngón tay tự mò mẫm, nhìn những đứa trẻ khác đã biết chạy. Khi này, người ta đã vồn vã, nhắm mắt cũng vẫn chạy được thì có người cho em biết cảm giác của một đứa trẻ.

- Đừng bao giờ để em lại một mình anh nhé! - Em không ngừng nghỉ, hăm hở một sức sống. Em muốn nói anh biết em cần một người thân biết nhường

nào.

- Anh hứa! - Mes khẳng khái, những giọt mồ hôi của hai người quện vào nhau, nóng hổi, đôi mắt em long lanh ý thức quyền sống. Tuy nhiên em buồn lắm vì còn đang dờ dứa phía đằng xa, một người vẫn đứng đợi để thực hiện một lời hứa: Bảo vệ em suốt đời.

- Anh à! – Em hốt hoảng khi thấy Mes đứng im một lúc! - Anh sao vậy?- Từ “Anh” đã bấy nhiêu lâu muốn thoát ra từ tận sâu trong trái tim, em bây giờ có thể gọi lên thành tiếng thỏa thích.

- Không! Anh hơi mệt thôi em! - Mes rất buốt sống lưng, những cơn co thắt nóng lên từng hồi. Có vẻ như bác sĩ cho rằng anh rất khỏe nên việc phục hồi nhanh chóng và cho anh liều lượng quá nặng. Không muốn làm em lo lắng, anh lại gượng cười vui vẻ. Anh có dự cảm không tốt cho em, chẳng biết tại sao, dù biết Sếp mình luôn dõi theo từng bước em đi, cảm giác đã quá an toàn rồi, mà cảm tưởng sẽ không giữ được em mình nữa, một nỗi sợ về lời hứa không thể thực hiện hiện hữu trong anh lúc này.

- Chiều nay anh lại đến? - Em không muốn ở một mình, và cũng không muốn hình bóng người kia cứ xâm chiếm, Mes là liều thuốc duy nhất.

- À, ừ... à mà... không được rồi! Chiều nay Perry muốn... - Tự nhiên anh lại muốn làm tất cả mọi việc trong ngày hôm nay.

- Dạ, em hiểu! Hi! - Anh thật may mắn khi có một tình yêu như thế, em không biết có phải đang ghen tị hay không, nhưng em cần một tình yêu mà hai người yêu nhau có thể đến được với nhau, còn em và người ấy thì không thể...

- Chiều nay Wine sẽ qua chỗ em – Mes đôi khi muốn quyết định chuyện tình cảm cho em, anh hiểu tình cảm của em dành cho em trai mình dành cho em, nó không phải một người đàn ông tốt, nhưng em làm nó thay đổi. Cũng có khi lại muốn cậu nhóc hay đi kề bên em gái thật sự của mình đến được với em. Anh thích những người đem tới hạnh phúc cho em, nhưng dường như chẳng có một ai thực sự phù hợp với em cả. Còn Sếp thì sao? Anh không muốn, em phải được sống những tháng ngày bình yên, chứ không phải gồng mình trước hàng tá quý khách của đám đàn bà. Thế đây, chắc anh đang thực hiện nghĩa vụ của một người cha.

- Dạ! Anh à, anh phải quan tâm tới chị Perry nhiều vào anh nhé! – Thứ em muốn anh hiểu, là cần phải biết trân trọng tình yêu. Em không phải có kinh nghiệm, đơn giản, em đang phải trải qua cảm giác đau đớn khi lìa xa thứ thuộc về mình. Em đã từng không tưởng tượng ra Arrow, Ken có một trái tim, thế mà họ lại có, và Perry chắc là yêu anh nhiều lắm. - Anh có biết em từng lo lắng anh sẽ lập gia đình rồi bỏ rơi em lắm không? – em thú thực, em thừa nhận mình ích kỉ.

- Đồ ngốc! Vợ là vợ và em gái là em gái! – Mes cười lớn - Sau này cũng phải gả chồng cho “cái đuôi” này thôi chứ! - Khoảng cách giữa hai anh em càng được rút ngắn.

x

Mes ngồi đối diện với Ken, anh đã nghỉ phép dài ngày.

- Sếp! Cạn ly nào! – Anh lấy chai rượu phía bên Ken, đổ đầy vào cốc nước lọc phía mình sau khi đã uống hết nước.

- Được thôi! Nhưng... tôi – họ giống như hai người bạn - uống rượu còn cậu uống nước lọc! - Ken giắt lại chai rượu.

- Chưa bao giờ tôi được uống riêng với Sếp cả! – Mes đề nghị.

- Rồi sẽ có lần! Còn bây giờ thì sức khỏe cậu không cho phép! - Ken uống thay phần ly rượu của Mes luôn.

- Không! Tôi muốn lần này! - Mes nhìn thẳng, anh giành lấy ly của Ken - Nghe tôi nào! Tôi hơn tuổi Sếp đó! - Mes đang nghĩ ra một kế hoạch gì chẳng?

- Hơn thì sao? - Ken chưa bao giờ phải nhường nhịn bề trên, nhưng hân hoan má với Mes, và tạm gác cương vị ra một bên.

Anh rót thêm rượu vào ly mà Ken đang cầm, chạm ly mình vào rồi uống ực, chẳng để Ken phản ứng. Hôm nay tâm trạng anh lạ lắm, chẳng còn coi Sếp là đáng tôn trọng nữa. Dù biết đang trong trạng thái ăn uống nghiêm ngặt, nhưng anh thử một lần trái luật.

- Sếp có muốn gả em gái cho tôi không? - Khuôn mặt Mes lại không đùa nữa, anh đang thăm dò ý kiến.

- Không! – Ken thẳng thừng, - Perry không thích những người kém khỏe mạnh! – Hắn cũng hù vào theo, rồi lại mơ mộng rằng Mes sẽ đồng ý nếu mình hỏi ngược lại. Nhưng nếu thế, thì biết gọi nhau là gì đây?

- Yêu cầu cao quá! - Anh thừa biết Sếp đang khích lệ mình giữ gìn sức khỏe, chứ không phải phũ phàng tới mức chê anh ốm yếu. Cam đoan rằng, việc anh uống rượu này sẽ không thể lộ đến tai Perry, cô ấy mà biết chắc lại giận anh ngay.

Ken uống cạn ly rượu còn lại rồi không thấy họ nâng ly nữa. Một tiếng sau đó họ vẫn ngồi trò chuyện như hai người đồng môn, thì ra họ cũng có nhiều điểm tương đồng.

...

Mes trở về với bó hoa trong tay, có lẽ giờ này Perry đã dọn sẵn một bàn tiệc đợi. Từ lúc anh nhập viện cô thay đổi hẳn, dịu dàng và biết nghĩ cho anh nhiều hơn, thay vì cứng nhắc trong công việc. Mấy lần anh ngủ mê giữa đêm mà bật dậy, đều thấy cô ở bên và nắm chặt tay chăm sóc, rồi khi anh đau

mặt, bàn tay thon thả của cô mềm mại xoa dịu. . . Đối với người đàn ông, họ cần một người phụ nữ biết lo cho gia đình hơn là chăm chăm sự nghiệp, vì thế nên đã có lúc anh cảm thấy chán ngán cô, nhưng lại mong muốn thay đổi. Đạo này anh cũng thấy mình vô tâm quá, chắc cô cũng buồn, cần phải tận dụng thời điểm này chỉ cho cô biết hình hài con tim anh.

Mes hồ hởi nhìn bó hoa mà căng tràn niềm phấn khích, đêm nay, anh muốn để tình yêu thăng hoa và bùng cháy. Cửa phòng mở ra, Perry không ở nhà.

Mes vẫn nghĩ là cô sẽ tới, anh chờ cô vẽ lên một khúc ca, đôi tay anh nâng niu chiếc nhẫn.

x

Yun tuyệt đối cẩn trọng, nếu bị phát hiện ra chắc chắn sẽ liên lụy tới em, cậu phải nhớ đó là người mở ra cho cậu một cuộc sống, và cho cậu niềm tin. Cậu đã từng bỏ cuộc khi nghĩ một cục đá không thể đập vỡ cả tòa nhà Devils đồ sộ, chẳng lẽ sẽ lật đổ cả một giang sơn khát máu kia với sức người nhỏ bé, nhưng cô gái ấy đã thấp cho cậu nghị lực, chỉ cần có niềm tin sẽ vượt qua được phải không?

Điện thoại của Luci chọt rung lên một tiếng nhỏ, cô có một tin nhắn với nội dung: “Anh xin lỗi” từ một số lạ và đầu số mạng cũng không xuất hiện trên thị trường bao giờ. Trước khi lên tiếng nói với hai người đi cùng, cô nhấn lại với một cái tin “Anh là ai?”. Cô không cho nhiều người biết số của mình vì tránh tin tặc gây rối loạn đường truyền, thật là khi có người giấu tên lại nhấn một dòng tin gây cho cô một sự khó chịu về tình cảm tới thế, như thể anh ta làm tổn thương cô ghê gớm.

“Em đừng nên đặt câu hỏi và tìm kiếm anh! Xin lỗi vì anh không thể làm bất cứ điều gì cho em cả! Sống tốt vào em nhé!” – tin nhắn thứ hai có nội dung dài hơn, càng làm Luci muốn tìm ra chủ nhân số điện thoại này.

- Cậu này! Có người nhắn cho tớ một cái tin lạ cực kì! - Luci chia sẻ.

- Ồ, mình cũng có đây này! – Yun và Poise đồng thanh lên tiếng. Hai người cùng nhận được một nội dung: “Cậu là một người anh tốt đối với Luci! Cảm ơn cậu nhiều lắm!”. Ba người họ nhìn nhau, không thể hiểu cho hành động của kẻ đó.

x

Mấy dòng tin ngắn ngủi nhưng lấy hết yêu thương của Mes, anh trình bày cẩn thận tới cả dấu chấm cuối câu, đối với người em thật sự của mình, anh dẫu khi không thể gọi lên thành tên “Moon” một lần, giữa anh và Luci có một khoảng cách lớn lắm, y như cha mẹ của họ vậy, hai người, hai lối đi đối ngược, giao nhau ở chính giữa anh và em gái. Dù mẹ anh là một kẻ xấu xa đối với Devils, nhưng anh không hận bà và cũng không phản đối việc mong ước đứa con thứ hai phải tách rời Devils, vì thế anh mới không thể nhận Luci. Anh cũng giấu biến cha mình việc Chris không phải Moon, không ông sẽ bắt em phải moi tủy đến anh mất. Thật là trở trêu, nếu một ngày chính tình máu mủ lại phải chia sủng vào nhau, để viên đạn định đoạt quyền sinh sát, anh không muốn nghĩ tới nữa, và nhường quyền làm anh của mình cho Yun hay những người theo bên Luci, cũng như cố gắng chăm sóc cho Chris để gửi tình thương này tới đứa em tên Moon.

Và anh lại đặt một ngày mới trên đôi tay Chris.

- Em tới đâu rồi? - Mes lên tiếng hỏi mấy y sĩ, anh cứ tưởng em quanh quẩn trong phòng, nhưng chờ mãi không thấy đâu.

- Dạ, Quý bà Perry đến và rửa bệnh nhân đi, hai người hình như muốn tâm tình, tôi thấy họ cười rất tươi!

- Vậy ư? - Mes đâu có hỏi rõ tâm trạng của em mà người kia trả lời như thế nhỉ, anh thấy lạ, đặc biệt từ hôm qua đến giờ, muốn làm mọi thứ, uống rượu, cầu hôn Perry, đi xe cùng Wine, nhắn tin cho Luci, và cuối cùng là muốn đến đây.

- Vâng! Họ vừa đi cách đây không lâu.

- Sếp có đến không? - Ý Mes là Arrow.

- Sếp có đến nhưng thấy bệnh nhân đi với Perry thì không ra mặt.

- ... - Sáng nay, Wine thông báo có cuộc họp khẩn với Sếp nhỏ để phụ trách việc khai thác vùng cần sa phục vụ cho thị trường Hồng Kông, cuộc họp vẫn đang diễn ra thì chẳng cô ta đang nói tới Sếp lớn. Không đúng, chiều qua khi ngồi cùng, anh đã khuyên Sếp nên nghỉ ngơi ở nhà một ngày và Sếp đồng ý. Người như Ken không nuốt lời dù chỉ việc con con. Hay là cô y sĩ này đã nói theo sự chỉ đạo của một người nào đó. Bản tính của người Devils luôn nghi ngờ, Mes dù tin tưởng Perry tới cỡ nào cũng có lúc họ bất đồng, anh hỏi vặn thêm cô y tá vài điều, mập mờ suy đoán, dường như em đang bị bắt cóc.

Thứ nhất, em không được phép ra ngoài quá một tiếng, luôn phải mang theo xe lăn, nước truyền. Thứ hai cô ta nói Perry đi cùng, tại sao lại không gọi anh đến, chẳng phải Perry thừa biết anh rất thương em sao.

x

- Chị ơi ! Mình nghĩ một tí được không, em mệt quá ! – Nước mắt thấm trên khuôn mặt em, đôi môi mấp máy vài lời.

- Sắp tới nơi rồi em ! - Perry đưa em đi lòng vòng, cô lấy cớ chỉ cho em nhà của Mes. Nếu như trước đây nhìn em mệt mỏi cô hẳn có chút thương mến và sẵn sàng khom đỡ, nhưng giờ thì không, chẳng may may hỏi han lấy một câu chân thành, cũng không thích đưa vai cho em vịn khi em yếu quá.

- Dạ ! - Nghĩ rằng anh mình sẽ ở nhà theo lời của Perry và đang vui vẻ đợi chờ.

Nhưng chẳng phải thế, Perry bỏ em ở một căn nhà hoang tàn. Sau bức tường đen là một phụ nữ có màu son bóng quyến rũ, cô ta đã chuẩn bị nhiều điều thú vị dành đặc biệt cho em.

- Chị bảo em vào trong nhà này à ? Em sợ lắm! - Chris thò thẻ giặt nhẹ vạt áo của Perry, ngôi nhà này có một sắc màu chàm lạnh lẽo, heo hắt và trên một bãi cỏ hoang, chẳng lẽ nào Mes lại ở nơi đây. Mới vào tới bậc thềm mà em đã ho hắng, làn da bắt đầu nổi mẩn, rón rén đi từng bước bởi rom rạ phủ đầy sàn, những con rết nhỏ bò lồm ngồm khiếp sợ, y như vị chủ nhà đã đi vắng từ rất lâu.

- Vào đi, có người muốn gặp cô đấy! – Perry quay ngoắt, cô đánh giọng và đứng khoanh tay trước cửa ra duy nhất.

- Sao ạ? - Chris lại đặt lòng tin nhầm chỗ, em giật mình trước thái độ tỉnh bơ của Perry khi cô đẩy em vào. Bản thì em không sợ, những con bò sát kia chẳng làm em lao đao, cái mà em hãi hùng là lòng người đổi thay kia. Ai cho em một lí do vì hành động này của người đã từng cho em chỗ ở và curu mạng? Nhưng em không thể chống cự, Perry là cấp trên, mặt khác phản ứng dữ dội của cơ thể làm em choáng váng.

- Đến đây rồi mà mày vẫn còn tỏ ra yếu mềm à? – Ruby trong bộ đồ da màu đen bó sát và tóc buộc bồng, nàng ta sẵn sàng lâm trận.

- Dạ! – Theo thói quen em lên tiếng, quay người ra.

- Mày bỏ ngay bộ mặt non tơ sói già đội lột cừu non đi! Nhìn tởm lắm! - Cô ta nghĩ sao nói vậy, thừa biết mặt Chris đang tái mét do bệnh tật nhưng cứ vờ đi. - Không biết mày dùng mỹ phẩm ở đâu mà khuôn mặt xanh non thế! Đóng đật thật ấy! - Cô ta tiến lại gần, vẫn đang kiểm chế được hành vi.

- Mày nghĩ mày là ai mà tao nói không trả lời, HẢ???

Trước những lwoif lẽ như thế thì em biết nòi gì được chứ.

- Mes không tới đâu! - Perry thẳng thừng - Đừng có hy vọng sẽ có người tới cứu! – Không di chuyển khỏi chỗ đứng, Perry thích để cho Ruby tùy ý xử.

- Chị nói vậy là sao? Em không hiểu, chị có chủ định đưa em tới đây ư ? - Em cũng chẳng nghĩ tới trường hợp có người đến cứu, một phần vì đã quá quen với những việc mình trải qua rồi.

- Mày đừng dùng ánh mắt của một con đĩ kém ở đây ! Chúng tao là đàn bà, không ngu xuẩn như bọn đàn ông bị mày mồi chài đâu ? - Ruby ghét ánh mắt lúc nào cũng ngán lệ của em, may là cô ta đang dờ dẹo gắng nên chưa tát em một cái.

Đứng trước người phụ nữ kia, em đâu có khóc, nước từ hốc mắt chảy ra theo phản xạ khi bụi bay vào. Em không hiểu ý cô ta.

- Tao cũng nể mày thật đấy, thứ quý giá của người phụ nữ mà cũng đem cho bừa bãi được ! Không hiểu mày ngủ với bao nhiêu thằng rồi mà mới nhuần nhuyễn ** đôn với cả Ngài Arrow ! HA HA !!! - Cô ta cười với vẻ mặt mỉa mai, cô ta yêu Ken và chỉ dành riêng cho Ken, thật khó tin khi Ken lại chấp nhận con nhỏ này, theo cách nghĩ của cô ta là em hư hỏng như thế đấy.

- Chị nói gì vậy ? Tôi không phải loại người đấy ! – Dù kính trọng quyền cao chức tước của Ruby, nhưng em không cho phép cô ta đặt điều.

- Thế không phải mày bán thân để lấy tùy à ? Tao nghe nói mày không những ngủ với anh, còn ngủ với cả em nhà Norwood ! - Ruby cố tình nhấn mạnh tới họ của Mes, tiếp thêm lửa vào ánh mắt Perry.

- Nói gì ? Cô dám ngủ với Mes á ? - Perry điên lên, cô không hề kiểm nghiệm thực hư mà lỏng lẻo xấn tay áo tiến vào trong. Tình yêu của cô lúc này sụp đổ.

- Chị... - Em biết có nói lúc này cũng chẳng ai làm chứng cho mình, nhưng vẫn cần phải thanh minh - Em với hai anh ấy là anh em mà ! – Không thể giải thích ngọn ngành vì chính em đây cũng không hiểu mình may mắn được Mes cho tùy và thương yêu đến thế, nên tạm thời đưa ra một lời giải thích.

- Chà ! Lại còn bịa đặt cơ đấy ! Bọn tao có ngu đâu mà không biết mày là con rơi con vãi ỉ, mà không chừng lại bắt trước bà mẹ, để con ra rồi bắt người ta phải chịu trách nhiệm. Nói cho mày biết nhé ! Ken của ta không mù mắt mà theo mày đâu !

- Im đi ! Tôi có cha mẹ đàng hoàng, cha tôi là...

- Á à, dám bảo tao im à, cho mày biết thế nào là im này ! – Nói rồi Ruby bịt khẩu trang, ném vào em một vũng nước màu vàng có mùi khai, có một vài kí sinh tồn tại trong đó.

Kiên quyết không khụy lụy, dù biết thứ nước trên người mình là gì, em không nhìn cô ta, loại người như Ruby không thể hiểu, em muốn cho Perry biết Mes chỉ coi em không hơn một người em.

- Ruby à, nó sẽ bị chết vì nhiễm trùng đấy ! - Không cam, Perry vẫn còn chút tình người.

- Không chết mới là lạ ! Dù sao tý nữa cũng thiêu sống nó rồi thì ... - Ruby chỉ cho Perry mấy thùng dầu xung quanh.

- Không được ! Ta không bao giờ giết người vì đàn ông ! - Perry uốn lưỡi, cô cũng căm hận Chris lắm, nhưng hình dung ra cảnh em bị tra tấn thì không đành.

- Thế chị muốn để nó giết lại mình à ? Chị nên nhớ con nhỏ khôn khéo này chuyện gì nó cũng làm được, giờ ô dù của nó to lắm, có cam đoan anh trai chị sẽ tha cho khi biết chị làm những việc này. Có mà con này nó bơm vào thì chị chỉ còn nước đứng đường, Mes khi ấy cũng xem chị như một đứa thị dân !
- Ruby rần trong từng câu chữ - Tôi đang nghi ngờ bản lĩnh của chị đây ! Tổng phụ trách mảng Devils.3 mà gan chị có thể thôi sao ? Chị còn nhìn gì nữa, hôm nay chị đi đôi giày 15 phân để làm gì ?

- À ờ ! – Động đến lòng tự tôn của mình thì bất cứ ai đều không bị khiêu khích, Perry nhất quyết đi theo đường lối của Ruby, đôi giày nặng trĩu của cô sẽ là vũ khí để tra tấn em.

- Mà thôi ! Tôi có đem theo một con hắc tinh đây ! Để nó chơi với con nhỏ này thì hay hơn, đỡ vắn tay chúng mình. –Ánh mắt thâm độc của Ruby dừng lại bên dây xích, cô mang theo một con chó béc giê màu đen xù, chỉ mỗi ánh mắt con chó là có tí ánh sáng trắng hắt vào.

Em đứng im, lại là chó, tại sao họ luôn coi em không bằng một con vật như thế. Bộ quần áo màu trắng ngọc đã ngả ố vàng, mái tóc đen bết lại, đôi chân không biết còn trụ lại thêm bao lâu được nữa.

- Ngoa nào chó cưng ! Hôm nay ta cho chú mày lên tiên nhá !!!- Ruby cười cười với con chó, cô ta lôi ra một ống tiêm và chích vào chi dưới con chó. Hành động này làm em nhớ tới cái lần ở bên Yun.

- Chó ? - Perry hỏi lại.

- Thú vị lắm đây ! Chắc chị chưa từng được xem phim cấp ba giữa người và chó đâu nhĩ ?

- !!!

Perry bắt đầu khiếp sợ, cô giật mình.

- Chó ? - Perry hỏi lại.

- Thú vị lắm đây ! Chắc chị chưa từng được xem phim cấp ba giữa người và chó đâu nhĩ ?

- !!!

Perry bắt đầu khiếp sợ, cô giật mình.

- Cô có làm sao không đây ? Làm sao có thể... ?

- Không tin thì sau khi xem sẽ biết ! Con chó đực này lâu lắm không được mang đi phối rồi đây ! Con nhỏ kia, mày nghe đây, tao luôn thắc mắc mày có điểm gì làm Sếp si mê mày đến thế, chắc là mày có lắm tuyệt chiêu trên giường làm đàn ông khoái chí lắm hả ? Để xem mày thực hiện với con chó này thế nào nhá !!! Ha ha !!! – Cô ta được một mẻ cười không dừng lại được, quả là dã man, sau đó thì cũng tháo xích cổ của con chó ra, đợi nó ngấm thuốc.

- Nghe đây Ruby ! Chúng ta đừng đi quá giới hạn như thế ! Cô chỉ bảo cần phải cảnh cáo con bé thôi mà !

- Nhưng con chó của tôi nó không chịu được chị à ! Biết làm sao đây khi mà chó bị kích thích với thứ mùi amoniac mới chết chứ ! Giờ có thả nó thì tôi không chắc con chó này để cho nó yên đâu. Mà này chị, loại đĩ đĩ iếm như con kia, chắc nó thêm làm chuyện ấy lắm rồi, chẳng phải hai tháng nay nó làm phẫu thuật không được làm tình rồi còn gì ?- Suy nghĩ của Ruby trở nên thật thấp hèn, thậm chí thật đáng khinh bỉ. Chẳng ai có thể ngờ những câu nói thiếu văn hóa lại xuất phát từ một phụ nữ sang trọng cỡ Ruby.

- Thôi nào chị ! Nếu biết nó bị con chó này làm nhục, liệu còn thằng ngu nào dám đến với nó nữa không ? - Ruby gạt Perry đứng ra ngoài góc cửa, cẩn thận với con chó khi đã lên con.

- Gừ gừ gừ... !- Con chó bắt đầu rên rỉ, người nó đang nóng dần lên.

- Tránh xa ra !- Em bắt đầu cùng quẫn, ngã xuống rồi tìm mọi cách thu chân ẩn về phía góc tường. Cảm giác sợ hãi này đã từng trải qua ?

Ngày hôm ấy cũng trong một căn phòng nhỏ, người ta tiêm vào Yun và em thứ thuốc kích thích, rồi họ cũng đi ra, y như thế. Em đã tìm mọi cách để hỏi Yun chuyện gì đang xảy ra, nhưng cậu không nói, rồi chẳng biết vì sao mặt mày em nóng rực, và cơ thể như được thổi phồng lên lằng lằng để chịu tới sung sướng. Sau đó thì sao nữa ? Em không nhớ ! Những lời Ruby nói em kia, sai hoàn toàn, nhưng giữa em và Yun liệu có chuyện gì được không ?

Đối diện với con chó, em không biết làm thế nào nữa. Khiếp sợ ? Kinh tởm ? Điên cuồng ? Nhục nhã ?

Người ta thường hay cắn lưỡi để tự vẫn (!!!), nhưng liệu chết rồi thì vết nhơ có rửa sạch ?

Trong sự sợ hãi, người gọi lên thành tên là người cần nhất, nếu người đó ở đây em sẽ được an toàn.

- KEN OI ! CỨU EM VỚI ! KEN OI ! KEN-... – EM GỌI ANH MÀ SAO ANH KHÔNG NGHE EM ! KEN OI!!! LÀM ƠN ĐẾN ĐÂY CỨU EM... – giọng em lạc hẳn sang một giọng nói khác, khàn đặc và không ra hơi, em sợ lắm hẳn có biết không? Em thực sự rất sợ đấy! Sao hẳn hứa sẽ bảo vệ em, sẽ ở bên em mà lại không có mặt lúc này đây. Hãy nghe và hiểu cho em đi, em cần hẳn hơn bất cứ điều gì, hãy cho em được ở trong vòng tay của

hắn đi!

Ruby được hả hê một lúc thì lại nổi nóng, ai cho phép gọi Ken của cô ta, cô ta chỉ muốn hét vào tai Chris rằng không ai được quyền gọi hắn ngoại trừ mình ra. Perry không dám ngó vào, cô sợ sệt kèm thương tâm.

- Mặc kệ cô đấy! Tôi phải vào cứu ...- Perry đưa tay lên trán hoang mang, tóc tai cô rối xù.

- Chị mà vào bây giờ là con chó cũng chẳng tha! Nó có phân biệt được ai với ai đâu? Loài chó này dữ tợn lắm đấy!

- Gừ gừ!!! Ầng ẩng ẩng! – Con chó bắt đầu điên loạn, nó gầm lên những tiếng kêu man dại, và nó lao thẳng vào góc tường.

- Không được! Tôi phải ... – Perry lấy hết dũng cảm đi vào trong. Cô không nhớ...

- Chị dừng lại! - Ruby chạy tới ngăn cản, cô e rằng nếu Perry mà bị làm sao thì cô có chín cái đầu cũng không sống được.

- Gừ! Gâu! - Con chó quay sang phía cửa, loài chó bị mù màu nhưng các giác quan rất hoạt, nó cứ nghĩ ở trong góc kia là một con chó cái hấp dẫn và ngoài cửa có loài người vô duyên cản trở. Vậy là nó xông ra toan định vồ lấy hai cô gái để đuổi họ đi mà một mình độc chiếm.

Ruby và Perry nhìn thấy thế sợ hãi, nanh vuốt sắc nhọn của con chó vươn dài, nó nhảy cao chụp lấy khung cửa, hai người hoảng loạn vội vã chạy ra ô tô và phóng vù đi. Còn lại duy nhất một con người.

- KEN OI CỨU EM!!! KEN OI... – mấy phút trôi qua thôi mà như em đã gọi tên Ken được cả nghìn lần, con chó quay lại, em ném rom rạ vào người nó và cố gắng lấn mình vào đồng rom đầu biết làm thế sẽ càng bị viêm nhiễm, những nỗ lực cách ly của mình tan tành.

- Ầng! - Con chó rú lên một tiếng, đôi mắt của nó chẳng khác tên yêu quý xấu xa.

- Ken à! Anh đến rồi ư? Cứu em với! - Em nhận ra một bóng người cao lớn, thờ hất một tiếng. Máu từ cổ tay đã ứa ra, vết cào của con chó vừa rồi mới đau đớn làm sao.

- Chết mày đi! – Người thanh niên dùng giày ném con chó, khiến nó tức tối nhảy phụt ra chỗ anh. Anh ta tiếp tục ném chiếc giày da cứng còn lại vào lưng nó.

Dữ dội, con chó bực mình vì chưa nhập cuộc đã ngắt quãng, nó gầm lên rồi chẳng do dự chồm lên người thanh niên kia.

- Gừ!

Anh ta cố gắng vùng vẫy, con chó đang lên con điên nên sức khỏe cũng tăng gấp bội, nanh của nó hằn sâu trên tấm lưng anh ta. Thế là anh lao ngược thẳng vào tường, cú va chạm đẩy con chó ép sát tấm bê tông, tuy nhiên cũng làm anh choáng váng và nhức nhối với những vết máu sâu.

- Cô không sao chứ? - anh ta hỏi - Mau lên, nhanh chạy ra khỏi đây!

- Nhưng... còn anh? - Em nhận ra đây không phải là Ken.

- Nó bị kích thích bởi mùi khai đấy! Cô ở đây chỉ làm cho nó thêm hơn thôi! - Anh ta lơ là một vài giây là con chó lại lần tới - Nhanh lên! Không nó xò mú xong tôi mất!

Nỗi sợ làm em vồn vã lao ra ngoài, bỏ lại người thanh niên kia. Khi vừa lộ mặt ra, gặp gió lạnh làm cơ thể tê tái.

Con chó khi thấy con mồi của mình chạy mất, nó toan định đuổi theo nhưng chàng thanh niên đã kịp giữ nó lại, hậu quả là anh ta tiếp tục bị nó cắn phá.

- Anh không sao chứ? - Em định hình lại, nói vọng vào trong. Ở đây tứ phía là cỏ, không tìm được một người nào cầu cứu.

- Tôi sẽ ổn nếu cô chạy thật xa! Được chứ? – Anh ta đáp lại, câu nói hiện rõ sự mệt mỏi.

- Dạ! - Em làm theo, cố gắng tránh xa nơi đó. Tập tễnh bước đi mà chẳng thể xác định phương hướng.

- Ken ơi! Cứu lấy em đi anh! – Vẫn là những câu cầu cứu trong vô vọng, em chỉ còn đủ hơi để nói thầm. Vấp phải cục đá, em nằm ngã luôn mà không thể ngượng dậy. Em mệt quá rồi, não vẫn ý thức nhưng cơ thể không cho phép hoạt động nữa, nằm im ở đấy mà buông xuôi, cầu nguyện cho chàng trai tốt bụng kia.

Poise rút cái đồng hồ bằng bạc ròng của mình ra, tìm mọi cách trả đũa con chó. Nó càng lần tới, anh được thể phang cục bạc ấy vào đầu nó. Một nhát, rồi hai nhát, tay anh vẫn nắm chặt lấy vòng bao quanh, còn mặt đồng hồ - chỗ nặng nhất thì phăm phăm vào nó. Ấy thế mà con vật vẫn cứ dai sức không khiếp. Có lẽ trong máu có lẫn doping, may thay sau nhiều lần đập bốp chát và ra sức đạp, con chó cũng tạm ngoan ngoãn mà nghỉ giữ sức.

Loài người có tư duy, Poise cũng ngừng lại nghỉ ngơi cho đỡ mệt nhưng mắt không ngừng tìm kiếm điều thuận lợi ở trong căn nhà hoang này. Anh chợt nhìn thấy khoang đầu và một ý nghĩ lóe lên trong đầu, ai ngờ đầu con chó già bộ để anh không chú ý, nó dai sức nhảy mình lên ngoạm lấy cánh tay trái của anh và cắn chặt quyết không buông.

- Được lắm, mày cứ cắn đi, cắn đến mức nào không chịu được nữa thì buông! - Poise nhắc cách tay lên ngang vai, con chó đu đưa quơ tay cố tìm cách giữ thăng bằng. Nhưng anh trả giá bằng sự đau đớn khi nước dãi của nó chảy ra xốt xa vết thương hở. Anh giờ ra giờ vào cánh tay treu trọc con chó, đầu của nó mãi mà chưa sứt sứt gì hết, chỉ róm róm máu thề mà người anh đã tàn tạ, quần áo thì chỉ chút vết cào, rách rưới.

- CHẾT ĐI ĐỒ CẬU! - Anh hét lên rồi quật mạnh con chó, nhanh nhẹn dùng tay phải nâng nó lên đứng giữa thùng dầu - Mày nặng gớm! - Anh cố gắng dùng sức nặng con chó cộng thêm sự dẻo hoạt nơi cánh tay mà làm sập nắp thùng, khiến nó ngã nhào xuống nước dầu đen xì. Chối vói trong dung dịch nhớt chẳng khác gì đầm lầy, lại còn chịu lực ép rất lớn, cái lông chó của nó kết chặt lại.

Không ít dầu bắn lên khung trung, vẩy mạnh vào áo của Poise, khuôn mặt loang lổ vết dầu, nhưng anh vẫn cười hả hê.

- Giữ! - Con chó cố gắng bấu víu lấy thứ cuối cùng còn giữ để được thở trong không khí, là tay Poise, nó ngoạm chặt hơn, vẫn rên rì. Dầu hỏa rất nóng khi bị bôi lên người, kể cả giờ nó có thoát ra được thì cũng chết vì bốc hỏa mà chẳng cần lấy một ngọn lửa. Nó ú ớ thêm khát sự sống, chỉ trước cố gắng giữ lấy Poise.

- Buông tao ra! - Poise càng cử động cánh tay, lại càng đau dữ dội, đôi răng nanh sắc nhọn của con chó đã cắm xuyên thùng cổ tay. - Tại mày bị đại nên tao mới phải giết mày chứ tao đâu có thù oán gì, bỏ tay tao ra!!! - Anh nghe thấy những tiếng rắc rắc của cơ xương đang bị giãn tròn, tiếng xé nhỏ của từng thớ thịt.

Con chó nhìn lại Poise, nó giận dữ và muốn lòi anh chết cùng, nhưng hoàn cảnh không thể cho phép nó vùng dậy. Mắt nó ỉu nước, không biết có phải là nước mắt cho một cuộc đời quá đỗi trung thành với thân chủ độc ác hay không, nhưng mang một tiếng gọi thê thảm, như là nếu có kiếp sau, nó không muốn phải làm chó. Nóng quá, người nó như bị thiêu dưới ánh lửa Mặt Trời, thêm một lần nó vùng lên giãy giụa, mồm day day cánh tay Poise, vẫn cố bám chặt, còn anh dứt khoát buông ra.

- Phụt! - Poise không tin vào những gì mình nhìn thấy nữa, máu ở đầu đang chảy ra đây, mồm con chó vẫn cắn chặt một thứ, ở đó có cả các dây mạch máu và cơ xương.

- Là... là tay của mình sao? - Poise kêu rên, đến bây giờ anh mới bắt đầu cảm thấy đau. Rồi đầu con chó chìm nghiêng cùng với cánh tay người.

- Không! - Poise hét lên nhưng đã quá muộn, một khi chạm vào đầu thì coi như cánh tay đã bị hoại tử, không thể thực hiện phép nối. Máu lan tràn xuống đôi chân anh, một màu đỏ ấm nóng, nếu không kịp cầm máu thì mạng sống cũng đi tong.

Không muốn nhìn thấy những thứ sót lại từ cơ thể mình, đầu ngón tay cuối cùng của bên trái đã dần chìm xuống màu đen chết chóc, Poise chạy ra ngoài, cởi áo và cố gắng băng bó.

- Poise! Cậu có làm sao không? - Giờ thì em mới nhớ ra khuôn mặt này - Trời ơi! Tay cậu? - Em không muốn một mình anh ta chống trời lại con quỷ cậu, vậy nên bằng mọi sức gượng dậy.

- Lấy... lấy hộ máy bộ đàm trong... - Poise thở hổn hển, máu nhiều quá, việc băng bó quá sức tưởng tượng.

- Để mình băng cho cậu đã! - Em dơ tay lên và tiến lại gần anh ta, cởi áo khoác coi làm băng.

- Yun... gọi giùm tôi ... - Poise giờ tay lên cao khua em dừng lại gần.

- Không được! Không băng ngay sẽ... - Em dừng lại khi hiểu ra, người em bây giờ bẩn quá, không thể đưa đôi tay nắm rom rạ, bùn cát lên vết thương nghiêm trọng kia. - Cậu để ở tủ quần ha? - Em rối loạn và đứng xuôi chiều gió so với anh, chỉ dám chạm nhẹ vào lớp vải quần để kiểm tìm.

Poise chỉ gật đầu, tay anh vẫn cố gắng băng cho cánh tay cụt còn lại, chiếc áo be bết máu, tẩm lưng và bụng chỉ chút vết cào nguy hiểm.

- Yun à, cậu nghe mình nói chứ! - Chris cũng tìm ra, và nói không ngừng nghỉ. Tuy nhiên không nghe thấy một tín hiệu nào cả - Hồng rồi, máy bộ đàm bị cắt liên lạc! - Mặt em thất thiểu, nhìn anh yếu mệt quá, em cũng chẳng hơn gì, cảm giác giống như máu bị tràn hết ra khỏi mạch, tuôn ra ồ ạt làm ngập lụt các bộ phận trong cơ thể.

- Hồng? - Poise méo xẹo, radar đã bị con chó điên làm rối loạn tín hiệu, ngay cả bộ phận trung tâm do Ring chỉ đạo ở cơ quan trung ương cũng mất liên lạc. Giờ chỉ trông mong Yun thấy lạ khi tín hiệu của anh dừng lại ở đây mà quay về tìm. - Nói gì đi! - Poise hét lên.

- Nói gì là nói gì? - Em nhìn vào vết thương đó mà thương xót.

- Nói... nói cho tôi đỡ đau! - Anh muốn tập trung vào Chris để quên con đau đi.

- À, ... ờ... mà... - Lúc này thì em nghĩ được gì để nói, đôi mắt đã có không tỏ ra hoảng loạn và không nhìn vào vết thương mà không thể. - ... Cậu... cậu sao lại tới đây? À... cậu tấn công Devils?... Mà tại sao lại biết mình ở đây để cứu?

- Chẳng biết... thấy có tiếng kêu cứu... và tiếng xe nổ... lúc đầu từ xa tôi đã nhìn thấy cậu đi cùng một phụ nữ...

- Cậu làm gì ở nơi hoang vắng này? - Em hỏi lại, mong rằng những câu nói này làm anh đỡ đau.

- Hỏi gì kì vậy, tôi là người chống lại Devils, làm sao có thể nói! - Môi trắng bệch, mà máu vẫn không thể cầm, Poise lò dò con mắt. Thực tế cậu chia nhóm để Yun đi cùng Luci thâm nhập vào Devils, riêng anh chọn lối đi riêng, vô tình bắt gặp em nên đi theo.

- Tại... tại sao lại cứu?

- Vậy tại sao cứu Yun?

- Ha, vì... Yun là người tốt! - Đầu óc em bắt đầu có những rối loạn dù vẫn tỏ ra khỏe mạnh, những đợt nổi da gà tăng lên và nhức nhối.

- Tôi cũng vậy đó! - Poise từng không ưa em khi học chung một lớp, nhưng những gì em làm cho Yun đã khiến anh thay đổi - Vì ...- anh nhìn vào mắt em – chúng tôi là người thi hành công lý, không thể thấy chết mà không cứu! ....Hiểu chứ... tôi biết cậu không muốn làm cho Devils! - Anh ta muốn nói rằng, trong suy nghĩ của mình, em là người tốt.

Em chẳng biết, nhưng câu nói này thức tỉnh lý trí mình. Em là gì của Poise, chẳng khác một người dưng, không quan hệ, cũng không mang lại cho anh bất kỳ thứ gì cả, vậy mà anh lại sẵn sàng bất chấp sự an nguy của bản thân để nhào vô không chế con vật kinh tởm đó. Cũng vì em đã rất sợ trước đó, có nhiều lòng tin vào công lý, em tự nhận thấy... mình không muốn làm quỷ.

- Có tiếng xe hơi! - Poise vẫn dùng trực giác nhạy bén – Tiếng động cơ ...cho... thấy con xe màu mận đỏ lúc này quay lại.

- Không được rồi! Poise à, mình không muốn liên lụy cho cậu, hai người phụ nữ đó ... họ... hình như là ...muốn giết mình,... cậu ... mình dìu cậu vào trong nhà hoang, ở yên đây. Họ tới bắt mình thôi, sẽ không làm hại anh vì họ chưa thể biết sự có mặt của người nào khác.

- Cùng trốn đi! - Tình bạn có thể bắt đầu từ con số không, nhưng lại bền vững ngay khi tạo lập.

- Cậu thế này thì đi được đâu cơ chứ, vừa này cậu nói có thể Yun sẽ quay lại tìm và giải thoát cho, nếu mình không ra mặt thì họ sẽ truy lùng bằng được, sao có thể đi cùng được chứ!. – Em không dám động vào người nhưng ép anh phải trốn vào trong nhà, để bó rom to che khuất.

- Đây!... – Poise nuốt nước miếng - Tôi tin ... cậu ... (,)...là một thiên thần! - Nhìn em già biệt. Anh nói muốn em hiểu vị trí của mình và cố gắng theo đúng tấm gương một kẻ lương thiện mà phấn đấu - Tôi đã hiểu vì sao Yun lại không làm hại cậu! Cần thận nhé!

Em không có nhiều thời gian, chạy vội ra ngoài khi hai người kia kịp tới, Ruby đẩy em vào trong xe và phóng hỏa căn nhà.

Không ngoái lại, nhưng em tin ông trời sẽ không phụ lòng người tốt. “Yun không làm hại cậu”- Em biết Yun là một chiếc ô chỉ biết bảo vệ mình thôi mà, tức là cậu với em đã không xảy ra chuyện gì đúng không? Và cậu cũng không thể chĩa súng vào một thiên thần! Em mỉm cười, rồi bắt đầu chìm ngẫm để mặc cho Ruby muốn làm gì sau đó.

X

Arrow đã có lần đề cập tới cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn, xinh đẹp là Jess, cô được gài trong người một con chip điện tử ghi toàn bộ dữ liệu của tổ chức White, cùng kế hoạch tác chiến với cảnh sát thế giới để lật đổ chế độ Devils hóa toàn cầu. Đến thời điểm này cần thủ tiêu con chip đó đảm bảo cho sự an toàn tuyệt đối của chức xã hội đen, vì thế hần trực tiếp đi bắt Jess.

Một khi đã ra tay thì “cơ hội” thất bại còn hiếm hoi hơn cả khả năng hái sao trên trời, Arrow chẳng tốn nhiều công sức, hơn thế nữa, các vệ sĩ của Jess đều “văng nhà”.

- Ông định làm gì tôi? - Jess hét lên khi bị Arrow vô nhân tính xách cổ áo lên cao. Nhìn hần mang một vẻ đẹp quyền quý sang trọng, với hàng lông mày đen rậm như bá tước Anh thế kỉ 18 khiến Jess sợ xanh mặt và gọi hần là “Ông”.

- Làm gì à, mở bụng moi tim cất! - Arrow hiện rõ hình một con quỷ, hần đã nắm được thông tin có kẻ lạ mặt xâm nhập vào vùng cấm và đang tiến hành tra dũa, tìm đến rồi bắt Jess một cách công khai.

x

- Yun nghe không? Jess đã bị Devils bắt cóc, cần phải bảo vệ con chip trong người cô ấy! - Ring trực tổng đài, anh không thể bỏ dở các thao tác kỹ thuật mà đuổi theo Arrow, còn các cảnh sát vẫn đang ngấm ngầm điều tra, họ không thể ra mặt khi mà Devils có một chiếc ô to là Angels. Mặt khác, Yun biết đường trong Devils.

- Sao cơ? - Yun giật mình, không ngờ bọn Devils lại cao kế đến thế. Cậu cúp máy, quay sang chỗ Luci đang băng bó cẩn thận cho Poise, hai người đã tìm tới căn nhà hoang.

- Tình rồi à? - Luci làm hết sức có thể, cô đem theo băng băng nhưng chỉ thể sơ cứu tạm thời, trong thời gian ngắn vẫn phải đưa đồng đội về chạy chữa.

- ...Moon - Poise vẫn nghĩ Chris tên là thế - cô ta đang bị hai kẻ hành hạ... họ đi theo hướng tây nam, nhanh lên... đến cứu Moon, cô ta sẽ giúp ích cho chúng ta! - Poise dù mặt nhợt vẫn cố điềm tĩnh.

- Moon không phải là người của Devils sao? Việc cứu Yun có thể do sự sắp xếp của tổ chức Devils...? - Luci cân nhắc, cô có mối thù hằn với Devils rất lớn.

- Kia Yun, cậu quyết định nhanh lên chứ! - Poise lờ đi lời nói của Luci, anh không tin Chris là người xấu nữa, đặc biệt trước khi chia tay, em đã nói với anh chăm sóc thật tốt cho Luci, làm anh nghĩ tới cái tin nhắn lúc sáng sớm, sự thật về thân phận của Luci vẫn đang là dấu hỏi lớn.

- ... - Yun không nói, cậu thừa niềm tin nơi em, chỉ cần nghe Poise nói em đang gặp nguy hiểm thì dù có ở tận phương trời nào cậu cũng nhất định phải che chở, nhưng còn Jess và con chip, cả người anh em đang thiếu máu trầm trọng thế này nữa, trong khi chỉ có mình và Luci. Cậu hiểu Poise nghĩ gì, cũng rất muốn thực hiện điều đó, mang ánh sáng tới em, nhất định em sẽ theo cậu mà hướng thiện. Nhưng làm thế thì thực sự nguy hiểm, đồng nghĩa với việc bị tra tấn suốt đời của em một khi Devils phát hiện ra.

- Luci à, nghe mình nói, Moon rất có lợi cho chúng ta, mình cần phải khai thác điều đó. Còn Poise đang bị thương quá nặng, không thể tự di chuyển được. Nghe mình hãy quay về và bàn bạc với Ring. Mình ở lại để giải thoát cho Moon! - Yun giấu biến chuyện con chip, nếu không làm vậy hai người sẽ không để cậu liều thân một mình. Thương bạn, Luci lại chưa đủ kinh nghiệm, cậu quyết định tự giải quyết.

x

- Con bé hiện thời sao rồi? - Ruby cầm lái trong khi Perry đặt Chris tựa vào vai mình ở hàng ghế sau.

- Moon à! Em đừng làm chị sợ! Chị xin lỗi em! - Perry lấy khăn lau mồ hôi cho em, phần mềm diệt khuẩn trong tia laze của Devils được bật lên khắp ô tô hy vọng khắc phục được lỗi lầm của Perry. Đây chính là hiệu quả tương tác từ di động giống như lần em bị hai tên sát thủ đuổi bắt phải dùng tới để gặp đạn, tia sinh học đã được nâng cấp hơn nhưng không thể hạn chế tác dụng phụ từ phóng xạ phát ra ở buồng máy.

- Nó sao rồi? - Ruby hét lên, vừa rồi cô ả quyết định quay lại để giải thoát cho em, nhớ ra vụ thông đồng lần trước với mấy lão già cổ vấn đe dọa người con gái này tránh xa Ken, khi bị phát hiện lập tức Ken đã cho chôn sống họ dù chưa có chuyện gì quá đả, cả lần nhốt thẳng tiểu tử tên Yun, cho chúng uống thuốc lắc, những người tham gia đều bị Sếp nhỏ Arrow chặt tay và để chảy máu đến chết. May mắn cô ta đứng sau giạt dây nên thoát nạn. Quả này thì nguy to nếu con bé chết. Cô nàng đang mưu tính trong lòng đồ hết tội cho Perry hoặc một cách nào nguy hiểm hơn thế.

- Không biết! Lái xe nhanh lên! Moon nổi mẩn từ nãy rồi mà không tịt, dịch trắng chảy từ mũi ra, nước mắt không ngừng chảy, mồ hôi ứa ra thái độ nhiều quá! - Perry phán đoán, chỉ khoảng một tiếng nữa thôi là người em nhũn mềm vì mất nước. - Tất cả là tại cô đem con chó ấy đến!

- Á à, chị đồ lỗi cho tôi đây à? Nếu chị không dẫn nó đến thì tôi có mười con chó cũng chẳng làm gì được nó. Mà chị nhìn xem, người nó có mỗi vết cào mà sao lấm máu thế, chẳng lẽ nó nôn ra máu à? - Ruby không thể biết chính là máu ri ra từ cánh tay Poise khi em đứng sau cậu.

- Đừng hỏi tôi nữa! - Perry lo lắng - Mes ơi, tha lỗi cho em! Em xin lỗi...

- Mes cái nỗi gì! Hắn không phải sợ, cái quan trọng là Báo và Đại Bàng biết thì đi toang! - Ruby sợ sẽ chỉ mình gánh tội khi Perry vẫn đang phụ trách Devils.3, thật khó để thay cô ta bằng người khác. Còn về tình họ hàng, thì Ruby tin chắc hai con người độc ác kia chẳng tha đâu. “Con nhỏ này có gì mà hai thằng đàn ông đó phải như thế chứ?” - Ruby nghĩ thầm, lờm Chris qua kính gương. Hay là... giết cả hai.. bịt đầu mối (!).

x

Chưa hết một buổi sáng mà có quá nhiều sự việc xảy ra, dồn dập như thế là ngày tận cùng.

Mes điều động hơn trăm người đi tìm em, anh không muốn dùng quá nhiều để tránh rắc rối, anh vẫn đang giấu cha, dù ghét em nhưng ông vẫn nghĩ là máu mủ của vợ mình nên chỉ im lặng khi biết anh bệnh. Việc nhầm lẫn mười tám năm trước thật tai hại, Chris là con của Trac và Renny, đâu có liên quan tới mẹ anh. Chỉ trách sao cha mình lại đem xét nghiệm mẫu gen của ông mà không lấy anh ra để kiểm nghiệm. Hẳn nếu làm thế chắc chắn em sẽ không phải sống trong kiếp tội nghiệp, mà mẹ anh cũng không phải mang tiếng với chồng. Cũng tại người lớn mà em không đến được với Ken, tại họ mà anh không tìm Luci, tại họ mà anh quyết định ôm trọn trách nhiệm (?!).

Chó nghiệp vụ theo lệnh điều động tích cực tìm kiếm, con Frang cũng hăng hái tham gia. Nó kéo cả đàn chó con theo, chúng thông minh và rất được việc. Có lẽ vì hiểu tâm tư của chủ nên khi được Mes cho ngửi áo của Chris là nó vội vàng phi tới chỗ Ken mà sủa âm ỉ. Vậy là dù muốn giấu nhưng Mes vẫn phải thú thực với Sếp mình.

- Chris sao rồi? Em đi đâu? - Ngay khi con Frang chạy sộc lên giường, nó đánh thức chủ dậy mà trước đó Ken đã dùng thuốc ngủ, hẳn biết điều không lành nên chạy theo con chó đến chỗ Mes mà vẫn, hẳn mặc nguyên bộ áo ngủ.

- ... - Mes biết nói gì đây khi đã tìm hơn một tiếng mà không thấy.

- Em không thể đi xa mà không có xe đẩy! - Ken liếc nhìn vào phòng bệnh.

- Tôi không biết, nhưng em tôi ... chẳng lẽ lại bị bắt cóc? - Mes không muốn tin là có sự góp mặt của Perry trong chuyện này, vì anh không tìm được nguyên do. Không tự nhiên sao em có thể bỏ đi mà không nói với anh được.

- Kiểm tra dấu vân tay trong phòng ngay! - Ken sáng suốt, hấn ra lệnh lớn, thêm một lần nữa trách mình không theo sát em. - Bác sĩ! - Hấn quát lớn.

- Tôi đây! - Bà bác sĩ tầm năm mươi tuổi với cặp kính dày khệ lệ trước hấn, đôi chân run bần bật.

- Sếp bình tĩnh! Các bác sĩ ở đây không biết chuyện này, ... Perry đưa em đi! - Mes không muốn những người vô tội bị trừng phạt - Có thể cô ấy đưa em tôi đi dạo! - Anh cố dằn mình nghĩ theo hướng tích cực.

- Đi dạo mà người gọi người và chó nghiệp vụ làm gì? - Sao có thể qua mặt con mắt tinh tường, hẳn yêu cầu liên lạc với trợ lý bên Devils.3 hỏi về Perry và nhận được rằng, cô đi vắng từ ngày hôm qua. Mắt hấn long lên và tay nghiền chặt, hẳn thương em bị lạnh hay gì đó chứ riêng Perry thì không máy

nghe. Sở dĩ có điều đó vì chính nhờ Perry giữ em ở lại khi lần đầu hắn bắt em cút đi nên mới mang em về nhà được, người như Perry đâu có giàu lòng thương gì, hắn cũng phải quý mến nên mới giúp đỡ em.

- Vì... tôi muốn chắc chắn! - Mes hiểu Ken còn lo cho em hơn anh nhiều, chỉ cần nhìn đôi mắt cố tỏ ra bình tĩnh và tâm trạng bồn chồn không yên ả dưới sự lãnh đạm giả dối là biết.

- Thôi được rồi! Cậu đang bệnh, ta sẽ... - hắn không nói nữa, để dấu ba chấm lửng lơ, em có thể cho hắn bảo vệ được không em?

- Nhưng... - Sếp nói đúng, Mes không thể đứng quá lâu.

- Sao? - Ken quắc mắt nhìn anh, hắn đang xắn tay áo để bắt đầu công việc, nín thở nghe Mes nói gì, hắn đã bao giờ đem tới điều gì tốt đẹp cho người con gái này đâu. Cũng vì thế tất cả các camera ở bệnh viện đều gỡ bỏ tạo cho em sự thoải mái nhất.

- Ngài... đừng nổi giận với cấp dưới! - Anh không phản đối, nhưng cách hắn tra hỏi người bác sĩ khiến bà ta co rúm thì thật là, tóm lại anh không muốn hắn dùng quyền hạn mà hành hạ kẻ dưới, nếu Chris biết hắn cũng như anh.

- ... Ừ! - Hắn quay người, em ghét cái ác, hắn biết điều đó. Khi nhân viên giám định tới thông báo kết quả, hắn định quát lớn vì sự chậm trễ, nhưng kiềm chế ngay lập tức.

- Thưa ngài, chúng tôi xác định ngoài dấu tay của bệnh nhân, Ngài Mes, Ngài...

- Biết rồi, ngoài ra có ai khác? - Hắn nôn nóng và hỏi nhanh, vẫn giữ ngữ điệu vừa tai nghe.

- Dạ có, của Ngài Perry. Dấu vân tay xuất hiện ở thành giường.

- Rồi, người lui đi.

- Sáng nay tôi đã hỏi nhân viên y tế, họ trông thấy Perry, trong câu nói của họ có gì đó bất thường, như thể bị ép phải nói thế.

- Gọi người đó lại đây!

- Cô y sĩ đã mất tích sau đó. Tôi cho người đi tìm này giờ mà không có kết quả.

Ken nghe hết câu nói, hắn đi ra ngoài luôn, Mes nhìn theo rồi lại quyết định đi tìm em, dù gì anh vẫn khỏe hơn em nhiều.

x

Ruby đang ngấm ngầm. Việc lần này chỉ có thêm Perry biết, cô ả trực tiếp mua chuộc kẻ tội tử phụ việc bên bệnh viện bằng biện pháp mạnh, nếu như Perry và con nhỏ đáng ghét ngồi đằng sau biển mặt, thì sẽ chẳng có gì trở ngại trên con đường tiến thân. Ruby đánh giá Perry là phụ nữ tài trí, tuy nhiên lại dễ dụ khị trong chuyện tình cảm, đây là điểm yếu dễ khai thác.

- Ruby! Cô rẽ hướng khác ư? Tốt nhất đưa Moon về bệnh viện, thay trang phục rồi đợi khi nào tình thuyết phục Moon nói rằng tôi đưa đi lạc. Như vậy chúng ta sẽ không bị sao.

- Chị nghĩ con nhỏ này vị tha gớm! Nó không bắt Đại Bàng xẻo thịt mình ra thì thôi, làm gì có chuyện ngược đời!?! -

- Vậy còn cách nào khác? Cứ lẩn trốn và làm việc trái lương tâm này tôi không đồng ý.

- Chị có lương tâm? Buồn cười thật, quý ngấm nhấm lương tâm của tất cả người trong Devils rồi. Mà nó tỉnh thì có bao nhiêu người thúc trực, chị liệu làm gì được? - Rõ ràng Ruby có lí, đã làm sai một lần thì sẽ tiếp tục be bét sai thêm nhiều lần khác nữa.

- Nói cô đang nghĩ gì? - Perry chợt nhận ra ánh mắt sắc lạnh của Ruby, có chút đều giả, nham hiểm.

- Tôi đang muốn nghĩ gì à? - Hà hà, cô ả cười thâm trong bụng, nhún ga và lao ngay ra ngoài cửa xe, lộn vòng tiếp đất.

- Cô... !- Sự việc quá nhanh chóng đến nỗi không thể bắt ngờ. Xe không người lái trên một vực thẳm.

- Bình! - Va vào một hòn đá, con xe vẫn tiếp tục lao thẳng do lập trình sẵn, chưa đầy nửa m là xuống vực thật.

Ruby an toàn nhìn ngắm ngày tàn của Perry.

- Moon à! Tỉnh đi em! - Perry hét lớn, cô bắt buộc phải đẩy em ra và nhảy cong chân lên, đặt hông lên thành ghế tài xế,... và lái xe bằng chân!

Trong cái rủi có cái may, hôm nay cô mang giày cao gót nên tăng thêm độ dài cho đôi chân, hoàn toàn bằng cảm tính, Perry lái xe mà mắt không thể nhìn thấy đường. Tay cô ghi chặt ghế sau và đầu chúc xuống, phán đoán qua lớp kính sau xe, thì thoảng vẫn phải giữ cho em không bị ngã.

Vách đá thoải thoải ở đỉnh và dốc ngược ở lưng chừng, tức là chỉ vài giây nữa họ sẽ rơi tự do, không chết vì sức ép thì cũng nghèo vì va chạm trong xe ô tô. Perry muốn vuton người ngồi lái, lại sợ em không có ai giữ cho mà lẩn lộn. Tuy nhiên trong trường hợp này đành phải liều, cô úp người và thu chân

nhanh chóng, ngồi đúng ghế lái.

- Moon à, chị xin lỗi, chúng ta nhất định phải sống. - Cô tập trung tối đa sau đó, cố gắng giành giật sự sống bằng việc đi men theo dốc.

- Bình! - Em bắn mình sang bên trái, khiến cả chiếc xe chao đảo trên sườn dốc, Perry cố gắng ngồi sang ghế phải để cân bằng trọng lượng nhưng không thể, con xe “muốn” lật.

Chấn động mạnh, làm em tỉnh dậy, chưa hiểu gì nhưng thấy Perry cố gắng nhảy lên lấy lực đà để ổn định lực thăng bằng, tay cô vẫn giữ vô lăng, em cũng làm theo bằng cách xô mạnh thân mình vào cửa bên phải.

- Moon! - Perry cảm nhận bằng trực quan, cô không còn tâm trí để cười khi em tỉnh, gắng hết mình cho hy vọng cuối này, dẫu nếu thoát được lần này vẫn mắc phải những chông gai khác, cái vách núi này quá hiểm trở, nơi con xe đang chạy vòng có góc nghiêng 60°, phải đi bằng tốc độ rất nhanh. Hiện tại nó đang bị nghiêng ngửa, nhưng bánh xe vẫn quay đều.

Em và Perry cộng lại chưa được một trăm cân, hành động chống chọi tử thần này chẳng khác gì múa rìu, hều hợt trước sức nặng của con xe dù đây là dòng xe siêu nhẹ.

- Tắt máy đi! - Em hô lớn. Perry không hiểu nhưng cũng làm theo.

Em mở kính xe bên phải, nhanh trí tung chiếc dây truyền, mặt chữ K dắt đứng vào khe đá.

- Được rồi! - Em cười, chẳng biết tự dừng lại nghĩ tới chiếc dây truyền mình cắt kĩ trong người mà tung ra, rồi tự dừng lại rơi trúng khe để bị dắt lại - Khởi động xe nhanh! - Tay em bị sợi dây cửa chặt, toét máu, những giọt máu theo hướng gió bay xa.

- Phụt! - Perry kết hợp ấn ý, nhờ sợi dây mà trọng lượng được kéo về, khi động cơ tăng vọt, lõi làm bằng vật liệu nano của sợi dây truyền quá tải, đứt ra và con xe tiếp tục theo hướng lái của Perry.

Em giữ chặt sợi dây đó, vì lúc này lòng bàn tay đã bị hằn sợi dây vào thịt da, không thể lấy ra được. Chữ K bị giữ lại trên vách núi... Có lẽ đây là sợi dây truyền may mắn, vì nó đã cứu em những hai lần...

...

Mười phút sau thì chiếc xe cũng vượt lên khỏi vách. Perry thở hổn hển, khâm phục chính bản thân mình. Cô vẫn đang lái xe đến khi nào nó hết xăng thì tự dừng lại vì Ruby đã gắn chế độ không thể gỡ bỏ. Cô căm hận con quỷ cái đó.

- Chị... chị xin lỗi!

Em không nói gì, vẫn chăm chú nhìn sợi dây, nghĩ về Ken. Em mà chết, hấn sẽ ra sao? Đến bây giờ em mới thực sự nghĩ cho hấn. Bao lần tự tử không thành, em đã hiểu sao hấn lại bằng mọi giá đòi em về từ cõi chết. Chữ K đánh mất, em không tiếc, ... vì nó đã đem em về với cuộc sống.

Chiếc dây truyền này hấn đeo cho em, hấn muốn chữ K là của em, hay đặt cả con người mình vào nơi em, để em xích hấn không buông. Thế mà em buông hấn rồi, vẫn còn giữ lấy chiếc dây truyền này... có lẽ tình yêu của em rộng lớn bằng cái vũ trụ rồi...

Là hấn trói buộc em hay tự em thuộc về hấn?

x

Ken dùng ống nhòm quan sát, hấn thấy chiếc xe đồ mện khả nghi, nó bị xước mạnh và bụi mù, phóng to hơn, hấn nhìn thấy Perry đang lái xe.

- Vù! Vù vù! - Con xe lao ngang qua đường, hấn nhìn thấy cả Chris.

- Nhanh lên, mau chặn chiếc xe lại! - Ken chỉ thị cho cấp dưới. Hấn thấy có điều bất thường, hình như xe không phanh. Bằng chứng là nó đi với tốc độ rất lớn, qua nhiều chướng ngại vật mà không giảm tốc, Perry cố gắng để không đâm vào. Lạ nữa là đằng trước có một tòa nhà đang thi công, mà con xe vẫn cứ theo hướng đông đó.

- Em nhảy ra khỏi xe được không? - Perry đề nghị - Xe đã hết xăng nhưng được lên dây cót, không có cách nào làm nó dừng lại được cả! - Cô đã định trở em về bệnh viện, và loanh quanh vài vòng cho nó hết nguyên liệu, không ngờ có quá nhiều rắc rối.

- ... - Em không trả lời, với tốc độ trên 100 km/h này thì không thể - Đằng sau có xe tới giúp! - Em quay người lại - Chúng ta được cứu rồi!

- Không đâu, con xe này của Ruby, e rằng khi dừng lại nó sẽ nổ tung vì lúc ở vách núi, chúng ta tắt máy đột ngột, lượng xăng bị đổ hết vào hộp điện, nếu dừng lại, điện sẽ chập tạo ra tia lửa điện, hộp bị nứt cháy xăng lọt khe và gây nổ lớn, chị người thấy mùi thuốc nổ. Không cẩn thận thì tất cả những xe yểm trợ cũng nổ theo xe mình mất. - Thôi rồi, có xe đi đằng sau và đang cố vượt lên để chặn, nếu theo Perry nhảy xuống thì khả năng bị xe cán bẹp là rất cao - Em giờ tay ra ngoài đi! Họ sẽ hiểu là mình muốn giữ khoảng cách để nhảy!

- Dạ! - Em chỉ biết nghe lời.

- Cầm lấy! - Perry ném cho em chiếc áo khoác.

- Còn chị? - Chùm áo lên và nhảy sẽ giảm thiểu ma sát, tuy nhiên có duy nhất một cái.

- Nhảy đi! Sắp va vào cổng bê tông rồi - Perry ước tính còn gần mười phút! - Chị có kinh nghiệm!

- Không! Người lái sẽ khó tiếp đất hơn, thôi chị cầm đi! - Em đòi co.

- PERRY!!!- Ken dùng loa để gọi, hấn đi lối ngang và đang áp sát xe, F. cầm lái. Biết rằng gọi như thế có thể Perry bị giật mình, nhưng hấn không thể gọi một cái tên khác.

- BẮC thang qua đây! Tốc độ 135km/h - Perry thông báo, cân chỉnh để hai con xe đi song song, như vậy em có thể trèo qua thang sang bên xe hấn. Kế hoạch thực thi nhanh chóng, Ken xuống hàng ghế dưới để đón em. Như vậy sẽ không phải nhảy xuống.

- Còn chị? - Chris hiểu kế hoạch này chỉ thực hiện với người ngồi sau, Perry và F. cần phải lái xe rất cẩn ý mới cho phép người trèo thang nằm ngang đi chuyển, nếu Perry làm theo cách này, không thể giữ tay lái.

- Không sao! Ken sẽ gài chip để lái xe hộ chị, rồi chị sẽ làm giống em! Nhanh lên, em không định cho chị sống à?

Chỉ còn 7 phút, em làm theo.

Còn 3 phút!

Ken ôm em vào lòng, an toàn. F. tự động thu thang.

- Còn chị Perry! - Em đẩy hấn ra và nói với lên.- Chị ấy bảo các Ngài - hàm ý chung chung- sẽ gài chip để xe kia tự lái.

Ken và F. không nói gì, biết là Perry dối em rồi, đầu chuẩn bị sẵn chip điện tử ở đây mà thực hiện nhiệm vụ đó, mà con xe đó có mã ID riêng trong hộp đen, không biết mã thì chip cũng chẳng giá trị.

- Sao vậy? - Em quyết định vẫn hấn bằng con mắt.

Còn 2 phút!

Perry chụp áo lên người, cô sẽ nhảy ra ư? - Thật là khó để thực hiện vì tốc độ của xe càng ngày càng cao.

- Kéo đi! Dừng mỗi nơi kéo con xe của chị ấy đi chuyển chậm lại! - Em nảy ra sáng kiến.

Ken cũng không nghĩ ra, hấn tán thành ngay lập tức. Chỉ ít nếu động cơ xe kia khỏe hơn, cũng làm chậm tốc độ xe của Perry lại để cô nhảy xuống.

F. bắn que nối tự động, thật là khó để bắt được đúng vành inox của xe kia.

- Cạnh! - Perry không biết kế hoạch của Ken, cô chờ chiếc xe màu đen dừng lại mà nó mãi cứ bám theo đằng sau, nên mở cửa để F. biết cô định nhảy ra. Nếu cứ đi như thế, sau khi cô thoát được, thì xe đằng sau không cẩn thận sẽ đâm vào xe này.

- Dừng lại Perry! Ta đang cố gắng nối que sang xe đấy, tiếp tục lái xe đi, rồi xe này sẽ đi lùi lại - Ken nói tắt, không thể đi lùi xe bằng vận tốc quá lớn, hấn định sẽ để ba xe đi ngược chiều nối xe hấn lại và bắc cầu giữ tốc độ đứng yên cho Perry nhảy ra.

Ruby đứng trước mặt Arrow, cô ả có một chiến công.

Yun vẫn hiện ngang đứng, cậu dạng hai chân tỏ ra không thể khuất phục. Trong lúc tìm Chris, cậu đã bị ả tóm được.

- Lạ thật, bắt được tên tiểu tử này sao không trình Sếp lớn mà giao cho ta? Không phải cô muốn lấy lòng anh ta ư? - Arrow tỏ ra nghi ngờ, đã bao giờ Ruby hợp tác với hấn.

- Tôi tới đây để trao con tốt cho Ngài! - Ruby khơi lại câu truyện bàn cờ hôm nào, cô đã từng mời chào Arrow tham gia vào kế hoạch của mình nhưng không được đáp lại, giờ này sau khi biết Perry còn sống, hấn lại phải cầu cạnh tới Arrow.

- Im đi! Con tốt nào ở đây chứ? - Arrow thừa hiểu, hấn vốn là người điềm tĩnh, nhưng ngay khi cô nàng nhắc tới người con gái hấn yêu với giọng điệu khiêu khích mà khinh miệt thì hấn không thể yên. - Cô nên nhớ là Devils 49% thuộc về ta, kể cả có ngày cô trở thành con hậu cũng đừng có mà làm phách. Một khi không nhận được sự đồng thuận của Arrow này thì Ken hay cả Rồng Đen và Cha ta cũng chẳng thể “che chở” cho cô em đâu. Vậy nên đừng làm ta ghét! - Arrow chỉ trừ không thích Ruby ở điểm này chứ thực sự hấn hài lòng vì lòng cầu tiến và tham vọng của cô ả, dù gì Ruby tài trí vẹn toàn, biết khai thác và sử dụng cô ả hợp lý thì Devils càng ngày càng lớn mạnh.

- Arrow! Ngài đường hoàng là ông lớn của Devils, xung quanh có biết bao người tài giỏi và phụ nữ đẹp, chẳng lẽ lại vì một con oắt con tên Moon hay Chris gì gì ấy mà cả Ken và Ngài đều mù quáng hết rồi! Thật không đáng!

- Cô...! - Arrow gờ tay lên, định tát cô ả một cái. Nắm ngón tay hấn xò ra ngăn lên những đường máu, hấn đang điên và có thể sát thương cô ả bằng một cú đánh gây chết người, tuy nhiên hấn không làm vậy. Chỉ Ken như thế là quá đủ rồi, hấn không muốn. Ruby thuộc tầng lớp thượng lưu, ít nhiều cũng

có những suy nghĩ giống hần, hỏi làm sao một ông trùm như Ken sớm ngày bỏ bê công việc chỉ để quan tâm chăm sóc cho một dân thường lại không đặc biệt. Hần thừa nhận mình yêu Chris, nhưng không cho phép sự mù quáng lẫn át lý trí, mặt khác, hần đứng ra chèo lái con thuyền lớn này cũng là mong muốn cho em được hạnh phúc bên Ken mãi mãi, đẩy những mụ phù thủy cỡ như Ruby về bên mình, họ có đám đá, cấu trí nhau thì cũng là tranh làm phu nhân của hần, để người “chị dâu” ấy có thể an toàn.

Có vẻ như cả hai đều đang vô tình vạch trần điểm yếu của Devils cho một người thi hành công lí. Chính xác thì giữa em và Yun vẫn còn ràng buộc cơ mà, cậu và em đã chia tay đâu nhỉ?

*

* *

Perry được giải thoát trong gang tấc khi chỉ còn vài giây chiếc xe lao vào bức tường lớn. Cô đã nhảy ra kịp thời, trong khi đó xe của F. cùng ba xe đua khác tiếp tục làm nhiệm vụ, họ vẫn phải duy trì động cơ vì chiếc xe màu mận vẫn đang hoạt động, chỉ cần tháo mồi nôi là nó sẽ lao thẳng tiếp.

Ken yêu cầu xuống vì muốn đưa Chris vào bệnh viện, tình trạng lúc này rất nguy kịch, hần cho phép cho bức tường bê tông sụp đổ, dầu sao trong xe kia cũng không có người, xe hần lại đang thuận chiều để kéo nó, bức tường có thể xây lại, chứ hần không thể ôm em mà nhảy xuống được, vì em quá yếu. Vừa nãy Chris còn nhất quyết không cho hần chạm vào người, nhưng lúc này đã lâm vào tình trạng hôn mê, lúc nhận thức được lúc không.

Vừa đặt chân xuống, Mes từ đâu tới vồ vập tìm kiếm em mình, Ken chẳng thể nào giữ em được nữa nên đành để em theo Mes.

- Perry! Em có làm sao không? - Dù vậy anh vẫn không quên quay sang hỏi thăm.

- Không, em không sao! ... Em xin lỗi, tại em mà... suýt nữa thì... Ruby... - Perry nói không lên lời, cô nhìn Ken đứng ngồi không yên mà thương. Không thể đổ hết tội lỗi cho Ruby, chính cô mới là kẻ đáng để cầm hận nhất.

- Em tôi bị làm sao vậy? - Mes dù vẫn giận Perry nhưng anh không quá nặng lời. - Người em sao lại lấm máu?

- Dạ,... Em và Ruby... để em ấy cùng với một con chó...! - Perry thú thực, nhưng có người đã đến cứu... em đoán thế vì máu không phải của Moon - Lúc chăm sóc cho em trên đường, cô đã kiểm tra và biết, có lẽ vì thế mà Ruby mới có dấu vết để tìm ra Yun.

- Ruby sao? Chẳng phải quý cô đi tham vấn với Ngài Arrow ở cục cảnh sát? - F. đứng ngoài câu chuyện, nhưng chứng cứ rõ ràng rành, vừa rồi cô ta đã gửi một lịch thông báo hoạt động của Arrow.

- Biết rồi, con đàn bà đó lợi dụng bóng của Arrow để thoát tội đây mà! – Ken nhìn ra vấn đề, hần Arrow chưa biết chuyện, nếu mà biết chắc đã nghiền nát Ruby thành tương. Quả là một con rắn độc, giết Perry và Chris không thành, cô ta đầu quân cho Devils.4 mong cống hiến tài năng để xá tội, nhưng đừng hòng có chuyện đó. Đối với Ken, hần có thể tạo điều kiện thuận lợi cho một nhân tài thì cũng có thể vui dập bông hoa đang nở. Cứ để cô nàng làm cho Devils một nhiệm vụ cuối...

- Anh... anh tha lỗi cho em! - Perry nhìn Ken, trong lòng hối lỗi.

- Cô cũng cẩn thận đấy! – Hần nhắc nhở, đừng tới ai chứ đừng có làm tổn thương đến Chris, hần không để yên cho đâu. Vì mạng sống của em dù sao cũng thay cho người em gái mà hần lỡ sát hại, đối xử tốt với em cũng là nhớ đến nó. ... Hần và Perry đi ngay sau Mes, một chiếc xe cấp cứu đang tiến tới gần.

Ken biết em vẫn đang nắm chặt sợi dây truyền hần tặng, điều đó làm hần thực sự rất hạnh phúc, mặt ngọc của nó dù đã không còn nhưng chỉ cần em nhớ tới hần.

- Anh à, em mệt lắm rồi... em chắc không ngượng dậy được nữa đâu!!! Lạnh lắm, cũng nóng nữa, ... cho em dừng lại tại đây đi! - Chris thất thểu nói với Mes.

- Em phải sống! Nhất định phải sống! - Ken nhảy cảm, dù những lời nói rất nhỏ mà hần nghe không sót từ nào. Hần chạy lên đưa bàn tay vuốt lấy má, em vẫn đang thờ hờn hển trên người Mes.

- Em sợ đau lắm! Hóa chất làm em đau lắm rồi, em không chịu được nữa đâu!!! - Dù rất lưu luyến cuộc sống này, có Mes bảo vệ, có một người vẫn luôn yêu thương em, nhưng thực sự cơ thể không cho phép em tồn tại. Đôi chân lạnh ngắt, da thịt tê tái, cơ quan nội tạng trong bụng cứ như bực rữa hết cả.

- Cố lên đi em!!! Làm ơn em phải sống!!! - Ken muốn ôm em lắm, nhưng em vẫn mãi quán lấy anh trai mình thôi - Em... đừng bỏ anh lại!!! – Câu cầu khiến mang sức nặng tình thương chất chứa, Ken cố gắng thuyết phục em, nếu em đau một thì hần đau một trăm, một vạn lần em biết không. Tại hần mà em ra nông nổi này, tìm em lúc này đập loạn nhịp vì quận đau còn tìm hần điên loạn những nỗi lòng không thể cất lên thành lời. Giống như một bản giao hưởng của những nốt nhạc chỉ toàn thanh trầm và bổng, dữ dội khôn nguôi, da diết tưởng như chết lặng khi ngân nga gào xé lòng người,...

- ... - Em chỉ lắc đầu, hơn ai hết em hiểu ý nghĩa của việc được sống, nhưng ... em không còn thể ngượng được nữa, máu của Poise và cánh tay của anh ta làm em sợ, làm em hình dung ra mẹ, ...

- UỶNH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Có chuyện gì xảy ra vậy??? - Mes lên tiếng, anh sửng sốt trước một sự thật mà chính anh cũng không bao giờ ngờ tới được.

Phản ứng dây chuyền - Khi chiếc xe đã lên dây cót lao đầu vào tường bê tông, một lực tác động như vũ bão làm công trình xây dựng lâu đời trên ba chục năm đổ sập, cột trụ vì thế không thể gắng sức khi cứ liên tiếp các thiết kế kề bên tường sụp xuống. Lại đứng là chỗ Devils đang cho đỡ bỏ để xây dựng lại, hệ quả này kéo theo hệ quả khác, vì quá lo lắng cho Chris mà không ai thừa thời gian để ý. Trần long lở nứt toạc, các vết nứt cứ lan rộng, rộng cho tới chỗ mái hiên Mes đang bế em đứng đợi xe cứu thương.

- Sếp cẩn thận! - F. giữ lấy người Ken và đẩy hẳn ra ngã nhào ra xa, đây là nhiệm vụ bắt buộc của một trợ thủ đắc lực kiêm vệ sĩ. F. nhanh tới mức Ken còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, khi ngoáy lại thì ... ôi thôi...

- MES!!!!!!! - Perry đứng cách đây một đoạn ngắn, cô không bị sao, chỉ có là một lớp bụi mù làm mờ mắt.

- Chuyện gì đang xảy ra thế em? - Mes hỏi em, Perry hay đang hỏi chính mình... dự cảm về ngày cuối cùng trong cuộc đời anh đã tới, nhưng ai ngờ đâu lại nhanh đến thế.

- Anh!!! - Mes ôm em thật chặt, cái cảm giác này ... sao mà lại quay về y như ngày xưa.

Mes ôm chặt lấy, anh đang che chở cho một người không cùng máu mủ.

- Anh!!! - Thêm một lần nữa nước mắt chảy ra, không giống như ngày ấy, một đứa trẻ bé bỏng chỉ biết khóc khi nghe những âm thanh chói tai đáng sợ, giờ này em lớn rồi, hiểu được những chuyển động của vòng quay đồng hồ. Nước mắt trong sáng hết rồi, nỗi đau đã đóng đầy cả nỗi lòng, những giọt nước đang chảy đây giống như máu...

- Anh có bị sao đâu? - Mes đủ để cười nhoen miệng, cánh tay trái may mắn lành lặn cố xoa đầu cho em.

- Mes à! - Perry hét lên vang cả đất trời, cô bất chấp tất cả chạy tới đỡ đỡ nát.

Cả trần nhà nặng hơn bốn mươi tấn rơi xuống, mảng gạch vỡ vụn rơi tứ tán, cốt thép đổ rầm, Mes khi ấy đang bế Chris, theo phản xạ, anh để em xuống, nhanh chóng nằm sấp và dùng thân mình lấp kín toàn bộ thân hình em. Đến khi bị trọng tải lớn đè lên, anh vẫn cố giữ khoảng cách giữa hai người để em vẫn định ninh rằng không có chuyện gì xảy ra.

- Nhanh lên! Sếp mang em tôi ra! - Mes hóa ra lại tự ảo tưởng, anh đâu biết rằng em cũng chung cảm giác đau đớn như anh. Ken hiểu Mes đang cố tỏ ra bình tĩnh trước Perry, hẳn ôm lấy người em họ và chấp nhận những cái cào cào.

- Các người mau lên, gọi đội giải cứu tới! - Ken biết không thể dùng sức người để nâng mái mò đường sống cho những người mà hắn yêu thương nhất, nếu làm được thì hắn đã xông vào rồi, chỉ sợ càng động vào sẽ càng làm sập lở thêm, cần phải có các xe chuyên dụng xúc bót bê tông cốt thép đi và cũng chỉ có những đôi bàn tay lành nghề mới có thể mang Mes và em ra một cách an toàn.

Perry càng kêu khóc, càng làm cho Mes đau lòng hơn thôi, nhưng anh chẳng thể nhìn cô, những giây cuối cùng chỉ còn đếm trên đầu ngón tay. Ken trào lên một nỗi thương xót vô cùng, hẳn ôm em mình, dùng hết khả năng để an ủi mà khó quá, biết làm gì đây khi máu đã lênh láng rồi. Còn em nữa, Ken không biết rồi sẽ ra sao đây? Em đừng ích kỷ khi chỉ muốn theo Mes em nhà, hẳn sao thể chịu nổi được.

- Buông ra!!! Phải cứu Mes, cứu ngay...!!! Ken cứu anh ấy đi! Cả Moon nữa kìa, sao lại không cứu họ!!! - Perry hét cầu cứu Ken lại quay sang F., thêm những kẻ hầu cận nữa, nhưng chẳng ai làm theo nguyện vọng của cô. Nhìn xem, bao nhiêu song sắt vây quanh hai người xấu số, những mảnh sành chỉ cần lướt qua đã bật máu... ai làm gì được hơn.

- Dờ từng thứ một, khăn trương lên!!!! - Rồi đội cứu hộ cũng đến, Ken ra lệnh và chờ chực chỉ để giành giật sự sống của hai người kia.

- Không sao đâu mà!!! - Mes vẫn nói những ngoài em ra đâu có ai nghe thấy gì hơn, anh cố gượng tay trái của mình để Perry biết chiếc nhẫn khắc tên cô luôn thuộc về anh.

- Anh!!! - Ngoài anh ra em biết gọi là gì hơn, tại sao anh lại tốt với em thế, tại sao khi biết trần rơi xuống không đẩy em ngã mà tìm đường thoát thân, anh hẳn sẽ sống sót thôi. Nhưng mà, em vừa mới làm tổn hại sức khỏe của anh sau ca phẫu thuật, nay lại thêm tai họa gì nữa đây. Em cảm nhận được sự ấm áp từ lồng ngực anh, cái ôm siết chặt hơn bao giờ hết, sao giống mẹ anh thế. Người phụ nữ khi ấy biết em đâu phải con bà mà vẫn bao bọc em trong những vết chân vô vọng, rồi máu của bà chảy ra như máu anh lúc này, be bét, thấm đẫm nền đất, hơi thở hỗn hển phả vào làn tóc em cứ đều đều mà yếu dần, rồi sao nữa... em không dám hình dung nữa. Sau 18 năm tất cả lại quay trở lại, nhịp tim của mẹ, của anh không còn cảm nhận được nữa.

- Rắc!!! - Tiếng rơi của thanh thép ấn cả đồng đồ nát xuống sâu nữa, vậy là anh phải chịu đau nhiều hơn nữa, giống y như tiếng súng xé ngang tâm hồn em ngày ấy, mẹ chết vì viên đạn, còn anh, em không muốn anh lại chết chỉ vì che chở cho em.

- Tại sao? Tại sao lại thế hả anh????? - Em nhòa đi vì nước mắt và máu, ngay cả cánh tay tưởng còn vẹn nguyên của anh cũng đã thương xót gửi vào đất những giọt máu tươi.

- ANH XIN LỖI VÌ ANH ... LÀ NGƯỜI RA LỆNH NÉM HAI QUẢ BOM! - Và rồi ở nơi nào đó có một ngọn nến phụt tắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đồng Hồ Chết

-ANH XIN LỖI VÌ ANH ... LÀ NGƯỜI RA LỆNH NÉM HAI QUẢ BOM! – Và rồi ở nơi nào đó có một ngọn nến phụt tắt.

Đây là lí do ư? Lí do giải thích vì sao anh đã đùm bọc và che chở em trong suốt thời gian qua? Sự thật đảo lộn với những gì được biết, chẳng lẽ mọi thứ tốt đẹp nhận được từ anh là giả? Chỉ vì anh muốn gói trong từ “xin lỗi” mới coi em là Moon, rồi mới mỉm cười với đứa em này? Em không tin, không thể tin vào sự thật... nhưng... lời giải đáp cho những hành động tốt đẹp của anh thật “hợp lý”! Phải, trên đời này làm gì có người nào tốt đẹp, làm gì có những hành động xuất phát từ trái tim cao thượng. ... tất cả, tất tần tật đều có lí do thôi em ạ, mọi thứ đều phải quy ra thực tế, không bao giờ có chuyện biếu không đâu. Việc Mes làm hoá ra là vì thế.

- MES!!!!!! - Perry đẩy Ken ra bằng mọi cách, cho đến khi cả hai nhìn thấy Mes nhắm mắt thì vòng tay của Ken không thể chặt hơn. Perry thoát khỏi sự kiểm soát, cô chạy tới bên anh, ngã, rồi cố gắng vực dậy, mấy lần như thế cho đến khi lết tới bên, chỉ còn mỗi cánh tay trái của anh là hướng về bên cô, chiếc nhẫn vẫn lung linh ánh bạc.

Chris rơi vào trạng thái bất tỉnh, máu của Mes thấm hết vào người em rồi, một dung dịch màu đỏ đen ấm nóng. Anh ra đi mà lòng không nguôi... chắc Luci sẽ hận anh nhiều vì không thể cất tiếng gọi nhau lấy một lần.

x Ba tháng sau...

Ca phẫu thuật thành công, cuối cùng thì Chris hoàn toàn bình phục, bác sĩ đã lấy lượng tủy còn lại và một số cơ quan nội tạng của Mes ghép cho em. Tất cả đều được sự đồng ý của Wine và Perry ngay khi thi thể Mes vẫn còn giá trị sống, cũng kể từ ngày đâm máu ấy, em mất lòng tin nơi anh...

Ken thay thế Mes, thi thoảng hần ghé qua chỗ Perry để an ủi, nhiều lần đi từ cửa mà Perry cứ ngỡ người thương, cô ôm trầm lấy mà trách móc, những lúc ấy hần chỉ biết đứng im. Người thanh niên đó sao lại làm hần nào lòng tới thế, Ken không hiểu vì sao sau ngày định mệnh, Chris không cho phép gọi em là “Moon” và đã cho hần được ở bên, hay là Mes đã chấp nhận để hần thay mình chăm sóc.

Nhìn em gái ra ra vào vào thần thờ, Ken thương xót vô cùng, đã từng trải qua cảm giác mất đi người mình yêu thương nhưng không nỗi đau nào góม như Perry phải chịu đây. Hần cảm nhận được tất cả giác quan của Perry chỉ chực chờ hơi ấm từ Mes, nó làm người con gái này quẫn quại trong cơn mơ mịt mịt, đi hết con đường nào để tìm được người thương? Nhìn cô phờ phạc và người gầy tọp, nhiều lần hần cùng Arrow đã khuyên phải ăn uống đầy đủ mà cô đâu có thèm nghe, giờ cô ra sao người ấy có biết được không, cô đẹp hay xấu thì anh cũng có ngắm nhìn được?, vậy thôi cô lậm lụi với những khoảnh khắc êm đẹp ngày nào.

- Anh phải sống hạnh phúc đây! - Perry đặt tay Ken trong tay mình, nhìn bằng đôi mắt tha thiết.

- ... - Chẳng ai biết ngoài vỏ bọc của Perry, hần hay cha mẹ mình lại có một tình thương cảm vô bờ bến. Tại sao mà Mes chết rồi, Perry mất đi tình yêu mà cô vẫn mong mỏi cho người khác, hần cũng có một cô em gái thương yêu mình đây chứ, chỉ là chẳng bao giờ hần chịu hiểu.

Arrow chấp nhận đơn xin rút khỏi Devils của Perry, cô ra đi cùng chiếc nhẫn có tên mình trong tay Mes. Dù Chris không nói gì về việc từng bị cô và Ruby hãm hại nhưng mỗi khi gặp em hay đứng trước ngôi mộ của người thanh niên trẻ Perry áy náy vô cùng. Nếu ngày ấy cô sáng suốt hơn, đừng để những nhỏ nhen suy tính làm mờ mắt thì anh đâu ra đi mãi, và bản thân đã không phải chịu sự dày vò ghê tởm của chính mình. Trong ngày giỗ anh, người cha đã già không thể ngừng nước mắt, cô khiếp sợ đến nỗi không dám nhìn theo, người cha ấy hối hận vì không cho anh được nhận Moon, và vì ông vẫn nghĩ em là Moon nên chấp nhận cắt từng khúc thịt của đứa con trưởng hiến tặng... ông không muốn giọt máu cuối cùng của người vợ Hamony về với cát bụi. Perry ra đi để tìm một nơi xám hối...

x

Cánh đồng trải dài bạt ngàn, Chris một mình bước đi trên con đường nhỏ, em đặt một vòng hoa mẫu đơn trước tấm bia mà đã tự mình dựng lên từ hồi nhỏ, quỳ chân...

- Mẹ à... con không biết... con đâu phải con mẹ, cũng chẳng phải em của Mes - Em không thể gọi lên từ “anh” - Có phải vòng quay của đồng hồ lặp lại rồi không mẹ? Cha con bỏ rơi Moon của mẹ, rồi Mes bảo rằng đã làm mất mẹ và cha của con... - Nước mắt giàn giụa rơi xuống nền đất như giọt máu, vương trên những ngọn cỏ non nớt - Con chẳng biết vì sao nữa, nhưng con thương mẹ Renny và bố Trac lắm, hần họ cũng thương yêu con như mẹ thương bạn Moon phải không? - Chris ngập ngừng, hình ảnh của Luci vẫn đang hiện hữu trong kí ức - Nhưng rồi con lại cướp Mes của mẹ - Em khóc lớn, sống mũi cay mềm, nếu không phải vì che chở cho thân xác ốm yếu này chắc Mes giờ đã đến đây thăm mẹ rồi - tất cả là tại con, tại con không phải con mẹ mà làm Moon bị mang tiếng, chỉ vì dòng máu chúng ta không chảy chung mà cha lỡ lạnh nhạt với mẹ, nhưng vì sao mẹ lại thương con đến thế...? Vì sao ngày ấy không để con chết đói luôn trong căn hầm bệnh viện...

Em gục hần xuống, nền đất làm khuôn mặt bầm bầm, trong sâu thẳm đáy lòng vẫn hy vọng Mes không phải thủ phạm. Một đứa trẻ chỉ mới bảy tuổi thì làm được điều gì, nó hiểu việc mình làm sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc của người khác được ư? Anh ta không những hiền từ, còn giành giật cái chết với em nữa, từ một người khỏe mạnh trở nên bệnh tật và thậm chí là hiến tặng tất cả thể xác, cho một phép màu để giấc mơ thành hiện thực, không có anh ta sao em biết được tình thương từ gia đình? Em không muốn sống nữa, thực sự quá bế tắc khi không thể hận người anh xấu xa đó. Dòng máu này là của cha mẹ hay là của anh ta? Sao ông trời ác độc thế, kể cả khi anh ta chết rồi, đã muốn nuốt chửng quá khứ kinh hoàng kia rồi lại “bắt ép” một đứa trẻ đơn côi phải nhận ân huệ thêm lần nữa. Thà rằng khi ấy, để em và Mes cùng chết, để cả tảng bê tông ghi nát người em luôn, để những giọt máu này trả

lại cho mẹ Hamony, trả lại cho kẻ sát nhân đáng oán đó... thế mà,... một phần cơ thể của kẻ đó vẫn đang tồn tại, cộng sinh cùng những tế bào sống của em đây.

Em giờ đôi tay mình lên, dừng cảm cảm lấy một con dao nhỏ... cứa vào đầu ngón tay mình...

- Tỉ tách! - Máu rơi rồi... rơi xuống nắm mồ của mẹ, phảng phất hình bóng người con trai thuở còn bé hay ghé sát vào bụng mẹ mà dò hỏi về đứa em chưa chào đời.

- Con gửi lại mẹ hình hài người con trai mà mẹ yêu thương, người anh của con gái mẹ... - Ken đã có mặt từ lúc nào, hần đưa tay giữ lấy bờ vai em... một chút hương khói thoang thoảng làm khôe mắt hần cay cay - Mẹ ơi,... thực sự con rất muốn... con rất muốn mãi được coi anh ấy là anh trai mình! - Em không dám để máu chảy thêm nữa, những giọt quý giá này đâu phải chỉ của riêng mình... Mes đã gửi ngấm cho em một cuộc sống mới, cả người mẹ này cũng góp phần để em tồn tại cơ mà, gia đình anh, họ đều muốn nhận em. Đột nhiên em dựa mình ngã hần vào Ken, nhắm chặt mắt và ngủ quên... để mặc cho thời gian trôi mãi trôi...

Mười tám tuổi, lúc này em đã thực sự được sống theo đúng nghĩa một con người.

xSự mất mát đi cánh tay đắc lực của Đại Bàng Trắng cùng sự ra đi không lí do của người Sếp bên Devils.3 là một tổn thất không nhỏ đối với Devils. Tuy nhiên bên White cũng đang mất cân bằng khi các chiến sĩ của họ đi không trở lại, và điều quan trọng nhất là con chip đã thuộc về Devils.

- Luci! Đến lúc này con cần phải biết một sự thật, không biết sau khi nghe nó con sẽ phản ứng như nào, nhưng chúng ta cần phải nói và tôn trọng quyết định của con!

- Chuyện gì quan trọng vậy ạ? - Luci đang cố gắng bình tĩnh để chấp nhận một sự thật, lúc này nhóm bốn người chỉ còn lại cô, Ring và Poise với cánh tay không lành lặn.

- Con là người của Devils!

xChris đứng đợi từ lâu lắm rồi, có rất nhiều day dứt trong tim. Từ Devils tới đây em đã nghĩ rất nhiều về Ken và Yun, về tình cảm của mình dành cho con chim Đại Bàng to lớn hay vì thứ gì đó trong sáng trong tình bạn. Em thấy mình tàn nhẫn lắm, thực sự quá độc ác khi đem lòng hận thù với người yêu em nhiều đến như thế, khi nghĩ Ken giết cha mẹ mình, em vội vàng rời bỏ, để sự căm giận đánh đổi tình yêu,... mà khi biết thủ phạm là người khác lại không thể nào hận được... sao lại có thể bắt công đến thế.

- Moon!

- O! Là cậu? - thoáng có chút thất vọng khi người đến không phải là Yun.

- Yun ...đang bận, cậu ta nhờ tôi đến thay!

- Vậy... à! - Em muốn gặp Yun, Luci hoặc chỉ ít là Poise chứ không phải là người thanh niên này, từ trước tới giờ dù cậu ta chơi thân với Yun nhưng chưa bao giờ nói chuyện với em. Nhưng trong câu nói của người đó có nét gì đó giấu giếm.

- Không muốn gặp tôi sao? - Ring mang theo một sứ mệnh, cậu sẽ đem ước muốn của không chỉ Yun, Poise ngay cả ông Peter chia cho người con gái này.

- Không phải ! Mà vì... mình có chuyện muốn nói với... Y

- Nghe này Moon,... Yun chết rồi!

x“Yun chết rồi”

“Yun chết rồi”

“Yun chết rồi”

- Em làm sao vậy? - Ken từ trong nhà ra đón, đỡ lấy chiếc áo khoác và treo lên giá trong khi em ngồi phịch xuống ghế. Cả căn phòng lặng thinh nghe tiếng thở mệt mỏi, lại thêm một cú sốc kinh hoàng xảy đến.

- Em chết mất thôi! - Giọng nói yếu ớt cất lên nhưng em không nhìn về phía Ken, từ lúc nghe thấy hung tin đó, em dường như chỉ mòng mòng một sự tiếc nuối vô bờ bến.

- Sao vậy em? Sao em lại nói như thế? - Dù mấy tháng nay đã cho phép mình được ở bên, nhưng chưa hôm nào hần nghe thấy tiếng em nói, vẫn là những lời độc thoại hỏi han quan tâm em từ tận sâu đáy lòng, những việc làm bấy nhiêu ngày xa cách muốn chia sẻ mà chỉ sau ngày Mes qua đời hần mới được thể hiện, em chỉ chấp nhận mà không tỏ ra qua thái độ mà hôm nay em lại tha thiết bằng giọng nói chát chúa ngày nào. Hần lại gần và ngồi cạnh, đưa tay lên trán và nhận thấy sức khỏe em đã rất tốt, ấy vậy mà lại nói ra những câu chữ làm hần khiếp sợ - Nếu em chết rồi... vậy còn anh?

- Anh sẽ chết cùng em chứ? - chỉ nghiêng đầu về phía hần, đôi mắt em ánh lên chút gì đó mờ ảo.

- Không! - Ken trả lời không do dự.

- Anh không thể nói dối cho em vui được ư? - rồi ôm trầm lấy hân, em biết hân nói rất thật, hân không bao giờ đánh mất Devils để đổi lấy tình yêu đầu. Từ "Không" nhói lòng quá, cũng như em đây vì cha mẹ mà có chịu tha thứ cho hân, hướng chỉ cả tập đoàn này là mạng sống của biết bao nhiêu người. Nhưng em thích sự chân thực trong câu nói ấy, dù biết em sẽ rất buồn nhưng hân vẫn nói ra, Ken tin tưởng em tuyệt đối mà, điều này làm cho em còn đau đớn hơn nữa.

- Anh sẽ không được quên em! - Em trả lời cho câu hỏi vừa rồi. - Nếu em chết anh không được yêu người khác! Hứa đi anh! - Chris ngẩng đầu lên tìm kiếm ánh mắt Ken, hân lúc này siết em chặt lắm dù người em không còn lạnh như xưa.

- Không hứa! - Ken nhắm đôi mắt lại, hân đã từng hứa sẽ bảo vệ em cả đời, thế mà cái ngày ấy lại không thể chờ cho em, vậy thì thế thốt để làm gì khi không thực hiện được. Tuy nhiên những gì hân đảm bảo ở tình yêu này là vô hạn, hân yêu em không cần phải khóa trái qua những lời đầu mối, tình yêu này không cần phải hứa hẹn, tình yêu này tồn tại vĩnh cửu và tình yêu dành cho em là vô thời hạn.

- Vì sao anh không muốn làm cho em vui? Em đang buồn lắm! - Ring nói với em rằng Yun đã hy sinh, Poise đã mất khả năng chiến đấu và Jess, đã bị Devils giết hại để lấy con chip.

- Anh không thể! - Đối với Ken, người con gái này là chiếc gương phản ánh mọi nỗi niềm thầm kín mà đã cố chôn vùi. Trước em hân không thể dối gian lấy một từ nào cả.

- Vì sao anh không thể? Em... chỉ còn mỗi anh là người thân duy nhất! - Em nắm chặt tay hân, cho hân xem vết sẹo nơi bàn tay ngày trước đã ghi chặt sợi dây chuyên. - Cha mẹ em chết rồi, Mes cũng đã ra đi!

- ... - lặng người.

- Em sẽ mất anh! - Câu nói này chắc chắn đúng, thế nên em mới ghi chặt hân tới thế này, ngay trong chính trang phục của cả hai, một màu đen tuyền một màu trắng sáng đã nói lên điều đó. Đường như ngày hôm nay em đã phân biệt được vị trí của mình, chỗ đang đứng và biết ánh sáng tồn tại ở đâu.

- ... - Ken không nói gì, theo hân thì phải là hân sẽ mất em chứ không ngược lại.

- Mes giết cha mẹ em! - Chris nói mà lòng đau đớn, nhưng em vẫn mỉm cười nhìn hân, - Em xin lỗi vì đã nghĩ là anh! - ngồi hân vào lòng Ken, em tức tưởi khóc, khóc vì sao cứ phải đi tìm kẻ thù phạm ấy trong khi những giá trị bên mình đây không giữ lấy. Nếu em đã không bỏ đi, Ken đã không phải đau khổ, em đã không bị bệnh, Mes không phải chết, Perry không mất đi người yêu thương, cánh tay của Poise đã không lìa khỏi thân chủ, Yun cũng không phải vì em mà ra đi. Em khóc lớn lắm, tiếng nổi lòng át đi mọi chuyển biến của cuộc sống, khiến cảnh vật cũng phủ lên một trạng thái nào nề sâu nào.

- ... - Ken buông tay khỏi người em, hân đực ra như một kẻ khờ khạo, lòng người cao cả biết mấy mà hân lại quá nhỏ nhen ích kỉ. Tại sao mọi điều tốt đẹp lại đến với hân, tất cả đều nhường đường dẫn lối cho hân đi, và tại sao tình yêu giữa hân và em vẫn còn một lối thoát?

Đáp lại sự im lặng của Ken cũng chỉ là những tiếng sụt sùi của Chris, nước mắt vẫn cứ lăn dài mãi. Ngày hôm qua em khóc cho cha mẹ, cho một người anh, hôm nay em khóc cho người bạn thân nhất của mình, và ngày mai... sẽ là Ken đó, hân có biết không?

Một cơn mưa trái mùa ập tới, đã sắp sang xuân rồi mà mưa như trút nước, mưa ào ào trên những mái nhà, mưa rầm rì qua khe suối... ngày mai khi trời tạnh, sẽ có một con người không còn là quý.

xKen tỉnh dậy, có chút choáng váng vì cả đêm tựa mình trên chiếc ghế. Em và hân đã thiếp đi từ lúc nào không biết, có lẽ em cũng chỉ mới rời khỏi nhà không lâu vì chiếc áo của hân vẫn còn âm ẩm nước mắt. Hôm nay hân có một cuộc họp quan trọng tại nhà lớn.

Trên bàn có một ly cà phê - thói quen ngày nào - và một tờ giấy, Ken lật ra đọc:

"Em không hận Mes đâu anh!

Và em sẽ tìm cho mình một lối thoát!

..."

Dòng chữ cố gắng nắn nót dù không hề đẹp, em viết mà phải ghì những giọt nước mắt lại, Ken đau lắm. Tại sao lại có những thiên thần như Mes và em!?

xArrow có mặt sớm tại buổi họp, hân chuẩn bị cẩn thận từng công việc để trình chiếu con chip của White. Kể từ ngày bắt được Jess, Devils đã khản trương thủ tiêu nạn nhân để thâu tóm con chip, chúng đã mạn tới mức không hề tiêm thuốc mê để mổ xẻ thân chủ, sau khi lấy được con chip chúng mặc kệ nạn nhân ra máu tới chết rồi gửi trả về cho White cái xác đã đang phân hủy. Con chip được gửi qua cho Arrow để hân sàng lọc và mã hóa, nhiều ngày dịch giả thông tin dữ liệu số, ngày hôm nay Arrow sẽ đem trình chiếu "chất xám" của White, đồng thời sẽ làm một quả quyết định để bịt tắt cả những tổ chức gan to dám chống lại Devils, góp phần kiên cố hoá thời gian tồn tại và hưng thịnh của tổ chức xã hội đen khét tiếng này.

Khi buổi họp chỉ còn vài phút là diễn ra, các nghị sĩ và tư vấn viên đã có mặt đông đủ, các máy tính trong tình trạng sẵn sàng thiết lập phá hủy cơ quan của White thì Ken tới.

- Bắt đầu! - Con Chim Đại Bàng lên tiếng khởi động.

- Sau đây chúng tôi sẽ công khai thông tin của con chip - Ruby đứng lên thuyết trình trước, cô ta rất biết cách ăn nói nên được trọng dụng tối đa. - ... Và Ngài sẽ lên thuyết giảng! - À nhường đường cho Sếp đi lên, đèn hội nghị tắt để bật máy chiếu.

Sếp chỉnh lại mic cho vừa vặn sẵn sàng công việc. Mọi hành động đều phải dừng lại khi nghe Sếp nói, hơn ba mươi bộ não ở đây tập trung tối đa.

- Cạnh!

Không khí im lặng bao trùm, không ai hiểu vì sao Sếp tự dưng dừng lại khi đang thuyết trình vào vấn đề chính, duy chỉ mình hắn phát hiện ra “vật thể lạ” đằng sau.

- ...

- Bắn đi nếu em làm được!

- Bắn đi nếu em làm được! - Arrow không đợi kẻ kia lên tiếng sau khi đã cho hơn mười giây để nói mà trêu ngươi lại bằng chất giọng đánh thép. Hắn là người lên thuyết trình vì nắm rõ nhất khái niệm dữ liệu trong tay, Ken vẫn ngồi ở dưới dõi theo.

- Cách! Cách! Cách! - Những tên vệ sĩ bên ngoài đã tiến vào bảo vệ cho Arrow sau khi nghe thấy tiếng động, chúng bủa vây xung quanh.

Đèn bật sáng, cô gái với dáng người dong dong vẫn đang chĩa súng vào gáy của tên trùm, cánh tay run run nhưng nhắm chính xác mục tiêu. Cô biết nếu một trong số những tên vệ sĩ kia nổ súng mình sẽ chết, nhưng lòng cam đảm cho phép cô mạng đổi mạng với kẻ độc tài này. Chính hắn đã cho đề mặc ả Ruby bắn chết Yun khi cậu gửi mật thư về cho White.

x

- Liệu có được không?

- Hãy tin vào sức mình! - Rìng trấn an người bạn.

- Nhưng chúng ta chỉ có ba người, trong khi Devils...

- Này Moon, cậu chính là người mở ra ánh sáng cho chúng tôi! - câu nói không liên quan tới dấu ba chấm cần điền trên.

- Minh... làm sao có thể? - em thực sự không thể hiểu được tại sao những người ở tổ chức White lại đặt lòng tin lớn nơi mình.

- Cậu có biết bức mật thư cuối cùng Yun gửi cho chúng tôi có nội dung gì không?

- ... - Nhắc tới Yun làm em thương cậu nhiều quá, chẳng còn nhớ nổi ngày gặp nhau cuối cùng giữa hai người nữa, đã lâu quá rồi, cũng không thể ngờ được cậu lại ra đi vội vàng.

- “Moon chính là điểm yếu của Devils và là thể mạnh của White, cậu ấy có quyền sai khiến hai tên trùm Devils!” Tôi tin điều đó, tất cả chúng tôi tin ở cậu, chính cậu cho chúng tôi niềm tin vào câu chuyện của một con kiến bé nhỏ lật đổ cả con voi to kinh. - Rìng đặt đôi tay lên vai em - Trước kia là Yun, Poise, còn giờ sẽ là tôi đưa cậu đến chân lí!

Em nhìn vào đôi mắt sáng ấy, hơi ấm từ cánh tay cậu tỏa ra giống như góp phần Yun, Yun đang nhìn em và nhấn nhủ rằng hãy hướng thiện.

- Có một điều mà cậu không biết! Minh không phải là Moon mà người sở hữu cái tên đó chính là Luci kia! - Em mỉm cười thanh thản trước Rìng, hay Yun hoặc chính bản thân mình - Minh là Chris, đã từng là nhân viên của Devils! - Rồi cũng phải trả lại tên cho người ta, thật may mắn khi “Moon” được trở về với một người tốt, lòng em giờ nhẹ nhàng lắm.

- Còn giờ Chris là của White! - Rìng tiếp lời, rồi hai người chạy tiếp.

- Bíp bíp! - Hệ thống chống kẻ đột nhập kêu lớn.

- Tại sao lại thế? Rõ ràng dấu vân tay của mình thỏa mãn mà?

- Chắc có lẽ do phần tử cảm ứng nhận diện cơ thể tôi đặc biệt, mong rằng cậu ấy có thể giữ chân bọn chúng.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Không kịp đâu, chắc chắn chúng sẽ cho người đến đây ngay tức khắc, chỉ cho tôi bộ máy chủ của hắn ta đi!

- Kia! Theo mình! - em không cân nhắc gì hết, đây là nhà của Ken và em đang dẫn một kẻ nguy hiểm vào trong, thậm chí còn cho Rìng biết tám kí tự mật khẩu của Ken. Cả hai chạy xuống tầng hầm, vì em hợp lệ nên cửa tự động mở và Rìng cứ thế mà chạy theo, cậu là thiên tài máy tính hẳn sẽ tìm ra phương pháp gửi bằng chứng kết tội của Devils về tòa án.

x

- Bíp! Bíp! Bíp! - Tín hiệu được chuyển tới máy tính của Ken trong giây lát, một đội đặc nhiệm chờ sẵn lệnh để tấn công vào nhà, tuy nhiên hần tư lự. Đây ghế và đứng dậy, hần vẫn đang ở hội nghị, thông thả bước tới chỗ Arrow.

- Sao vậy? Bắn đi chứ! - Arrow ra dấu cho những tên vệ sĩ đứng tản ra, chỉ cần hần ra lệnh chắc chắn họ sẽ bắt cô gái này lại ngay. Arrow muốn hỏi lòng người con gái ấy thực sự có muốn giết hần không khi mà thực sự hần không hề làm bất kì một việc gì sai trái trong cuộc đời em. Việc giết bà Hamony khi ấy là gọi ý của bậc trên và hần không trực tiếp hành động, nếu chỉ đưa ra lệnh thì ai mà chẳng dễ dàng làm được, tất cả đều do tên sát thủ “lãnh nghề” thì hành, mặt khác bà ta là gián điệp và nhận kết cục như thế là đúng. Hần không cho em nhúng tay vào tội ác, cử đi học trong một xã hội có nhân tính, thay tên mình là kẻ sát nhân thế cho người em yêu, rồi giả vờ quen biết cha mẹ em mà bắt em làm phẫu thuật. Tất cả toàn là mong cho em hạnh phúc, hần không tin người con gái này dám nổi sừng. Tình yêu của hần dành cho quá rộng lớn, thậm chí nếu em nổi sừng thật, hần cũng không tiếc khi chết dưới viên đạn của một thiên thần. Cho đến ngày hôm nay Arrow đã biết đôi bàn tay bản thủ này nặn ra bao nhiêu tội ác và cần được tẩy rửa.

- Xạch! - Ken tiến đến từ lúc nào, kéo khăn bịt mặt của cô gái ra. Mái tóc ngắn cắt vội vàng cho thấy sự chuẩn bị không chuyên nghiệp chút nào, cũng cái dáng người mảnh mai, má lúm đồng tiền, giờ thì Luci vào vai của Chris.

Arrow bắt ngờ quay lại!

- Đoàng! - Vì đã bóp cò sẵn, kèm theo sự sợ hãi khiến Luci thả lỏng ngón tay, hành động này của cô làm Ken nhớ lại ngày nào, cái ngày đưa bé ngây ngô lơ tay bắn chủ của nó... ngày bắt đầu một cảm xúc lạ.

- Dừng! - Wine chạy như bay tới chỗ Luci, cảm lũ vệ sĩ bắn hạ. Arrow khựng người, máu chảy ra mà tay vẫn giơ lên đồng tình với lệnh của cấp dưới. May thay vì run nên Luci bắn chệch xuống vùng ngực phải của hần.

- Ta nợ cô một cuộc đời! - Arrow không cần thêm bất kì sự trợ giúp của người nào khác vẫn đứng được. Hần nợ Luci hay là nợ Moon? Chẳng ai biết được nữa, khi mà Mes đã hy sinh rồi. Hóa ra em đang giỡn đùa với hần, em để Moon đến đây nhắm súng vào hần ư? Sao em lại làm hần đau tới thế?

Cô ả Ruby nhận cơ hội muốn lấy lòng hai vị Sếp, thừa thời cơ bắt lấy súng trong ngăn bàn và tung ra.

- Đoàng! Đoàng! - Hai tiếng súng nổ vang khán phòng, một viên đạn từ tay kẻ phụ nữ hướng về phía Luci, một viên khác bắn ngược hướng, chúng gặp nhau ở giữa và rơi xuống đất. Ken đã kịp thời ra tay. Nhưng kẻ cả viên đạn ấy vô nhân tính bắn vào “Moon” thì anh trai đã đến bên em gái và thực hiện trọng trách của mình. Wine ôm trầm lấy đứa em thực sự là máu mủ, hai người chẳng phải đều cùng một người cha, giống như Mes đã từng che chở cho một Moon nào đó.

- “Có một cô gái tên là Moon ngày trước thường kể với anh rằng anh trai là tất cả của cô ấy, nhưng thực tế thì cô ấy lại cướp đi người anh của Moon. Em sẽ không thể hiểu được đâu nhưng Luci à, em chính là Moon thật sự!” - Wine nói rất nhỏ, chỉ để cho Luci nghe. Đôi bờ vai của cô cũng run run y như ngày người con gái đó ôm Wine vào lòng mà mong mỏi đừng rời xa cô ấy. Giờ thì Mes đã đi rồi, Wine muốn được thay anh chăm sóc người em gái này,... để thời gian trôi đi không phải hối tiếc.

x

- Luci sẽ không sao chứ? Tại sao đã hơn mười năm phút trôi qua rồi mà không thấy có người đến bắt chúng ta?

- Cậu muốn họ đến bắt ư? Yên tâm đi rồi chúng ta sẽ gặp nhau ở thiên đàng! - Rìng chỉ tay lên trời, thực lòng cậu cũng lo như sốt vó, này giờ vẫn chưa tìm thấy Devils cất giữ tài liệu ở ổ khóa điện tử nào, ma trận cứ hiện lên rồi mất.

- ... - Nếu được lên thiên đàng thì người yêu thương nhất có cơ hội nào tìm thấy em được không?

- Cậu sợ chết à?

- Không!

- Sao nói không nhỏ thế! Tôi biết dẫn cậu vào trò chơi nguy hiểm này là đưa cậu vào chỗ chết, nhưng... chúng tôi cần cậu! - Rìng dẫu đang bận những vẫn ngoái lại nhìn em, trước khi thực hiện kế hoạch, cậu và Luci đều nắm chắc ngày giỗ của mình, không biết giờ này Luci ra sao nhưng cậu thì có thể cam đoan chỉ ít phút nữa mình sẽ ngã xuống. Rìng tiếc cho cô gái, cô không đáng phải lao tâm như thế, nhưng cậu hiểu đôi mắt kia, đôi mắt tình nguyện làm việc tốt - Nếu có kiếp sau, tôi sẽ làm anh trai cậu! Thật đấy, sẽ nhường nhịn và chăm sóc cho cậu! - Rìng không nói đùa.

- Vì sao... chứ? - Em dè dặt, người thanh niên này giống Yun quá, cậu ấy đã từng hứa sẽ là người anh trai của em khi giải thoát cho cậu, em lại rơi nước mắt. Trời đất ơi, sau Mes sao lại có nhiều người anh tốt như thế chứ, Mes vì muốn em được hạnh phúc mà cố tình xóa cái quá khứ bế tắc kia rồi đến cả Yun nữa, sao cậu đã từng hứa sẽ trả ơn mà chết mất rồi, em chỉ cần cậu thực hiện lời hứa sẽ để em được nhìn thấy hình hài cậu thêm một lần nữa thôi sao cậu ngu mãi thế. Em muốn Mes và Yun phải sống lại, em muốn được hét to lên rằng dù hai người ấy không phải máu mủ nhưng em thương họ nhiều lắm. Biết bao nhiêu kỉ niệm tươi đẹp, họ ra đi mà bắt mình em cất giữ...

- Đừng khóc! Yun bảo với mình cậu ấy ghét cậu khóc lắm! - Nói là thế mà sao lệ từ khóe mắt cậu cũng rơi, Rìng khóc vì lời hứa dang dở, ba người cậu, Yun và Poise đều đem lòng yêu Luci và cậu biết Luci cũng có tình cảm với mình, nhưng cậu đã vì tổ chức mà giả dối với Jess, kết quả nhận được là gì đây khi thi thể của Yun và Jess được gửi về White. Cậu đã không bảo vệ được người mình yêu, cũng không bảo vệ được người yêu mình, ngay cả lời hứa với người anh em thân mến cũng không làm được. Yun muốn cậu và Poise bảo vệ Chris, Poise đã hy sinh cánh tay và rồi vì ra quá nhiều máu không thể phục hồi mà phải từ bỏ nghề điệp viên, nhưng chỉ ít Poise đã bảo vệ được cho Chris, còn cậu, thay vì thực hiện lời thỉnh cầu của Yun, cậu đã kéo em đi quá xa, chính cậu tiếp tay cho em phải chết đó. Kế hoạch đột kích Devils lần này nếu có bại hay thắng thì chúng cũng không tha cho Chris đâu, còn cả

Luci nữa, cô đã đóng giả em để đánh lạc sự chú ý của tên Đại Bàng Trắng, cô ấy chết mất.

- Ô kia! Cậu làm gì thì làm tiếp đi chứ! - Chris vực cậu dậy, từ trong nỗi đau em biết đứng lên. Cha và mẹ em là người của Devils, Mes cũng vậy và người đó là ông chủ, tuy nhiên em là em và có quyết định của riêng mình.

- À ừ! - Sau khi được cung cấp hai mật khẩu của Bảo và Đại Bàng Trắng từ Chris một hộp thoại dữ liệu đã được hiện ra. Rìng nhắn gửi về cho White, vì đường truyền trong nhà Ken thuộc sở hữu tối cao nên việc thả dữ liệu ra bên ngoài Devils không hề khó. Máy bên White đã nhận được thông báo có dữ liệu, họ cần phải qua một khâu kiểm tra rồi mới nhận tệp tin nhưng thời gian không cho phép nên họ chấp nhận luôn, nếu trong quá trình truyền tải mà đứt quãng thì lập tức dữ liệu sẽ bị hủy luôn vì không trọn vẹn.

Có tiếng bước chân rất gần, Rìng và em nhìn nhau, lúc này họ mong ước cho thời gian kéo dài được chút nào hay chút ấy. 99% - Tài liệu gửi đi nhanh, nhưng từ 99 đến 100% thì mất rất nhiều thời lượng.

- Sầm! - Chỉ có một mình Ken bước vào, vẫn là cái cách cổ tình gây sự chú ý.

- Còn những hai phút nữa! - Em nhìn vào màn hình máy tính thông báo, chỉ cần Ken ngắt cầu dao là đi toong.

- Yun ơi, nếu cậu đang dõi theo thì xin hãy cản con người kia đi thật chậm lại, làm ơn hãy để dữ liệu được chuyển tới công lí.

Em chỉ dám lẩm bẩm trong miệng, sống lưng lạnh toát. Cả căn phòng vang lên hai nhịp đập dồn dập, em và Rìng đang bị dồn bước đường cùng, tên bạo chúa cứ thế mà lững thững bước tới. Sẽ chẳng còn ai bảo vệ cho em nữa, cũng chẳng còn gì để hối hận trong mắt cậu thanh niên trẻ kia, em và cậu, tuy xuất thân hoàn toàn đối lập nhưng lúc này đây đều sẵn sàng xả thân.

Ken lạnh như băng dầu trước mặt là hình hài luôn hiện hữu trong con tim, tiếng gầy cộp cộp trên sàn gỗ mang một âm thanh nặng nề, ngay tại ngôi nhà này đây, người mà hắn đặt mọi niềm tin lại đang châm lửa hủy diệt chúng. Hắn đã cho em tám kí tự quan trọng nhất của Devils, tám chữ cái mang bao nhiêu xương máu của lũ quỷ gìn giữ, tám chữ cái đủ để ghép lên từ "LoveYou" hàn gắn biết bao nỗi đau em đã phải chịu, trao cho em mật khẩu của hệ thống quản lí, đặt em ngang bằng với vị trí mình. . . mà em lại dễ dãi hiến dâng cho thằng nhóc kia? Hay thật, trước đây là với tên Yun gì gì đó, em vút bỏ lời thỉnh cầu rằng muốn có một gia đình cùng hắn, để rồi làm sụp đổ tư cách của người Devils cứu nó hết lần này đến lần khác, đến thằng nhóc này, hắn biết, cả con nhỏ vẫn đang ở hội nghị nữa, bọn chúng thuộc White, em có hiểu gì không đấy, những con quỷ chỉ sống trong bóng đêm và không bao giờ muốn hòa bình với màu trắng. Em không những lấy đi sự tin tưởng của hắn, còn cả Arrow, thật không ngờ dù luôn cẩn trọng, hoài nghi là thế mà lại nuôi giấu trong nhà. . . Một tay vẫn giữ nguyên trong túi quần, tay kia hắn buông thong, đôi chân đảo bước chậm chậm.

Chừng nửa phút nữa thôi, cổ lên, Rìng thậm chí không hề chớp mắt, còn em, em không dám nhìn Ken.

- Cạch! - Ba bước nữa là Ken tiến tới chỗ cầu dao, đôi chân hắn như muốn lắng nghe tiếng lòng của ai đó. Rõ ràng việc ngăn chặn hai kẻ này đơn giản nhưng hắn không muốn, người con gái kia sẽ phải giải thích.

- Ken! Kết thúc tại đây đi anh! - Rìng nhìn sang em, hắn nhìn cậu. Chris vừa nói vừa quỷ xuống ngay tại chỗ, em ngã phịch xuống như một phản xạ tất yếu. Ken quay lại nhìn một cách cứng nhắc, giống như con robo vô tri. Những giây đồng hồ cứ lặng lẽ trôi qua, em mong mỏi những giọt nước mắt này sẽ làm con người kia dừng lại, hy vọng Ken sẽ chấp nhận đi theo ngã rẽ khác, một mảnh đường không còn Devils. Tuy nhiên ngôn ngữ cơ thể hắn không coi lời nói của em có chút giá trị:

- Không phải chuyện của người!

- Không phải chuyện của người!

Mặt em thất thiểu, "Người" là sao? Từ "người" là thế nào? Em là "người" ư? Hắn vẫn không rung động, ánh mắt lướt nhìn em, chỉ dừng lại không quá một giây mà đủ để em bị thiêu đốt, Ken dùng ánh mắt khinh miệt chưa từng thấy để nhìn người hắn yêu đấy sao? Em không dám tin nữa, với ánh mắt này thì không thể tin được rằng nó đã từng tha thiết hướng về phía em. Đôi mắt cao sang quyền quý nhìn một con tiểu tốt bẩn trời, tồi tệ, hôi hám, ghê tởm, còn hơn cả thế, em sợ lắm, sợ rằng người đàn ông kia mất hết tình yêu vì hành động này, . . . nhưng biết làm sao đây khi Ken lạc lối.

- Phụt ! - Tất cả hệ thống điện dừng chạy, cả một dãy đèn dọc hai bên trần tắt ngấm.

- Anh ! - Vừa dứt câu, em lao về phía màn hình máy tính ngay lập tức, chân vẫn trong trạng thái quỳ sụp.

Vòm trần cao lộp kính không thể phản chiếu chút ít ánh sáng mặt trời đông u ám trong ngôi nhà toàn màu đen, đang là ban ngày mà không gian chìm vào giấc ngủ.

- Kịp rồi ! - Rìng nở một nụ cười mãn nguyện nhưng cậu không thể nói to vì sợ chọc tức con người ác quỷ kia, chẳng một ai hình dung em vui sướng đến mức nào đâu, em cười trong tâm trạng vui sướng đến tột cùng, có nước mắt, nụ cười, niềm đau và hạnh phúc hòa trộn, đọng đầy con tim này là một sự thống suốt, cảm ơn Yun, cảm ơn mẹ Hamony đã biến điều ước thành sự thật. Con tim dường như rỉ máu bấy lâu ngày đã đến lúc được tiếp thêm sinh lực, em biết mà, chắc chắn phải có chấn lí trong cuộc đời này, nhưng. . . những bằng chứng ấy một khi được gửi về tòa án tối cao. . . Ken sẽ. . ., trong tí ti dữ liệu ấy không thể không có một dấu tích nào của Đại Bàng Trắng. Nụ cười vội tắt, ngày hôm nay là ngày mai của hôm qua, là ngày em sẽ khóc cho người em yêu.

Chris nắm chặt tay Rìng, cậu hiểu suy nghĩ mà những ngón tay kia gửi tới, hắn em đang lưu luyến một Yun ngày nào với dáng đứng chờ nơi cuối con đường cho phép em chạy tới để tay trong tay, một cuộc sống theo đúng nghĩa của Moon, và tình bạn cao quý, . . . rồi thả tay ra. . . như một câu "Chào nhé!".

Chào nhé, vĩnh biệt tất cả những gì thuộc về Yun, về White, về một sự mạo hiểm theo lý trí mách bảo, còn giờ em chỉ muốn sống với tình yêu của con người kia. Em đã làm hết khả năng rồi, sức chịu đựng cũng chỉ đến mức này thôi, chạy tới chỗ Ken, những bước chân trong bóng tối, dù con đườngมืด nhưng hình ảnh ấy, chỗ hân đang đứng đã hằn sâu trong bộ não rồi nên không thể không lao tới dang tay ôm chầm.

Ken mất thăng bằng, người đổ ra sau vì bị người con gái đó bám lấy dữ dội. Hân giả điên, giả câm và giả mù quáng, giữ người đứng im trong vòng tay nhỏ bé, hân không cúi nhìn cũng không đưa tay ôm ghì, trong bóng tối đôi mắt mập mờ nhận thấy những chuyển động, có một bóng đen đã ra ngoài cửa.

- Em xin lỗi ! Em xin lỗi vì đã lừa dối anh ! Em sai rồi, em thực sự đã sai nhưng em không hối hận! - Yêu Ken là sai lầm lớn nhất của cuộc đời, đánh đổi tình yêu này lấy một sự mệnh khác là quyết định đúng đắn ..

Câu chuyện tình yêu lâm lữ giữa hai con người, một ông trùm mafia có trong tay mọi vinh hoa phú quý của cuộc đời, một cô gái ngay cả quyền hạn căn bản của một con người không được hưởng. Giữa hai số phận trái ngược nhau hoàn toàn liệu có trạm dừng chân nào cho một tình yêu? Có đấy, nơi đây chính là trạm dừng chân duy nhất cho cảm xúc này, nếu như có thể đồng bằng tất cả tình yêu sẽ dài tới vô tận, ngôi nhà này là điểm tựa của một cuộc tình xuất phát từ hai con tim trần trụi: hân ta giàu có mà vô vị, còn cô gái với tình thương cảm vô bờ bến. Cô gái đang cố gắng bùng bít những bông tuyết lạnh giá toát ra từ cơ thể kia, cô dùng ánh sáng của niềm đau để níu giữ một con người... chẳng ai trong hai người họ hiểu nhau, cô ấy sẵn sàng quên đi bất hạnh để chờ hân chìa bàn tay nâng đỡ, nhưng hân vô tình hay hữu ý?

Mes đã ngược chiều kim đồng hồ thay đổi tất cả để rồi cô gái này muốn cho kim đồng hồ kia ngừng quay kết thúc mọi thứ nhưng làm sao có thể sửa chữa một sự thật vốn không thể phủ định, chỉ là cố dằn lòng mình phải nghĩ khác đi thôi... liệu Ken có thể ?

- Sao chúng ta lại phải thế hả anh? - Em không muốn là kẻ thù của Ken, càng không muốn phản bội lại những con người ở đây. Arrow, Perry, Mes, Wine, cha, mẹ... những người họ không phải thuộc về DEVILS sao, không phải ai trong số đó cũng đã từng đối xử tốt nhưng họ cũng yêu thương em nhiều lắm... thế mà chỉ vì một tình bạn với Yun thôi em đạp đổ tất cả. Nếu cậu còn sống chắc chắn sẽ hiểu cho thâm cảnh của em lúc này, chỉ cậu hiểu được thôi, vì Thượng Đế chọn em, ông ta muốn em làm nút thắt của chai rượu và muốn tự mình em giải phóng cho những giọt nước lã lỏi. Có thể Ken sẽ nghĩ vì nghe theo cậu mà em cho đi tất cả, không đâu... bất kì việc gì xấu xa cũng sẽ bị vạch trần, bây giờ hoặc một khoảng thời gian xa xôi nào đó DEVILS rồi sẽ sụp đổ thôi.

Bao nhiêu năm qua đã có quá nhiều nạn nhân dưới áp bức của chế độ độc tài. Những số phận vốn cơ cực lại càng bị đày đọa hơn, những kẻ giàu được thể vơ vét nhiều, càng nhiều món tài sản kếp xù, lạm phát, tội phạm, bất hòa, suy thoái, chiến tranh ngầm đều từ DEVILS mà ra, em chỉ là một minh chứng. Ánh sáng không bao giờ có thể chiếu tới DEVILS được ư? Không gì là vĩnh cửu! Em chính là ánh sáng.

Em là người không tốt, đúng vậy, thế gian này khái niệm tuyệt đối không tồn tại, cũng như Ken không xấu xa hoàn toàn, dừng lại tại đây để làm lại một cuộc sống mới sẽ cứu vãn những tội ác khủng khiếp mà bàn tay hân gây ra... chỉ cần lắng nghe con tim và để nó định đoạt số phận.

Ken vẫn giữ nguyên tư thế, mười ngón tay thả lỏng, hân mệt mỏi với em quá rồi. Hận em, ghét em nhưng lại không thể ngừng thương nhớ. Đã từng coi em như các kẻ, kẻ mà ngày ấy em đứng bước vào cuộc đời mình làm gì, cứ để cho hân sống với những thứ phù phiếm còn hơn phải chọn lựa thế này... Em và DEVILS ? Trong vô thức hân chọn em nhưng không để từ bỏ bá quyền kia. DEVILS không chỉ của mình hân, đâu thể suy nghĩ ngăn ngừ hân em? Việc em đang làm đây chính là gián tiếp tiêu diệt con át chủ bài.

Không cho hân chút do dự, em chủ động đặt môi lên những tế bào nhạy cảm nhất của hân, làn môi em kiểm soát tất cả... Những lần trước luôn là hân ra lệnh và em răm rắp chấp hành, vẫn là hân áp đặt tình yêu và bắt em phải cuốn theo... đến khi em chấp nhận hân lại muốn ra đi được ư ? Nụ hôn nặng nề quá, xuất phát từ nạn nhân của chế độ bất công và người được lợi luôn là hân. Nếu khả năng chỉ có hạn, em nguyện trao trọn nụ hôn này không hối tiếc. Xin hãy hiểu cho em duy chỉ lần này, rằng em đã đặt tất cả những gì giá trị nhất vào môi hôn này... có vị mặn, vị chát, chua xót và ắt phải có ngọt ngào, hãy chấp nhận cách thể hiện tình yêu của em !

Đánh mất người con gái này là điều đáng tiếc nhất cuộc đời, Ken đã từng trải nghiệm những ngày thiếu vắng em rồi, và ngay khi ở gần bên mà không được đáp lại tình yêu từ em là chuỗi thời gian chết của cuộc đời, nó kinh khủng ngấm tâm hồn đến nỗi mà hân trở thành vô tri. DEVILS vẫn còn đây mà nhạt nhẽo, sống và chết chẳng rạch ròi, không em đòi chấm dứt. Biết vậy nhưng hân không thể, làm sao có thể... Làn môi em tiếp tục quấn lấy, ngày qua ngày đã có quá nhiều trắc trở, giây phút ngăn ngừ hiện tại mong sẽ cứu vãn được tình yêu. Nước mắt em dừng lại trên khuôn mặt hân, đôi tay quàng siết, kiểm soát để dựa hoàn toàn mà Ken sao thế này, chẳng khác một cây cột, nuốt lấy giọt nước long lanh...

- Em sẵn sàng chết cùng anh ! - Kết thúc nụ hôn mãnh liệt, Chris vẫn ôm chặt, tay nâng niu từng đường nét thanh tú, em muốn chạm tới đôi mắt, cánh mũi và tâm hồn kia.

Ngu ngốc, nếu hân chết thì Devils vẫn tồn tại, còn có Arrow hay một thủ lĩnh nào khác, đâu phải Devils chỉ của riêng mình Ken. Ken cười trong bóng tối, em tội dạ lắm, vì đầu óc đơn giản nên em sống một cuộc đời chỉ có thể, vì hân có một kết cấu hoàn hảo, vì em có xuất phát điểm là một số không nên...

- Chúng ta không thể cùng đứng trên một con đường - Ken dập tắt mọi hy vọng.

- Tĩnh! - Chế độ cầu giao tự động kích hoạt, và toàn bộ đèn bật sáng, kể cả hệ thống máy tính.

Ánh sáng trở lại rồi, em đã tưởng mình khuôn mặt hân. Chính tại thời điểm hai trái tim có thể hòa hợp lại là lúc hân đóng băng. Đôi mắt Ken dụ lại mà vẫn nhìn em theo đúng nghĩa của Đại Bàng Trắng, chứa đựng những ánh đèn mơ hồ, có lẽ chúng làm Ken bị lóa mắt chăng ?

Tim quặn thắt, sự hy sinh của em hoàn toàn vô nghĩa, đúng hơn từ trước tới giờ chưa một lần em được đáp lại theo đúng cách cho đi. Em cam chịu nỗi đau gia đình để đi theo kẻ này, hân đã từng giết chết tuổi thơ em, vậy mà khi đã là một thiếu nữ, em nguyện vứt bỏ cuộc sống để tháp tùng hân xuống tận địa ngục mà hân không thể đồng ý. Thế ra cuộc đời của em không làm được việc gì có nghĩa, bất kể một việc gì, em không dám nhìn hân nữa, tay nắm

chặt chỉ quần. Hay là em sai nhĩ ? Sai vì đã không làm ngơ trước những việc làm tội lỗi của giới thượng đẳng, sai vì đã trái lời tất cả sinh vật tự cho mình là con người, sai vì đã cho rằng tình yêu tồn tại trong lồng ngực của kẻ đứng trước mặt. Em đã không muốn nhắc lại rồi mà cứ bắt phải nhớ, tuổi thơ đầy những mảng màu của máu. Chính con người này đây đã đổ máu vào thân thể em, cũng là hấn tát em đau đớn, vết máu chảy dài trên má mang theo những uất hận. . . Em quay mặt sang một bên, tránh để Ken nhìn thấy nước mắt rơi. Em khóc quá nhiều lần và hấn cũng đã trông thấy không ít, Ken không biết giọt nước mắt ấy đọng đầy những nỗi niềm gì, có khi đã thành nhàm chán. Em quệt mạnh, hất những giọt nước rơi tận ra xa không muốn làm Sếp khó chịu, phải, Sếp một khi không thích điều gì thì tuyệt đối không được phạm sai lầm, lỡ Sếp giận thì. . . em chết mất. Chẳng còn người anh nào để Sếp chút giận, và em cũng đã lớn, p chẳng thể hành hạ như xưa, chỉ có con tim bị dày vò dữ dội. Em không thể kìm nước mắt, lệ rơi tới đâu ều gạt đi hết mà chúng chẳng thương em cứ lăn dài. Sếp đứng đấy nhìn em, khoảng cách bây giờ xa lắm, đúng rồi, em và Sếp không thể bước trên một lối đi.

Thế em biết về đầu đây ? Em hại Devils rồi thì có quyền đứng trên nền gạch của họ ? Đôi chân run bần bật, cả người em đều run, ngay cả chiếc áo trên người cũng phải chuyển động. Em không đáng với những thứ này, quần áo em mặc, cơm em ăn và cả tính mạng này đều của Devils hết, giờ biết phải làm sao ?

Máy tính hiện lên trạng thái thông báo, đột ngột các màn hình lớn bật sáng hiển thị, em và Sếp đều nhìn thấy, dữ liệu đã được truyền tải về White, em không thể vui được nữa, cổ gồng quỳ xuống mà đôi chân bần rần. Đôi tay mãi mới lờ được gọng súng ra.

- Choang! - Em làm rơi, nhặt lên bằng tất cả khả năng có thể, súng mang nước mắt và sự đau đớn, đem dâng cho Sếp.

Ken nhìn khẩu súng trên đôi bàn tay kia, đôi tay dường như không thể cầm nổi, súng trên tay em mà bấp bênh. Em xin một ân huệ, được chết dưới cò súng của người em yêu. Đôi mắt ngược lên nhìn hấn một cách lên lút, sắp chết rồi mà ngay đến quyền được nhìn ngắm một hình hài cũng khó quá. Em lại đưa mắt xuống, nhắm nghiền để rồi khi mở ra nước mắt ồ ạt. Thêm lần nữa, em nhìn vụng trộm như thể nếu hấn không cho phép sẽ bắn thùng hóc mất luôn, rồi thêm vài lần nữa, em nán nã để mãi khắc ghi chính xác hình bóng Ken trong lòng. Em không muốn Ken chết đâu, cũng không muốn Sếp phải từ bỏ tham vọng của cuộc đời, nhưng không lẽ để những số phận nghèo khổ bị bóc lột mãi. Cuối cùng em nhắm chặt mắt hình dung Ken lần chót, quý trọng tư thế ngay ngắn, tỏ ra mạnh mẽ, đan những ngón tay vào nhau và mỉm cười. Nụ cười này không hạnh phúc vì ẩn chứa vô vàn sự bất công. Ken bóp cò.

- Dữ liệu bên White đã bị tê liệt ! - màn hình máy tính kèm loa tiếp tục thông báo tin mừng cho chủ nhân, những dòng chữ màu đỏ hiện lên trên nền đen. Em mở mắt, thứ nhìn thấy đầu tiên là cọng súng, cổ xoay đầu để nhìn màn hình lớn. Ken vẫn lạnh lùng.

Thì ra là vậy ! Em và Ring đều bị mắc lừa, Sếp cố tình căn đến khi nào 100% tài liệu chuyển đi mới ngắt điện, vì quá vội vàng mà White đã không kiểm tra thiếu sót, kết quả là nguồn máy trung tâm bị virus của Devils chén sạch. Em tưởng là có tám kí tự của Ken và Arrow là đủ ? Một tổ chức như Devils, hai cái đầu của Ken và Arrow để em đánh cắp dễ dàng. . . sao có thể? Dữ liệu thực chất là phần mềm lỗi chứa virus nguy hiểm mà Devils đề phòng trường hợp bất chắc, một cú lừa ngoạn mục.

Ring nói với em, ngày bị Devils bắt Yun mang trách nhiệm hình sự vì thông đồng đánh cắp số lượng tiền tương đương 10 tấn vàng. White đã phải huy động rất nhiều mới gom đủ để chạy tội cho dù cậu không hề phạm pháp. Cả một tổ chức lớn không thể chi trả cho một khoản tiền mà đối với Devils là nhỏ nhách, trước mặt em đây, con người này khoác lên mình bộ cánh trị giá tới cả một ngôi trường nếu đem so sánh, sự chênh lệch quá lớn. . . Tưởng tượng mỗi ngày Sếp tiêu tiền phung phí với cuộc sống của một đứa bé nghèo đói không có đồ ăn, hay một sinh linh được sinh ra và lớn lên vất vả thế nào mà người Devils chỉ cần “Đoàng!” một phát. . . DEVILS là tổ hợp các kí tự không thể đánh vần. . .

Tổ chức White sụp đổ ngay lập tức vì rối loạn quá nhiều, vậy là hết rồi, cục an ninh quốc tế đã đứng ngoài cuộc, tất cả đều không thể chịu đựng áp lực và thiệt hại khi giao chiến với Devils. Những giọt máu đỏ xuống lưng phỉ. . . các chiến binh không thể mỉm cười nơi chín suối. . . tổn thất lên tới vô giá. Hết thật rồi, mọi thứ lụy tàn cho con quỷ không lồ thống trị thế giới. . .

- Em. . . có thể xin. . . một điều được không. . . anh ? - cất lên lời một cách khó khăn, lúc này em thấy có lỗi với mọi niềm tin đặt nơi mình. Mẹ Hamony che chở cho em để thấy sự thất bại này ư. . . ?

- Nói ! - Ken trở lại với ngày chưa từng gặp em rồi, giọng đanh lại như thể ép buộc lắm mới phát âm ra.

- À không, hai điều được không ạ ? - Ánh mắt em vẫn sáng, chấp tay cầu xin.

- Cách ! - Hấn dí sát súng vào trán em, tay kia đã cho trong túi quần lúc nào, đứng thế thượng phong. Tàn nhẫn. Như vậy là không được rồi, em tham lam quá, hành động máu lạnh của Sếp nghiêm cấm hy vọng. Nếu không phải mang thể chất tốt sau đột phẫu thuật hấn em đột tử ngay lập tức khi nhìn vào ánh mắt sắt đá của con chim Đại Bàng. Đau, thực sự tâm hồn em đã chết trước thể xác.

- Em không muốn ngôi nhà này. . . vậy bản ! - nhưng vẫn lên tiếng, “Bản”, máu em bản tuổi lắm, máu em không xứng đáng được loang lổ ở đây, ngôi nhà này của Sếp, em không muốn bất kì thứ gì liên quan đến mình làm nhơ nhuốc những thứ giá trị. Em đáng chết ở một khu rác ô uế. Máu của một thành viên tối trung thành với Sếp đang chảy trong người em, nhưng vẫn tồn tại tế bào của Chris này. . . thiếu rui cơ thể qua linh hồn - Em không thuộc về Devils! - Chút hơi thở, em khẳng khái, không thuộc về Devils đâu có nghĩa không thuộc về Ken.

Ken rút súng lại, hấn đi sau, cho phép em tự lựa chọn nơi an nghỉ, cò súng vẫn luôn sẵn sàng. Đến đi em còn không vững nữa mà hấn vẫn vô tình. Chris đi qua nhà bếp, những kỉ ức vẫn còn nguyên vẹn, một Moon hiện lên cùng Ken ngày nào, mùi thơm thoang thoang của món trứng ốp. . . giờ chỉ còn hoài niệm, em bước tiếp, lưỡng lự trước cửa phòng ngủ, ngay lập tức cọng súng đã chèn vào lưng, Sếp bận lắm, Sếp không có nhiều thời gian đâu. Em muốn lấy một món đồ, mặc kệ Sếp mà chạy vào giường, ngó xuống gầm và lòi một thứ gì đó ra nhét vào người rồi lại vội vã theo đi. Đóng cửa cẩn thận, em ngoái lại nhìn chiếc giường màu trắng trong cả căn phòng màu đen. Hai người bước tiếp, họ đi tới nơi chia cắt.

- Ở đây! - hấn ra lệnh.

- ... - không ngờ Sếp lại muốn em chết nhanh tới thế, định bụng sẽ yên nghỉ ở một nơi nào đó ngoài Devils, có thể là một căn nhà hoang với bốn bức

tường kín đặc, Sếp nói vậy thì em tuân lệnh, đừng chân ngay nhưng không quay mặt lại, sẽ có một phát súng kết liễu nhanh chóng, còn lại gì cho nhau ?

Năm phút trôi qua để mây ngừng trôi, gió ngưng thổi, Trái đất vẫn đang quay. Tâm hồn tĩnh lặng. Em mang lọ keo dán ra, đây chính là thứ muốn cảm theo. Có lọ keo dán sẽ gắn lại cánh tay cho những con búp bê, sẽ gắn tóc em cho mái đầu trọc của chúng, cố định chiếc bánh xe đồ chơi vào thân máy, ... ngày ấy ngay cả một lọ keo rẻ mạt em không có, nếu những món đồ ngày nào được sửa chữa chắc tuổi thơ đã yên bình. Ken không thể biết được vì hấn sống trong sung sướng, em mang theo lọ keo để gắn một thứ thuộc về mình, cái tên, để cha mẹ biết em là Chris, muốn hàn gắn những lỗ thủng trong trái tim. ... em và hấn. Đương nhiên chỉ là ước mong vì đâu thể làm được, ... Em nắm rất chặt mà Ken không hề hay đó là cái gì mà dù nếu biết hấn cũng không hiểu được ý nghĩa.

Gió lại thổi, mái tóc tung bay, thoang thoang hương thơm tinh tế gửi đến hấn một nỗi nhớ. Em vẫn khao khát được thấy đôi mắt đen kìa lắm, nhưng phải quyết tâm, dặn lòng để hấn được thanh thản, Ken là Sếp, Sếp phải lấy em làm gương cho những kẻ phản bội, em hứa sẽ không hận Sếp vì hành động này đâu, em tình nguyện hiến dâng cho Đại Bàng Trắng mạng sống nhỏ nhoi. Nhưng. Không làm được, em chẳng làm được việc gì lên hồn cả và quay thân ngoái lại. Gió ngược chiều em đứng, có giọt nước mắt đã bay tới tận khóe mắt Ken. Mắt em mở to, em biết nếu hét lên rằng “Em yêu anh nhiều lắm !” Ken sẽ không thể nổ súng đâu, nhìn và xem, hấn không chuẩn bị được sự lạnh lùng khi tiếp nhận sự tha thiết này. Giá mà có thể cho hấn một hạnh phúc... cho hấn được thỏa thích yêu thương.

- ... Nếu... em là tôi... và ngược lại... em có thể... bắn? - Sau mỗi từ Ken đều phải nuốt nước bọt, cổ họng hấn đau rất. Từ lúc theo em đi tới bãi đất trống này hấn tỏ ra rất quyết đoán mà sao ngay cả khẩu súng cũng không nắm chặt được. Em cứ nhìn hấn âu yếm như thế, điều mà hấn chưa từng được nhận từ người thân ruột thịt, em là khởi nguồn của cuồng nhiệt, đam mê, của rắc rối thông lọng và của một đại khờ ngây ngô. Người ta thường nói về cái thùng rác, đó là nơi chứa đựng ồ ồ dữ liệu muốn xóa bỏ, một nỗi đau hay một cú sốc tâm lý chỉ cần vắt vào đó sẽ an toàn, hấn muốn tìm một chiếc thùng rác để nhốt em vào trong để rồi bị lãng quên, tìm mãi hấn nhận ra bộ não mình chính là cái đó.

- Có! - Em trả lời đồng dạng. Em không thể là hấn và hấn cũng không thể là Chris này, duy chỉ có tình yêu là một, hấn yêu em và em cũng đáp lại bằng đúng nguyên tình yêu đó, vô tận. Chỉ cần nghe được câu nói này của Ken là mãn nguyện lắm rồi, giờ có bị phanh thây hay ngựa xéo em cam chịu.

- ... - Ken chờ đợi lí do mà em không nói thêm. Hấn bế tắc, giống như đưa kim la bàn trước một cục sắt nó sẽ quay vô hướng mà không thể ngừng, con tim hấn lúc này dao động liên hồi. Trong khi đó em cười, cười trong nước mắt, trong nỗi đau. Ken muốn trốn tránh. Chris đuối thẳng vai sau khi đã so lại, em cố thở một hơi dài, mang theo những tiếc nuối khôn nguôi.

- Điều cầu xin thứ hai? - Tại sao em không nói những suy nghĩ ra hả em, Ken muốn hiểu nhiều lắm, em đã đặt mình vào vai trò của Đại Bàng Trắng khi giao khẩu súng này cho hấn, vậy mà sao không thể nghĩ cho em. Em đã yêu nhầm người rồi, xin lỗi em vì tất cả. Trước khi tiễn đưa người con gái này về nơi xa xôi, Ken sẽ làm thực hiện một điều thỉnh cầu, nhưng chỉ làm cho mình em thôi.

- Dạ thôi không ạ! Em chỉ sợ Đại Bàng Trắng thi hành theo bộ luật của Devils... nhưng... Ken đã không làm thế! - Em xưng hô theo đúng cảm xúc và không hề có đệm “Ngài” hay “Sếp” trong ngữ nói. Trong tình yêu sao cần phải câu nệ nữa chứ.

- ... - Hấn hiểu, - Cô làm quái gì có người thân!? - không như những lần lần mạt trước, lần này giọng hấn trùng hấn xuống. Tức là nếu em có người thân, họ sẽ phải chịu đựng cực hình cho những việc em làm. Ken đau đầu nỗi lòng, trong khi hấn có cả một đại gia đình mà em thì chỉ đơn độc riêng mình. Thôi từ đây phải coi em như một kẻ dung... Không phải hấn không suy nghĩ trước khi nói ra những lời này đâu, thực sự hấn khâm phục em lắm, em cần tình thương để sống mà lại không có, vậy nhưng em đã sống qua bao tháng ngày.

- ... - Đối với em người thân duy nhất còn sót lại được đánh vần bởi ba chữ cái và bắt đầu bằng chữ “K”. May thay sẽ chẳng ai hại được người thân này nữa, chỉ hi vọng một ngày người đó sẽ hỏi thăm. Đây, em cứ im lặng mãi làm sao hấn biết được vị trí quan trọng của mình trong tim em, ... - Em muốn được tự tay nổ súng! - Thế vào điều thỉnh nguyện là một sự chờ đợi. - Cho em được làm việc xấu! Em muốn xuống địa ngục để chờ một người! - giết chết bản thân mình cũng là một tội phạm, tử thân vì thế sẽ đuổi em khỏi thiên đàng.

- Vô ích! - Ken sững sờ, vài lời nói này đủ để hấn tưởng tượng con người em, hấn sẽ phải xuống địa ngục khi chết, chắc chắn là thế, người con gái này sẵn sàng vứt bỏ những linh hồn thân thiện để được bên hấn ư? Em đại khờ thế! - Tôi... sẽ kết hôn và sống tới già, cô có đợi, đợi nữa, đợi mãi cũng chẳng được ích gì! - Hấn nói thật đấy, giết em rồi hấn sẽ tìm cho Devils một vị phu nhân, ... Ken không muốn vì mình mà em phải khổ sở như thế.

- Em đợi là QUYỀN của em! - Ngỡ em sẽ khóc ròng và đau đớn khi nghe câu nói phũ phàng của mình, việc hấn đi tìm một hạnh phúc mới hấn sẽ làm em hối hận trong tình yêu này vậy mà sao em lại yêu hấn nhiều tới thế.

- Đoàng! - Ken ném khẩu súng ra xa, cò giật và viên đạn rơi xuống nền đất.

Ai cho em thứ quyền được đợi hấn chứ, em định chết rồi để cả đời hấn ăn năn, hay muốn hấn hận chính bản thân đến tận xương tủy. Em không mù quáng đâu mà chẳng một ai đúng đắn bằng em, không vì tình yêu hy sinh lẽ phải, không vì công lí đánh mất tình yêu. Em mình mẫn khi trao cho White dữ liệu của Devils, đã thế lại vẫn chung thủy với tên côn đồ này, đầu kết quả là không gì cả.

- Anh... cho em định đoạt cuộc đời anh!

- Anh... cho em định đoạt cuộc đời anh! - Không thể ngừng lại hấn đã bị tình yêu cảm hóa... Hành động vừa rồi, vứt bỏ vũ khí đối với một tên trùm mafia đồng nghĩa với việc giữ khỏi chiếc áo choàng màu đen, Ken quyết định đi theo những nhịp đập cháy bỏng. Không phải chỉ vì cảm xúc dồn nén nhất thời hay chịu sự bức ép bởi tình yêu cao cả trong em, hấn suy nghĩ, đã suy nghĩ cả quãng đường này, suốt hai mươi mấy năm qua đây mới là lần duy nhất được tự mình làm theo điều mong muốn.

Hấn không kéo em về bên mà tiến lên hai bước, ôm lấy bờ vai và thăng hoa tình yêu bằng một cái siết chặt, con tim lúc này đã thỏa mãn những dấu yêu. Nhất định theo cách này Ken sẽ không hối hận. Từ giờ chẳng còn gánh nặng nào trong cuộc sống, không phải nghe thấy những tiếng cười giả tạo, những

lời nịnh nọt, đánh đổi con Đại Bàng này để được làm một người bình thường... hần cho phép mình vượt quá khuôn khổ và từ đây sẽ không có ai là Ken độc ác,... nhẹ nhõm hoàn toàn.

Em bấu lấy da thịt hần, rúc cả mặt vào ngực để khóc, nước mắt lấy đi tuổi thơ nhưng cũng đáp lại một tình yêu. Mẹ Renny đã thuần hóa được bố - một con quỷ nhỏ bé, còn em chắc giờ mẹ tự hào lắm, không chỉ mẹ mà còn cả người phụ nữ đã từng coi em là con của cô ấy nữa, em cười trong vòng tay hần,... và chắc chắn lúc này Ken cũng mỉm cười.

Lâu lắm rồi họ không nhận được mối xúc cảm hòa quyện, sợi dây tình yêu gắn kết mọi cung bậc, em đã nếm được vị ngọt của nước mắt rồi, Ken mãi là bờ vai che chở cho em, bất kì điều gì em muốn hần phải làm cho kì được,...

- Anh nghe em vô điều kiện! - không hần thế vì em đã trao cho hần quá nhiều, phải nói hần cực kì may mắn khi có một người con gái bao dung trước những lỗi lầm không thể dung thứ, Ken muốn khẳng định cho em rằng giờ đây tất cả những gì hần có chỉ là em, không cần thêm bất cứ thứ gì nữa, chỉ thế là quá đủ... Hạnh phúc là cho đi, cảm ơn em đã cho Ken biết chân lí đó.

Đám mây nhường chỗ cho ông Mặt trời, ánh hào quang không vàng rực như những ngày hè, nhẹ nhàng vạt nắng mang sức sống êm đềm, Ken chẳng cần một Devils đồ sộ nữa, chúng làm hần mất đi nhiều giá trị, còn ở bên tia nắng dịu dịu này hần được thỏa thích một giấc mơ có thật. Chiếc lắc trên tay tóa một sắc màu cổ tích và chữ K ở một nơi nào đó hần cũng ánh lên hương vị của một mối chân tình.

- Em hạnh phúc lắm! Thật đấy, chắc chắn những thiên thần trên cao kia sẽ mỉm cười với anh! - ngược mặt lên, em để đôi mắt mình hướng về phía thăm thẳm rồi lại sà vào lòng Ken, đã không còn áp ụ tình yêu trong lớp vỏ ốc. Khác với ước vọng muốn lật đổ hoàn toàn Devils của Yun hay một thiên thần nào khác, đối với em việc thuyết phục được Ken đã là điều lớn lao nhất rồi - Cảm ơn anh! - đây là lời cảm ơn của tất cả những nạn nhân dưới chương Devils, thông qua em gửi tới sự hy sinh được cho là đúng của con Đại Bàng Trắng.

Ken thích nhìn em vui thế này, vì nụ cười ấy hần không nuôi tiếc.

- Mọi đớn đau của em phải dừng lại tại đây! - Ken quả quyết, nếu chúng còn xuất hiện thì xin em hãy đổ hết lên bờ vai này, hãy hứa với hần rằng em chỉ được hạnh phúc. Và một nụ hôn dành cho cả em và hần, được đáp lại từ hai phía,...

z

Tại bệnh viện hàng đầu Devils, Arrow vừa trải qua ca phẫu thuật gấp đạn. Hội đồng đang trông chờ vào con Báo này, việc Đại Bàng Trắng có những hành động “tuyệt vời” đối với tài khoản Devils chẳng ai có thể ngờ, họ đã nghĩ tham vọng của Ngài không bao giờ quật đổ nên chẳng chuẩn bị tình thế bị lụy. Rồng Đen và cự Sếp nhỏ đang đứng ra dàn xếp, tuy nhiên chỉ thế tạm thời vì không tường tận nắm rõ giai đoạn hiện thời của Devils bằng hai Sếp mới.

- Vào đi! - máu ngừng chảy, sử dụng các phương thuốc tối ưu nhưng Arrow khá mệt. Hần vẫn thế không thêm hương mắt ra, nỗi đau tinh thần lấn át.

Một cô gái với mái tóc đen và khuôn mặt lem nhem thập thò ngoài cửa, làm sao quên được hình hài của đứa bé ngốc nghếch chơi cùng chiếc ô tô màu đỏ.

- Chris xin lỗi! - tay nắm chặt, em nói lí nhí và không phạm sai lầm đưa mắt nhìn Arrow. Em không còn sợ Arrow nữa đâu, thêm một người nữa khiến nước mắt dâng tràn.

- Chris không phải người của Devils! - Giọng khàn khàn, hần còn muốn nói lại câu đó với chủ ngữ là “Moon” nhưng lại thôi.

Người đàn ông này đã hứa sẽ cho em một việc làm ở Devils.4 khi khỏe bệnh,... và giờ lại nói khác. Arrow luôn là thế, nghĩ tốt cho em nhưng không bao giờ thể hiện ra, ngay cả khi đã bị em bóp nghẹt con tim rồi mà hần vẫn tỏ ra khinh miệt để cố bảo vệ. Chris không phải người của Devils tức là em đang không phản bội, đầu cho có làm gì chẳng nữa thì danh từ “gián điệp” không thể bám theo, ý của con Báo này đó, hần chẳng cần em hiểu, chỉ cần em bình an. Trong mắt hần em vẫn bé bỏng luôn cần sự chở che.

Mãi một lúc sau em mới ngược mặt lên nhìn, Arrow hóa ra đã nhìn em từ lâu rồi, hần bối rối lẫn tránh.

- Chris có lỗi với Sếp! - Em có thể xưng “tôi” với bất kì ai nhưng riêng với Arrow thì không thể được nữa, hần đặc biệt. Em vừa tôn kính lại có gì đó gần gũi mặc dù hần đang tạo khoảng cách.

Em làm hần khó hiểu, lúc nào cũng gieo hy vọng cho tình yêu đơn phương này, hãy đừng nhìn hần tha thiết như thế, cũng đừng khóc vì hần làm gì, bất kì lúc nào hần cũng muốn được ôm em vào lòng.

- Báo với anh ta - nói về Ken - Arrow này không quan tâm đến tài khoản của Devils! - thông thường trước khi chi trả cho một công trình hoặc xuất tiền để sử dụng với khối lượng tiền rất lớn, chiếm trên 1% tổng lượng tiền mặt của Devils thì việc thông qua phải từ cả hai phía của Báo và Đại Bàng Trắng. Em chưa nói gì mà hần đã giành lời nói trước.

- ... - cảm ơn, Ken đã chuyển toàn bộ số tài sản riêng của Perry và chính mình cho Angels, một mặt đóng băng tổng tài sản của Devils.5. Mọi quan chức đang chất vấn và tố cáo lại con chim Đại Bàng, tìm cách lật đổ và nâng đỡ Báo lên, khó khăn lắm em mới lên vào đây được.

- Thôi ta mệt rồi, để ta nghỉ đi! - muốn nói với em thật nhiều mà không cho phép bản thân, hần giả vờ ho hoắng.

- Arrow à, em thật lòng biết ơn anh nhiều lắm! - Đến lúc này thì chẳng còn rào cản nữa, Chris ngã vào lòng hần, nước mắt chảy ướt đầm cả vết thương.

Em thực sự thương hấn lắm, rất nhiều - Tại sao lại vì em mà từ bỏ Devils chứ?

- Không! Ta... tình nguyện! - chưa một lần hấn cảm thấy được ám áp như thế đâu... biết em đang dùng chính sự thương hại giống như Mes dành cho em để dành tựa nơi mình.

- Tại sao anh lại giấu em, em biết hết, em biết anh vì em mà...

- Mà làm sao? - Hấn chen ngang, em biết để làm gì chứ, em biết thì tình yêu của em sẽ dành cho hấn được ư, em sẽ bỏ Ken mà theo hấn chắc? - Ta làm thế vì ta muốn sống một cuộc đời yên bình.

- Thế sao anh không từ chức mà lại đẩy hết trách nhiệm lên mình? - Em ghét sự thánh thiện của Arrow, làm sao trả hết ân huệ này được đây - Anh cứ để mặc Ken đi, anh hãy làm theo ý anh muốn, đừng vì em nữa! Anh bảo rằng muốn được yên bình mà lại nhường điều đó cho Ken... - em không biết rằng nước mắt em đang làm vết thương của hấn rỉ máu đau lắm em ơi.

Nhưng thế này là quá đủ rồi, hấn đã cho em quá nhiều đòn đau hay sao mà lại dẫn vật hấn tới cỡ này, không thể chịu đựng được nữa, hấn đón lấy em như một phần của mình đâu biết em chỉ để hấn vui. Ôm chặt em dù con tim kia không thuộc về mình.

- Nếu... không có Ken, em có thể yêu anh? - Đã có lúc hấn tin vào điều đó.

- ... - Arrow hiểu sự im lặng, hấn biết em chưa từng nghĩ đến câu hỏi mà hấn rất cần câu trả lời dù dối trá, vậy tức là em yêu người đó nhiều lắm phải không em?

- Anh... được quyền yêu em chứ?

- Đừng thế mà, sẽ có một cô gái tốt hơn em gấp ngàn lần. Em không đáng! - quay mặt đi, cam đoan rằng người đàn ông này tốt hơn bất kì người nào khác nhưng định mệnh quá trớ trêu. Sự việc ngày càng phức tạp hơn, dù Sếp lớn đương nhiệm vẫn là Ken, nhưng những việc làm hưởng thiện của Ken lúc này phạm vào bộ luật của Devils và hình phạt cho sự phản bội là cái chết. Chắc chắn vì không muốn em mất đi người thương cuối cùng mà Arrow bí mật tạo mâu thuẫn ngầm với Ken để đẩy những sai sót về bên mình. Cứ cho là hấn nghĩ cho em đi nhưng ai sẽ nghĩ cho hấn, em không muốn vậy.

- ... Ta không muốn em giống với... mẹ ta! - Lí do Arrow ngay khi gặp Hamony đã muốn hành hạ đứa bé vì hấn ghét những đứa trẻ ngoài giá thú như người chị của mình. Cách đây lâu lắm rồi khi cha hấn và Rồng Đen như hấn và Ken lúc này, cả hai đều đem lòng yêu một cô gái, Rồng Đen tuy sở hữu trái tim người con gái nhưng cha hấn mới là người sánh bước cùng trên thánh đường, và mỗi thù hấn từ hai người cứ thế mà to lớn. Arrow không muốn em như thế, một phần vì hấn chẳng thể có điểm phúc được sống với người mình yêu, phần khác quá khứ cần phải khép lại, thật là bẽ tắc nếu như lại có thêm một Arrow đơn độc nào nữa, - Em... đáng lẽ đã có một gia đình thật hạnh phúc, ta ngưỡng mộ tình cảm của cha em dành cho Renny! - và nếu Ken được như thế thì còn gì bằng, hấn xin gửi một người đàn ông không tham vọng nơi Ken, nếu có thể hãy chỉ được làm một người bình thường đủ khả năng xây dựng gia đình hạnh phúc. Buông em ra, ngộ nhớ “chủ sở hữu em” nhìn thấy thì thật không hay, nghĩ đến đây một nỗi buồn trào dâng, mắt em mãi mãi.

Em chẳng thể hiểu được những bậc sinh thành ngày trước cùng những mối quan hệ phức tạp, tuy nhiên cách thức hấn bày tỏ đã truyền tải đầy đủ và chính xác nỗi niềm. Ước mình có thể làm một điều gì đó cho hấn mà thật khó, nếu ngày ấy em đứng là Chris, sống dưới một mái nhà giản đơn của cha mẹ chắc đã chẳng bao giờ biết tới Ken hay bất kì người nào nữa...

- Việc mà anh đã sai... đó là để bé con được sống! - Em không trách hấn, đứa bé ấy chính là em. Nếu em không tồn tại sẽ chẳng có rắc rối gì và Devils vẫn cứ đồ sộ hiên ngang trước thế giới.

- Vậy nên anh phải tiếp tục sai lầm! - Sai lầm rằng đã yêu em để rồi cho đi tất cả những gì quý báu. Ngoài Ken, có một người đã đang và vẫn sẽ hiến dâng tài sản vật chất đáng giá nhất cho em. Hấn yêu em nhiều lắm vậy mà em phủ phàng nói sẽ có người con gái phù hợp khác dành cho hấn, chỉ muốn bảo vệ em thôi nhưng có một người theo em là quá đủ.

- Tại sao Devils không sát nhập vào Angels? - Không phải một ý kiến hay, em vẫn đề nghị.

- Lửa không cháy được trong nước! - đời nào có chuyện hoang đường, với lòng tự tôn của người Devils không cho phép.

- Em sẽ bảo lãnh cho Anh! - Nắm chặt tay Arrow, những việc em làm cho công lí hấn sẽ cho em một chỗ đứng, chắc chắn tòa án phải chấp thuận em với tư cách một người có công lao lớn và không thể làm ngơ trước sự bảo lãnh của công dân Moon, em xứng đáng với cái tên đó.

- Ken? - Cười hiền, bảo lãnh cho hấn để anh ta từ hình thì sao được.

- Còn Ring và Poise, em thuyết phục và có thể họ sẽ...

- Ha ha ha... - Hấn cười làm vết thương đau nhói. Giờ đây cả hấn và Ken đang ở thế tiến thoái lưỡng nan. Một là hấn hoặc là Ken phải có ít nhất một người hy sinh. Nếu Ken đứng ra chịu trách nhiệm những việc đang làm thì sẽ bị Devils trừ khử, kể cả hấn có đang tay bảo vệ anh ta cũng không thoát khỏi lưới pháp luật. Hấn chọn cách vơ vết sai trái của Ken để thay anh ta xuống địa ngục, quên rồi vị trí thứ hai.

- Em không ngốc đâu! Tin em đi, họ là người tốt! - Em lấy băng trong tủ thuốc ra - Máu anh ra nhiều quá, em sẽ băng lại!

- Không cần, tỳ rồi bác sĩ đến thay!

- Để em làm! - Cương quyết, hấn đã từng làm em đau, nhưng cũng là hấn giúp em vực dậy thì chẳng lẽ muốn cảm ơn cũng không được. Đôi tay em nhẹ

nhàng côi lóp áo hần ra, bộ ngực trần lấm hần ái ngại, máu be bết cả một khoang, dòng lệ tinh khiết có vị mặn làm vết thương xót xa. - Em biết cách băng mà!

Em giống mẹ em lắm, mẹ em đã từng chăm sóc chị hần thế nào thì em cũng đang làm thế. Liều thuốc giảm đau của đời hần là em.

- Sau này Ken có bắt nạt em thì nhớ tới anh! - “bắt nạt”, ngôn ngữ này mới xuất hiện trong ý thức hần, nó không phải là ra lệnh, đe dọa hay hành hung mà hạnh phúc lắm. Arrow đang chờ đợi một điều gì đó từ em trong vô vọng.

- Em được chăm sóc anh, anh trai! - gọi hần bằng tình thương mến, phải rồi em yêu anh trai lắm và cũng yêu hần như thế.

- Không! Anh có quyền yêu em không phải tư cách người anh trai! - Sự hy sinh của Mes thức tỉnh Arrow, hần không muốn được chia phần với ngôn từ “Anh trai”, chỉ có Mes xứng đáng thôi. Còn hần một gã khờ dại học cách chấp nhận từ “chị dâu”.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên vết thương, Chris cẩn thận sát trùng. Chính em cũng không thể hình dung được tình cảm dành cho con người này, nó nằm giữa tình yêu và tình thương.

- Ngày em trở về Devils từ Green, nếu ngày đó người đầu tiên em gặp là Arrow, thì em sẽ yêu anh nhiều hơn Ken! - giả sử có một cái bao chứa đựng vũ trụ, em sẽ yêu Arrow nhiều như cái bao ấy, nó rộng lớn hơn vô tận.

- Ủ! - không buồn tiếp lời, vẫn là nụ cười ngượng ngạo, chẳng có giá như hay nếu đâu em, mà nếu có thì hần muốn để tên sát thủ năm nào giết em luôn.

Đối mặt với hơn một nghìn người đại diện cho 80000 nhân viên của Devils, Ken vẫn tỏ ra tố chất của một nhà lãnh đạo. Bên cạnh hần, tay trong tay là em.

- Giải thích về điều này đi! - Ròng Đen nhìn con trai bằng ánh mắt căm giận. Mặc dù Arrow đã ngằm đồ lỗi lên mình nhưng không thể qua được những con mắt tinh tường của ban lãnh đạo, Ròng Đen không biết nên thất vọng hay thế nào với Ken nữa.

- Giàu để được gì? - Ken vẫn lại - Nó mua được cho chúng ta một khoảng lặng không? - Hàm ý sâu sa, mỗi người có một khoảng lặng riêng mà chẳng thể diễn đạt, đôi khi không thể biết mình muốn gì, một thứ gì đó quá trừu tượng và xa tầm với.

- Nực cười! Có tiền là có thế, có uy, có danh, có đẳng cấp! - Đến bây giờ lẽ nào lại phải dạy cho con trai giá trị của đồng tiền, Ròng Đen lướt nhìn Ken

- Chiếc áo Ngài đang mặc nói lên điều đó! - Ông trân trọng gọi con trai bằng cách thức mà trước đây người ta gọi mình. Sở hữu một bộ râu quai nón, một phong thái già dặn đầy kinh nghiệm từng trải, chưa bao giờ ông ta phải phiền lòng về Ken, việc hy sinh tình yêu để nhận lấy một đứa con tài giỏi chẳng khiến ông do dự là mấy.

Ken không nhìn vào những xa xỉ trên cơ thể mình mà hướng mắt nhìn toàn thể nhân viên ở đây, đôi tay nắm chặt một đôi tay khác giá trị gấp ngàn lần những thứ mà Ròng Đen có.

- Ý là cha muốn tôi phải lấy Ruby hay một Safia nào đó và lên lút thể hiện tình yêu với người con gái này! - Ken đã hơi nặng lời khi nói ám chỉ.

- Bốp! - Một cú tát trời giáng khiến miệng nạn nhân bật máu.

“Cha” - Ken đã gọi người sinh thành ra mình là cha sau hai sáu năm, không phải vì hần không muốn gọi hay không tôn kính ông mà vì hần rất muốn được nghe ông ta đáp lại bằng từ “Con”, rất tiếc vì hoàn cảnh mà ngay cả ruột già máu mủ hai con người này đối nhân xử thế quá tệ. Còn Ruby, việc Arrow và Ken không trùng trị có ở bởi Ròng Đen và phu nhân đứng sau giàn xếp, chỉ điểm nên họ không muốn động tới. Nhưng giờ đây Ròng Đen đã quá lắm rồi.

- Sao cha không tát tôi? - Ken đã không kịp chờ cho em, tay hần chỉ kịp giữ em thăng bằng, máu từ miệng em cứ thế chảy, chỉ ngoài hần không một ai khác thương tâm.

- Đại Bàng! - Ông ta nhấn mạnh, đây không hần là việc gia đình nhưng không nên nói trước đám nhân viên hạ đẳng.

- Ngài hiểu từ “lên lút” chứ? - Wine đỡ Sếp mình ra, Arrow bước lên đứng cùng phía với Ken.

- Ngài...! - Ròng Đen thất thế, ông thấy xấu hổ với phu nhân mình và người trong cuộc.

- Ông vừa tát đứa con gái của mình đấy! - Arrow tiếp tục.

- Láo toét! - Đến lượt phu nhân Ròng Đen lên tiếng - Hai đứa trẻ đó đã chết từ lâu rồi!

- Hai đứa trẻ? Mẹ gọi tên con gái lạnh lùng quá! - Ken giữ em thật chặt, hần đã hiểu ý Arrow.

- Con bé này là con ta? Nó chẳng khác gì con các kè!

- Nhưng mẹ của Chris đã chăm sóc hai người chị em của tôi như con gái mình! - Một là chị, một là em cả hai đều chung dòng máu với Ken và Arrow, mức độ thân thiết của họ chẳng khác từ cùng một cha mẹ.

- Ta không quan tâm! - Đây chính là phong cách của Arrow và Ken ngày trước, Ròng Đen vẫn bảo thủ.

- Ngài có biết vì chăm sóc cho... chị của Arrow và em gái Ken mà cha mẹ tôi đã chết thảm - Em vực dậy. Rồng Đen thật vô nhân tính, chẳng khác Arrow và Ken ngày trước, em không phải con ông ta có điều hai người con của ông đang nhờ em tìm quyền lợi cho họ, thiết thấy sự hành xử vô nhân tính em không thể dừng lại.

- Chris đã phải trở thành đứa trẻ mồ côi, con của Ngài thì chết! Ngài được lợi ích gì từ điều đó? - Arrow xen vào đúng lúc trước khi Rồng Đen có quyền cảm đoán em. Dù gì ông ta là bậc tiền bối nên trong lời nói của hắn vẫn mang hàm ý kính trọng - Con gái Ngài đang trách vì sao Ngài lại tát mạnh tay đến thế! - Liếc nhìn em, đôi má phồng rộp lần đỏ năm ngón tay dù Ken đang cố gắng xoa dịu bằng cách xoa nhẹ lên nó. Hắn biết chắc chắn em xem thường gia đình này, dù đã ra sức chỉ cho ông ta hãy trân trọng em như một đứa con gái mình mà ông tát em như tát chính đứa con ruột của mình, nếu không phải đứng trước đám đông thì cam đoan rằng người nhận cú tát đó là Ken, ánh mắt thất vọng hiện lên rõ trên khuôn mặt em, giờ thì em đã biết rồi đó, em không thể trách hắn vì quá khứ độc ác của hắn được, sống trong môi trường này hắn lương thiện được ư?

- Được thôi, nếu thích thì lấy nó làm vợ và sinh cho Devils một đứa con trai tài giỏi! - Rồng Đen không thể nhìn vào ánh mắt em được nữa, nó không yếu mềm như vóc dáng mảnh mai này, ông đổi sang nhìn Ken, tuy ánh mắt cậu con trai sắc đá nhưng cũng không đủ để làm ông ghê rợn như ánh mắt kia. Phải, ông công nhận nếu con gái mình còn sống chắc nó cũng sẽ được đứng giữa hai người đàn ông kia. - Ta đã phong lưu, đúng thế ta thừa nhận nhưng việc làm của ta chẳng ảnh hưởng gì đến sự hưng thịnh của Devils! - quan điểm trọng nam khinh nữ luôn tồn tại trong óc của mỗi người đàn ông, nói thẳng ra nếu Ken sinh ra mà không phải là nam giới thì hắn đã không được quyền hít thở dưới bầu không khí này. Duy chỉ có mỗi Perry là trường hợp đặc biệt vì Devils cần một người phụ nữ giải quyết các vấn đề ngoại giao. Ông đã hiểu tình cảm của Ken, hiểu hắn yêu ai và muốn sống với ai, điều đó không quan trọng, cuộc hôn nhân của ông dưới sự sắp đặt của bậc sinh thành, nó không hạnh phúc, nếu Ken muốn, ông đang suy nghĩ... vì thứ Devils cần là nòi giống của hoàng gia.

Arrow nắm chặt tay chỉ muốn đấm cho lão ta một cú. « Phong lưu », « ta thừa nhận », ông ta nói mà không biết dơ mồm, phải tay sạch sẽ trước những gì đã gây ra đối với mẹ hắn và nỗi đau gớm ghiếc cho người vợ và người em mình. Đến lúc này mẹ còn đến bên và đặt tay xoa dịu nơi quả đấm đã thành hình, người như ông ta sao mà người mẹ này vẫn ngây dại đến thế trong khi cha hắn một mực thủy chung... , giống như em đây em có biết không, Ken « đã từng » có rất nhiều người.

- Quay trở lại Devils, được phép lấy cô gái này làm phu nhân và sinh con cùng Ruby! - Đó là điều kiện của ông ta, Ken tài giỏi và được chiều mộ. Cách Rồng Đen nhìn Chris tuy đã bớt khinh khỉnh nhưng em vẫn nhìn ông ta bằng nguyên cái ánh mắt ấy đòi lúc làm người đàn ông trung niên này nổi da gà.

Dữ liệu thực tế cáo tội trạng của Devils chưa bị rò rỉ điều đó Ken vẫn trong phạm vi an toàn trước Interpol.

- Nếu tôi từ chối thì sao? - Từ « nếu » chỉ là hình thức đối với Ken bây giờ. Hắn có một ước muốn tâm thường, đó là được ẵm đứa con mà mình yêu thương dù là bé gái và dạy con học.

- Còn ta, còn cha của Báo và Báo! - Đại Bàng Trắng không phải khái niệm tuyệt đối.

- Vậy ta rút khỏi Devils? - Không việc gì phải tôn kính, Arrow phớt lờ thái độ của người lớn tuổi cũng như đám lâu la phía dưới. Chưa hết cú shock về Đại Bàng Trắng, Arrow làm Devils chao đảo một lần nữa, hai người Sếp đương nhiệm đưa nhân viên đi hết bắt ngờ này đến bắt ngờ khác theo chiều hướng tiêu cực. Mọi ánh mắt đổ dồn vào Arrow trong đó có Ken, còn hắn - hắn nhìn em, chỉ quan tâm đến suy nghĩ của em thôi dù em đã là người biết quyết định này đầu tiên.

Chris thả lỏng tay, Ken lập tức nắm chặt lại, sự việc vừa rồi nếu là Mes, Arrow hay chí ít là Yun chắc chắn sẽ đỡ cho em cú tát đau điếng. Nhưng nỗi buồn lớn hơn nằm trong tâm tư của Ken, em thấu hiểu tình cảm trong lòng hắn, những lỗ hổng trái tim mà hắn cố sức tự bù đắp lại càng giãn xa ra. Hóa ra trước đây Ken tỏ ra lạnh lùng là để làm hài lòng ý cha, Ken luôn làm tốt mọi nhiệm vụ cốt chỉ để Rồng Đen khen thưởng thực lòng vậy mà... em biết hắn rất đau khi để em bị đánh, Ken giận bản thân mình nhiều lắm, hắn đau hơn em gấp ngàn lần nhưng... Ken còn có một người ở bên là em. Còn Arrow? Kể ra thì em hơn họ nhiều, ngay chỉ một người anh như Mes thôi đã làm em hạnh phúc biết nhường nào, ngoài ra thì Yun, Wine, hay chí là người sơ quen như Poise và Ring... Em lúc này mới quay sang Arrow, khó thở quá. Arrow có biết đang làm em khó xử lắm không, thả hắn cứ bày tỏ bộc bạch hết những mong ước cho em còn hơn là nhượng cho Ken âm thầm như thế. Hình ảnh hắn quẩn lấy suy nghĩ em không buông tha. Arrow thì có gì? Trời ơi, câu trả lời phũ phàng quá mức, tại sao lại có một người đại khờ ngu ngốc thế, hắn cho đi là để mất, em đã làm được gì cho hắn đau mà nhận lại nhiều ân tình thế?

- Giỏi thì rút khỏi đây! - Rồng Đen cố chấp, ông ta cắt phăng dòng suy nghĩ, ánh mắt này lửa nhìn qua Ken rồi đâm thủng Arrow và dừng lại ở người đứng giữa - Tại con nhỏ này mà ra HẢ? - Ông quát lớn, trần nhà như rung chuyển bởi tiếng gầm.

Trái lại, đôi chân em trở lì phản kháng lại cứng rắn, dám đáp lại Rồng Đen bằng ngôn ngữ cơ thể. Em không sợ, nếu có sự hoang mang sợ hãi lúc này chỉ là ông ta và bè lũ Devils.

- Cách! - Tiếng động này xuất hiện quá nhiều lần đối với dân xã hội đen, không ngoại trừ em.

- Nó chết thì tất cả sẽ dừng lại! - Rồng Đen chìa súng ở cự li gần nhắm đúng vào vầng thái dương của Chris.

- ÔNG MÀ NỔ SÚNG THÌ CON ÔNG SẼ NẪM DƯỚI MỒ ĐÁY! - Không che chắn cho em, Ken tỏ thái độ tỉnh bơ. Ngoài hắn và Arrow tại thời điểm này không ai vận hành trơn tru bộ máy Devils được vì thế đánh trúng tâm lý ông ta. Về phần cha của Arrow, Ken không đáng lo ngại, nói đúng ra là hắn chẳng sợ, ông ta tuy ác độc y như Rồng Đen nhưng không bao giờ đối xử tàn nhẫn với vợ con.

- Người...! - nói được gì nữa, nhưng ông ta vẫn cố - vì một đứa con gái mà mày phải làm Devils ra thế này hả? Con nhỏ kia, mày nghĩ mày thánh thiện lắm sao? Mày nên nhớ là nếu Devils suy thoái thì đám nhân viên này cũng chết hết, khi ấy thì tội của mày lớn lắm đó!!!

- Không sai! - em nắm được trách nhiệm trong việc đại sự này, - nhưng sai mà biết sửa thì chắc chắn pháp luật sẽ được khoan hồng!

- Câm miệng! Khoan hồng cái cóc khô ấy! Lũ Interpol đang hau háu đợi chờ để tóm gọn hai thằng này đây! - Ông chỉ súng sang hai bên.

- Chúng có nào vạch ra Devils đã làm những gì xấu xa chứ? - em thừa nhận hành động thực hiện cùng Ring không đạt kết quả - Ai có thể tố cáo được Devils này! Rõng Đen, hãy nghe tôi, dừng lại trước khi quá muộn!

Không chỉ riêng Rõng Đen mà toàn thể nhân viên phía dưới đều tỏ thái độ trước người con gái liều lĩnh này. Em không thể gọi Rõng Đen và xưng hô ngang bằng như thế được, tuy nhiên Arrow đã cho em quyền thoát ra khỏi kiếp quý.

- Đúng ! Ngài vừa nói có tiền là có tất cả, Ngài có rất nhiều thứ mà những người dưới kia khao khát, nhưng Ngài có bao giờ đặt suy nghĩ vào một điệp vụ hạ đẳng. Cứ cho là Devils biết cách ưu đãi nhân tài, biết chăm sóc cho những đứa trẻ con để huấn luyện chúng thành người giỏi giang, dùng tiền bạc để mua danh phẩm nhưng ông có biết là Devils lấy đi mạng sống của một con người quá dễ dàng hay không?

Ken và Arrow lặng thinh khi nghe em nói, lời nói tuy không cô đọng, không súc tích và chẳng có gì truyền cảm nhưng mang một sức mạnh nhất định. Vì coi mạng người là cỏ rác mà Devils ăn thịt chính đứa con mình, những nhân viên kì cựu, những người trung thành tuyệt đối chỉ vì một sơ suất không hoàn thành trong công việc và « đoàng » một phát, họ vĩnh viễn ra đi.

Dành đúng năm phút để lặng im, tất cả chẳng có tiếng động nào, hãy để tự những con quỷ suy ngẫm, ngẫm xem mọi việc Devils đã đang làm để được gì. Chẳng lẽ hai ác quỷ như Ken và Arrow đã hỏi quý thì những người ở đây không thể?

...

Chris cởi chiếc cúc áo khoác ra, em đã quấn một quả bom quanh người.

- Nếu tôi hành động đại dốt thì quả bom này sẽ nổ - Ánh mắt em mang một nỗi buồn u ám, em chẳng biết ai đã mách bảo lá gan của mình, quả bom này mà được kích nổ thì không chỉ em mà người đàn ông em yêu thương nhất, người đàn ông mang ân tình sâu nặng nhất, và những người xung quanh sẽ chẳng thể sống. Em không ác mà chỉ thay công lí hành động.

Bóng hình em trở dậy những linh hồn oan ức, Devils đến giờ phải kết thúc thôi, rất nhiều mối thù oán cần được thanh toán tại đây.

- Đừng hoảng! - Ken hít một hơi dài trước những ánh mắt hoang mang lo sợ cho tính mạng - Từ nay ta không còn là Đại Bàng Trắng, Báo không còn là Arrow, Rõng Đen hay bất kì ai sẽ không có quyền cưỡng chế các người, thật là phi lí nếu bỗng dưng một ngày Devils sụp đổ nhưng hãy giải phóng cho chính bản thân các người. Hãy trở về với cuộc sống bình dị mà bấy lâu nay bị đồng tiền làm mờ mắt,... làm ơn... **LÀM ON HÃY SỐNG ĐỂ KHI NHẢM MẮT KHÔNG HỒI HẬN VỀ NHỮNG VIỆC MÌNH PHẠM PHÁI !** - Không ai ngờ được Ken lại có lúc cầu khẩn những người khác vì mục đích không mấy liên quan gì đến cuộc sống của hắn vì đã quyết định theo em

Giải bài toán cho hành động được coi là điên rồ của Chris. Dụng ý của em có nghĩ là :

Thử coi em như Devils. Vì sợ quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào giống như những áp đặt của chế độ tài phát xít này lên những nhân viên của Devils, họ phải cố gắng lao động, hy sinh mọi thứ cốt chỉ để quả bom kia đừng vô tình. Vậy nếu chót lỡ nổ thì mọi sức lực bỏ ra của họ đi toang, tuy nhiên nếu họ chết chẳng phải sẽ thanh thân bỏ lại hàng tử tá trách nhiệm với Devils, phải, nếu Devils ngừng hoạt động... sẽ có những lúc họ bình an...

- Bíp ! Bíp ! Bíp ! - Tiếng động kéo dài mãi xuất phát từ trụ sở chính của Devils lan ra toàn cầu.

- Ngài đã làm gì vậy ?

Ken không trả lời, hắn đã kích nổ hệ thống quản trị của Devils thông qua bộ nhớ máy tính, tất cả dữ liệu, tài khoản khổng, mọi thứ liên quan đến Devils đã xóa sạch. Dấu vân tay của Ken và Arrow đồng thời thực hiện lệnh và chỉ trong vòng 5s mọi công trình cổ công xây dựng của Devils tan tành mây khói.

Có rất nhiều người đã cảm hận Ken đến tận xương tủy sau hành động vừa rồi, tuy nhiên hãy để họ tự tìm hiểu lí do... rồi sẽ có lúc lương tâm thức tỉnh. Làm như thế quả bom trên người Chris mới không phát nổ.

z

Mọi việc đã chấm dứt bằng một cách nào đó thật khó tin. Nhờ một cô gái mà cả một xã hội được giải thoát,... nhưng thực ra đây là cuộc đấu tranh giữa cả thể xác và tinh thần của hai người đàn ông.

Devils biến mất như chưa từng xuất hiện. Angels sau đó sát nhập vào tổ chức từ thiện toàn cầu dưới sự đứng đầu là Perry - một cách xám hối chưa hẳn quá muộn.

Ken nắm tay Chris trên con phố đông người qua lại, chỉ có tình yêu chói buộc hai con người, không gì hơn... Suốt những tháng ngày qua chính tình yêu làm con người ta đau khổ, xiềng xích nhân chìm những ước mơ kế hoạch trong tầm với nhưng nó lại an ủi hai trái tim bằng một kết thúc có hậu.

Sáu giờ chiều của một ngày bình yên, hàng loạt dây đèn to nhỏ giăng trên những tán cây cao của con phố bật sáng lung linh, một cây đèn hình trái tim trước bệ công viên rực rỡ ánh màu. Hôm nay là ngày lễ Tình Nhân,...

Ken đã phải chờ đợi từng ngày từng giờ để được hòa mình như người ngoài phố tay trong tay với người yêu mình nơi đây. Như ngày xưa nếu muốn, Ken

có thể ép buộc hệ thống đèn ở trung tâm thành phố sáng rực vào đúng giây phút hân hoan yêu cầu thì lúc này đây hân hoan cùng em đợi thời khắc đèn điện sáng theo một cách tự nhiên. Vì yêu em hân hoan không còn ích kỉ, vì em hân hoan mới biết yêu những điều giản dị nhất...

Đèn bảy màu treo trên khung trái tim to lớn thay phiên nhau phản ánh sáng muôn vẻ, Ken nhìn thấy trong mắt em những tia hy vọng phoi phoi ở lứa tuổi hai mươi.

- Anh sẽ cưới em! - không giấu nổi niềm vui được có em mãi mãi, hân hoan đặt một chiếc móc khóa cho tương lai mà chắc chắn em sẽ gạt đầu đồng ý. Lời cầu hôn dành cho em lâu lắm rồi tới hôm nay mới thành hiện thực, tình yêu phải được dẫn lối bằng thứ ánh sáng màu trắng...

- Em đồng ý! - Món quà cho những hồi cải của Ken là em và cho sự thứ tha của em là hân.

Hai người trao nhau nụ hôn nồng say... bất tận.

Ken dẫn em vào một nhà hàng, rồi gọi thức ăn. Người phục vụ bàn đưa thực đơn ra. Hân gọi rất nhiều món.

- Tại sao lại bắt em ăn nhiều thế?

- Phải ăn nhiều thì mặc váy cô dâu mới đẹp ngốc à! - nụ cười thường trực trên môi hân mỗi khi ở bên em, đó là một cảm giác hạnh phúc sung sướng.

- Anh có tiền không đấy? - Em tránh ánh mắt gọi cảm kia, mọi thứ đều đổi thay chỉ riêng tình yêu còn nguyên vẹn, ngày ấy chính hân cũng ép em ăn rất nhiều và cũng vì lí do đáng yêu này.

- Cho cầm ví đây này! - Ken lấy ví của mình ra và ấn vào tay em. Hân thích được em làm chủ, thích cho em tất cả những gì mình đang có.

- Anh phải tiêu tiết kiệm vào chứ? Phải tính nhờ sau này có việc gì... - Em tò mò ngó vào chiếc ví da, nó không phải da cá sấu hay tê giác hùm beo, chỉ là một bóp tiền giản dị em tự tay khâu, và bên trong có một hình trái tim nhỏ dán ảnh em. Ken vẫn chưa sửa được tính tiêu pha hoang phí nên em ngày nào cũng phải lấy tiền thừa trả lại khi mua bất kì thứ gì. Lúc ấy Ken nhìn em và người bán hàng ái ngại, ra cửa đứng chờ. Cái tội của Ken vẫn lớn lao lắm, em đành quàng tay và nói: « giờ anh chỉ là con đại bàng trong bàn tay em thôi! ».

- Lỡ có việc gì? - hân cười tinh quái - À, - âm vực phát ra lớn - sau này còn nuôi theo một đàn nhóc nữa hả? - Chỉ nghĩ đến thế thôi Ken đã bật cười khanh khách.

- Ai bảo thế! - Mặt em đỏ hồng một cách ngượng ngùng, từ này tới giờ hân cười nhiều quá làm khách trong quán cứ nhìn chăm chăm. - Em muốn anh phải làm tình nguyện.

- À ừ! - Ken không cười nữa, hân hiểu suy nghĩ của em. Vợ chưa cưới của hân tốt lắm, em bắt hân phải trả nợ những gì thời quá khứ đã xa. Hân chuyển ghế ngồi cạnh em. Cô phục vụ bàn đi tới, cô ta lém một ánh nhìn sắc lạnh vào cô gái được cho là may mắn này rồi đặt số thức ăn lên bàn.

- Công việc của anh thế nào? - Em quan tâm, thực sự hạnh phúc lắm khi có một gia đình nho nhỏ, được nghe Ken kể về hoạt động mỗi ngày.

- Chẳng mấy chốc anh lên chức Tổng giám đốc mất thôi! - Ken lại cười.

- Thật không? - Em đặt niềm tin hoàn toàn nơi hân, Ken đã đầu quân cho một công ty viễn thông với một chức vụ nhỏ, với khả năng và bộ óc vượt bậc này thì rồi điều hân nói không sai.

- Anh tài giỏi là thế, cái gì cũng thông thạo lại còn đẹp trai ngồi ngồi nữa! - hân cũng chẳng biết tại sao mình lại tự khoe khoang thành tích của mình. Ken đã bắt đầu cuộc sống mới, hân không mặc định một vị trí cao sang quyền quý mà chấp nhận leo từng bậc thang cuộc đời.

- Đây là ảnh chụp kỉ niệm công ty thành lập phải không anh? Tại sao anh lại được đứng giữa chứ? - Ken có tình mang đi động chia ra để em phải lên tiếng, hân vẫn cười tủm tỉm. Nhìn mặt em hơi nhăn nhó khiến hân không kiềm được hôn nhẹ lên đôi má.

- Món cơm chiên của quý khách đây! - Cô phục vụ bàn chen ngang, ánh mắt cô ta hung dữ.

- Tại sao anh không được đứng ở giữa chứ? - Ken lơ đãng, cô phục vụ bàn này cho hân một cảm giác quen thuộc. Nhưng đầu cô ta có là một mỹ nữ thì cũng không chiếm đoạt được tâm trí hân.

- Em không thích! - Vẫn là cái cách chu mỏ và phồng má tinh nghịch, em phùng phịu hờn giận. Trong bức ảnh Ken đứng cạnh mấy cô nàng đom đóm đáng có cô còn ngả đầu vào vai hân.

- Em không thấy mặt anh lạnh như tiền à, chỉ có đi bên em anh mới cười nói vô tư thôi! - Ken thừa nhận. Điều này khiến em vui lắm, bức ảnh chụp nhìn giống một Đại Bàng Trắng kiều ngạo vô đối, còn hân lúc bấy giờ thì chẳng ai làm hân buồn được.

- Đi ra chỗ khác! - Ken lờ mắt với người phục vụ, ánh mắt cô ta nhìn làm hân không thoải mái như thế nếu không có em ở đây cô ta sẽ vô vấp tới.

- Dạ! Tội xin lỗi! - Cô phục vụ quay mặt đi, giọng hơi khàn, ẩn dưới làn mi mang một nỗi tuyệt vọng và một dã tâm.

- Anh sao lại thế chứ? Anh không thể nói nhẹ nhàng hơn được à? - Chris bức xúc, cứ cho Ken thuộc tụy người kiếm lời nhưng không cần thể hiện bằng giọng nói khó chịu tới thế.

- Kệ đi em ! - Hắn không để tâm nữa rồi lại hướng mắt về tâm hồn.

z

Cô ấy đi !

Dù tôi có làm gì cũng không khiến cô ấy bận lòng.

Dù tôi dành cho cô ấy cả một trái tim vĩnh cửu và trung thành.

Dù biết yêu là lầm lỡ và biết trái đắng là tình yêu

Tôi không ngần ngại nuốt nó vào con tim đơn độc.

Chợt lắng nghe tiếng gọi nơi thốn thức,

Ngày qua ngày lặng thầm gào tên em

Có khi nào trong vòng tay người ấy

Em ngỡ hỏi anh sống thế nào ?

Làm sao anh đi hết quãng đường đời

Khi mà em đã xa mãi xa

Trên cuộc đời chỉ mình anh độc bước

Ngoảnh mặt lại em đâu còn đó nữa

Đã biết mãi mãi mất một người...

Và em đi...

Arrow mặc một chiếc áo màu trắng, đóa hồng trên tay tỏa một hương thơm phảng phất.

- Anh! - Em nhìn Arrow và mỉm cười, một nỗi nhớ căng tràn thoát ra khỏi khả năng, em ôm hắn vào lòng.

- Đừng khóc! Phấn và mass sẽ trôi hết mất! Cô dâu của anh sao lại như thế?

- Huhu - Em tức cười khóc và mặc cho người làm tóc loay hoay mãi với mái tóc đen. - Em xin lỗi! Xin lỗi anh mà! - “Cô dâu của anh”, câu nói này khiến lòng em quặn thắt, em cũng muốn được làm cô dâu cho người đàn ông này, nhưng không thể, từ “xin lỗi” thực tế lại càng làm Arrow đau hơn. Nếu em có một người anh trai, hẳn anh ấy có quyền nói “cô dâu của anh” trước khi trao tay đưa em cho một người nào khác, em biết Arrow đang muốn nói theo ngữ nghĩa đó... mà trong thâm đáy lòng tan nát.

- Nhìn em bây giờ xấu lắm! Nước mắt nước mũi chảy tòng tòng hết rồi - Đẩy em ra, Arrow lấy khăn lau khóe mi kia, tuyệt đối hắn không dùng chính đôi tay mình, vì không được nữa rồi. - Ngoan nào! Em phải xinh lên chứ! - Đón đầu thay khi rồi sẽ không thể gọi người con gái này là “em”.

- Hức hức hức! - Em không dám khóc nữa, em mắc nợ cả Wine và cả một cậu bạn trên trời. Wine sẽ là người dắt tay em trên lễ đường, vừa rồi Arrow gặp hắn, cũng với ánh mặt đượm buồn của một người anh trai hờ.

- Em không được hối hận! - Arrow cứng giọng, hắn không đủ rộng lượng hơn nếu chúc Ken được hạnh phúc, chỉ mong rằng em đừng quay đầu lại. - Em mất anh thật rồi!

- Hu hu hu! - phải rồi, theo Ken em sẽ mất đi một người yêu em tương tự...

“Em mất anh thật rồi” hay là anh mất em thật rồi, Arrow không làm chủ được nữa, thêm một lần nữa nước mắt lăn dài vương trên mái tóc em. Trời vẫn còn se lạnh mà hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, vì chú rể cũng mặc sơ mi trắng, gile trắng và áo vest trắng. Hắn không thể giống anh ta được.

Một phụ nữ xinh đẹp mang bộ trang điểm môi ra, ả yêu cầu cô dâu phải tiếp tục công việc làm đẹp. Lấy thời son có màu đỏ, ả vẽ lên làn môi em, rất đậm, màu đỏ giống máu... Arrow thấy vậy nên đành quay bước đi, hắn sẽ biến mất khỏi người con gái này mãi mãi vì không thể cất lời gọi em bằng từ ngữ khác. Nhìn em lần cuối, máy bay sẽ cất cánh chừng nửa giờ nữa. Chris đang soi trong gương và ngắm nhìn khuôn mặt mình.

- Em đẹp lắm! - Arrow nói rất nhỏ - Em đẹp hơn tất cả những gì anh từng được thấy, anh yêu em! - Rồi quay mặt bước đi.

- ARROW! Khoan đã! - Em chạy theo, bồng chân vấy trong tay và chạy với đôi chân trần, em cần làm cho hắn một điều hạnh phúc, một hạnh phúc nho

nhỏ trước khi thuộc về người khác.

*

Cô ả mang theo thỏi son chứa độc tố vút vào sọt rác.

*

Ken đang đếm từng giây phút trọng đại nhất cuộc đời, vị cha xứ già lướt từng trang sách để chuẩn bị cho giây phút quan trọng

Phía dưới là những người bạn của Chris và Ken, có sự góp mặt của Luci và Ring, cả Poise nữa. Luci ôm lấy tấm ảnh của người bạn xấu số, cũng nhờ cậu ấy mà có ngày hôm nay, ngày mà ác quỷ hội ngộ thiên thần.

Rồng Đen và phu nhân mỗi người một tâm trạng nhưng họ chấp thuận cuộc hôn nhân do đứa con trai mình lựa chọn, Ken và cô dâu của con ông sẽ ghép lại những mảnh vỡ trong cuộc sống hôn nhân hai bậc đi trước đã gánh chịu.

Wine đứng đây, mặc đồ đen, thay Mes và Yun, đưa người con gái ấy đến bến bờ hạnh phúc...

*

Trên chiếc máy bay thiếu một hành khách.

...

Và tại thánh đường vắng bóng cô dâu...

Ruby cười hiền, vì Ken ả đã phẫu thuật hoàn toàn lại khuôn mặt và giọng nói. Người phục vụ bàn hôm nào chính là cô ta. Ken vẫn lạnh lùng theo cách của riêng hấn. ả chẳng có giá trị trong đôi mắt ấy.

- Thế thì hãy nhận lấy sự trừng phạt cho những gì đã gây ra... chàng là kẻ ác, ta yêu chàng nhưng ta buộc phải đánh cắp tình yêu kia...

Rồi cô ả vội vàng bước xuống phố. Con đường tấp nập người qua lại, chiếc xe trọng tải lớn quẹo ngang, bất thành linh xảy ra vụ tai nạn.

*

Đã quá 30 phút, lòng Ken nóng như lửa đốt. Chiếc lắc tay tự nhiên rớt xuống, nó bị đứt. Tiếng còi cứu thương inh ỏi vang vọng.

Trước đó...

- Em yêu anh! - Chris hét hải chạy tới chỗ Arrow.

Hấn dừng bước. Arrow chính là người đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời em.

- Một phút thôi! - Dứt lời, Chris tiến lại gần và kiễng chân đặt lên Arrow một nụ hôn.

Ken có em cả đời, xin hãy cho Arrow được một phút có em. 1 phút, 60 giây, 6.000 tích tắc để cho Arrow được yêu hết lòng mình, để yêu và được yêu theo đúng nghĩa. Hãy để cho những lời xin lỗi của em trở thành một hành động đẹp, nụ hôn cứu rỗi mọi nỗi đau. Trong 1 phút ấy em sẽ yêu Arrow như đang dành cho Ken, một tình yêu bất tử...

Nếu nghĩ rằng em yêu Arrow mãi mãi và dành cho Ken 1 phút, nhưng vì kim đồng hồ chết khi dừng lại trong thời gian có hạn định sẽ lí giải những vết thương lòng cho Arrow. Ngọn lửa tình yêu rực cháy, những chất chứa trong lòng, hấn đáp lại nụ hôn đó một cách mãnh liệt. Nhưng em đâu biết rằng hành động đó vô tình đã kéo theo một mạng người.

*

Tám năm sau...

Bé Moon chạy lon ton tới chỗ bố, phụng phịu đôi má hồng đỏ.

- Ừ biết đâu, sao Moon chỉ được giải sáu thôi! Moon muốn được giải nhất như anh Mes cơ! - Cánh tay bé nhỏ chỉ về phía cậu anh trai bảy tuổi - Sao anh ấy lúc nào cũng đứng đầu mà con không được? - Ken bế bổng bé con lên cười triu mến, lau mồ hôi và vuốt tóc cho bé.

- Moon ngốc! Con chưa đủ tuổi để được giải nhất thôi! - Hấn có quyền tự hào về hai đứa con mình. Bé Mes đoạt quán quân trong cuộc thi giải máy tính Casino, tất cả đều do một mình hấn dạy.

- Nhưng mà con thích được cái cúp màu vàng ấy cơ!!! - Moon nhảy xuống từ vòng tay bố, bé chạy tới đón lấy kỉ niệm chương của anh trai. Mes bỏ vòng nguyệt quế từ cổ mình trao cho em gái, trêu chọc:

- Bố cưng mỗi anh thôi nên chỉ dạy cho mình anh học lập trình, em hay làm nũng nên bố không dạy cho đâu!!! - Suy nghĩ trẻ con thật hay hay, biết trước rồi bé em sẽ kêu khóc, cậu bé đã sẵn sàng một thời kẹo socola trong túi. Ken cười vui rồi bước tới xoa đầu hai đứa trẻ.

- Bé Moon không lên nhận phần thưởng hả? - Ken chỉnh lại cổ áo cho con, hôn lên mái tóc nắm để cảm nhận hương thơm quen thuộc.

- Em ấy còn ham ăn lắm! - Mes chìa cho em kẹo.

- Kệ em! - Bé Moon vênh mặt, lè lưỡi, đôi mắt đen tròn trĩnh hôn má bố rồi bước lên bậc. Chiếc váy nơ bông màu hồng làm bé nổi bật giữa đám đông.

- Bố ơi, sao cái cô chủ tịch có tên họ giống bố con mình lắm nhé?! - Mes thì thầm vì họ của cậu bé rất hiếm. Hắn công con lên để nhìn giây phút tỏa sáng của bé em.

- Vô lí thật! Năm nay lại có thêm giải sáu cơ đấy!

- Chắc là đồ vớ ấynhà!!! Nhìn cha nó thế kia chắc chắn phong bì một cục lớn cho ban giám khảo! - Mấy người phụ nữ té nhí, họ lòi điện thoại ra mà soi người đứng đằng sau, màn hình gương phản chiếu người đàn ông với phong thái lịch sự.

- Có khi lại là con ông cháu cha...

- Sao các cô nói em cháu thế? - Bé Mes lém lỉnh, suốt ngày chọc Moon thôi nhưng cũng bênh em lắm. Ba người phụ nữ xấu hổ lảng đi, Ken cũng chỉ cười trừ vì biết họ nói có ý đúng.

- Con ông cháu cha là gì hả bố? - Mes không hiểu.

- Là gì à? Rồi con sẽ hiểu! - Ken dõi theo đứa con bé bỏng của mình trên bậc, hạnh phúc đọng đầy trong trái tim.

Bé Moon tự tin trên sân khấu dù đứng cạnh mấy bé khác lớn tuổi hơn, một vị chủ tịch trẻ bước lên cùng cô thư kí mặc váy dài với một số phần thưởng. Vị chủ tịch trao tặng cho các tài năng nhí kèm những lời khích lệ, đến lượt bé Moon, người đó bế hẳn bé lên để chụp ảnh.

- Cháu biết vì sao cô lại thích chụp ảnh cạnh cháu rồi!

- Vì sao? - Chật giọng ôn tồn.

- Cháu dễ thương thế này thì người ta coi ảnh sẽ chỉ đề ý đến cháu thôi, cô đứng cùng thì sẽ được chú ý! - Bé cười tít mắt để lộ hai cái răng sún ngộ nghĩnh.

- Cháu nói đúng quá!!! Sao cháu lại tên là Moon?

- Dạ, bố bảo mẹ cháu thích tên là Moon nên đặt cháu là thế ạ, mới lại bố cũng bảo mẹ muốn hai anh em cháu thương yêu nhau! - Bé chu đôi môi đỏ mọng như quả cherry mặc dù chính bé cũng chưa từng được nhìn thấy người mẹ mà bố đã nói.

- Vậy thì anh trai cháu là Mes phải không?

- Ồ, sao cô biết? - Anh của cô bé cũng hay dò hỏi vì sao mẹ muốn đặt tên mình là Mes nhưng nhất định Ken không nói chỉ cười và bảo là nếu không có Mes thì mẹ sẽ không lấy bố, cậu bé chẳng thể hiểu được mẹ cậu có một người anh chấp nhận cướp tội ác từ tay bố mình.

- Chẳng có gì là cô không biết cả! - Cô cười hiền nhưng trong lòng thương xót cho hai đứa trẻ vô cùng, có lẽ vì bố chúng rất hay kể cho nghe những câu chuyện về mẹ.

- Vậy á? - Moon hoài nghi - Mà sao cô hao hao giống bố cháu thế?

- Haha!

Xong đâu đó, Moon kéo vị chủ tịch ra chỗ người thân, chắc bố sẽ ngạc nhiên lắm đây khi lại có người muốn bắt chuyện với ba bố con.

Ken vui mừng ôm lấy người quen. Chẳng phải nếu Perry không mở rộng thêm giải sáu thì chưa chắc đã có cuộc hội ngộ lần này.

Perry ghé qua thăm nhà ba bố con, đó là một ngôi nhà ngăn nắp nhưng có phần hơi lạnh lẽo, có lẽ vì thiếu đi hơi ấm của người phụ nữ. Nhìn hai đứa trẻ chơi vui vẻ cô cũng hòa mình vào thời trẻ thơ.

Ngày ấy đã từng có một đứa trẻ khao khát có được một người anh...

*

Mes cảm nén hương từ tay Perry rồi đưa sang bố, bé vẫn chưa hiểu lắm, Ken bảo con rằng đây là nhà của người thân, mẹ tạm thời có việc xuống dưới ấy để chăm sóc cho bác và chú của bé.

- Bố ơi! - Giọng bé con có gì đó tội nghiệp, mùi hương làm bé Moon cay cay sống mũi - Sao trên đây lại khắc chữ Mes, chữ Chris, còn có cả tên con

ở dưới nữa, và ngôi nhà kia lại có tên Arrow là sao ạ ? - Một màu cỏ xanh mướt phủ lên năm mồ, những làn gió hiu quạnh giăng xé nhau, mặt trời thả mình dưới núi.

Ken lặng người đi, Perry ôm lấy bé Mes mà khóc, nước mắt cũng lăn dài trên mi mắt người đàn ông.

- Bố cháu đang học cách yêu thương những con người không cùng máu mủ! - Perry run rẩy, cứ nghĩ lại lỗi lầm đã qua làm cô không nguôi, nhìn hai đứa trẻ yêu thương nhau giống như Mes và Chris ngày nào... không cùng tình ruột thịt. Ken hít một hơi dài, đặt tay lên ngôi mộ ở giữa.

“Ngày hôm ấy đáng lẽ phải là ngày hạnh phúc nhất của đời em!” - Ken không dám nói trước mặt hai đứa trẻ, chúng còn quá ngây ngô.

... Cũng là ngày hạnh phúc nhất của tất cả mọi người, ngày Mes được nhìn thấy cô em gái hạnh phúc, ngày Yun tìm được chỗ tựa cho người bạn gái thân thiết, ngày cha mẹ em bỏ lại quá khứ để con gái được yêu thương, là ngày trọng đại của đời hân, và chắc Ken có thể đoán ra... một giây phút thống thiết của Arrow. Thế mà... giờ đây chỉ mình Ken ngậm ngùi trong nỗi nhớ...

“Anh sẽ chăm sóc cho hai đứa trẻ này, sẽ che chở cho chúng như chính con mình dù bố mẹ chúng đã vứt bỏ” - Điều giá trị nhất hân muốn làm cho em là hai đứa trẻ nhận nuôi từ viện cô nhi, hân muốn một Moon bé bỏng phải được yêu thương, muốn một Mes sẵn sàng chìa tay đón lấy đôi bàn tay nhỏ bé yếu ớt của em gái nhưng hân ngọt thờ quá, em ơi, sao lại để cho chúng mất đi tình thương của em được chứ, chẳng phải em muốn có một gia đình ấm sao... Nước mắt của một người đàn ông hoàn toàn trưởng thành là thế này đây. Ken chưa từng được trải cảm giác bế đứa con của mình từ tay người bác sĩ, hết to rằng đó là con của em... Ồi, biết bao mong mỏi, biết bao yêu thương... còn lại gì sau ngày ấy. Chiếc nhẫn này đã đặt trong tay em đâu...

Hết thật rồi khi đời này vắng em, nhưng em thấy hân giới không, hân đang bắt chước em bầu vùi vào một thứ tình cảm nào đó mà sống qua ngày. Em đã từng có một người anh trai, thì đây, hân đang xây dựng một mái ấm với hai đứa bé...

Ôm chặt bé Moon vào lòng, Ken như muốn phát điên khi mừng rỡ đến một Moon ngày ấy, đâu mất rồi...

- “Em à... Anh chết mất, con tim anh đã ngừng đập rồi, anh nhớ em nhiều lắm!” - Ước gì người con gái ấy ở ngay trước mặt, Ken sẽ ôm chặt không bao giờ buông nữa... - “Anh sẽ chỉ cảm cực đến khi nào còn khả năng chống đỡ nổi thôi...! Rồi anh sẽ buông xuôi hết để một lần nữa theo em...” - Nếu dừng lại lúc này, chẳng phải bé Moon cũng sẽ lại như em sao, Ken không nỡ...

Không đêm nào Ken ngủ ngon, hình ảnh em với nụ cười trêu mếu thân thương sẽ mãi chẳng phai nhòa một khi đã bắt biến trong tí ti những khái niệm thuộc về hân. Nhưng Ken biết mình không mất em... Dòng đời cứ mãi trôi, hân sống được là nhờ những kỉ niệm bên em đó, dù biết quặn quai, biết rằng sống với những kỉ niệm êm đềm đó chẳng khác một liều thuốc độc với thực tế.

Lời hứa bên em mãi mãi đã có người thay hân, bên kia ranh giới của sự sống có những người tốt hơn hân nhiều, họ sẽ bảo vệ cho em, sẽ không còn một Moon nào bị bắt nạt nữa... Ở đó có một người yêu em vô vàn...

Đáng lòng, em sẽ bình yên trong vòng tay họ...

- Anh mãi là của em!

Một ngày, khi chiếc đồng hồ của Ken ngừng quay, hân sẽ gặp lại em ở ranh giới giữa thiên đàng và địa ngục...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Kim Đồng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.